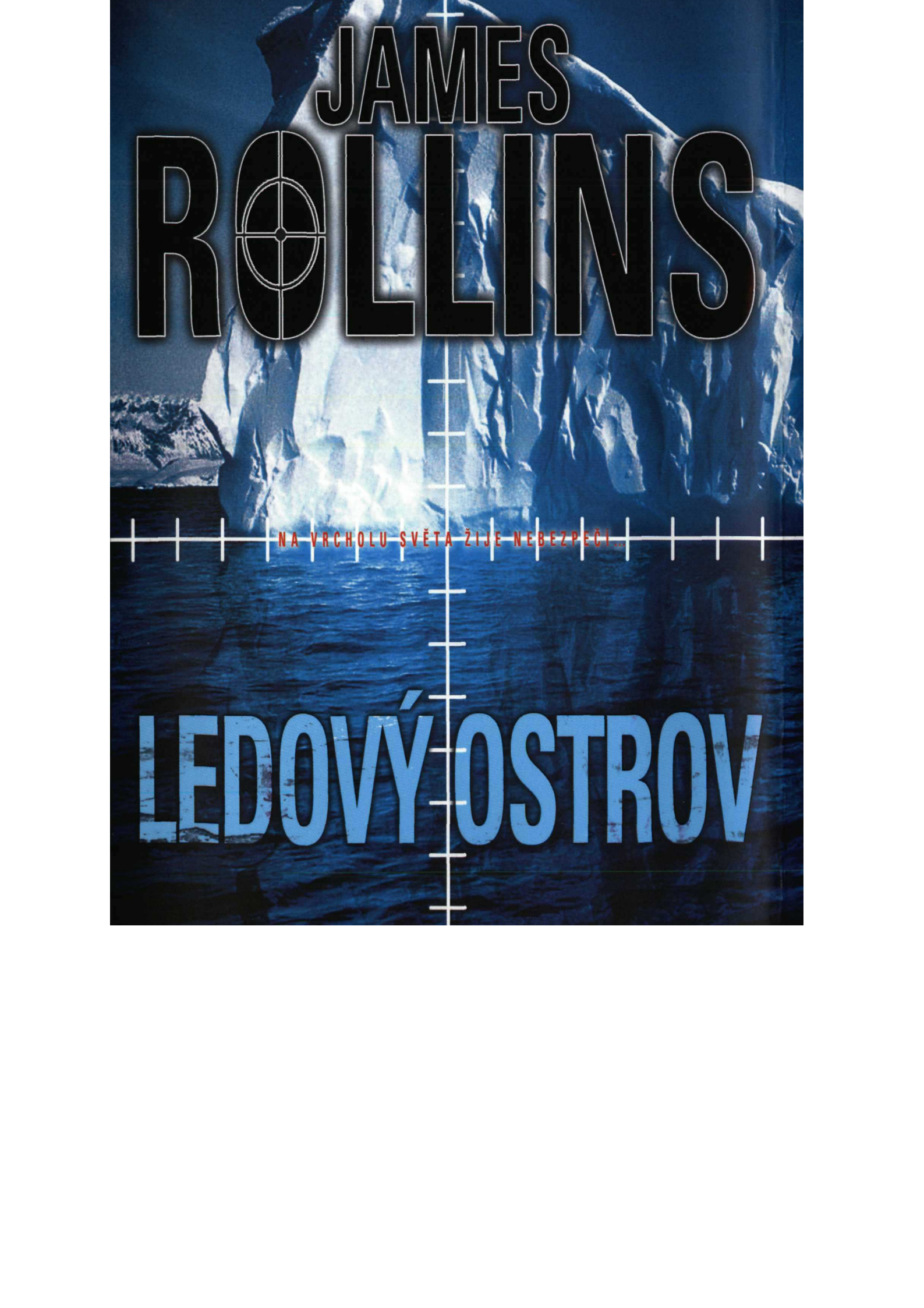

JAMES ROLLINS

NA VRCHOLU SVĚTA ŽIJÍ NEBEZPEČÍ...

LEDOVÝ OSTROV

**JAMES
ROLLINS
LEDOVÝ OSTROV**

Přeložila Blanka Brabcová

Toto dílo je fikcí. Jména, postavy, místa a příhody jsou produktem autorovy představivosti nebo se v knize vyskytují ve smyšlených souvislostech, a nesmějí tedy být považovány za skutečné. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, lokalitami, institucemi či osobami, ať žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2007

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2003 by Jim Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *Ice Hunt*

(First published by William Morrow in 2003)

přeložila © 2007 Blanka Brabcová

Redakce textu: Věra Běťáková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2007 Bohumil Fencel

Tisk: GENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

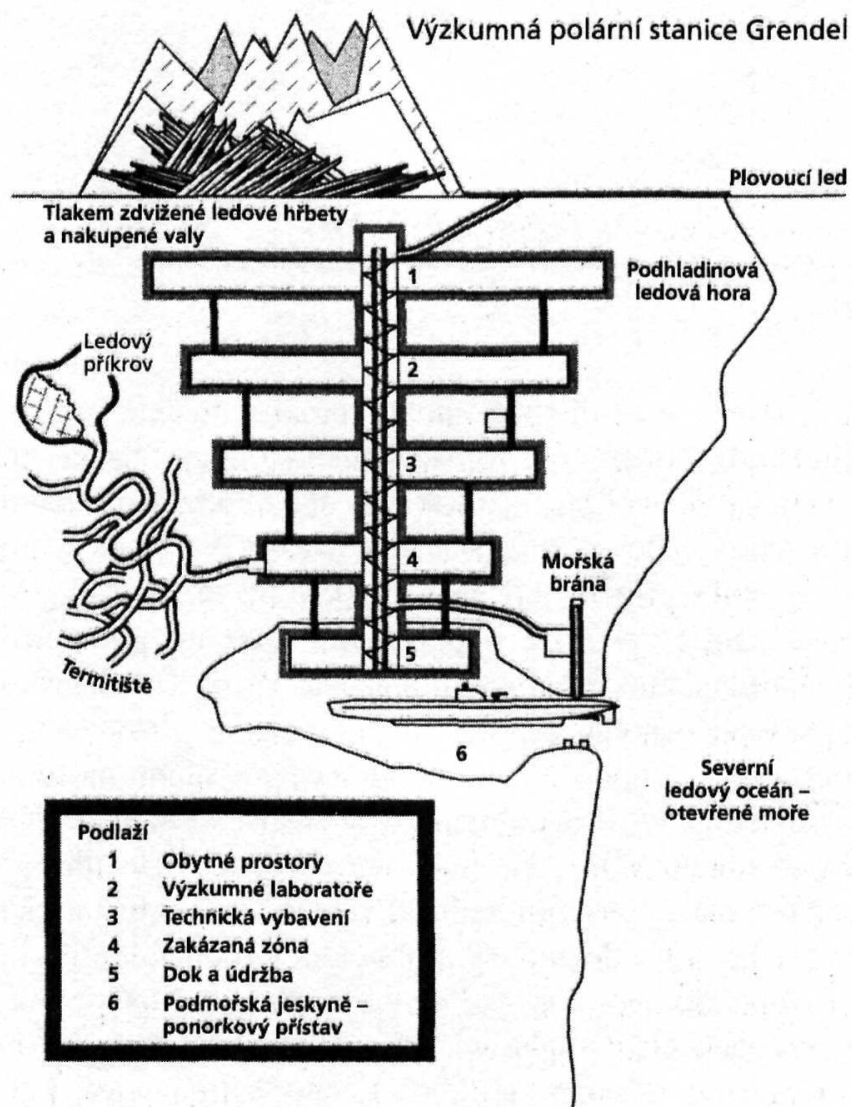
ISBN 978-80-7381-094-8

Věnuji Davu Meekovi,
další hvězdě vycházející na obzoru.

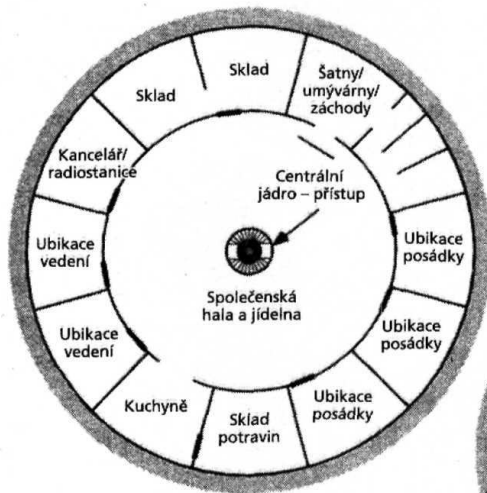
Poděkování

Kniha je jen zřídka dílem jednoho autora. Obvykle vzniká společným úsilím řady lidí a tento román není výjimkou. Na prvním místě musím jmenovat Steva Preye, jenž se stal hlavním konstruktérem tohoto projektu a jehož usilovná práce na plánu a stavbě stanice inspirovala a také pozměnila příběh, jejž jsem měl v hlavě. Zadrugé vyslovuji nezměrné uznání jazykovým odborníkům, kteří mi pomohli upřesnit nesčetné podrobnosti. Carolyn Williamsová, Vasily Derebenskiy a William Czajkowski ochotně zapracovali na ruských překladech, zatímco Kim Crockattová a Nuvavut.com mi společnými silami našly překladatelku eskymáčtiny Emily Angulalikovou. Další neskonalé zásluhy na opravdovosti románového děje má John Overton z Health News Network, jenž pro mě shromáždil a utřídil valnou většinu historických dat.

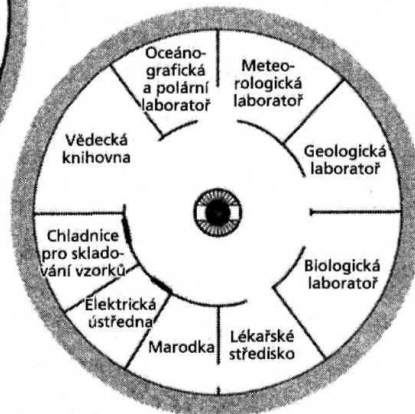
Dále z celého srdce děkuji svým přátelům a rodině, kteří mi pomohli dotvořit rukopis do jeho konečné podoby: Carolyn McCrayové, Chrisu Crowovi, Michaelu Gallowsglasovi, Leeovi Garrettovi, Davidu Murrayovi, Dennisu Graysonovi, Penny Hillové, Lynne Williamsové, Laurelu Piperovi, Lane Therellové, Mary Hanleyové, Davu Meekovi, Royale Adamsové, Jane O'Rivaové, Chrisu „malému“ Smithovi, Judy a Stevovi Preyovým a Caroline Williamsové. Jako zdroj mapy, kterou jsem zde použil, posloužila *The CIA World Factbook 2000*. V neposlední řadě patří můj dík čtveřici lidí, kteří zůstávají mými nejvěrnějšími příznivci a podpůrci: redaktorce Lysse Keuschové, agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi a vydavateli Jimu Davisovi. Nakonec považuji za důležité zdůraznit, že jakákoli chyba ve faktech a podrobnostech padá ryze na moji hlavu.

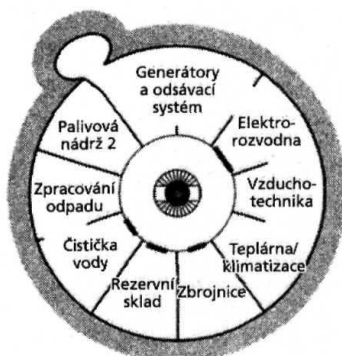
Výzkumná polární stanice Grendel – plány podlaží

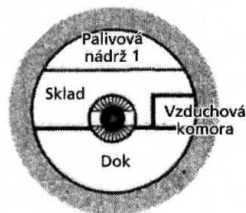
1. PODLAŽÍ

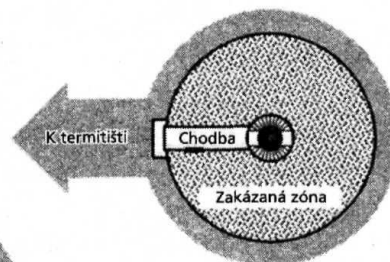
2. PODLAŽÍ

3. PODLAŽÍ

5. PODLAŽÍ

4. PODLAŽÍ

Osoby

CIVILISTÉ

- (1) Matthew Pike, strážce aljašské zvířeny
- (2) Jennifer Aratuková, šerif okrsku eskymáckých kmenů Nunamiutů a Inupiatů
- (3) Junaquaat (John) Aratuk, důchodce
- (4) Craig Teague, reportér listu *Seattle Times*
- (5) Bennie a Belinda Haydonovi, majitelé firmy provozující aerotaxi a vyhlídkové lety
- (6) Bane, vysloužilý záchranářský pes, kříženec vlka a malamuta

VĚDECKÝ TÝM PROJEKTU OMEGA

- (1) dr. Amanda Reynoldsová, americká inženýrka a geofyzička
- (2) dr. Oskar Willig, švédský oceánograf
- (3) dr. Henry Ogden, americký biolog
- (4) dr. Lee Bentley, pracovník americké NASA, odborník v oboru vědy o vlastnostech a možnostech použití materiálů
- (5) dr. Connor MacFerran, skotský geolog
- (6) dr. Erik Gustof, kanadský meteorolog
- (7) Lacy Devlinová, postgraduální studentka geologie
- (8) Magdaleně, Anthony a Zane, postgraduální studenti biologie

AMERICKÉ VOJENSKÉ SLOŽKY

- (1) Gregory Perry, kapitán ponorky *Polar Sentinel*
- (2) Roberto Bratt, korvetní kapitán a výkonný důstojník ponorky *Polar Sentinel*
- (3) Kent Reynolds, admirál a velitel Tichomořské ponorkové flotily
- (4) Paul Sewell, korvetní kapitán a velitel bezpečnostního týmu základny Omega
- (5) Serina Washburnová, poručice námořnictva
- (6) Mitchell Greer, poručík námořnictva
- (7) Frank O'Donnell, poddůstojník námořnictva
- (8) Tom Pomautuk, podporučík námořnictva
- (9) Joe Kowalski, námořník

- (10) Doug Pearlson, námořník
- (11) Ted Kanter, vrchní seržant, Delta Force
- (12) Edwin Wilson, velící starší seržant, Delta Force

RUSKÉ VOJENSKÉ SLOŽKY

- (1) Viktor Petkov, admirál a velitel Ruské severní ponorkové flotily
- (2) Anton Mikovskij, kapitán první třídy a velitel ponorky *Drakon*
- (3) Gregor Janovic, výkonný důstojník ponorky *Drakon*
- (4) Stefan Jurgen, člen operačního týmu Leopard

Archivní záznam:
Toronto Daily Star,
23. listopadu 1937

ESKYMÁCKÁ VESNICE SE VYPAŘILA!

Policie potvrzuje traperovu historku

Zvlášť pro Star:

Dnes, 23. listopadu, se do Toronta vrátil inspektor Královské kanadské jízdní policie, aby nám potvrdil zmizení eskymácké vesnice v oblasti Severních jezer. Zprávu o hrůzném objevu podal policii před deseti dny traper Joe LaBelle. Když LaBelle nakladl oka, jako obvykle se na sněžnicích vydal k odlehlé eskymácké vesnici na břehu jezera Anjikumi, kde k vlastnímu úžasu zjistil, že všichni obyvatelé – muži, ženy a děti – zmizeli jako pára. Všechna iglú a rybářské chatrče zely prázdnotou a rovněž u skladišť nespátřil jedinou živou duši. „Vypadalo to, jako by ti ubožáci kamsi odlétli jenom v košilích.“

Inspektor Pierre Menard se s jízdní hlídkou vypravil na místo, aby traperovo hlášení ověřil. Skutečně našel vesnici zcela opuštěnou, avšak vše se muselo odehrát za velice podivných okolností. „Při průzkumu jsme našli nedotčené jídlo, pracovní nástroje a zásoby, avšak po vesničanech jako by se slehla zem. Nikde ani otisk lidského chodidla, nikde žádná stopa.“ Našli pouze tažné psy zahrabané pod sněhem a vyhladovělé k smrti. Nejznepokojivější odhalení přišlo na samém konci, když narazili na vykopané a prázdné hroby eskymáckých předků.

Královská kanadská jízdní policie slibuje, že bude v pátrání pokračovat, avšak v této chvíli zůstává osud vesničanů velkou záhadou.

Prolog

6. ÚNORA, ČAS 11:58

538 KILOMETRŮ SEVERNĚ OD POLÁRNÍHO KRUHU

ČTYŘICET SÁHŮ POD LEDOVÝM PŘÍKROVEM

Americké plavidlo *Polar Sentinel* klouzalo temnými vodami oceánu poháněno dvojicí bronzových vrtulí, které se tiše otáčely. Bylo tou nejnovější výzkumnou ponorkou amerického námořnictva, vyvinutou pro severní moře, jejichž hladiny pokrývá ledová střecha. Po celé délce plavidla se ozvěnou rozlehl výstražný zvuk poplašného zvonu, hlásícího možné nebezpečí.

„Panenko skákavá, to je ale monstrum,“ prohodil od navigačního pultu výkonný důstojník a napjatě se předklonil k malé obrazovce na sledovacím panelu.

Kapitán Gregory Perry proti Brattovu prohlášení nic nenamítl. Stál na stupínku u periskopu uprostřed velitelské věže s očima přilepenýma na čočky a upřeně sledoval prostor za dvojitým trupem ponorky, obrněným plechy z titanu a uhlíkové oceli. Přestože podle hodin bylo poledne, v Arktidě panovala zimní noc. Nikdo z posádky už měsíce nespátřil slunce. Kolem se prostíraly vody připomínající bezednou tmou. A jak mohl Perry vidět, nad jejich hlavami se černal jednolitý ledový krunýř, jen občas přerušovaný modrozelenými skvrnami v místech, kde byl led tenčí, takže ze světa nad hladinou milosrdně propouštěl sporé, spíš měsíční světlo. Průměrná tloušťka ledu zde dosahovala nejméně tři metry, což ovšem neznamenalo, že ta střecha má pěkně rovný, hladký povrch. Jak navrchu, kam nedohlédl, tak vespod, kam až dohlédl, se rýsovaly tlakem vytesané zubaté útesy zdobené krápníky, z nichž některé sahaly až do hloubky dobrých pětadvaceti metrů.

Žádný z mocných stalaktitů se však nedal srovnat s ledovcem podobným převrácené hoře, který se vynořil vpředu. Jako by do Severního ledového oceánu spadl rovnou na hlavu utátý vrcholek Everestu. Ponorka začala štít pomalu půlkruhem obeplouvat.

„Ten drobeček se táhne dolů..., mno, odhadl bych zhruba jednu námořní míli,“ pokračoval kapitán Bratt.

„Přesně dva tisíce pět set devadesát dva metry,“ nahlásil velitel hlídky ze svého místa vybaveného nejvyspělejší technologií a prstem sjel po obrazovce sonaru, aby ukázal, jak prudce stupnice vylétla. Měli velice citlivý vyso-

kofrekvenční přístroj, jenž zaznamenával profil ledu, a právě nyní jako by se splašil.

Perry pokračoval ve zkoumání okolí periskopem, jelikož věřil víc vlastním očím než monitorům. Palcem zapnul a stočil venkovní xenonové reflektory, aby osvětlily průčelí ledovce. Černá stěna v mžiku zajiskřila odstíny kobaltové modři a akvamarínu. Ponorka se pomalu kruhem sunula po obvodové čáře, a i když dodržovala bezpečnou vzdálenost, mapující sonar nepřestával protestovat proti přílišné blízkosti ledového kolosu.

„Může někdo utnout to zatracený drnčení?“ procedil skrz zuby Perry.

„Ano, pane.“

Plavidlem se rozprostřelo ticho. Nikdo nepromluvil. Jediným zvukem v uzavřeném prostoru byl tlumený hukot motorů a jemné syčení kyslíkového generátoru. Jako všechny ponorky s jaderným pohonem byla i ponorka *Polar Sentinel* projektována na tichý chod. Coby nevojenské plavidlo dostala poloviční velikost, takže se vedle sestřiček sloužících v námořnictvu málem ztrácela. V žertu dostala zařazení do třídy „Pulců“, kam spadaly miniatury ponorek s určitými konstrukčními přednostmi, které umožňovaly snížit počet členů obsluhující posádky a potažmo zmenšit nezbytné ubytovací a užitné prostory. Navíc byla jako plovoucí podmořská základna postavená ryze pro vědecké účely zbavena vší výzbroje, čímž vznikl dostatek místa pro výzkumné vybavení a badatelský tým. Leč i navzdory faktu, že ji svlékli do naha, se nikdo z přítomných nenechal ošálit. *Polar Sentinel* byl rovněž pokusným králíkem a odrazovým můstkem pro nadcházející generaci útočných ponorek: menší, rychlejší a smrtelnější.

Coby po technické stránce stále ještě na zkušební plavbě bylo plavidlo přiděleno americké vědecké základně Omega, která vyrostla na polární pláni jako společný projekt několika vládních agentur včetně Národní vědecké nadace, Národního oceánografického ústavu a Národního ústavu pro výzkum zemské atmosféry.

Posádka strávila minulý týden průzkumem krajiny. Ponorka se pravidelně vynořovala mezi plovoucími ledovci a v otevřených vodních plochách vroubených tenkou ledovou krustou, známých jako polyně. Měli za úkol rozmístit do terénu meteorologické přístroje, které se daly sledovat ze styčné základny. Zasadit je pevně do ledu, aby odolaly vichřicím, nebyla žádná hračka. Asi před hodinou se znovu ponořili a teď zčistajasna narazili na čepici Everestu obrácenou vzhůru nohama.

„Co je to k čertu za ledovec?“ Bratt v údivu hvízdal.

Vzadu se ozval nový hlas. „Správný termín zní *ledový ostrov*.“

Perry se odtrhl od periskopu a ohlédl se.

Šedovlasý muž s úhledně zastřiženou bradkou, který stál v průlezu do přední poloviny ponorky vyhrazené vědě, se protáhl dovnitř. Byl to doktor Oskar Willig, švédský oceánograf. Hned za ním vstoupil jeden poddůstojník. Postarší, avšak čilý Švéd s pronikavými očima pohrdavě mávl rukou k obrazovce a kývl na kapitána Perryho. „Mnohem úchvatnější výhled máte z Kyklopa. Doktorka Reynoldsová mě požádala, abych se zeptal, jestli byste se k nám na chvíli nepřipojil. Objevili jsme ohromně zajímavý úkaz.“

Perry si dal načas, než přikývl a sklapl nahoru držadla periskopu. Otočil hydraulickým ovládacím prstencem a trubice z nerez oceli s optickým modulem sjela dolů do pláště pod palubou. „Kapitáne Bratte, převezměte velení.“ Poté sestoupil ze stupínku a zamířil k doktoru Willigovi.

Bratt pochybovačně zvedl jedno husté obočí, když Perry procházel kolem. „Vy jdete do Kyklopa? Při všem tom ledu vůkol? Máte větší kuráž než já, kapitáne. Vylézt z mosazného břicha! Br.“

„Nikoli mosazného,“ odpověděl Perry a kotníky prstů poklepal na stěnu. „Titanového.“

Druhý muž ve velení se jen uchichtl.

Oči švédského oceánografa zajiskřily vzrušením, když k němu Perry přistoupil. „Za celá léta bádání jsem nikde neviděl tak úžasný příklad ledového ostrova.“

Perry si přešel rukou po hlavě, aby trochu přičísl zrzavý trávniček, a potom pokynul staršímu. „Až po vás, doktore.“

Doktor poděkoval malou úklonou, otočil se, avšak nepřestal mluvit, jako by právě přednášel v aule Stockholmské univerzity. „Tyto ostrovy jsou nesmírně vzácné. Vznikají, když se obří ledovce odtrhnou od pevninských ledovců. Mořské proudy pak plovoucí hory zanesou blíž k pólu, kde jednoduše zmrznou na místě. Když se pár takových obrů nakupí, nakonec se za léta střídavého tání a mrznutí spojí v jednolitý příkrov.“ Dr. Willig se uprostřed slézání schůdků k dalšímu průlezu ohlédl na kapitána. „Asi jako mandle v tabulce čokolády, víte.“

Perry, jenž doktorovi málem šlapal na paty, se musel sklonit, aby svých sto pětadesát centimetrů dostal skrz otvor. „Ale co je na našem objevu tak vzrušujícího? Proč doktorka Reynoldsová chce, abychom tuhle zalitou mandli zmapovali?“

Doktor Willig potřásl hlavou a pokračoval hlavní chodbou k jádru výzkumné sekce ponorky. „Vedle opravdu řídkého výskytu těchto ledových ostrovů je zde jedna neobyčejně podstatná věc. Jelikož se oddělily od pevninských ledovců, obsahují velmi starý led, a navíc se mohou uvnitř skrývat balvany a částice terra firma. Představují zmrzlé záblesky dávné minulosti. Dokážete si to představit?“

Perry přidal do kroku, čímž doktora přiměl zrychlit.

„Nesmíme takovou šanci zahodit. Možná že již nikdy obdobný vzorek nenajdeme. Polární ledy pokrývají plochu dvakrát větší, než je rozloha vašich Spojených států. A když si uvědomíte, že tyto ostrovy nevystupují osamoceně z moře a ani se nerýsují v krajině, protože příkrov nahoře nepřetržitě omílají zimní větry a letní tání, je téměř nemožné je vypátrat. Dokonce ani satelity NASA nejsou schopné zaznamenat tyto kolosy prorůstající do hloubky. Náhoda, že nám jedna taková hora zkřížila cestu, je pro nás vědce dar od Boha.“

„O Bohu nic nevím, ale docela jste mě nalákal,“ přiznal Perry. Velení na *Polar Sentinelu* mu svěřili díky jeho rodinnému zázemí a zájmu o Arktidu. Jeho otec sloužil na *Nautilusu*, první americké ponorce, která křižovala Severním ledovým oceánem a v roce 1958 podeplula severní pól. Perry považoval za velkou čest, že převzal po otci žezlo a stal se kapitánem nejnovějšího výzkumného plavidla amerického námořnictva.

Doktor Willig nedočkavě ukázal na zavřený poklop na konci chodby. „Pojďte. Tohle musíte vidět na vlastní oči!“

Perry máchl rukou, jen ať se pan vědátor nezdržuje, a letmo se ohlédl přes rameno. Ponorka *Polar Sentinel* byla rozdělena do dvou sekcí. Na zádi za řídicím stanovištěm se nacházely obytné kajuty posádky a strojovna. Od můstku směrem dopředu ležely vědecké laboratoře. A na konci, v samé přídi, kde běžné ponorky třídy Virginia měly torpédové komory a mikrofón sonaru, byla provedena nejpodivnější stavební úprava.

Tentokrát dal doktor Willig, jakmile došli k zavřeným dveřím, kapitánovi přednost. „Po vás,“ řekl s úsměvem.

Perry poklop otevřel a protáhl se do kajuty. Tlumené osvětlení v ostatních prostorách ponorky ho nedostatečně připravilo na oslepující zář v komnatě vědy. Rychle si loktem zastínil oči.

Původní oplechování zde bylo nahrazeno krytem z třicet centimetrů tlustého polykarbonátu Lexan. Čirá plastová skořápka, připomínající bář vyklenutou nahoru a dopředu, umožňovala nepřetržitý výhled do okolních hlubin. Byla pravým oknem do vodního světa. Při pohledu zvenčí vypadala lexanová bublina jako jedno vypouklé skleněné oko, proto si kukaň pokřtili *U Kyklopa*.

Perry nevěnoval pozornost pětici vědců skloněných nad přístroji a monitory u bočních stěn. Sotva vešel, námořníci se postavili do pozoru a kývnutím hlavy kapitána pozdravili. On pozdrav opětoval, bylo však nemožné odtrhnout oči od scenerie za průzračným krytem.

Zpředu, jakoby přímo ze zdroje oslnivého světla, se ozvalo: „Působivé, že?“

Perry prudce zamrkal, aby se zbavil slepoty, a konečně spatřil uprostřed nezvyklé kajuty štíhlou postavu zalitou akvamarínovým svitem. „Doktorka Reynoldsová?“

„Nemohla jsem odolat. Chtěla jsem všechno pozorovat odtud.“

V tónu ženského hlasu pochytil Perry hřejivý úsměv. Doktorka Amanda Reynoldsová, jmenovaná nejvyšší hlavou stanice Omega, byla dcerou admirála Kenta Reynoldse, velitele Tichomořské ponorkové flotily. Vyrosla v námořnickém prostředí a dostala spíš klukovskou výchovu, díky čemuž se na palubě ponorky cítila jako doma, počínala si jako ostřílený mariňák a v plandavých kalhotách se pohybovala jistěji než přístavní pachole.

Perry přešel k ní. Poprvé se s Amandou setkal před dvěma roky poté, co obdržel kapitánskou hodnost. Na oslavě po hlavním ceremoniálu mu admirál přidělil funkci dceřina společníka. Tehdy celý nesvůj za jediný večer stihl zaprvé naprosto neúmyslně zvrhnout Amandin bramborový salát, zadruhé jí během prvního tanečního kola málem rozdrtit palec a zlomit kotník na noze a zatřetí se dopustil té chyby, že urputně trval na tom, že v příštím zápasu Cubs levou zadní pobijí sanfranciské Giants, čímž v sázce přišel o deset dolarů. Přese všechno to byl nádherný večer.

Perry si odkašlal, aby kapku pročistil stažené hrdlo a ujistil se, že se na něho Amanda dívá. „Tak co si myslíte o Kyklopovi?“ zeptal se. Snažil se vyslovovat co nejzřetelněji, aby mohla odečítat ze rtů. Ve třinácti letech následkem automobilové nehody ztratila sluch.

Amanda zaklonila hlavu, pohlédla vzhůru a mírně se pootočila. „Povedl se. Představuje všechno, o čem otec už dávno snil.“

Stála pod klenbou, ze všech stran obklopená vodou Severního ledového oceánu. Zdálo se, že sama plave v moři. Vzápětí opřela paži o bok a zpola se odvrátila. Záplavu ebenově černých vlasů měla dnes spoutanou do úředně vyhlížejšího ohonu. Na sobě měla vzorně vyžehlenou tmavomodrou námořnickou uniformu.

Perry vedle ní několikrát přešlápl z nohy na nohu. Od okamžiku, kdy vstoupil do bubliny sevřené širým mořem, pociťoval nezvyklou tíseň. Jako člověk, který od nástupu k námořnictvu sloužil na ponorce, velmi dobře chápal, proč se tady členové posádky necítí moc příjemně. Přestože na každé ponorce vyvolával strach především oheň, zde nikdo plně nevěřil třicet centimetrů tlusté plastové skořápce coby náhražce dvojitého pancíře z titanu a uhlíkové oceli – obzvlášť když všude kolem hrozily ledové masivy.

Sám se musel tvrdě přemáhat, aby odolal nutkání obrátit se a utíkat pryč z té plastové baňky. Dokonce i tělesně pociťoval tíhu celého Severního ledového oceánu, jenž mu visel nad hlavou.

Jemně se dotkl doktorčiny paže, aby přivolał její oči, a zeptal se: „Proč jste mě sem zavolala?“

„Kvůli... něčemu obdivuhodnému.“ Amandin hlas se zachvěl vzrušením. Máchla paží dopředu. Lampy za stěnou Kyklopa osvětlovaly ledovou stěnu

pomalou plynoucí před ponorkou. Pozorovatelé uvnitř měli dojem, že ponorka stojí bez hnutí, zatímco ledový ostrov před jejich očima se zpomaleně otáčí kolem vlastní osy jako gigantická káča. Pluli hodně blízko, takže povrch útesu ve světle xenonových reflektorů kouzelně jiskřil. Zdálo se, že ledová masa sahá do nekonečna nahoru a dolů.

Byl to bezpochyby úchvatný a zároveň hrůzu nahánějící pohled, avšak Perry stále ještě nechápal, proč vyžadoval jeho přítomnost.

„Víte, že zkoušíme DeepEye, ten nový sonarový systém,“ začala vysvětlovat Amanda.

Perry přikývl. Náležel mezi zasvěcené a s výzkumným projektem se podrobně seznámil. *Polar Sentinel* se stal první ponorkou vybavenou experimentálním sonarem s čidlem vyvinutým pro hloubkový průzkum ledu, jež pracovalo podobně jako rentgen. Přístroj vzešel z původního návrhu doktorky Reynoldsové, která vystudovala strojní inženýrství a geofyziku se specializací na polární oblasti.

Amanda pokračovala: „Napadlo nás, že ho nejlépe otestujeme tady, na tom ostrově, abychom zjistili, jestli dokáže lokalizovat balvany nebo půdní fragmenty, pokud se uvnitř nacházejí.“

„A už jste něco našli?“ prohodil Perry, který nemohl odtrhnout oči od pomaloučku se otáčející ledové homole.

Amanda popošla stranou k dvojici mužů skloněných nad přístrojovým pultem. „Při prvních dvou pokusech se nám nepodařilo odhalit ani zrnko. Ne že by sonar selhal, ale je to zkrátka jako loupání cibule. Musíme postupovat opatrně, protože vlny DeepEye vyvolávají v ledu nepatrné vibrace. Ve skutečnosti ho mírně zahřívají. Proto nám nezbylo než zrentgenovat pokaždé jednu vrstvu a tak se krůček za krůčkem prokousávat k jádru. Mravenčí práce. A pak najednou jsme objevili...“

Perry stál dál bez hnutí pod klenbou Kyklopova oka. Byl první, kdo zaznamenal nebezpečí, když ponorka proklouzla kolem mohutného hřbetu, který ostře vystupoval ze stěny a na chvíli zakryl výhled. Vpředu se jako lavina padající od paty k vrcholu hory hrnuly obrovské ledové balvany, které se odrážely od stěny a plavaly ve vodě. Ale o kus dál se ve stěně rozevřela široká a dlouhá trhlina, která se výhrůžně černala. Obří kus ledové stěny se náhle odloupl jako omítka, naklonil se, zůstal viset na vlásku a poté se utrhł a snášel se přímo na ponorku. Pluli hlemýždím tempem, a srážka se tak zdála nevyhnutelná.

Perry se prudce nadechl a skokem se vrhl k intercomu. „Kapitán na můstek!“ zařval.

„Jsem tady, kapitáne,“ hbitě se ohlásil Bratt, jehož hlas prozrazoval napětí. „Jdu ke dnu.“

Perry okamžitě pocítil důvěrně známé škubnutí, jak sebou ponorka trhla, když se do nouzových nádrží začaly valit tisíce litrů vody.

Klesali, ale ponořovali se ve velmi ostrém úhlu.

Perry bez mrknutí hleděl ven stropem Kyklopa, zmítán nejistotou, jestli se jim podaří vyhnout se srážce. Ledová kra se snášela dolů jako modrá sekyra. Nyní se rozpoutal závod mezi vznosnou silou padajícího ledu a hmotností jejich nouzové zátěže. Ponorka se prudce naklonila na nos. Lidé se rychle chytli madel. Notebook sjel ze stolu a pokračoval po šikmé podlaze do kouta.

Ozvaly se slabé výkřiky, ale Perry si jich nevšímal. Bezmocně sledoval situaci venku. Věděl, že srážka znamená zkázu a smrt. Přestože ponorka *Polar Sentinel* byla stavěná pro podmínky Arktidy a dosud úspěšně odolávala všem nepřízním přírody, měla své hranice.

Svět před nimi zastřela neprůhledná ledová clona. Padající kra je dostihla, ale naštěstí minula. Nyní klesali bok po boku. Jak se ponorka nořila do mrazivých hlubin a tlak nemilosrdně stoupal, švy praskaly a sténaly.

Potom se znenadání výhled otevřel a vpředu se objevila voda. Ponorka hbitě podplula padající monstrum.

Unikli jen o fous – od spodku ulomeného ledovce je dělilo jen pár desítek centimetrů. Perry natáhl krk a promnul si strnulý zátylek. Celou dobu tam stál s hlavou zakloněnou a probodával očima lexanovou bář. Mohl jasně číst piktoqramy vykreslené mořskými řasami na povrchu ledu. Tajil dech, připravený na skřípění kovu, připravený, že uslyší výstražný jekot klaksonů. Ozývalo se však jen plynulé tiché syčení kyslíkových generátorů.

Po nekonečně dlouhé půlminutě se Perry zhluboka nadechl a otočil se k intercomu. „Kapitánovi na můstku... Dobrá práce, chlapi!“ řekl.

Bratt s úlevou a hrdostí v hlase odpověděl: „Zavírám kohoutek. Vypouštíme.“ Ponorka se začala vyrovnávat. Po chvíli Bratt dodal: „Nerad bych si to zopakoval.“

„Já také ne,“ souhlasil Perry. „Ale udělejme pomalý kroužek zpátky, abychom prozkoumali oblast a objeli tu příšeru – z bezpečnější vzdálenosti. Soudím, že lámání ledů spustilo naše DeepEye.“ Při letmém pohledu na Amandu si okamžitě vzpomněl, jaké starosti jí dělaly tepelné účinky a vibrace způsobované novým sonarem. „Měli bychom pořídit také nějaké snímky, když už tu zatracenou věc testujeme.“

Bratt ještě poděkoval za uznání a udělil rozkazy posádce ve věži: „Kormidelníku, kormidlo plně doleva. Zvolna vpřed. Vezměte nás na okružku.“

Ponorka se obloukem odpoutala od hory ledu, která se dál snášela ke dnu. Perry přešel k pultu s řadou monitorů. „Můžeme vytáhnout zvětšeniny té praskliny, abychom se koukli zblízka?“

Jeden z techniků přikývl. „Jistě, pane.“

Amanda promluvila trochu roztřeseným hlasem a její výslovnost zjevně poznamenala úzkost. „Měli jsme předpokládat, že může dojít k porušení stability.“

Perry jí jemně poklepal na ruku. „Proto přece téhle plavbě říkáme rozklepání. Kdybychom se jedenkrát či dvakrát neroztřáslí, pak byste odváděla špatnou práci.“

Navzdory snaze pozvednout jí ubohým pokusem o vtip náladu zůstal její obličej stažený napětím.

Koneckonců, i Perrymu dosud tlouklo srdce – vždyť smrt přešla tak blízko. Sklonil se k obrazovce, neboť mezitím se vrátili na úroveň výchozího bodu. Technik páčkou stočil venkovní kamery, aby do ohniska dostal úsek, v němž se stěna odlomila. Mdle osvětlený led opět zajiskřil chvějivým třpytem.

„Co to je?“ vyhrkla Amanda a prstem ukázala na temnou skvrnu na obrazovce. Černala se zhruba uprostřed odpadlé části. „Můžete to zaostřit?“

Technik přikývl a otočil knoflíkem. Útes se přibližoval a skvrna rostla a tmavla, až vynikla v detailu. Očividně se nejednalo o led ani kámen. Bylo to cosi neobvyklého, co nedokázali určit. Jakmile se ponorka pootočila, reflektory to místo osvětlily naplno. Teprve teď se jasně ukázal černý hranatý tvar, dozajista vytvořený *lidskou rukou*.

Když připluli blíž, Perry hned věděl, co má před očima: zadek jiné ponorky, zamrzlé tady jako dřívko v nanuku. Přešel až k lexanovému sklu a nedůvěřivě civěl ven, jen aby se nanovo přesvědčil, že z ledu opravdu vyčuhuje ponorka, a to stará, ba přímo starožitnost.

Polar Sentinel se držel v bezpečné vzdálenosti,

„Je to to, co se domnívám?“ zeptal se doktor Willig slabým hlasem.

„Ano. Ponorka,“ odpověděl Perry. Z tak zběžné obhlídky nemohl rozpoznat typ, ale troufl si hádat: „Řekl bych období druhé světové války. První ruská série.“

Amanda, jejíž obličej již nebyl tak bledý, stála u stolu s dvěma vědci, kteří jí přetlumočili, o čem se mluví, takže se vmísila do hovoru: „To podporuje náš dřívější objev. Vlastně důvod, proč jsem vás sem pozvala.“

Perry se k ní udiveně otočil. „Tak povídejte, kvůli čemu tady jsem.“

Amanda ukázala na jinou obrazovku. „Tohle zaznamenalo DeepEye dřív. Máme všechno na videopásce.“ Na obrazovce se objevil trojrozměrný obraz ledového ostrova, jehož rozlišitelnost byla dokonalá, nicméně Perry nepostřehl nic významného.

„Ukažte kapitánovi, co nám vylezlo,“ řekla Amanda a položila ruku na technikovo rameno.

Mladík zatřásl na klávesnici a obraz ledového ostrova, vyhlížejícího dosud jako pevná hmota, se rozplynul v průhledný kužel protkaný podivnou sítí.

Vnitřek ledovce vyplňovaly chodby a pilíře nesoucí několik podlaží s kruhovým půdorysem, jejichž plošné rozměry se směrem vzhůru zvětšovaly.

„Co to je?“ zeptal se Perry.

Technik odpověděl: „Máme dojem, že jsme narazili na opuštěnou polární základnu vybudovanou v ledovci.“ Opět zaťukal na klávesnici, aby obraz přiblížil, a soustředil se na jedno patro. Nyní se místnosti a chodby vykreslily mnohem ostřeji. Naprosto jistě to nebyl přírodní útvar.

„*Ruskou* polární základnu, pokud je váš odhad, že jde o ruskou ponorku, správný,“ dodala Amanda, vzhledla k Perrymu a zvedla jedno obočí. „Plavidlo kotví v přístavu v nejnižším poschodí.“

Perry ukázal prstem na několik tmavších objektů roztroušených po obrazovce. „Chtěl bych se mýlit, ale jsou to...?“

Technik sjel kurzorem k jedné tečce, kterou orámoval, ťukl na klávesu a výřez zvětšil a zaostřil. Tvar předmětu se nedal zpochybnit.

„Těla, kapitáne,“ sdělil. „Mrtví lidé.“

Vtom Perryho pozornost upoutalo kmitnutí na okraji obrazovky – jakoby pohyb, jenž vzápětí zmizel. Perry strnul a pohlédl na ostatní. „Viděl jste to někdo?“

Amandiny oči se rozšířily. „Převiňte tu pásku.“

Technik vrátil záznam o kousek zpátky, přitáhl si místo, kde se míhala mlhavá skvrnka, a zpomalil záznam. V nejnižším poschodí se opravdu cosi hýbalo, potom to zmizelo do nitra ledové hory, čímž to uniklo z dosahu sonaru. Přestože to bylo viditelné pouhý okamžik, již nikdo nepochyboval.

Amanda zašeptala: „Je tam něco živého...“

První dějství

LET DO KRÁLOVSTVÍ SNĚHU A LEDU

◁▷°Γ ∩°Γ↵°

Krvavá návnada

◀▷❧]c Γᵇρᵇ

6. DUBNA, ČAS 14:56
BROOKS RANGE, ALJAŠKA

Vždy zachovávej respekt k Matce Přírodě... obzvlášť když váží dva metráky a střeží svoje mládě.

Matthewa Pika dělilo od grizzlyho zhruba padesát metrů. Mohutná medvědice mu sice ukazovala záda, nicméně nepřestávala zvedat čenich a větřit. Roční medvědě naopak strkalo nos do ostružinového keře a urputně slídilo, jenže na bobule byla příliš časná roční doba. Spíš si jen hrálo v ostružině a vůbec si nevšímal sto osmdesát dva centimetry vysokého strážce zdejšího lesního a vodního živočišstva, jenž tam stál v odpoledním slunci a příšerně se potil. Čeho by se také mrně mělo bát, když ho hlídá maminka? Její svalnaté tělo, zažloutlé zuby a deseticentimetrové drápy zaručovaly dostatečnou ochranu.

Mattova zvlhlá dlaň spočinula na pepřovém spreji zasunutém v pouzdru na opasku a druhá ruka se pomalu zvedla k pušce zavěšené na ramenu. *Nezaútoč, zlatíčko, prosím... nedělej mi tenhle den ještě horší, než už je*, žadonil v duchu Matt. Dopoledne měl děsné potíže se svými psy, které musel nechat uvázané na tábořišti.

Zatímco tam napjatě stál a pozoroval dění, medvědice pozvolna sklopila nastrožené uši. Spustila zadek, pokrčila zadní nohy, mírně vzpřímila hřbet a přední nohy zvedla kousek nad zem. Ten postoj jasně naznačoval, že zaznamenala nějakou hrozbu.

Matt stěží zadržel záupnění. Samozřejmě že chtěl utíkat, avšak dobře věděl, že jakmile se hne, v mžiku medvědice vyprovokuje a ona se vrhne za ním. Rozhodl se zariskovat a ustoupil o krok dozadu, opatrně, aby nezapraskala ani větvička. Měl na nohou staré holiny z losí kůže, které mu ručně ušila bývalá manželka. Tohle řemeslo se naučila od svého otce, který pocházel z eskymáckého kmene. Přestože se před třemi roky rozvedli, Matt její dovednost dodnes oceňoval. Zejména teď jí blahořečil, neboť měkké podrážky mu umožňovaly našlapovat téměř neslyšně.

Po pár vteřinách vyčkávání pokračoval v pomalém ústupu.

Když člověk potká v divočině medvěda, nejlepší obrana je pořádný hluk: výkřiky, hlasité kočičí mňoukání, pískání a zkrátka cokoli, co šelmy, od přírody plaché, varuje a zažene na útěk. Leč když náhodou narazí na medvědici s dorůstajícím děťátkem, stane tvář v tvář *Ursus arctos horribilis*, pak jakýkoli náhlý pohyb či nepatřičný zvuk může zapůsobit jako spoušť a zburcovat mateřský pud, což znamená obranu útokem. Medvědí útoky se na Aljašce každoročně počítaly na stovky, a z těch byla většina pro lidi osudová. Zrovna před dvěma měsíci, když se s partákem vydali na kajacích po Yukonu poohlédnout se po dvojici raftařů, kteří se podle hlášení nevrátili domů, našli už jen jejich napůl sněžené tělesné ostatky.

Matt medvědy znal. Věděl, že musí mít oči na stopkách a pátrat po čerstvých medvědích stopách všude, kam se hne. A jakmile uviděl trus, vytrhané drny či rozdrápané kmeny stromů, byl okamžitě ve střehu. Stále nosil kolem krku píšťalku a za opaskem pepřák. A jako každý, kdo má jen kapku rozumu, nevycházel do terénu bez pušky. Jak se v průběhu deseti let služby v národních parcích a na volné půdě Aljašky naučil, tady je neočekávané na denním pořádku. Ve státě větším než Texas, kde většina území je přístupná pouze hydroplánem, se od jihu k severu a od západu na východ prostírala divočina, vedle níž vypadaly přírodní oblasti ostatních amerických států spíš jako výletní parky a la Disneyland: zdomestikované, zalidněné, zkomercializované. Zde panovala příroda v celé své kráse i nehostinné a kruté majestátnosti.

A právě nyní Matt v hloubi duše doufal ve zlom v oné *kruté* partii. Pokračoval v opatrném ústupu. Medvědice strnule vyčkávala ve střehu. Pak si malý medvídek – pokud lze huňatou, svalnatou, nejméně stokilovou kouli nazvat *malou* – cizince konečně všiml. Zvedl se na zadní a zadíval se na podivného tvora poblíž. Zavrtěl a potřásl hlavou, nicméně takhle ukázka mužné agresivity působila téměř komicky. Potom udělal věc, kterou si Matt zboha nepřál. Spustil se na všechny čtyři a hopsavě k němu zamířil. Veden spíš zvědavostí a přáním pohrát si než úmyslem zaútočit, provedl ve své nevinosti zhoubný tah.

Matt neměl strach z jednoročního pořízka, kterého by s jistotou na místě zastavil pepřákem. Báł se matčiny reakce. Až by se medvědice plnou parou vyřítila vpřed, pepřový sprej by na ni zaúčinkoval jenom jako ostřejší koření. Na střelu do hlavy rovnou zapomněl. Vzal si na obchůzku Marlina, což byla sportovní puška, takže střela by se od silné lebky odrazila jako míček. Ani na trefu přímo do srdce se nedalo bezpečně sázet. Po takovém zásahu trvá deset minut, než medvěd zemře, a dokud nevypustí duši, může střelce hladce skolit. Jediná cesta, jak grizzlyho zabít, bylo mířit na nohy, a jakmile se svalí, nepřestat střílet.

Navzdory smrtelnému nebezpečí neměl Matt sebemenší chuť takhle zachránit vlastní kůži. Grizzlyové byli jeho osobní totem. Byli symbolem této země. Jejich počet ve zdejších končinách klesl pod dvacet pět tisíc a Matt se nedokázal přimět, aby zabíjel byt' jediného z nich. Ve skutečnosti přijel do Brooks Range ve služebním volnu, aby pomohl s odběrem vzorků DNA a sčítáním nových přírůstků na půdě parku, neboť zimní sněhová pokrývka zmizela a medvědi se probouželi. Vypravil se obhlédnout lapače srsti nastražené v odlehlých koutech. Tady na kopci právě vybíral vzorky chlupů a odstraňoval hnilobně zapáchající návnadu, když se ocitl v této překerní situaci.

Ted' tedy stál před volbou zabít, nebo nechat se zabít. Medvídek se kolébavě blížil. Jeho matka výstražně zavrčela. Matt nedokázal odhadnout, zda mluví k synkovi, anebo k němu. V každém případě zrychlil ústup pozadu. Zatímco kladl jedno chodidlo za druhé, stáhl pušku z ramene a vytáhl z pouzdra pepřák.

Když zápolil s plechovým kloboučkem spreje, za jeho zády se ozvalo zuřivé zavrčení. Matt se bleskurychle ohlédl přes rameno. Po stezce přibíhalo tmavé stvoření s ocasem vlajícím ve vzduchu.

Matt v úleku vykulil oči a vtom zvíře poznal. „Bane! Ne!“ Černý pes se dál dlouhými skoky hnal nahoru po svahu, slechy měl vztyčené a nepřetržitě vrčel. Jeho cvičený citlivý nos musel medvědy zavětřit... a možná vycítil i strach svého pána. „K noze!“ ostře rozkázal Matt.

I když velmi neochotně, upustil pes od útoku, zarazil se po pánově boku, spustil se na zadní a opřený o přední pracky výhružně vyštěkl, vycenil zuby a pak zůstal tiše sedět. Bane byl po otci vlk, měl široký hrudník a vážil něco málo pod padesát kilogramů. Od obojku mu visel proužek přehryzaného koženého řemenu. Matt nechal Bana spolu s ostatními třemi psy v dočasném táboře, než se vydal za velice nelibou práci. Odporně smrdící návnady – směs kravské krve, hnijících rybích vnitřností a skunčího tuku – přiváděly psy k šílenství. Matt dostal naučnou lekci hned ráno, když se Gregor zběsile vrhl na čerstvě položenou návnadu. Musel chudáka několikrát po sobě vykoupat v bystřině, aby z něj ten zápach dostal. Nechtěl, aby se podobná příhoda odpoledne opakovala, a proto psy uvázel. Jenže věrný druh Bane očividně překousal vodítko a vystopoval ho. Bane znovu zaštěkal.

Matt se otočil. Při nenadálém zjevení mohutného psa oba medvědi doslova zcepeněli na místech. Medvědice zavětřila ve vzduchu. Vlky důvěrně znala, neboť v Brooks Range se proháněla spousta vlčích smeček. Vyhlíží však Bane jako dostatečná hrozba, aby se dala na útěk?

O pouhých patnáct metrů dál se medvídek rozkolébal na zadních, jako by tancoval, pak pohodil hlavou, snesl se na čtyři a jal se hopsat k nim, nevědom si jakékoli hrozby. Ted' už matka neměla na výběr. Otevřela tlamu, zařvala, nahrbila hřbet a vyrazila.

Matt rychle přemýšlel. Nacpal sprej zpátky do pouzdra a z postranní kapsy ruksaku, který nesundal ze zad, vylovil zavařovací sklenici naplněnou krvavou návnadou. Zaklonil se, vzpřáhl paži dozadu a vši silou hodil. Zavařovačka velikosti pěsti letěla vzhůru s přesností rychlého míče z ruky nadhazovače Yankees a roztříštila se o silný kmen topolu, tyčícího se třicet metrů od stezky. Krev a vnitřnosti se rozprskly kolem. K občerstvení návnady postačovaly obvykle dva náprstky obsahu: i ty byly schopné přivábit medvědy z okruhu pár kilometrů. Jelikož ze sklenice dosud nebyla ani kapka, vzduchem se v mžiku rozšířil koncentrovaný zápach.

Medvídek se zastavil a váhal. Zvedl nos, jak nejvýš mohl, čenichal, odrkl si a znovu čenichal. Jeho hlava se otáčela jako talíř radaru za zdrojem oné lahodné vůně. Dokonce i medvědice se zarazila v běhu a pohlédla k potřísněnému topolu. Medvídek se otočil a rozběhl se do svahu. Pro vyhládlé mládě, které se po zimním spánku teprve nedávno vyhrabalo z brlohu na svět, byly výpary tisíckrát zajímavější než ostružiní nebo dvojice tvorů, kteří v lese nebyli doma. A tak celé šťastné skotačilo pryč. Jeho matka dvojici nespustila z očí, avšak otřepala se, protáhla hřbet a ostražitě sledovala synka, který proběhl kolem ní a pádlil k smrdutému stromu.

Matt pocítil, že nadešla vhodná chvíle k úniku. „Zůstaň, Bane,“ zašeptal. Postřehl, že pes má čenich ve vzduchu a větrí návnadu. Sáhl dolů a chňapl ožvůvaný konec vodítka. „Netroufni si na to ani pomyslet!“

S vědomím, že zbrklý útěk se rovná sebevraždě, se po hřebenu pustil dolů a ponechal medvědy s jejich kořistí. Šel pozpátku, jedno oko na stezce vzadu a druhé oko na svahu vpředu, jen pro případ, že by se panímáma rozhodla vetřelce pronásledovat. Medvědi však zůstali u potravy a nehodlali se vyrušovat, a tak se asi po čtyřech stech metrech Matt konečně s úlevou otočil, neboť do tábora zbývaly ještě tři kilometry.

Utábořil se u širokého horského potoka, dosud místy pokrytého ledem, protože jaro se letos trochu opozdilo a opravdová obleva teprve přijde. Ale jinak mohli všude kolem vidět známky teplejšího počasí, což nejlépe dokazovala planá květena: jirnice modrá, žlutá lnice, karmínově rudé šípkové růže, purpurové fialky a další poslové jara. Dokonce i u břehů polozamrzlé bystřiny, lemované vrbami a olšemi, se objevily kvítky rozpuku.

Matt tuto roční dobu miloval, protože Arktický národní park se probíral ze zimního spánku a brány se otevřely, avšak na pout' do severních krajů bylo pro turisty a vodáky ještě příliš časně. Ne že by tady bylo někdy přelidněno, i když na ploše osm milionů akrů, což odpovídá rozloze Vermontu a Connecticutu dohromady, by se mohly spokojeně procházet davy návštěvníků. Sem davy neproudily. Za celý rok do parku zavítaly v průměru necelé tři tisíce odvážných duší.

Ale v tuto chvíli měl Matt celý kraj jen a jen pro sebe.

Po bezpečném návratu přivítala dvojici v táboře kakofonie štěkání a kňučení. Mattova strakatá klisna – napůl arab a napůl bělouš – zařehkala, pohodila nosem a hrábla jedním kopytem, aby jasně vyjádřila ženské rozčilení. Bane běžel napřed, aby se radostně očichal se svými kamarády. Matt odvázal ze řetězu ostatní psy – Gregora, Simona a Buttheada. Ti okamžitě začali pobíhat dokola, čenichat, poskakovat, stavět se na zadní, vyplazovat jazyky a provádět obvyklé skopičiny, jaké umí jen psi čeládka.

Bane se sám vrátil k pánovi, sedl si a nezúčastněně koukal na mladší psy. Měl téměř černou srst s nádechem do stříbrná, což způsobovala prosvítající hustá podsada, a bílou náprsenku pod bradou.

Matt se na stařešinu smečky zamračil a chystal se zavelet, ať jde zjednat pořádek, ale potom jen zavrtěl hlavou. K čemu by to bylo? Bane byl skvělý vůdce spřežení, hbitě reagující na příkazy a opravdový dřič, věrný a poslušný, jenže měl tvrdou palici a uměl si prosadit vlastní vůli.

„Víš, co nás bude stát ta sklenice návnady?“ prohodil Matt otráveně. „Carol z nás vycedí krev, aby připravila novou várku.“ Carol Jeffriesová byla vedoucí vědeckého programu zaměřeného na výzkum medvědí DNA. Naštěstí seděla na svém pracovišti v Bettles, protože jinak by z něj stáhla kůži už teď. Zbyla mu ještě jedna sklenice, která postačí na občerstvení pouhé poloviny vzorkovacích pastí. On se sice vrátí domů o to dřív, jenže ona zůstane s výzkumem pozadu o celý měsíc. Dovedl si představit, jak vybuchne. S povzdechem se v duchu ptal, jestli by neudělal líp, kdyby se s tím dvoumetrákovým grizzlym jednoduše nepustil do křížku.

Poplácal Bana po boku, podrbl ho na silném krku a pak ho pleskl do zadku. „Pojďme se podívat, co tam máme k večeři.“ Když tak hloupě promarnili den, snad si zaslouží alespoň večer teplé jídlo – jako útěchu. Přestože ještě nebylo tak pozdě, obloha se začínala zatahovat temnými mraky, a navíc se nacházeli vysoko na severu, takže slunce brzy zapadne. Zdálo se, že před setměním zaprší nebo spadne trochu sněhu.

Pokud chtěli na večer oheň, bylo načase dát se do práce.

Matt svlékl bundu, starou vojenskou parku se záplatami na loktech, jejíž zelená barva již vyrudla do špinavé šedi, avšak odepínací vložka z měkoučké alpaky pořád krásně hřála. I v tlusté vlněné košili a vatovaných kalhotách mu bylo dost teplo, obzvláště po dlouhé procházce spojené s výstupem na stráň a následnou injekcí adrenalinu. S vědrem v ruce zašel k potoku a z kraje nalámal led. Třebaže by bylo snazší prostě nabrat vodu, led omývaný proudem byl mnohem čistší. A až Matt rozdělá oheň, rychle roztaje.

S lehkostí získanou dlouholetou zálesáckou praxí se Matt pustil do běžné rutiny celý šťastný, že má les pro sebe. Potichu si hvízdal a v naprostém pokli-

du sbíral suché dřevo. Po chvíli se kolem rozprostřelo nezvyklé ticho. Mattovi pár vteřin trvalo, než si náhlou změnu uvědomil. Psi ztichli. Dokonce i pípání kulíků zlatých, hnízdicích ve vrbovích, ustalo. Jeho osamělé hvízdání zmlklo, jako když utne.

Potom to rovněž zaslechl.

Rachot aeroplánu.

Zpočátku zněl tlumeně, dokud jednomotorová Cessna nepřeletěla hřeben a nevyhoupla se nad údolím. Matt strnul napětím. Ještě dřív než letadlo uviděl, poznal, že něco není v pořádku: ze zvuku motoru, který se místo plynulého předení astmaticky zajíkal.

Letadlo se střídavě naklánělo na pravé a levé křídlo. Doslova se kolébalo. Ztrácelo výšku a motor pokašlával. Matt si dokázal představit, jak zoufale pilot vyhlíží plochu pro přistání. Jako většina letounů stavěných pro pustiny protkané vodstvem měla Cessna plováky. Pilot potřeboval pouze dostatečně široký úsek řeky, aby si mohl sednout na vodu. Matt však věděl, že žádné takové místo tady nenajde. Spíš bystřina než říčka, u níž tábořil, se vlévala do řeky Alatna, která protínala park středem, jenže ta byla odsud vzdálená dobrých sto šedesát kilometrů.

Matt pozoroval, jak se Cessna opile klátí nad údolím. Pak motor zachrčel a zabral, ale letoun se vznesl jen natolik, aby se těsně přehoupl přes další hřeben. Matt zděšeně zamrkal. Vsadil by se, že plováky škrtly o vrcholky vysokých jedlí. Poté letadlo zmizelo z dohledu.

Matt nespustil oči z oblohy a natahoval uši v obavách, jaký osud letadlo potká. Netrvalo to dlouho. Jako vzdálený hrom k němu ze sousedního údolí dolétla ozvěna tříštivého nárazu.

„Proboha,“ zamumlal Matt a zalapal po dechu.

Vzhlédl k obrysu korun stromů a po dlouhé chvíli spatřil stoupající sloup dýmu, jenž se ke špinavě bílé obloze vinul jak černý had.

„A já myslel, že mám špatnej den.“ Otočil se a rozběhl se k tábořišti. „Do sedel, chlapci. Večeře bude muset počkat.“

Chňapl vojenskou bundu, popošel ke klisně a zavrtěl hlavou. Mýtus pilotního krále divočiny, v jiných koutech zeměkoule možná vzácný, zde na Aljašce doopravdy žil, a naplno. Do určité míry bylo zajímavé sledovat, jak z lidí vyrůstají opravdoví machři a co dokážou vyždímat z letadla. Jen kdyby ta ukázka osobní statečnosti nevedla k nežádoucím koncům. Každoročně havarovalo v aljašské pustině kolem dvou set malých letadel. Letecká záchranná služba, kterou správa parku najala, byla téměř po celý rok v jednom kole. Spolu s rostoucím těžebním průmyslem a turistickým ruchem vzkvétala i letecká branže. A tak každý rok spadlo víc letadel. Sám provozovatel záchranky Mattovi kdysi řekl: „Kdo tady potřebuje kopat zlato, když peníze padají rovnou z nebe?“

Matt osedlal klisnu. Stroje byly jedna věc a lidé byli věc docela jiná. Kdyby tam někdo přežil, pak čím dřív je vypátrá, tím větší mají šanci. Aljaška se k slabým a raněným nechovala laskavě. Mattovi tuto skutečnost pádně připomnělo dnešní odpoledne, kdy hleděl do očí dvoumetrákovému grizzlymu. Zdejší svět nabízel jen dvě možnosti: sníst, nebo být sněden.

Přítáhl a zajistil poslední popruh a připnul k sedlu brašnu s lékárníčkou první pomoci. Příruční vysílačku ani nevytáhl z kapsy. Hranici dosahu překročil už před třemi dny.

Vsunul losí holinu do třmenu a vyšvihl se do sedla. Psi tancovali kolem a pobíhali ke kraji tábořiště. Poznali, že se jede ven. „Kupředu, chlapci, nastal čas zahrát si na hrdiny.“

NÁMOŘNÍ KOMPLEX SEVEROMORSK MURMANSK, RUSKO

Viktor Petkov stál na molu číslo čtyři zachumlaný do dlouhého hnědého pláště a kožešinové čepice. Jediným znakem jeho hodnosti byly rudé nárameníky a čtyři zlaté hvězdy vpředu na ušance.

Kouřil doutník, pravý kubánský, přestože kouření zde bylo přísně zakázáno. Za jeho zády se tyčil námořní komplex Severomorsk – jeho domov a království. V malém městě, obehnaném ostnatým drátem a betonovým opevněním s větrolamy a vlnolamy, se nacházely loděnice, suché doky, opravárenské dílny, zbrojní sklady a kancelářské budovy Ruské severomořské flotily. Komplex postavený přímo na pobřeží hrdě čelil Severnímu ledovému oceánu a tuhým zimám panujícím v této nehostinné krajině. Odtud vycházela nejen mocná námořní plavidla, nýbrž i muži tvrdí jako ocel.

Viktorovy oči, tmavošedé jako bouřkový mrak, nevnímaly oceán. Soustředily se na čilý ruch po celé délce přístaviště. Ponorka *Drakon* byla téměř přichystaná vyrazit z kotviště. Námořníci již pevně zahákli vlečná lana.

„Admirále Petkove,“ řekl mladý kapitán stojící v pozoru. „Na váš rozkaz je *Drakon* připraven vydat se na cestu.“

Admirál přikývl a pohlédl na hodinky, aby si ověřil čas. „Jakmile se naložím, budu ještě před vyplutím potřebovat bezpečnou přespolní linku.“

„Ano, pane. Následujte mě, prosím.“

Viktor zkoumavě sledoval kapitána Mikovského, zatímco scházeli dolů z mola k visuté lávce. Poprvé mu svěřil velení na ponorce. Všiml si, jak je na to mladík hrdý. Právě se vrátil z úspěšné zkušební plavby nového typu *Akula*, náležejícího do druhé třídy, a nyní měl vzít admirála severní flotily na misi, jejíž cíl a účel ležely zapečetěny a skryty před zraky všech. Třicetiletý kapitán,

přesně o polovinu mladší než Viktor, si rázně vykračoval po hrázi jako kohout na procházce.

Bože můj, býval jsem taky tak praštěný? pomyslel si Viktor, když došli k lávce. Měl už jen rok do penze a stěží si dokázal vzpomenout, jestli za mlada rovněž oplýval takovou sebejistotou. Bohužel svět se v posledních desetiletích stal velice nejistým místem.

Kapitán vrchního velitele předešel, ohlásil admirálův příchod na loď a poté se otočil. „Žádám o povolení vyplout, pane.“

Viktor přikývl a odhodil špaček doutníku do vody.

Kapitán začal udílet rozkazy, které z horní paluby předával posádce na molu první důstojník vyzbrojený megafonem. Na závěr zavelel: „Zvednout lávku! Mužstvo nástup do dvouřadu!“

Jeřáb lávku zvedl a přenesl na hráz. Muži ve službě si pospíšili k holcům, aby odvázáli poutací lana.

Mikovskij vystoupil po ocelovém žebříku na nejvyšší můstek na vrcholu kónicky se zužující věže, kde vydal svému prvnímu zástupci a mladším důstojníkům poslední rozkazy. Potom doprovodil Viktora do lůna ponorky.

Uplynuly již téměř dva roky ode dne, kdy admirál naposledy vstoupil na ponorku, avšak i úplného nováčka, jenž se teprve rodil v loděnici, znal do posledního šroubku. Jelikož sloužil od počátku v ponorkovém loďstvu, všechny plány procházely jeho kanceláří k prověrce a připomínkám. I když se tady vyznal, dovolil Mikovskému, aby ho provedl řídicím stanovištěm, nyní již v plné práci, a dovedl dolů do takzvané státnické kajuty, která mu jako veliteli této plavby náležela.

Admirála provázely oči námořníků, jež se uctivě sklopily či uhnuly stranou, když se střetly s jeho pohledem. Viktor věděl, jakou moc představuje a jaký obraz skýtá. Na ponorkáře byl vysoký a hubený jako tyčka. Vlasy, jejichž bělost mnohé zarážela, nosil dlouhé až k límci, což byla u maríny velice vzácná výjimka. To vše mu spolu s odměřeným chováním a studenými šedými očima vyneslo přezdívku, která se, jak zaslechl, šeptem nesla lodí.

Bělyj prizrak.

Bílý přízrak.

Konečně došli ke dveřím kajuty.

„Spojení stále funguje, jak jste žádal,“ oznámil Mikovskij a ustoupil stranou.

„A bedny z výzkumného ústavu?“

„Uloženy v kajutě, jak jste přikázal.“ Kapitán mávl rukou k otevřeným dveřím.

Admirál nakoukl dovnitř. „Dobře,“ utrousil a stáhl z hlavy kožešinovou čepici. „Teď vás propouštím, kapitáne. Běžte se postarat o svou loď.“

„Ano, admirále.“ Kapitán se otočil na podpatku a vzdálil se.

Viktor za sebou zavřel dveře a zamkl. Jeho osobní zavazadla byla úhledně seřazena u postele a u zadní stěny malé místnosti stálo naskládáno na sebe šest titanových krabic. Viktor přešel ke stohu a svrchu vzal zapečetěný červený šanon. Prstem přejel po pečeti, aby si ověřil, jestli zůstala nedotčená. Byla v naprostém pořádku. Na přední straně desek stálo jediné slovo:

ГРЕНДЕЛ

Bájně jméno.

Grendel...

Viktor sevřel ruku v pěst. Pro název mise, kterou vedl, si vypůjčili jméno ze staroanglického eposu *Beowulf*. Legendární netvor Grendel nemilosrdně terorizoval severská pobřeží, dokud nebyl na jihu dnešního Švédska poražen hrdinským geatským králem Beowulfem. Pro Petkova však mělo to jméno hlubší význam. Stalo se jeho osobním démonem – zdrojem bolesti, hanby, ponížení a hoře. Vykovalo z něj muže, jímž byl dnes. Pěst visící nad deskami se sevřela drtivěji.

Po tak dlouhé době... téměř po šedesáti letech... Dobře si pamatoval, jak jeho otce uprostřed noci odvedli před hlavními pušk. Jemu bylo tehdy teprve šest let.

Upřeně se zahleděl na stoh kovových krabic. Trvalo drahnou chvíli, než se znovu nadechl. Odvrátil se. Ve státnické kajutě se stěnami natřenými na zeleno se nacházela jedna palanda, police na knihy, psací stůl, umyvadlo a spojová ústředna vybavená mikrofonom a reproduktorem pro komunikaci s můstkem, videomonitorem a trochu staromódním telefonním přístrojem.

Viktor zvedl sluchátko telefonu, rychle promluvil a pak naslouchal, jestli je hovor nasměrovaný, zašifrovaný a opět přesměrovaný. Čekal. Poté se na lince ozval důvěrně známý hlas, mírně zastřený šumem v atmosféře:

„Zde Leopard.“

„Jak si stojíte?“

„Cíl pod námi.“

„Potvrdilo se?“

„Na beton.“

„Znáte rozkazy.“

Krátká odmlka a: „Nikdo nesmí přežít.“

Poslední slova nepotřebovala žádný komentář. Admirál ukončil hovor a zavěsil sluchátko do vidlice. Tak to začíná.

Matt pobízel koně. Nepřetržitě stoupali a trasa byla velmi namáhavá. Museli zdolat značné převýšení, neboť sousední údolí leželo o tři sta metrů výš. Tam se dosud prostírala tlustá bílá pokrývka, protože ve stínu stromů tál sníh jen pozvolna. Čtveřice psů měla jako vždy předstih. S nastraženými ušima se psi hnali kupředu, čenichali a slídili. Matt občas hvízdal, aby se chlapci z radostného pocitu volnosti nezaběhli příliš daleko.

Z hřebenu pátravě přehlédli vedlejší údolí. Místo havárie označovala spirála dýmu, která se pomalu tenčila, avšak výhled zastíral hustý porost smrků, jedlí a olší, takže letadlo přímo neviděl. Chvilí naslouchal. Nezaslechl žádné hlasy. Špatné znamení, pomyslel si. Svrátil obočí a patami jemně kopl klisnu do slabin. „Jede se dolů, Marian,“ oznámil.

Dával bedlivý pozor na kluzký led a sníh, když se krokem spouštěli po svahu. Dal se podél úzké bystřiny, která se řinula napříč lesem. Nad prudkou vodou se vznášel mlžný opar. V tichu Mattova nervozita rostla. Kolem bzučeli komáři a mlsně cenili zuby. Vedle otravného bzučení byly slyšet již jen koňské kroky: pokaždé, když se kopyto probořilo tenkým ledovým krunýřem pokrývajícím sněhovou peřinu, ozvalo se chřupnutí.

Dokonce i psi ztratili kapku elánu. Jako by znejistěli, stáhli se blíž, pravidelně se zastavovali a zvedali nosy do vzduchu.

Bane si nepřestával hlídat vedení. Držel se na špici, zhruba padesát metrů před pánem. Díky tmavé vlčí srsti takřka splýval se stíny a málem se ztrácel v šeru. Coby věrný druh strážce parku musel Bane podstoupit stejný výcvik jako všichni pátrací a záchranářští psi. Měl nejen zázračný čich, nýbrž i jakýsi šestý smysl, jímž bystře vycítil, kam má Matt namířeno.

Jakmile dorazili na dno údolí, zrychlili tempo. Matt ucítil zápach hořícího benzínu. Zamířili za ním tou nejpřímější čarou, jakou zdejší terén umožňoval, avšak trvalo celých dvacet minut, než se k místu havárie probojovali.

Les se zde rozestupoval v louku. Pilot sem zřejmě stočil letadlo v naději, že na podlouhlém plácku přistane. Téměř se mu to podařilo. Přesně středem mýtiny rozsvícené žlutými květy kozince se v celé délce táhla brázda. Bohužel, přistávací dráha byla příliš krátká.

Na levé straně spatřil Matt Cessnu 185 Skywagon, zapasovanou do zelené stěny smrků. Nejprve si rozmačkala nos, potom jí kmeny polámaly a utrhlly křídla a ven trčel vzhůru ke korunám stromů pochroumaný ocas. Z motoru pomačkaného srážkou stoupal kouř a dusivý smrad paliva plnil údolí. Hrozilo vysoké nebezpečí, že benzin vzplane.

Když se Matt vydal přes louku, všiml si těžkých mraků, které mu visely nad hlavou. Pro jednu by dešť tady v horské pustině uvítal. Mnohem povzbudivější by však bylo, kdyby zaznamenal byť jedinou známku pohybu.

Jakmile se přiblížili na několik metrů, Matt škulbl otěžemi a sesedl z koně. Zůstal stát a dlouhou chvíli upřeně hleděl na vrak. Mrtvé viděl už mnohokrát. Viděl dokonce hory mrtvých. V armádě šest let sloužil u Zelených baretů a strávil nějakou dobu v Somálsku a na Blízkém východě, než se rozhodl využít možnosti propuštění a dokončit college. Proto to nebyla háklivost, co ho drželo zpátky. Nicméně smrt se ho dotkla i jinak – příliš hluboce a příliš osobně, než aby vstoupit do vraku považoval za hračku.

Ale kdyby někdo přežil...

Matt postoupil blíž k troskám Cessny a zavolal: „Haló!“ Chováš se jako hlupák, řekl si vzápětí.

Žádná odpověď. Žádné milé překvapení.

Skrčený prolezl pod ohnutým křídlem po chřestících střepech bezpečnostního skla, neboť okna se při prudkém nárazu vysypala. Z motoru vpředu se stále ještě valil štiplavý dým, který škrábal v hrdle a štípal do očí. Z nádrže vytékal jako pramének benzin a stružkou se vinul pod Mattovy nohy.

Matt přitiskl paži na ústa a nos. Zkusil otevřít dveře. Byly zkroucené a pevně zaseknuté. Vzprímil se, natáhl krk a vstrčil hlavu do bočního okénka. Letaadlo nebylo liduprázdné.

Pilot seděl připoutaný na sedadle, avšak úhel hlavy pokleslé dopředu a vzpěra zabodnutá do jeho hrudníku jasně říkaly, že je mrtvý. Vedlejší sedadlo zelo prázdnotou a očividně žádnou osobu nevezlo. Matt začal váhavě otáčet hlavu dozadu a pak náhle strnul. Celým jeho tělem projelo zděšení, když pilota poznal. Hříva černých vlasů, strniště na bradě a tvářích, modré oči... nyní skelné a bez života...

„Brente...“ hlesl Matt. Brent Cumming. Když Matt a Jenny byli ještě spolu, každý pátek hráli s Brentem poker. Jenny byla šerifem okrsku, v němž sídlily kmeny Nunamiutů a Inupiatů. Spravovala území o obrovské rozloze a musela často překonávat velké vzdálenosti, a tak se z nutnosti naučila létat. Zvládala to bravurně. Samozřejmě znala všechny služební piloty v kraji a zejména s Cummingovými se blízce spřátelili. Obě rodiny spolu trávily letní dovolené, o víkendech tábořily, jejich děti si spolu hrály. Jak to teď řekne Cheryl, Brentově manželce?

Otrásl se, aby se trochu vzpamatoval z šoku, vstrčil hlavu do zadního okénka a otupěle koukl na sedadla. Tam ležel muž natažený na zádech obličejem vzhůru a strnule zíral do stropu. Vůbec se nehýbal. Matt nabral dech a povytáhl se, aby získal lepší přehled, když muž znenadání vzpřáhl obě ruce svírající pistoli.

„Ani hnout!“

Matt se lekl, a to víc zcela nečekaného výkřiku než hrozící zbraně.

„Myslím to vážně! Nehýbejte se!“ Muž se posadil. Byl bledý jako stěna, zelené oči měl vytřeštěné a pramen blondatých vlasů přilepený krví na levém spánku. Zřejmě narazil hlavou do okenního rámu. Přesto se jeho paže mířící na cíl ani nezachvěly a ihned dal na srozuměnou, že z původního úmyslu neslevil. „Budu střílet!“ vyštěkl.

„Tak střílejte,“ řekl Matt klidně a opřel se ramenem o trup letadla.

Taková reakce muže jasně zmátla. Svraštil obočí. Z jeho zbrusu nové a do-
zajista drahé polárnické parky značky Eddie Bauer se dalo uhodnout, že je ve
zdejších končinách cizincem. Nicméně byl ostrý jako břitva. Přestože právě
havaroval, zachoval si nebývale chladnou hlavu. Matt mu musel v duchu složit
poklonu.

„Kdybyste laskavě odložil tu *signální* pistolku, možná bych zapřemýšlel o
tom, jak dokončit tuhle pátrací výpravu,“ řekl.

Muž pár vteřin vyčkával, než spustil paže a sklesle se zhroutil na opěradlo.
„Ach... já, promiňte, omlouvám se.“

„Neomlouvejte se. Před hodinkou jste spadl rovnou z nebe. V tak vzácných
případech mívám sklon prominout nedostatek grácie a pohostinnosti.“

Ta slova vyloudila v mužově obličeji unavený úsměv. „Jste zraněn?“ zeptal
se Matt.

„Dostal jsem pecku do hlavy. A mám nohu v kleštích.“

Matt si stoupl na špičky a okénkem se naklonil o kousek dál dovnitř. Jak se
přední část letadla zprohýbala a jako harmonika smáčkla dozadu, posunuté
sedadlo druhého pilota zaklínilo mužovu pravou nohu. Proto se nedokázal vy-
soukat ven okénkem.

„A pilot...?“ nadhodil váhavě muž.

„Je mrtvý,“ dopověděl Matt. „Momentálně pro něho nemůžeme nic udělat.“
Spustil se na zem a vší silou zacloumal dveřmi. Nepovolily ani o milimetr. Sám
to nezmůže. Zatřukal kotníkem prstu na trup a horečně přemýšlel. „Vydržte
minutku.“

Vrátil se k Mariah, uchopil otěže a vedl ji blíž k vraku. Nesouhlasně poha-
zovala hlavou a vzpouzela se. Ten nelida ji táhne z pastviny plné kvetoucích
kozinců, a navíc přímo k hořícímu, odporně páchnoucímu motoru, což už bylo
příliš. „Uklidni se, holka,“ něžně jí domlouval Matt.

Psi zůstali tam, kde se spokojeně natáhli. Jen Bane se posadil a našpicoval
uši, ale Matt mávl rukou, aby si zase lehl.

Jakmile přišli dostatečně blízko, Matt od sedla natáhl lano, které uvázal k
rámu dveří letadla. Klice nevěřil, jelikož nevyhlížela moc pevně. Potom přešel
zpátky ke klisně a pobídl ji, aby ho následovala. Učinila to s obrovskou ocho-

tou, šťastná jako blecha, že se dostane z blízkosti vraku zavánějícího smrtí, avšak jakmile se provaz napnul, zastavila se.

Matt škubal za otěže, ale ona stále odmítala hnout se z místa. Rozčilený vklouzl dozadu, aby nejprve zatlačil, poté ji s kletbami několikrát praštil do zadku a nakonec ji drapl za kořen ocasu a prudce zatáhl. Mariah tahání za ocas nenáviděla, nicméně Matt musel zvolit hrubý přístup, aby ji přiměl zabrat. Klisna zaržála bolestí a vyhodila po trýzniteli kopytem. Matt pustil ocas, uskočil, ztratil rovnováhu a přistál na zádech. Rychle zatřásl hlavou. Nikdy nevěděl, jak se správně komunikuje s ženským pohlavím.

Ale to se už přiřítíl Bane. Zuřivě štěkal a rafal klisně po nohách. Mariah možná nerespektovala Matta, leč poloviční vlk byla jiná záležitost, a tak moudře poslechla hluboko zakořeněný zvířecí pud. Ve snaze vyrazit kupředu trhala lanem, které ji brzdilo.

Vzadu se ozvalo úpění praskajícího kovu. Matt se převálil na břicho. Celý pochroumaný trup Cessny se naklonil na bok. Zevnitř zazněl poplašný výkřik. Potom následoval zvuk připomínající otevírání plechovky se sodovkou a zkřivené dveře se vylomily.

Mariah se vzepjala a Matt se ihned vymrštil ze země a přiskočil, aby ji upokojil. Odvázal lano od sedla, máchnutím odehnal Bana a vedl klisnu ke kraji mýtiny. Když zastavili, poplácal ji po krku. „Hodná holka. Vedla sis skvěle. Zasloužíš si plnou hrst zrní jako prémii, až se vrátíme na večeri.“

Dlouhými kroky zamířil zpátky k vraku. Cizinec se už téměř dostal ven. Podářilo se mu vyprostit nohu ze sevření dvou sedadel a dosoukat se k utrženým dveřím, nabízejícím nyní volný průchod.

Matt pomohl muži slézt na pevnou zem. „Co dělá noha?“

Muž se zkusil postavit na pravou nohu a sykl bolestí. „Zhmožděná, aúú, jako přejetá parním válcem, ale zdá se, že nic není zlomené.“ Teprve když se muž ocitl na svobodě, Matt si uvědomil, že je mladší, než jak se jevil na první pohled. Odhadl by mu tak osmadvacet, nanejvýš třicet let.

Matt muže podepřel, a zatímco se šourali od vraku, napřáhl volnou ruku. „Jmenuji se Matthew Pike.“

„Craig... Craig Teague,“ představil se zachráněný.

Jakmile unikl do bezpečí, Matt usadil muže na kládu a hbitě odehnal psy, kteří si přiběhli neznámého očichat. Narovnal se, protáhl ztuhlá záda a ohlédl se k letadlu, kde zůstal jeho mrtvý přítel. „Tak co se stalo?“ zeptal se.

Muž drahnou chvíli mlčel a posléze spustil šeptem: „Nevím. Měli jsme namířeno do Deadhorse...“

„Nahoře v Prudhoe?“

„Ano, tam.“ Muž přikývl a prsty si opatrně ohmatal rozdrásanou kůži na lebce. Deadhorse se jmenovalo letiště, které sloužilo ropným polím a osadám v

zátoce Prudhoe. Leželo na okraji stejnojmenného města na nejsevernějším pobřeží Aljašky, kde se ropná pole svažovala k Severnímu ledovému oceánu. „Byli jsme asi dvě hodiny od Fairbanksu, když pilot oznámil, že se něco děje s motorem. Jako by nám docházelo palivo, což nám ovšem připadalo nemožné, jelikož jsme ve Fairbanksu natankovali až po okraj.“

Matt stále cítil ve vzduchu benzin. Šťáva určitě jen tak nedošla, a jak znal Brenta Cumminga, ten svědomitě udržoval letadlo ve špičkovém stavu. Než se vyškolil na pilota, býval mechanikem, a obzvlášť Cessny s motorem o síle tři sta koní znal jako své boty. S manželkou a dvěma dětmi byl na letadle závislý jak po stránce živobytí, tak po stránce vlastního života, a proto měl stroj vždy seřízený a vyladěný jako nejpřesnější švýcarské hodinky.

„Když motor začal vynechávat, snažili jsme se najít místo k přistání, jenomže jsme se už nacházeli nad těmihle prokletými horami. Pilot... on... pokusil se volat o pomoc. Ale i rádio nějak špatně fungovalo.“

Matt tušil, proč asi. V průběhu uplynulého týdne Slunce nepřetržitě bouřilo a sluneční erupce narušily v severních oblastech všechny druhy komunikací. Pohlédl k vraku. Dokázal si matně představit hrůzu posledních okamžiků: panika, zoufalství, beznaděj.

Muži se zlomil hlas. Musel polknout, aby mohl pokračovat. „Neměli jsme na výběr. Buď zkusíme přistát tady, nebo... A pak... pak.“

Matt natáhl ruku a poklepal muži na rameno. Závěrečná část příběhu se jasně rýsovala nedaleko. „Klid. Dostaneme vás odtud. Ale nejprve bych se vám koukl na to zranění na hlavě.“

Přesl k Mariah a odepnul objemnou brašnu s červeným křížem. Využil zkušeností, které načerpal u Zelených baretů, a lékárníčku si vybavoval zásadně sám. Vedle obvyklých balíčků gázy, náplastí a aspirinu obsahovala antibiotika, antihistaminika, antiprotozoika a antidiaroeika a dále jehlu, nitě a drátky na sešívání ran, sadu injekčních stříkaček a sérum pro místní umrtvení, pár dlah, a dokonce i stetoskop. Vytáhl lahvičku s kyslíčnickem a jal se čistit ránu.

Zatímco pracoval, nepřestával mluvit. „Tak co vás žene do Prudhoe, Craigu?“ zeptal se a zpytavě si muže prohlédl. Na naftaře nevypadal. Těm tvrdým chlapům vytetovala černá ropa nesmazatelná znamení, zažrala se do rýh na rukou i v obličejích. Tenhle hoch zářil čistotou, dlaně bez poskvrnky, nehty nezlámané a úhledně zastřižené. Patrně inženýr nebo geolog, usoudil Matt. Všiml si, že muž začal jevit nevšední zájem o vše kolem – na oplátku si prohlédl svého ošetřovatele, rozhlédl se po louce, po okolních horách, zastavil se očima u psů a koně. Jediné místo, jemuž se pohledem vyhýbal, byl vrak letadla.

„Záliv Prudhoe není můj cíl. Tam jsme měli pouze doplnit palivo a pokračovat na polární stanici Omega. Plovoucí výzkumnou základnu, jeden z článků řetězu SCICEX.“

„SCICEX?“ podivil se Matt, potřel ránu antibiotickou mastí, zakryl ji nepřilnavým gázovým polštářkem a obvázal.

„*Scientific Ice Expeditions* – Vědecké polární expedice,“ vysvětlil Craig a po očku mrkl na Matta zajišťujícího obvaz. „Jedná se o pětiletou spolupráci amerického námořnictva a vědců z civilního okruhu.“

Matt pokýval hlavou. „Jo, vzpomínám si, že jsem o tom slyšel.“ Tým používal vojenské ponorky, aby shromažďovaly data ze statisíců mil lodních tras vedoucích Severním ledovým oceánem a probádaly oblasti, kam dosud nikdo nezavítal. Matt svažil obočí. „Ale já myslel, že ten podnik skončil v roce 1999.“

Ta slova přilákala mužovu plnou pozornost. S očima mírně vykulenými překvapením se obrátil na Matta.

„Možná na to nevypadám, ale jsem ve státních službách. Strážce aljašské přírody, přesněji živočišstva,“ objasnil Matt. „Proto jsem seznámen s řadou velkých výzkumných projektů.“

Craig Matta chvíli probodával očima, v duchu přemítal a potom potřásl hlavou. „V podstatě máte pravdu. SCICEX oficiálně skončil, ale jedna základna – Omega – se přesunula do zóny druhého stupně nepřístupnosti.“

Do země nikoho, pomyslel si Matt. Zmíněná zóna se rozkládala v nejdlejší části ledové pláně, nejhůře přístupné a nejizolovanější.

„Jelikož se naskytla možnost tak nedostupnou oblast prozkoumat, financování se prodloužilo a omezilo ryze na tuto stanici.“

„Tak vy jste vědec?“ prohodil Matt a zapnul brašnu s první pomocí.

Muž se zasmál, avšak moc vesele to neznělo. „Nikoli. Nejsem vědec. Moje noviny mě sem vyslaly. *Seattle Times*, víte. Jsem reportér z politického zpravodajství.“

„Z politického zpravodajství?“

Muž pokrčil rameny.

„Proč by...“ Matta přerušilo bzučení leteckého motoru. Natáhl krk. Oblohu halily nízko visící těžké mraky. O kousek dál se Banovi vydralo z hrdla tiché hluboké vrčení, které spolu s rostoucím hlukem sílilo.

Craig se se zavrácáním postavil na nohy. „Další letadlo. Někdo asi zachytil pilotovo tíšňové volání.“

Z mraků se vynořilo malé letadlo, které se snášelo k údolí, avšak stále si udržovalo výšku. Matt pozorně sledoval, jak přilétá. Byla to rovněž Cessna, ale větší než Brentova. Osmisedadlová... tipoval by Skywagon 206 nebo 207.

Písknutím přivolal Mariah a ze sedlové brašny vylovil dalekohled. Zvedl okuláry, okamžik pátral po obloze, až konečně zachytil cíl, a zaostřil. Letadlo vyhlíželo jako zbrusu nové... nebo čerstvě natřené. Působilo jako úplná rarita, neboť aljašské podnebí a terén se na každém stroji brzy podepsaly.

„Zahlédli nás?“ zeptal se Craig.

Letadlo sklonilo jedno křídlo a začalo pomalu opisovat nad údolím kruh. „Stěží by nás minuli, když jim pod nos čmoudí támhle ten motor.“

Matt se stále nemohl zbavit nepříjemného pocitu napětí, který mu teď nano-vo zahlodal v útrokách. Za celý minulý týden nespátřil jediný aeroplán a najednou se tady v rozmezí pár hodin sejdou hned dva. A ten ptáček kroužící nahoře svítil tak nepřírozenou čistotou a bělostí. A jak viděl, zadní dveře nákladního prostoru se otevřely. Tuto výhodu větších letadel oceňoval. Ve zdejších končinách nacházela bohaté uplatnění při přepravě raněných a nemocných z vnitrozemí do nemocnic, položených převážně u pobřeží. Nákladový prostor pohodlně pojal několik nosítek a v nejhorším případě rakví. Sklopné dveře dokonale sloužily jako nakládací a vykládací rampa a právě nyní dokázaly, jak ještě mohou být užitečné.

Z plošiny se odpoutalo tělo a vzápětí druhé. Parašutisté. Matt sotva stačil sledovat, jak se volným pádem řítí k zemi. Potom se jako nafouklé balónky rozevřely padáky a rychlost se rázem zpomalila, což pozorování usnadnilo. Matt rozeznal nosné postroje, které pomáhaly k přesnějšímu přistání na uzavřených, těsných plochách. Dvojice, očividně nacvičená skákat v tandemu, mířila k louce.

Matt se soustředil na parašutisty. Stejně jako letadlo a padáky svítily oba bělobou a na kombinézách neměli žádné odznaky. Na zádech měli zavěšené pušky, avšak typ nešlo na takovou dálku rozpoznat.

Jak tak slídl, v žaludku pocítil další výstražné bodnutí. A nebyly to zbraně, co způsobilo, že mu v žilách ztuhla krev. Ta divná břemena *pod*... Ano, teď se zřetelně vyloupala... Oba parašutisté byli řemeny připoutáni v sedadlech motocyklů, na jejichž pneumatikách se ježily kovové hřeby. Sněžné skútry! Dobře věděl, že tahle vozítka se silnými motory jsou schopná prosekat se horským terénem a ulovit vše, co si zamanou.

Matt spustil dalekohled. Pohlédl na reportéra a odkašlal si. „Doufám, že umíte dobře jezdit na koni.“

Hra na kočku a myš

ᠰᠢᠷᠤᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨᠠᠨ

6. DUBNA, ČAS 17:36

ZÓNA DRUHÉ TŘÍDY NEPŘÍSTUPNOSTI

AMERICKÁ POLÁRNÍ ZÁKLADNA OMEGA

Bude mi ještě někdy teplo...?

V obavách, že brzy zmrzne, postupoval kapitán Perry po chrupajícím ledu a sněhu k základně Omega. Kolem svištěl vítr a vydával zvuky hovořící o prázdnotě v jeho srdci. Tady, na konci světa, byl vítr živou bytostí, vanoucí bez přestání a ohlodávající povrch jako věčně hladové zvíře. Byl konstantou, nemilosrdným a nepřekonatelným predátorem, jemuž se nedalo uniknout. Jak praví staré eskymácké rčení, *zabijákem není zima, nýbrž vítr*.

Perry neochvějně pochodoval proti zubatému, burácivému vichru. Za jeho zády se na hladině polyně vznášel *Polar Sentinel*. Styčná základna Omega byla postavena u velkého jezera uprostřed ledové pláně, vybraného kvůli pevným břehům a snadnému přístupu ponorkou, která se zde mohla hladce vynořit a ponořit. Polyňa měla téměř kruhový tvar a byla lemována neoddělitelně slisovanými ledovými útesy, které nad hladinou vyčnívaly do výšky dvou poschodí a pod hladinou sahaly do čtyřnásobné hloubky. Ledové opevnění bránilo okolním krám v průniku do jezera, takže vodní plocha zůstávala trvale otevřená. Vědecká základna stála na poměrně rovné pláni zhruba čtyři sta metrů od břehu, což v teplotě hluboko pod nulou představovalo dlouhou štreku.

Perryho doprovázel hlouček mužů, první ze skupin, jež dostaly povolení vylodit se postupně ve čtyřech kolech. Námořníci klábosili, avšak Perry setrval zachumlaný v parce s kapucí podšitou kožešinou a těsně staženou přes obličej. Okénkem, které si ponechal pro oči, pohlédl k severovýchodu, kde před dvěma měsíci odhalili ruskou polární základnu. Podle jejich měření ležela pouhých čtyřicet osm kilometrů odtud. Celý se rozklepal, ta třesavka však neměla nic společného s mrazem.

Tolik mrtvých... Vybavil si obraz těl obyvatel staré základny, srovnaných vedle sebe jako sáhové dřevo, poté, co je vyprostili z ledového hrobu. Většinu

museli vysekat tak, jak zamrzla, a kvádry ledu roztavit. Celkem třicet dva mužů a dvanáct žen. Trvalo dva týdny, než všichni dostali ven. Někteří vypadali, jako by zemřeli hladem, a ostatní potkal neméně strašlivý konec. Někteří si zjevně vzali život vlastní rukou. V jedné místnosti našli oběšeného a zmrzlý provaz, na němž visel, se při prvním dotyku rozsypal. *A to ještě nebylo to nejhorší...*

Perry tu vzpomínku rychle zahnal pryč.

Zatímco stoupal po úbočí, což šlo snáz, když zasekával špičky bot do ledu, objevila se vpředu základna. Shluk patnácti budov vyhlížel jako vesnička z červených chaloupek, jako krvavá vyrážka na bílém ledu. Z každého domku stoupal kouř, který se jako mlžný závoj vznášel nad základnou, již dodával přízračný vzhled. Mlhu rozechvíval hukot dvaceti čtyř generátorů. Nad osadou visel rovněž zápach nafty a benzínu. Na osamělém stožáru, tyčícím se uprostřed, se třepotala americká vlajka, občas zmítaná zuřivými poryvy větru.

Po okraji osady, která každoročně ožívala jen na příznivějších šest měsíců, postávaly roztroušené dopravní prostředky připravené posloužit vědcům a personálu: pětice motorových saní, druhá pětice sněžných skútrů, dva sněžné pluhy, několik roleb, a dokonce i plachetní katamarán spočívající na skluznicích z nerez oceli, které po ledě jen svištěly.

Z vrcholu vyvýšeniny pohlédl Perry k obzoru. Ihned zaznamenal vyjetou stopu, která se táhla jako had napříč bílou plání, prostírající se mezi Omegou a starou ruskou základnou. Od jejího objevení panoval mezi oběma místy čilý ruch. Ponorka tam nyní převezla čtvrtinu pracovníků, aby se utábořili uvnitř pohřbené převrácené hory ledu.

Perry dál hleděl na jasně viditelnou cestu k ruské polární stanici. Široko daleko pokrývala ledový příkrov vrstva sněhu připomínající písečné duny. Ty zmrzlé sněhové vlny, vytvořené větrem a erozí, se nazývají *zastrugy*. „Vypadají úplně jako citrónové pěnové pečivo,“ poznamenal jeden z Perryho podřízených. Jenže motorové saně a pásy sněžných roleb tu našlehanou bílkovou čepici místy splácly a zanechaly v křehkých vlnkách vyorané brázdy.

Perry chápal zájem badatelů o zdejší kraje. Byli to muži a ženy vedení neuctahající zvědavostí. Avšak žádný z členů vědeckého týmu, který dosud podnikl téměř padesátikilometrovou cestu po souši, nevstoupil do ruské stanice, dávno vyřazené z provozu, jako první. Žádný nevěděl, co průzkumné družstvo, které vedl, nalezlo v srdci podmořského ledovce. Okamžitě svým mužům nakázal přísné mlčení a na místě postavil ozbrojenou hlídku, aby střežila jednu sekci, kam nesměl nikdo z personálu Omegy vkročit. Pouze jediný člověk ze styčné základny věděl, co se v zapovězené zóně nachází: doktorka Amanda Reynoldsová. Byla ve skupině, která strašlivé tajemství odhalila, a poprvé v životě byla tato silná a nezávislá žena otřesena až do hloubi duše.

Bohužel nevypátrali nic živého, takže pohybující se flíček, který viděli na videozáznamu, zůstal záhadou. Možná že i DeepEye sonaru má své duchy, možná že pohyb ponorky způsobil malý záchvěv a možná že se tam připlétl nějaký saprofág, jako například lední medvěd, který vyjedenou chladničku opustil. Poslední možnost se jevila vysoce nepravděpodobná, pokud by ovšem zvíře nenašlo vchod shora, po němž sami dlouho usilovně pátrali. Před dvěma měsíci museli použít termit, aby led roztavili, a z povrchu si šikmo dolů provrtali cestu k základně. Potom museli vedle tepelných náloží vzít na pomoc trhavinu C4, aby poblíž otevřeli umělou polyni pro *Polar Sentinel*, aby nyní sloužil rovněž nově obsazené základně.

Perry opatrně scházel po kluzkém svahu. Přál si, aby mohli celý ten ruský ledový palác jednoduše potopit. Nic dobrého z něj nevzejde. Tím si byl stoprocentně jist. Leč musel plnit rozkazy. V prudkém závanu větru se zapotácel.

Vzápětí upoutal jeho pozornost výkřik, jenž se nesl od domků. Spatřil osobu zakuklenou v modré parce, která mávala oběma pažemi, jako by je pobízela, aby si pospíšili. Perry zamířil k ní. Muž choulící se zimou mu vyšel naproti.

„Kapitáne, konečně!“ procedil skrz zuby. Podle hlasu to byl kanadský meteorolog Erik Gustof. Měl norské předky, po nichž zdědil typické bělavě blondáté vlasy a vysokou svalnatou postavu, nicméně v dané chvíli byly vidět jen jasně modré oči schované za brýlemi a bíle ojíňený knírek. „Máte satelitní hover. Čeká na vás.“

„Kdo?“

„Admirál Reynolds.“ Meteorolog vzhlédl k obloze. „Raději sebou hod'te. Valí se k nám velká bouře a poslední série slunečních erupcí nám v síti ještě pořád dělá paseku.“

Perry přikývl a otočil se k mladšímu důstojníkovi. „Rozpusťte mužstvo. Do dvaceti nula nula mají volno. Potom naklušou zpátky a vylodí se druhá skupina.“

Tento rozkaz přijali muži s nadšeným zahalekáním. Rozprchli se všemi směry – někteří k místní kantýně, další ke klubovně a zbývající k obytné části, za soukromější zábavou. Kapitán Perry následoval Erika k hlavnímu stanu, tvořenému třemi propojenými domky.

„Doktorka Reynoldsová mě poslala, abych vás popohnal,“ vysvětlil Erik. „Zatím se svým otcem mluví ona, ale nevíme, jak dlouho ještě udržíme spojení.“

Dorazili ke dveřím provozní budovy, oklepali z bot sníh a hbitě vklouzli dovnitř. Teplo v předsíni uštědřilo obličejům ztuhlým mrazem bolestivý políček. Perry si pomalu stáhl rukavice, rozeplnul zip parky a shodil kapuci z hlavy na záda. Potom si promnul špičku nosu, aby se ujistil, že dosud neupadla.

„Venku to štípe, co?“ prohodil Erik, který zůstal v bundě. „To nedělá ten mráz, ale spíš vlhkost vzduchu,“ dodal trochu sarkasticky.

Perry pověsil parku mezi další, které už zabíraly věšáky. Jako vždy měl na sobě modrou mariňáckou kombinézu se jménem natištěným na náprsní kapse. Složil čepici a zasunul ji za opasek.

Erik ustoupil zpátky ke dveřím. „Cestu k centrále znáte. Já jdu zkontrolovat přístroje, než nás zasáhne bouře. Počítám, že se přížene k večeru.“

„Díky za doprovod.“

Erik se vesele ušklíbl a pootevřel dveře. I nepatrná škvírka stačila větru, aby se prodral dovnitř. Zaskučel a jako bič šlehl Perryho do tváře. Erik rychle vyskočil ven a zabouchl za sebou dveře.

Perry se ještě chvíli třásl a mnul si prokřehlou ruce. *Kdo, k čertu, může dobrovolně setrvávat v téhle proklaté, bohem zapomenuté zemi dva roky?*

Z předsíně se vydal řadou dveří do operačního střediska. V budově se nacházely rovněž kanceláře vedení a administrativy a několik laboratoří. Hlavním úkolem vědeckého týmu bylo provádět měření nárůstu a eroze ledové masy v průběhu ročních období a sledovat vliv globálního oteplování na arktické ledovce. V dalších domcích sídlila pracoviště zabývající se rozličnými výzkumy, počínaje odběrem a rozbořením půdních vzorků ze dna oceánu za účelem zjištění těžebních možností a konče oceánografy, kteří studovali fyto – a zooplankton vyskytující se pod ledovým krunýřem. Práce plynule pokračovala, zatímco mořské proudy unášely stanici na obří plovoucí kře rychlostí téměř tři kilometry za den.

Perry procházel místnostmi a kývnutím zdravil známé za psacími stoly nebo skloněné k obrazovkám počítačů. Jednotlivé domky propojené v celek oddělovaly vzduchotěsné dveře.

Poslední domek chránila dvojitá izolace a zásobovaly ho proudem dva generátory. Zde sídlila centrála – pupeční šňůra svazující Omegu s vnějším světem – vybavená všemi komunikačními prostředky: krátkovlnnou vysílačkou pro udržování kontaktu s pozemními týmy, VLF a ULF pro spojení s ponorkou a vojenským satelitním systémem NAVSAT. Kromě Amandy Reynoldsové nebyla v místnosti ani noha.

Když Perry k Amandě přistoupil, vzhledla od telefonu navázaného na satelitní spojení. Dostala přenosný tlačítkový aparát s displejem, na němž se promítal text sdělení druhé strany, a sama mohla odpovídat do mikrofону.

Amanda jen kývla hlavou a dál mluvila s otcem, admirálem Reynoldsem. „Já vím, tati. Víím, že mě odtud nechceš dostat hned teď. Ale...“

Odmlčela se a naklonila se blíž k displeji, aby si přečetla, co tam stojí. Pak zrudla ve tvářích. Zřejmě se schylovalo k hádce. A jak se zdálo, jednalo se o spor, jenž se vlekl dosti dlouho. Admirál si od samého začátku nepřál, aby při-

dělení na základnu přijala. Strachoval se o dceru obzvlášť kvůli sluchovému handicapu. Amanda všechny obavy šmahem zamítla a na důkaz vlastní nezávislosti prostě odjela.

Perry se trochu obával, jestli svou vzpourou nechtěla přesvědčit spíš sebe než otce. Osobně se dosud nesetkal se ženou, která by si tak zarputile předsevzala dokazovat, že je za všech okolností a ve všech směrech soběstačná.

Osobní statečnost si přirozeně brala svou daň.

Perrymu neunikl stín únavy v jejích očích a tmavé kruhy pod nima. Vypadala, jako by za uplynulé dva měsíce zestárla o deset let. Tohle s člověkem provádějí krutá tajemství.

Amanda opět promluvila do mikrofону hlasem, do nějž vstoupil hřejivý tón: „Probereme to později, tati. Kapitán Perry právě přišel.“

Když četla otcovu odpověď, zatajila dech a skousla dolní ret. „Fajn!“ vyjela ostře, strhla sluchátka s mikrofonom a obrátila se na Perryho: „Vezmi si to.“

Když Perry sluchátka přebíral, všiml si, že se jí třesou prsty. Hněvem, rozrušením nebo obojím dohromady? Přikryl dlaní mikrofon, aby mohl prohodit pár soukromých slov. „Pořád drží informace pod zámkem?“

Amanda si pohrdavě odfrkla a vstala. „V trezoru s elektronickým zámkem, zabezpečeným otiskem hlasu a dlaně. Nedobytnějším než Fort Knox.“

Perry se usmál. „Správně dělá. Nachází se mezi dvěma mlýnskými kameny a byrokratická mašinerie točí klikou. S tak citlivými materiály se musí zacházet delikátně. Počínat si diplomaticky.“

„Nevím proč. Vždyť máme co do činění se záležitostmi z druhé světové války. Je to dávno uzavřená věc minulosti a svět má právo vědět, co se tady dělo.“

„Když čekala padesát let, pak může ještě pár měsíců počkat. Mezi Spojenými státy a Ruskem panují dost napjaté vztahy, takže se nejdříve musí uhladit cestička, než tu informaci pustíme ven.“

Amanda si povzdechla, pohlédla mu do očí a zavrtěla hlavou. „Mluvíš přesně jako otec.“

Perry se naklonil blíž. „V tom případě tohle bude velice freudovské,“ prone-sl tiše a zlehka ji políbil na rty.

Amanda se usmála a zamumlala: „A dokonce i líbáš jako on.“

Perry vyprskl smíchy a rychle se odklonil.

Amanda ukázala na sluchátka. „Raději bys neměl nechat admirála čekat.“

Perry si nasadil sluchátka a přitáhl si mikrofon k ústům. „Kapitán Perry,“ ohlásil se.

„Kapitáne, doufám, že se o moji dceru dobře staráte.“ Jeho hlas se občas přerušoval a nepatrně ztrácel.

„Ano, pane... Je v té nejlepší péči,“ sdělil kapitán, natáhl paži a stiskl Amandinu ruku. Už dlouhou dobu nebylo žádným tajemstvím, že ti dva v sobě

našli spřízněné duše, avšak teprve v průběhu posledních dvou měsíců přerostlo jejich ryzí přátelství v hlubší citový vztah, v lásku v pravém smyslu slova. Aby si chránili soukromí, zakázali si dávat své city najevo před veřejností. Dokonce ani Amandin otec nevěděl, jak jejich vzájemná náklonnost vzrostla.

„Kapitáne, vezmu to zkrátka,“ pokračoval admirál. „Včera se ministerstvo zahraničí spojilo s ruským velvyslancem a předalo mu kopii vaší zprávy.“

„Ale já myslel, že budeme všechno držet pod pokličkou, dokud...“

Admirál Perryho rázně utnul: „Příště nemyslete. Neměli jsme na výběr. Netušíme jak, ale do Moskvy dolétla zvěst o objevení té zmizelé polární stanice.“

„Rozumím, pane. A co to znamená pro nás tady v terénu?“

Následovala dlouhá odmlka. Perry znejistěl. Možná že spojení přerušila sluneční bouře. Potom admirál znovu promluvil: „Gregu...“

Neformální oslovení křestním jménem Perryho okamžitě vyburcovalo k plnému soustředění.

„Gregu, potřebuji, abyste byl neustále ve střehu. Proto vás stručně uvedu do obrazu. I když jsem nevytáhl paty od Západního pobřeží, pohybuji se v týhle branži už dost dlouho na to, abych i na dálku poznal, kdy se ve Washingtonu strhne opravdový šrumelec. Něco se děje. Koná se porada za poradou. Hoši z NSA a CIA se scházejí i o půlnoci. Státní tajemník pro námořnictvo byl odvolán z inspekční cesty po Středním východě. Celý vládní kabinet musel ukončit velikonoční volno dřív a naklusat do práce.“

„A o čem jednají?“

„To právě nevím. Cosi proniklo do nejvyššího velení – mimo mě, zdůrazňuji. Měl bych se to dozvědět... i když mě můžou s klidem obejít. Ta věc nám asi zavařila pěknou kaši. Zřejmě hrozí diplomatická roztržka. Washington se zavřel na petlici, cosi kuje a všechno tutlá. Ještě nikdy jsem nezažil takové tajnosti.“

Perrymu přeběhl po páteři mráz. „To nechápu. Proč?“

Na lince zapraskalo. „Vážně nevím. Ale chtěl jsem vám nastínit, jak se situace vystupňovala.“

Perry se zamračil. To vše mu připadalo jako obvyklé hry politiků. Nicméně admirálova výstražná slova plná obav si zapíše za uši a bude dávat bedlivý pozor. Nic jiného dělat nemohl.

„Kapitáne, mám ještě jednu věc. Takový podivný střípek, který se ke mně dokutálel. Díky jednomu pobočnickovi podtajemníka. Vlastně je to jen jedno slovo, které se – jak se zdá – stalo středem té zatracené mely.“

„Jaké slovo?“

„Grendel.“

Perry zalapal po dechu.

„Možná se jedná o krycí jméno nebo o jméno lodi, zkrátka netuším,“ pokračoval admirál. „Vám to nic neříká?“

Perry zavřel oči. *Grendel*... Tento objev učinili teprve dnes. Nedaleko místa, kde předpokládali, že leží hlavní vchod vedoucí do ruské stanice z povrchu, odkryli ocelovou tabuli tak tlustě potaženou ledem, že se dala snadno přehlédnout. Stál na ní nápis:

ЛЕДОВАЯ СТАНЦИЯ ГРЕНДЕЛ

„Gregu?“

V Perryho hlavě se rozvířil kolotoč myšlenek. *Odkud zná to jméno Washington? Nebo se dozvěděl, co jsme našli? Ale jak? Anebo dávno věděl, že tady...?* Jazykoví experti, jeden překladatel z Omegy a druhý z ponorky, hodinny dumali nad posledním slovem, než dospěli k shodnému závěru.

Rusové svoji „ledovou stanici“ pokřtili *Grendel*.

„Kapitáne Perry, jste tam?“

„Ano, pane.“

„A přišel jste na něco?“

„Ano, pane. Myslím, že vím, co to znamená,“ řekl přiškrčeným hlasem. Poslední slovo vyleptané na ocelové tabuli spatřil Perry o dva měsíce dřív na úplně jiném místě. Na jedné dveřích v dolním podlaží stanice... na monstrózních dveřích, před které osobně postavil ozbrojenou stráž. Také tam bylo azbukou napsáno:

ГРЕНДЕЛ

Dodnes neznal význam toho slova. Až když dostal přesný přepis a překlad nápisu z čerstvě nalezené tabule, pochopil.

Ted' už tedy věděl.

Bohužel, tentokrát nebyl první.

ČAS 18:26

BROOKS RANGE, ALJAŠKA

Matt zamířil opět vzhůru do svahu. Za otěže vedl Marian, na jejímž hřbetu seděl v předklonu Craig a pevně se držel trnu sedla. Matt si netroufl na jízdu ve dvou. Až se přehoupnou přes kopec a dostanou se do rovnějšího terénu, pak si možná přisedne, ale bál se zatěžovat koně tak brzy.

Vpředu se psi hnali k vrcholu stoupání, které bylo směrem z údolí mnohem příkřejší než z opačné strany. Očividně toužili dostat se odtud co nejdřív. Pouze Bane vycítil strach svého pána, a proto se držel blíž, nepřetržitě nastavoval uši a ohlížel se.

Rovněž Matt se občas ohlédl. Parašutisté už určitě přistáli na louce, ale motocyklové motory dosud nezaburácely. Nezdálo se, že by se vydali na hon, hustý lesní porost však zastíral výhled.

Slunce zmizelo za oponou okolních horských štítů a temných mraků, které se mezitím nakupily, a krajinu zahalilo šero. S příchodem dubna se dny znatelně prodloužily, zima s věčnou tmou ustoupila a blížilo se léto, kdy slunce zapadalo až o půlnoci.

Matt se znovu pátravě ohlédl přes rameno. Nic neprozrazovalo, co se tam vzadu děje. Zakabonil se. Asi se mýlil... patrně se za léta strávená v liduprázdné divočině stal příliš paranoidní.

Craig si všiml jeho ustaraného výrazu. „Nemohou to být záchranáři? Co když utíkáme naprosto bezdůvodně?“

Matt otevřel pusu, aby reportérovi odpověděl, avšak jeho první slova přehlušil výbuch. Oba muži rázem pohlédli k údolí. Z hustého šera dole se k obloze vznesla ohnivá koule. Mohutný třesk se jako burácení hromu nesl ozvěnou dál.

„Letadlo...“ vyhrkl Craig.

„Zničili ho,“ řekl Matt s očima rozšířenýma hrůzou. V duchu viděl roztrhané tělo Brenta Cumminga. „Proč!“ vyrazil ze sebe Craig.

Matt sraštil čelo a usilovně přemýšlel. Do popředí mysli se dral jediný důvod. „Aby po sobě zamekli stopy. Jestliže se jedná o sabotáž, potřebovali zničit důkazy a teď se budou chtít zbavit... očitých svědků.“ Vzápětí mu vyvstala před očima pěšinka vyšlapaná jeho botami, koňskými kopyty a psími tlapkami, táhnoucí se jako nit od místa havárie. Neměl čas zahlazovat vlastní stopy.

Ticho prořízl nový zvuk, který se nesl zdola a v lese působil, jako by nějaký dřevorubec spustil řetězovou pilu. Jeden skútr nastartoval. Motor zuřivě zaburácel a pozvolna se ztišil do basového bafání. Brzy se přidal druhý stroj, aby pokračovaly sborově.

Bane poslouchal rozehřívající se motory a z hrudi vydával temné vrčení.

Matt se zahleděl na skomírající svit slunce a mraky, které vytrvale klesaly níž a níž. Brzy začne chumelenice a přes noc napadne spousta sněhu. Matt si byl jist, že si tuto skutečnost uvědomují rovněž motorkáři a pokusí se dohonit prchající co nejdřív.

„Jaké máme možnosti?“ zeptal se Craig.

Místo odpovědi škubl Matt otěžemi a vykročil. Musí najít způsob, jak pronásledovatele zbrzdit... alespoň do chvíle, než se nebe otevře.

„Můžeme se tady někde schovat?“ zeptal se Craig třesoucím se hlasem. Předklonil se v sedle ještě hlouběji, jak se Marian škrábala po prudkém skalním srázu.

Matt otázku opět přeslechl. Ted' není čas na řeči. V první řadě musí vydu-mat, jak přežijí do setmění. Ocitli se v jasné nevýhodě. Jeden kůň a dva muži proti dvojici ozbrojenců na sněžných skútrech. To nejsou dobré vyhlídky, i když zbývá malá šance... Vzdálené motory opět zaburácely. Takže štvance začíná.

Matt přidal do kroku a táhl Marian k hraně hřbetu, za níž čekalo klesání. Tam jimi zacloumal prudký poryv mrazivého větru, foukajícího od jihozápadu, který sliboval mrznoucí déšť. Matt bez zaváhání zamířil dolů po svahu k bystřině, kde rozbil tábor. V blízkosti se nenacházel žádný útulek nabízející spásu, a proto zvažoval další možnosti. Věděl o několika jeskyních, které osobně prozkoumal. Ty však ležely moc daleko a nezaručovaly přílišné bezpečí. Potřeboval jiný plán.

„Ukočíte koně sám?“ zeptal se Craiga.

Ten odpověděl mdlým přikývnutím a v očích se mu mihl záblesk strachu.

Matt vytáhl zpod sedla pušku a vylovil z brašny krabici nábojů, kterou strčil do kapsy.

„Co chystáte?“ zeptal se ustrašeně Craig.

„Nemějte žádné obavy. Jenom vás hodlám využít jako vnadidlo,“ sdělil Matt a sehnul se k psovi. „Bane,“ řekl tiše.

Pes v mžiku nastražil uši a v napjatém očekávání upřel oči na pána.

Matt napřáhl paži a ukázal dolů. „Bane... do tábora!“ přikázal ostře.

Pes vyskočil a vyrazil dolů po svahu. Ostatní psi vůdce následovali. Matt plácl Mariah do zadku, aby vyrazila za smečkou. Sám běžel kousek vedle klisny. „Držte se psů. Dovedou vás do mého tábora. Tam se ukryjte, jak nejlíp umíte. Jo, a u hromady dříví najdete sekýru. Může se vám hodit.“

Craig téměř zbělel v obličeji, avšak přikývl, čímž si u Matta získal bod.

Matt se zarazil v běhu a chvíli sledoval, jak se kůň s jezdcem a psi vzdalují po lesnatém svahu posetém chrastím a balvany. Brzy zmizeli v hustém porostu.

Ponechán sám sobě se obrátil a po vlastních stopách vystoupil zhruba dvacet metrů pod hranu hřbetu. Potom uskočil z blátivé dráhy koňských kopyt na žulový výchoz a následně se jako žába přenesl na další plochý balvan. Nechtěl zanechat žádnou stopu, která by napovídala, že se přesunul stranou.

Jakmile se dostatečně vzdálil od rozdupané pěšinky, usadil se pod smrskem, zpředu zaštitěný mocným kmenem a neviditelný ve stínu větví, které se skláněly až k zemi. Na hřbet měl dokonalý výhled. Jestliže se pronásledovatelé vydali stejnou cestou, pak na hraně vylétnou do vzduchu, a než se snesou na pevnou

zem klesající do sousedního údolí, na okamžik zůstanou jejich siluety viset na plátně oblohy.

Matt si klekl na koleno, obtočil řemen pušky kolem zápěstí, opřel pažbu z ořechového dřeva o rameno a zacílil hlaveň. Skálopevně věřil, že na tak krátkou vzdálenost trefí jednoho jezdce, ale dokáže zasáhnout oba?

Za linií hřbetu se ozval rachot dvou motorů, který sílil a blížil se. Párek krvelačných šelem stopujících kořist.

Jak tak klečel a krev mu hučela v uších, vybavil si Matt jinou dobu, minulý život. Jednu operaci zhruba před deseti roky v Somálsku, kdy ležel mezi troskami v jámě, která zůstala po domě zasaženém dělostřeleckým granátem. Kolem se stále střílelo a létaly šrapnely. Svět se scvrkl v čáry a stíny postav, které brýle pro noční vidění obarvily na zeleno. Nebyla to však střelba, co většinu chlapů z jednotky nervovalo. Nejhorší bylo vždy čekání.

Matt skrz rty nasával vzduch a pomalu dýchal, aby se uvolnil a zůstal klidný a připravený. Věděl, že v napětí spojeném s rozčilením i výborný střelec snadno mine cíl. Nechal pracovat dech a soustředil se. Tady nebyl v Somálsku. Kolem se prostíraly jeho lesy. Svěží vůně smrku a ostré jehličí spadané na zem, které píchalo do kolena, mu pomáhaly, aby si uchoval bdělost, a připomínaly, kde se nachází. Znal okolní hory líp než kdo jiný.

Zpoza hřbetu se nesl vzhůru rachot motocyklů a plnil okolní tichý svět vrčením a prskáním. Matt rozpoznal i prskání větví, které se lámaly pod ježatými pneumatikami. *Jen pojdte blíž...* Přesunul palec z lučiku spouště na spoušť, mírně naklonil hlavu a zlehka přitiskl tvář na dřevěnou pažbu.

Čekání se zdálo nekonečné. Navzdory zimě začala po Mattově pravém spánku stékat kapka potu. Musel se přinutit, aby nepřivřel oko. Vždycky střílejš oběma očima otevřenýma! To mu ládoval do hlavy otec, když doma v Alabamě chodili lovit vysokou, a později seržant ve výcvikovém táboře. Matt přešel na dýchání nosem a cele soustředěný zacílil.

Tak dělejte...

Jako by pronásledovatelé slyšeli výzvu, v zorném poli se vyhoupl jeden skútr, který Matta malinko zaskočil, i když jinak se jezdec zachoval přesně podle předpokladu. Místo aby jel do prudkého srázu opatrně, řítit se plnou rychlostí, před vrcholovým bodem přidal plyn, zvedl stroj, odlepil se od země a vznesl se vysoko nad hřbet.

Matt se natočil v bocích, přičemž hlavní sledoval dráhu klesajícího terče, a stiskl spoušť. Bezprostředně po výstřelu zaznělo cinknutí, jak střela narazila na kov.

Skútr sebou ve vzduchu zamrskal jako ryba. Matt zasáhl blatník zadní pneumatiky. Stroj dopadl na kola, odrazil se, poskočil a udělal přemet. Jezdec se při tvrdém přistání vymrštil ze sedla a skutálel se po svahu do hustých křovin.

„Zatraceně,“ zamumlal Matt s očima nepřetržitě upřenýma na obrys hřbetu. Netušil, jestli je první muž raněný, mrtvý nebo si jenom udělal bouli, avšak netroufal si rozptylovat pozornost a pátrat, jak skončil. *Tak kdypak se ukáže ten druhý?* Naklonil pušku na stranu, vyklepl prázdnou patronu a zasunul do komory další. Moc si teď přál držet v ruce starou automatickou M-16 z dob Zelených baretů.

Vrcholek měl pokrytý.

Bohužel měl od výstřelu a rachotu, jenž provázel havárii motocyklu, stále ještě zalehlé uši, takže se cítil trochu zmatený. Hřmot druhého motoru se ozvěnou rozléhal všude kolem. Vtom Matt koutkem oka postřehl pohyb vlevo. Naštěstí včas švihl puškou k místu ležícímu o kus níž než to, na němž se vynořil první jezdec. A přesně tam vzlétl do vzduchu druhý stroj.

Matt zacítil spíš v zoufalství než s jistotou kovaného střelce a vystřelil. Tentokrát se neozvalo ani cinknutí. Skútr hladce přistál i s jezdce pevně svírajícím řídítka a vzápětí oba zmizeli za skaliska.

Matt bleskurychle zapadl za kmen smrku. Vyhodil prázdnou nábojnici a znovu nabil. Tihle hoši zjevně nebyli žádní amatéři. Očekávali útok ze zálohy. Rozdělili se. První se jako předvoj hnal krkolomnou rychlostí kupředu, aby na sebe strhl pozornost, zatímco druhý si udělal malou zajíždětku.

Prásk!

Zhruba třicet centimetrů nad Mattovou hlavou se rozprskla větev a zasypala ho třískami. Matt se přikrčil, svezl se na bobek a opřel pušku o hruď. Výstřel z pušky, jemuž právě o vlasek unikl, přišel ze směru, jímž se ztratil první jezdec. Takže ten mizera je živ a zdrav.

Matt přemohl nával paniky. Musí si udržet výhodnou pozici. Snajpr podle všeho neměl jasný výhled na terč, protože v opačném případě by už byl mrtvý. Ta roztržitá větev byla jen pokusem vyhnat kořist z doupěte. A naneštěstí sám Matt udal střelci svou přibližnou polohu, když vypálil na druhý skútr.

„Do háje!“ Ted' zůstal přišpendlený mezi dvěma ohni: jeden se schovává vlevo dole v křoví a druhý stále na motorce mezi balvany.

Matt poslouchal, zatínal zuby a sípavě dýchal. Řev druhého skútru se ztlumil ve vytrvalé mručení. Co asi chystají? Na co ten chlap čeká? Co když nechal motor přist naprázdno, sesedl a přesunul se na příhodnější stanoviště?

Matt nesměl ponechat věc náhodě. Musel se hnout z místa.

Zatímco nadával pod vousy, odrazil se a jal se po zádech klouzat dolů po svahu, což usnadňovala tlustá vrstva spadaného jehličí. Aniž zvedl hlavu, sjížděl po hladké pichlavé peřině, až dorazil k nedaleké sněhové závěži a zahučel do příkopu, na jehož dně se linula voda v mělké strouze vymleté tajícím sněhem. Příkop poskytoval poměrně bezpečí. Voda hbitě prosákla vlněnými

kalhotami, avšak nepromokavá vojenská bunda s prošívanou vložkou udržela trup v suchu.

Chvilí zůstal nehybně ležet a napínal uši. Motocykl tam nahoře dál zlověstně předl. Ať se snažil sebevíc, žádný jiný zvuk nezachytil. Ti dva však určitě jen tak neodpochodovali. Matt nedokázal odhadnout, jestli stojí proti námezdným žoldákům s vojenským výcvikem, nicméně poznal, že jsou to profesionálové zvyklí pracovat jako tým – skvěle sehraný tým. Což znamenalo, že reportér se nenachází v bezprostředním nebezpečí. Ta dvojice si nedovolí nechat za zády ozbrojeného uprchlíka. Musí Matta sprovodit ze světa, aby mohla pokračovat dál.

Matt zvažoval vlastní možnosti, jichž se nabízelo jen málo. Mohl uniknout sám a dopřát střelcům, ať si najdou Craiga. Rozumově se dalo usoudit, že mají větší zájem o umlčení reportéra než nějaké nuly, která se sem náhodou připlétla. Navíc nepochyboval, že sám dokáže snáz zmizet v lesích a zachránit se. Tento spásný tah však nepředstavoval to pravé východisko.

Matt musel myslet na psy.

Začal se hrabat strouhou kupředu. Chlad pomáhal tlumit panický strach. Nic neumí pročistit mozek líp, než když si člověk máchá zadek v ledové vodě.

Snažil se pohybovat co nejtišeji.

Po třiceti metrech končil sněhový příkop na nízké skalní římse, z níž padala voda do hloubky něco přes dva metry. Ještě v úkrytu se Matt převalil na břicho, spustil nohy přes okraj převisu a zvedl pušku, aby ji pokud možno ochránil před vodou a blátem. To byla chyba.

Když se Matt svážel dolů, pušku zasáhla střela, která ji vyrazila z jeho zkrchlých prstů. V bláhovém pokusu uchovat zbraň v suchu ji držel příliš vysoko, příliš vystavenou slídivým zrakům, čímž sám sebe vydal všanc. Dopadl do mělkého jezírka utvořeného tajícím ledem a přitiskl si naraženou ruku na hrud'.

Rychle zapátral kolem, aby našel pušku. Ležela na břehu. Tmavá pažba z ořechového dřeva byla ustřelená, avšak zbytek zůstal v celku a neporušený. Matt spěšně zbraň sebral a rozběhl se podél skály. Neobtěžoval se útěk nějak zamaskovat. Prostě pádil, prodíral se křovinami, dupal po prašticích větvích. Čelní stěna útesu, která poskytovala ochranný štít alespoň z jedné strany, zakrátko končila. Tyčila se nad holou kamenitou plání zvrásněnou vyhlodanými stružkami a průrvami a posetou bludnými balvany, vyznačujícími cestu pravěkého ledovce.

Za Mattovými zády se neozývaly žádné zvuky svědčící o pronásledování, on však věděl, že muži jsou blízko. Určitě se zbraněmi na ramenou slézají dolů po srázu, přichystaní ulovit kořist.

Matt zrychlil, a když uběhl posledních pár metrů, přimáčkl se ke skále. Vpředu se rýsovaly přízračné černé siluety. Tma zhoustla, jak se slunce schovalo za horské štíty a mraky klesly nízko nad zem. Noc nemohla přijít víc nevhod. Matt dlouhými skoky vyrazil po zrádném povrchu, ponořil se za nejbližší balvan a dřep si na bobek.

Zarískoval a vykoul dozadu. Inkoustově hustá temnota nyní napomáhala pronásledovatelům a zastírala terén. Matt slídl očima po obrysu skály. Nic. Již se odvracel, když postřehl mihnutí stínů. Málem to propásl. Přikrčil se.

Jeden muž slézal dolů po stěně, napůl zakrytý kostrbatými skalními výčnělky. Dřív než Matt stačil zvednout torzo pušky, postavu pohltila tma u paty útesu.

Matt dál mířil do neznáma. Bez opory pažby držel pušku na délku paže, a třebaže se snažil co nejvíc zpevnit ruku, hlaveň se kývala. Nemohl spoléhat na svou přesnou mušku.

Nahoře na svahu se znenadání opět probral k životu motocyklový motor, který zaburácel a pak se trochu ztišil, když jezdec vyrazil. Ale jako by se vzdaloval.

Matt nastavil jedno ucho. Druhý pronásledovatel zamířil doleva, což znamenalo, že má v úmyslu objet strmý sráz obloukem a dostat se mu do zad. První lovec se vypařil, avšak mohl se opět vynořit odkudkoli. Matt své pozici moc nedůvěřoval.

Stáhl se za balvan a pátravě zkoumal terén. Na pláni rostlo jen pár stromů. Většinu plochy pokrývaly zakrslé keře, kleč, trsy travin a býlí a lány sobího lišejníku. Středem protínala pláň prudká horská bystřina s řetězem peřejí a vodopádů. Když denní světlo pohaslo, koryto vykreslovala jen stužka mlžného oparu, visícího nad hladinou.

Matt se v předklonu, přikrčený co nejniž k zemi, rozběhl po povlovně klesajícím svahu k bystřině. Musí setřást ocásek, jenž představoval bezprostřední hrozbu. Mokré holiny, které si při předchozím úprku pořádně zablátil, zanechávaly na holé skále jasné stopy.

Jakmile doběhl na břeh, bez rozmýšlení skočil do vody. Zalapal po dechu, neboť tělem mu okamžitě projel mráz. Hloubka tam byla jen nad kolena, ale proud mu podrazil nohy. Namáhavě se opět postavil. Ohlazené oblázky na dně pekelně klouzaly. Chvilku bojoval, aby udržel rovnováhu. Pak se vrávoravě vydal proti proudu, zpátky k vrcholu, odkud právě upláchl. Kradl se kupředu a očima probodával tmu. Třebaže měl naspěch, našlapoval opatrně, aby nadělal co nejmenší hluk.

Napjatě poslouchal, jestli nezachytí nějaké znamení, že první lovec se blíží, avšak okolní svět plnil smíšený hukot motocyklu a vody tříštící se o kameny.

Po deseti metrech narazil na vodopád, který zde vytvořil pokles skalní stěny o víc než půldruhého metru. Matt v duchu poprosil svého anděla strážného o jeden střípek štěstí v tomto dlouhém, příšerném dnu. Na zemdlených, promrzlých nohách, které už téměř necítil, vstoupil do kaskády a prostrčil vodou paži. Mnoho kataraktů mělo zadní komůrky, které v žulových základech vymlely víry a prudký proud, napájený každoročním jarním táním.

Matt zašmátral prsty.

Tento vodopád nebyl výjimkou.

Otočil se zády a pozpátku prošel padající vodou. Ledové jehličky mu pronikly až na kůži. S bolestí se nadechl, přitiskl se ke kamenné stěně a schoulil se do podřepu. Kousek před obličejem měl hustou vodní oponu, zevnitř dostatečně průhlednou, i když vnější svět proměnila v rozplývající se obraz.

Matt objal pušku a čekal. Ted', když přestal zápolit s proudem a krčil se tady bez hnutí, se do něj doopravdy dala zima. Zuby mu začaly neovladatelně jektat a bolestivé bodání mu pronikalo do všech kostí. Brzy dojde k podchlazení organismu. Matt pouze doufal, že má v patách zkušené stopaře, kteří ho nenechají dlouho čekat.

Jak se celý třásl, v paměti se mu vynořila vzpomínka na další den z minulosti, na jinou ledovou sprchu. Tehdy byl dokonce ještě promáčenější a promrzlejší než teď. V pozdní zimě před třemi roky zasáhla Aljašku neobvyklá teplá vlna a kouzelné počasí vylákalo všechny ven, aby si vychutnali sluníčko. Také on vyrazil s rodinou do přírody. Udělali si výlet na staré zimní tábořiště u řeky, odkud mohli podnikat pěší túry do zasněžených hor, a v ledu prosekali díru, aby si nalovili ryby. A pak stačila chvilka nepozornosti...

Navzdory stávajícímu nebezpečí zavřel Matt oči a stiskl víčka bolestí, která mu drtivě sevřela srdce.

Jako šílený se tehdy sekýrou prosekával ledem, pátral v ledové vodě, ponořoval se až ke dnu, ponořoval se pod okolní led, sám málem zemřel na hypotermii, avšak tělo jeho osmiletého syna našli až za dva dny, daleko na dolním toku.

Tylere..., já selhal..., strašně lituju...

Matt se silou vůle přinutil otevřít oči. Ted' není čas na truchlení pro syna. Jenže ledová náruč vody probouzela tu vzpomínku znovu a znovu. Nemohl jí uniknout. Jeho tělo si tu ledovou vodu dodnes pamatovalo. Vzpomínky zamrzlé v každém vlákně jeho bytosti roztály a vypluly na povrch. Jen ten, kdo ztratil syna nebo dceru, si dokáže představit, jak umí pouhá vzpomínka člověka zasáhnout, jak jako dýka projíždí až do morku kostí, aby způsobovala oslepující muka.

Tylere...

Jakýsi pohyb vrátil Matta zpátky do současnosti. Na pravé straně se mezi balvany vynořila postava a kradmo postupovala po břehu. Jak Matt muže sledoval, rozklepaly se mu nohy – vztekem a beznadějí, které zbavují strachu a činí jedince neohroženým.

Lovec šel po Mattově blátivé stopě až k bystřině, kde se šlápoty ztratily. Dál musel spoléhat na náhodu. Pušku měl zavěšenou přes rameno, v ruce však svíral pistoli. Cestou svlékl bílý overal, díky němuž za bílého dne splýval se sněhem, a nyní měl na sobě maskovací mundúr a černého kulicha, v nichž se snáz ukryl ve tmě.

Matt zvedl pušku a konec hlavně prostrčil skrz vodní oponu. Nezamířil na mlhavě se mihotající postavu. Musel přistoupit na kompromis, neboť neměl jistotu, že pochroumanou zbraní trefí dosud příliš vzdálený terč, který se kryl za balvany. Zacílil po proudu bystřiny, k místu vzdálenému pouhých deset metrů, odkud se sem před několika minutami dobrodil. Ten krátký úsek byl prostý balvanů.

Maskovaný lovec se odlepil z úkrytu a začal se napůl plazit po břehu k vytčenému místu. Matt ze své pozorovatelný sledoval, jak slídí po zemi. Mokrý stopa vedla přímo do koryta. Muž se zvedl do předklonu a pohlédl směrem po proudu. Matt uhodl jeho myšlenky. Ufrnkla kořist dolů stejně jako předtím, když se svezla strouhou napájenou tajícím sněhem? Potom se muž vztyčil, nicméně nepřestával pátrat po proudu. Byl vysoký a stavěný jako zápasník.

Matt přesunul prst na spoušť a využil všechny svaly v předloktí a ramenu, aby udržel hlaveň stabilní. Jakýsi vrozený smysl nasměroval mužovu pozornost k vodopádu. Švihem se otočil s výrazem překvapení v bledém obličejí. Ústí hlavně zahlédl přesně v okamžiku, kdy Matt stiskl spoušť.

Výstřel zněl v těsném prostoru jako ohlušující třesk. Zpětný ráz málem vyrazil pušku z Mattových rukou. A nějaká střepinka mu zafičela kolem ucha. Matt všechno ignoroval. Soustředil se na cíl.

Lovec odlétl kousek dozadu, jako by dostal ránu do hrudi. Pustil pistoli a malátně rozpráhl ruce. Zakymácel se, jako podřátý si tvrdě sedl na žulový břeh a skácel se na záda.

Matt vyrazil z úkrytu ještě dřív, než muž dopadl na zem. Zatáhl za zápustku, aby vyhodil prázdnou patronu, avšak zjistil, že se zasekla. Trhl ještě prudčeji, ale bez úspěchu. Zbraň zřejmě utrpěla větší poškození, než si myslel. Měl velké štěstí, že mu nevybuchla přímo do obličeje, když vystřelil.

Co nejrychleji se brodil k padlému lovcí. Postřehl, že ten se pohnul a usilovně se snaží uvolnit pušku, na níž ležel. Byl to závod o vteřiny, nicméně prudký proud nyní pracoval v Mattův prospěch. Těch deset metrů doslova ulétl a hbitě se vyškrábal z koryta.

Přesto doběhl příliš pozdě.

Lovcova puška se obloukem zvedla a zamířila na jeho hrud'.

Matt, který se již odrazil k mohutnému skoku, ve vzduchu strhl tělo stranou a sevřel porouchanou pušku jako kyj. Jakmile muž vypálil, pocítil náraz kovu na kov a vzápětí ohnivou bolest v ramenu.

Vykřikl a pak plnou vahou dopadl na střelce. Připadalo mu, že vrazil do cihlové zdi. Muž měl železné svaly a vážil o dobrých patnáct kilogramů víc než Matt. Ten mu však při dopadu vyrazil pušku, která sjela po hladkém skalnatém břehu do vody.

Matt se skulil na zem a vykopl nohou muži rovnou do obličeje. Střelec však ucukl a mrštně se odvalil. Vypadalo to, že zranění jím vůbec neotřásl. A na jeho prsou nebyla žádná krev.

Neprůstřelná vesta, dovtípil se Matt.

Leželi tam vzdáleni od sebe na délku paže. Muž s obličejem připomínajícím masku Furie jednou rukou zabloudil k hrudi a prostrčil prst dírou v maskáči.

Stejně to bolí jako čert, není-liž pravda, ty zkurvysynu? pomyslel si Matt s malým zadostiučiněním.

Když se oba škrábali na nohy, postřehl stříbrný záblesk a v mužově druhé ruce se objevila dýka – zbraň žoldáckých hrdlořezů.

Matt uchopil pušku a zvedl ji jako šermířskou šavli. Rameno měl v jednom ohni, avšak nevšímal si bolesti. Natočil se k muži bokem, aby dýce nastavil co nejmenší pole.

S očima jiskřícíma krvelačností se zabiják usmál, aby ukázal dokonalý, oslnivě bílý chrup. Ať pracoval pro kohokoli, měli tam špičkovou stomatologickou péči.

Muž bez varování zaútočil. Byl to zkušený profesionál. Při výpadu držel dýku nízko a druhou ruku zvedl jako štít, aby odrážela Mattovu zbraň.

Matt udělal dva taneční kroky vzad a volnou ruku založil v bok, pěkně na opasek. Trhnutím otevřel pouzdro, vytáhl sprej a palcem odstranil plechový klobouček. Bleskurychle napřáhl paži před sebe a zmáčkl trysku. Jelikož se tyto spreje vyráběly za účelem zapuzení medvědů, měly „dostřel“ šest metrů.

Pepřák zasáhl útočníka plnou parou přímo do obličeje.

Účinek byl stejný, jako kdyby dostal do hlavy zblízka vypálenou dělovou koulí.

Padl na kolena, prudce zaklonil hlavu a zapomněl na dýku. Na pár vteřin strnul a potom se z jeho hrdla vydralo nelidské vytí, které přešlo v dávivý kašel. Podle všeho se nadechl právě v okamžiku, kdy to schytal, a pepřák mu spálil hrtan a průdušnici. Střídavě si pěstmi mnul zavřené oči a nehty drásal tváře.

Matt ustoupil o kousek dál. Medvědí sprej byl desetkrát účinnější než směs nejostřejšího kapsaicinu a slzného plynu, zákonem povolená k sebeobraně. Měl

skolit grizzlyho, a nikoli nějakého gangstera. Mužova oční víčka opuchla. Oslepený bolestí se svíjel a mrskal sebou jako mečoun, který přistál na palubě rybářského člunu. Měl pádný důvod doplácet se k vodě, probíjet se k ledové bystřině. Vzepjal se na ruce, ale začal zvracet a chroptět. Znovu se vzchopil a plazil se dál. Asi metr od břehu se zhroutil, stočil se do klubíčka a jen sténal.

Matt se odlepil z místa a sebral opuštěnou dýku. Chvilku zvažoval, jestli má muži podříznout krk, avšak dnes se necítil na velkorysé skutky. Ta hromádka neštěstí již nepředstavovala žádnou hrozbu. Navíc tu byla velká pravděpodobnost, že po takové dávce pepřáku zemře. A i kdyby hoch nezemřel, do konce života zůstane zohavený a postižený. Matt nepociťoval ani špetku soucitu a lítosti. Vzpomněl si na Brenta Cumminga, starého přítele, jehož našel v havarované Cessně se zlomeným vazem.

Matt se odvrátil a začal prohlížet vlastní zranění. Ukázalo se, že střela z pušky jen škrtila o rameno a sedřela kůži. Proto to tak děsně pálilo a štípalo.

Vzdálený hřmot motocyklu se blížil. Snášel se shora. Zaslechl jezdec vytí a skučení a pustil se dolů po svahu? Poznal hlas svého parťáka? Anebo žije v domněnku, že právě dokonává jejich kořist?

Matt přešel ke kraji bystřiny a rozhlédl se, jestli někde neuvidí útočnickovu pušku, avšak proud ji spláchl. Do vody si už netroufl a nehodlal tady dál otálet. Druhý pronásledovatel se určitě brzy přizene, aby zjistil, co se přihodilo. Proto musí hned vyrazit k táboru, kde sebere psy, koně a reportéra a společně se vydají k jedinému obydlí, které v této zapadlé končině znal. Přijdou bez pozvání a možná jako nevítaní hosté, ale pod střechu je budou muset přijmout.

Matt zaslechl, jak motor znovu zuřivě zařval, jako by chtěl připomenout, že jeho plán má jednu trhlínu, která může všechno zhatit. Matt se rozběhl. Do tábora zbývaly ještě tři kilometry, ale naštěstí ležel na této straně bystřiny. Jezdci nějakou dobu potrvá, než ve tmě parťáka najde a opět se vydá na lov. Mezitím už kořist bude daleko.

S jasným plánem v hlavě dorazil Matt zpátky do hustého lesa a poklusem zamířil do údolí. Mokrý šatstvo na něm viselo jako pytle cementu, ale po několika minutách mu svižný pohyb pomohl rozehrát údy a odvrátit nebezpečí podchlazení. Až se dostane do tábora, převleče se do suchých věcí.

Pokračoval v cestě a z těžkých mraků se začal sypat sníh. K zemi se snášely velké těžké vločky, které slavnostně zvěstovaly, že přijde pořádná chumelenice. Po deseti minutách se jejich příslib začal naplňovat. Sníh zahalil stromy tak hustým závojem, že bylo vidět jen na pár metrů. Jenže Matt tyto lesy znal. Konečně se prodral k ledem vroubené říčce na dně údolí a nechal se jí vést k tábořišti. Zakrátko se ocitl na stezce s nejasnými otisky koňských kopyt.

První, kdo Matta přivítal, byl samozřejmě Bane. Pes mu vyběhl naproti, a zatímco se pán s vypětím posledních sil ploužil k cíli, radostně vyskakoval a olizoval ho.

„No jo, já tě taky rád vidím,“ řekl Matt a podrbal psa na hřbetu.

Mariah našel, jak žvýká jakousi zelenou travu. Ostatní psi pobíhali kolem, avšak po reportérovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu.

„Craig?“ zavolal Matt.

Z jednoho keře vystoupil reportér. Oběma rukama svíral sekyru a z jeho obličeje vyzařovala obrovská úleva. „Já..., nevěděl jsem, co se děje. Slyšel jsem výstřely... a výkřik... spíš řev...“

„To jsem nebyl já.“ Matt přistoupil ke Craigovi a odebral mu sekyru. „Ale ještě nejsme z téhle neblaze proslulé divočiny venku.“

Napříč údolím se neslo vytrvalé vrčení osamělého motocyklu. Matt se zahleděl do temného, zasněženého lesa.

Ne, ještě zdaleka nejsou ze všeho venku.

„Co tedy podnikneme?“ ozval se Craig, který rovněž napjatě poslouchal. Zvuk motoru nabíral na hlasitosti. Pak reportér zabloudil očima k rozbité pušce.

Matt dočista zapomněl, že ji stále ještě vláčí s sebou. „Je na cimprcampr,“ zamumlal. Vrátil se do tábora a začal prohrabávat zásoby a vybírat, co budou potřebovat na noční útěk. Budou muset cestovat nalehko.

„Máte jinou zbraň?“ zeptal se Craig. „Nebo myslíte, že motorce unikneme na koni?“

Matt zavrtěl hlavou, čímž zodpověděl obě otázky.

„Tak co budeme dělat?“

Matt konečně našel, co hledal, a vstrčil tu věc do brašny. *Zaplať pánbůh, že alespoň tohle se nerozbilo.*

„A co ten druhý skútr?“ vyhrkl Craig, jenž se podle hlasu zmítal na pokraji paniky.

Matt vstal od balení a narovnal záda. „Nemějte obavy. Na Aljašce máme jedno staré přísloví.“

„Jaké?“

„Tady v horách přežijí jen ti silní..., ale někdy i oni zahynou.“

Ta slova reportérovi ze Seattlu naprosto jasně neposkytla žádnou útěchu.

ČAS 22:48

Stefan Jurgen si nasadil brýle pro noční vidění, které umožňovaly orientovat se ve tmě i se zhasnutými světly skútru, avšak sněhová bouře omezila dohled

na necelých deset metrů. Hustě padající sníh vypadal skrz čočky jako zelená mlha.

Stefan pevnou rukou řídil svůj stroj, který se hladce prosekával sněhem a ledem, pokrývajícím klikatou stezku, jež se táhla po vlnitém horském terénu. Chumelenice sice ztěžovala vidění, ale na druhé straně usnadňovala stopování kořisti. V čerstvě napadaném sněhu se jasně rýsovaly stopy. Stefan napočítal jednoho koně a čtyři psy. Kuň nesl oba muže. Jeden muž občas seskočil, aby koně převedl přes zrádnější terén, a pak se zase vyhoupl do sedla.

Stefan pozorně sledoval, jestli se dvojice nerozdělila, ale za celou dobu nezaznamenal, že by nějaké otisky odbočily od hlavní stopy.

Výborně, pochvaloval si. Chtěl mít všechny pěkně pohromadě.

Pod ojíněnými brýlemi se skrývaly oči plné hoře, které vyrylo do tváře hluboké rýhy. Michal byl Stefanův mladší bratr. A zhruba před hodinou našel bratrovo zubožené tělo u horské bystřiny. Michal strašlivě trpěl, z jeho půvabného obličeje zbyla zkrvavená troska a byl už téměř v komatu bolestí. Stefan neměl na výběr. Musel postupovat podle rozkazů. Vždy plnil rozkazy. Tentokrát se vůbec poprvé v hloubi duše vzpíral stisknout spoušť, ale pak si řekl, že alespoň ukončí Michalova muka.

Potom si bratrovou krví namaloval na čele znak. Tím okamžikem se pátrací a likvidační mise rozšířila. K původnímu poslání se přidala krevní msta. Stefan se vrátí domů s trofejí: s ušima a nosem toho Američana, které osobně předá do rukou svého otce ve Vladivostoku. Za Michala! Za všechno, co bráškově udělal! Tak přísahal na Michalovu krev.

Ještě za šera tam nahoře dalekohledem pušky na okamžik zachytil svůj terč: vysoká postava, pískově žluté vlasy, větrem ošlehaná tvář. Ten chlap dokázal, že umí být pohotový a vynalézavý. A stanul proti Michalovi, jenž byl v operačním týmu Leopard nováčkem. A také byl o deset let mladší než Stefan. Neměl jeho zkušenosti získané v bojích. V porovnání s bratrem – lvem – byl dosud kotě. Takže nyní, předem varován protivnickovým uměním, nehodlal Stefan svou kořist podceňovat. Jak přísahal, chytí Američana živého a bude ho pomalu porcovat, dokud bude dýchat. Jeho řev doletí až do Matičky Rusi.

Když se Stefan prokousával vzhůru lesnatou roklí, všiml si, že stopy uprchlíků vystupují stále zřetelněji. Jeho rysy ztvrdly. Vzdálenost mezi lovcem a kořistí se zkracovala. Stefan odhadl, že vzdušnou čarou nebudou dál než sto metrů. Jako bystrý stopař vycvičený v horách Afghánistánu, kde strávil řadu zim, uměl číst stopy.

Sevřel řídítka, aby bezpečně projel další serpentinou horské dráhy, přehoupl se přes nejvyšší bod, dokodrcal o kousek níž a zastavil. Sestoupil ze skútru a hodil pušku přes rameno. Poté se natáhl pro jinou zbraň, dosud spočívající v pouzdru připevněném po straně vozidla. Nastal čas zahájit pravý hon. Stefan

vyrostl na sibiřském pobřeží, takže znal tuhý mráz, led a sníh a věděl, jak se loví zvěř ve vánici.

Odtud bude pokračovat pěšky, ale nejprve musí hošánky kapku otrást, aby se vylekali a začali jednat pudově. Protože lidé stejně jako každé divoké zvíře dělají chyby, jakmile zpanikaří.

Stefan si posunul brýle pro noční vidění výš na nose, zvedl těžkou zbraň, vyslídil dalekohledem cíl a přečetl si údaje o vzdálenosti a převýšení.

Spokojen stiskl spoušť.

ČAS 23:02

Craig se třásl a tiskl se k muži v sedle před ním. Snažil se načerpat těsným tělesným kontaktem co nejvíc tepla. Děkoval bohu, že široká záda strážce aljašské přírody poskytují štít alespoň proti větru, který představoval to nejhorší zlo.

Zatímco se probíjeli sněhovou vánicí, Matt se vrátil k tématu, které již několikrát načal. Aniž otočil hlavu, prohodil: „Pořád nerozumím, oč tady kráčí. Musí přece existovat nějaký důvod, proč se za námi štvou. Nemá to něco společného s vaší reportáží? Nebo je v tom něco jiného?“

„Fakt nevím,“ otráveně opakoval Craig snad podesáté. Zaprvé nebylo nic příjemného mluvit skrz vlněnou šálu omotanou přes obličej a zadruhé neměl sebemenší chuť na hovory. Chtěl se soustředit jen na to, jak se uchovat v teple. *Čert vem tenhle senzační úkol...*

„A jestli jdou po vás, tak proč? V čem se vám snaží tak urputně zabránit?“

„Nevím! V Seattlu jsem měl na starosti dění v radničních kruzích a zpravodajství z Washingtonu, které nám dodávala tisková agentura, a já ho měl hodnotit z našeho úhlu. Tuto lahůdku mi přidělili jenom proto, že jsem upadl v šéfredaktorovu nemilost. Prý jsem zneužil jeho neter. Jednou jedenkrát jsem s ní vyspal. Prokrindapána! Není jí dvanáct, nýbrž dvacet.“

Matt zamumlal: „Politický zpravodaj, hmm.“ Odkášlal si. „A proč by vědecká základna zvala na návštěvu politického zpravodaje?“

Craig si povzdechl. Jak viděl, ten chlap se jasně nevzdá. V touze ukončit tento směr debaty konečně rozvázal jazyk a vyklopil, co věděl. „Jeden mořský biolog na stanici Omega má synovce, který pracuje v našich novinách. Poslal mu telegram, ve kterém naznačil, že učinili velice zajímavý a významný objev. Narazili na jakousi opuštěnou polární základnu, kterou zkoumají. Ať našli cokoli, vyvolalo to obrovský rozruch a námořnictvo vydalo rozkaz, aby si nasadili roubíky.“

„Příkaz přísného mlčení? A tomu biologovi se přesto podařilo propašovat zprávu ven?“

Craig přikývl. „Proto mě tam vyslali. Abych ověřil, jestli se opravdu jedná o věc celonárodního zájmu.“

Matt pokrčil rameny. „Inu, něčí zájem už dozajista vzbudila.“

Craig odfrkl a pocítil značnou úlevu, když Matt upadl v tiché rozjímání. Rovněž rachot motocyklu za nimi zeslábl. Možná získali větší náskok. Nebo pronásledovatel od štvance upustil a vrací se tam, odkud přišel.

Potom motor úplně zmlkl.

Matt se ohlédl a zpomalil koně.

Jakmile nastalo ticho, les se zdál ještě mohutnější, nehybnější a temnější. Hukot větru mezi stromy se ztlumil v šepot. Matt zatáhl za otěže a zastavil koně. Postavil se ve třmenech, svažil obočí a upřeně se zadíval dozadu.

Ticho náhle prořízlo ostré svištění.

„Co...?“ Craig se v mžiku otočil.

Matt vymrštil ruku, drapl reportéra za rameno, a jak padal ze sedla, strhl ho s sebou. Jakmile dopadli do sněhové peřiny, víchr udeřil Craiga do hrudi.

Craig se rozkašlal a sípavě lapal po dechu. *Co to ksakru je?* Matt mu přitlačil obličej do sněhu a naplň ho zakryl vlastním tělem. „Zůstaňte při zemi!“ vyrazil ze sebe.

Mrazivé ticho protrhl výbuch. O několik metrů vpředu vylétl do vzduchu gejzír sněhu, vyrvaných keřů a hlíny, do nějž se přimísila změť větví, listů a jehličí servaných z okolních stromů.

Klisna se začala vzpínat, ržát hrůzou a koulet očima, až ukazovala jen bělmo. Matt vyskočil a chňapl otěže. Psi se se štěkáním a kňučením rozprchli do zasněžených houštin.

Craig se pomalu posadil, ale Matt mu podal ruku a jedním tahem ho zvedl na nohy. „Nasedat, nasedat,“ řekl naléhavě a ukázal na koně.

„Co to bylo?“

„Granát... Ten proklatý chlap má granátomet.“

Když Craigovi utichlo zvonění v uších, pokusil se uspořádat si zmatek v hlavě. S námahou se vysoukal do sedla. Hory se opět ponořily do ticha. Rovněž motor zůstal němý.

„Sleduje nás pěšky,“ utrousil Matt na vysvětlenou. „Nemáme moc času.“ Pískl na psy dosud vyděšené výbuchem. Poslušně se vrátili, avšak jeden kulhal. Matt se sehnul, aby zranění prohlédl.

Craig sebou netrpělivě zavrtěl. „Pojďte už... Vykašlete se na psa.“

Matt probodl reportéra ostrým pohledem, sklonil se k malamutovi a rukou přešel po zchromlé noze. „Je jenom naražená, Simone,“ zašeptal a s úlevou pohládl psa po hlavě.

Vztyčil se, uchopil otěže a odbočil ze stezky vyšlapané vysokou zvěří. Až doted' dobře posloužila.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se Craig, který se nepřestával rozhlížet a napínal uši, jestli nezachytí výstražné hvízdání dalšího granátu.

„Ten osel se nás snaží vystrašit.“

V Craigově případě ten osel jednoznačně uspěl.

Dostali se do hustšího porostu a museli se brodit hlubším sněhem. Nízké větve nutily Craiga cestovat v předklonu a shazovaly mu na záda kopy studivého sněhu. S obtížemi se prodírali kupředu. Postupovali pomalu, příliš pomalu. Matt věděl, že zvolil trnitou cestu, avšak neústupně pokračoval vytčeným směrem.

„Kam vůbec jdeme?“ zeptal se Craig, zatímco si oprašoval ramena.

„K starým přátelům. Kouknout se, jestli jsou ještě naživu.“

ČAS 23:28

Stefan ustoupil ze stezky a dřepł si na bobek. Zakuklený v bílé kombinéze, kapuci a rukavicích dokonale splýval se sněhem. Sám viděl okolní svět jako obrysy a siluety vykreslené jedovatými odstíny zeleně. Otřel si brýle a zkoumal stopu. Jeho terč zamířil doleva, jasně vyděšený spouští, kterou vpředu na stezce napáchal granát. Zachoval se přesně tak, jak Stefan doufal.

Stále přihrbený se vydal po stopě. Pohyboval se svižně a tiše. Ve venkovských kopcích kolem svého rodného města lovil vlky. Naučil se chodit po lese neslyšně a využívat vše, co nabízelo vhodný kryt. A když připočte speciální výcvik a výzbroj, je takřka nepřemožitelným zabijákem.

Jeho terč netuší, že se nemusí obávat dalšího granátu. Stefan nechal granátomet u skútru. Zbytečná zátěž. Plně si vystačí s puškou... a s loveckým tesákem, jímž stáhne kůži z Amerikána, který zabil jeho bratra. Občas se zastavil a sklonil se níž, aby se ujistil, že se dvojice nerozdělila. Ale pěšina vydupaná koňskými kopyty, psími tlapkami a jedněmi botami se nikde nerozdvojovala.

Dřív než opustil skútr, spojil se vysílačkou s nadřízenými a podal zprávu o vývoji událostí. Zuřivá sněhová bouře bránila ve vyslání posil, ale Stefan poručíka ubezpečil, že pomoc nepotřebuje. Do půlnoci se se svědky nadobro vypořádá. Takže si obě strany pouze potvrdily, že na původním plánu se nic nemění a druhý den ráno bude Stefan vyzvednut na smluveném místě.

Nyní tedy postupoval dál a nepřestával pátrat po nějaké zradě či léčce. Leč zdálo se, že granát odvedl dobrou práci. Přinutil vylekané dušičky k bezhlavému útěku.

Zhruba po čtyřech stech metrech narazil na místo, kde byl sníh rozbrázděný a udusaný. Vypadalo, jako by tady kůň uklouzl po zledovatělém povrchu a vyvážel se v závěji. Stefan zadoufal, že si při pádu zlomil pár kostí.

Rychle plácek prozkoumal, avšak stranou nevedla ani jedna šlápotá. A cestička, která pokračovala dál, vyhlížela mnohem čerstvěji. Jamky po koňských kopytech dokonce ještě ani nezmrzly. A Amerikán stále koně vede, takže mají nanejvýš pětiminutový náskok.

Stefan se vzpřímil. Vtom ucítil hnilobný zápach zdechlíny. Zřejmě kdesi poblíž uhynulo nějaké zvíře. Inu co, než tato noc skončí, bude tady víc potrav pro mrchožrouty.

Stefan usoudil, že se dostal již tak blízko, že může použít infračlánek. Zvedl ruku a uvolnil klapku na okraji brýlí, čímž vypnul modus pro noční vidění, který mnohonásobně zesiloval světlo, a přepnul na infračervené záření, které zaznamenávalo objekty vyzařující teplo. Zeleně vymalovaný obraz zmizel a okolí potemnělo. Stefan se zahleděl dopředu a hledal jakýkoli zdroj tepla. Za dobrého počasí měla malá termovize dosah sto metrů. Nicméně teď, kdy vánice snižovala teplotu čehokoli živého, mohl očekávat, že uvidí jen do poloviční vzdálenosti. Pak spatřil bledou, načervenalou skvrnku, která se rýsovala na nejzazší hranici dohledu brýlí.

Blaženě se usmál a přepnul zpět na spektrum nočního vidění, aby mohl snáz sledovat stopu, která čerstvě voněla. S terčem na dohled přidal do kroku. Ve spěchu vůbec nezaznamenal tenké bílé lanko natažené přes cestu. Znenadání pocítil slabé škubnutí, jak se lanko zachytilo o záložku nohavice, a posléze se přetrhlo.

Stefan se mrštně odrazil, bokem se vrhl do malé návěje a čekal, kdy se ozve výbuch nebo cvaknou čelisti pasti. Ohlédl se a postřehl již jen zelený záblesk čehosi, co spadlo z větve smrku klesající pod tíhou sněhu a roztříštilo se o holý balvan vyčnívající pod stromem.

Zakryl si obličej, strhl brýle a schoulil se do klubíčka.

Na nohách pocítil mokro. Něco na ně vyšplácho.

Stefan se podíval dolů. *Krev...* Červená kaňka na bílé kombinéze zvlášť ostře vynikala. Srdce mu pumpovalo až v hrdle, avšak jinak nikde necítil žádnou bolest. Uklidnil se. To není jeho krev.

Vzápětí mu do nosu pronikl odporný zápach. Tenkrát v Afghánistánu se při jedné operaci proplazil povstaleckými zákopy ke skupině vojáků, kteří zjevně padli za obět' hřebíkové bombě. V krvi, s rozervanými vnitřnostmi, obsypaní hejny much a červy tam v žáru slunce leželi celý týden. Tento smrad byl ještě příšernější.

Reflexivně se začal dávit. Snažil se odplazit z úkrytu co nejrychleji, avšak ten smrad se na něho přilepil, táhl se za ním, šířil se kolem a sílil. Knedlík v jeho hrdle rostl. Stefan už to nevydržel a vyzvracel se.

Byl však tvrdý voják. Vydrhl si nohavice sněhem a malátně se postavil na nohy. Mžoural očima, které začaly slzet, když se okolí proměnilo v černobílý obraz protkaný přízračnými stíny.

Znovu se vydal po stopě. Jestli si párek podělaných mizerů myslí, že ho zneschopní smradlavou bombou, pak se šeredně mýlí. Byl vycvičen, aby odolal útokům slzným plynem a ještě horšími vynálezy. Několikrát si mocně odplivl, opět si nasadil brýle a přidal do kroku.

Za chůze znovu přepnul na infračervené záření a pátral po svém terči. Zpočátku neviděl nic než černotu. Zaklel a odkašlal si, aby pročistil stažené hrdlo. I když se jim podařilo na chvíli ho zastavit a získat náskok, stopa vedoucí do horské pustiny zůstávala dostatečně čerstvá. Brzy je dohoní.

Zvedl ruku k brýlím, avšak dřív než přepnul opět na noční vidění, na temném pozadí se objevila načervenalá záře. A světélko se znenadání rozjasnilo. Vítr patrně rozfoukal sněhovou clonu a rozšířil Stefanovi zorné pole. Stefan se vesele ušklíbl. Takže kořist není daleko, pomyslel si a zamířil za růžovým bodem.

Jak šel, tepelný bod rychle rostl. Rostl příliš rychle. Stefan se zastavil. Růžová záře se v očkách dál rozlévala do větší a větší skvrny. To nevypadalo na jednoho člověka. Copak otočili koně a vracejí se? Myslí si snad, že ho po amatérském pokusu o chemickou válku hravě přemůžou?

Zúžil oči. Jestliže jsou tak namyšlení, zažijí kruté překvapení. Dělají velkou chybu, když podceňují člena ruského elitního komanda. Rozhlédl se a vtom zaznamenal druhé znamení tepla, které se blížilo zleva. Strnul a zamračil se, neboť ve tmě se rozkmital třetí a čtvrtý plamének.

Co to k čertu je?

Přihrbil se, aby trochu unikl zápachu mršiny, který jako by visel ve vzduchu. Beztvará těla v dohledu se rozrůstala. Červené siluety byly mohutnější než kůň. V dálce se zjevil pátý a šestý přízrak. Stahovaly se sem ze všech stran.

Stefan už věděl, s kým má tu čest.

Medvědi – podle velikosti grizzlyové.

Bleskurychle přepnul brýle z infračerveného záření na noční vidění. *Začalo* sněžit hustěji. Lesy zahalil závoj zelené mlhy, v němž nebylo ani stopy po blížících se monstrech. Přepnul brýle znovu na infra. Ne, ne, hnala se přímo k němu.

Přivábená... tím smradem! Stefan se neubráníl zaúpění.

Jako šílený přepínal střídavě na infračervené záření a noční vidění. Konečně zvedl pušku a zamířil na červenou skvrnu, která k němu hopsala. Kolem se ozvěnou neslo praskání větví a křupání sněhu. Stefan vystřelil.

Výstřel ostatní zarazil, avšak grizzly, jehož si zvolil za terč, rozlícené zařval a vydrážděný do nejvyšší míry se jako bouře ještě rychleji rozběhl k střelci. Na

jeho řev, při němž stydla krev v žilách, vzápětí odpověděla celá tlupa a vyrazila kupředu.

Stefan zběsile střílel, ale nic nedokázalo monstra zpomalit. Plíce měl v jednom ohni a srdce jako by mu chtělo roztrhnout hrud'. Serval brýle, přikrčil se do podřepu a zvedl pušku vzhůru.

Řev zaplnil jeho hlavu, vyhnal ven všechny myšlenky a otupil všechny smysly. Obklopený tmou se rozhlížel kolem sebe a švihal puškou ze strany na stranu.

Kde jsou... kde jsou... kde jsou?

Potom vypluli ze sněhu mocní králové severských lesů, příšery z nočních můr, pohybující se i v neuvěřitelné rychlosti s nezměrnou grácií. Vrhli se na Stefana – nikoli zuřivě, nýbrž tak, jak se na kořist vrhá predátor nezadržitelně hnáný pudem.

ČAS 23:54

Matt stál vedle Mariah, svíral v ruce otěže a poslouchal lovcův nelidský křik, který se rozléhal široko daleko. Dlouho netrval a utichl jedním rázem. Matt se otočil, aby převedl klisnu přes poslední kopec a pustil se do údolí. Do rána chtěl být odtud co nejdál, ponořit se hluboko do hustších a vyšších lesů, které pokrývaly nižší svahy Brooks Range. Měli před sebou ještě nejméně dva dny cesty horským terénem, než dojdou k jedinému obydlí, které ve zdejší pustině znal, a také k jedinému místu v okruhu sto šedesáti kilometrů, kde měli vysílačku se satelitním spojením.

Craig seděl v sedle bledý a roztřesený. Poté, co zdolali stoupání, konečně promluvil: „Grizzlyové... Jak jste věděl, že tady někde budou?“

Matt, který nepřestával sledovat psy s čenichy ve vzduchu, unaveně odpověděl: „Rozlil jsem tam v dolíku kapku čerstvé návnady. Ta sem teď přivábí medvědy z celé oblasti.“

„A vy nás vedete medvědům přímo do náruče?“

Matt pokrčil rameny. „Chumelenice, tma... S největší pravděpodobností nás nechají na pokoji, pokud je nevydráždíme.“

„A co ta sklenice, kterou jste dal na strom?“

Za dob v armádě se Matt naučil, jak rychle sestavit jednoduchou past. „Jenom zbytek návnady. Podstatně vyšší dávka,“ vysvětlil. „Napadlo mě, že exploze svěží libé vůně přiláká kamarády, kteří se nacházejí poblíž, takže našeho granátometčíka zaměstnají.“ Lítostivě potřásl hlavou, nelitoval však lovce, nýbrž raněné medvědy.

Zatímco postupovali kupředu, Matt se stále dokola v duchu ptal, kdo byli ti muži, kteří je pronásledovali, a proč je chtěli zabít. Kdyby měl čas anebo se za

ústupu naskytla vhodná příležitost, určitě by jednoho chytil a s radostí podrobil výslechu. Ti dva byli zcela jasně profesionálové s vojenským výcvikem, jenže plnili určitý úkol v rámci řádné služby, anebo se jednalo o nájemné žoldáky?

Matt vytáhl dýku, kterou sebral prvnímu lovcí. Rozsvítil kapesní baterku a několikrát obrátil zbraň v dlaních, aby si ji důkladně prohlédl. Žádný znak pluku nebo zbraně, žádná výrobní značka, žádný unikátní model. Zcela záměrně se chtěli vyvarovat čehokoli, co by naznačovalo původ. Matt zalitoval, že nemá možnost prozkoumat jejich pušky a pistole, ale vzápětí usoudil, že by na sebe stejně nic neprozradily. To samo naznačovalo, že dvojice nepatřila k obyčejným žoldnérům. Ty ani nenapadalo, aby se zatěžovali pečlivým vymazáváním všech stop ze zbraní.

Matt věděl, kdo to dělá.

Černá komanda.

Matt si vzpomněl na Craigovu zmínku o vědecké základně, která musí na rozkaz námořnictva zachovávat přísné mlčení o objevu, který učinila. Mohla vyslat zvláštní operační tým americká vláda? Jelikož sám strávil šest roků v elitní jednotce Zelených baretů, věděl, že ve velice závažných případech se v zájmu národní bezpečnosti obětují i vlastní lidé.

Tomu však Matt odmítal uvěřit. Jenže pokud to nebyli naši, pak kdo se tolik snažil? A jak nepozorovaně proklouzl na americkou půdu, aby se zde volně pohyboval?

„Kam jdeme?“ zeptal se Craig, čímž přerušil Mattovo hloubání.

Matt si povzdechl, rychle zapudil myšlenky plné obav a zahleděl se na zasněžené lesy.

„Míříme do svým způsobem mnohem nebezpečnějšího místa, než je toto.“

„Kam tedy?“

Matt přiškrceným hlasem, poznamenaným smutkem, řekl: „Do srubu mé bývalé manželky.“

Na traperské stezce

ᐱᐅᐅᐅ ᐱᐅᐅᐅ ᐱᐅᐅᐅ

8. DUBNA, ČAS 10:02

NA PŮDĚ ARKTICKÉHO NÁRODNÍHO PARKU

Jennifer Aratuková stála s kyjem v ruce nad pastí. Rosomák na ni koukal, očima metal blesky a výstražně syčel. Pak vytrčil zadek, aby ukázal, že si hlídá vlastní úlovek. Mrtvá kuna, velká asi jako kočka, tam ležela lapená do oka, které nastražil otec Jennifer. Měla zlomený vaz a přes noc zapadala čerstvým sněhem, avšak nyní se její tmavohnědý kožíšek ostře odrážel na bílé peřince, neboť rosomák se k pastí dostal jako první a hbitě kořist vyhrabal. Podle velikosti to byl určitě samec a nejevil ochotu vzdát se zmrazené pochoutky.

„Kšá, kšá! Padej odtud!“ křikla Jennifer a máchla kyjem zhotoveným z olšové větve.

Bíle maskované zvíře zavrčelo, skočilo jí po noze a hned hbitě uskočilo dozadu, což v řeči rosomáků v podstatě znamená „trhni si“. Rosomáci jsou známi tím, že pokud jde o potravu, neohroženě se postaví i vlkům. Koneckonců proč ne, když jsou vybaveni dlouhými drápy a ostrými zuby zasazenými v mocných čelistech, které hravě rozdrtí kosti.

Jenny, rozzlobená, leč stále ve střehu, zvažovala, co dělat. Mohla zvíře jednoduše praštit do hlavy, aby uteklo, nebo mu kunu vyfouknout, jenomže nevěděla, jestli na to má dostatečně dlouhý klacek. Její otec lovil kožešinovou zvěř na obchod. Kožešiny vyměňoval za tulení tuk a další zboží z domorodého soudku. Jenny strávila poslední dva dny provozováním rodinné živnosti, což obnášelo obejít otcovu trasu, naklást oka, nastražit do pastí čerstvé návnady a posbírat úlovky. Ta práce ji netěšila, avšak otcova artritida se za poslední rok zhoršila, a ona se bála pouštět ho samotného do lesů.

„Dobrá, mladíku,“ řekla Jenny smířlivě, „uznávám, že jsi mě předběhl.“ Zvedla kyj, natáhla paži a vyhákla lanko oka z větve topolu. Jakmile uvolnila lanko, zbavila kunu pouta. Postrčila tělo o kousek dál.

Rosomák zavrčel, přiskočil ke kuně a zaťal zuby do zmrzlého stehýnka. S pýchou vítěze se dal na ústup a celou cestu, co se štrachal sněhem do kdesi poblíž ukrytého doupěte, zlověstně syčel.

Jenny bez hnutí pozorovala, jak si odnáší kořist, a když zmizel, jen potřásla hlavou. O tomto milosrdném skutku se otci nesmí zmínit ani slůvkem. Určitě by ho nepotěšilo, že propásla šanci dostat kunu *plus* rosomáka. Ale na druhou stranu byla přece okresní šerif, a nikoli traper. Měl by být rád, že každý rok věnuje týden ze své čtrnáctidenní dovolené, aby mu pomohla s těmi ztracenými pastmi.

Oklepala sněžnice a zamířila zpátky k saním. Noční obchůzka pastí nebyla vůbec žádný med. Během uplynulých tří dnů řádila vánice, která pokryla půdu národního parku šedesát centimetrů tlustou vrstvou sněhu. Vytvořila tak dokonalé podmínky pro to, aby Jenny naposled pořádně prohnala svou smečku, než nastane pravé jarní tání. Tyhle projížďky milovala. Když se ocitla venku sama se psy, připadala si jako v ráji. Pro turisty, horolezce a táborníky byla ještě příliš časná roční doba, aby si vyrazili do severské divočiny. Jenny tedy měla tento překrásný kout jen a jen pro sebe. Srub, který považovala za pravý domov, ležel v nížinném údolí na okraji parku. Její otec měl jako čistokrevný Eskymák, jehož rod zde sídlil od nepaměti, povoleno lovit ve vyhrazených oblastech přírodní rezervace, i když ryze pro obživu rodiny. Tuto výsadu zaručil domorodým obyvatelům zákon o ochraně aljašského přírodního bohatství, uvedený v platnost v roce 1980. Proto mohla Jenny podniknout dnešní výlet zcela bez obav.

Když se vracela, už z dálky ji vítalo obvyklé štěkání a ňafání. Rozepnula přezky vázání, shodila sněžnice z nohou, sebrala je a upevnila na kopu, kterou vezla na saních. Náklad obsahoval spací pytel, suché šatstvo na převlečení, sekýru, svítilnu, repelent proti komárům, plastový kýbl se sušeným psím žrádlem, objemný karton energetických tyčinek, pár sáčků paprikových tacos se slaninou a osvěžující limonádu. Jenny odepnula podpažní pouzdro se služebním revolverem, které zavěsila na jedno držadlo saní a pevně zajistila sekýrou v kožené pochvě.

Potom setřásla z rukou tlusté vlněné palčáky, pod nimiž měla tenčí prstové rukavice, vhodnější pro řízení. „Tak, kluci a holky, vyrážíme.“

Psi, kteří si doposud hověli ve sněhu, se na příkaz velitelky zvedli na nohy a začali vrtět ocasy. Celá parta zůstala zapražená, takže Jenny musela pouze obejít řadu a utáhnout postroje. Když se vracela, každého psa přátelsky poplácala: Mutleye a Jeffa, George a Grácii, Holmese a Watsona, Cagneye a Lacey. V té pestré směsi labradorů, huskyů, malamutů a kříženců ovčáků se sešli odchycení tuláci a záchranáři. Doma čekala druhá část smečky – s celým šestnáctičlenným týmem jela Jenny vloni Iditarod, jehož trasa vede z Anchorage do Nome. Neumístila se sice v horní polovině závodníků, avšak sám boj a čas strávený s vlastním spřežením pro ni znamenaly dostatečné vítězství.

Jakmile byli všichni připraveni, uchopila řemen a škubnutím dala povel. „Jedeme!“

Psi zabořili tlapy do sněhu a se zuřivým štěkáním vyrazili volným tempem kupředu. Jenny šla kousek za saněmi, než naskočila, aby řídila. Past vyloupená rosomákem byla posledním článkem řetězu. Objeli celý okruh a odtud domů zbývalo necelých šest kilometrů po nenáročném terénu. Jenny doufala, že otec nezapomněl nechat na plotně konev kávy. Po celonočním putování potřebovala dnes ráno pořádnou vzpruhu.

Pevnou rukou vedla spřežení po pozvolna stoupající řadě zátočin, které se táhly přes řídké zalesněný kopec. Na vrcholku zastavila. Vpředu se otevřel úchvatný výhled. Na obzoru se tyčilo k obloze pásmo horských hřbetů. Dole se prostíral obraz vymalovaný smrky, které se v slunečním svitu třpytily jako smaragdový koberec protkaný bílými sněhovými puntíky a jemnějšími odstíny zeleně a žlutí, jež sem vnašely listnáče, zejména olše a topoly. V dálce se rýsovala stříbrná stuha řeky, jejíž voda tančila a skotačila přes peřeje a vodopády.

Jenny se zhluboka nadechla vzduchu provoněného cedry. Tato krajina se pyšnila chladnou, divokou krásou. Jedněm připadala až příliš pustá a jednotvárná, zatímco druhí se jí nemohli nabažít a nejraději by sem nepustili ani nohu. Slunce, v posledních dnech vzácné, ostře svítilo a hřálo Jennyiny tváře. Na plátně modré oblohy s bílými mraky kroužil jestřáb. Jenny chvíli pozorovala, jak se vznáší.

Tato země od pradávna patřila jejímu lidu a bez ohledu na to, jak dlouhou dobu žila v takzvané západní civilizaci, by se nikdy nedotkla minulosti vlastního národa – již nikdy víc. Bylo to jako ztrácet vědomí pospolitosti, o němž dřív ani nevěděla, že ho má. Tak daleko nikdy nezajde, i když by to byla asi nejmenší z jejích ztrát.

Obrátila pozornost opět zpátky k spřežení, stáhla brýle z čela na oči již málem oslněné jiskřícím sněhem, nastoupila na saně, chňapla vodítko a zavolala: „Hyjé!“

Psi napnuli postroj a rozběhli se dolů po svahu. Jenny se vezla na sanicích, kočírovala a podle potřeby brzdila, neboť uháněli jako o závod. Prudký závan větru jí smetl kapuci na záda, avšak kožešinovou parku neprofoukl. Chtěla si kapuci nasadit, ale pak jen mávla rukou. Alespoň si vychutná ten báječný pocit svobody, jež člověku dává nespoutaný vítr Šlehající do tváří a čechrající vlasy. Potřásla hlavou, aby uvolnila a rozevlála dlouhý závoj ebenově černých vlasů.

Zvedla chodidlo z brzdy a nechala svůj kočár letět přímou čarou vpřed. Vítr jí hvízdal kolem uší a ze stromů, které míjeli, se staly šmouhy. Jenny nasměřovala spřežení do mělké zátočiny, vedoucí podél širokého potoka. Na chvíli pocítila dokonalou harmonii se psy, ocelí a dřevem saní, světem kolem sebe, a jako by splynula s věčností.

Výstřel z pušky vrátil duši vznášející se v oblacích zpátky do těla.

Jenny skočila oběma nohama na brzdu. Za saněmi se v mžiku vznesl vzhůru oblouk sněhu připomínající kohoutí ocas. Tahouni zpomalili. Jenny si na sanicích stoupla na špičky a natáhla krk.

Ticho kouzelného rána protrhla ozvěna druhého výstřelu.

Zkušené ucho Jenny řeklo, odkud se palba ozývá – od rodného srubu!

Strach o otce projel jejím tělem jako plamen. „Hyjé!“ zaječela a šklubla řemenem.

V její hlavě se odvíjel hororový scénář. Medvědi už vylezli z brlohů, avšak do nížiny se odvážili zavítat jen vzácně. Ale také losi představovali velké nebezpečí a srub stál u řeky hustě lemované vrbami, jejichž šťavnaté proutky lákaly mladé samce. A do třetice se zde vyskytovali predátoři kráčející po dvou: pytláci a zloději, kteří rabovali obydlí v celém kraji. Jako šerif viděla spoustu tragédií, které se odehrály v nejzapadlejších koutech Aljašky.

Panika a zoufalství ji doháněly k neuváženému riskování.

Blížili se k ostré říční zátočině. Vpředu se objevil úzký průjezd sevřený mezi žulovým útesem a skalnatým břehem. Jenny si uvědomila, že jede příliš rychle. Pokusila se sešlápnout brzdu, ledový škraloup ji však zradil. Saně sebou na ledovce mrskaly jako ryba a řítily se přímo na útes.

Jenny skočila na sanici na straně břehu, celou vlastní váhu přenesla na držadlo a vši silou se snažila odlepit druhou sanici od země a zvednout saně na jednu skluznici. Dno saní narazilo na čelní stěnu útesu pokrytou ledem.

Jenny se zakymácela a prosila saně, aby se nepřevrhly na ni. Pevně sevřela držadla a pustila vodítko. Psi pocítili volnost, nasadili sprint a s vervou táhli saně za sebou.

Jenny vykřikla a pak bylo po všem.

Útes zůstal vzadu, saně tvrdě přistály na obou skluznicích a málem Jenny shodily. S největším úsilím se vyškrábala na bidýlko. Psi pokračovali v bezuzdném běhu k domovu. Věděli, že k srubu zbývá již jen pár stovek metrů.

Jenny neučinila žádný pokus spřežení zpomalit.

Sípavě lapala po dechu a napjatě poslouchala, jestli nezazní další výstřel, ale slyšela jen pumpování krve v uších. Bála se toho, co ve srubu najde. Jednou rukou rozeplula pouzdro s pistolí, nicméně zbraň nechala zatím na místě, neboť nevěřila, že by s bouchačkou v ruce uřídila saně.

Ty svištěly podél řeky. Právě teď najely na trasu, po které se Jenny včera vydala na cestu. Konečně vjely do široké zatáčky, za níž se vynořil srub. Stál na louce, v cípu ohraničeném soutokem potoka a řeky. Za srubem se v solidním přístavu, který tady postavili, vznášelo na plovácích letadlo přidělené Jenny coby šerifovi.

Jenny spatřila otce, jenž stál před dveřmi srubu. Měl na sobě tradiční esky-mácký oděv: kožešinovou parku, kožešinové kalhoty a kožešinové holiny. K hrudi tiskl starou loveckou winchestrovku namířenou šikmo do vzduchu. I z dálky mohla Jenny vidět, jak mu oči blýskají zlostí.

„Tati!“

Lekl se a pootočil hlavu za hlasem. Jenny popohnala psy a sama se začala jednou nohou odrážet, aby pomohla těžkým saním.

Jakmile vyjela z lesa a vplula na otevřenou louku zalitou slunečním svitem, vytrhla pistoli z pouzdra, seskočila na pevnou zem a rozběhla se, aby ji zpětná síla neporazila. Běžela k otci. Neřízené saně se smekly po vyčnívajícím plochém balvanu, nadskočily a překotily se. Jenny se letmo ohlédla přes rameno, avšak ihned hodila za hlavu náklad, který se sypal na všechny strany. Očima slídila po okolí a soustředěně pátrala po nebezpečí.

To vbrzku zaútočilo. Ze stínu verandy se mohutným skokem vznesl černý tvor a hnál se přímo k ní.

Vlk, vykřikla Jennyina mysl. Jenny bleskurychle zvedla pistoli.

„Ne!“ Ten ostrý velitelský povel, jenž zněl jako vyštěknutí, k ní dolétl ze zadu.

Přimhouřila oči, aby viděla jasněji. Mohutný černý tvor se náhle zdál jaksi povědomý.

„Bane!“ zavolala s pocitem obrovské úlevy.

Spustila ruku držící zbraň, poklekla na jedno koleno a ochotně přijala horu láskyplné pozornosti, kterou jí dal pes najevo horkým jazykem. Když se nechala důkladně olízat, otočila se. Na kraji lesa, zhruba o deset metrů dál, stáli dva muži. Poblíž stál kuň, který pokojně okusoval lístky z nízko skloněné větve olše.

Ze zápraží se ozval otcův hněvivý hlas: „Já toho mizeru varoval, aby se odtud klidil. Není v našich končinách vítán.“ A na důraz svých slov pozvedl pán domu pušku.

Jenny ohromeně zírala na svého bývalého manžela. Matthew Pike se na ni usmál, v tom úsměvu se však mihl stín nervozity. Jenny odtrhla oči, koukla na převrácené saně a pak na otce.

Postavila se. „Tak dělej. Zastřel ho,“ řekla.

ČAS 11:54

Matt věděl, že si jeho bývalá manželka pouze potřebovala ulevit, avšak přesto se nehnul z kraje lesa, poskytujícího alespoň slabou záštitu. Dlouhou chvíli se mlčky dívali jeden na druhého. Potom Jenny znechuceně zavrtěla hlavou a zamířila k otci. Vystoupila na verandu, vzala mu zbraň a něžně, leč pev-

ně řekla v rodné řeči: „Tatínku, ty přece umíš střílet líp než jenom do vzduchu. Dokonce i odtud.“

Matt z Jenny nespouštěl oči. Nedokázal se odtrhnout. Na Eskymačku byla vysoká. Měřila něco přes metr sedmdesát, za což vděčila své matce – Franko-kanadance. Po otci zase byla útlá jako proutek. Kůži v barvě kávy se smetanou měla hebkou, přímo volající po doteku, a také měla ty nejvýraznější oči, jaké kdy u ženy spatřil. Neustále se měnily: jiskřily, hladily, smály se, tesknily. Do těch očí se Matt zamiloval.

Nyní, tři roky po rozvodu, v těch očích vyčetl pouze prudký hněv a nenávisť... a o malinko hlouběji něco mnohem bolestnějšího.

„Co tady chceš, Matte?“ zeptala se úsečně.

Matt nemohl najít řeč, a tak se slova ujal Craig: „Omlouváme se, madam, že jsme vás takhle přepadli. Ale moje letadlo havarovalo.“ Ukázal prstem na dávno už ne čistý obvaz na hlavě. „Trvalo nám celé dva dny, než jsme se sem dostrachali přes hory a doly. Matt mě zachránil.“

Jenny tázavě pohlédla na bývalého manžela.

„Bylo to letadlo Brenta Cumminga,“ sdělil Matt, jemuž se konečně rozvázal jazyk. Odmlčel se. Jenny postačilo pár vteřin, aby pochopila. Stáli tam jen dva, bez Brenta. Posléze odpověděl na otázku, která se jí chvěla na rtech: „Je mrtvý.“

„Ach, můj bože...“ Jenny si přitiskla dlaň na čelo a zakymácela se. „Cheryl... Jak jí to řeknu?“

Matt přešel k Marian, uchopil otěže a plný napětí vykročil k srubu. „Musíš jí říct, že to nebyla nehoda.“

Ztracený výraz v jejích očích vystřídal ostrý pohled. „Co tím míníš?“

„To je na dlouhé povídání.“ Matt se zastavil pár kroků od verandy a vzhlédl k sloupku kouře, který stoupal z komína k jasné obloze. Před deseti roky pomáhal toto obydlí postavit. Použili neloupané, čerstvě nařezané klády a střechu obložili drny. Dbali, aby věrně zachovali tradiční konstrukci a vzhled. Matt dokonce opatřil plány místních starých stavení. Proto venku za domem nechyběl ani *lagyaq* – špižírna na maso. Aby napomohl vyhřívání hlavní obytné části, rozhodl se pro malou modernizaci: zasadil třítabulová okna, koupil plynový kotel a zavedl ústřední topení.

Jak tam stál, staré vzpomínky zatlačily přítomnost do pozadí. Strávil tady řadu šťastných let... a jednu děsivou zimu.

„Nemohli bychom si o všem promluvit uvnitř?“ nadhodil. „Tam v lesích leží ještě další dva mrtví.“

Jenny ustaraně sraštila čelo a pak přikývla.

Jejího otce však závažné noviny neobměkčily. John Aratuk se zatvářil nepřístupně a prohlásil: „Radši se postarám o koně a psy.“ Dokulhal k Marian a

převzal vodítko. Uklidnil se už natolik, že drsnou dlaní pohladil klisnu po nozdřích, avšak odmítavě se vyhýbal Mattovým očím. Když procházel kolem Craiga, z povinnosti kývl hlavou na pozdrav. Nechoval k cizinci žádnou zášť. Pouze mu nevonělo, jaké společnosti se drží.

Jenny máchla rukou k otevřeným dveřím, vešla dovnitř a opřela winchestrovku o stěnu, hned u vchodu. „Pojďte dál.“

Matt pokynul Craigovi na znamení, že má jako host přednost. Prokřehlý reportér se nedal dvakrát pobízet, ale Matt se na prahu zarazil. *Jsou to už tři roky, co jsem sem vstoupil naposled*, pomyslel si. Otřásl se, olízl si rty a schlíple překročil práh. Část jeho bytosti očekávala, že na borovicovém stole uvidí Tylerovo bezvládné drobné tělo s kostnatými pažemi křížem přeloženými přes hrud'. Tehdy se sem dovlekl na nohách ztěžklých jako olovo, zmítaný hořem, napůl zmrzlý, s kůží poštipanou mrazem a srdcem studícím v hrudi jako ledový kámen.

Teď odnikud nečišel chlad. Místnost byla příjemně teplá a provoněná kouřem, dřevem, pryskyřicí a těžkou vůní pižma. Jenny se právě skláněla nad litinovými kamny. Otevřela dvířka, pohrabáčem zlehka prohrábla topeniště a na vrch přihodila lopatku uhlí. Na plotně stála konvice, z níž stoupala pára.

„Hrnky najdeš v kredenci,“ prohodila Jenny. „Přece víš, kde jsou.“

Matt přešel k boční stěně a vytáhl ze skříňky tři kameninové hrnky. Narovnal se a rozhlédl se po útulné světnici s trámovým stropem. Moc se zde nezměnilo. Osvětlení stále ještě obstarávala trojice *qulliqû* – tradičních olejových lamp vydlabaných z mastku. Když se rozžaly, vypadaly jako půlměsíce. Srub měl elektrinu, což ovšem vyžadovalo uvést do chodu generátor. V jednom koutě se tyčil krb postavený z velkých říčních oblázků. Židle a pohovku zhotovil jeden eskymácký řemeslník z kůže karibu a smrkového dřeva konzervovaného ohněm. Na stěnách visely fotografie. Všechny snímky pořídila Jenny. Byla vynikající fotografka. Výzdobu dovršovaly drobné ukázky domorodého řezbářského umění: malé totemy, soška eskymácké bohyně moře Sedny a barevně vymalovaná šamanská maska, používaná při léčebných obřadech.

Každý předmět měl vlastní historii. Pro Matta bylo strašně tíživé stát tady. Připadalo mu, že tragédie ho pronásledují. Když prvním rokem studoval na univerzitě v Tennessee, oba jeho rodiče zavraždili lupiči, kteří dočista vybilili celý dům. Zůstal bez prostředků a donucen bídou situací vstoupil do armády. Tam se mohl při výcviku vybit, dát průchod vlastní bolesti a vzteku. Dopracoval se do zvláštního útvaru a stal se členem Zelených baretů. Ale po Somálsku už neměl žaludek na další krveprolití a smrt. Odešel ze služby a vrátil se do školy, aby získal diplom v ekologii. Hned po promoci odjel na Aljašku, která nabízela nedohledné prostory volné přírody a rozlehlé národní parky.

Přijel sem, aby se uzavřel do samoty.

Jenže všechno se změnilo, jakmile potkal Jenny...

S hrnky v ruce uvízl Matt na mrtvém bodu mezi minulostí a přítomností. Vedle místnosti sloužící jako kuchyně a obývací pokoj se nacházely dvě ložnice. Odvrátil hlavu k oknu, neboť nebyl duševně připravený na oprašování intimních vzpomínek. A přesto se některé vynořily, aby se ho dotkly.

V jednom pokojíku..., jak se celá rodina oblečená v tlustých vlněných pyžamech tiskne k sobě a on při světle lampy čte Tylerovi Medvídka Pú.

V druhém pokojíku..., jak se s Jenny choulí pod těžkou péřovou prošívanou přikrývkou a objímá její nahé, jantarové tělo.

„Káva je hotová,“ oznámila Jenny, čímž Matta vrátila zpátky na zem. Už trochu propálenou chňapkou zvedla horkou konvici a mávnutím ruky popohnala oba muže k pohovce.

Matt postavil hrnky na borovicový stůlek, kouzelně vymalovaný suky.

Jenny hrnky naplnila téměř po okraj. „Tak povídejte, co se přihodilo,“ vyžadovala hosty profesionálním, šerifským tónem nedotčeným emocemi.

Craig začal, aby vypověděl příběh z vlastní strany. Vylíčil vše, co proběhlo od chvíle, kdy opustil svoji redakci v Seattlu, a skončil posledními otřesnými okamžiky v letadle.

„Sabotáž?“ zeptala se Jenny. Zнала Brenta stejně dobře jako Matt. Jestliže byl nějaký problém s letadlem, pak musel nastat z jiného důvodu než z nedbalosti nebo prostého selhání motoru. Podobné věci u Brenta Cumminga nepřicházely v úvahu.

Matt přikývl. „Mám takové podezření. A potom se objevilo druhé letadlo.“ Popsal Jenny poznávací znaky na křídlech letadla a dodal, že silně pochybuje, že ptáčka najdou, protože nejspíš byl kradený, anebo ten, kdo za akcí stojí, registračku jednoduše zfalšoval. „Když kroužilo, vyskočili dva ozbrojení parašutisté připoutaní na sněžných skútrech. Ti jasně neměli v úmyslu nechat naživu nikoho, kdo by mohl vyprávět, co se stalo.“

Jenny svraštila obočí. Blýskla očima ke Craigovi, ten však soustředěně míchal kávu, do níž si nasypal spoustu cukru. „A co se dělo potom?“

Matt podrobně a pokud možno nezúčastněně vylíčil osud obou zabijáků. Jenny rozložila na stůlek mapu oblasti a on na ní křížky vyznačil místa, kde došlo k havárii a kde se přibližně nalézají mrtví muži.

Když skončil, Jenny řekla: „Musím zavolat do Fairbanksu.“

„A já bych se potřeboval spojit se svými novinami,“ ozval se Craig zázračně vzpružený lokem silné kávy. „Už si o mě určitě dělají starosti. Měl jsem se ohlásit hned, jak dorazím do zátoky Prudhoe.“

Jenny vstala a sklapla notes, do nějž si zapisovala poznámky. „Satelitní telefon je támhle.“ A ukázala notesem k psacímu stolu u okna. „A zestručněte to, prosím, protože já musím zavolat do kanceláře.“

Craig si vzal poloprázdný hrnek s sebou. „Jak se s tím zachází?“

„Jako s obyčejným telefonem. Normálně vytukejte číslo. Možná vás budou přerušovat atmosférické poruchy. Nedávné sluneční erupce nám všechno rozharašily.“

Craig přikývl, sedl si ke stolu a zvedl sluchátko. Jenny přešla ke krbu. „Co jsi z toho všeho vyvodil?“ zeptala se Matta. Matt se k ní připojil a opřel se rukou o římsu nad krbem. „Někdo chce udržet noviny co nejdál od polární stanice.“

„Kvůli utajení?“

„Nevím.“

V pozadí promluvil Craig do telefonu: „Sandro, tady je Teague. Přepojte mě na velkého šéfa.“ Odmlčel se a pak vybuchl: „Kašlu na to, že má radu. Já mám zprávy, které nelze odkládat.“

Matt si dokázal představit, že pan politický zpravodaj už stačil nashromáždit materiál, o jakém se mu při odletu ze Seattlu ani nesnilo.

Jenny se ke Craigovi otočila zády a ztlumila hlas. „Myslíš, že ten chlápek ví víc, než nám řekl?“

Matt koutkem oka pohlédl na Craiga. „Pochybuj. Domnívám se, že tady skončil jenom proto, že si vytáhl nejkratší slámku.“

„A jsi si jist, že ti dva byli ze zvláštního komanda?“

„Přinejmenším měli tvrdý a dokonalý výcvik.“ Matt poznal, že v Jennyině nitru stoupá napětí. Stála u krbu, neustále odvracela oči do ohně a její hlas zněl rozrušeně. Měla teď případ, o němž přemýšlela, avšak Mattova přítomnost ji udržovala ve střehu.

Nemohl jí to mít za zlé. Nic lepšího si nezasloužil. Přesto si přál najít cestu a překonat ten nepřírozený, násilný projev odporu. Chtěl jí říct, že se v uplynulých dvou letech ani jedenkrát nedotkl skleničky, jenže stojí ona o tak potěšující sdělení? A čert ví, jestli na tom stále ještě záleží. Škoda byla napáchána.

Zadíval se na zarámovanou fotografii Tylera, osamoceně stojící na krbové římsě: rozesmátá tvář, vlasy jako koudel, a v synově náruči štěně – tehdy osm týdnů starý Bane. Mattovo srdce poskočilo radostí a vzápětí se sevřelo hořem. Dovolil si tyto city prožívat. Už dávno se vzdal pokusů jakkoli je potlačit. Stále to bolelo, což v mnoha ohledech považoval za dobrou věc.

Jenny se tiše zeptala: „A máš nějaké další dojmy?“

Matt se zhluboka nadechl, aby utlumil bolest, a odstoupil od krbu. „Snad. Nejasné,“ odpověděl pevným hlasem a promnul si čelo. „Zdalo se mi, že jsou cizí národnosti.“

„Jak tě to napadlo?“

„Za celou dobu, co byli na doslech, nepromluví ani slovo. Když si všechno zpětně promítnu, jako by mlčeli záměrně, aby utajili, odkud pocházejí. Přízvuk by je mohl prozradit. A také zahladili původ na zbraních.“

„Že by najatí žoldáci?“

Matt pokrčil rameny. Neměl ponětí.

„Takže moc stop nemáme, abychom se mohli hnout z místa.“ Jennyiny oči se půvabně protáhly do délky, když začala kout plány. „Pošleme tam pátračku včetně pár lidí ze soudního lékařství a uvidíme, co vyhrabají. Ale něco mi říká, že skutečná odpověď se nachází na polární základně. V tom případě nezbývá než povolat FBI... a vojenskou kontrarozvědku, pokud je s celou věcí nějak svázané námořnictvo. Pěkná mela...“

Matt přikývl. „Mela, kterou chce *kdosi* vyřešit a zamést hlavněmi puškami.“

Jenny na něj pohlédla. Zdálo se, že chce něco říct, ale potom se rozhodla, že si to raději ještě promyslí.

Matt se nadechl. „Jenny... koukni...“

Craig mluvil doposud tlumeným hlasem, avšak znenadání málem zařval: „Do Prudhoe? Proč!?“

Jenny a Matt se prudce otočili k reportérovi.

„Vážně nevím, proč bych musel...“ Craig rázem zmlkl a dlouhou chvíli naslouchal. „Fajn. Ale právě teď jsem u šerifa. Nemohu slíbit, že se tam vůbec dostanu.“ Zakoulel očima a zavrtěl hlavou. Nakonec si povzdechl a pokračoval: „Do háje! Dobrá, ale po tomhle proklatém výletu očekávám astronomické zvýšení platu.“ A bez rozloučení zavěsil sluchátko.

„Něco v nepořádku?“ zeptal se Matt.

Craig se chvilku v duchu vztekal a pak se vzchopil. „Chtějí, abych tady zůstal. Neuvěřitelné, nemyslíte? Jako úkol číslo jedna se mám setkat s našimi novinářskými kontakty v Prudhoe, zjistit, jestli mají nějaké spojení s vědeckou základnou, a sledovat vývoj událostí.“

Jenny přešla ke stolu, když Craig otráveně vyklidil pole. „V každém případě se budete muset zdržet ve Fairbanksu, dokud nesepíšeme výpověď a nedáme vám zelenou. Jsme teprve na začátku vyšetřování.“

„To mi docela vyhovuje,“ zabreptal Craig.

Jenny zvedla sluchátko.

Dřív než vyřukala číslo, se prudce rozlétly dveře srubu. Dovnitř vpadl její otec a oklepal si sníh z bot. „Asi se k nám hrne další nečekaná návštěva,“ oznámil a probodl Matta očima. „Zdálo se mi, že nějaký letadlo se tady pokouší přistát.“

Otevřenými dveřmi pronikl do místnosti rachot motoru podbarvený zuřivým štěkotem psů.

Matt a Jenny na sebe pohlédli a oba se rozběhli ke dveřím.

Zpod střechy verandy se pátravě zadívali na oblohu. V dohledu se vznášela Cessna, která opsala pomalý kruh, aby nabrala kurz rovnoběžně s řekou, a přibližovala se.

„Matte?“ hlesla Jenny.

Jak Matt upřeně zíral na letadlo, pocítil brnění v nohách. „Stejně ptáček,“ procedil skrz zuby.

„Jsi si jist?“ Jenny si rukou zastínila oči a usilovně se pokoušela přečíst znaky na křídlech.

„Naprosto jist.“ Nepotřeboval si ověřovat žádná písmena a čísla.

„Myslíš, že vyslídili, že jste tady?“

Matt spatřil pohyb v jednom z okének letadla. Někdo se vyklonil ven a napřáhl paži, jako by na diváky mával. Vzápětí se Mattovy oči rozšířily hrůzou. To není paže... to je granátomet... dokonce raketomet!

Strhl Jenny dovnitř přesně v okamžiku, kdy ze zbraně vyšlehl plamen.

„Co...?“ vykřikla.

Další slova přehlušil výbuch. Tlaková vlna zvenčí plnou silou zasáhla okno na jižní straně srubu, které se vysypalo, a skleněné střepy se rozprskly po místnosti.

Zatímco hřmot pozvolna utíchal, Matt se připlížil k vyraženému oknu a opatrně vykoukl ven. O kousek dál, tam kde stávala špižirna s masem, zel kráter obsypaný troskami, nad nímž vysoko ve vzduchu dosud plachtila utržená střecha.

Cessna na obloze se mezitím bleskurychle vznesla, jen aby se opět spustila nízko nad stromy, naklonila se na jedno křídlo a přichystala se k druhému náletu.

Matt se otočil a střetl se s Jennyiným tázavým pohledem. „Řekl bych, že vědí, že jsme tady.“

Jenny zachovala kamennou tvář. V ruce již držela winchestrovku a rozhodně vykročila k otevřeným dveřím, následována otcem a Craigem.

Matt si pospíšil za ostatními, přiskočil k Jenny a křikl jí do ucha: „Co chceš dělat?“

Také ona musela křičet, aby ji ve venkovním ryku, v němž se mísilo psí štěkání a hukot letadla, bylo slyšet. „Padáme odtud.“ Zvedla pušku a namířenou hlavní sledovala Cessnu, která se obloukem vracela. „Všichni do Twin Otteru!“

„A co kdybychom utekli zpátky do lesů?“ navrhl Craig, který si pochybovačně obhlížel malé letadlo pohupující se na plovácích na vodní hladině.

„Tudy jsme už jednou unikli,“ řekl Matt a nesmlouvavě ukázal k řece. „Nemůžeme počítat s tím, že nás stejné štěstí potká podruhé. Obzvláště ne za tak jasného dne. A navíc není vyloučeno, že do lesů shodili další výsadek.“

Skupina se rozběhla k říčnímu přístavu. Jenny podepřela otci loket, aby mu pomohla. Psi běhali kolem, skákali a štěkali.

Náhle se po Mattově boku objevil Bane, aby pána doprovázel. Matt v běhu neměl čas psa odhánět.

Místo zbytečného zdržování se napřáhl ruku k Jenny. „Dej mi pušku. Let' nastartovat a já se pokusím hochy zaměstnat.“

Jenny přikývla a hodila mu winchestrovku. Matta překvapilo, že ani teď nemá v očích žádný strach.

Matt se stáhl dál od přístavu. Bane pána následoval.

Cessna zahájila druhý nálet na stavení. Matt zvedl pušku a sledoval její dráhu. Zmáčkl spoušť a vystřelil spíš jen na zkoušku. Trhl závěrem pušky, aby se připravil na druhé kolo, kdy hodlal vysypat plnou dávku.

Na konci přístavu zakašlal motor hydroplánu a vzápětí chcípl. *Dělej, Jenny*, opakoval v duchu Matt.

Cessna sklopila klapky, spustila se dolů a směřovala podél řeky přímo k zchromlému letadélku Twin Otter.

Matt zamířil do okna kokpitu a vystřelil. Bohužel útočníka minul. Nedotčené letadlo pokračovalo v letu. „Zatraceně!“ Natáhl závěr, opřel pušku o rameno a rozkročil nohy, aby měl pevnější postoj.

Motor hydroplánu znovu zachrčel a konečně zabral. V rachotu zaniklo štěkání psů pobíhajících poblíž.

„Matte!“ zakřičela Jenny bočním okénkem. „Naskoč si!“

Cessna se nyní vznášela nanejvýš devět metrů nad řekou. Z otevřených postranních dveří se vyklonila postava oblečená v bílé parce. Na jejím ramenu vyváženě spočíval černý granátomet. Blížili se rychle a s jistotou, že trefí do černého. Bylo prakticky vyloučené, aby Twin Otter včas dosáhl zrychlení a odlepil se z místa.

Jedinou šancí bylo, že Matt zhoubu jakkoli odvrátí, přiměje Cessnu udělat nové kolečko a získá pro Jenny čas, aby se dostala do vzduchu.

Matt skousl dolní ret, bez mrknutí zacílil mušku a soustředil se na muže s granátometem. Mohl by přísahat, že protivník se dívá přímo na něj. Pak stiskl spoušť.

Záblesk výstřelu ho na zlomek vteřiny oslepil. Muž na palubě se schoval za jednu vzpěru. Mattova střela pouze škrtila o křídlo, avšak i tak hlavním terčem otřásla, neboť unikl jen o vlasek.

Želbohu, k zastrašení nestačila. Granátomet bleskurychle znovu zaujal pozici. Cessnu dělilo od Matta již jen sedmdesát metrů. Letěla nízko a zuřivou rychlostí.

Matt zvedl winchestrovku.

„Matte!“ zařvala Jenny. „Tempo!“

Matt se ohlédl. Starý John, který přidržoval otevřené dveře kabiny, zavolal: „Jsme ještě pořád připoutaní!“ A ukázal na lano.

Matt potichu zaklel a s puškou v ruce se rozběhl k hydroplánu. Volnou rukou odvázal lano a skočil na nejbližší ponton.

Bane, stále pánovi v patách, se mocně odrazil a jedním plyným skokem hopsl do kabiny. Tomuto druhu cestování přivykl v dobách, kdy ještě byla celá rodina pospolu, takže teď se cítil jako za starých dobrých časů.

„Jed!“ vykřikl Matt do otevřených dveří.

Motor zařval, obě vrtule, po jedné na každém křídle, rozvířily vzduch a letadlo se otočilo jako na obrtlíku předkem ven z přístaviště.

Jennyin otec napřáhl ruku, aby Mattovi balancujícímu na plovoucím můstku pomohl dovnitř. „Ne, Johnne,“ řekl Matt a pohlédl starému Eskymákovi do očí. Obtočil si poutací lano kolem zápěstí a konec hodil bývalému tchánovi. „Přivaž mě!“

John nechápavě zvedl obočí.

„A pořádně mě jisti,“ dodal Matt na vysvětlenou a ukázal na ocelové madlo u dveří.

Stařec mrknutím oka potvrdil, že rozumí. Volně ovinul lano kolem tyče. V minulosti spolu často podnikali horolezecké výpravy a zdolali řadu ledových vrcholů.

Když hydroplán začal po řece zrychlovat, aby za okamžik vzlétl, Matt si přitáhl lano a hbitě se uvázal na smyčku, aby měl záštitu jako při slaňování. John provlečené lano napnul a pevně držel.

Matt se chystal vyšplhat na palubu v zákrytu křídla.

Cessna, nyní již jen třicet metrů za ocasem hydroplánu, se bezhlavě řítila kupředu. Pohybovala se ve výšce dosahující téměř těsně nad střechu kabiny Twin Otteru. Bylo jasné, že pronásledovaným se nepodaří uniknout.

Matt zvedl pušku a s nohama široce rozkročenýma na pontonu se vyklonil, jak nejdál mohl, přidržován pouze smyčkou lana. Kašlal na zabijáka s granátometem. Zamířil na okno kokpitu.

V okamžiku, kdy zmáčkl spoušť, vyšlehl z granátometu plamen. Matt vykřikl. Vystřelil příliš pozdě.

Vzápětí se však Cessna ve vzduchu rozkolébala, zhoupla se a nakloněná na bok klesala k hladině.

Od protějšího břehu se s ohlušujícím třeskotem a šplouchnutím vznesl k obloze mohutný gejzír vody a kamenů.

Matt, zamotaný do lana, natáhl krk a rozhlédl se. Řeku a břeh pozvolna pokrývaly úlomky, které jako by pršely z čistého nebe.

Granát minul cíl, jenž se zřejmě rozkolébal, právě když muž vypálil.

Situace se obrátila. Nyní jako by Twin Otter honil Cessnu neschopnou naráz zmírnit rychlost. Jejím pilotovi se podařilo vyrovnat balanc, Matt však letmo spatřil pavouci síť prasklin v okně kokpitu.

Tak přece trefil!

Roztančil se na pontonu a nedbal, že má vodu až po kotníky.

Když ho John vytahoval nahoru, vítr jím jen zmítal. K otvoru dveří se Matt dosoukal přesně ve chvíli, kdy řetěz pontonu vylétl do vzduchu. Chřestění pod jeho podrážkami v pár vteřinách ustalo.

Jakmile se hydroplán zakymácel, Matt ztratil rovnováhu a po zádech přepadl dolů. Rozpřáhl paže a upustil pušku, jak šmátral, čeho se zachytit. Winchestrovka se ponořila do řeky.

Pak ho za opasek drapla něčí ruka.

Vzhlédl přímo do černých očí svého bývalého tchána. Eskymák, bezpečně zajištěný na sedadle pásem, pevně sevřel pěst. Zatímco vítr skučel kolem letadla, oba muži se vzájemně měřili pohledy. Potom jako by se v Johnovi cosi zlomilo. Jeho obličej roztál a on mocným škubnutím vtáhl Matta dovnitř.

Sotva Matt dopadl na palubu, otočil se, aby zavřel dveře. Z třetí řady sedadel se vyřítil Bane, který pána zavěťřil a s vyplazeným jazykem ho přispěchal pozdravit. Matt psa odstrčil a rychle přirazil dveře.

Jenny zeředu zavolala: „Vracej se obloukem!“

Matt se malátně zvedl na čtyři a po kolenou dolezl k sedadlu druhého pilota. Cessna, která je v zápalu boje předhonila, právě prováděla ostrý obrat na špičce křídla.

Teprve když se Matt usazoval, všiml si, že má prázdné ruce. V duchu proklel sám sebe, že ztratil pušku. „Máš nějakou náhradní bouchačku?“

Jenny přidala plyn, neboť zápolili o výšku, a odpověděla: „Já mám browning a na zadní stěně kabiny je připásaná moje služební brokovnice. Ale ve vzduchu stejně nic nezasáhneš.“

Matt s povzdechem přikývl. Jenny měla pravdu. Žádná zbraň nebyla na velkou vzdálenost přesná, obzvlášť když foukal tak prudký vítr.

Jenny konečně přinutila letadlo vyšplhat se výš. „Naše jediná šance je dostat se do Prudhoe.“

Matt porozuměl. V zátoce se nacházela nejbližší vojenská základna. Vše, co se dělo, překračovalo jejich síly a možnosti. Sami takovou situaci nezvládnou. Jenže do Prudhoe zbývalo ještě zhruba šest set čtyřicet kilometrů letu.

Jenny se upřeně zahleděla na střemhlav se blížící Cessnu. „Tohle tedy vypadá ošklivě.“

„Depeše pro vás, admirále.“

Viktor Petkov ani mrknutím oka nevzal mladého poručíka stojícího ve dveřích státnické kajuty na vědomí a pokračoval ve čtení pasáže z knihy, která ležela na stole: *Bratři Karamazovi* od Fjodora Michajloviče Dostojevského. Často se k tomuto dílu dávno zesnulého ruského spisovatele vracel, neboť je shledával utěšujícím. Ve chvílích, kdy jeho duše prodělávala těžké zkoušky, nacházel spřízněnce v Ivanu Karamazovi, neustále svádějícím boj se sebou a vlastním nitrem.

Viktorův otec podobné bitvy neznal. Byl zbožnou a oddanou ovečkou ruské pravoslavné církve. Ani po nástupu Stalina, kdy pro vyznavače jakéhokoli náboženství nastala doba temna, neopustil svou víru a přesvědčení. Možná právě to byl hlavní důvod, proč jednoho z nejgeniálnějších vědců té doby, ověčeného řády, odsoudili k vyhnání. Před hlavními puškami ho odvěkli od rodiny a poslali na polární stanici kdesi v Severním ledovém oceánu.

Viktor dočetl dramatickou kapitolu o Velkém inkvizitorovi, v níž Ivan se vši vášní zavrhně Boha. Ta část Viktora dojímala a zároveň poháněla k činu. Ivanův hněv prýštil přímo ze srdce, z frustrované duše zmítané démony.

Rovněž Viktorův otec byl zavražděn, třebaže nikoli rukou jednoho z vlastních synů, jak vypráví román, nicméně též on padl za oběť podlé zradě.

Tím však strasti a utrpení nekončily. Žena s malým chlapcem zůstali sami. Žili v bídě, a když v roce 1948 vědecká základna záhadně zmizela, Viktorova matka upadla do hluboké deprese, která trvala plných deset let. Potom si jednoho rána udělala oprátku z prostěradla. Právě Viktor, tehdy osmnáctiletý, našel maminku oběšenou na trámu. Dodnes si vyčítal, že nepřišel domů dřív.

Žádné příbuzné neměl, a tak narukoval do armády. Stala se jeho novou rodinou. Nepřestával hledat odpovědi a chtěl nějak rozřešit, jaký osud otce potkal, a proto se začal podrobně zajímat o Arktidu. Nastoupil k ruskému ponorovému loďstvu a veden posedlostí a hluboko zakořeněnou nenávistí bezohledně stoupal po žebříčku hodností, až se vyšplhal do hlavního štábu a nakonec na post velitele Námořního komplexu Severomorsk.

Navzdory vlastnímu úspěchu nikdy nezapomněl, jak otce násilně odtrhli od rodiny. Často si vybavil obraz matky, jak visí na vlastnoručně zkroucené oprátce a špičkami palců se dotýká holé prkenné podlahy.

„Pane?“ Tiché cvaknutí podpatků na plechové podlaze, když poručík přešlápl z nohy na nohu, vrátilo Viktora zpátky do přítomnosti. Mladíkův hlas se zachvěl – dozajista strachem, že Bílý přízrak vyrušil. „Prá... právě jsme obdrželi depeši označenou jako spěšnou a určenou pouze pro vaše oči.“

Viktor sklopil knihu a prstem přejel po koženém obalu. Potom vztáhl ruku k poručíkovi. Už netrpělivě čekal na nejčerstvější zprávy. *Drakon* se před půl hodinou vynořil na hloubku periskopu a prasklinou v ledu vztyčil telekomunikační anténu, aby mohl vysílat a přijímat hlášení.

Muž se špatně tajenou úlevou podal admirálovi kovové desky. Viktor podepsal převzetí.

„To je vše, poručíku. Budu-li potřebovat odeslat odpověď, zavolám na můstek.“

„Ano, pane.“ Muž se ostře otočil na podpatku a odešel.

Viktor otevřel desky. V záhlaví archu uvnitř stálo vytištěné razítkem Osobně veliteli flotily. Zbývající text byl zašifrován. Viktor si povzdechl a pustil se do luštění. Zprávu poslal brigádní generál Jevgenij Čenko z ředitelství Federální bezpečnostní služby v Lubjance. FSB se stala nástupcem staré známé KGB. *Nový název, stejná pakáž*, pomyslel si Viktor s pocitem trpkosti.

SPĚŠNÉ – SPĚŠNÉ – SPĚŠNÉ – SPĚŠNÉ

ODESÍLATEL: FEDERÁLNÍ BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA (FSB)

PŘÍJEMCE: *DRAKON*

Č. J.: LUBJANKA 76-453A, DNE 8. DUBNA

VĚC: POHOTOVOST / ROZMÍSTĚNÍ SIL / KOORDINACE

PŘÍSNĚ TAJNÉ – PŘÍSNĚ TAJNÉ – PŘÍSNĚ TAJNÉ

OSOBNĚ VELITELI FLOTILY

- (1) NAŠE ROZVĚDKA NANOVO POTVRDILA, ŽE VÝZVĚDNÁ SLUŽBA PROTISTRANY SE UŽ ČINÍ NAPLNO. US DELTA FORCE ZMOBILIZOVÁNY. VŠECHNY OPERACE MÁME POD KONTROLOU. URYCHLILI JSME PROTIOPATŘENÍ. OPERAČNÍ TÝM LEOPARD KOORDINOVÁN.
- (2) ZÁKLADNA OMEGA SCHVÁLENA JAKO CÍL ČÍSLO JEDNA. SOUŘADNICE ALFA ČTYŘI CELÉ DVĚ DESETINY ŠEST KURZ TŘI CELÉ JEDNA DESETINA DVA, NÁMOŘNÍ ČTVEREC Z-SUBONE.
- (3) *DRAKONU* NAŘIZUJEME S OKAMŽITOU PLATNOSTÍ TICHÝ CHOD, DOKUD MOLNIJA NEVYŠLE POHOTOVOSTNÍ SIGNÁL.
- (4) PŘENOS STANOVEN NA 0800.
- (5) SPOLU S POHOTOVOSTNÍM SIGNÁLEM OBDRŽÍTE KÓDY A ČERSTVÉ ZPRÁVY ROZVĚDKY.
- (6) ZASÍLÁ BRIGÁDNÍ GENERÁL J. ČENKO.

Když Viktor skončil s dešifrováním, zamračil se.

Depeše hovořila dost jasně a nepřinesla žádné překvapení. Jednoduše potvrdila cíl a čas útoku: *americká plovoucí základna Omega, zítra ráno*. A také jasně prozrazovala, že Washington ví, jaká záhada obklopuje starou ruskou polární stanici, a plně si uvědomuje, co je v sázce.

A jak znal Čenka, ten jako obvykle schoval stohy informací mezi řádky.

US Delta Force zmobilizovány.

Toto kusé písemné sdělení ponechávalo spoustu věcí nevyřčených. Síly Delta Force, které tak hbitě uvedli do pohotovosti, lze přece považovat za nejutajovanější údernou složku zvláštních jednotek Spojených států amerických, ze zákona chráněnou imunitou, takže při bojovém nasazení zasahuje naprosto nemilosrdně. Jakmile se ocitne v poli, funguje v podstatě jako samosprávný tým pod dohledem jediného „řídícího operátora“, jímž může být buď vysoký vojenský důstojník, anebo význačná a mocná osoba ve vládě.

Jestliže se na scéně objevily jednotky Delta Force, pak oběma stranám musejí být pravidla hry jasná. Nadcházející klání, k němuž možná neodvratně dojde, se nebude odehrávat na stránkách novin. Bude to tajná válka. Bez ohledu na výsledek se svět nikdy nedozví, co se událo. Obě strany to pochopily a podle kroků, které podnikají, si de facto předem vše tiše odsouhlasily.

Tam pod ledovým příkrovem se nachází živý poklad, který musí jeden nebo druhý tábor získat, a rovněž tajemství, které musí být pohřbeno. A obě vlády chtějí vyjít ze zápasu jako vítěz.

Škoda lidí, kteří se dostanou mezi dvě mlýnská kola.

Takové tajné střety nebyly nic nového pod sluncem. Navzdory vnějšímu zdání mírumilovné spolupráce mezi Spojenými státy americkými a Ruskem za zavřenými dveřmi projevovali politici stejnou nenávist a fanaticky volali po odvetě jako kdykoli předtím. V současném novém světě si jednou rukou potřásali na pozdrav, zatímco v druhé dlani svírali dýku.

Viktor znal tyto šachové partie až příliš dobře. Byl expertem na strategii: věděl, kdy učinit výpad, klamný manévr nebo ustoupit a vyčkat na příhodnou příležitost. Jinak by se nedostal tam, kde dnes je.

Zavřel kovové desky a vstal od stolu. Přešel k šesti titanovým krabicím, které dosud nedotčené spočívaly na podlaze. Měly tvar krychlí se stěnami o rozměrech padesát na padesát centimetrů. Na horních víkách měly černě vyražená písmena azbuky – zkratku Ústavu pro výzkum Arktidy a Antarktidy, který sídlil v Petrohradu. Nikdo, dokonce ani Moskva, nevěděl, co obsahují.

Viktor přimhouřil oči a zadíval se na trojlístek pod zkratkou ústavu, který vyhlížel spíš ozdobně: nicméně tuto ikonu znal již celý svět.

Jaderné nebezpečí...
Viktor se symbolu dotkl.
Rozvinula se hra, kterou měl v úmyslu vyhrát.

Vzdušný souboj

><Cᄂ ᄋᄂᄂᄂ

8. DUBNA, ČAS 14:42
ZA LETU NAD BROOKS RANGE

Jennifer Aratuková zkontrolovala rychlost a kurz. Ze všech sil se snažila nebrat na vědomí Cessnu, která se na ně řítila z nebe. Bylo to dost obtížné, neboť Matt na vedlejším sedadle se pořád předkláněl a tiskl nos ke sklu kokpitu.

„Oni nás snad naberou!“ zaječel.

Sklapni už, pomyslela si Jenny, sklopila letadlo na špičku křídla a provedla otočku. Jak se naklonili, dole zahlédla svůj domov. Z rozmetané špižirny stále ještě stoupal dým a psi pobíhali zmateně dokola a štěkali, což už do výšin nedolehlo. Jennyino srdce zalétlo na chvíli na zem ke kamarádům. Budou se muset krmit sami, dokud se nevrátí, anebo někoho pošle, aby se o ně postaral.

Teď musela v první řadě dbát na to, aby celá posádka přežila.

Zatímco se vznášeli nad korunami stromů, ozdobenými sněhovými čepičkami, ozval se divný zvuk, jako by se protrhlo mračno a vysypalo na letadlo příval krup. To bubnování v mžiku přeběhlo po celé délce trupu a otřáslo kabinou.

Bane, jenž trůnil na zadních sedadlech, se rozštěkal.

„Oni na nás střílejí!“ vykřikl Craig, připoutaný v sedadle vedle Jennyina otce.

Jenny si koutkem oka ověřila, jak vypadá pravé křídlo. Mělo plášť proděravělý jako řešeto. *Parchanti proklatí!* Jenny přidala plyn, prudce přitáhla knipl směrem k sobě a zvedla nos letadla. Hbité letadlo zamířilo jako šípka vzhůru k obloze a rapidně nabíralo rychlost.

Matt na sedadle druhého pilota sevřel rukama opěradla, aby se udržel na místě.

„Připásej se,“ utrousila Jenny.

Matt si spěšně zapnul pás, zatímco natahoval krk, který si při pátrání po Cessně málem vykroutil. Ta se šplhala z hloubky a pomalu kořist doháněla.

„Držte si klobouky!“ upozornila pasažéry Jenny, když přelétali přes vrchol úbočí, které se svažovalo do údolí. Nesměla dovolit, aby se pronásledovatel znovu dostal nad ně nebo před ně, avšak zároveň věděla, že její stroj není tak rychlý jako Cessna. Vše tedy záleželo na umění pilotky.

Spustila klapky, zatlačila na knipl a sklonila nos letadla směrem do sousedního údolí. To bylo úzké a mělo příkré srázy, takže vypadalo spíš jako rokle. Letadlo se propadlo, až se všem zvedl žaludek. Jenny využila zemskou přitažlivost, aby zvýšila rychlost. Jakmile Twin Otter sklouzl níž nad širokou řeku, která si vytesala koryto středem kaňonu, vyrovnal se a pokračoval po toku.

Vzadu se opět objevila Cessna, která zůstala v bezpečné výšce nad okrajem těsného kotle. Jenny došlo, že se opět snaží pověsit nad kořist.

Pevně sevřela knipl a sledovala stříbřitou stuhu řeky, jako by se vůbec nehnala propastí. „Dělej, miláčku,“ zašeptala hydroplánu. V Twin Otteru létala ode dne, kdy nastoupila do úřadu šerifa. Pomohl jí vysekat se z mnoha šlamastik.

„Spouštějí se přímo na nás!“ zaječel Matt.

„Neřvi. Já slyším dobře.“

„Pardon,“ hlesl Matt na omluvu.

Jenny na něho po očku mrkla, ale on se upřeně díval oknem ven.

Letadlo v kaňonu zrychlilo. Právě prolétalo ostrou zátočinou, kde se řeka bouřlivě valila přes řadu peřejí. *Už jsme blízko*, pomyslela si Jenny a soustředěně se zahleděla dopředu. Nad hladinou se vznášel hustý mlžný opar, který zastíral výhled.

„Jenny...?“ vyhrkl Matt, když spatřil neprůhlednou oponu.

„Já vím,“ odpověděla klidně Jenny a spustila se ještě níž. Plováky nyní klouzaly vzduchem zhruba metr nad vyčnívajícími balvany a pěnicí vodou, jejíž hukot zaplnil kabinu.

Hukot prořízl nový hluk, který zněl jako prskání novoročních rachejtlí. Skalnatý břeh a hladinu pokropila sprška střel, které se jen zázrakem vyhnuly letadlu. Teď už měli Cessnu v závěsu. Počínala si, jako by se jim vážně chtěla posadit na hlavu.

„Kulomet,“ zamumlal Matt.

Vzápětí zarachtala druhá dávka. Jedna střela se odrazila od říčního balvanu a zasáhla boční okénko hydroplánu, které popraskalo do vzoru jemné pavouci sítě.

Craig sípavě zalapal po dechu a schoulil se do klubíčka.

Jenny zaskřípěla zuby. Neměla jinou možnost než pokračovat dál. Upjala se ke kaňonu jako k záchrannému lanu. Okolní zalesněné stěny na obou stranách vyrostly a přešly v holé útesy, které se svíraly jako kleště.

Křídlo opět zasáhla salva, která přimáčkla letadlo níž. Jenny se na okamžik vymklo z rukou řízení. Jak se naklonili na jednu stranu, kluzák narazil na vodu a opět se odrazil jako míč. Osamělá střela profičela kabinou.

Potom se ponořili do husté mlhy.

Jenny se z hrdla vydral vzdech. Okolní svět zmizel a prostorem se nesl jen řev motorů, jenž přehlušil burácení nedalekého vodopádu. Přední sklo kokpitu pokryly droboučké kapičky vody. Jenny se neobtěžovala zapnout stěrače. Neviděla na krok, ale na tom teď nezáleželo.

Zatlačila knipl dopředu a letadlo málem postavené na nos se střemhlav vrhlo dolů.

Craig vykřikl v domnění, že havarovali.

Nemusel se bát, třebaže nabrali raketovou rychlost, jak se téměř kolmo řítili rovnoběžně s vodopádem padajícím do hloubky šedesáti metrů. Mlha se rozeštoupila a země se bolestně přibližovala.

Jenny letadlo opět vyrovnala, naklonila na křídlo a uhnula doprava, aby obletěla útes hrozivě vystupující na levé straně.

Matt se zatajeným dechem zíral na monstrózní skalní stěnu. Z hloubky vyhlížela, jako by se tyčila až do oblak. Craig přerývaně dýchal a drtil opěradla, až mu zbělely kotníky na rukách.

„Pevninský předěl,“ řekl Matt a otočil hlavu ke Craigovi. „Až někdy navštívíte Brooks Range, tohle si určitě nesmíte nechat ujít.“

Jenny děsivou stěnu mlčky hypnotizovala očima. Pevninský předěl se táhl od Skalnatých hor na jihu na sever přes Kanadu, stácel se po linii Brooks Range na západ a končil na poloostrově Seward. V Brooks Range rozděloval vodstvo na řeky tekoucí na sever a východ do Severního ledového oceánu a řeky plynoucí na západ a jih do Beringova moře.

Právě nyní Jenny horský masiv prosila, aby rozdělil jejich cestu a cestu pronásledovatelů. Zahlédla Cessnu, jak se jako blesk vynořila vysoko nad vodopádem a plnou rychlostí směřovala rovnou čarou vpřed. Její pevně sevřené rty rozehrál ďábelský úsměv. Dřív než Twin Otter spatří a spustí se k vodě, získá značný náskok.

Jenže bude to stačit na únik?

Když Jenny uvážila přímou vzdálenost, měli Cessnu téměř v patách, ale všimla si, že ten flíček na obloze se nějak motá.

Upravila kurz a odklonila letadlo od skalnaté stěny k širokému údolí, které se mezi horskými hřebeny svažovalo k nižším pahorkům. Nacházeli se v údolí Alatny a brzy přeletěli samu řeku, která z hor stékala na jih. Jenny stočila hydroplán k severozápadu.

„Kam letíš?“ zeptal se Matt a ohlédl se, když nechali Alatnu za zády. „Proč jsi zamířila k západu? Já myslel, že chceš do Prudhoe.“

„Samozřejmě že chci.“

„Jenže to leží na opačné straně. Proč jsi to nevzala rovnou na sever, k průsmyku Antigun?“ A Matt rozčileně ukázal zpátky k řece. „Je to přece nejbezpečnější cesta přes hory.“

„Tudy bychom se daleko nedostali. Brzy by nás chytili. Antigun bych sice hladce zvládla, jenže nezapomeň, že dál se prostírá tundra. Rovná jako placka. Vletěli bychom rovnou do pastí.“

„Ale...“

Jenny probodla Matta očima. „Chceš tuhle hračku řídit?“ Matt zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Ne, ne, miláčku. To je tvoje parketa.“

Jenny sevřela knípl pevněji. *Miláčku?* Musela tvrdě zápasit s nutkáním dát mu loktem do obličeje. Matt uměl pilotovat. Sama ho to naučila, ale nikdy se neodvážil riskovat. Ve vzduchu byl kupodivu až příliš opatrný, takže jako letec moc neexceloval. Člověk se občas musí vložit do rukou větru a prostě důvěřovat stroji a síle vzdušného proudu za vrtulemi. Matt to nedokázal. Pokaždé, kdy sedl tak říkajíc za volant, bojoval a snažil se kontrolovat všechny stránky letu, jako by se pokoušel zkrotit koně.

„Proč se nepřiměješ být trochu užitečný a nezkusíš vysílačku?“ nadhodila Jenny. „Bylo by velice zapotřebí dát někomu vědět, co se tady děje.“

Matt přikývl a nasadil si sluchátka s mikrofonom. Přeladil rádio na SAT-COM, aby se napojil na telekomunikační družici na polární oběžné dráze. Ta v okolních horách představovala jediný prostředek spojení s civilizovaným světem. „Jenom tam chřestí,“ oznámil.

Jenny se zamračila. „Sluneční erupce zase řádí v atmosféře. Vypni to rádio. Ne, počkej... Přepni na jedenáctý kanál. Pokus se dovolat do Bettles. Možná nás někdo zachytí. Signály se poslední dobou pořád přerušují a zase naskakují.“

Matt poslušně vykonal, co velitelka nařídila. Ohlásil se a stručně udal polohu a směr. Jakmile skončil, zopakoval celé hlášení podruhé. Nezdálo se, že se dočkají odpovědi.

„Kam vůbec letíme?“ zeptal se Craig roztřeseným hlasem a naklonil se k Jenny. Až doteď popraskaným okénkem mlčky pozoroval louky a lesy, které pomalu plynuly hluboko dole. Jenny si uměla představit, jakou hrůzu prožívá. Tento týden už jedenkrát havaroval.

„Znáte tenhle kraj?“ zeptala se, aby reportéra přivedla na jiné myšlenky.

Craig zavrtěl hlavou.

„I když se zdá, že jsme náš ocásek setřásli, brzy budeme potřebovat nějakou schovávačku. Jsme v příliš otevřeném prostoru. Doslova vystaveni jako terč.“

Matt její slova přeslechl. Pouze se letmo podíval na kurz, vzápětí vytřeštil oči a v jeho obličeji se mihlo poznání. „Myslíš to opravdu vážně?“ vyblekotal.

Jennyin otec, který již dřív uhodl cíl, odpověděl jedním slovem: „Arri-
getch.“

„Dobrý bože,“ spíš jen vydechl Matt, honem si pevněji utáhl pás a pozna-
menal: „Doufám, že s sebou vezeš dost padáků.“

ČAS 15:17

NA POLÁRNÍ LEDOVÉ PLÁNI

Amanda Reynoldsová frčela po ledě. Žádný jiný výraz nemohl výstižněji vyjádřit tento druh dopravy. Přestože v odborné sportovní terminologii se tato disciplína nazývá „plachtění na ledě“, takový popis zdaleka neodpovídá skutečnosti a zážitku samotnému.

Vichr nadýmal třiapůlmetrovou plachtu, která se vpředu vzdouvala jako modrá mořská vlna. Amanda se trochu hrbila, ale jinak se v anatomicky tvarovaném sklolaminátovém sedadle sedělo pohodlně. Chodidly ovládala dva pedály a jednou rukou držela lano ráhna, aby mohla plachtu přehodit. Člun svištěl po ledu závratnou rychlostí a ladně klouzal přes zmrzlé vlny sněhu.

Bez ohledu na rychlost se Amanda rozhlížela po pláni. Na zeměkouli neexistovalo místo liduprázdnější a holejší. Kolem se prostírala nedohledná mrazivá poušť ještě impozantnější a nehostinnější než Sahara. Nicméně zároveň odevšad vyzařovala povznášející krása a panenskost, které na duši působily jako balzám: neutichající vítr, tanec sněžných vírů ve vzduchu, něžně barevné odstíny ledu. Dokonce i zubatá pásma ledovcových pohoří, vytesaná tlakem a přírodními živly, vypadala jako velkolepé abstraktní skulptury.

Amanda šlapala na pedály, aby s dovedností získanou desetiletími praxe obloukem objela jeden ostrý pahorek. Pocházela z rodu námořníků a loďařů, jehož historie sahala do korzářských dob, takže tady byla ve svém živlu. V Port Richardsonu jižně od San Franciska vlastnila jejich rodina malou loděnici, kde stavěli jachty a motorové čluny.

Tam si Amanda s bratrovou pomocí postavila také „bruslící plachták“, který právě řídila. Čtyři metry osmdesát centimetrů dlouhý kýl ručně vytesali ze smrkových klád a na skluznice použili titanovou slitinu. Amanda plachetnici zajížděla na jezeru Ottachi v Kanadě, kde dosáhla rychlosti devadesát šest kilometrů za hodinu, jenže tam byla omezena délkou dráhy, která měřila pouhých tři sta metrů.

Když se nyní zadívala na nedohlednou pláň, kudy se mohla prohánět, blaženě se usmála.

Dnešní den za moc nestál, avšak v tuto chvíli si libovala. Konečně sama. Na základně panoval poslední dobou příliš čilý ruch, prodchnutý hutnou atmosférou. Zato venku bylo nádherně. I když na obloze ostře svítilo slunce, teplota se

stále držela hluboko pod nulou. Amanda jela v jednom kuse proti větru, ale nepociťovala vůbec žádný chlad. Měla na sobě „termosku“, jak říkala přiléhavě nepromokavé a dokonale tepelně izolované kombinéze s kapuci, kterou používali potápěči v polárních vodách. Celý obličej měla zakrytý polypropylenovou maskou s otvory pro oči, v nichž byla zasazena polarizovaná skla. Ochrannou masku si nechala zhotovit na zakázku, aby seděla jako ulitá. Krutý mráz vůkol připomínalo Amandě pouze dýchání. Mohla samozřejmě využít přívod vzduchu vyhřívaný baterií, avšak dala přednost říznému čerstvému vzduchu.

Chtěla si ten zážitek řádně vychutnat.

Tady venku nepociťovala žádný handicap. Nepotřebovala slyšet vítr ani ostré hvízdání skluznic, prořezávajících led jako nože. Vnímala chvění přenášené do jejího těla dřevem, cítila tlak větru a viděla sníh tančící na ledovém příkrovu. A do uší jí zpíval okolní svět. Věděla, že zpívá jen pro ni.

Uprostřed bílého ráje dokázala téměř zapomenout na automobilovou nehodu, která tak krutě změnila její život. *Opilý řidič... bazální fraktura lebky... a svět oněměl a stal se prázdnějším.* Od toho dne bojovala jak proti soucitu ostatních, kteří ji přirozeně litovali, tak proti sebelítosti, kterou pociťovala ve vlastní duši. Bylo to strašně těžké. Od havárie uplynulo celých deset let, než začala ztrácet schopnost jasně mluvit. Četla v očích ostatních, jak žádají, aby zopakovala, co řekla, anebo aby znaky upřesnila, co chtěla říct. Zoufalá nasměrovala veškerou energii do studia a výzkumu. Část její bytosti si uvědomovala, že se tak uzavírá do samoty, že kolem sebe staví zeď. Jenže kde se nachází rozdíl mezi izolací a nezávislostí?

Poté, co zemřela Amandina matka, se otec k dceři upnul. Zahrnoval ji péčí a jen zřídka ji pouštěl z dohledu. Amanda dospěla k závěru, že to není kvůli její hluchotě. Prostě se bál, že ji ztratí. Přehnaná starostlivost a obavy způsobily, že se doma začala dusit. Její bitva o osobní svobodu nebyla ničím jiným než snahou dokázat všem, že jako žena, a navíc hluchá dokáže žít v širém světě. Že se dokáže uživit, postarat se sama o sebe – hlavně když bude nezávislá. Tečka.

A potom vstoupil do jejího života Greg... kapitán Perry. Jeho úsměvy a pohledy, v nichž se nemihla ani špetka lítosti, jeho nesmělé pokusy o flirtování, to vše ji nakonec zlomilo. Nyní tedy stáli na prahu hlubšího vztahu a ona si nebyla jistá, jak to zvládne. Její matka byla manželkou kapitána. Neuzavírala se do sebe, nestraničila se společností a nebyla nezávislá, což dobře věděla. Pořádala domácí party, chodila na slavnostní námořnické večere, každý týden navštěvovala s manželkami ostatních důstojníků společenské události či organizovala dobročinné akce. Jenže chtěla tak žít?

Amanda zavrtěla hlavou, rychle zatlačila nejapné myšlenky do komůrky a zabouchla dvířka. Nic ji přece nenutí, aby se rozhodla teď a hned. Kdo ví, kam všechno, v čem se tady plácají, povede?

Zamračila se a sešlápla pedály, proklouzla mělkou zatáčkou a zamířila rovně k cíli, jenž se již kmital v dálce. K ruské polární stanici pohřbené pod ledovým příkrovem zbývaly zhruba tři kilometry. Dopoledne zavolal Amandu vysílačkou doktor Henry Ogden, vedoucí biologického týmu. Oznámil, že na místě objevili vzácnost, která vedla k roztržce s geologickým týmem, a naléhavě žádal, aby přijela a celou záležitost urovnala.

Amandu jako nejvyšší hlavu Omegy často přivolávali k vnitřním sporům, aby se ujala role rozhodčího. Občas si připadala jako chůva pověřená nevděčným úkolem uklidnit klubko rozmazlených dětí. Třebaže mohla žádost zahrát do autu a vymluvit se, že právě nemá čas, vzala to jako bezvadnou záminku k úniku z dusna základny.

Proto ochotně souhlasila a sdělila Ogdenovi, že se hned po obědě vydá na cestu.

Na vrcholu nejvyššího z obřích útesů, které do výšky vzpříčil tlak okolních ledovců, jež se spojily v jednolitou masu prostírající se do všech stran, se ve větru třepotaly rudé vlaječky. Zapíchli je tam, aby označovaly vstup do základny. Popravdě řečeno, signální vlaječky už dávno nebyly zapotřebí. V závětrí u paty štítu stály zaparkované čtyři motorové saně a dva sněžné skútry – všechny nalakované červeně. Za dopravními prostředky se v hladkém terénu rýsovala prasklina táhnoucí se k jezeru, které zde námořnictvo probouralo, aby se *Polar Sentinel* mohl vynořit na hladinu.

Jak se Amanda dívala na otvor, jenž otevíral přístupovou cestu do ruské základny, začala mít neblahou předtuchu a rostl v ní pocit, že se blíží něco zlého. Ze chřtánu tunelu, který prokopali, stoupala ve vlnách pára, jako by se v podmořském ledovém doupěti skrýval spící drak. V průběhu minulého týdnu se novým obyvatelům základny podařilo uvést do chodu staré generátory. Celkem jich bylo padesát dva a všechny se nacházely ve velmi zachovalém stavu. Pracovní tým pak k vlastnímu překvapení shledal, že funguje nejen osvětlení, nýbrž i vytápění. Když připočetli vynikající izolaci, nijak nenahledanou zubem času, dalo se říct, že uvnitř je docela útulno.

Amanda si však vzpomněla, jak poprvé procházela ledovou hrobkou. Použili detektory kovu a přenosné sonarové přístroje, aby vyhledali hlavní vchod a posléze pomocí tavicích náloží a výbušnin z boku prorazili tunel. Trvalo dlouho, než se probojovali k horním vratům, která byla zajištěná masivní ocelovou závorou a doslova zapečetěná ledovou krustou. Museli použít acetylenový hořák, aby se prořezali dovnitř, kde vládla již jen smrt.

Amanda se v duchu ptala, jestli všechno úsilí, které vynaložili, stálo za to. Stáhla plachtu a začala pozvolna brzdit, zatímco se blížila k rozeklanému pásu slisovaných ledových útesů. V chráněném údolí mezi dvěma štíty postavili z oranžových stanů dočasnou márnici, kam uložili nalezená zmrzlá těla. Otec

Amandě sdělil, že Rusové již z Moskvy vypravili zvláštní delegaci, aby si vyzvedla ostatky zahynulých druhů. Prý přijede příští týden.

Nikdo však dosud nemluvil o tom, co ještě našli v útrobách podmořské základny.

Amanda šlápla na pedály, zkušenou rukou dovedla plachetnici na zbudované parkoviště a zastavila.

Tam nikdo nečekal, aby ji přivítal.

Pátravě se rozhlédla po okolních horách, vrhajících do dolin stíny. Za nimi se prostírala krajina protkaná spleť mostů, převisů, proláklín a útlých špičatých homolí. Amanda si znovu vybavila podivný pohyb, trvající jen pár vteřin, který zaznamenalo oko sonaru DeepEye. Možná to opravdu byl pouze duch na videozáznamu, avšak domněnka, že uvnitř slídil po potravě lední medvěd, ji nepřestávala zneklidňovat. Zahleděla se na neprůchodné teritorium táhnoucí se za vchodem do základny a otrásla se.

Rychle složila a svázala plachty a kladivem zatloukla do sněhu kotvu. Jakmile svůj koráb bezpečně zajistila, sebrala z člunu brašnu s výbavou, kterou potřebovala na přenocování, a vydala se po krátké cestě k ústí tunelu, zahalenému přízračným oparem.

Vchod vyhlížel stejně jako vstupní chodba do kterékoli z ledových jeskyní, které se jako kapsy tvoří v ledovcích po celé arktické oblasti. Ode dne, kdy sem Amanda zavítala naposled, tunel rozšířili v malou sluj, takže pojal i nějaké zásoby. Došla na práh a po vysekaných schodech sestoupila k ocelovým vratům, která po násilném otevření visela na pantech nakřivo. Tady, kde se střetával mrazivý a teplý vzduch unikající škvírami zevnitř, byla mlha hustší. Na vratech byl nanovo přinýtovaný štít, odhalený při povrchovém průzkumu, který znala ze zprávy kapitána Perryho.

Zkoumavě si ho prohlédla. Na tlustém plechu stálo azbukou napsané jméno zařízení:

ЛЕДОВАЯ СТАНЦИЯ ГРЕНДЕЛ

Ledová stanice Grendel.

Proč ji pojmenovali tak podivně? Amanda byla natolik zběhlá ve světové literatuře, že ihned poznala určitou narážku na netvora z legendy o Beowulfovi, avšak stále nedokázala přijít na další spojitosti.

Potřásla hlavou, odpoutala pozornost od nápisu a s povzdechem pohlédla na dveře, do nichž se musela vši silou opřít ramenem, aby povolily, neboť na pantech a po okrajích se neustále tvořil nový led. Když se s praskáním a skřípáním pootevřely, vklouzla dovnitř.

V takzvané předsíni klečel u odklopeného krytu elektrické rozvodné desky mladý muž, jenž se ohlédl, aby zjistil, kdo přichází. Byl to Lee Bentley, výzkumný pracovník NASA, který se specializoval na vědy o vlastnostech a použití materiálů. Na sobě měl jenom tričko a džínky.

Copak je tady takové horko? pomyslela si Amanda.

Jakmile ji vědec spatřil, s výrazem zděšení zvedl obě ruce a vyblekotal: „Nestřílejte, prosím!“

Amanda strnula a teprve potom si uvědomila, jak asi vypadá s polypropylenovou maskou na obličeji. Hbitě masku rozeprala, sejmula a zavěsila na opasek.

„Vítejte do ledové *sauny* Grendel,“ zahlaholil s úlevou Lee a vstal.

Měl drobnou postavu a měřil jen sto padesát pět centimetrů. Sám se Amanda svěřil, jak odmalička toužil stát se astronautem, jenže nedorostl do předpisové výšky. A tak se kvůli chybějícím pěti centimetrům dal na studium materiálů a poté nastoupil do laboratoře NASA. Na Omegu ho poslali, aby v extrémních podnebních a teplotních podmínkách testoval nové složeniny, především skla a kovové slitiny.

Amanda přešla k Leeovi a shodila kapuci na záda. „Nemůžu uvěřit, jak nádherně jste to tady zahráli,“ řekla s úsměvem.

Lee ukázal na nářadí rozprostřené na mřížované kovové podlaze. „Bohužel až moc. Právě na tom pracuji. Všichni si stěžují na vedro. Přivezli jsme několik pump, abychom zlepšili oběh vzduchu, ale potom jsme propočítali, že bude lepší pořádně spravit tenhle termostat. Jinak by nám mohla základna i s celou ledovou horou roztát.“

Amanda vykulila oči. „To že hrozí?“

Lee se uculil a poklepal prstem na stěnu obloženou ocelovými plechy. „Ne! Tenhle bytelný pancíř se neroztaví a zvenčí má ještě devadesát centimetrů tlustou izolaci. Stanice je důkladně obalená od hlavy k patě, takže i kdybychom ji proměnili v pec, na ledový krunýř by to nemělo prakticky žádný vliv.“ Lee se s uznáním rozhlédl kolem. „Musím říct, že ten, kdo tuto stavbu projektoval a postavil, se vyznal v řemesle. Izolace se skládá z několika vrstev cementu impregnovaného azbestem, prokládaných mezivrstvami z pěnových panelů. Na kostru a vnitřní konstrukce použili kombinace oceli, hliníku a surových keramických hmot. Všechno lehké, odolné, trvanlivé materiály, které svou dobu předešly nejméně o tři čtyři desetiletí. Domnívám se...“

Amanda mladíka rázem utála. Dobře věděla, že jakmile některý z členů vědeckého týmu začne hovořit o vlastním poli působnosti a odborně rozebírat každou prkotinu, dokáže mlít jako kolovrátek do nekonečna. Bylo nesmírně obtížné a vyčerpávající odečítat ze rtů a pochytit, co říkají, obzvlášť když

sklouzli do technické hantýrky. „Lee, mám domluvenou schůzku s doktorem Ogdenem. Nevíte náhodou, kde bych ho našla?“

„Henryho?“ Lee se šroubovákem poškrábal na hlavě. „Přesně nevím, ale nejspíš bych zkusil termiště. Ráno si tam vjeli do vlasů s geology. Řvali na sebe tak, že to bylo slyšet až tady nahoře.“

Amanda přikývla a prošla kolem nadšeného experta NASA ke schodišti. Celou stavbu tvořilo pět kruhových podlaží propojených úzkým točitým schodištěm, probíhajícím kolem osy až na dno. Každé podlaží mělo zhruba stejný půdorys: uprostřed kruhovou společnou halu obklopenou prstencem místností, které měly vchody pouze z haly. Plocha jednotlivých podlaží se shora dolů postupně zmenšovala, takže z bočního pohledu vypadala stavba jako obří káča zavrtaná do ledu.

Nejvyšší poschodí, kam z horní předsíně vedlo jen několik schodů, mělo průměr padesát metrů. Zde se nacházely obytné prostory, přesněji společné ubytovny připomínající staré noclehárny, kuchyně a několik kanceláří. Amanda sestoupila do tohoto poschodí a na chvíli se zastavila v hale. Ta patrně sloužila jako jídelna a společenská místnost, neboť tam stály, nyní neuspořádané, stoly a židle.

Amanda zamávala dvojici vědců usazených na jednom ze stolů a pokračovala po schodišti dolů. Spirála schodů se vinula kolem tří metry široké otevřené šachty, kudy do hloubky spadaly těžké naolejované kabely. Ty byly připojené ke kleci či přesněji plošině ze tří stran obehnané mříží, kterou spíš než jako osobní výtah používalo původní osazenstvo k přepravě materiálu.

Jak Amanda sestupovala dolů, ocelové schůdky jí pod nohama vibrovaly v taktu bafajících generátorů a bzučící mašinerie strojů, které se opět rozběhly. Bylo to zvláštní, ale jako by to místo znovu ožilo, probudilo se z předlouhého zimního spánku.

Amandě se už málem točila hlava, když pokračovala po vratké spirále schodiště. Minula druhé poschodí s malými výzkumnými laboratořemi a třetí poschodí, kde naplno pracovalo technické zázemí, dodávající základně elektřinu, teplo, vodu a vzduch.

Zbývala již jen dvě poschodí. To na samém dně, rozlohou nejmenší, oddělovaly od moře vodotěsné dveře, které vedly do přístavu staříčké ruské ponorky, nyní napůl zatopené a zamrzlé. Led ponorku úplně obrostl a nahoru vyčnívala jen špička věže.

Amandiným cílem však bylo předposlední, čtvrté podlaží, které se nepodobalo ostatním. Ve středu nemělo žádný společenský či užitný plácek. Ze schodiště se zde vcházelo přímo do rovné chodby, která se táhla po poloměru kruhu. Na jedné straně chodby byly dveře: jediná vstupní brána do vnitřních prostor.

Jakmile Amanda vstoupila do chodby s ocelovými stěnami, podlahou a stropem, zhruba uprostřed spatřila dvojici uniformovaných strážců. Stáli přede dveřmi s puškami zavěšenými na ramenech.

Když došla k hlídce, vyšší poddůstojník kývl hlavou na pozdrav. „Doktorko Reynoldsová.“ Druhý námořník pohlédl na modrou termální kombinézu, těsně přiléhající k tělu, a sjel očima nahoru dolů, aby zhodnotil ženské tvary.

Amanda se obrátila na velitele: „Viděl jste doktora Ogdena?“

„Ano, madam. Zmínil se, že přijedete. Požádal nás, abychom do vašeho příchodu nikoho nepouštěli do termitiště,“ odpověděl muž a ukázal k druhému konci chodby.

Tam se rovněž nacházely dveře, které však nevedly do žádné laboratoře, nýbrž do útrob ledového ostrova. Za východem ležela síť přírodních a umělých štol a slují. Jelikož si vchod do podzemí probourali termitem a prolézačka, kterou odhalili, připomínala mravenčí hrad, pokrtili si tuto oblast „termitiště“.

Labyrint vyvolával na tvářích všech glaciologů a geologů nepřítomné úsměvy. Opilí blažeností odebírali z nor vzorky, sledovali teplotu a prováděli další tajemné testy. Amanda jejich vzrušení nemohla brát ve zlé. Vždyť kolikrát za život se člověku poštěstí, aby prozkoumal interiér ledovce? Doslechla se, že geologové našli zcela výjimečné skladiště ukrytých pokladů, jak říkali balvanům a dalším úlomkům a stopám půdy, které s sebou ledovec odnesl z pevniny. Na základě výsledků, kterých dosáhl, se celý geologický tým přestěhoval z Omegy sem.

Proč se tedy pohádali s biology? To šlo zjistit pouze jediným způsobem.

„Děkuji vám,“ řekla Amanda veliteli hlídky a vykročila ke konci chodby.

Byla šťastná, že může nechat zapečetěné dveře za zády. Upřímně řečeno jí činilo nesmírné potíže podívat se strážným do očí. Cítila se provinile, že byt' matně, ví, co se v zakázané zóně skrývá. Tížilo to její mysl jako břemeno, proto nedokázala náležitě ocenit další objevy, což si přirozeně vyčítala.

Mezi výzkumníky se rozbujely dohady, co tak bedlivě střeží ve čtvrtém poschodí: vesmírnou loď mimozemšťanů, převratnou jadernou technologii, experimentální biologické zbraně, a dokonce se šířily šeptandy, které se blížily pravdě.

Našli tam další těla.

Skutečná pravda však byla daleko hrůznější než ty nejdivočejší spekulace.

Sotva Amanda došla na konec chodby, dvojité dveře se rozlétly a dovnitř vstoupila postava zakuklená v tlusté žluté parce. Amanda ihned pocítila mrazivý závan, který sem pronikl zvenčí jako dech samých plic ledového ostrova.

Postava setřásla kapuci na záda a odhalila ojíňený obličej. Pětapadesátiletý biolog z Harvardu doktor Henry Ogden se zatvářil překvapeně, jako by návštěvu nečekal. „Doktorko Reynoldsová!“ vyhrkl.

„Dobrý den, Henry,“ pozdravila Amanda a kývla hlavou.

„Můj bože!“ Ogden si zuby stáhl rukavici a koukl na hodinky. Potom si rukou přešel po hladké pleši. Kromě obočí, úzkého hnědého knírku a řídké bradky pod dolním rtem neměl na hlavě ani vlásek. Roztržitě si zatahal za bradku a pronesl: „Omlouvám se. Doufal jsem, že to stihnu a setkáme se nahoře.“

„Co se tady děje?“ zeptala se Amanda.

Ogden se ohlédl ke dveřím. „Já... něco jsem objevil... něco úžasného. Měla byste...“ Jakmile se odvrátil, Amanda nemohla odečítat ze rtů. „Doktore Ogdene.“

Otočil hlavu zpátky a tázavě zvedl obočí. Amanda se prsty dotkla svých rtů.

„Ach, promiňte,“ řekl a začal mluvit tak nepřirozeně pomalu, jako by hovořil k člověku s mentální poruchou. Amanda stěží potlačila vztek.

„Musíte to vidět na vlastní oči. Proto jsem vás zavolał.“ Nenápadně pohlédł na stráž v chodbě. „Nemohl jsem se spoléhat na to, že támhle ti hoši udrží kamenický chrtý dlouho v boudě. Ty vzorky...“ Zmlkl a jakoby v zamyšlení zavrtěl hlavou. „Vezměte si parku, ať vám to ukážu.“

„Jsem dost navlečená. Tohle zimu nepropustí,“ řekla netrpělivě Amanda a pohládila svoji kombinézu. „Tak jdeme?“

Biolog stále nespouštěl oči ze stráže a vraštil obočí. Amanda zvažovala, jestli rovněž on nesklouzl ke spekulacím. Konečně se na ni opět podíval. „Víte, já jsem našel... Tedy myslím, že jsem odhalil pravý důvod, proč základnu postavili právě zde.“

Amandě okamžik trvalo, než si jeho slova přebrala. „Cože? Co tím míníte?“

„Pojďte.“ Otočil se a vyšel ven.

Amanda neotálela, avšak na prahu koutkem oka pohlédla zpátky ke střeženým dveřím.

Že by další důvod, proč zde základnu postavili? pomyslela si a začala se v duchu modlit, aby se biolog mýlil.

ČAS 15:40

NAD BROOKS RANGE

Matt se díval předním oknem hydroplánu a snažil se přitom soustředit na krásy jednoho z nejúchvatnějších přírodních zázraků světa. Tento úsek Arktického národního parku se stal nevyhledávanějším cílem pěších turistů, horolezců a dobrodruhů, jichž sem každoročně zamířily tisíce.

Vpředu se tyčily horské štíty Arrigetchu. Sám název Arrigetch pochází z eskymáckého nářečí Nunamuitů a znamená „vztyčené prsty rukou“. Stěží by někdo vymyslel přiléhavější popis pro území, které se celé ježilo štíhlými ostrými věžemi a jehlami vytesanými ze žuly. Byl to kraj tři sta metrů vysokých

svislých stěn, zrádných převisů a ledovcových amfiteátrů. Takový terén byl přírodním hřištěm pro horolezce, zatímco milovníci pěší turistiky vyhledávali zelené horské louky a ledově modrá plesa.

Jenže proletět Arrigetchem bylo holé šílenství. Nebezpečí nepředstavovala pouze skaliska, nýbrž i větry. Vzdušné proudy se valily od vrcholů věčně pokrytých ledem jako rozvodněná řeka přes peřeje a vodopády, aby se v uličkách skalního města mrakodrapů vzájemně křížovaly, srážely a tvořily mocné víry.

„Připravte se!“ upozornila Jenny cestující.

Letadlo se vznášelo nad divokou krajinou. Po obou stranách se tyčily vysoko k obloze hory se svahy pokrytými jiskřícím sněhem a ledovými jazyky. Mezi nimi náhle vyrostl Arrigetch. Zdálo se, že touto oblastí by neproletěl ani nejzkušenější kaskadér.

Matt natáhl krk a ohlédl se, aby si ověřil, jak si stojí Cessna, která je opět dohonila. Ta bzučela zhruba čtyři sta metrů za ocasem hydroplánu. Ale troufnou si pronásledovatelé vlétnout do skalního bludiště?

Hluboko dole stékala po rozeklaném srázu bystřina, která pramenila o kus výš. Řídký jehličnatý porost přešel v zakrslé kleče a pozvolna úplně zmizel. Ocitli se nad stromovou hranicí.

Matt se otočil k Jenny, připraven naposled se pokusit přesvědčit ji, aby od tak riskantního záměru upustila. Když však uviděl odhodlaný výraz v jejích očích a obočí svraštělé soustředěním, hned věděl, že si to nedá vymluvit.

„Tady jsme hotovi,“ oznámil zezadu John, který se doštrachal k Banovi, připnul mu k obojku řemen a uvázal ho k sedadlovému pásu.

Pak se vrátil na místo vedle Craiga, sedícího se zády prkenně opřenými o opěradlo a strnule zírajícího dopředu. Jakmile v dohledu vyplul Arrigetch, Craig znatelně zbledl. Ten přírodní útvar skýtal ze země přímo čarovnou podívanou, avšak ze vzduchu vzbuzoval čirou hrůzu.

Twin Otter se přehoupl přes poslední pásmo neuvěřitelně vysokých hor, označované za neprůchodné.

„Tak jdeme na věc,“ utrousila Jenny.

„Oni jdou taky na věc,“ ozval se jako ozvěna Matt.

Vrčení motorů hydroplánu prořízlo rachotání kulometu. Salva šla naštěstí hodně do strany a po nárazu střel na zem se po svahu roztančily úlomky odprýskané břidlice. Na přesnou trefu byli útočníci dosud moc daleko. Proto se uchýlili spíš k činu zoufalství, dřív než jim kořist upláchne do Arrigetchu.

Když Matt pozoroval Cessnu, v jednom z bočních okének blýskl plamen. Třebaže sluchem nic nezaznamenal, v duchu hvízdání přilétajícího granátu slyšel. Ohon dýmu, vyznačující dráhu raketové střely, profrčel necelé dva metry od špičky jejich křídla a zmizel kdesi vpředu. Vzápětí zahřměl výbuch, jak

granát zasáhl jeden ostrý vrcholek a vyhodil do vzduchu déšť kamenů. Kus čelní stěny se odlomil a svezl k patě útesu.

Jenny sklonila letadlo na jedno křídlo, aby se zasaženému pilíři vyhnula, a prolétla mezi dvěma následujícími jehlami. Mattovi se na okamžik naskytl výhled na matičku zem.

„Panebože, panebože,“ mumlal Craig Mattovi do zátylku.

Jakmile nechali hrozivé jehly za sebou, Jenny letadlo vyrovнала. Nyní byli ze všech stran obklopeni sloupy, věžemi, štíty, homolemi, útesy a stěnami tak vysokými, že okénky nedohlédli k vrcholům.

Vítr uchopil malé letadlo do náruče, aby jím kolébal a cloumal.

Matt sevřel opěradla sedadla.

Vpředu se otevřela další úzká ulička a Jenny prudce naklonila letadlo na druhé křídlo. Matt vytřeštil oči. Chtěl je zavřít, ale z jakéhosi neznámého důvodu nemohl. Místo toho proklínal příležitost užívat si z první ruky Jennyino akrobatické umění. Zčistajasna musel uznat, že cestovní oddělení druhé třídy má svou přitažlivost.

Twin Otter proklouzl mezi stěnou útesu a šikmo nachýleným sloupem. Matt pootočil hlavu a postřehl, že Jenny si začala broukat pro sebe. Jak věděl, tohle dělala vždy, když se na něco plně soustředila – obvykle když luštila křížovku v *New York Times*.

Letadlo se obloučkem vyhnulo špičce hranaté vížky a opět se vyrovناlo, avšak pouze proto, aby si pasažéři malinko vydechli.

„Drž se,“ procedila Jenny skrz zuby.

Matt zuřivě blýskl očima. Co jiného dělá? Předloktí měl už úplně zdřevěnělá, jak drtil opěradla, tak co víc madam chce?

Jenny překulila letadlo na bok a prosmekla se těsně kolem jedné jehly. Následujících pět minut kličkovala a hopsala skalnatým labyrintem: nos nahoru, nos dolů, šup na jedno křídlo, šup na druhé křídlo.

Se zvedajícím se žaludkem pátral Matt po obloze, jestli někde nezahledne Cessnu, ale kolem se tyčila hustá opona kamenného lesa. Ztratil letadlo z dohledu hned, když vlétli do Arrigetchu, což byl ovšem Jennyin záchranný plán. Vedlo odtud na tisíc východů, na tisíc únikových cest vyznačených průsmyky, soutěskami, vodními koryty, mořenami a údolími. A jelikož se obloha mezitím zatáhla a mraky klesaly níž a níž, pokud pronásledovatelé chtějí vědět, kam má kořist namířeno, neměli by ji spouštět z očí. Otázka byla, jestli se odváží hazardovat.

Twin Otter vstoupil do rozlehlé kruhové arény – přírodního amfiteátru vytesaného do úbočí jedné z hor. Jenny se snesla do hlubokého kotle skýtajícího úkryt a mírným obloukem plula podél příkré stěny. Kamenný okraj vroubil

ledovcový převis, který působil jako ozdobná římsa. Dno pokrývaly balvany, till, na prach rozpadlé kameny a šterk, které za sebou zanechal ustupující led.

V samém středu se třpytilo naprosto nehybné horské oko. Na modré hladině, vyleštěné jako zrcadlo, se jasně odrážel hydroplán. Stěny arény byly příliš příkré, než aby vylétli ven přímo vzhůru. Jenny se začala pomalu vznášet, po spirále se dostala nad útesy a vyvedla letadlo za hranice přízračného horského ráje, které se rýsovaly nedaleko.

Matt dlouze vydechl úlevou. Právě přežili Arrigetch.

Vtom koutkem oka zachytil na hladině jezera pohyb – odraz druhého letadla.

Cessna vlétla do amfiteátru téměř z protisměru. Z toho, jak zavravorala, Matt uhodl, že pronásledovatelé jsou překvapeni stejně jako oni, že se zde střetli.

„Jenny?“ hlesl Matt.

„Ještě nemám dostatečnou výšku, abych to stříhla do nebe.“ Poprvé za celou dobu zněl její hlas vyděšeně.

Obě letadla nyní kroužila v kamenném kotli, pozvolna se šplhala výš a v modrém zrcadle dole se odrážel živý obraz napínavého děje. Postranní dveře Cessny se otevřely dokořán. Ze vzdálenosti sedmdesáti metrů Matt spatřil již známou postavu zachumlanou v parce, jak s granátometem na ramenu zaujímá pozici.

Otočil se k Jenny. Věděl, že bude slov, která měl na jazyku, později litovat, avšak rovněž věděl, že budou sestřeleni dřív, než se doplouží nad vrcholy hor. „Dostaň nás zpátky do Arrigetchu!“

„Na to nemám dost času!“

„Udělej to!“ Matt rozepnul pás, spustil se ze sedadla druhého pilota a po kolenu dolezl k bočnímu okénku, odkud měl Cessnu jako na dlani.

Jenny zahájila další kruh, aby se přenesla blíž k skalnímu bludišti.

Matt odhákl kličku a odsunul okénko. Do kabiny se vedral vítr. Bane na zadním sedadle vzrušeně zaštěkal a divoce zamával ocasem. Miloval létání.

„Co děláš?“ zavolala Jenny, aniž se ohlédla.

„Ty laskavě řid!“ vykřikl Matt a trhnutím otevřel skříňku u dveří, obsahující vybavení pro případ nouze. Nutně potřeboval zbraň a neměl čas odpoutat a nabít brokovnici. Drapl signální pistoli, přešel zpátky k okénku, vystrčil ji ven a namířil na Cessnu. Když spočetl vítr, zpětný proud za vrtulí, přesouvající se polohu obou letadel, z nichž protivník se stále ještě nacházel o stupínek výš, věděl, že bude střílet spíš Pánu Bohu do oken.

Zacílil, jak nejpřesněji dokázal, a stiskl spoušť.

Šumící ocas světlice, která se nesla napříč kotlem, se jasně odrážel na hladině plesa. Matt mířil na muže s granátometem, avšak vítr odklonil světlici stranou. Ta vybuchla a rozzářila se v okamžiku, kdy proplula před nosem Cessny.

Její pilot, jenž měl z průletu zuby cenícím Arrigetchem dosud pěkně pocuchané nervy, se zřejmě lekl a prudce strhl letadlo stranou. Postava zachumlaná v parce ztratila půdu pod nohama a rozpráhla paže, jimiž začala kroužit. Pár vteřin se kymácela na samém kraji dveřního otvoru, než ztratila rovnováhu a vypadla ven. V posledním okamžiku se zachytila rámu dveří, avšak ruce jí sklouzly, takže se svezla o dva metry níž a zavěšená na popruzích se rozhoupala dopředu dozadu pod břichem Cessny.

To na krátké zdržení stačilo.

„Let!“ zařval Matt, s prásknutím zašoupl okénko a dolezl zpátky na přední sedadlo.

Jennyin otec ho poplácal po ramenu. „Dobrá střela.“

Matt pohodil hlavou ke Craigovi. „Ten nápad mi vnukl on.“ Vzpomněl si, jak na něj reportér vytáhl signální pistoli, když ho před dvěma dny přišel zachránit z Brentova havarovaného letadla. A rovněž si vybavil, co jim při výcviku vtloukal do hlavy starý seržant: *Použijte cokoli, co máte po ruce – hlavně se nikdy nevzdávejte a neutíkejte z boje.*

Již s nepatrně lepším pocitem zapnul Matt sponu pásu.

Jenny se mezitím podařilo vystoupit tak vysoko, aby se nanovo ponořila do bludiště. „Jdou po nás,“ utrousila.

Matt překvapením povyskočil v sedadle a ohlédl se. Stačil ještě zahlédnout, jak kdosi popruhy přerízl, a postava se volným pádem řítila do hlubin, kde dopadla do ledových vod jezera.

Ohromený Matt se znovu usadil. S největším klidem obětovali vlastního muže, aby mohli pokračovat v pronásledování.

Jenny sklopila letadlo na křídlo, přidala rychlost a zamířila mezi útesy. Tentokrát se však nedařilo ocásek setřást.

A Jenny už pociťovala únavu. Mattovi neušlo, jak se jí začínají třást ruce. Pevné předsevzetí a odhodlanost se z jejích očí vytratily a nyní tam zasvitlo zoufalství. Jediná chyba znamená smrt pro všechny.

Jen co na to Matt pomyslel, stalo se.

Jenny provedla ostrou zatáčku kolem rozeklaného sloupu, který zastíral výhled.

Vpředu se vynořila jednolitá kamenná zeď, prostírající se do šířky a výšky, jako by chtěla zaplnit celý svět. Konec.

Na obrátku nezbýval čas. Matt zaryl prsty do opěradel v očekávání, že se Jenny přece jen pokusí stočit letadlo doleva či doprava, avšak ona vši silou zatlačila na knipl.

Mattovi se sevřelo hrdlo. Poté si znenadání uvědomil, kde se nacházejí a o co se Jenny hodlá pokusit. „Né... né... né...“

„Ale ano,“ odsekla. S krkolomně skloněným nosem šla do spirály, aby se dostala o kousek dál od smrtící stěny.

U paty útesu vytékala z podzemí řeka. Možná před miliony let zasáhlo Arri- getch zemětřesení, které rozervalo a zbořilo spoustu skal. Právě zde se dvě hory rozlomily a skácely přes sebe, čímž vytvořily průlom zastřešený kamennou klenbou, který si vysloužil jméno Dáblův chřtán.

Ten byl jedním z východů z bludiště.

Jenny sestupovala nad řeku a chystala se zamířit k černé díře. Klesala však v příliš ostrém úhlu. Na poslední chvíli prudce přitáhla knipl a málem zavařila vrtule. Twin Otter se vyrovnal asi půl metru nad hladinou a pak jako šíp vyrazil do Dáblova chřtánu.

Okolí v mžiku potemnělo a kamenné stěny rozduněl řev motorů, ale vpředu se mihotalo denní světlo. Zbývalo překonat rovnou čarou zhruba čtyřicet metrů, nicméně průrva byla tak úzká, že se špičky křídel míhaly pouze metr od stěn.

Jenny si znovu začala broukat pro sebe.

„Jsou za námi!“ zaječel Craig.

Matt se otočil. Cessna se opravdu ponořila do tunelu. Pronásledovatelé si předsevzali, že nenechají kořist uniknout.

Matt sevřel pěst. Poslední zoufalý manévř byl na nic. Pilot Cessny hladce zopakoval Jennyin trik. Ocitli se v beznadějně situaci. Za tunelem se rozkládalo předhůří se spoustou otevřeného prostoru. Tam se neměli kde schovat.

„Držte se pevně, lidi,“ zavolala Jenny, když se blížili ke konci tunelu.

„Co děláš?“

Jenny zasunula knipl. Letadlo se propadlo. Následně kluzáky tvrdě narazily na hladinu, začaly po ní poskakovat a vystříkovaly za sebou vějíře vody. Po chvíli drncání konečně vyklouzli ven a hbitě se vznesli vysoko do vzduchu.

Matt se otočil, aby zjistil, co se děje vzadu.

Z ústí tunelu se vynořila Cessna. Měla zlámaná křídla. Neovladatelně se roztočila kolem osy. Jedna vrtule, visící jen na vlásku, se utrhla a odletěla na zasněžený svah.

Matt s neskonalým obdivem pohlédl na svoji bývalou manželku. Jakmile si sedla na řeku, mohutný vodotrysk jako vodní dělo zasáhl vrtule a křídla Cessny, která sebou začala házet od stěny ke stěně.

Udělalí osudovou chybu, že vlezli do neznámé díry.

Jenny roztřeseným hlasem řekla: „Nenávidím za zadkem ocásek.“

Takzvané termitiště v sousedství ruské polární základny tvořila původně spleť přírodních slují a štol. Amanda si připadala, že vstoupila do jiného světa. Jakmile překročila práh, nechala za zády nejen teplo, nýbrž i bezpečí pevné konstrukce základny.

Hned před dvojími dveřmi se na hromadách válely rezavé ocelové plechy, pytle starého cementu, instalační trubky a roury a kotouče drátu. Když to místo objevili, dospěli k závěru, že ledové komory vytvořené přírodou byly chytře využity pro venkovní skladiště.

Stavební inženýr ze skupiny odborníků NASA vyslovil hypotézu, že sama stanice byla zabudována do obří jeskyně v nitru ledového ostrova, což si vyžádalo méně kopání a usnadnilo to veškeré zemní práce. A termitiště považoval za drobný pozůstatek rozsáhlého jeskynního systému.

Kupodivu v tajuplných dohadách, které hýbaly Omegou, termitiště nefigurovalo. Většina vědců ho odsunula na vedlejší kolej coby smetiště základny, kam se uklidilo všechno, co prvotní obyvatelé nepotřebovali. Zdálo se, že přitažlivost mělo pouze pro geology a glaciology, kteří se fascinovaně hrabali v ledových komnatách a chodbách.

„Tudy,“ řekl doktor Ogden, zapnul zip bundy až k bradě a rychle přetáhl přes holou hlavu kapuci s kožešinovou podšívkou. Potom se sehnul, sebral z hromady u dveří baterku, rozsvítil a zamířil přes hrbolatou vstupní síň k temnému ústí sítě průchodů. Když se na chvíli zastavil, Amanda měla dojem, že něco říká, avšak byl otočen zády, takže mu neviděla na ústa. Dřív než se stačila zeptat, znovu vykročil.

Amanda biologa následovala. V duchu poděkovala geologům, že posypali kluzkou podlahu pískem, aby si připravili schůdnější cestu. Jak pokračovali a nechali spoře osvětlený vchod za zády, chlad citelně vzrůstal. Amanda si nedokázala vysvětlit proč, nehybný vzduch se však zdál mnohem mrazivější než ten na povrchu, kde nepřetržitě vál vítr. Odepnula ochrannou masku z opasku, nasadila si ji na obličej a zapnula vnitřní vyhřívání vzduchu.

Henry Ogden šel vpředu jako průvodce a bez povšimnutí míjel postranní jeskyně – některé prázdné, jiné plné různého náradí. Jedna komůrka dokonce obsahovala balíčky masa a bedny s ruskými značkami. Potravinové zásoby, domyslela si Amanda. Tady nebyly zapotřebí žádné chladničky a mraznice.

Když postupovali hlouběji do ledového labyrintu, Amanda zaznamenávala hmotné důkazy čilé práce vědeckého týmu: stěny poseté provrtanými dírami po sondách, některá místa označená zapíchnutými vlaječkami, pár kusů moderního přístrojového vybavení, a dokonce prázdnou krabici od krekrů. Poslední zmí-

něný nález znechuceně odkopla stranou. Noví přistěhovalci do Ledové stanice Grendel po sobě zanechávali vskutku unikátní stopy.

Byla rozptylována přízračným okolím a brzy si připadala ztracená. Podzemní chodby se křižovaly a rozbíhaly všemi směry. Doktor Ogden se zastavil na jednom rozcestí a kuželem světla pátravě přejížděl po stěnách.

Amanda si všimla značek namalovaných na ledu sprejem. Zdály se úplně čerstvé a lišily se barvami a tvary: červené šipky, modré kličky a oranžové trojúhelníčky. Ty zcela jasně udělali výzkumníci pro vlastní orientaci.

Henry se dotkl jednoho zeleného kosočtverce, pokýval hlavou a vydal se tímto směrem.

Od křižovatky se tunely zužovaly a snižovaly. Amanda se musela přikrčit, aby se hlavou nebouchala o strop. V podivně nehybném vzduchu jiskřily ledové krystaly osvětlené září svítidel. Ve sklovitých stěnách se jako perly třpytily vzduchové bubliny uvízlé v ledu.

Amanda přejela prsty chráněnými rukavicí po stěně. Byla saténově hladká. Takové podzemní sluje a chodby se tvořily v létě, kdy slunce žhnulo a na povrchu tál sníh a led. Jak teplá voda prosakovala a stékala prasklinami a spárami do podloží, omývala stávající štoly a kapsy a prorážela si nové cesty. Jakmile povrch znovu zmrzl, zapečetil a dokonale zakonzervoval celý jeskynní systém.

Amanda očarovane hleděla na namodralé skleněné stěny. Jedině ta krása ohřívala zdejší chlad. Když se rozhlížela kolem, uklouzla na patě. Naštěstí se bleskurychle chytla výčnělku, což trochu zpomalilo její pád.

Doktor Ogden se v leknutí ohlédl. „Opatrně. Tady to už pekelně klouže.“

Díky za včasné upozornění, pomyslela si Amanda, když se mátožně stavěla na nohy. Vzápětí si uvědomila, že ten výstupek ve stěně, kterého se zachytila, nebyl led, nýbrž kámen vyčnívající z ledu. Upřeně se na něj zadívala. Byl to určitě jeden z mnoha vzácných nálezů, které tak nadšeně popisovali geologové. S úctou a trochu s bázní se kamene dotkla. Tak tady máme střípek, který odkudsi z pevniny odlomil před miliony let ledovec, aby ho sem zanesl.

Kolem se rozprostřelo ponuré šero, jakmile biolog zašel do zatáčky odbočující doleva. Amanda zalitovala, že si s sebou nevzala vlastní baterku, a spěšně se vydala za Ogdenem, aby nezabloudila. Nyní již dávala pozor, kam šlape, neboť podlaha štoly nebyla posypaná pískem. Do tohoto úseku termiště se geologové zřejmě dosud neprobojovali.

Henry se otočil a sdělil: „Ještě kousek.“

Amanda zaznamenala, že tunel se opět začíná rozšiřovat. Ve skleněných stěnách visely balvany jako na místě zamrzlá lavina. Hlouběji v ledu, zdánlivě téměř na dosah, se rýsovaly další neprůhledné tmavé stíny. Uvnitř musel být uzavřený celý shluk nánosů.

Za další zatáčkou se štola rozevírala do prostorné sluje. Amanda opět ztratila půdu pod nohama. Rozpřáhla paže, aby udržela rovnováhu, a po podrážkách dobrušila dovnitř, kde se jí konečně podařilo zastavit.

Na chvíli strnula ohromením. Podlaha jeskyně měla rozměry olympijského ledního stadionu. Amanda však rychle zapomněla na kluziště a se zatajeným dechem měřila výšku jeskyně. Pod úchvatnou klenbou si připadala jako v obrovské přírodní katedrále postavené z ledu a kamene.

Sama tam stála obklopená ledem, avšak zadní polovinu stěny tvořila pevná skála, která se jako báh klenula do výšky a zabírala polovinu stropu.

Amanda pocítila dotek na loktu a leknutím sebou trhla. Byl to jen doktor Ogden, jenž si žádal její pozornost, aby mohl podat výklad.

„Toto je pozůstatek pravěkého útesu. Alespoň podle mínění MacFerrana,“ řekl Henry na úvod a trochu opovržlivě vyslovil jméno vedoucího geologického týmu. „Ten tvrdí, že když se z pevniny odlomil ledovec, utrl skalní převis, který s sebou odnesl na moře, a nakonec s dalšími ledovci utvořil tento ostrov. MacFerran to kamení datuje do pozdní doby ledové. Hned, jak to uviděl, chtěl kus odstřelit a z jádra vybrat vzorky, což jsem tvrdě zarazil.“

Amanda byla dosud tak ohromená, že nebyla schopná slova.

„Jen při zběžném povrchovém průzkumu jsem našel uhynulé lišejníky a zmrzlé mechy. Proto jsem důkladněji pátral v kapsách a objevil jsem tři ptačí hnízda, a představte si, jedno s vejci!“ V návalu vzrušení začal mluvit rychleji, takže se Amanda musela úporně soustředit na jeho rty. „Našel jsem rovněž rodinku hlodavců a jednoho hada, doslova zalité v ledu. Je to prostě pokladnice života z té doby. Celá zmrzlá biosféra.“ Vydal se přes kluziště k protější kamenné stěně. „A to ještě zdaleka není všechno. Pojdte se podívat.“

Amanda s očima upřenýma dopředu váhavě vykročila. Když přicházeli blíž, zjistila, že kamenná stěna není tak hladká a jednolitá, jak se zprvu jevila. Byly v ní kapsy a různá zákoutí a komůrky, jež poskytovaly malé skryše. V některých úsecích zely výrazné pukliny, které vypadaly uměle, jako by zde někdo kámen lámal. Jinde se černaly úzké průrvy tak temné, že se nedalo odhadnout, jak hluboko pronikají.

Když Amanda došla pod kamennou klenbu a pohlédla na hranaté tabule, které jí vachrlatě visely nad hlavou, rozklepala se. Žádná nevypadala tak pevně, jak se ještě před chvílí zdála.

Doktor Ogden uchopil Amandu za loket a mocným stiskem naznačil, aby se zastavila. Pak řekl: „Pozor! Sádka!“ A ukázal na podlahu.

O pár kroků dál se v ledu rýsoval zamrzlý rybníček. Měl dokonale oválný tvar a po obvodu hrubou rýhovanou obrubu, což vylučovalo, že ho stvořila příroda.

„Vykopali jich tady hezkou řádku.“

Amanda zcepeněla. „Co že tady vykopali?“ Teprve potom spatřila další jámy zarostlé ledem.

Henry ji zatahal za rukáv, aby ustoupila kousek stranou. „Tady je to dobré.“ Odepnul z opasku vojenskou polní láhev, klekl si na led a stáhl Amandu k sobě. Od rozeklané skalní stěny je dělilo pouze pár metrů. Když se shrbili dolů, skoro to vypadalo, jako by se nacházeli na zamrzlém jezeře několik kroků od břehu.

Biolog rukou v rukavici smetl z povrchu ledovou tříšť. Potom baterkou posvítil kolmo na led. Ten se při přímém osvětlení shora rozjasnil a zprůsvitněl, avšak detaily zůstávaly díky vrstvě jíní zamlžené. I přesto Amanda upozorovala temný stín čehosi, co se jakoby vznášelo pod zhruba šedesát centimetrů tlustou ledovou poklicí.

Henry se posadil a otevřel čutoru. „Sledujte,“ naznačil ústy.

Předklonil se a nalil na povrch kaluž vody, která se rozlila, rozpustila tenký povlak jinovatky a přímo před jejich zraky proměnila led ve sklo. Světlo baterky nyní jasně a do všech podrobností ozářilo věc, která se skrývala tam dole.

Amanda zalapala po dechu a rychle se odvrátila.

Ten tvor se tvářil vytřeštěně jako zaskočený bleskem fotoaparátu a zároveň zuřivě, jako by se už už chystal probourat ledem nahoru. Hladkou bělavou kůží a také rozměry připomínal běluhy, které se hojně vyskytují v mělkých severských pobřežních vodách. Určitě vážil nejméně půl tuny. Avšak na rozdíl od všech ryb měl krátké přední končetiny zakončené zahnutými drápy a dlouhé a svalnaté zadní končetiny s plovacími blánami roztažené tak, jako by chtěl skočit přímo na Amandu. Tělo měl útlejší a také delší než kytovci a tvarem trupu se podobal spíš vydře. Byl zřejmě stavěný na mrštnost a rychlost.

Nicméně byl to pohled do protáhlé tlamy s široce rozevřenými mocnými čelistmi, z nichž čněly zuby ostré jako dýka, při němž Amandu zamrazilo až do morku kostí. Ta tlama by hravě spolkla celé prase. Vypouklé černé oči olemované širokým bělmem se dívaly, jako by slídily po kořisti.

Amanda si prudce dřepla na zadek a rychle se několikrát nadechla ohřívajícího vzduchu. Ruce a nohy se jí roztřáslы chladem a šokem. „Co to k čertu je?“ vyblekotala.

Biolog otázku nevzal na vědomí. „Je tady ještě více exemplářů!“ zajásal a po kolenou se došoural ke břehu, aby odkryl druhého tvora prosvítajícího jako přízrak skrz led. Ten tam ležel těsně svinutý do klubíčka, s tělem cele ovinutým dlouhým ocasem a hlavou zachumlanou uprostřed, jako by dřímал. Působil úplně jako spící pes, avšak psu se jaksi nepodobal.

Henry se hbitě vyšvihl na nohy. „To není všechno.“

Dřív než mohla Amanda položit otázku, která ji svrběla na jazyku, biolog přešel k širší průrvě ve skále a protáhl se dovnitř. Amanda se poslušně vydala

za světlem baterky a snažila se zahnat obraz monstra s hubou otevřenou dokořán a hladovým výrazem v očích.

Ukázalo se, že rozsedlina nesahá daleko. Asi po čtyřech metrech ústila do sluje velké jako garáž pro dvě auta.

Amanda se zaraženě rozhlédla. U zadní stěny stálo šest gigantických ledových kvádrů. V každém se docela zřetelně rýsovaly zmrazené vzorky nebo spíš zárodky živočichů, neboť všichni byli stočeni do plodové polohy. To Amandou tolik neotřásl, ale když zabloudila očima do středu jeskyně, musela se opřít zády o stěnu a pak se dala na útěk.

Na ledové podlaze ležel jako žába v biologické laboratoři tvor s doširoka roztaženými nohama. Trup měl rozříznutý od hrdla k spodku pánve a staženou kůži rozprostřenou do stran a přitlučenou hřebíky k ledu. Podle stavu předmětu pitvy, zmrzlého na kost, se jednalo o velmi starou operaci. Jenže stačil letmý pohled na odhalené tělesné orgány a Amandě se udělalo zle.

Málem v mdlobách se prodrala zpátky do katedrály, do prostoru, kde se mohla nadechnout. Doktor Ogden přispěchal za ní. Zřejmě si vůbec nevšiml, jaký šok jí ta podívaná způsobila, neboť ji vzal za paži a rozpovídal se.

„Tento objev nezměrného významu změnil tvář biologie,“ zahlaholil a přiklonil se blíž, aby svá slova náležitě zdůraznil. „Teď sama vidíte, proč jsem musel geology zastavit. Jinak by dočista zničili tento dokonale zakonzervovaný ekosystém! Nález tohoto druhu... a v tak zachovalém stavu...“

Amanda biologa rázně přerušila a zostrila hlas: „Co to ksakru znamená? Co je to za příšery?“

Henry zmateně zamrkal a poté mávl rukou. „Ach, samozřejmě. Vy jste přece technička.“

Amanda sice byla hluchá, leč až příliš dobře vnímala jeho blahosklonný tón. V duchu se rozzuřila, ale držela jazyk za zuby.

Ogden popošel zpátky k průrvě a promluvil pomaleji: „Zkoumal jsem ty exempláře celý den. Mohu se opřít o paleobiologii, kterou jsem mimo jiné vystudoval. Zkamenělé pozůstatky příbuzných druhů byly odkryty v Pákistánu a v Číně, avšak žádný z nálezů pocházejících ze zemského povrchu se nezachoval v tak dokonalé formě.“

„O jaký druh se jedná?“ Amanda probodla biologa očima.

„*Ambulocetus natans*, jenž se běžně nazývá chodící velryba. Ten představuje vývojový spojovací článek mezi suchozemskými savci a současnými kytovci.“

Amanda jen pootevřela ústa úžasem a dál mlčky hleděla na biologa, takže nerušeně pokračoval.

„Předpokládá se, že žil přibližně před čtyřiceti devíti miliony let a něco před třiceti šesti miliony let vyhynul. Avšak ty skokanské zadní končetiny, pánev skloubená s páteří, nosní klenba... to všechno jsou typické znaky *Ambuloceta*.“

Amanda zavrtěla hlavou. „Nechcete snad tvrdit, že tyto vzorky jsou staré čtyřicet milionů let?“

„Ne, ne!“ Henryho oči zajiskřily. „To je právě ta záhada. MacFerran říká, že led v této vrstvě je starý pouze padesát tisíc let, což nás zavádí do pozdní doby ledové. A naše vzorky mají určité unikátní rysy. Proto jsem v prvním kole dospěl k závěru, že *Ambulocetus* migroval do polárních oblastí, obdobně jako to dělají dnešní velryby. Jakmile se sem nastěhoval, přirozeně se přizpůsobil zdejšími podmínkám, o čemž svědčí bílá kůže, gigantismus a tlustá podkožní tuková vrstva. Podobnost spatřujeme u ledního medvěda a běluhy.“

Amanda si vzpomněla, jak si v prvním okamžiku myslela, že má před sebou běluhu. „Neboli těm tvorům se nějak podařilo přežít ve zdejších vodách až do pozdní doby ledové? A dosud nebyli nikým zaznamenáni?“

„Vás to snad překvapuje? Cokoli, co žilo ve vodách z valné většiny potažených ledovým příkrovem, po smrti jednoduše kleslo na dno Severního ledového oceánu, kam stěží někdo dohlédl. A i kdyby naše velryby zůstaly ležet pohřbené na pobřeží, nezapomeňme, že v krajích za polárním kruhem, s trvale zmrzlou půdou, je téměř nemožné cokoli vykopat. A jestliže žily statisíce let a poté údajně vyhynuly, považuji za možné, že se beze stopy schovaly právě zde. Vždyť dodnes nemáme prakticky žádné paleontologické nálezy z této oblasti. De facto zůstala nezmapována.“

Amanda zavrtěla hlavou, avšak nemohla popřít ani snižovat to, co viděla. A už vůbec nemohla vyvrátit Henryho argumenty. Polární oblasti začaly být řádně zkoumány teprve v průběhu posledního desetiletí, a to díky nově vynalezeným přístrojům a vyspělým technologiím. Vědecký tým Omegy určoval každý týden nové druhy. Nicméně všechny čerstvé objevy zahrnovaly pouze fytoplankton čili řasy – nic na úrovni vyšších živočichů.

Henry pokračoval: „Rusové na tyto tvory s největší pravděpodobností narazili při kopání základů pro budoucí stavbu. Anebo je čistou náhodou objevili dřív a výzkumnou stanicí zde postavili kvůli nim. Kdo ví?“

Amanda si vybavila, jak Henry na uvítanou prohlásil, že odhalil důvod, proč vybudovali základnu právě tady. „Co vás přivedlo k těmto závěrům?“ zeptala se a v myšlenkách zalétla do čtvrtého poschodí. Nový objev, ať se jevil sebeúžasnější, zdánlivě neměl žádnou souvislost s věcmi, které se skrývaly tam.

Henry na ni pohlédl. „Copak to není nad slunce jasné?“

Amanda nechápavě zvedla obočí.

„První, zdůrazňuji první fosilie Ambuloceta byly nalezeny v posledních pár letech,“ řekl Henry a významně ukázal na průrvu ve skále. „Za druhé světové války neměl svět ani ponětí, že chodící velryby kdy existovaly.“

A tak se Rusové zcela samozřejmě chtěli blýsknout a přijít s novým objevem. A to monstrum už dokonce i pojmenovali.“ Amanda vytřeštila oči.

„Vlastně i samu základnu pokřtili po něm,“ dodal Ogden na vysvětlenou, což nebylo zapotřebí. „Dovedu si představit, že ho svým způsobem přijali za maskota.“

Amanda pohlédla na zamrzlé jezírko, z nějž se přímo na ni dívala předpoutní příšera. Nyní již věděla, s kým má tu čest. Netvor z nordické legendy...

Grendel!

Druhé dějství

OHEŇ A LED

Δ^aα^{cb}⌋ ρd⌋

Cesta do pekla

9dZ 9P^a 9C^b A^b▷◁UJ^c

8. DUBNA, ČAS 21:55

NAD SEVERNÍMI SVAHY ALJAŠKY

Matt se zavrhl v sedadle. Kabinou Twin Otteru se neslo chrápání. Zvuky však nevydával ani spící reportér, ani dřímající starý John, nýbrž vlčák natažený na hřbetě přes celou trojici zadních sedadel. Jedno obzvlášť hlasité chrápnutí vyloudilo na Mattově obličeji úsměv.

Jenny na vedlejším sedadle prohodila: „Já myslela, že mu chceš dát tu odchlípnutou nosní přepážku zpevnit.“

Matt se zasmál od ucha k uchu. Bane chrápal už jako štěně, a stal se proto pro oba zdrojem zábavy, když stočený do klubíčka spával v nohách jejich postele. Matt se posadil vzpřímeněji, aby si narovnal záda. „Věhlasný plastický chirurg v Nome mi sdělil, že by to vyžadovalo příliš rozsáhlý zákrok. Především značné zkrácení nosu. Bane by mohl skončit s buldočím čumákem.“

Jenny na pokus o vtip neodpověděla, a tak se Matt odvážil pootočit k ní hlavu. Upřeně se dívala dopředu. Všiml si drobných vrásek u koutků jejích očí. Smutná zábava.

Založil ruce na prsou a v duchu se ptal, jestli vtípkování je to nejlepší, jak s ní zavést řeč. Pro danou chvíli to plně stačilo.

Zahleděl se oknem ven. Měsíc už téměř dorostl do úplňku a zaléval zasněžené pláně stříbřitou září. Tak daleko na severu se zima stále ještě držela, i když na zemi bylo vidět známky jarního tání: bystře tekoucí potoky přikryté peřinkou mlhy, třpytné hladiny jezer, z nichž pomalu ustupovala ledová poklice. V tundře se pomalu pohybovalo nocí několik stád karibu, která táhla podél vodních koryt plněných tajícím sněhem. Zvířata spásala koberce lišejníku sobího, okusovala větvičky zakrslých vrb a mocně žvýkala trávy a ostřice, jejichž drny velké jako zralá dýně vytrhávala z rozměklého bahna i s kořeny.

„Ještě štěstí, že jsme se dovolali na Deadhorse,“ zamumlala Jenny, čímž vzbudila Mattovu pozornost.

„Jak to myslíš?“

Poté, co se vymotali z Arrigetchu, se jim konečně podařilo navázat spojení s letištěm v zátocě Prudhoe na severním pobřeží Aljašky. Zpravili o honičce nad Brooks Range jak civilní, tak vojenské složky, které ihned vyhlásily poplach. Vojenská základna sdělila, že ráno vyšle vrtulníky, aby pátraly po troskách Cessny. Odpověď na to, kdo byli pronásledovatelé, by měli znát velmi brzy. Matt se dovolal rovněž do Bettles Carol Jeffriesové, která při výzkumných výpravách za medvědy již mnohokrát navštívila Jennyin srub. Carol slíbila, že pošle pár lidí, aby se postarali o zvířata, která tam zůstala ponechána sama sobě. Rovněž Craig se úspěšně spojil se svým kontaktem v Prudhoe. Jakmile byl stručně vyzpovídan, jal se v duchu sepisovat podrobné líčení pekla, které právě prožili. Nicméně již teď si mohli být jisti, že Craigův kolega bez meškání rozžhavl dráty a jejich příběh se rozlétl do celého světa. A proto s vědomím, že unikli ze spárů smrti, pokojně odpočívali.

Jenže z Jennyiny poznámky vyplývalo, že se něco děje. Matt se ve snaze zjistit, co je zase v nepořádku, povytáhl v sedadle.

Jenny ukázala předním oknem ven, nikoli však dolů k tundře, nýbrž nahoru do nebe.

Matt se předklonil. Zprvu neviděl nic neobvyklého. Vysoko na čistě vymezené obloze zářilo souhvězdí Orion. Přímo vpředu visela jasná Polárka – Severní hvězda. Potom spatřil, jak na obzoru vystupují chvějící se pásy a pruhy protkané zelenými, červenými a modrými záblesky. Polární záře.

„Podle předpovědi počasí máme naději na úžasné divadlo,“ utrousila Jenny.

Matt se znovu opřel zády a jen sledoval, jak se na plátně noční oblohy rozlévá směs barevných vějířů a tančících plamenů. Ten přírodní úkaz, který na hony předčí všechny laserové show, má řadu názvů. V odborných kruzích je znám jako *aurora borealis*, obecně mezi lidmi jako polární záře, domorodí indiáni z kmenu Athapascan mu říkají *koyukon* nebo *yoyakkyh* a Eskymáci si ho pojmenovali prostě „duchové světla“.

Jak Matt sledoval neustále se měnící scenerii, duhová vlna se vznesla k nebeské báni, kde se třpytila jako koruna obalená závojem mraků, které zabarvila od azurova do sytých karmínových odstínů.

„Odteď bychom se hezkou chvíli nikam neprobojovali,“ řekla Jenny.

Matt přikývl. Ty čarokrásné světelné efekty, které vznikají vtahováním částicového slunečního záření do magnetického pole Země, čímž dochází k ionizaci atmosférických částic, přeruší většinu telekomunikací. Twin Otter naštěstí nebyl daleko od cíle. Nanejvýš půlhodinka letu, odhadl Matt, neboť na severním obzoru se již zřetelně vynořila světla ropných polí a osídlení v pobřežním pásmu Prudhoe.

Několik minut letěli v tichu a obdivovali hru barevných světla na obloze doprovázenou zvukovou kulisou Banova chrápání. V tuto chvíli se oba cítili

jako doma. Jako za starých dobrých časů. Možná to byl pouze druhotný účinek napětí trvajících celý den, endorfiny vyvolaný pocit uvolnění a pohody. Matt se bál, že jediným slovem otevře dosud nezacelené rány a všechno rozbije.

Nakonec Jenny přerušila mlčení. „Matte...“ Její hlas zněl něžně.

„Ne. Neříkej nic,“ řekl Matt. Trvalo tři roky, než se opět sešli, a dnešní boj o život je jako by znovu dal dohromady. Matt nechtěl tento malý začátek nijak ohrozit.

Jenny si povzdechla a pokrčila rameny. Mattovi neušlo, že se zatvářila trochu navztekaně.

Prsty stiskla knípl tak pevně, že se kožený potah s kvíknutím posunul po vinyly. „Nevadí,“ šeptla.

Okamžik míru se rozplynul – a ani nebylo zapotřebí slov. Kokpit naplnilo napětí, které mezi nimi vztyčilo zed'. Zbytek cesty proběhl v naprostém tichu, které chutnalo hořce.

V dohledu vyrostly první ropné věže ověšené lampami jako vánoční stromčky. Směrem doleva se napříč panenskou tundrou táhla stříbrná čára, která se klikatila a vlnila po reliéfu krajiny nahoru a dolů jako obří kovový had. Transaljašský ropovod – řeka černého zlata – vybíhal ze zátoky Prudhoe na jih a končil ve Valdezu v zálivu Prince Williama.

Nyní poskytl výborné vodítko, podle nějž mohli pokračovat v cestě na konečnou zastávku. Jenny srovnala letadlo rovnoběžně s ropovodem. Zapnula rádio a několikrát se pokusila spojit s letištní věží v Deadhorse. Její zamračený obličej dával dostatečnou odpověď. Obloha stále blýskala a vířila.

Jenny začala provádět pomalý oblouk. Vpředu v zátoce Prudhoe zářila do noci světla města – pokud to lze nazvat městem – připomínajícího naftařskou zem Oz. V podstatě to bylo středisko ropné společnosti, vybudované ryze pro účely těžby, přepravy a podpůrných služeb. Průměrný počet stálého obyvatelstva se pohyboval pod stovkou, avšak byla zde spousta dělníků najímaných na přechodnou dobu, jejichž počet se neustále měnil v souladu s potřebou pracovních sil. Nacházela se zde rovněž malá vojenská základna, která chránila srdce celé ropné produkce na severním svahu.

Za horní hranicí města se prostíralo Beaufortovo moře, jedna z nezměrných ploch Severního ledového oceánu, a šlo těžko říct, kde končí pevnina a začíná oceán. Z pobřeží vybíhal jako molo rozlehlý ledový mys, odkud se na kilometry daleko do oceánu táhly plovoucí mosty ker, které nakonec srůstaly s masou polárního ledového příkrovu. V létě, kdy se v kraji oteplilo, se ledová pokrývka scvrkla na polovinu a ustoupila z pobřeží, avšak nyní tvořila jednolitou bílou pláň.

Jenny zamířila k moři, zakroužila nad zátokou Prudhoe a nasměrovala se na přistání na prázdné ranveji. „Dole se něco semlelo,“ oznámila, napřáhla ruku a ukázala prstem pod jedno křídlo.

Matt rovněž zaznamenal čilý ruch na okraji města. Po zasněžených polích se od vojenské základny hnala řada vozidel. Ujížděla jako o závod ven z města, přímo směrem k nim. Matt se rychle naklonil na druhou stranu, aby zapátral, co se tam děje.

Dole se jasně rýsoval konec Transaljašského ropovodu. Za proticyklonovou ohradou se tyčily osvětlené gigantické budovy sběrné stanice 1, v níž se soustředily největší zásobníky, a čerpací stanice 1. Právě zde se z ropy vytěžené na severních svazích po ochlazení odstraňovala voda a odebíral plyn, aby se mohla vydat na téměř tisíc tři sta kilometrů dlouhou šestidenní pouť k tankerům čekajícím v zálivu Prince Williama.

Když přelétali v blízkosti čerpací stanice 1, Matt si všiml zbořeného úseku v proticyklonové ohradě, který nevypadal jako provalený větrnou smrští. Ohlédl se zpátky k ženoucím se vojenským vozidlům. Jeho hlavou v mžiku projela jako kopí zlá předtucha.

„Dostaň nás odtud!“ vyrazil ze sebe.

„Proč...?“

Výbuch, který následoval, přerval další slova. Sběrná stanice 1 se doslova rozpukla a v řetězu výbuchů proměnila v otevřený jícen sopky, která k obloze vyšlehovala plameny a chrčila žhavé koule. Horký gejzír, jenž se srazil s mrazivým vzduchem, a mocná tlaková vlna letadlo odhodily a postavily na ocas. Jenny se vymklo z rukou řízení a musela urputně zápasit, aby se nepřekotili.

Ze zadních sedadel se ozvaly zděšené výkřiky doprovázené Banovým štěkáním.

Jenny v duchu klela a ze všech sil se snažila vyvést Twin Otter z bezprostředního nebezpečí. Letadlu vážně hrozilo vznícení, neboť kolem přšel déšť hořících trosek, které padaly na zasněžená pole a kostry budov. K obloze vyšlehly nové plameny, když další výbuch urval střechu čerpací stanice 1 a spustil druhé kolo ohňostroje. Roura o průměru sto dvacet centimetrů, která vedla k čerpadlům, se v celé délce roztrhla. Zevnitř se všemi směry rozprskla a rozlila hořící ropa, jež se nezastavila, dokud nedorazila k první z šedesáti dvou potrubních klapek, které zabránily průniku zkázonosného ohně a zničení celého ropovodu.

Během několika vteřin se z klidného městečka pomalu se ukládajícího k spánku stalo ohnivé peklo. Řeky plamenů se vlily do moře, které se začalo vařit a zahalovat oblaky páry. Budovy hořely. Menší, druhotné výbuchy rozmetaly hlavní plynové vedení a zásobní cisterny. Lidé a vozy prchali do všech stran.

„Kristepane!“ vykřikl Craig s tváří přimáčknutou na sklo okénka.

V rádiu příšerně zapraskalo, jak naskočil strategický kanál, z nějž zakrákal neznámý hlas: „Okamžitě vyklid'te vzdušný prostor! Jakýkoli pokus o přistání se setká s palebnou obranou. Upozorňuji vás, že budete nemilosrdně sestřeleni.“

„Oni to místo neprodyšně uzavírají!“ zavolala vyděšeně Jenny, která našťestí již unikla z dosahu plamenů a po jasné výstraze zamířila nad zamrzlé moře.

Její otec se ohlédl k pobřeží. „Co se tam stalo?“ zeptal se zmateně.

„Nevím,“ zamumlal Matt, který nepřestal úděsné divadlo sledovat. „Nešťestí, sabotáž... Ať to bylo cokoli, načasovali to přesně na náš přílet.“

„S námi to určitě nemá nic společného,“ prohlásil Craig.

Mattovi vyvstal před očima obraz prolomené proticyklonové hradby a vozidel vyjíždějících plnou rychlostí z vojenské základny. Někdo se musel probourat do areálu, čímž spustil poplašné zařízení. A po zážitcích z uplynulých dvou dnů nemohl vyloučit možnost, že to s nimi nějak souvisí. Zdálo se, že katastrofy se jim lepí na paty. Dokonce že je vyčmuchají všude, kam se hnou. Nejdřív havarovalo Brentovo letadlo s reportérem na palubě. Matt by se vsadil, že někdo se zarytě snaží zabránit, aby politický zpravodaj *Seattle Times* dorazil na poslední základnu SCICEXu na plovoucím ledovci.

„Kam teď můžeme letět, pokud se vůbec něco nabízí?“ zeptal se Craig.

„Pomalů mi dochází palivo,“ sdělila ustaraně Jenny a praštila dlaní do přístrojové desky, jako by chtěla ručičku donutit, aby se zázrakem posunula výš.

„Kaktovik,“ prohodil chraplavě John.

Jenny na otcův návrh přikývla.

„Kaktovik?“ vyhrkl nechápavě Craig.

Tentokrát odpověděl Matt. „To je rybářská osada na Barterově ostrově poblíž kanadských hranic. Leží odtud přibližně sto devadesát kilometrů.“ Obrátil se na Jenny, která již stočila Twin Otter na západ. „Vystačíš s palivem?“

Jenny zvedla jedno obočí. „Asi budeš muset deset kiláčků před cílem vystoupit a dotlačit nás tam.“

Skvělé, pomyslel si Matt.

V Craigově obličejí vzrostla bledost a strhané rysy se prohloubily. Jednu leteckou havárii zažil zcela nedávno a jeho žaludek se dosud nevzpamatoval z dobrodružného cestování nad Aljaškou.

„Nebojte se,“ povzbudil reportéra Matt. „Až nám dojde palivo, Twin Otter může přistát na lyžích na kterékoli zasněžené rovině.“

„A co potom?“ zeptal se Craig hořce a založil paže na prsou.

„Pak uděláme to, co řekla dáma... vyskočíme a zatlačíme.“

„Sklapni, Matte, já měla na mysli jen tebe,“ řekla výhružně Jenny a otočila hlavu k reportérovi. „Do Kaktoviku se dostaneme. V nákladním prostoru mám

pro případ nouze rezervní kanystr. Kdybychom se ocitli na suchu, můžeme benzin ručně přetankovat do hlavní nádrže.“

Craig přikývl a trochu se uvolnil.

Matt znovu pohlédl zpátky k hořícímu pobřeží, od něž se vzdalovali. Všiml si, že Jennyin otec učinil totéž. Na okamžik se zraky obou mužů střetly a Matt vyčetl v Johnových očích podezření. Nenadálé výbuchy, které je přivítaly v Deadhorse, až příliš těsně navazovaly na předchozí dění, než aby se daly považovat za pouhou náhodu.

„Co si o tom myslíš?“ zamumlal John.

„Sabotáž,“ odpověděl Matt.

„Ale proč? Kdo tím co sledoval? Že by to vyhodil do povětří jenom kvůli nám?“

Matt zavrtěl hlavou. Kdyby je někdo chtěl zastavit, odklonit anebo uchystat odvetu, sotva by si na zabití jedné mouchy připravil plácačku z trinitrotoluenu.

Craig poslouchal, jak se dohadují, a poté roztřeseným hlasem řekl: „Je to přesně vypočítaný čin, který má rozptýlit a odvést pozornost jiným směrem.“

„Co tím míníte?“ Matt zkoumavě pohlédl do reportérova obličeje. Ten zůstal stažený a nečitelný. Začínal mít o zvláštního pasažéra obavy. Když sloužil v armádě, viděl, co s člověkem provede posttraumatický šok.

Craig se však vzchopil, ztěžka polkl a potom se pomalu rozpovídal. Očividně se nejprve potřeboval ponořit do sebe, aby si celý problém rozebral a propracoval se k jádru věci. „Stali jsme se terčem útoku, o čemž jsme podali zprávu do Prudhoe. Zítra ráno mělo být zahájeno pátrání po útočnících. Soudím, že za stávající situace bude pátrání odsunuto do neurčita. Místní omezené lidské zdroje – jak vojenské, tak civilní – budou mít nyní mnohem důležitější starosti a plné ruce práce, nechtějí-li tady zemřít. Ten, kdo útočníky vyslal, bude mít spoustu času na důkladné zametení stop.“

„Takže kdosi rozmetal Deadhorse jenom proto, aby uklidil hromádku smetí v horách?“

Craig mávl rukou. „Ale kdepak. Záměrný frontální útok tak obrovských rozměrů si žádá víc než jeden důvod, aby se dal ospravedlnit. Jinak by se jednalo o použití nadměrné ničící síly.“

Craig jako ozvěna nahlas vyslovil myšlenky, které se před chvílí vynořily v Mattově hlavě, a pokračoval: „Katastrofa zpozdí pátrání v horách. Zároveň nás již odklonila na jinou kolej, aby nabídla světu novou, ještě více vzrušující verzi příběhu, kterou my budeme moct sledovat jen jako diváci. Hořící zátoka Prudhoe se stane zlatým hřebem hlavního zpravodajství na celé dny. Zaplní titulní stránky novin, bude od rána do noci strašit na televizních obrazovkách. Vždyť který reportér by si nechal takovou senzaci ujít? Mít všechno z první ruky. Být očitým svědkem.“ Craig unaveně potřásl hlavou. „Nejdřív se mě ti bastardi

pokusili zabít a teď se mě snaží podplatit ještě vábnějším a slibnějším sólokaprem. Hodili mi ho rovnou do klína, málem podělanýho!“

„Odpoutání pozornosti...“, zamumlal Matt.

Craig vehementně přikývl. „Nenamlouvejme si, že je to nasměřované jen na nás. Jsme malé ryby. Vsadil bych svou levou kouli na to, že tenhle ohňostroj naplánovali dlouho před tím, než se zaměřili na nás. My jsme se jim pouze připlétli do cesty jako rušivý element, který musejí odstranit. Tak to ve velkém světě sabotérů chodí. Potřebují zamlžit skutečnosti. Po této otřesné události se zraky všech upřou na Prudhoe. Bude se to rozebírat, omílat do nekonečna, vyšetřovat. Nejpozději do zítřejšího rána se tam přihnou reportéři CNN.“

„Propánajána, proč?“

Craig pohlédl Mattovi do očí. Matta překvapilo, že v reportérových očích spatřil tvrdost kalené oceli. Vzpomněl si, jak na něj v havarovaném letadle vytáhl signální pistoli. Přestože utrpěl silný otřes, myslel a konal velmi rychle. Navzdory vyděšenému chování se pod chlapeckou slupkou skrývaly dosud nepoznané hlubiny. Třebaže vyhlížel bledě, uvnitř stál pevně na nohách, což Matt musel s uznáním ocenit.

„Proč?“ zapapouškoval Craig. „Věc se má tak, jak říkám. Odvedení pozornosti tam, kam chtějí. Dopřejme celému světu, ať se kouká na bengálské ohně,“ vzpřáhl paže a zamával prsty ve vzduchu, „zatímco jinde, hezky mimo dohled, se páchá skutečná škoda,“ a ukázal k severu. „Zkrátka nechťejí, abychom se dívali tam.“

„Polární stanice,“ hlesl Matt.

Craig ztišil hlas, jako by si povídal spíš pro sebe. „Něco se tam má stát. A někdo si nepřeje, aby se to svět dozvěděl. Něco, co ospravedlní založení požáru v Prudhoe.“

Mattovi již došlo, proč noviny poslaly na sever právě Craiga. Hoch se snažil svalit vinu na šéfredaktora, že mu ten úkol přidělil za trest, jelikož svedl jeho neteř. Jenže Matt to nespokl. Craig znal svou práci. Měl bystrou hlavu a skvělý novinářský nos, uměl si všechno spočítat a vyznal se v politickém manévrování.

„Tak co teď provedeme?“ zeptal se Matt.

Craig prudce zamrkal. „Poletíme do Kaktoviku. Co jiného můžeme dělat?“

Matt svraštil obočí.

„Jestli si myslíte, že se poženu na nějakou mrazivou polární základnu, pak jste vedle.“ Craig si odfrkl. „Zůstanu v teple a hlavně na hony daleko.“

„A když máte pravdu?“

„Víte, já jsem se naučil mít rád vlastní kůži. To ohnivé divadlo mě možná neošálilo, ale to neznamená, že se na zbytek nemůžu vykašlat. Raději včas vezmu nohy na ramena.“

„Tak to sdělíme dál. Někomu povolanému.“

„Jenom si poslužte. Nikdo vás neuslyší, protože řadu dní budou mít zalehlé uši od těch výbuchů v zátocě. A dřív než najdete člověka, který by byl ochotný naslouchat a celou věc si ověřit, bude po všem.“

„Takže nemáme na výběr. Někdo tam musí jet.“

Craig zavrtěl hlavou. „Nebo se může jednoduše schovat v zapadlé rybářské vesničce a počkat, až se bouře přežene.“

Matt chvíli zvažoval vytrvalost jejich pronásledovatelů a spoušť v zátocě Prudhoe. „Vy si vážně myslíte, že nás nechají na pokoji? Jestliže chtějí získat čas, aby po sobě uklidili špínu, pak se pravděpodobně budou chtít zbavit i nás. Přece znají naše letadlo.“

Craigův odhodlaný výraz se vytratil.

„A v Kaktoviku jsme jako kachny na talíři,“ řekl Craig schlíple a zavřel oči. „Nenávidím Aljašku... doopravdy nenávidím.“

Matt se zabořil do sedadla a pohlédl na Jenny, která rozhovor vyslechla mlčky. „Tak co?“ nadhodil.

Jenny letmo mrkla na přístrojovou desku. „Pokud hodláme cestovat tak daleko, potřebuji natankovat.“

„Bezva. U Bennieho v Kaktoviku?“

Jenny přikývla. „Tam jsme zhruba za hodinu a o hodinku později můžeme odstartovat.“

Matt se zadíval k severu. V hlavě mu stále zněla Craigova slova: *Něco se tam má stát. A někdo si nepřeje, aby se to svět dozvěděl.*

Ksakru, co to může být?

ČAS 23:02

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

„Dostali jsme rozkaz být v pohotovosti, avšak nezaujímat bojové postavení.“ Perry stál na stupínku u periskopu obstoupený důstojníky, kteří se shromáždili v řídicím stanovišti. Jeho slova se setkala s otráveným mručením. Byli přece mariňáci, povoláním ponorkáři. Všichni slyšeli o katastrofě v zátocě Prudhoe, vzdálené pouhých šest set padesát kilometrů. Hořeli netrpělivostí a chtěli konat, a to ihned.

Zpráva se k ponorce dopracovala před půlhodinou prostřednictvím vysílání na ELF, která věrná svému názvu přenášela zvukové vlny mořskými vodami extrémně pomalým hlemýždím tempem, hezky písmeno za písmenem. Spojení v reálném čase nefungovalo, neboť satelity NAVSATU a ultravysokou frekvenci vytrvale bombardovaly elektrické výboje způsobené slunečními erupcemi.

Muži doufali, že vyplují k aljašskému pobřeží, aby se zapojili do pátrání a pomohli při úklidových pracích. Hlídat jako chůvy hlouček vědců jim za stávajících okolností připadalo nesnesitelné. Nastala krizová situace a tentokrát si někdo troufl krutě zahrát přímo na jejich vlastním dvorku, takže všichni doufali, že je povolají do akce.

Poslední rozkazy z vrchního velitelství ponorkového loďstva přišly před pěti minutami. Perry sdílel zklamání svých důstojníků.

„Sdělili, co ty výbuchy způsobilo?“ zeptal se Bratt, aniž se pokusil skrývat rozčilení.

Perry zavrtěl hlavou. „Na zjišťování příčin je příliš brzy. Dosud se všichni snaží uhasit požáry.“

Mezi mužstvem se již vedly horečné debaty a rozvíjely se různé teorie: militantní skupina ekologů se rozhodla výstražným činem zabránit rozšiřování těžby a dolování, které ničily aljašskou přírodu; ničivý krok provedli Arabové, kteří samozřejmě mají zájem na okleštění ropné produkce na Aljašce; proč chodit tak daleko, když stejný zájem mají Texané? A rovněž na hlavu Číňanů a Rusů se snesla řada obvinění. Střízlivější hlavy uvažovaly o možnosti obyčejného neštěstí, k jakým v mamutích průmyslových podnicích občas dochází, avšak to neznělo tak atraktivně.

„Takže tady budeme prostě sedět na zmrzlých prdelích,“ ulevil si Bratt.

Perry se napřímil. Nedovolí, aby si zde někdo sprostácky vyléval vlastní hořkost a kazil morálku. „Veliteli, dokud neobdržíme další instrukce, budeme dle rozkazu plnit běžné povinnosti,“ řekl stroze a přitvrdil hlas. „Budeme udržovat naši loď v plné pohotovosti. Ale nesmíme zanedbat nový úkol, jímž nás pověřili. Ruská delegace má přijet za tři dny, aby si vyzvedla těla svých zemřelých krajanů. Vy byste zde nechal vědce, aby si sami poradili s ruským admirálem a jeho doprovodem?“

„Ne, pane,“ odpověděl Bratt s očima upřenýma na špičky svých bot. Náležel k hrstce lidí na palubě *Polar Sentinelu*, kteří věděli, co se skrývá za zamčenými dveřmi čtvrtého poschodí ledové stanice Grendel.

Rozhovor přerušil radista ze strážní směny, který vpadl do kormidelny s deskami v ruce. „Kapitáne Perry, mám pro vás naléhavou depeši z nejvyššího štábu. Blesková pošta. Určeno pouze pro vaše oči.“

Perry poručíkovi pokynul, ať přistoupí, a převzal desky s přísně tajným obsahem. „Říkáte bleskovka? Neboli jsme se opět napojili na NAVSAT?“

Poručík přikývl. „Spíš se na nás usmálo štěstí. Podařilo se nám zachytit zprávu do poslední tečky. Vypadá to, že vysílali nepřetržitě, aby proklouzli jednou z přestávek v sluneční bouři. Zprávu ještě pomalu zopakovali na VLF.“

Odesláno všemi kanály? Jak veledůležitá věc to může být?

Radista ustoupil. „Stihl jsem ještě potvrdit přijetí.“

„Velmi dobře, poručíku.“ Perry se otočil zády k zvědavým obličejům důstojníků a otevřel desky. Zpráva byla od admirála Reynoldse. Perry četl a po páteři mu přejel mrazivý prst děsu.

BLESK * BLESK *** BLESK *** BLESK *** BLESK**

384749ZAPR

ODESÍLATEL: COMSUBPAC PEARL HARBÓR HI//N475//

PŘÍJEMCE: *POLAR SENTINEL* SN-777

Č.J.: COMSUBPAC OPORD 37-6722A DNE 8. DUBNA

VĚC: HOSTÉ PŘIJEDOU DŘÍV

PŘÍSNĚ TAJNÉ

OSOBNĚ PRO VELÍČÍHO KAPITÁNA

UCHOVEJTE V TAJNOSTI PŘED PRACOVNÍKY OMEGY

- (1) POLÁRNÍ SATELIT POTVRDIL, ŽE RUSKÁ PONORKA II. TŘÍDY AKULA SE VYNOŘILA SE VZTYČENOU ANTÉNOU VE 14:25 A SPOJILA SE S ALFOU PĚT CELÝCH DVA OSM KURZ TŘI CELÉ SEDM JEDNA.
- (2) JEDNOTKA URČENA JAKO *DRAKON*, RUSKÁ VLAJKOVÁ PONORKA S ADMIRÁLEM VIKTOREM PETKOVEM NA PALUBĚ.
- (3) RUSKÁ NÁVŠTĚVA SE MOŽNÁ DOSTAVÍ DŘÍV. DŮVOD USPÍŠENÍ PŘÍJEZDU VÝZVĚDNÉ SLUŽBY DOSUD UNIKÁ. PO NEDÁVNÝCH UDÁLOSTECH V PRUDHOE PŘETRVÁVÁ NA VŠECH POLÍCH VYSOKÉ PODEZŘENÍ. SABOTÁŽ POTVRZENA. PACHATELÉ STÁLE NEZNÁMÍ.
- (4) *POLAR SENTINEL* ZŮSTANE VE STAVU POHOTOVOSTI A BUDE HLÍDAT S OČIMA NA STOPKÁCH A UŠIMA NASTRAŽENÝMA NA MAXIMUM.
- (5) O HOSTY PEČUJTE JAKO O NEJLEPŠÍ PŘÁTELE, POKUD BY SE VĚCI NEZMĚNILY, COŽ VČAS SDĚLÍME.
- (6) OCHRANA ZÁJMŮ SPOJENÝCH STÁTŮ, VÝZKUMNÉ ZÁKLADNY OMEGA A OBJEVENÉ LEDOVÉ STANICE GRENDEL ZŮSTÁVÁ PRO *POLAR SENTINEL* PRVOŘADÝM POSLÁNÍM.
- (7) NA PODPORU TĚCHTO ZÁJMŮ BYLY VYPRAVENY DO ARKTIDY TÝMY DELTA FORCE. ŘÍDÍCÍ OPERÁTOR, JMENOVANÝ LR, BYL DO OBLASTI VYSLÁN V PŘEDSTIHU. INFORMACE BUDOU NÁSLEDOVAT.
- (8) HODNĚ ŠTĚSTÍ A VYLEŠTĚTE SI LAKÝRKY, GREGU.
- (9) ZASÍLÁ ADMIRÁL K. REYNOLDS.

Perry sklapl desky, zavřel oči a prošel si poznámky zapsané v hlavě.

Admirál vlastní zprávu zašifroval, a navíc ještě obohatil rébusy. Zkratka *LR* – rozvedeno „Langley Reconnaissance“ – naznačovala, že se do věci zapojila Ústřední výzvědná služba. Znamená to, že jednotky Delta Force budou operovat pod vedením CIA? To není dobré. Taková organizace vede pouze k tomu, že pravá ruka neví, co dělá levá ruka. A mimochodem to odporně zapáchá černými vojenskými manévry. Nevinná větička *informace budou následovat* jasně prozrazovala, že samo velení Tichomořské ponorkové flotily jednoduše odřízli a vyšoupli z kola. Špatné znamení.

A na závěr – *vyleštěte si lakýrky*, *Gregu*. Opět ta neformálnost a použití křestního jména byly posledním z řady neviditelných vykřičníků. Na jedné ze slavnostních hostin, pořádaných námořnictvem, vyslovil admirál Reynolds stejnou větu, když do sálu vstoupila skupina zástupců vrchního štábu COM-SUBLANT – Atlantické ponorkové flotily. Tichomořští a atlantičtí ponorkáři spolu ohnivě soupeřili, vzájemně se vyzývali k soubojům, pořádali válečné hry a rivalství se táhlo od nejnižších k nejvyšším stupínkům. Jinotaj *vyleštěte si lakýrky* v překladu zněl: „Připravte se pořádně to roztočit, protože ta hovna se chystají rozvinout do vějíře a trefovat se do nás.“

Perry se obrátil na svého prvního důstojníka: „Kapitáne Bratte, neprodleně vylodte všechny civilní osoby, které se nacházejí na palubě. Dopravte je na Omegu a přivezte zpátky naše muže, kteří se zdržují na pobřeží.“

„Ano, pane.“

„Jakmile budou všichni doma, připravte *Polar Sentinel* na ponoření. Vyčkejte na můj rozkaz. Pak převezmu velení.“

Velitel hlídky se ozval ze svého stanoviště: „Tak konečně plujeme do Prudhoe?“

Perry zkoumavě pohlédl do tváří posádky na můstku, nyní plných naděje. Věděl, že není zapotřebí zamířit do zátoky Prudhoe, aby nastoupili do boje. Též jeho posádka na to velmi brzy přijde.

Párkrát do taktu plácl kovovými deskami do stehna. „Vyleštěte si lakýrky, chlapi. Čeká nás pěkný tanec.“

ČAS 23:32

KAKTOVIK, ALJAŠKA

Jenny s baterkou v ruce obcházela Twin Otter a prohlížela rány. Jedno křídlo proděravěla kulometná salva, avšak žádná ze střel nepoškodila kostru. Nenašla nic, co by potřebovalo okamžitou opravu, a díry mohla sama zalepit instala-

térskou páskou. Když dokončila obhlídku, vzala hrnek, který předtím odložila na sedadlo, a usrkla si kávy.

Před půlhodinou přistáli na potměšilé zasněžené dráze malého letiště v Kaktoviku. Ostatní se odebrali do blízkého hangáru a usadili se v koutě, kam jim domácí přinesli narychlo uchystanou večeři. Jenny viděla, jak se za umouněným oknem sklánějí nad hrnky kávy a hovoří s mladou Eskymačkou, která hosty obsluhovala.

Pouze Bane zůstal s ní, a zatímco dohlížela na tankování a ověřovala stav letadla, vydal se na vlastní okružní cestu, aby neznámé parkoviště prozkoumal. Tu a tam zvedl zadní nohu a udělal si do sněhu žluté značky. Pak se vrátil a s vyplazeným jazykem a vrtícím se ocasem se pověsil paní na paty.

Jenny obešla letadlo kolem zádi a připojila se k Benniemu Haydonovi. Podsaditý muž se ramenem opíral o trup letadla, mezi zuby převaloval doutník a jednou rukou přidržoval čerpací hadici. Na sobě měl prošívanou péřovou bundu a na hlavě kšiltovku naraženou hluboko do očí, které ospale mžouraly.

„Ty tady kouříš?“ zeptala se Jenny.

Bennie pokrčil rameny, skousl špačka a jedním koutkem úst řekl: „Manželka mi nedovolí kouřit uvnitř.“ Ušklíbl se a hlavou pohodil k hangáru.

S Jenny se znal od dob, kdy nastoupila do šerifova oddělení. Sloužil u jízdní hlídky, než si nastřádal tolik, aby se mohl s manželkou přestěhovat sem a založit si vlastní opravářskou dílnu. Časem podnik rozšířil o malé letiště a jedno ultralehké letadlo, s nímž začal provozovat vyhlídkové lety nad nedalekou Aljašskou národní přírodní rezervací. Jeho „čmelák“ – prakticky nic víc než kluzák s jednou vrtulí a motorem travní sekačky – byl naprosto dokonalý pro vzdušné výlety vysoko nad divočinou i nízko nad tundrou, kde plašil stáda karibu. Zpočátku vozil Bennie jen občasné turisty, avšak spolu s rostoucím zájmem o těžbu ropy v okolních oblastech se hlásili noví zákazníci, a tak nyní přepravoval geology, prospektory, reportéry, státní úředníky, a dokonce i senátory. A samozřejmě k prvnímu ultralehkému letadlu přibývala další a letka se brzy rozrostla na rovný tucet.

Bennie koukl na měřič na hadici. „Plná,“ oznámil, zavřel kohoutek a vytáhl hubici. „Máš obě nádrže po okraj.“

„Díky, Bennie.“

„Rádo se stalo, Jenny,“ řekl a jal se odtahovat hadici. „Co mi povíš o těch dírách po kulkách?“

Jenny následovala mechanika k hangáru. „To je dlouhá historka se spoustou dosud nezodpovězených otázek.“

Bennie zbystřil pozornost a významně zakašlal. „Jako ty a Matt?“ A kývl hlavou směrem k oknu, které do noční tmy zářilo jako maják.

Jenny si povzdechla a poplácala Bana, který se jí přitočil k noze.

Bennie se na okamžik přestal věnovat stáčení hadice a pohlédl na Jenny. „Víš, že pověsil pití na hřebík?“

„Bennie, já o tom nechci mluvit.“

Bennie trhl ramenem a vyfoukl z úst oblak dýmu. „Já jenom říkám...“

„Já vím.“

Malé dveře hangáru se s třísknutím rozlétly dokořán a na prahu stanula Belinda, Bennieho manželka. „Haló, vy dva. Pojd'te už. Venku je příšerná zima. Sobí steaky mám hotové a právě smažím vajíčka.“

„Za vteřinku, drahá.“

Bane však tolik trpělivosti neměl. S čenichem vztyčeným do vzduchu a zuřivě mávajícíím ocasem se rozběhl ke dveřím, za libou vůní smažícího se masa.

Belinda ho s pohlazením vpustila dovnitř a pak ukázala na žhavou špičku manželova doutníku. „Pes je vítán, ale tohle nikoli.“

„Jistě, drahá.“ Bennie udělal na Jenny protáhlý obličej, jako by říkal, *vidíš, jak mě mučí*, avšak nikomu by neušly láskyplné pohledy, které si ti dva vyměnili.

Belinda lítostivě potřásla hlavou a zavřela dveře. Byla o deset let mladší než Bennie, ale její bystrý rozum a tvrdá škola života ten věkový rozdíl smazaly. Narodila se v Kaktoviku, kde žila jejich rodina po řadu generací. Její rodiče se přestěhovali do Fairbanksu, když přicházela do let dospívání. Tehdy začínala nová zlatá horečka – potoky ropy coby černého zlata, peníze, pracovní příležitosti a korupce. Indiáni a Eskymáci prahli po podílu na bohatství, hrnuli se do měst, opouštěli vlastní domovy, půdu a zvyky. Ve Fairbanksu však našli zamořené ovzduší a společnost, která se skládala z armády modrých límečků, z valné většiny zahrnující těžaře a stavební dělníky, z kočích psích spřežení, řidičů nákladňáků a pasáků. Nezkušení domorodci se ocitli pod kopyty pokroku, která je nemilosrdně drtila. Aby Belinda rodinu alespoň trochu podpořila, stala se v šestnácti letech prostitutkou. Po svém zatčení se setkala s Benniem, který ji vzal pod ochranná křídla. Ukázal jí nebe nad Fairbanksem a jiný život. Netrvalo dlouho a slavili svatbu. Nakonec jednoduše sebrali Belindiny rodiče a přestěhovali se zpátky do Kaktoviku.

Bennie se protáhl, naposled labužnický popotáhl z doutníku a odhodil špaček do sněhu. „Jenny, já vím, co si o Mattovi myslíš.“

„Bennie...,“ řekla varovným tónem.

„Laskavě mě vyslechni. Já dobře vím, jak moc jste ztratili... oba dva.“ Sundal olejem promaštěnou čepici z hlavy a rukou si uhladil vlasy. „Vím, že se na to nedá zapomenout, ale musíte se vzpamatovat. Jste mladí. Další dítě by mohlo...“

„Ne!“ doslova vyštěkla Jenny a šklubla sebou, jako by dostala kladívkem do kolena. Jen co vyjekla, vybavila si, jak ji Matt utnul, i když nikoli tak rázně.

Ale ona nedokázala zadržet vztek. Jak si vůbec Bennie troufl myslet, že ví, jak se cítí, když ztratila dítě? Předpokládat, že druhé dítě by dokázalo nahradit to první, které ztratila!

Bennie ji sledoval jedním přimhouřeným okem a v duchu vážil slova. Když potom promluvil, jeho hlas zněl klidně a odměřeně: „Jenny, my jsme také přišli o dítě... o holčičku.“

To prosté vyznání Jenny ohromilo. Její hněv vyprchal, jako když zhasne svíčka. „Můj bože, Bennie, kdy?“

„Před rokem... potrat. Příroda se postavila proti...“ Bennie se zahleděl do tmy halící zasněžené pláně. V dálce, kde na pobřeží ležela vesnice, blikotalo několik světél. Pak mu z hrdla unikl těžký vzdech. „Belinda se zhroutila. Málem to nepřežila.“

Jenny viděla, co to udělalo s mužem, jenž stál před ní.

Bennie si odkašlal. „Potom jsme se dozvěděli, že už nikdy nemůže mít dítě. Že prý má nějak zjizvenou dělohu. Doktor nám sdělil, že je to následek...“ Hlas se mu zlomil. Zavrtěl hlavou. „V podstatě, že tu komplikaci má na svědomí její dřívější povolání.“

„Bennie, to mi je strašně líto.“

Mávl rukou, jako by chtěl zahnat projevy porozumění a soucitu. „Jdeme dál. To je život.“

Jenny zahlédla za oknem Belindu, jak Mattovi nalévá kávu a směje se. Venku nebylo slyšet jiný zvuk než svištění větru, jenž se proháněl tundrou.

„Ale ty a Matt,“ začal znovu Bennie, „jste ještě mladí.“

Jennie slyšela i nedořečená slova: *Vy dva můžete mít další dítě.*

„Báječně vám to klapalo, když jste byli spolu,“ pokračoval Bennie a zadupal, aby si oklepal sních z bot. „Je nejvyšší čas, abyste si oba osvěžili paměť a vzpomínali jenom na to dobré.“

Jenny dál upřeně hleděla do okna a po chvílce zašeptala tak tiše, že to její společník sotva pochytil: „Ale já na to nezapomněla.“

Seznámila se s Mattem během jednoho vyšetřování pytláctví v Brooks Range. Tehdy došlo ke sporu mezi státem a domorodými obyvateli, kteří hájili své právo na lovení zvěře pro obživu na půdě národního parku. Matt zastupoval stát, avšak když poznal, v jakých podmínkách místní kmeny žijí a že bojují pouze o holé živobytí, stal se jejich nejhorlivějším obhájcem. Na Jenny velmi zapůsobilo, že je schopen vidět nejen zákon, nýbrž v první řadě lidi, jichž se týká, což byla mezi vládními úředníky rarita.

Když potom společně pracovali na urovnání celé záležitosti a návrhu na změnu stávajícího zákona, kterou se kupodivu brzy podařilo prosadit, sblížili se. Zpočátku vyhledávali drobné pracovní důvody, aby se mohli scházet. Jakmile se fantazie vyčerpala a výmluvy došly, začali spolu jednoduše chodit.

Do roka se vzali. Jennyině rodině nějakou dobu trvalo, než do svého houfce přijala bělocha, avšak Mattovo přirozené kouzlo, bezelstná povaha a boží trpělivost nakonec zvítězily. Získaly si dokonce i jejího otce, což se dalo považovat za zázrak.

Bennie si znovu odkašlal. „Jenny, vždyť ještě není pozdě.“

Pár vteřin tam ještě stála s odkloněnou hlavou a pak se od okna odvrátila. „Někdy je pozdě. Některé věci prostě nelze prominout.“

Bennie jí zastoupil cestu a podíval se jí do očí. „Byla to nehoda. Někde v koutku duše to víš.“

Její hněv, který bublal pod povrchem, vzplál nanovo. Sevřela ruku v pěst. „On pil.“

„Ale nebyl opilý, nebo snad ano?“

„Copak na tom ksakru záleží? Stačí kapka alkoholu a...“ Jenny se roztřásla. „Měl Tylera hlídat. Dávat pozor! Ne chlastat! Kdyby nebyl...“

Bennie ji rázně přerušil: „Jenny, já znám tvůj názor na alkohol. K čertu! Pracoval jsem s tebou ve Fairbanksu dost dlouho. Víím, co udělal s vaším národem... s tvým otcem.“

Jeho slova zapůsobila jako úder pod pás. „Překračuješ hranice, Bennie.“

„Někdy člověk musí. Ztraceně, uvědom si, že já byl u toho, když tvůj otec naboural. Já znám pravdu! Tvoje matka zemřela při automobilové nehodě proto, že on řídil opilý.“

Jenny se otočila zády, avšak před jeho slovy nemohla uniknout. Tehdy jí bylo teprve šestnáct let. A právě se vytvořil zbrusu nový termín *epidemie alkoholismu*. Alkohol ničil Eskymáky, jako dědičná choroba sužoval celé generace a cestou mržčil a zabíjel. Vedl k utápění starostí ve skleničce, násilí, sebevraždám a znásilňování žen. Způsoboval, že se rodily tělesně a mentálně postižené děti. Jako šerif zvolený z řad domorodého obyvatelstva viděla celé vesnice prázdné – vymřelé *kvůli* alkoholu. Ani její vlastní rodina nevyvázla bez šrámu.

Nejprve její matka a potom syn.

„Tvůj otec strávil rok ve vězení,“ pokračoval Bennie. „Pak šel do protialkoholické léčebny. On byl v tom vlaku, ale vystoupil a našel mír, když se vrátil do starých kolejí.“

„Na tom už nezáleží. Já... já mu nemůžu odpustit.“

„Komu?“ Bennie přiosťřil hlas. „Mattovi, nebo tátovi?“

Jenny švihem zvedla zaťatou pěst, připravená se na něho vrhnout.

Bennie zůstal klidně stát před dveřmi. „I kdyby si Matt tenkrát ani nečuchl k láhvi, Tylera by stejně nezachránil.“

Krutá neomalenost jeho slov roztrhla hluboké jizvy, které se utvořily v Jennyině těle. Nepopukalo jí jen srdce. Ty jizvy se jako napjaté struny táhly břichem a krkem a nohama a rukama. Řezaly a bolely a tak jí umožňovaly přeží-

vat dál ze dne na den. To tělo dělá, když se nemůže úplně zahojit. A teď se ozvaly všechny najednou. Z té bolesti vytryskly Jenny z očí slzy.

Bennie postoupil o krok dopředu, objal ji oběma pažemi a sevřel v náručí. Jenny slabostí podklesla kolena a neměla sílu vyprostit se z objetí. Chtěla kolem sebe bít hlava nehlava, vyvrátit Bennieho slova, avšak v hloubi srdce dobře věděla, že to nelze. Copak někdy odpustila otcí? Kolik ze zášti, kterou v sobě pěstovala, se stalo nedílnou součástí její bytosti, aby ji navěky poznamenalo? Vstoupila do služeb zákona v pokusu zjistit, jestli v tragédiích a strastech života existuje nějaký řád, nalézt útěchu v pravidlech, literách zákona a právoplatných soudech, kde se trest vyměřuje určitým časovým obdobím – jedním, pěti či deseti roky, které si člověk odkrouť, a hříchy jsou prominuty. Avšak záležitosti srdce nebylo možné tak snadno kvantifikovat. „Není pozdě,“ zopakoval jí Bennie do ucha.

A ona mu mezi vzlyky do hrudi šeptem zopakovala: „Někdy je pozdě.“ Hluboko v srdci věděla, že je to pravda. Všechno, co s Mattem kdysi nerozlučně sdíleli, se roztříštilo na střepy, které již nejde slepit dohromady.

Dveře se znovu otevřely a ven zavanulo teplo a vůně večere a dolehl zvonivý smích. Na prahu stál Matt. „Už byste vážně měli jít dovnitř.“

Jenny se vymanila z objetí a pročísla si rukou vlasy. Doufala, že slzy na jejích tvářích se vypařily. „Nádrže máme plné. Až se najíme, můžeme odstartovat.“

„A kam vůbec všichni tak spěcháte?“ zeptal se Bennie a odplivl si.

Matt se zamračil. Pro vlastní spásu se dohodli, že bude nejlepší uchovat cíl cesty v tajnosti. „Snažíš se marně, Bennie.“

Muž pokrčil rameny. „Dobrá, ale neměj kamarádovi za zlé, že to zkusil.“

„To vážně ani nemůžu,“ řekl Matt a hbitě se otočil. „Belindo, uhodla bys, co spolu tvůj manžel a moje bývalá provádějí na verandě?“

„Vyříd’ Jenny, že si ho klid’ánko může nechat.“

Matt se obrátil zpátky k dvojici a s úšklebkem zvedl oba palce. „Tak děti, máte zelenou. Hezkou zábavu!“ A práskl za sebou dveřmi.

Jak tam stáli ve tmě, Jenny smutně potřásla hlavou. „A ty po mně chceš, abych se s ním usmířila?“

Bennie znovu pokrčil rameny. „Já nic, já jenom mechanik. Co já k čertu vím?“

ČAS 23:56

RUSKÁ PONORKA *DRAKON*

Admirál Viktor Petkov seděl v řídicím stanovišti a na obrazovkách sledoval v živém přenosu videokamer venkovní dění. Nahoře se jako černá deka prostí-

ral ledový příkrov osvětlený zdola světlomety ponorky. Čtveřici potápěčů v termálních oblecích čekala ještě půlhodina v mrazivé vodě, aby dokončili práci. Právě upevňovali na vytčené místo titanovou kouli, což zahrnovalo provrtání ledu zespod a zašroubování metr dlouhých ukotvovacích šroubů, na které se posléze nasadila a zajistila maticemi upínadla závěsné konstrukce tak, aby koule visela pod ledem.

Toto bylo poslední z pěti identických zařízení rozmístěných po kružnici s poloměrem sto kilometrů, v jejímž středu ležela dávno zapomenutá a nedávno znovu objevená ruská polární základna. Titanové koule jako by symbolicky vyznačovaly vrcholové body pěticípé hvězdy. Jejich poloha byla vypočítána s přesností milimetru. Nyní už jen zbývalo uložit hlavní spoušť. Ta musela být umístěna do středu hvězdy – do srdce ledového ostrova.

Viktor odtrhl oči od potápěčů a zahleděl se do temných vod oceánu. V duchu si představil obrovský ledový ostrov a stanici ukrytou uvnitř. Lepší komůrku, odkud sít zařízení spustí, si nemohl přát.

Dostal z Moskvy příkaz, aby našel a vyzvedl celé otcovo dílo, které musí být za každou cenu zachráněno, a zbytek zničil na padrť. Leč Viktor měl rozsáhlejší plán.

Venku ve vodě jeden z potápěčů stiskl knoflík na dně přístroje a po rovníku koule se rozzářila modrá světelná čára. Oslnivý záblesk upoutal Viktorovu pozornost. Poslední z pěti článků je tedy aktivován. V něžném modrém svitu jasně vynikla azbukou psaná značka na plášti titanové koule: zkratka Ústavu pro výzkum Arktidy a Antarktidy.

„Ty senzory slouží ryze vědeckým účelům?“ zeptal se kapitán Mikovskij, stojící po admirálově boku. V jeho hlase jasně zazněly pochybnosti.

Viktor přívětivě odpověděl: „Nejčerstvější vynález v oblasti batygrafie. Díky novým technologiím dokáže tento batymetr měřit změny ve výšce mořské hladiny, zaznamenávat rychlost, sílu a směr mořských proudů, slanost vody a hustotu ledu.“

Kapitán ponorky *Drakon* se zatvářil udiveně a zavrtil hlavou. Nebyl žádný naivní rekrut. Než opustili přístav v Námořním komplexu Severomorsk, dostal stručný a jasný rozkaz: dopravit admirála pověřeného diplomatickým posláním na domněle ztracenou ruskou polární základnu. Nicméně jako kapitán by správně měl znát i vedlejší program. Není slepý, aby v Severomorsku neviděl, jakou výstroj a výzbroj na palubu nakládají. A rovněž věděl o zašifrované depeši od Federální bezpečnostní služby, třebaže její obsah neznal.

„A tyto ponorné přístroje nejsou stavěné pro žádné vojenské využití?“ přitlačil Mikovskij. „Kupříkladu jako u Američanů, jak jsem se doslechl?“

Viktor se ohlédl, pokrčil rameny a dopřál kapitánovi, aby si jeho mlčení vyložil po svém. Někdy bylo nejlepší nechat zvědavce, aby dál rozvíjel svá podezření a dospěl k nejočividnějším závěrům.

„Aha...“, vyhrkl Mikovskij, přikývl a pohlédl na kouli s mnohem větším respektem a důvěrou, jako by zčistajasna porozuměl, jaké čáry umí.

Viktor obrátil pozornost opět k monitorům. Za ta léta ve službě se mladý kapitán mohl naučit, že hry, které hrají mocní, se vedou na mnoha úrovních a mají své hlubší a nejhlubší sféry.

Před deseti roky zaměstnal Viktor pečlivě vybranou skupinu vědců z Ústavu pro výzkum Arktidy a Antarktidy a zahájil tajný projekt, který probíhal mimo Námořní komplex Severomorsk. Takový podnik nebyl ojedinělý. Ve spolupráci s námořnictvem, které vládlo potřebnými zdroji, se rozjela řada výzkumů zaměřených na polární oblasti. Avšak tento, pojmenovaný Nárázová vlna, se od všech ostatních lišil tím, že se rozvíjel pod přímým dozorem jediné osoby – tehdy ještě kapitána Viktora Petkova. Všichni vědečtí pracovníci, kteří se na zadaném úkolu podíleli, podléhali a rovněž se zodpovídali pouze Petkovovi. A v pobřežních severských provinciích, daleko od slídivých zraků, bylo velice snadné neviditelně zahrabat jeden malý výzkum v kupě dalších. Nikdo se nikdy nezeptal, na čem vlastně vyčleněný tým pracuje – dokonce ani když celá šestiice vědců tragicky zahynula při letecké havárii. Spolu s nimi zemřel i projekt Nárázová vlna.

Alespoň tak se to jevilo.

Nikdo kromě Viktora nevěděl, že ti lidé před svou smrtí práci úspěšně dokončili. Viktor se díval, jak se potápěči vzdalují od titanové koule.

Všechno začalo jedním článkem ve vědeckém časopisu uveřejněným v roce 1979, který se zabýval vlivem kysličníku uhličitého na postupné oteplování zeměkoule. Obavy z tajících polárních ledovců vytvářely katastrofické scénáře o vzestupu hladin oceánů a ničivých záplavách, které vyústí v novou potopu světa. Ústav pro výzkum Arktidy a Antarktidy v Petrohradu se přirozeně stal hlavním ruským střediskem pověřeným zkoumáním této hrozby. Nashromáždil jednu z celosvětově nejrozsáhlejších databází o věčných ledech pokrývajících planetu. Nakonec odhalil, že tání ledovců zjištěné na severním výběžku Grónska a pevninském světadílu Antarktida může zvednout hladiny oceánů o dramatických šedesát metrů, avšak ledový příkrov Arktidy s sebou nenese takové riziko. Jelikož se de facto *vznáší* na hladině oceánu, objemem se rovná množství vody, kterou by vyprodukoval, kdyby roztál. Obrazně vysvětleno je jako kostky ledu ve sklenici plné vody, které se prostě rozpustí, aniž zvýší hladinu. Proto ve skutečnosti žádnou hrozbu nepředstavuje.

Nicméně v roce 1989 jeden vědec z Ústavu pro výzkum Arktidy a Antarktidy spatřil vyšší nebezpečí, když si uvědomil, k čemu by došlo, kdyby polární

ledový příkrov náhle zmizel ze zemského povrchu. Kdyby se ledová čepice rozplynula, Severní ledový oceán by ztratil přirozenou izolační vrstvu. Zbaven štítu, který odráží sluneční energii, by se začal rychle vypařovat, čímž by napájel atmosféru obrovskými přebytky vody, což by na oplátku vedlo k překotnému nárůstu srážek ve formě masivních dešťů, sněžení, plískanic a zmrzlých dešťů. V závěrečné zprávě, kterou ústav předložil, naléhavě upozornil, že taková změna v zemském vzdušném obalu by způsobila prudké zvraty jak ve větrném, tak ve vodním globálním dopravníku a potažmo v počasí ve všech podnebních pásmech, což by mělo za následek záplavy, zhoubu zemědělství, rozklad ekosystémů a celosvětový kolaps přírodního a životního prostředí. Naprosto by zpusťovala země a celé světové hospodářství.

Tvrdá pravda této předpovědi se potvrdila v roce 1997, kdy změnou obvyklého směru mořských proudů v Tichém oceánu došlo k jevu zvanému El Nino, jenž se opakuje zhruba v rozpětí každých deseti let a udeří vždy kolem Vánoc. Podle agentur OSN napáchal „Ježíšek“ škody, které svět stály přes devadesát miliard dolarů a přes padesát tisíc lidských obětí. Tání arktického ledového příkrovu by se však táhlo několik desetiletí a neblaze by se odrazilo ve všech oceánech – nejen v Pacifiku. Byla by to katastrofa, jakou lidstvo ve své historii nezažilo.

Zpráva samozřejmě vedla k bádání, zda by někdo mohl podnitit zkázu užitím vojenských prostředků. Studie rychle prokázaly, že síla potřebná k roztavení tak obřího ledového masivu překračuje hranice účinnosti jaderných technologií, jimiž kterákoli z mocností v současnosti vládne. Proto zůstávala tato možnost prozatím ryze teoretická.

Nicméně jeden z odborníků Ústavu pro výzkum Arktidy a Antarktidy přišel se zajímavou myšlenkou. Není přece vůbec zapotřebí pracně a nákladně tavit ledy, když postačí jednoduše příkrov *destabilizovat* Jakmile částečně roztaje a popraská, jedno teplé arktické léto udělá zbytek. Když se poklice promění v ledovou kaši, sluneční energii se otevře přístup k rozlehlejší ploše Severního ledového oceánu, ohřeje vodu, roztaví nejprve tříšť a tání bude samočinně postupovat dál. Člověk nepotřebuje jadernou energii, aby bílou čepici zničil – vždyť má zadarmo k dispozici samo Slunce. A kdyby se ledový příkrov šikovně naboural v době pozdního jara, do konce léta zmizí.

Zbývalo pouze vymyslet, jak ledový příkrov destabilizovat.

Odpověď našel v roce 1998 další vědecký pracovník ústavu, který zkoumal krystalizaci severského ledu a vliv mořských proudů na tvorbu ledovcových pohorí. Když všechno spočítal, vyslovil teorii harmonie. Led se chová jako kterákoli jiná krystalická struktura, zde navíc vystavená působení extrémně vysokého tlaku, takže podrobený správné špetce vibrace jednoduše popuká jako křišťálový pohár.

Právě jeho studie položila základní kámen projektu Nárazová vlna: pomocí uměle vytvořené a správně sladěné sady vln a tepelných impulzů roztrhat arktický ledový příkrov.

Viktor se vrátil do přítomnosti. Jak venkovní světla ponorky pohasínala, na obrazovce vyzařovala z temných vod titanová koule. Podíval se na monitor, jejíž měl jako náramkové hodinky připevněný na zápěstí. Na plazmové obrazovce se rýsovala graficky znázorněná pěticípá hvězda. Na špičce každého cípu svítil modrý bod. Ve středu čekala bílá tečka na zasazení hlavní spouště.

Už nebude dlouho čekat.

Viktor se chvíli kochal blikajícími modrými světélky.

Mrtví vědci pokřtili tuto konfiguraci po Severní hvězdě vzletně *Roj Polárek*. Avšak u mistrovské spoušti s razantní jadernou náloží se přidrželi popisného technického názvu *infrazvukový trhavý stroj*. Ten při aktivaci účinkoval zároveň na dvou polích. Zaprvé jako konvenční zbraň vyrval kráter o průměru jeden a půl kilometru. Zadruhé místo aby vysílal elektromagnetické kmity jako běžná jaderná zbraň, přenášel ledem plynulé podzvukové vlny, které se v soustředných kruzích šířily dál. Jakmile čelní vlna narazila souběžně na pět titanových koulí, centrální spoušť je odpálila, čímž se všemi směry vyvalilo tolik energie a síly, že hravě roztrhaly celý ledový příkrov.

Viktor opatrně setřel z obrazovky malou šmouhu. V horním rohu se jasně vynořilo miniaturní červené srdce, které pulzovalo synchronizované s jeho tepem.

Už brzy...

Ale teď hodlal Viktor strávit zbytek noci nad projektem, aby si projel bod za bodem a ujistil se, že je všechno v pořádku. Čekal šedesát let... může tedy ještě den počkat.

Když projekt Nárazová vlna dokončili, musel dva roky držet vše pod zámkem a pouze osnovat plány. Do určité míry mu klid v duši dodávalo vědomí, že nyní velí samotné Polárce. Věřil, že ho šťastná hvězda vzala za ruku, aby řídila jako osud. Polární základna Grendel, která jako by se propadla, byla zázrakem znovu nalezena. Našel se pravý hrob jeho otce. Viktor to považoval za neklamné znamení. Vyzvedne otcovo tělo, sebere drahocennosti pochované v jádru stanice a pak s požehnáním Polárky vyhodí všechno do povětří, aby navždy změnil svět.

Viktor sledoval, jak venkovní světla *Drakonu* odumírají. V temnotě zářila titanová koule jako jedna z houfu Polárek, aby zanedlouho zhasla a přenechala žezlo pravé královně arktických nocí, stojící vysoko na obloze.

Měl pádný důvod zahájit projekt Nárazová vlna již před deseti roky. Potřeboval si ověřit a upřesnit vlastní domněnky a zjištění, aby mohl přichystat odplatu – den posledního soudu. V závěru zprávy z roku 1989, kterou dostal na

stůl, stálo opatrné varování. Autor předvídavě upozorňoval na další nebezpečí plynoucí ze zkázy arktického ledového příkrovu.

Vedle krátkodobého účinku, jenž by se projevil záplavami a převratnými změnami klimatu, existovala mnohem zlověstnější dlouhodobá hrozba.

Jak by se Severní ledový oceán vypařoval, jeho vody proměněné ve srážky by zalévaly pevninu. V oblasti severního pólu by se navzdory oteplení projevovaly jako sníh a mrznoucí déšť. Postupem času by se tam začaly opět tvořit obrovské ledovce, které by se rozrůstaly a vzájemně spojovaly. V průběhu následujících let by se nakupily a rozšířily v nedohledné pláně, a jakmile by pokryly celé severní území, začaly by se plazit k jihu.

Po padesáti tisících letech by přišla nová doba ledová! Viktor s uznáním pohlédl na dokonalou symetrii Polárky jiskřící v nočních vodách Arktidy.

Jeho otec zemřel, zmrazený v ledu – nyní tak skončí celý svět.

Obklopeni ledem

ᐱᐃᐅᐅᐅᐅ ᐱᐃᐅᐅᐅᐅ

9. DUBNA, ČAS 5:43

NAD LEDOVOU PLÁNÍ ARKTIDY

Matt ze sedadla druhého pilota Twin Otteru sledoval, jak se slunce šplhá nad vrchol zeměkoule. Na ledovém oblouku tančilo a jiskřilo světlo, které ostře bodalo do očí. Jenny si nasadila letecké sluneční brýle, avšak Matt raději slzel a vychutnával si nezkreslenou krásu severního úsvitu. Dostali se do zeměpisné šířky, kde vyjde slunce ještě asi desetkrát, než jako chladný kotouč zůstane nastalo viset na obloze plné čtyři měsíce. Tady se člověk rychle naučí ocenit každý východ a západ slunce.

Toto ráno bylo obzvlášť nádherné. Vytrvalému vstřícnému jihovýchodnímu větru se podařilo rozfoukat mlhu a opar, které se jako neprůhledný závoj obvykle plazily po povrchu. Dole se všemi směry prostírala panenská země oděná do běla a protkaná ledovými cimbuřími, zubatými křišťálovými útesy a blan-kytně modrými roztátými rybníky.

Od obzoru se jim v ústrety rozlévala růžová sluneční zář a na jasné obloze se začínaly tvořit červánky, které hrály oranžovými až karmínovými odstíny.

„Přichází bouře,“ ozval se zezadu chraplavý hlas Jennyina otce, který se právě se zívnutím probudil.

Matt se ohlédl. „Proč si to myslíš, Johne?“

Dřív než mohl John odpovědět, jeho soused se zavrtěl a zamumlal cosi ne-srozumitelného na protest, že ho ruší z libého spánku. Meteorologická předpo-věď starého Eskymáka reportéra zjevně nezajímala. Za Craigem se vynořila psí hlava. Bane zvedl čenich, zív tak mocně, že si málem vyhákl čelisti, a pak nasadil stejně otrávený kukuč jako reportér, kterého probudili.

John si rozladěné dvojice nevšímal, naklonil se dopředu a ukázal přímo k severu, kde se dosud nerozbřesklo. Oblouhu halilo pološero a těsně nad čarou obzoru jako by se valil kouř, který se stácel v kornouty vírů.

„Mrznoucí mlha,“ řekl Eskymák. „Teplota klesá, i když vychází slunce.“

Matt souhlasně pokýval hlavou. „Charakter počasí se mění.“

Bouře v těchto krajích byly zřídka mírné. Tady panovalo buď jasno a klid, anebo hnusný blizzard. A jelikož čistě sněhové chumelenice se v těchto zeměpisných šířkách vyskytovaly jen vzácně, víchř představoval obrovské nebezpečí, neboť ve vteřině zmrazil ledovou tříšť na tvářích a zároveň zvedal oblaky povrchového sněhu, takže člověk doslova tápal naslepo.

Matt se obrátil na Jenny: „Dostaneme se na základnu, dřív než se strhne měla?“

„Měli bychom.“

Byla to první slova, která Jenny řekla od chvíle, kdy opustili Kaktovik. Během mezipřistání u Bennieho ji něco velmi rozrušilo, ale odmítla o tom mluvit. Večeři snědla tak mechanicky, jako se hloubková lopata prokousává nezdolným svažem. Potom zmizela do kanceláře zřízené v zadní části hangáru, aby si na kanapi zdřímla. Když se asi za půl hodiny vrátila, měla zarudlé oči a vypadala, jako by vůbec nespala.

Matt zachytil Johnův zkoumavý pohled. Chvíli si hleděli do očí. Když se Matt s Jenny oženil, nějakou dobu trvalo, než se s tchánem sblížili, ale potom byli jako bratři. Společně tábořili, lovili zvěř a ryby. Poté, co ztratil jediného vnuka, se John vůči němu zatvrdil a stejně jako Jenny vystavěl hradbu.

Nicméně když k tragédii došlo, Matt nepocíťoval, že by starý Eskymák vinil z Tylerovy smrti jeho. John lépe než kdo jiný znal nelítostnost života na aljašském venkově, kde stále číhala smrt. Sám vyrůstal v pobřežní vesničce v zálivu Kotzebue u Beringovy úžiny. Jeho pravé eskymácké jméno bylo Junaquaata, což si poangličtil na Johna, jakmile se přestěhoval do vnitrozemí. Potom v roce 1975 udeřily kruté mrazy, které za jedinou zimu zahubily spousty lidí. Johnovu rodnou vesnici úplně odřízly od světa a tamní obyvatelé do posledního zemřeli hladem. On ztratil všechny příbuzné, avšak takový osud nebyl nic výjimečného. Zdroje obživy byly v severských krajích vždy velice skromné. Život zde balancoval na ostří nože.

Přestože John nedával Tylerovo utonutí za vinu Mattovi, v příšerném období, které následovalo, mu neposkytl žádnou útěchu. Spíš projevoval zášť, neboť Matt se k jeho dceři nechoval dost laskavě. A tak se Matt nepřestával obviňovat a utápět v hoři. Aby přežil, uchýlil se k lahvi a Jenny odháněl, neboť nebyl schopen čelit výčitkám a obviněním v jejích očích. V té době v záchvatech nepřítomnosti řekl věci, které neměly být nikdy vysloveny. Nakonec to zašlo příliš daleko. Zlomení, ubití, s nevyhojenými ranami se rozešli. Nač udržovat manželství, které se úplně rozpadlo.

A teď John položil Mattovi ruku na rameno a prsty ho jemně stiskl. Matt v tom gestu vycítil náznak usmíření a ochoty přijmout ho zpátky. Nebyla to pouze smrt, nýbrž i hoře, s čím se eskymácký národ naučil vyrovnávat a žít. John ho poplácal po ramenu a opět se zabořil do sedadla.

Matt bez mrknutí hleděl na mrazivou ranní zář, nejistý si vlastním srdcem mnohem víc, než byl v posledních letech. Nebyl to příjemný pocit. Jako by se někde uvnitř uvolnil a posunul těžký kámen, čímž porušil jeho rovnováhu.

Jenny prstem přejela po přístrojové desce, aby si ověřila kurz a rychlost, a prohodila: „Přibližně za půl hodiny bychom měli být na souřadnicích, které mi dal Craig.“

Matt se zarytě díval dopředu. „Nezavoláme na základnu? Abychom dali lidem vědět, že přilétá významná návštěva?“

Jenny zavrtěla hlavou. „Dokud nevíme, co se tam děje, bude lepší nikoho předem nevarovat. A mimochodem, rádiové spojení ještě pořád vypadává.“

Cestou zachytili na několika kanálech útržky vysílání veřejnoprávních rozhlasových stanic. Zpráva o explozích v zátocě Prudhoe se bleskurychle rozšířila. Jak Craig předpověděl, tiskové agentury se mohly přetrhnout a vzájemně se předbíhaly v bujných dohadách.

Craig narovnal záda tak prudce, že zapraštěla, a spustil vodopád otázek: „A když přistaneme, aniž bychom se předem ohlásili, jak potom vysvětlíme, jak jsme se tam tak najednou ocitli? Přihnali jsme se jako představitelé zákona? Nebo se představíme jako investigativní novináři?“

Nebo utečenci, kteří upláchl před politickým pronásledováním a hledají azyl?“

„Na policejní přepadovku zapomeňte,“ odpověděla Jenny. „Sem moje pravomoc nesahá. Jak jsem řekla, jednoduše vysvětlíme všechno, co víme, abychom zdejší vedení varovali. Ten, kdo na nás zaútočil, možná nebude daleko.“

Craig se jako na povel zahleděl na prázdnou oblohu a pátral po nějaké známce pronásledování. „Budou na základně schopni ochránit nás?“ zeptal se ustaraně.

Matt se otočil ke Craigovi. „Vy přece o téhle Omeze víte víc než kdokoli z nás, pane reportére, že? Jaký kontingent tam námořnictvo poslalo jako stálou posádku?“

Craig nerozhodně potřásl hlavou. „Nedostal jsem žádné materiály a ani mi nesdělili nic určitého o cíli mé cesty... Prostě mi oznámili, že mám zabukovaný první let Alaska Airlines ze Seattlu do Fairbanksu, poslali mě sbalit si kufr, a dokonce mě z domova fofrem odvezli na letiště.“

Matt svažtil čelo. Přinejmenším tam museli přidělit ponorku s plnou posádkou. A jinak doufejme, že i samu základnu zabezpečili vojenskou ostrahou. „Inu, ať to tam vypadá jakkoli,“ zapřemýšlel nahlas, „jelikož se blíží bouře, budou nás muset vzít pod střechu. A jakmile budeme uvnitř, přimějeme je, aby nás vyslechli. Záleží jenom na nich, jestli nám uvěří, nebo neuvěří, ale podle mě všechno tvoří jeden celek, do kterýho patří i tahle základna jako další ple-

chovka plná červů. Musíme počítat s tím, že po explozích v Prudhoe panuje všude velká podezíravost, takže postupujme opatrně.“

Jenny přikývla. „Dobrá, budeme hrát tvou hru. Alespoň do doby, než získáme lepší přehled o situaci.“

John, který vykukoval skrz boční okénko ven, oznámil: „Asi dva stupně na sever něco vidím. Červené baráčky.“

Jenny upravila kurz.

„To je ta plovoucí základna?“ zeptal se Craig. „Nejsem si jistá,“ odpověděla Jenny. „Podle souřadnic, které jste mi dal, leží ten tábor zhruba o devět a půl kilometru blíž.“

„Ty údaje jsem dostal od šéfa.“

„To provedly mořské proudy,“ ozval se Matt. „Té základně se neříká *plovoucí* jen tak, zbůhdarma. Docela mě překvapuje, že se od souřadnic odchýlila jen o takový kousek. Craigovy informace musejí být staré téměř týden.“

Jenny nasměrovala letadlo k hloučku červených domků.

Jak se přibližovali, detaily se vynořovaly zřetelněji. Nedaleko od základny se třpytila hladina velké polyně, do jejíž ledových břehů byly zapuštěny oceľové sloupky. Matt si uvědomil, že se jedná o holce na vyvažování lodí, takže jezero slouží jako ponorkový přístav, ačkoli teď zelo prázdnotou. Za polyní napočítal patnáct budov podobných starým vojenským barákům, které znal ze svých dob v armádě, avšak tyto byly uzpůsobené polárním podmínkám. Uprostřed vesničky se tyčil vysoký stožár, na němž vlála americká vlajka.

„Alespoň jedno znamení, že před sebou máme americkou základnu,“ vysoukal ze sebe Craig, když Jenny mírně naklonila letadlo na bok. „Určitě jsme doma,“ zabrumlal Matt.

Po jednom okraji stálo v řadě několik vozidel. Mezi polyní a vesničkou se jasně rýsovala prošlapaná pěšina a vyježděné koleje. Avšak na druhé straně vybíhala z vesničky druhá rovná dráha, která vyhlížela jako zbrázděná, hojně využívaná komunikace. Kam asi ta vede? Dřív než se Matt mohl podívat líp, Jenny dokončila okruh a připravila se na přistání.

Na zemi se z domků vynořilo několik lidí. Všichni měli na sobě parky a upřeně hleděli k obloze. Zřejmě slyšeli motor letadla. Návštěvy byly v této zapadlé, nepřístupné oblasti věčného ledu velmi vzácné. Mattovi se ulevilo, když shledal, že zvědaví diváci jsou odění v bundách zářivých barev – ostře zelených, modrých, žlutých a červených –, které se používají kvůli dobré viditelnosti a pomáhají člověka najít, když se ztratí ve vánici.

Díky bohu, že tam dole nečeká ani jedna *bílá* kombinéza.

Jenny vysadila lyže letadla, spustila klapky a začala hladce klouzat k plácetému ledovému poli u severního kraje základny.

„Všichni se připoutejte,“ vyzvala cestující.

Twin Otter klesal k ledu. Matt pevně sevřel opěradla sedadla. Letadlo se zhouplo, prudce se vyrovnilo a pak dosedlo na led. Vibrace lyží po nerovném povrchu rozrchtaly všechny šrouby a nýty v letadle a Matt měl dojem, že dokonce i amalgamové plomby v jeho stoličkách.

Avšak jakmile se dotkli pevné půdy, Jenny hbitě ubrala plyn a zvedla klapky, aby brzdily. Letadlo zpomalilo a natřásání přešlo v jemné poskakování.

Craig dlouze vydechl úlevou.

„Vítejte ve středu Severního ledového oceánu,“ pronesla Jenny, obloukem letadlo otočila a rozjela se k základně, kterou nyní měli, co by kamenem dohodil.

„Severní ledový oceán,“ zadeklamoval Craig, zatímco s podezřívavým výrazem vykukoval skrz okénko.

Matt naprosto chápal jeho obavy a pochybnosti. Sám před třemi roky přestal důvěřovat ledu. I když půda pod nohama vypadala pevná, bylo to pouhé zdání. Nikdy se to nemohlo brát stoprocentně. Byly to jen iluze pevnosti, klamný pocit bezpečí, které člověka zradily v okamžiku, kdy to nejméně očekával. Stačí otočit se zády... pár vteřin nedávat pozor...

Matt dál drtil opěradla sedadla, jako by stále ještě padal z nebe. Potom se nepřítomně zahleděl na ledové království kolem. Tady se prostíralo jeho osobní peklo – nikoli ohnivé plameny, nýbrž nekonečný led.

„Vypadá to, že se k nám žene uvítací výbor,“ řekla Jenny, když vypnula motory a vrtule začaly pozvolna zpomalovat otáčky.

Matt rázem přenesl pozornost k základně. Od červených domků přijížděla k letadlu šestice motorových saní řízených muži v modrých parkách. Matt poznal uniformy s insigniemi námořnictva.

Určitě ochranka základny.

Jeden z mužů se za jízdy postavil a zvedl k ústům megafon. „Ihned opusťte letadlo! Vystupte s prázdnýma rukama nad hlavou, aby byly jasně viditelné! Při jakémkoli pokusu vzlétnout nebo jakékoli nepřátelské akci užijeme smrtelnou sílu!“

Matt povzdechl. „Limuzína pro VIP v posledních dnech odjela do pekel.“

ČAS 6:34

LEDOVÁ STANICE GRENDL

Amanda zpovzdálí sledovala ruch, udivená množstvím práce, kterou za jedinou noc udělali. Ne že by den a noc uvnitř stanice a zejména v temných ledových štolách termiště něco znamenaly. Z nestranné izolace svého tichého světa pozorovala drama, které se zde odvíjí.

„Opatrně!“ křikl Henry Ogden přes zamrzlé jezero. I z místa, kde stála, mohla Amanda z doktorových rtů a rozčileného výrazu v obličeji přečíst, co říká.

Pod jeho dohledem se dvojice postgraduálních studentů potýkala se světelným stojanem. Právě přinesli čtvrtý, aby osvětlili stěnu skaliska zarostlého v ledu. Poblíž se jako v zimnici klepal na vypolštářovaných gumových nohách generátor, který napájel osvětlení a další výbavu, jež potřebovala elektřinu. Kabely a přípojky se po ledové podlaze plazily jako hadi.

Na různých místech jezera se červenaly vlaječky. Ani skalní stěna neunikla útoků badatelů. O tu se opíraly vysoké ocelové žebříky a téměř celá plocha byla posázena různobarevnými vlaječkami.

Pilně si označili místa nálezů a odkud již odebrali vzorky, domyslela si Amanda a pohlédla k úsekům na jezeře, obehnaným hradbami vlaječek, které vyhlížely jako šňůry karmínových korálků. Věděla, jaké vzorky leží v zamrzlých umělých sádkách. Malí *grendelové*, jak těm rybičkám začali všichni říkat.

Zvěst o objevu se rychle rozkřikla. Amanda byla pevně přesvědčená, že novinu nedal k dobru doktor Ogden, který naopak chtěl nález co nejdéle utajit, avšak ve skupině lidí uzavřené na jednom místě, a navíc odříznuté od světa se žádné tajemství dlouho neudrží. Někdo si zcela jasně pustil pusu na špacír.

Roztroušen po obrovské jeskynní sluji se zde činil celý biologický tým, složený ze starších členů a studentů. Avšak Amanda spatřila opodál rovněž několik vědců z dalších oborů včetně svého drahého přítele doktora Oskara Williga. Švédský oceánograf byl něčím jako stařešinou rodiny, která se sešla na Omeze. Řadil se mezi světoznámé vědecké kapacity a byl ověnčen řadou uznání a poct, z nichž nejvýše stála Nobelova cena, kterou obdržel v roce 1972. Měl neposlusnou bujnou hřívu stříbřitě šedých vlasů, díky níž se nedal přehlédnout.

Amanda zamířila k Willigovi a obezřetně se vyhýbala ostrůvkům krabic a sklenic se vzorky. Ještě že nějaká moudrá hlava posypala podlahu pískem a rušnější pracovní plochy pokryla gumovými rohožkami. Doktor Willig klečel na jedné z rohožek a očima probodával led.

Jakmile za sebou zaslechl skřípavé kroky, vzhlédl. „Amando!“ Potěšeně se usmál a sedl si na bobek. „Pojďte se podívat na maskota téhle základny.“

Amanda mu úsměv oplatila. „Už se známe. Viděla jsem naši hvězdu všeho tvorstva včera večer.“

Willig se vyšvihl na nohy s lehkostí, která neodpovídala jeho věku. V sedmdesáti letech měl postavu a kondici, jaké by mu mohl závidět leckterý mladík. „Je to ohromující objev.“

„Sám legendární Grendel.“

„*Ambulocetus natans*“ opravil Amandu oceánograf. „Anebo přijmete-li bližší určení našeho věhlasného kolegy z Harvardu, *Ambulocetus natans arc-tos*.“

Amanda zavrtěla hlavou. Arktický poddruh, zcela nové plemeno... Jak vidno, doktor Ogden neztrácel čas a hbitě si své rýžoviště vykolíkoval. „Co si myslíte o jeho závěrech?“ zeptala se.

„Zajímavá teorie. Pravěké druhy se přizpůsobily polárním podmínkám, aby přežily. Jenže Henryho čeká ještě dlouhá cesta, má-li svoji teorii dokázat.“

Amanda přikývla. „Inu, tady je dostatek vzorků, takže má s čím pracovat.“

„Ano, jistě. Obávám se, že by byl schopen roztavit...“ Willig se zarazil a ohlédl se přes rameno.

Amanda pohlédla stejným směrem, neboť vytušila, že něco zaslechl. Trvalo pár vteřin, než uhodla, co přilákalo jeho pozornost a přerušilo jejich rozhovor.

Henry Ogden a Connor MacFerran tam stáli proti sobě a málem se dotýkali nosy. Statný skotský geolog se jako Samson skláněl nad téměř o hlavu menším biologem, jenž se však nehodlal vzdát vlastní půdy. Bojovně založil ruce v bok a předklonil se, vypadal tak jako rozzuřená čivava chystající se vrhnout na pít-bula.

Doktor Willig se otočil zpátky k Amandě, aby mu mohla odečítat ze rtů. „A máme tady další kolo. Přišel jsem sem teprve před hodinou, a pokud dobře počítám, tohle je už potřetí, co si vjeli do vlasů.“

„Já jdu raději zjistit, co se děje,“ rozhodla se Amanda, i když neochotně.

„Vždy diplomat.“

„Nikoli. Vždy *chůva*.“ Amanda opustila oceánografa a zamířila k rozdurdě-né dvojici, která si vůbec nevšimla, kdo přichází, a pokračovala v hádce.

„... ne, dokud neposbíráme všechny vzorky! A ani jsme ještě nezačali pořizovat fotodokumentaci.“ Henry málem čelem odtlačil geologův obličej.

„Nemůžete si zabrat celou jeskyni jenom pro sebe, vy okupante! Abyste se tady do nekonečna párali s nějakýma zmrzlinama! Tato skála je vulkanický čedič, vážený. S čistými karbonovými intruzemi. Vše, co potřebuji, je odebrat z jádra několik vzorků.“

„Kolik?“

„Ne víc než dvacet.“

Biologova tvář potemněla. „Šlíte? Celý útvar roztrháte. Úplně zničíte kdo-víjak citlivá data.“

Amanda jen s obtížemi sledovala, o čem je řeč, jelikož mleli jako kolovrátky, a tak většinu informací získala z postojů a gestikulace. Zdálo se, že brzy propukne pěstní souboj o teritorium, neboť ve vzduchu ucítila závan testosteronu.

„Chlapci,“ řekla klidně.

Oba pootočili hlavy, pohlédli na její paže zkřížené na prsou, na její přísný výraz v obličeji a odstoupili od sebe na dva kroky.

„Copak tady řešíte?“ zeptala se pomalu.

Connor MacFerran odpověděl jako první, což kvůli hustému černému plnoustu zakrývajícím ústa vyžadovalo velké soustředění. „Dosud jsme s biologi měli trpělivost. Máme rovnocenné právo odebrat odtud vzorky. Uzavřenina takových rozměrů,“ rozmáchl se paží k skalní stěně, „není soukromým vlastnictvím doktora Ogdena.“

Henry se ujal slova: „Měli jsme pouze jednu noc na předběžnou přípravu naleziště. Naše postupy jsou mnohem jemnější než buldozerovací způsoby pánů geologů. Mé povrchové sběry ničemu neublíží, zatímco kolegovu vzorkování nenapravitelně poškodí mé křehké nálezy.“

„To není pravda!“ Třebaže Amanda neslyšela, jak Connor zvýšil hlas, zaznamenala, jak nadmul hrud' a zbrunátněl ve tvářích. „Pár sond v úsecích prosťch vašich plísni a lišejníků nic nepoškodí.“

„I prach... a hluk... mohou všechno obrátit v trosky.“ Henry se otočil k Amandě. „Měl jsem dojem, že jsme vše rozhodli již včera večer.“

Amanda po krátkém zaváhání nakonec přikývla. „Connore, dávám za pravdu Henrymu. Tato skála zde čekala padesát tisíc let. Myslím, že může ještě pár dnů počkat, aby si biologové v klidu odebrali vzorky.“

„Potřebuji nejméně deset dní,“ hbitě se přihlásil Henry.

„Dobrá, tak máte tři.“ Amanda se obrátila ke Skotovi, který pohodil širokými rameny a jeho obličej rozzářil škodolibý úsměv plný uspokojení. „Potom můžete vy provést svoje sondy – ale pozor... nezačnete dřív, než vám Henry dá zelenou, jasné?“

Connorův úsměv zvadl. „Ale...“

Amanda se otočila zády. Přestat se dívat je nejsnadnější trik, jak vzít někomu vítr z plachet, když jste hluší. A nyní čelem k Henrymu řekla: „A vám, Henry... doporučuji, abyste se soustředili na práci a vyklidili prostor čelní stěny do tří dnů. Protože po uplynutí této lhůty povolím vrtání.“

„Ale...“

Amanda se obrátila zády k oběma výzkumníkům a první, co spatřila, byl široký úsměv přítele Williga. MacFerran rázně odkráčel k východu ze sluje a zmizel v chodbě. Henry odpochoval opačným směrem, připraven udělat svým podřízeným kázání, aby hnuli kostrou. Malé zmírnění napětí by mělo přinést alespoň čtyřadvacet hodin příměří mezi biologi a geology.

Doktor Willig přešel k Amandě. „Myslím, že jste je skvěle zpražila a alespoň na chvíli srovnala.“

„Oni jsou vážně jako děti. Moc se v tom vyžívají.“

„Pojďte,“ vyzval Amandu Švéd a vykročil. „Měla byste vidět, co doktor Ogden ve skutečnosti tak úporně chrání.“

Vzal ji otcovsky za ruku a vedl ji k známé průrvě ve vulkanické skále.

Amandě se roztráslly nohy. „Já jsem tam už byla,“ vysoukala ze sebe.

„Ano, ale asi nevíte, co mezitím náš bojovný vědec udělal.“

Pouze zvědavost přiměla Amandiny nohy k pohybu. Dvojice pomalu došla k bráně do zadní komory. Amanda ráno zamítla termální plachtařský oděv a na cestu do podzemí si oblékla džínsy, vlněný svetr, teplé holiny a vypůjčenou parku. Už když se blížili k průrvě, pocítila nezvyklé teplo. Z úzkého chřtánu se valil proud vzduchu nasyceného vlhkostí.

Doktor Willig ji jako průvodce a opatrovník stále držel za ruku. „Je to opravdu úžasné,“ prohodil.

„A co?“ Zprvte teplo... a posléze mírně čpavý a zatuchlý zápach, který se nesl vlhkým vzduchem, Amandu zneklidnily. V chodbě s překvapením shledala, že čvachtá v kaluži. Voda stékala v tenkých stružkách po kamenných stěnách, a dokonce i kapala ze stropu.

Po šesti krocích vstoupili do sousední malé jeskyně. Stejně jako v přední katedrále i zde si většinu volného místa zabrala moderní technika. V koutě se třásl druhý generátor. Obě boční stěny lemovaly tepelné zářiče nasměrované vzhůru. Ve středu se tyčily dva stojany s lampami, jejichž ostré světlo až příliš detailně vykreslovalo celé okolí.

Včera večer, osvětlená pouze jednou baterkou, působila komora strašidelně a jakoby ztracená v čase. Avšak v září halogenových bodových světel získala nádech atmosféry lékařské kliniky.

Pitvaný tvor ležel stejně jako předtím roztažený uprostřed komory. Nebyl však již zmrzlý na kost a nevyhlížel sešle. Pomalu z něj kapala voda a leskl se. Také orgány vystavené na odív byly zvlhlé a vypadaly jako čerstvé maso na řeznickém pultu. Nyní budil dojem, že pitva začala teprve včera, a nikoli před šedesáti roky.

Za mrtvolou stálo v září reflektorů šest ledových kvádrů, které pozvolna tály a omývané vodou nabyly průzračnost křišťálového skla. V jádru každého kvádru spočíval bledý tvor zavnutý do klubíčka: nos zachumlaný ve středu, hlavu ovinutou dlouhým zvlněným trupem znovu dokola ovinutým tlustým ocasem.

„Nic vám ta spící poloha nepřipomíná?“ zeptal se doktor Willig.

Amanda v duchu nakoukla do komnaty svých nočních můr, avšak žádnou podobnost tam nenašla, a tak zavrtěla hlavou.

„Možná se ve mně ozvaly skandinávské kořeny. Vždy jsem se zajímal o naše kulturní dědictví a toto mi připomíná staré norské řezby, v nichž se často vyskytoval motiv draka. Hrůzostrašné bájně bytosti stočené tak, že nos se dotýká ocasu. Symbol kruhu, který nemá začátek a konec – symbol věčnosti.“

Amanda se zamyslela nad logickou nití, kterou jí přítel předložil. „Vy se domníváte, že Vikingové se s těmito tvory mohli setkat? Že na vlastní oči spatřili zmrzlého, nebo dokonce živého grendela?“

Willig pokrčil rameny. „Vikingové byli první polární badatelé. Na svých lodích křižovali severním Atlantikem od Islandu k břehům Grónska vroubeným ledovci. Jestliže zde máme jedno hejno chodících velryb, pak není vyloučeno, že další byla roztroušena podél všech pobřeží za severním polárním kruhem.“

„Myslím, že je to možné.“

„To mě jen tak napadlo,“ řekl Willig a zahleděl se na tající ledové kvádry. „Ale toto vzbuzuje v mé mysli určité obavy. Obzvlášť když jsme na stanici téměř na každém kroku potkali smrt.“

Amanda nenápadně koukla na Williga. On přece nevěděl nic o čtvrtém poschodí.

Ten však klidně pokračoval, aby svůj názor obhájil. „Všichni ruští vědci a ostatní personál. Taková tragédie. Pořád přemítám, co se tady před šedesáti lety přihodilo. Proč stanice zmizela ze světa.“

Amanda povzdechla. Vzpomněla si na vlastní první cestu ledovou hrobkou. Všechna ta těla – některá téměř jako kostry, jakoby umořená hladem; některá jasně svědčila o sebevraždě; a zbývající vyprávěla o příšerném násilném konci. Nedokázala si představit, jaké šílenství se zde strhlo.

„Nezapomeňte, že základna se ztratila někdy ve čtyřicátých letech dvacátého století,“ řekla. „V době, kdy neexistovaly satelitní komunikace. Dřív než ponorky dopluly k severnímu pólu. A dokonce dřív než byly důkladně zmapovány mořské proudy v Severním ledovém oceánu. Zhoubu mohla zapříčinit jedna zuřivá letní bouře nebo se přerušilo spojení nebo došlo k mechanické poruše a selhala elektřina a následně vytápění a vzduchotechnika nebo prostě nedoplul zásobovací ledoborec. Tady i malá nehoda vyústí v pohromu, která zabíjí. Když stanice utichla, led ji pohřbil. Tehdy byla Arktida pro lidi tak vzdálená, jako je dnes pro nás Mars.“

„Nicméně je to velká tragédie.“

Amanda přikývla. „Třeba dostaneme víc odpovědí už za pár dnů, až přijede ruská delegace. A jestliže projeví ochotu spolupracovat, možná si utvoříme ucelenější představu, co se zde stalo.“ Věděla však, že v jednom bodu Rusové nebudou otevření a vstřícní. Jak by mohli? Jak by vysvětlili, a navrch ještě ospravedlnili hrůzy nalezené ve čtvrtém poschodí?

Všimla si, jak soustředěně si oceánograf prohlíží zavinuté grendely, a vzpomněla si, že nedokončil poslední myšlenku. „Zmínil jste se o obavách. Souvisí to nějak se starým norským symbolem stočených draků?“

„Ano.“ Willig si promnul bradu a prsty poklepal na ústa, ale rychle ruku spustil, aby Amandě nebránila v odečítání. „Jak už jsem řekl, ten symbol zna-

mená věčný koloběh života, avšak zároveň má temnější, hrozivější význam. A vše, co jsme zde našli... osud základny..." Smutně potřásl hlavou.

„Tak co ještě ten symbol znamená?“ zeptala se netrpělivě Amanda. Willig na ni zpříma pohlédl. „Konec světa, má drahá.“

ČAS 7:05

Lacy Devlinová seděla na bobku hluboko v útrobách termitiště. Byla mladší výzkumnou asistentkou geologického oddělení a její pracovní šichta pod vedením Connora MacFerrana začínala až za dvě hodiny. I tak již strávila valnou část noci *pod* Connorem, v jeho narychlo zřízeném pokoji na ruské základně. Měl v Kalifornii manželku, což ovšem neznamenalo, že doma zanechal i své mužské potřeby.

Lacy se při vzpomínce na noční zážitky usmála a zavázala tkaničky bruslařských bot.

Hotovo. Postavila se a zadívala se do dlouhého ledového tunelu, který se klikatil v mělkých zátočinách. Svižně udělala pět dřepů, aby protáhla a uvolnila ztuhlé šlachy a svaly ve stehnech a lýtkách. Nohy byly vždy její vizitka – dlouhé, ladně vypracované, vybíhající do oblých boků a pevného zadku. Jako špičková rychlobruslařka se v roce 2000 probojovala do amerického olympijského družstva, avšak natržený přední křížový vaz v koleně její sportovní kariéru ukončil. Dostudovala tedy college a nastoupila na univerzitu ve Stanfordu, kde poznala Connora MacFerrana.

Lacy popošla o několik kroků dopředu. Vzala si brusle na krátkou trať, s kotníčkovými botami upevněnými chrániči a vymodelovanými přesně podle tvaru jejích chodidel. Když si je obula, staly se tak přirozenou součástí jejího těla jako prsty a paty nohou. Přes termální spodní prádlo si navlékla dres s červenými, bílými a modrými pruhy, přiléhající k trupu a končetinám jako kůže. A samozřejmě nezapomněla na helmu, i když místo obvyklé plastové závodnické dala tentokrát přednost havířské helmě se svítilnou připevněnou nad čelem, kterou obdrželi pro výzkumy v podzemí všichni geologové.

Znovu pohlédla do tunelu. Již mnohokrát si báječně zabruslila na hrbolatém kluzišti ledové pláně, nicméně štoly představovaly novou, mnohem zajímavější výzvu. Po dráze uhlazené vodou z tajícího ledu to frčelo jedna radost.

Lacy napnula a pak pokrčila nohy a hluboko se předklonila. V břiše pocítila bodavou bolest jako připomínku noci s Connorem, což ještě zvýšilo její rozjařenou náladu a vzrušení. Minulou noc jí poprvé řekl, že ji miluje. Naléhavě jí to šeptal do ucha a na znamení, jak vážně to míní, při každém slovu tvrdě přirazil. Ta vzpomínka nyní krásně hřála, takže Lacy ani nepocítovala chlad.

Odpíchl se z místa a vyjela. Počáteční rovina přešla v krátké mírné klesání, které samočinně zvýšilo její rychlost. Trasu již znala, neboť od objevení termiště tudy jezdila každé ráno na rozcvičku. Ležela mimo prostory, v nichž pracoval geologický tým. Jelikož tady neobjevili žádné nánosy, z nichž by odebrali vzorky, neobtěžovali se posypat chodby pískem. Před dvěma měsíci tuto část bludiště důkladně proslídila, aby vyřadila překážky a slepé uličky, a vytýčila si okruh, který ji dovedl zpátky na start. Ten potom několikrát prošla a zapsala si do paměti, kde a kam má zabočit, aby nezabloudila.

Lacy prolétla první zatáčkou, která ji vynesla až půl metru na zaoblenou boční stěnu. Nehybný vzduch jí jako vítr svištěl kolem uší. Jakmile se dostala za roh, přihrbila se, neboť vpředu čekala řada hlubokých serpentín, tvarovaných do písmene S. To byl nejkrkolomnější, a možná proto její nejoblíbenější úsek celého okruhu.

Jak se řítila kupředu, plynule přenášela těžiště, aby neztratila rovnováhu. Levou paží, ohnutou v loktu, nechala položenou na zádech a pravou paží, pracující v dokonalém souladu s nohama, rytmicky švihala dopředu dozadu. Nyní přidala do kroku, aby zrychlila. Tunelem se ozvěnou nesly zvuky zařezávání nabroušených bruslí do ledu. Na začátku serpentín Lacy zavýskla. V každé zatáčce vylétla vysoko na stěnu, ale vždy udržela rovnováhu a hnala se dál.

Když vítězně zdolala serpentiny, vjela do úseku, který vyžadoval větší pozornost. Štoly se zde křížovaly jako v bludišti nějakého lunaparku. Lacy trochu přibrzdl a zpomalila, aby mohla sledovat značky, které si na ledě udělala sprejem. I když si odbočky zapamatovala, řekla si, že jistota je jistota, neboť člověk snadno udělá chybu.

Upravila svítílnu na helmě tak, aby vrhala kužel světla rovně do tunelu. Led kolem se rozjiskřil a jako by sám vydával průsvitnou zář. Nyní mohla dobře zachytit oranžové šipky, jimiž si vyznačila cestu. Zdálo se, že rovněž ony neоновě svítí.

Lacy ostře zabočila do první označované chodby a hladce mýjela slepé uličky, zrádná zákoutí a štoly vedoucí do nebezpečného terénu. Když projížděla dalším z rozcestí, hluboko v boční chodbě se pohnul stín, který v té rychlosti postřehla spíš instinktivně. Pár vteřin poté, co se mihla kolem, zariskovala a ohlédla se. Nic. Stejně už byla moc daleko a kužel svítílny nemohl proniknout za zatáčku, kde chodba ústila.

Lacy otočila hlavu. Teď musí koukat dopředu a pořádně se soustředit. Přestože rozum zavelel, její nervy se rozechvěly, jako by ji někdo polil ledovou vodou. Bezstarostný pocit pohody a radosti zmizel a dostavila se úzkost.

Lacy se snažila zahnat strach, který se začal hlásit. „Byla to jenom hra stínů,“ řekla nahlas v naději, že ji vlastní hlas uklidní. Ozvěna těch slov ji však ještě víc vystrašila, neboť zněla až nepřírozeně hlasitě.

Lacy si náhle uvědomila, že je v podzemí úplně sama.

Vtom k ní dolehl tichý šramot. Pravděpodobně se ulomil kousek ledu, a jak klouže chodbou, prostě škrábe o podlahu, pomyslela si. Jenže to *skřípění* donutilo Lacy pevně stisknout čelisti. Znovu otočila hlavu tak prudce, že si málem vykroutila krk, a pohlédla dozadu. Světelný kužel odhalil pouze prázdný tunel, avšak měl dosah jen dvacet metrů, a navíc o kousek dál byla zatáčka.

Lacy se otočila dopředu na poslední chvíli. Málem minula jednu oranžovou šipku. Musela zabrzdit a odrazit se levou nohou, aby ostře zabočila do správné štolky.

I když všechno řízením štěstěny zvládla, neovladatelně se jí rozklepaly nohy. Strach způsobil, že svaly ochably. Lacy pocítila strašnou únavu. Zčistajasna si uvědomila, že měla raději zabočit o jednu chodbu dřív. *Tuto cestu si označila jako lahůdku*, neboť vedla k výjezdu na šest set metrů dlouhou smyčku. *Předcházející* cesta byla zkratka, kterou si v nejhorším případě mohla o hodně ukrátit obvyklé čtyři míle. Bylo pozdě vyčítat si, že to nestříhla zkratkou. Teď nechtěla nic víc než dostat se ven z té zatracené spleti chodeb, zpátky k lidem, zpátky do Connorovy náruče.

Jakmile najela na smyčku, zvýšila rychlost, jen aby získala náskok a zvětšila vzdálenost mezi sebou a pohybujícími se stíny. Po půl minutě si provázena pouze vlastními myšlenkami řekla, jak hloupě se nechala vynervovat. Kolem se neplazily žádné podezřelé stíny a kromě čistého svištění bruslí po ledě nezaslechla žádný rušivý zvuk.

Dorazila do poloviny smyčky. Následovalo stoupání, které dalo bruslaři obzvlášť zabrat, nechtěl-li se vézt spíš dolů z kopečku. Ale hybná síla, rychlost a hladkost ledu Lacy pomohly. Opřela se do nohou, zapadla do důvěrně známého rytmu a nezvratně se blížila k poslednímu, již rovnému úseku smyčky, aby zamířila k domovu.

Zasmála se. Čeho se bála? Co tady dole může být? Zamyslela se nad svou reakcí. Možná že noc s Connorem v ní probudila obavy. Možná hluboko v nitru zahlodal pocit viny. Na společenských událostech pořádaných univerzitou se mnohokrát setkala s Connorovou manželkou. Linda byla okouzující něžná žena s vybraným a přitom přátelským chováním, z něžž prýštila upřímnost. Nezasloužila si...

Podivný hluk se vrátil. Jako když se led šoupá po ledu.

Nyní přicházel *zpředu*.

Lacy zabrzdila. V chodbě, velmi blízko výjezdu ze smyčky, se pohnul stín. Její světlo tak daleko nedosáhlo. Lacy zpomalila, avšak nezastavila. Nebyla si úplně jistá vlastníma očima. Chtěla se přesvědčit, jestli je doopravdy čeho se bát. Postupovala kupředu za rozplývajícím se světlem.

„Haló!“ zavolala, neboť ji napadlo, že některý z výzkumníků si vyšel kopat na vlastní pěst.

Žádná odpověď. Matné zvuky, které předtím pochytila, rázem utichly a stíny se usadily do obvyklé nehybnosti.

„Haló!“ zopakovala Lacy. „Je tam někdo?“

Přikrčila se, pomalu se na bruslích plížila dál a snažila se očima proniknout za hranici mihotavého světla, které se rozlévalo chodbou.

Vpředu se objevil konec smyčky, jenž vybíhal do malého lunaparkového bludiště. Lacy měla hrdlo vyschlé, což jasně způsobil mrazivý vzduch, a stažené, jako by ji někdo škrtil. *Ted' se hlavně musím dostat přes bludiště... a potom mi zbývá už jen proletět rovnou čarou zpátky do civilizace.*

Navzdory chvilkovému pocitu viny nechtěla Lacy nic jiného než spatřit Connora. Pouhé pomyslení na jeho vysokou postavu, široká ramena a silné paže přimělo její nohy, aby zrychlily. Jakmile se opět ocitne v jeho náruči, bude v bezpečí.

Konečně vjela do bludiště. V chodbě nic nebylo. „Jenom optický klam,“ zašeptala svému srdci na uklidnění. „Led, světlo a stíny.“

Nechala se vést oranžovými šipkami jako majáky zářícími do noci. Zabočila vlevo, vpravo a pak v hlubinách tunelu postřehla záblesk, jako by se světlo lampy odrazilo od hladiny temné studny. Teprve potom rozpoznala, že tam ve tmě bliká jiné světlo. V černotě žhnuly dva červené body.

Lacy si uvědomila, co to je.

Oči, obrovské, strnulé, jakoby neživé – a bezcitné.

Zastavila tak prudce, že se z dráhy zvedl vějíř ledové tříště.

Roztřásla se strachem. Cítila, jak jí na těle vyvstal horký pot, který v praménkách stéká po kůži pod jejím těsným dresem.

Pozpátku ustoupila o jeden krok a pak o druhý. Nohy se jí klepaly. Chtěla udělat čelem vzad a utíkat, ale bála se otočit k těm očím zády. A tak pokračovala v pomalém, ostražitém ústupu.

Znenadání oči v mžiku zmizely. Lacy nevěděla, jestli proto, že se světlo stáhlo pod hranici dohledu, nebo proto, že záhadná bytost jednoduše odešla. Vysvobozena ze spárů ochromujícího pohledu se na místě otočila a dala se na útěk.

Letěla na bruslích jako o závod, poháněná hrůzou. Máchala pažemi, mocně se odrážela nohama a v panice často zakopávala, takže za sebou zanechávala rýhy a úlomky ledu. V labyrintu chodeb nyní jela naslepo. Všechny oranžové šipky, ukazující bezpečnou cestu ven, si namalovala ve směru hodinových ručiček. Když teď prchala v protisměru, celé záchranné lano se stalo bezvýznamným, neboť značky směřovaly k tvoru, jenž se zřejmě vydal po stopě.

Stačil okamžik nepozornosti a Lacy zabloudila.

Vjela do úzké štoly či spíš praskliny v ledu, kam dosud nikdy nevstoupila. Dýchala přerývaně a začínala sípat. Krev jí bušila ve spáncích a hučela v uších. Tlukot jejího srdce však nebyl tak hlasitý, aby přehlušil zvuky připomínající plácání křídel do ledu.

Lacy se s pláčem prodírala na bruslích průrvou. Slzy jí mrzly na tvářích a studily. Konečně se průrva trochu rozšířila, takže se mohla odrážet a popojíždět. Nesměla se zastavit. Musela se odtud dostat. Pryč, pryč!

Potichu zasténala. Znělo to jako cizí hlas. Sama sebe nepoznávala. Takhle nikdy nevyváděla, ale nemohla si pomoci.

Natáhla krk, rozhlédla se a poté si posvítla světlem přes rameno. Úzkou chodbou se k ní něco soukalo. Bylo to obrovské. Valilo se to jako sněhová koule, z níž jiskřily oči typické pro albíny.

Lední medvěd, blesklo Lacy hlavou a stěží zadržela výkřik.

Vzpomněla si, jak se na základně šeptalo, že DeepEye sonaru zachytilo nějaký pohyb.

Nyní již vykřikla a bez rozmýšlení vystartovala.

Jako blesk projela ostrou zatáčkou, avšak několik metrů za rohem půda pod nohama mizela. Třpytivý led končil v temnotě. Jako studentka geologie znala odborný název tohoto jevu: *střih* nebo *střížný posun*. Led se podobně jako každá krystalická hornina vystavená tlaku láme v čistých řezech. U povrchových ledovců dochází ve zlomech k poklesu tabulí, čímž vznikají téměř kolmé útesy. Nicméně totéž se děje rovněž uvnitř ledovců – a ponořených ledových ostrovů.

Lacy zasekla nože do ledu, ale setrvačnost a spád chodby ji zradily. Přelétla přes okraj útesu do prázdného prostoru. Z úst se jí vydral skřek, který otřásl i ledovými stěnami. Nejprve se vznesla do výšky a pak padala do tmy.

I když se pád zdál nekonečný, jáma byla hluboká nanejvýš čtyři a půl metru. Lacy sice dopadla na brusle, avšak ten náraz byl příliš silný. Navzdory pevným chráničům se jí jeden kotník s chřupnutím podlomil a kolenem druhé nohy projela tak ostrá bolest, že ji pocítila až v ramenu. Jako hromádka neštěstí se zhroutila na podlahu.

Všechn strach přemohla bolest, která vystřelovala do samých konečků nervů.

Lacy se podívala nahoru. Široký kužel světla z hloubky jasně ozářil okraj útesu.

Tam stálo podivné zvíře a zřejmě váhalo. Nakukovalo dolů svými mrtvolnými očima, které ve světle Lacyiny lampy rudě blýskaly. Drápy zatínalo do ledu a nacylovalo beztvářá ramena, jako by se naklánělo přes okraj. Z nozder vyfukovalo páru jako rychle bafající lokomotiva a přitom funělo tak mocně, že málem rozechvělo okolní vzduch.

Lacy hleděla nahoru s vědomím, že před chvilkou odhodila zdravý rozum a z hloupé nerozvážnosti pochybila. Když si nyní uvědomila svůj druhý omyl, hrůza ji dohnala na hranici nepřítelnosti.

Tamto nahoře nebyl medvěd. Byla to púltunová masa s hladkou kůží, která se leskla jako natřená olejem. Tak vypadá kůže delfínů, jimž se to zvíře podobalo rovněž tvarem hlavy, která byla lysá, bez uší, s vysoko vy dutou lebkou a protáhla do dlouhého čenichu. Úzké nozdry se táhly šikmo vzhůru až mezi široko posazené oči.

Lacy otupěle hleděla vzhůru. Na živočicha ze současného světa to bylo příliš velké, příliš masité, příliš primární. Dokonce i ve svém šílenství poznala, že má před sebou něco *pravěkého*, *snad z řádu ještěřů... ale přitom to vypadá na savce*.

Zvíře na oplátku zkoumavě pozorovalo tvora zahnaného do kouta. Ohrnovalo pysky dlouhé tlamy, aby odhalilo řady oslnivě bílých špičatých zubů, které vyčnívaly z růžových dásní jako zlámané kosti, a drápy ostré jako břitva zatínalo do ledu.

V jakési primitivní částečce Lacyiny bytosti se ozval prastarý pud kořisti stojící tváří v tvář predátorovi. Z jejího hrdla se vydralo zakňourání.

Zvíře zahájilo pomalý sestup do jámy.

ČAS 7:48

VÝZKUMNÁ ZÁKLADNA OMEGA

Matta už unavovalo koukat se do hlavní namířených zbraní. Před hodinou nahnali mariňáci celou posádku Twin Otteru do místní kantýny, kde nyní seděli u jednoho ze čtyř stolů v jídelní části. Zadní polovinu zabírala malá kuchyně. Místnost byla prázdná a chladná. Snídaně se zřejmě již podávala.

Nabídli jim zbylou kávu, hustou jako bahno Mississippi, nicméně byla horká a vítaná. Craig se nakláněl nad hrnkem, který svíral oběma rukama, jako by představoval poslední laskavost před pomalou, bolestivou smrtí.

Jenny seděla vedle otce na protější straně stolu. Zpočátku metala blesky, že je pod výhrůžkou použití mocenské síly donutili vystoupit z letadla, avšak žádný protest neobstál. Když se setkala s nulovou odezvou, její ztvrdlé rysy ještě víc potemněly. Ani šerifský odznak a průkaz nepomohly přesvědčit zdejší ochranu, aby alespoň ze slušnosti sklonila zbraně, když je vede do téhle improvizované cely pro zadržené.

Přesně jak Matt předvídal, po útoku na Prudhoe nikdo neponechá nic náhody. Museli postupovat podle rozkazů shora, což znal Matt až příliš dobře z vlastních vojenských dob.

Podíval se na dvojici strážných. Podle frček na uniformách byl jeden poddůstojník a druhý řadový námořník. Oba drželi křížem přes hrud' pušku a v pouzdrech na opascích měli pistole. Jenny odebrali jak služební revolver, tak brokovnici uloženou v letadle.

„Proč jim to tak dlouho trvá?“ tiše procedila Jenny skrz zaťaté zuby.

„Spojení asi pořád zlobí,“ odpověděl Matt. Velitel ostrahy před dvaceti minutami odešel ověřit jejich totožnost. To znamenalo dovolat se nejprve na pobřeží, odkud musejí zavolat do Fairbanksu, a kolečko se musí stejnou cestou uzavřít. Takže tady mohou dřepět celé dopoledne.

„Dobrá, tak kdo tady ksakru velí?“ pokračovala rozčileně Jenny.

Matt věděl, co má na mysli. Zdálo se, že celý bezpečnostní tým se skládá ze šesti mužů, kteří je jako eskorta dopravili na základnu. Kde se nachází zbytek námořní posádky? Matt si vzpomněl na prázdnou polyni a ukotvovací holce zatlučené do ledového břehu. „Nejvyšší šarže bude nejspíš v ponorce.“

„V jaké ponorce?“ vyhrkl Craig a vyjeveně vzhlédl od hrnku.

Matt vyložil, co viděl ze vzduchu. „Všem starým základnám vybudovaným v rámci projektu SCICEX sloužily ponorky námořnictva. Tahle dozajista není výjimkou, obzvlášť když leží tak hluboko v polární oblasti. Vsadil bych se, že ostatní mariňáci včetně velení jsou na palubě ponorky. A možná vypluli na pomoc do Prudhoe.“

„A co vedoucí vědeckého týmu?“ zeptal se Craig. „Někdo přece musí řídit chod základny a mít pod palcem civilisty. Kdybychom se dostali k někomu odpovědnému, kdo by nás vyslechl...“

Od chvíle, kdy sem přišli, se hrstce místního osazenstva podařilo pod různými záminkami proklouznout hradbou hlídačů. V obličejích těch mužů a žen se mísily zvědavost a ryzí touha dozvědět se nějaké novinky z vnějšího světa. Jednoho výzkumníka ze skupiny NASA musel strážný vyvést ven násilím.

„Netuším, kdo zodpovídá za vědeckou stránku, avšak soudím, že ta osoba rovněž není přítomna.“ Matt pohodil hlavou k strážci. „Navíc jsem si jist, že ani sama nejvyšší hlava základny by přes tuhle barikádu neprošla.“

Jako na zavanou se dveře otevřely, leč dovnitř nevstoupila nejvyšší hlava základny. Na prahu stál velitel ochranky, korvetní kapitán Paul Sewell, který rázným krokem zamířil ke stolu.

Bane, jenž dosud pokojně ležel u pánovy židle, se bleskurychle postavil. Matt mu položil ruku na hřbet. Pes se poslušně posadil na zadek, ale zůstal ve střehu.

Důstojník námořnictva položil na stůl šerifský odznak a průkaz. „Vaše osobní údaje jsme prověřili,“ řekl a očima přešel trojici mužů, než se opět vrátil k Jenny. „Nicméně ukázalo se, že vaši nadřízení ve Fairbanksu nemají ani potuchy o tom, co zde děláte. Sdělili mi, že jste na dovolené.“

Poté rozdal zbývající doklady: Mattovi průkaz strážce aljašské přírody, Johnovi řidičský průkaz a Craigovi novinářskou legitimaci.

Jenny sebrala svůj odznak a náprsní tašku. „A co moje osobní zbraň a brokovnice?“ zeptala se.

„Ty ponecháme pod zámek, dokud se nevrátí kapitán.“ Velitelův tón nepřipustil žádné námitky. Matt dokázal ocenit Sewellovo slušné chování a uznal, že zasahovat do věci stejně nemá smysl.

Nikoli tak Jenny. Její zamračený obličej potemněl jako noc. Nerada by se v cizím prostředí pohybovala neozbrojená.

Dřív než vybuchla, ozval se Craig: „Pane, nepřijeli jsme sem vyvolávat rozbroje nebo vám činit potíže. Dozvěděli jsme se o objevení jakési opuštěné polární stanice.“

Korvetní kapitán se vyplašil tak, že bez rozmyslu vyhrkl: „Té ruské základny?“

Matt vyprskl z úst celý lok kávy, již se právě napil. *Ruské...* Jenny v překvapení vykulila oči. John pomaloučku postavil svůj hrnek na stůl.

Pouze Craig zachoval kamennou tvář a nehnul ani brvou. Nasadil bezvýraznou masku, a aniž ztratil jedinou vteřinu, hbitě se chopil přihrávkou: „Ano, přesně tak. Můj list mě sem vyslal, abych o objevu napsal obsáhlou reportáž. Tito lidé se uvolili, že mě dopraví až k cíli... poté, co jsem na Aljašce upadl... ehm, do nesnází.“

Matt se mezitím vzpamatoval a opět nabyl vyrovnanosti, takže nyní přikývl a klidným hlasem řekl: „Tady pana reportéra se někdo pokoušel zabít.“

Korvetní kapitán v údivu zvedl obočí.

Matt pokračoval: „Skupina členů polovojenského komanda nejprve sabotovala letadlo, kterým odletěl z Fairbanksu. Jednoduše ho poslala k zemi. Na místo havárie vyskočili ozbrojení parašutisté, aby dílo dokončili. Unikli jsme jen zázrakem a pak jsme dorazili k... šerifce Aratukové.“ Ukázal na Jenny.

Jenny kývla na souhlas. „Od té chvíle nás pronásledovali. Dokonce si myslíme, že výbuchy v zátocě Prudhoe s tím vším nějak souvisejí... tedy i se zdejším objevem.“

„Jak...?“ Sewell svraštil obočí. „Počkat! Kdo vám řekl o té ruské polární základně?“

„Mé zdroje jsou důvěrné,“ odpověděl Craig a bez mrknutí čelil velitelovu přísnému pohledu. „Nadále hodlám mluvit pouze se zdejší nejvyšší autoritou. S někým, kdo může jednat.“

Obličej námořního důstojníka se zahalil mraky temnějšími, než halily Jennyinu tvář. Jako velitel ostrahy nečekanou návštěvu zcela jasně podezříval. Matt si všiml, že rovněž Craig se snaží toho muže přechíst.

„Dřív než cokoli rozhodnu, se potřebuji poradit s kapitánem Perrym, až se vrátí,“ řekl po chvilce rozmýšlení Sewell.

Zbavit se břemena a svalit odpovědnost na vyšší šarži, pomyslel si Matt.

„A kdy má být kapitán zpátky?“ zeptal se Craig.

Sewell ho zpražil pohledem a nechal otázku bez odpovědi.

„Kdo vůbec řídí základnu?“ zeptala se Jenny. „Kde je vedoucí vědeckého týmu? Někdo, s kým bychom si mohli promluvit.“

Korvetní kapitán si povzdechl a v duchu usilovně hledal hranici mezi civilní a vojenskou mocí. „Nejvyšším řídícím pracovníkem základny je doktorka Amanda Reynoldsová. Ale... ta momentálně rovněž není přítomna.“

„Co s námi tedy uděláte?“ otázala se Jenny. „Nemůžete nás tady držet.“

„Bohužel, madam, mohu.“ Udělal čelem vzad a odkráčel. Stráž zůstala u dveří.

„Nikam jsme se nedostali, že?“ poznamenal Matt po dlouhé chvíli rozpačitého mlčení prodchnutého napětím.

„Naopak,“ prohlásil Craig, naklonil se nad stůl, aby byl blíž k posluchačům, a ztlumil hlas. „Ruská polární základna. Není divu, že mě sem poslali. Něco tam museli objevit. Politický horký brambor.“ Zabubnoval špičkami prstů na desku a jal se vypočítávat: „Námořnictvo Omegu prakticky uzavřelo. Zavedlo tady přísnou cenzuru. Vědecké pracovníky zavázalo mlčením. Někdo vypátral můj itinerář. A snažil se zabránit, abych se sem dostal.“ Obhlédl kroužek usazený kolem stolu.

„Rusové?“ nadhodila Jenny.

Craig přikývl. „Kdyby za vším stála naše vláda, zastavila by mě tisíce legálními cestami. Ten, kdo po nás šel, se trvale držel co nejniž nad zemí, aby ho nezachytil radar.“

Matt se přihlásil o slovo. „Myslím, že Craig má pravdu. Ti chlapi měli určité vojenský výcvik. Možná to byla úderná skupina, vyslaná, aby provedla jeden malý chirurgický zákrok.“

„Ale proč si jako terč zvolili zrovna mě?“ zamumlal Craig. „Jsem jenom reportér.“

Matt potřásl hlavou. „Možná proto, že – když odečteme nejnutnější okruh pohlavářů obeznámených s věcí – jste měl jako jediná osoba mimo Omegu alespoň matnou potuchu, že se tady něco našlo.“ V následujícím tichu si promítl v hlavě děj, který již proběhl. Ve scénáři chybělo vyvrcholení, které se tam má brzy doplnit. Co tak důležitého vyžadovalo zásah, jenž se rovnal vraždě?

Matt po očku koukl na stráž. Muži stáli u dveří v pozoru a nejevili ani známku obvyklé ležérnosti, jakou vojáci projevují, když hlídají školku netrénovaných civilistů. Málem cítil, jak mají napjaté nervy. Jak sám viděl, tak se mnozí chovají před bitvou. A Sewellovo mlčení, když se Craig zeptal, kdy se

vrátí ponorka s kapitánem... neviditelný prst varovně zabrnkal Mattovi na nervy. Jestliže odpluli do zátoky Prudhoe, aby posílili obranu a pomohli při záchranných pracích, budou pryč řadu dnů. Sewell bude muset pro nezvané hosty zařídit ubytování. Nicméně fakt, že seděli zavření v kantýně, naznačoval, že kapitána očekávají v brzké době. A je-li tomu tak, proč tedy nepovolali ponorku na pomoc Prudhoe? Vždyť ke katastrofě došlo na domácím dvorku. Proč ponorka nečinně tvrdne tady? Nebo tady snad *musí* zůstat? Ale z jakého důvodu?

Craig vyslovil nahlas to, co všem kolovalo hlavou: „Potřebujeme zjistit, co se tady děje.“

„Jsem otevřený jakémukoli podnětnému nápadu,“ prohlásil Matt a tázavě pohlédl na Jenny.

Jenny pár vteřin přemítala, než řekla rozhodné slovo: „Zaprvé musíme vykoumat, jak pronikneme do té ruské polární stanice. Protože to, co spustilo celý ten cirkus, leží tam uvnitř.“

„Ale jak se tam dostaneme?“ zeptal se Matt. „Pěšky stěží. Vyjít si na procházku napříč ledovou plání a nevědět, jak daleko se potáhneme, je děsné riziko. A naše letadlo hlídají.“

Žádný z přítomných nevěděl, co si počít, avšak ustarané výrazy v obličejích prozrazovaly, že si každý uvědomuje, jak čas letí.

Matt mnohem silněji než kdokoli z nich vycítil, jak mocné síly se rozvířily, aby se utkaly o kus ledové země. Rusové... Američané... ztracená polární stanice ukrývající nějaké tajemství...

Do jaké tajné války se to probůh připletl?

Tichý chod

$$\Delta^{\zeta_b} \prec \zeta_b \succ \Delta^{\zeta_b} \quad \sigma \prec \zeta_b \prec \sigma \quad \Delta^{\zeta_b} \prec \zeta_b \succ \Delta^{\zeta_b}$$

9. DUBNA, ČAS 8:38

RUSKÁ PONORKA *DRAKON*

Viktor Petkov postřehl netrpělivost vyzařující z mladého kapitána. Už celou hodinu s vypnutými stroji nehybně stáli dva metry pod hladinou. Ledová střecha se vznášela dokonce ještě blíže, necelý metr nad věží. Před hodinou našli otevřený kanál v ledovém příkrovu. V podstatě nic víc než prasklinu příliš úzkou na to, aby se mohli vynořit, avšak na vztyčení rádiové antény do vzduchového prostoru plně postačovala.

Podle instrukcí čekali na bleskovou zprávu od brigádního generála Čenka z Federální bezpečnostní služby, přenos z Lubjanky přes satelitní síť se však zpozdil. Rovněž Viktorova trpělivost se ztenčovala. Opětně koukl na hodinky.

„Tohle nechápu,“ řekl kapitán Mikovskij. „Do dvou dnů máme být na americké výzkumné základně. Na co vůbec čekáme? Další cvičení? Nebo pro změnu vysazení *meteorologických přístrojů!*“ Poslední dvě slova zdůraznil a neskrytě osolil špetkou sarkasmu. Nevěřil, že roj Polárek tvoří pouhé barymetry. Naopak byl téměř pevně přesvědčen, že se jedná o špionážní odposlechová zařízení, která by sledovala Američany.

Tak to je.

Celou posádkou na můstku cloumala nervozita. Muži se tvářili nabroušeně, neboť všichni již slyšeli o útoku na středisko amerických ropných polí na Aljašce, k němuž došlo minulou noc. Nikdo sice nevěděl, co to znamená, nicméně všichni si uvědomovali, že americké vojenské síly v severní oblasti mají teď zvýšenou pohotovost. Okolní vody se staly horkými dokonce i pro diplomatickou misi.

Viktor se podíval na zápěstí druhé paže, které tížil monitor Polárky. Na plazmové obrazovce se ostře rýsovala pěticípá hvězda. Na vrcholu každého cípu se třpytil modrý bod čekající na hlavní spoušť.

Všechno bylo v pořádku.

Viktor si přes noc Polárku otestoval, což proběhlo bez závad, a celek vyžadoval pouze nepatrné vyladění. Viktor očarovane hleděl na obrazovku. Jaderná

síla využítá ve spojení s nejnovějším zvukotechnickým vynálezem, schopná rozdrtit celý ledový příkrov. Avšak v klidovém stavu fungovaly přístroje jako nesmírně citlivé přijímače. Pět vrcholových bodů hvězdy se poskládalo v radarovou síť s obřím ledovým talířem o rozloze stovek čtverečných kilometrů. Podobně jako u systémů ELF, běžně využívaných ponorkami, mohl monitor plynule komunikovat se sítí bez ohledu na to, v jakém koutě světa se admirál Petkov nachází.

V horním rohu obrazovky nepřetržitě blikal miniaturní symbol červeného srdce v synchronizaci s Viktorovým tepem.

Viktor zvedl jedno obočí přesně v okamžiku, kdy se přihnal důstojník ze spojovací centrály. „Obdrželi jsme bleskovou zprávu. Označenou pro admirála Petkova.“

Předal desky kapitánu Mikovskému, který je obratem ruky podal Viktorovi.

Ten popošel o pár kroků stranou a desky otevřel. Jak četl kusá sdělení, jeho rty zvlínil chladný úsměv.

NALÉHAVÉ – NALÉHAVÉ – NALÉHAVÉ – NALÉHAVÉ

ODESÍLATEL: FEDERÁLNÍ BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA

PŘÍJEMCE: DRAGON

Č J.: LUBJANKA 76-454A, DNE 9. DUBNA

VĚC: POTVRZENÍ OPERACE

PŘÍSNĚ TAJNÉ – PŘÍSNĚ TAJNÉ – PŘÍSNĚ TAJNÉ

OSOBNĚ PRO VELITELE FLOTILY

- (1) LEOPARD ÚSPĚŠNĚ ZASÁHL V PRUDHOE. VŠECHNY OČI SE DÍVAJÍ JINAM.
- (2) POVOLENO ODPLUTÍ K CÍLI JEDNA OZNAČENÉMU OMEGA.
- (3) JAKMILE ZÍSKÁTE JISTOTU, POSTUPTÉ K CÍLI DVA OZNAČENÉMU GRENDEL.
- (4) PRVOŘADOU VĚCÍ ZŮSTÁVÁ POSBÍRÁNÍ VŠECH PÍSEMNÝCH A HMOTNÝCH DOKLADŮ PRAVOPLATNĚ NÁLEŽEJÍCÍCH RUSKÉ FEDERATIVNÍ REPUBLICE.
- (5) DRUHÝM ÚKOLEM ZŮSTÁVÁ GENERÁLNÍ ÚKLID.
- (6) BUĎTE VE STŘEHU. US DELTA FORCE VYSLÁNY. ROZVĚDKA POTVRDILA, ŽE NEPŘÁTELSKÉ JEDNOTKY SMĚŘUJÍ K IDENTICKÝM CÍLŮM. ŘÍDÍCÍ OPERÁTOR TO POJAL VELKOLEPĚ. NSA OZNAČIL MISI DELTY ZA ČERNOTU. OPAKUJI ČERNOTU.
- (7) KANÁLY POTVRDILY OBOUSTRANNÉ ÚMYSLY.

- (8) DOKLADY NESMĚJÍ PADNOUT DO NEPŘÁTELSKÝCH RUKOU.
MÁTE VOLNOU RUKU ZABRÁNIT TOMU VŠEMI PROSTŘED-
KY.
- (9) ZASÍLÁ BRIGÁDNÍ GENERÁL ČENKO.
KONEC

Viktor sklapl desky a v hlavě si prošel Čenkovy poznámky. *Mise označena za černotu... potvrzeny oboustranné úmysly.* Zavrtěl hlavou. Donedávna žádná ze stran neměla ani páru o existenci stanice a teď ji žádná ze stran nechce nechat nedotčenou. V sázce bylo příliš mnoho. Hlavní cenou se staly plody práce jeho otce – objev, který může převrátit svět naruby.

A kdo bude jeho jediným vlastníkem?

Jedno věděl Viktor naprosto jistě: bylo to dědictví *jeho otce*. Američané ho nikdy nedostanou. Na to přísahal. A potom... dá do pořádku ostatní věci.

Znovu pohlédl na obrazovku s Polárkou. Má zelenou, má dokonce i volnou ruku, takže nastal čas zahájit vlastní gambit. Stiskl stříbrný knoflík po straně monitoru, aby ho podržel plných třicet vteřin. Dával si pozor, aby se nedotkl sousedního *červeného* knoflíku – teď ještě ne.

Upřeně se díval na obrazovku. Těch třicet vteřin měl jako zadní vrátka, aby mohl rozhodnutí důkladně zvážit. Jakmile se Polárka aktivovala, nemohl ustoupit, neboť se spustila řetězová reakce, kterou nešlo nijak zarazit. Držel knoflík, naplněn jistotou, že ze svého předsevzetí nesleví.

V průběhu vlastního života, rovných šedesáti čtyř roků, viděl, jak se Rusko mění z carské říše s úchvatnými paláci a chrámy v komunistický stát krutě poznamenaný Stalinovou érou, kapku pozvednutý perestrojkou a poté se rozpadájí v řadu nezávislých republik – chudých, se zpustošenou půdou a málem v troskách. Každý převrat jeho vlast a národ citelně oslabil.

A svět za hranicemi Ruska se nevyvíjel o nic lépe. Staleté nenávisti rozpoutaly mohutnou vlnu bojů a terorismu: Severní Irsko, Balkán, Izrael a arabské státy. Ten vzorek se opakoval pořád dokola a nebral konce. Nenacházel rozřešení a naděje se mihotala v nedohlednu.

Viktor dál držel knoflík stlačený.

Přišel čas, aby povstal nový svět, v němž se staré modely rozpadnou v prach a národy budou nuceny dát se dohromady a společnými silami pracovat, aby přežily a vše znovu vybudovaly. Nový svět se zrodí z ledu a zmatku.

To bude jeho dědičný odkaz na památku otce a matky. Střed hvězdy zůstal tmavý, avšak světélka na vrcholech cípů se postupně rozblikala a roztočila se kolem vlastních os. Viktor uvolnil knoflík. Hotovo.

Základní síť Polárky byla aktivována, takže nyní zbývalo dopravit na stanici hlavní spoušť. Projekt Nárazová vlna se tak přesune z oblasti teorie do skuteč-

nosti. Viktor hleděl na blikající a točící se světélka, která čekala na jeho konečný povel.

Potom běh věcí již nic nezastaví.

Neexistoval žádný klíč, jímž by se jednoduše otočilo a strojek by se vypnul.

Neexistovalo žádné falešné bezpečí.

Mikovskij přistoupil blíž. „Admirále?“

Viktor udiveně pootočil hlavu. Kapitán mu v té chvíli připadal tak mladičkový. Tak naivní. A vůbec netušil, že jeho svět už skončil. Viktor se nadechl. Ještě nikdy se necítil tak svobodný.

Zbavený okovů a nezatěžován budoucností, měl nyní pouze jediný cíl: vy-zvednout otcovo tělo a sebrat poklad, který patřil jeho rodině.

Na konci světa na ničem jiném nezáleželo.

„Admirále?“ opakoval Mikovskij. „Pane.“

Viktor se otočil čelem ke kapitánovi, odkašlal si a řekl: „*Drakon* má nové rozkazy.“

ČAS 9:02

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Perry stál v řídicím stanovišti s očima přitisknutýma na okuláry periskopu číslo jedna. Před deseti minutami zaznamenali široký kanál, kde se mohli pohodlně vynořit, avšak Perry rozhodl vystrčit nad hladinu pouze periskop. Nyní pozoroval nezměrná ledová pole. Zvedl se silný vítr, se skučením se proháněl po mrazivých pláních a obloha se potáhla bílou oponou. Blížila se bouře. Perry si však nepotřeboval ověřovat, jaké je venku počasí. Cítil v kostech ještě jinou bouřku.

Po celou noc hlídkovali ve vodách kolem Omegy a ruské základny a dle rozkazu slídili po nějaké známce, že se žene *Drakon*. Noční vody však zely prázdnotou. S výjimkou hejna běluh, které proplulo těsně na hranici doslechu, nezachytil sonar nic. Zdálo se, že *Polar Sentinel* se oceánem plaví úplně sám.

V mužstvu přetrvávalo vysoké napětí. Chlapi si připadali jako v bezzubé kocábce, která se vydala na lov na žraloka – mrštné útočné ponorky Akula II. třídy. Perry si přečetl zprávu výzvědné služby, která obsahovala výčet výzbroje na palubě *Drakonu*. Rusové ponorce dali vskutku přiléhavé jméno – drak. Byla vybavená nejen obvyklými klasickými torpédy, nýbrž i raketovými zbraněmi: bleskurychlými torpédy Škval a protiponorkovými raketami SS-N-16. Představovala hrozivého protivníka pro samý výkvět americké válečné flotily, a kdyby se postavila proti drobečku pokřtěnému *Polar Sentinel*, byl by to zápas mezi pulcem a mečounem.

Z pozorovatelný vešel do řídicího stanoviště radista. „Pane, podařilo se mi dostat na drát velitele Deadhorse. Bohužel nevím, jak dlouho udržíme spojení.“

„Výborně.“ Perry sklapl držadla periskopu, spustil hydrauliku, aby se trubice opět ponořila dolů, a vydal se za námořníkem do centrály.

„Chytil jsem UHF, které se odráží od ionosféry,“ sdělil cestou radista. „Ale nemůžu slíbit, že zase nevypadneme.“

Perry přikývl a přešel k vysílačce. Museli se vynořit na výšku periskopu, aby mohli vztyčit antény a odeslat hlášení o průběhu uplynulé noci, nicméně Perry radistu požádal, aby se pokusil dovolat do zátoky Prudhoe. Posádka chtěla být v obraze a prahla po nejčerstvějších zprávách.

Perry sejmul z háku sluchátka s mikrofonom a ohlásil se: „Kapitán Perry.“

„Velitel Tracy,“ zašeptal mu do ucha hlas, který jako by přicházel z říše duchů či z Měsíce, jak zněl slabě a střídavě se přibližoval a vzdaloval. „Jsem rád, že se nám povedlo navázat spojení.“

„Jak probíhá šetření a záchranné práce?“

„Ještě pořád tady máme pěkný cirkus, ale požáry jsme konečně dostali pod kontrolu. A možná jsme natrefili na první stopu, která vede k pachatelům.“

„Vážně? Máte představu, kdo sabotáž provedl?“

Následovala dlouhá odmlka. „Doufal jsem, že odpověď si dáte sám.“

Perry sraštil obočí. „Já?“

„Právě jsem se snažil probíjet na Omegu, když jste zavolali. Zhruba před hodinou mi někdo anonymně poslal metrážní záběry malého letadla, které přeletělo nad sběrnou stanicí číslo jedna těsně předtím, než vybuchla. Jsou černobílé, zrnité... jakoby snímané kamerou pro noční natáčení.“

„A co to má společného s Omegou?“

„Vaše ochranka na základně se spojila s Policejním ředitelstvím ve Fairbanksu. Vyptávala se na jedno z jejich letadel a ověřovala si totožnost šerifa, který zmíněné letadlo pilotuje. Dozvěděl jsem se to, když jsme tam zavolali kvůli identifikaci letadla z videopásky. Registrační značka souhlasí.“

„A kde je to letadlo teď?“ zeptal se Perry, i když již tušil, co se dozví. Podezření se v mžiku potvrdilo.

„Dnes ráno přistálo na naší polární základně.“

Perry zavřel oči. Tohle už bylo moc. Nemělo cenu zavřít se po probdělé vyčerpávající noci na jednu dvě hodiny do kajuty a snažit se usnout.

„Již jsem zaslal žádost vašim nadřízeným, abyste posádku letadla dopravili do Deadhorse k výsledku.“

„A vy se domníváte, že oni vyhodili zásobníky a čerpačku do povětří?“

„To máme v úmyslu zjistit. Ale i tak, ať jsou kdokoli, musejí být přísně střeženi.“

Perry si povzdechl. Proti moudrosti takového opatření neměl námitky. Ale pokud to opravdu jsou hledaní sabotéři, pak co dělají na základně? A pokud to sabotéři nejsou, pak řetěz podivných událostí do sebe až příliš těsně zapadá, než aby se jednalo o pouhou shodu náhod. Zaprvé exploze v zátoce Prudhoe, zadruhé podezřelé chování Rusů a do třetice nenadálý přílet záhadných hostů. Bezpochyby jsou do všeho nějak zapleteni. Jenže jak?

„Musím celou, záležitost projednat s vrchním velením, než zadržené přepravíme k vám. Do té doby je budeme držet pod zámek,“ řekl Perry na závěr.

„Samozřejmě, kapitáne. A dobrý lov,“ zakončil Tracy a zavěsil.

Perry odložil sluchátka s mikrofonom a obrátil se na radistu: „Jakmile se vrátíme na Omegu, potřebuji se bleskově spojit s admirálem Reynoldsem.“

„Ano, pane. Vynasnažím se.“

Perry vyšel do chodby a průlezem se protáhl zpátky na řídicí stanoviště.

Velitel Bratt kapitána vyhlížel. „Tak co nového v Prudhoe?“ zeptal se netr-pělivě.

„Zdá se, že klíč k celé té mele nám spadl z nebe rovnou do klína.“

„Co tím míníte, pane?“

„Míním tím, že se ihned vracíme na Omegu. Máme pár významných hostů, takže uspořádáme zábavu.“

„Rusy?“

Perry pomalu zavrtěl hlavou. „Hlavně nás fofrem dostaňte na základnu.“

„Jasně, kapitáne.“ Bratt se otočil, aby připravil loď k ponoření.

Perry se v duchu pokusil poskládat dílky puzzle. Bohužel příliš mnoho střípků zde chybělo. Nakonec to vzdal. Třeba chytne nit dřív, než dorazí do přístavu uprostřed ledové pláně. Měl zvláštní pocit, že již brzy bude muset nastražit všechny smysly na maximum.

Otevřel ústa, aby dal Brattovi povel, když dozorčí služby u sonaru zčistajas-na oznámil: „Palubní důstojníku, máme kontakt na Sierra jedna!“

Všichni okamžitě zpozorněli. *Zřejmě nějaká větší ryba.*

Bratt hbitě přešel k elektrotechnikům obsluhujícím BSY-1 a Perry se bez váhání připojil, aby sledoval, jak plynulé vlny zelených vodopádů na obrazovkách přenášejí zachycené údaje.

Dozorčí se otočil k Perrymu. „Je to ponorka, pane. A pěkně velká.“

Perry upřeně hleděl na obrazovky. „*Drakon*,“ řekl.

„Přesná trefa, kapitáne,“ potvrdil Bratt od vedlejšího pultu, kam se přesunul, aby si ověřil kurz a rychlost terče. „Míří přímo k Omeze.“

Jakmile Amanda opustila štolu termitiště a vstoupila do ocelové chodby polární stanice, svlékla parku. Po pobytu v mrazivém srdci ledového ostrova byly vyhřívané prostory velice vítané, i když teplý vzduch byl stále nasycený tak vysokou vlhkostí, že málem ulpívala na těle jako pot. Amanda pověsila bundu na věšák u vchodu do termitiště.

Doktor Willig v přívalu horka shodil na záda kapuci a rozepnul zip, avšak bundu nechal na sobě. Stáhl z rukou tlusté palčáky, které strčil do kapes, promnul si dlaně a nadechl se z plných plic. Sedmdesátiletý oceánograf očividně ocenil, že je zase v teple. „Co máte dál v plánu?“ zeptal se.

Amanda vykročila chodbou. „Blíží se velká bouře. Jestli se chci dostat na Omegu včas, musím ihned vyrazit. Jinak tady uvíznu, dokud se počasí neuoudří, což může trvat nejméně dva dny.“

„A jak vidím, to se vám nechce.“

Amanda si všimla potutelného úsměvu, který mírně zvedl koutky doktorových rtů.

„Kapitán Perry se má vrátit na základnu,“ řekl a pohodil hlavou ke strážnému u dveří. Stál tam pouze jeden muž, neboť velení snížilo počet námořníků na pevnině na nejnutnější zajištění ostrahy a stáhlo posádku na ponorku – prý kvůli cvičení. „Určitě nechcete propást slavnostní příjezd.“

„Oskare,“ pronesla Amanda varovně, avšak nedokázala se ubránit úsměvu. Copak je tak průhledná?

„To je v pořádku, má drahá. Mně se po Heleně také stýská. Těžce nesu, že nás osud rozdělil.“

Amanda vzala svého rádce a ochránce za ruku a stiskla ji. Doktorova manželka zemřela před dvěma roky na Hodgkinovu nemoc.

„Jedte zpátky na Omegu,“ řekl Willig. „Nemrhejte časem tady, když můžete být spolu.“ Právě došli k námořníkovi střežícímu jedinou vstupní bránu do čtvrtého poschodí. Oskar pohlédl na muže a poté na Amandu. „Nechcete mi už konečně prozradit, co se nachází uvnitř?“

„To vážně ani nechtějte vědět.“

Willig pokrčil rameny. „Vědec je zvyklý přijímat tvrdou pravdu... obzvlášť když je starší než tahle základna.“

Sotva bok po boku prošli kolem dveří, Amanda tiše řekla: „Pravda stejně brzy vyjde najevo.“

„Myslíte, až přijedou Rusové?“

Amanda potřásla hlavou a s hořkostí, kterou se jí nepodařilo zakrýt, prohlásila: „Ve všem má prsty politika.“ Bytostně nesnášela tajnosti, obzvlášť když

musela něco tajit před vlastním výzkumným týmem. Navíc byla přesvědčena, že svět má právo vědět, co se zde před šedesáti lety zběhlo. Se sdělením, že malé zpoždění nehraje v tak choulostivé záležitosti žádnou roli, nedovolili uvolnit informace, což je dozajista nejlepší způsob, jak získat čas, aby mohli otupit ostří a dost možná i všechno pohřbít beze stopy. Hluboko v Amandině nitru zahořela zlost.

U centrálního točitého schodiště se na okamžik zarazila a pak začala stoupat vzhůru. Plechové schody se jí třásly pod nohama. Znenadání koutkem oka zachytila pohyb. V šachtě, kolem níž se spirála vinula, se rozjely kabely. Vzápětí spatřila, jak se zdola zvedá ocelová klec, která dvojici minula a hladce stoupala výš. Otočila se k Willigovi. „Oni spravili výtah!“

Willig přikývl. „Lee Bentley s týmem NASA vyrazili do pole, aby se poprali se starou mašinou. Měli perný den, ale kluci milují hračky.“

Amanda zavrtěla hlavou. Donedávna nefunkční stanice zamrzlá v ledu roztála a vracela se k životu. Dvojice mlčky pokračovala v cestě.

Když vystoupili do nejvyššího poschodí, rozloučili se a Amanda se odebrala do místnosti, v níž se dočasně ubytovala a minulou noc přespala. Převlékla se do termální plachtařské kombinézy a naskládala věci do brašny. Jelikož spor mezi biology a geology urovnala a alespoň pár dnů bude pokoj, mohla se vrátit na Omegu.

Jakmile vyšla do takzvané společenské haly, zamávala na ni žena v modré uniformě, stojící opodál. Poručice Serina Washburnová, členka týmu přiděleného na ostrahu základny, byla ve zdejší námořní posádce jedinou zástupkyní něžného pohlaví. Měla vysokou postavu, ebenově černou kůži a husté vlasy ostříhané po mariňácku do trávníčku. Při pohledu na Serinu se člověk neubránil myšlence na Amazonky ze staré mytologie, slavné válečnice oplývající silou, odvahou a grácií. Měla klidnou povahu, vzorné vystupování a vždy se tvářila vážně. Nyní se před Amandou postavila do pozoru a uctivě pozdravila.

„Doktorko Reynoldsová, mám zprávu odeslanou z Omegy.“

Amanda si povzdechla. Co se tam zase semlelo? „Ano, prosím.“

„Dnes ráno přistála u Omegy skupina civilistů, kterou ochranka ihned zadržela.“

Amanda se vyděsila. „Co jsou zač?“

„Jsou to celkem čtyři osoby a pes. Mezi zadrženými je šerif, strážce aljašské přírody a reportér. Jejich totožnost byla ověřena a potvrzena.“

„Tak proč jste je zadrželi?“

Washburnová přešlápla z nohy na nohu. „V souvislosti se sabotáží v Prudhoe,“ odpověděla a trhla ramenem.

Nikdo nic neponechá náhodě, pomyslela si Amanda. „A víme, proč zde přistáli?“

„Letěli najisto. Vědí dokonce i o této stanici.“

„Jak se o ní dozvěděli?“

Poručice pokrčila rameny. „Tvrdí, že se na nás řítí nějaké nebezpečí. Patrně to souvisí s explozemi na ropných polích. Odmítají říct víc. Trvají na tom, že budou mluvit jen s nejvýše postavenými. Nepodařilo se nám spojit s kapitánem Perrym.“

Amanda přikývla. Jako vedoucí základny se bude muset na věc podívat. „Stejně už mám namířeno na Omegu. Až tam dojedu, hned se té záležitosti ujmu.“

Ustoupila stranou, avšak poručice zvedla paži, aby ji zarazila. „Je tady ještě jedna maličkost.“

„Jaká?“

„Zejména ten reportér projevil žhavý zájem o prohlídku ruské stanice. Všichni už jsou naježeni.“

Amanda se v první chvíli rozhodla, že návštěvu jednoznačně nepovolí, avšak potom si vzpomněla na vlastní rozčilení nad utajováním a politikařením, které objev ve čtvrtém poschodí obklopují. *Jestliže má nyní po ruce reportéra, který by vše zdokumentoval... a jako svědka šerifa coby nestranného zástupce zákona...*

Zvažovala možnosti. Než po návratu cizince vyslechne, přiznane se bouře, která všechny uvězní na Omeze. Jakmile se vrátí kapitán Perry, zcela jasně reportérovi exkurzi zadržne. On nemá na výběr, jelikož musí plnit rozkazy nadřízených. Avšak ona není nijak vázána či omezována poslušností. Amanda se zhluboka nadechla. Uvědomovala si, že se nabízí jenom úzké okénko, které by pomohlo pohnout se z mrtvého bodu, na němž uvízli kvůli politice, a umožnilo vysvitnout troše pravdy, předtím než odporný nález zahalí rétorika a mraky lží.

Amanda zpříma pohlédla na poručice, jež tam stála strnule jako svíčka. „Slečno Washburnová, zařídte, ať přivezou civilisty sem.“

„Promiňte?“

„Vyslechnu je zde.“

Washburnová zvedla jedno obočí. „Domnívám se, že korvetní kapitán Sewell nebude s vaším rozhodnutím souhlasit.“

„Tady přece budou zajištění úplně stejně jako na Omeze. Jestliže k nim velitel chce z bezpečnostních důvodů postavit stráž, pak nemám žádné námitky. A jako doprovod může poslat tolik mužů, kolik se mu zlíbí. Hlavně ať je přivezou dříve, než udeří bouře.“

Washburnová okamžik mlčela a potom přikývla. „Ano, madam.“ Udělala čelem vzad a vykročila přes halu ke kóji, v níž zřídili centrálu s krátkovlnnou vysílačkou, aby měli stálé spojení s Omegou.

Amanda se rozhlédla kolem sebe. Konečně se někdo z vnějšího světa dozví, co se skrývá dole, a jistojistě se postará, aby alespoň zrnko pravdy vyplavalo na hladinu a proniklo na veřejnost.

Přesto pocítila Amanda nepříjemnou tíseň a vnitřní třes. Dřív než mohla vystopovat, co náhlou úzkost způsobilo, padl na ni vysoký stín. Leknutím sebou trhla. Tuto stránku hluchoty nenáviděla ze všeho nejvíc. Nikdy neslyšela, že se někdo blíží zezadu.

Prudce se otočila a spatřila Connora MacFerrana, jenž se nad ní tyčil jako hora a tvářil se ustaraně. „Neviděla jste Lacy?“ zeptal se.

„Slečnu Devlinovou?“

Connor jen přikývl.

Amanda v zamyšlení pokrčila nos. „Potkaly jsme se u vchodu do termiště. Nesla si brusle.“ Amanda a studentka geologie sdílely společné zájmy, pokud šlo o zimní sporty, o čemž si párkrát poklábosily.

Connor koukl na hodinky. „Měla se vrátit z ranní rozcvičky už před hodinou. Požádal jsem ji, aby se mnou... ehm, prošla čerstvá data.“

„Rozdělily jsme se. Ona zabočila do štol, směrem k vašim výzkumům, a já jsem pokračovala do velké sluje. Od té chvíle jsem ji neviděla.“

Skotův obličej se stáhl obavami.

„Vy myslíte, že tam dole zabloudila?“ zeptala se Amanda.

„Raději se po ní jdu poohlédnout. Znáám přibližně trasu, kterou jezdí.“ Otočil se a klátivě jako mohutný medvěd zamířil k točitému schodišti.

„Vezměte s sebou někoho!“ zavolala za ním Amanda. „A dejte mi vědět, až Lacy najdete!“

Connor pouze zvedl paži a máchl do vzduchu, což si mohla vyložit buď jako znak ocenění, anebo zneuznání lidského zájmu.

Amanda očima provázela vzdalujícího se muže a její úzkost přerostla ve vážné obavy. Doufala, že se mladá žena nezranila. Vydala se zpátky do své včerejší ložnice a cestou rozeplula zip termálního oděvu. Poté spatřila u jednoho stolu v hale doktora Williga.

Willig mávl rukou, jako by ji chtěl popohnat. „Já myslel, že už jste pryč,“ prohodil, když procházela kolem.

„Změna plánu.“

„Díky bohu. Zrovna jsme si s doktorem Gustofem povídali o počasí.“ Oskar ukázal palcem na kanadského meteorologa usazeného na sousední židli. Erik Gustof vzhledem nezapřel, že má norské předky. Setřel z krátkce zastřiženého plnovousu drobkou od sendviče a kývl na pozdrav. „Zanalyzoval údaje ze sítě přístrojů, které rozmístili venku. Přicházející bouře se vystupňuje v pravý blizzard. Naměřili rychlost větru sto dvanáct kilometrů za hodinu.“

Erik pokýval hlavou. „Pořádný lamželezo, co fouknutím bourá stodoly. Jsme tady uvěznění, ale v tak bytelném bunkru jsme jako ve vatičce.“

Amanda povzdechla. Vzpomněla si na varování nečekaných hostů: *řítí se na nás nějaké nebezpečí*. Zdá se, že cizinci vědí, o čem mluví, avšak určitě se to netýkalo řádění přírodních živlů.

„Jste v pořádku?“ zeptal se doktor Willig.

„Ach, ano,“ odpověděla Amanda nepřítomně. „Prozatím ano.“

ČAS 10:05

VÝZKUMNÁ ZÁKLADNA OMEGA

Jenny si oblékla parku. Po očku nepřestávala sledovat stráž. Kolem se rovněž ostatní navlékali do oblečení pro polární podmínky, které ochotně dodal personál základny. Snesl do kantýny celou hromadu palčáků, šál a svetrů. Matt si narazil na hlavu vypůjčený vlněný kulich, jelikož jeho vypolstrovaná zelená armádní bunda postrádala kapuci. S obvyklou tvrdohlavostí odmítl převléct se do námořnické parky. Jenny věděla, že její bývalý manžel by se s tím ošuntělým cárem vlastní minulosti nikdy nerozloučil.

„Budete potřebovat rovněž sluneční brýle,“ sdělil korvetní kapitán Sewell.

„Já žádné nemám,“ řekl Craig a hodil přes rameno brašnu plnou fotoaparátů a osobní výbavy, pro kterou zvlášť dojel ke Twin Otteru jeden poddůstojník.

Před půl hodinou se Sewell vrátil s novými pokyny. Podařilo se mu uvědomit o návštěvě ředitelku Omegy, která – jak vyšlo najevo – byla dcerou admirála, jenž zdejší námořní posádce velel. Kapku to zavánělo protekcí, nicméně Jenny osobně si nestěžovala, neboť doktorka Reynoldsová dala svolení, aby se přesunuli na ruskou stanici.

Sewell podal Craigovi sluneční brýle, které vytáhl z vlastní kapsy. On jako velitel a jeden člen ochranky museli zůstat na místě.

Jenny poklekla a objala Bana. Ten zamával ocasem a začal jí žužlat ucho. Sewell jednoznačně zamítl, aby vzali psa s sebou. „Buď hodný kluk,“ řekla Jenny.

Haf... haf... haf...

Matt přistoupil k loučící se dvojici a podrbal Bana mezi ušima. „Zítra jsme zpátky, kamaráde.“

Jenny se na Matta podívala úkosem. Bane byl poslední pouto, které je spojovalo. Střípek společné lásky. Když Matt zachytil Jennyin pohled, nedůvěra z jejích očí zmizela. Jejich duše splynuly, avšak oba za okamžik pocítili trapné rozpaky. Matt se odvrátil první.

Když Jenny vstala, námořník, který držel Bana na vodítku, řekl: „Já se o vašeho psa dobře postarám.“

„Radím vám, abyste se postaral víc než dobře,“ utrousil Matt.

Dvaadvacetiletý mladík přikývl. „Můj táta má doma smečku huskyů. Bezvadný tažný spřežení.“

Prekvapená Jenny si mladého námořníka prohlédla pozorněji. Měl olivovou pleť a zářivé oči, v nichž se mísila nevinnost, upřímnost a bujnost. Vypadal jako indián, nejspíš narozený na Aleutách. Jenny si přečetla jméno vyšité na chlopni náprsní kapsy. „Tom Pomautuk?“ Následně rozšířila oči v poznání. „Nejste náhodou syn Sněžného orla? Myslím Jimmyho Pomautuka?“

Nyní se v jeho očích mihl údiv. „Vy znáte tátu?“

„V devadesátém devátém jel Iditarod. Umístil se na třetí příčce.“

Mladíkův obličej rozzářil široký hrdý úsměv. „Jasně!“

„Já ten závod také jela. Váš otec mi pomohl, když jsem v plné rychlosti najecla na pařez a převrhly se mi saně.“ Jenny pocítila větší důvěru, když věděla, že nechává Bana v rukou syna Sněžného orla. „A jak se daří Nanukovi?“

Tomův úsměv se roztáhl od ucha k uchu, i když oči trochu posmutněly. „Hodně zestárl. Teď už jenom pomáhá tátovi připravovat se na závody. Doby, kdy kočíroval spřežení, už minuly. Ale doma, na ostrově Fox, máme štěňata z Nanukova chovu. Táta je trénuje.“

Sewell rozhovor rázně přerušil. „Musíte se vydat na cestu, abyste unikli bouři.“

Jenny Bana naposled poplácala. „Poslouchej Toma,“ přikázala rádobý přísně a odstoupila.

„Nelíbí se mi, že tady Bane zůstane s cizí osobou,“ zabrumlal Matt.

„Můžeš tady s klidem zůstat taky,“ prohlásila Jenny, proklouzla kolem Matta a zamířila s ostatními ke dveřím.

Matt následoval Jenny jako ponurý stín v zádech.

Skupina vyšla ven do mrazu a ostrého větru. Zářivkové osvětlení místností vystřídalo nezvyklé šero zamračeného dne. Slunce stálo na obloze jako zamlžený kotouč vydávající mdlou záři a okolní svět jako by uvízl mezi dnem a nocí. Již od časného rána se od obzoru plížila ledová mlha, která zahalila základnu. Tak si Jenny vždy představovala očistec: nekonečná bílá tma.

S prvním dechem jí do hrudi pronikl chlad, jako by plíce naplnila ledová voda. Reflexivně se rozkašlala. Teplota prudce klesla. Každému nezakrytému kousku kůže nyní hrozilo bezprostřední nebezpečí omrznutí. Dokonce i chloupky v nozdrách se ojínily a slzy zamrzaly v slzných kanálkách. Polární kraje nejsou místem pro život.

Jakmile opustili chráněný přístav, který domek nabízel, skučící vítr se pokoušel strhat z Jenny šatstvo a vysát jí teplo z těla. Ve vzduchu prořezávaném prudkými závany byla cítit bouře.

Schoulení a přitisknutí k sobě se v hloučku krok za krokem štrachali k dvojici sněžných roleb zaparkovaných opodál.

V dálce se ozvalo zahřmění, které se valilo i ledovou půdou pod nohama.

Craig se zděšeně rozhlédl. „Co to bylo?“

„Lámou se ledy,“ odpověděla Jenny. „Bouře zvedá kry, které se vzpříčují a praskají.“ Jako burácení hromů se od obzoru přihnalo další mohutné praštění. Všichni rázem pocítili v botách záchvěvy připomínající zemětřesení. Strhne se opravdové peklo, pomyslela si Jenny.

Když došli k vozidlům, skupina se rozdělila. Jedna dvojice námořníků si vzala na starost Jenny a starého Johna a druhá Craiga a Matta. Navzdory faktu, že ochotně spolupracovali a dostali povolení navštívit ruskou stanici, vsadil Sewell na jistotu a přidělil ke každému po zuby ozbrojeného tělesného strážce, který měl za úkol hlídat hosta po celou dobu.

Jeden strážce otevřel dveře kabiny a pokynul Jenny: „Madam, vy a váš otec pojedete s námi. Nastupte, prosím.“

Jenny sklonila hlavu a vlezla dovnitř vděčná, že se konečně schová před víchrem.

Řidič v modré parce už seděl za volantem. Když vklouzla na prostřední dvousedadlo, kývl na pozdrav a pronesl: „Madam.“

Jenny se na něho na oplátku zamračila. Jestli ji dnes ještě někdo osloví *madam*, tak...

„Omlouvám se, ale nemohu zapnout topení,“ oznámil řidič k radosti všech. „Máme před sebou čtyřicet osm kilometrů, takže musíme šetřit.“ Jakmile se celá posádka usadila, řidič nastartoval pásové vozítko a rozjel se k ledové pláni. Když opustili vesničku, vjel do kolejí vyhloubených první rolbou, která vezla Matta a Craiga. Po chvíli stiskl knoflík přehrávače a z miniaturních reproduktorů zadrnčela klasická rocková melodie.

Jeden z námořníků tísňících se na zadním sedadle zaúpěl, předklonil se a vyjekl: „Vypni ten škvár pro starý páprdy! Nemáš tam nějaký hip-hop?“

„Kdo řídí tuhle káru? Můžu posloužit Backstreet Boys.“ V řidičově hlase jasně zazněla výhrůžka.

„Ne, ne... To je v pohodě,“ řekl smířlivě nespokojenec a opět opřel záda.

Dál pokračovali mlčky, každý ponořený do vlastních myšlenek. Řidič ztlumil zvuk, takže zvenčí bylo slyšet křupání sněhu pod zubatými pásy.

Řidič si pobrukoval melodii a Jenny se ohlédla. Od základny se vzdálili zhruba půl kilometru. Červené budovy se jako přízraky rozplizle vynořovaly a znovu ztrácely v mlze rozvířeně větrem. Rovněž sníh se začínal zvedat v mohutných vírech.

Jenny pomalu otáčela hlavu dopředu a vtom se zarazila. Její pozornost upoutal nějaký pohyb – nikoli přímo vzadu, kde ležela základna, nýbrž kousek

stranou. Hustým bílým závojem prosvítl temný stín, který se vyhoupl z hloubky. Jenny v první chvíli myslela, že nad hladinu vyskočila velryba. Upřeně se zadívala na místo, kde jako by cosi vyčnívalo z ledu. Stále tápala v nejistotě.

Potom vítr rozvál mlhu a na okamžik jasněji odkryl výhled. Jenny spatřila useknutou černou věž, která čněla nad kostrbatý obrys ledového terénu. Z jejího povrchu stoupala do vzduchu o teplotě hluboko pod nulou pára jako z živé bytosti. Na jejích bocích svítily malé puntíky. A těsně nad ledem se kmitaly červené světelné body velké jako špendlíkové hlavičky, které jako by poletovaly mlhou. Po ledovém útesu se plížily matné postavy.

„Je to vaše ponorka?“ zeptala se Jenny, již konečně svitlo.

Oba námořníci se bleskurychle otočili. Hudební kritik, jenž měl lepší výhled, povyskočil na sedadle. „Do prdele!“ vykřikl a trhnutím otevřel zadní dveře. „To jsou Rusové!“

Do kabiny se vedral vítr. Řidič přibrzdil. Jenny viděla, že první rolba pokračuje v jízdě a pozvolna mizí v ledové mlze. Zřejmě ponorku nezaznamenali.

Otočila se k otci. Také on se díval směrem k základně. „Mají na sobě bílé parky,“ poznamenal naoko klidně.

Rovněž Jenny si toho všimla.

Strážce s útočnou puškou v ruce vyskočil zadními dveřmi dřív, než vozidlo se zachrčením zastavilo.

„Ne! Ne! Jeďte!“ naléhavě pobídla řidiče Jenny. Ten ji ignoroval.

Strážce venku zvedl zbraň. Stál tam a zkoumal ponorku a postavy, které běžely po ledovém poli.

V mlze se míhaly zářící laserové zaměřovače. Potom z vrcholu ponorky vyšlehl ohnivý záblesk. Raketa mělkým obloukem prořízla vzduch a zasáhla jeden z menších domků na okraji vesničky.

Výbuch stavení rozmetal. Vzhůru se vznesl gejzír hořících úlomků, zatímco v ledu se utvořil tři metry široký kráter.

Druhý námořník, který zůstal ve vozidle, ze sebe rozčileně vyrazil: „Vyhodili satelitní síť!“ A vyklonil se ze zadních dveří.

Jenny zahlédla jeden červený paprsek, který se plazil po ledu přímo k rolbě... a našel si je. Zběsile se otočila a zařvala: „Hněte sebou!“

Když řidič nereagoval, vykopla nohou a chodidlem sešlápla plynový pedál. Vozidlo, stále s motorem v chodu, se vyřítilo kupředu.

„Co děláte?“ vykřikl řidič a odkopl Jennyinu nohu.

„Přefikli vám hlavní spojení!“ zaječela Jenny. „A vy si myslíte, že nás nechají jen tak odjet?!“

Na potvrzení jejích slov se venku ozval výstřel. Vzápětí strážce klekl na jedno koleno a začal střílet. „Jeďte!“ zakřičel, aniž se ohlédl.

Řidič zlomek vteřiny váhal a pak dupl na plyn. „Naskoč!“ křikl přes rameno.

„Poběž, Fernandezi!“ zavolal na kamaráda námořník na zadním sedadle.

Strážce se opět postavil a dal se na ústup. Z hlavně jeho pušky se kouřilo. V mlze se vynořilo víc laserových světlušek, které směřovaly k prchajícímu vozidlu. Fernandez se otočil a rozběhl se. Když byl pouze pár kroků od cíle, zakopl. Následně mu střela vysoko vymrštila pravou nohu. Vylétl do vzduchu a tvrdě dopadl na led, po němž neovladatelně klouzal dál a zanechával za sebou červenou čáru.

„Fernandezi!“ Druhý strážce vyskočil z kabiny, doběhl k parťákovi, drapl ho za límec a vlekl ho za rolbou.

Řidič zpomalil, aby je dvojice mohla dostihnout.

Starý John se vmáčkkl do kouta a Jenny přelezla na zadní sedadlo, aby raněného pomohla vtáhnout dovnitř.

Sotva se oba muži dostali opět na palubu, Fernandez zařval na řidiče: „Nakopni ten křáp, ať hne prdelí!“ Spíš než vystrašeně se tvářil vztekle, neboť v duchu zuřil, že se nechal tak hloupě zasáhnout. Zaťatou pěstí bouchl do sedadla.

Druhý muž oběma rukama stlačoval kamarádovo stehno. Mezi jeho prsty chráněnými rukavicemi stékala krev.

Sněžná rolba se plnou parou valila po ledu. Jenny upřeně hleděla dopředu a pátrala po prvním vozidlu, které dočista zmizelo z dohledu. Kéž by také nás ledová mlha milosrdně schovala, pomyslela si.

Z reproduktorů se dál tiše neslo rockování kapely podbarvené křupáním sněhu. Potom prořízl vzduch ostrý hvizd.

„Sráči ruský!“ ulevil si řidič.

Granát vybuchl kus před nimi a zasypal sněžnou rolbu úlomky ledu. Přední sklo popraskalo tak, že vůbec neviděli na cestu.

Řidič instinktivně strhl volant doprava. Těžká rolba se ve smyku postavila na jeden pás a kodrcavě pokračovala dál. Skrz oblaky dýmu Jenny zahlédla, čemu se řidič pokoušel vyhnout.

Vpředu zela jáma hluboká dobré tři metry, na jejímž dnu šplouchala voda smíšená s ledovou tříští, a z jejích okrajů se vzhůru valila pára.

Rolba sebou mrskala a nezadržitelně klouzala na jednom pásu k smrtící pasti. Jenny si byla jistá, že se řidiči nepodaří zabránit pádu, třebaže úporně zápasil s volantem.

Nikdo v kabině nedýchal.

Jako zázrakem se stalo nemožné. Dosud vzpurné vozidlo se zastavilo těsně na okraji díry, kde roztříštěný led vytvořil zvýšenou ohradu.

Řidič zaklel – napůl úlevou a napůl z potlačovaného strachu.

Sněžná rolba se zakymácela a poté plnou vahou dopadla na druhý pás. Jenny při nárazu na ledovou zem zacvakaly zuby. Vzápětí se ozvalo mocné praštění.

Jenny se sevřelo srdce. „Ven!“ vyjekla a zašmátala po klice dveří, avšak bylo už příliš pozdě.

Jako ledovec, jenž se odděluje od pobřeží, se led pod nimi odlomil, a následován sněžnou rolbou, která za sebou strhávala bílou lavinu, se v doprovodu rockové melodie propadal do hlubin oceánu.

ČAS 10:38

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Perry se rozhodl setrvat na můstku. Celá posádka ve službě zadržovala dech a nespouštěla oči z obrazovek a palubních přístrojů. Perry se naklonil k obrazovce, na níž se promítaly digitální záběry jedné z venkovních kamer. Ve vzdálenosti osm set metrů se vznášel stín *Drakonu*, lemovaný pilířem světla, které do hlubin pronikalo otevřenými vodami polyně. Nepřátelská ponorka nejevila žádnou známku, že by v zádech ucítila menší stín.

„Kapitáne,“ řekl šeptem Bratt, který stál se sluchátky na uších u navigačního pultu. „Naše mikrofony zachytily výstřely.“

„Zatraceně!“ zabrumlal Perry, zaťal pěst a pohlédl na Bratta.

Ten s očima plnými očekávání hlesl: „Rozkazy?“

Od prvního kontaktu sonaru se *Polar Sentinel* pověsil ruské ponorce na paty a zpovzdálí sledoval, jak tiše a rychle míří k Omeze. Všem bylo jasné, že proti mnohem větší a plně vyzbrojené Akule nemají žádnou šanci. Sami neozbrojeni se nemohli ani bránit, natož aby zaútočili. Rovněž všichni věděli, že když se nevynoří, nebudou moct základnu varovat. A tak si prozatím hráli na duchy.

„Odpálili raketovou střelu!“ vyhrkl dozorčí od sonaru.

Sotva to dořekl, na obrazovce se s ostrým zábleskem prolomil směrem dolů kus ledového příkrovu, jako by se z nebeských výšin zřítil meteor. Vůbec nepotřebovali mikrofony, aby slyšeli ozvěnu výbuchu šířící se vodami.

Následoval okamžik ticha, neboť všichni ohromením oněměli.

„Myslím, že zasáhli satelitní centrálu,“ zašeptal Bratt a neslyšně poklepal prstem na půdorysnou mapu Omegy.

Chtějí základnu odříznout, uvědomil si Perry. Satelitní přijímače a vysílače představovaly jediný spojovací článek základny s vnějším světem – samozřejmě vedle *Polar Sentinelu*.

„Co uděláme?“ zeptal se Bratt.

„Musíme vystrčit čumák nad vodu,“ odpověděl Perry a trochu hlasitěji dodal: „Veliteli, rozkazují vrátit se zpátky k ruské polární stanici, kde se vynoří-

me. Odtud odvysíláme zprávu o zdejší situaci a civilisty budeme evakuovat. Grendel je určitě druhým terčem Rusů.“

„Ano, pane.“

Bratt se jal stroze udílet rozkazy. Sám si vzal na starost ponoření, neboť se potřebovali schovat do hlubin. Kormidelník a navigátor hbitě zaujali svá místa, aby seřídili kurz a jako myšky vyklouzli s ponorkou pryč.

Dolů stále zvonivě doléhaly skrz led výbuchy. Naštěstí hluk jim tentokrát pomohl zamaskovat odjezd. Ačkoli popravdě řečeno by nepozorovaně upláchli, i kdyby kolem panovalo hrobové ticho. Vybavený nejnovějším hnacím systémem, zaručujícím tichý chod, a tlustším zvukově izolovaným pláštěm, pohlcujícím vlny sonaru, byl *Polar Sentinel* pro většinu detekčních přístrojů doslova neviditelný. Vytratil se, aniž zaznamenal, že by *Drakon* kdy zjistil, že měl dosti dlouho společnost.

Zatímco odploovali, Perry sledoval obrazovku. Sloup světla pozvolna slábl, až se úplně rozplynul a kolem se rozprostřela temnota.

Bratt nahlásil ze svého stanoviště: „K ruské stanici to máme třicet dva minut.“

Perry přikývl a rozhlédl se po můstku. Z obličejů všech, kteří zde plnili úkoly, vyzařovala zlost. Utíkají z boje! Jenže tuto bitvu nemohli vyhrát. *Polar Sentinel* byl pouhým dopravním, a nyní navíc jediným prostředkem, jenž může zachránit lidi.

Perry stál bez hnutí uprostřed řídicího stanoviště a přemáhal strach, který mu jako ledový pařát svíral vnitřnosti. O sebe se nebál. *Amanda*... Odjela včera do ledové stanice, aby urovnala nějaký spor mezi geology a biology, a dnes ráno se měla vrátit na *Omegu*. Ale možná se zdržela na místě. Ta příšerná nejistota...

Bratt přistoupil k Perrymu. „Rusové nepotřebují moc času, aby *Omegu* srazili na kolena. Obzvlášť když zvážíme, že tam není žádná obrana. Pak zvednou kotvy a pohnou se k jejich stanici.“

První důstojník měl pravdu. Na evakuaci civilních osob jim nezbyvá moc velké okénko. Perry si odkašlal. „Kapitáne, dejte nastoupit jednotku rychlého nasazení. Pověřuji vás velením. A ať jste připraveni k vylodění ihned, jakmile se vynoříme nad hladinu. Musíme všechny dostat ven. Fofrem.“

„Provedu, kapitáne. Máte evakuační plán? Či přesněji, kolik času nám dáte na evakuaci?“

Perry nad otázkou zaváhal. V duchu zvážil rychlost *Drakonu*, mizivou obranu *Omegy* a rozlohu ledové základny. Ani pořádně nevěděl, kolik se tam nachází lidí. Potřebují co možná nejvíc času, avšak na druhou stranu nemohl riskovat, aby nepřítel zaskočil jeho loď na hladině.

„Patnáct minut,“ odpověděl. „Chci se přesně za patnáct minut znovu ponořit.“

„To tedy není moc.“

„Je mi šuma fuk, jestli vědátoři vyženete nahé ze sprch. Prostě je třeba s holým zadkem dostaňte na palubu. Na zařízení a zásoby se vykašlete. A nikde se zbytečně nezdržujte.“

„Provedu.“ Bratt se otočil jako na obrtlíku a již cestou začal vykřikovat rozkazy.

Perry vyprovodil prvního důstojníka očima. Posádka na můstku byla plně zabrána do práce. Když zůstal sám s vlastními myšlenkami, obavy o Amandu ještě vzrostly. *Kde asi je?*

ČAS 10:44

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Amanda opatrně postupovala chodbou do hlubin termitiště, zředu chráněna širokými zády Connora MacFerrana. Když zařídila, aby nečekanou návštěvu převezli na ledový ostrov, znenadání se cítila plná energie, kterou dozajista rozpumpovala nervozita. Byla si vědoma, že pozváním cizích osob na přísně chráněnou půdu podryla záměr námořnictva celou záležitost utajit a možná i překročila vlastní pravomoc. Uznávala, že objev zamčený ve čtvrtém poschodí nenáleží k druhu senzací, které by se měly vysílat do širého světa, avšak to neznamenal, že ho nesmí odhalit lidem, kteří tady pracují nebo sem řízením osudu spadli z nebe. Dokud se šerif, reportér a rovněž ostatní nacházejí na polární základně, pod deštníkem námořnictva, jsou přirozeně vázáni mlčením, avšak jakmile se ocitnou mimo, mohou svobodně odhodit roubík.

Nicméně Amanda dobře věděla, že bruslí na tenkém ledě. Greg... kapitán Perry... nebude potěšen. On byl mariňák, stejně jako její otec. Porušování pravidel nepatřilo k věcem, které nesli lehce či velkoryse tolerovali. Avšak ona pro klid duše a vlastního svědomí nemohla zastírat pravdu. Fakta musejí vyjít na boží světlo. Potřebovala nestranné svědky, jako byl kupříkladu ten reportér, aby vše zdokumentovali.

Jakmile se rozhodla, cítila se příliš rozrušená a nedokázala nečinně sedět a nejméně dvě hodiny čekat, až zadržené přivezou. A tak když Washburnová oznámila, že velitel převoz zařídil, vypravila se do termitiště, aby zjistila, zda se Lacy Devlinová mezitím neobjevila.

A dobře udělala.

Zastihla Connora MacFerrana, jak si na boty připevňuje mačky. Naštěstí dostala Omega i horolezeckou výbavu včetně stoupacích želez, jejichž ostré zuby napomáhaly chodidlům pevně se pohybovat po kluzkém povrchu. Příkaz vzít s

sebou posilu hodil Connor očividně za hlavu a hodlal se vydat na průzkum sólově. „Všichni mají moc práce,“ postěžoval si jakoby na omluvu a poplácal na svou pérovou vestu. „A pro všechny případy s sebou mám kapesní vysílačku.“

Amanda přesto zamítla, aby šel sám, a jelikož v termální plachtařské kombinéze byla do ledového podzemí dostatečně oblečená, stačilo připnout si na boty mačky.

Connor měl na hlavě havířskou helmu se svítilnou, a jak postupovali, zastavoval se na rozcestích a svítil do bočních chodeb. Také pravidelně otevíral ústa a nadýmal hrud', a třebaže jeho rty zakrýval plnovous, Amanda poznala, že volá Lacyino jméno.

Jelikož nic neslyšela, vždy napjatě čekala na Connorovu reakci. V jedné ruce nesla baterku a druhou rukou přidržovala svinuté polyesterové lano, které si navlékla na rameno. Dostali se do dosud nezmapovaného úseku podzemního bludiště, protkaného hustou spleť štol, malými slujemi a průrvami.

Connor se dotkl oranžové šipky nastříkané na stěně sprejem. Už předtím se zmínil, že Lacy si bruslařskou dráhu označovala, avšak Amanda nepotřebovala značky, aby dívku vystopovala. Na ledové podlaze se jasně rýsoval vyrytý podpis ostrých ocelových nožů.

Connor pokračoval po vyznačené trase, občas přiložil ruku k ústům a zavolal. Ale protože se nikdy nezastavil a nepolevoval v tempu, zřejmě se nedočkal odpovědi.

V následujících dvaceti minutách prošli dlouhou smyčkou, kde museli zdolat klesání a stoupání, než se opět vrátili do malého labyrintu. Connor nepřestával volat a napínat uši.

Byl tak zabraný do naslouchání a hledání další značky, že bez povšimnutí minul rýhy od bruslí, které odbočovaly z hlavní trasy do dlouhé praskliny ve stěně.

„Connore!“ zavolala Amanda.

Hned si uvědomila, že asi vykřikla moc hlasitě, neboť geolog leknutím povyskočil.

Potom se otočil. „Co je?“

Amanda ukázala na stopu vedoucí do úzké boční chodby. „Lacy jela tudy,“ řekla, sehnula se a rukavicí otfela zbrázděný led. Dalo se těžko říct, jak je stopa stará, avšak určitě stálo za pokus okolí prohledat. Amanda vzhlédla ke geologovi.

Ten přikývl a vstoupil do průrvy. Amanda ho následovala.

Obzvlášť teď byla ráda, že si nezapomněla vzít baterku a že má na nohou mačky, které se bezpečně zasekávaly do hladkého ledu. Connor si místy odíral ramena, neboť chodba se zužovala, avšak táhla se dál.

Znenadání se zastavil a ohlédl se přes Amandu zpátky do průrvy. Potom svraštil obočí.

„Co se děje?“ zeptala se Amanda.

„Měl jsem dojem, že něco slyším.“ Stál a ještě chvilku poslouchal. Pak se otočil a pokračoval.

Chodba se opět rozšířila a po deseti krocích končila na ledovém převisu.

Connor došel na okraj a předklonil se, aby si posvítil dolů. Náhle strnul a klesl na kolena.

Amanda poklekla vedle něj. Ještě že se včas zarazil. Jáma byla hluboká zhruba čtyři a půl metru. Dole se na ledu červenala skvrna. Čerstvá kaluž krve. Uprostřed kaluže ležela bota a u kraje havířská helma s roztříštěnou lampou.

Connor pootočil hlavu k Amandě. „To je Lacyino.“

Žádnou známku po těle tam nespatri, avšak široká krvavá čára vedla stranou, do prostoru, kam nedohlédli.

„Musím se tam kouknout,“ řekl Connor naléhavě. „Možná odtud vede druhý východ, což shora nezjistíme. Lacy se asi snaží doplazit k...“

Amanda upřeně hleděla na množství krve na dně. Zdálo se to beznadějné, ale vstala a setřásla z ramena svinuté lano. „Já jsem lehčí. Budete mě jistit. Slezu dolů a porozhlédnu se kolem.“

Connor se tvářil, jako by se už už chystal skočit dolů. Posléze zaváhal a přikývl.

Amanda spustila konec lana na dno jámy. Connor popošel dva kroky od kraje, sedl si na studenou zem, čelem k díře, pokrčil nohy a zaťal mačky do ledu. Udělal na laně smyčku, kterou si navlékl na tělo a zaklesl v podpaží. Pak přehodil lano přes záda a mocně trhl, aby vyzkoušel, jestli nepraskne.

„Jste připravený?“ zeptala se Amanda.

„Nebojte se, takovou třísku, jako jste vy, neupustím,“ zamručel Connor a pořádně se zapřel. „Hlavně najděte Lacy.“

Amanda přikývla, strčila baterku do kapsy, uchopila lano a začala sestupovat do jámy. Opřela chodidla o stěnu a ručkovala. Brzy dosáhla dna.

„Pouštím se!“ zavolala, když ucítila pevnou půdu pod nohama.

Lano se zakomíhalo ve vzduchu, jak Connor povolil, pak si hbitě lehl na břicho a vystrčil hlavu přes okraj. S výrazem plným úzkosti se podíval dolů a podle pohybů úst Amanda poznala, že něco říká, jenže kvůli hustému plnovousu a záři lampy na helmě nedokázala přečíst, co se pokouší sdělit.

Ve snaze nepřipustit vlastní neschopnost prostě mávla rukou a vytáhla baterku.

Sotva rozsvítila světlo, pokrčila nos. Kolem se linul odporný zápach. Vypadalo to, že všechen zkažený, hustý a dusivý vzduch, který se v jeskyni vyskytoval, klesl do jámy. Amanda ztěžka polkla. Když studovala ve Stanfordu, o

jedněch letních prázdninách si zařídila brigádu ve výzkumném veterinářském středisku, kde pracovala v kotcích. Zdejší smrad ji zanesl zpátky do té doby: krev, výkaly a moč. A zároveň naznačoval, že měla oprávněné obavy.

Váhavě sledovala kuželem světla krvavou stopu, která směřovala k boční stěně, kde končila u otvoru. Ten vybíhal v jedné rovině se dnem jámy a téměř kruhovým tvarem se podobal odpadní rouři – takové, jaké vedou do městské hluboké kanalizace. Výškou sahal Amandě nad kolena, a když posvítla dovnitř, zjistila, že je dlouhý necelé dva metry.

Odporný kanál, pomyslela si.

Sklonila se k otvoru a zavolala: „Lacy!“

Vzápětí pohlédla nahoru ke Connorovi, jenž se stal jejíma ušima. Pár vteřin čekala na znamení, jestli zaslechl nějakou odpověď. On sice vytrvale klečel na kraji útesu, avšak místo do jámy se díval do průrvy za sebou.

Amanda popošla o kousek ke středu a přitom špičkou boty něco odkopla. Rychle sklopila oči a začala pátrat po podlaze. Kuželem světla zachytila Lacyinu botu, která pomalu ujížděla po ledu, až narazila na stěnu a zastavila se přesně v úhlu, kdy světlo dopadalo dovnitř.

Bota nebyla prázdná. Zevnitř vyčnívala kost s rozštěpeným koncem.

Amanda vykřikla hrůzou. Nevěděla, jestli opravdu vykřikla, nebo jí z hrdla nevyšel ani hlásek. Byla uvězněná v tichu. Slabostí neuzvedla ani nohy, a tak po zubatých mačkách dobruslila k místu, kde slezla dolů.

Natáhla krk a zaklonila hlavu.

Na kraji útesu nikdo nebyl.

„Connore!“

Amanda viděla nahoře světlo, ale vycházelo z hloubky, patrně od ústí chodby, a kmitalo a otáčelo se, jako by si Connor dal na zahřátí skočnou. Dokonce i lano svěšené dolů se vlnilo, kroutilo a mrskalo sebou jako bič.

„Connore!“ zavolala Amanda podruhé.

Světlo přestalo tancovat, jako by uslyšelo volání. Uklidnilo se a zůstalo nehybně stát namířené ke stropu chodby. Rovněž lano pozvolna ustalo v tanci.

V domnění, že z příhodnější vzdálenosti lépe dohlédne k chodbě, se Amanda pozpátku posunula ke středu jámy. Namířila baterku vzhůru. Hrdlo se jí v mžiku stáhlo na uzel a v jejích uších – jinak pro kočku – zabušila krev. Ani se nenamáhala znovu zavolat.

Nad geologovou lampou se pohybovalo cosi, co na strop štolý vrhalo černý stín. Něco mohutného, neohrabaného...

Amanda uchopila baterku oběma rukama a držela ji namířenou jako zbraň. Ale ne, Connor tam určitě něco zkoumá, ujišťovala se, avšak neměla žádný kouzelný proutek, který by jí pomohl získat jistotu. Možná ji volá...

V děsu se Amandě sevřely útroby. Stín se blížil.

Amanda už nečekala.

Otočila se a přes tratoliště krve se rozběhla k jediné únikové cestě. Zakopla a rozplácla se na břicho. Málem si vyrazila dech a zalkla se smradem, ale ne-
dbala na to. S baterkou před sebou se plazila ke kanálu.

Jen co se vsoukala dovnitř, pohltila ji tma.

Posvítila baterkou nahoru a nízký strop jako by se vznesl. Pokusila se vy-
škrábat na kolena, ale nohy i ruce jí podjely. Krátký kanál měl spád, takže trva-
lo jen okamžik, než jako po másle sklouzla do prostorné dutiny, která ležela asi
o metr níž než sousední jáma.

Když vjela dovnitř, rychle se posadila. Strop zde byl tak vysoký, že se moh-
la postavit, třebaže by musela sklonit hlavu, ale raději zůstala sedět. Baterkou
posvítila do všech koutů.

Byla to slepá ulička, poslední štace v pravém smyslu slova.

Na vyhloubené podlaze se válely kosti končetin, žebra, lopatky – zlámané,
naštípnuté, některé bělostné, jiné zažloutlé. A prázdné lebky – zvířecí a lidské.

Amandě zazvonilo v mysli jedno slovo.

Doupě...

V zadním koutu ležela pomačkaná hromádka. Nehybné, zohýbané a polá-
mané tělo navlečené v červeno-bílo-modrém elastickém dresu. Kolem se ve
světle třpytila kaluž zmrzlé krve.

Tak Amanda našla Lacy.

ČAS 10:47

NA LEDOVÉ PLÁNI

Matt se bojovně vzepřel dvojici strážců, kteří ho vecpali mezi sebe na zadní
sedadlo sněžné rolby. „Musíme se vrátit!“ zaječel.

Loket zasáhl Matta do kobylinky nosu. Jiskřičky před očima a bolest ho osle-
pily a srazily zpátky do sedadla.

„Zůstaňte sedět, nebo vám nasadíme želízka.“ Poručík Mitchell Greer se
uškříbl a promnul si loket.

Druhý strážce, muž s býčím krkem a přiléhavým jménem Doug Pearlson,
vytáhl pistoli. Zamířil hlavní do střechy kabiny, nicméně byla to jasná výstraha.

„Matte, uklidněte se,“ řekl Craig, kterého přesadili na přední sedadlo.

„Máme rozkazy,“ poznamenal řidič, hodností poddůstojník.

Před chvílí zavolal na vysílačku vozidla velitel ochranky korvetní kapitán
Sewell. Prikázal, aby bez meškání pokračovali na stanici Grendel a varovali
tamní osazenstvo, že Rusové zřejmě chystají léčku. Sám se nyní nemohl vydat
na cestu, neboť se chtěl pokusit nepříteli co nejdéle zdržet.

Potom přerušil spojení výbuch. Byl to blízký zásah, který jako by jim zazněl v patách. Led pod pásy rolby se otrásl. Všichni se rázem ohlédli a pátrali, co se děje vzadu. Z dálky se bílou mlhou nesla ozvěna výstřelů z pušek.

Hrozilo, že bouře se přižene velmi brzy. Silný pozemní vítr zvedal a vířil sněh, který vytvářel neprůhlednou oponu. Udělali krátkou zajižďku zpátky, leč veškerá snaha zjistit, kam se podělo druhé vozidlo, ztroskotala. Strach o Jenny a jejího otce dohnal Matta k zoufalému pokusu zmocnit se zbraně a převzít velení nad vozidlem, byl však tvrdě přemožen.

Po druhé rolbě, která se zpočátku držela v těsném závěsu, nebylo nikde ani památky.

„Zkusme to znovu!“ vyrazil ze sebe Matt, který marně zadržoval slzy, jež mu vyhrkly bolestí. Na nose měl modřinu a v ústech, na horním patře, cítil krev.

Řidič zavrtěl hlavou a zapnul rádio. „Kočko dvě, tady Kočka jedna. Ohlaste se. Přepínám.“ Nadzvedl jedno sluchátko od ucha.

Žádná odpověď.

„Možná jsme v hluchém pásmu,“ řekl. „Uvidíme, až se vyšplháme z dolíku o kousek výš. Člověk se hladce spojí s někým na druhé straně zeměkoule, ale na vlastním dvorku se nikam nedovolá.“ Pokrčil rameny a začal se natřásat na sedadle, jak rolba najela na ostře zbrázděný ledový terén.

Matt nevěřil ani slovu z toho, co ten chlap žvanil. Jenny se ocitla v nesná-
zích. Věděl to. Cítil to i v podrážkách bot. Jenže teď už měli před druhou rol-
bou náskok nejméně tři kilometry. I kdyby se mu podařilo zdrhnout, nemohl si
být jist, že přijde na pomoc včas.

„Určitě je v pořádku,“ prohodil Craig, který se snažil upoutat Mattovu po-
zornost, aby ho povzbudil alespoň pohledem.

Matt se musel kousnout do jazyku, aby ostře neodsekl.

Sněžná rolba kodrcala rovnou čarou vpřed houstnoucím blizardem a neú-
prosně se vzdalovala od ženy, kterou kdysi miloval. A asi stále ještě miluje.

ČAS 10:48

Jenny patrně na chvíli ztratila vědomí, protože v jednom okamžiku se s ní sněžná rolba převrátila a teď jí ledová voda prosakuje džínsy. Právě ledová voda ji dokonale vzkřísila a vybičovala všechny smysly, takže rychle začala vnímat okolí. Vzepřela se na rukou a posunula se výš.

Rolba ležela na střeše, s pásy trčícími šikmo vzhůru a s nosem ponořeným pod hladinu. Voda pomalu plnila přední část kabiny. Motor stále ještě vrčel a otrásal překlopeným vozidlem. Světlometry na střeše zářily do hlubin a ponuře osvětlovaly pustou vodní scenerii.

Jennyin otec se právě zvedal z nezvyklé podlahy a třel si zápěstí.

„Tati?“ Jenny se dosoukala k němu.

„Co... kde... Jsem celej,“ zamumlal John. „Jenom jsem si narazil ruku.“ Jejich oči zabloudily k řidiči, který ležel obličejem ve vodě. Hlavu měl nepříro-
zeně skloněnou.

„Zlomil si vaz, chudák,“ řekl John. Dvojice strážců zápolila s dveřmi.

Fernandez ramenem narážel na kliku, která se zasekla. I kdyby povolila, rolba byla už napůl potopená a tlak zvenčí držel dveře pevně zavřené.

„Do prdele!“ Klesl na podlahu a podíval se na bezvládnou nohu. Z rány vy-
tékal do vody pramínek krve.

„Zkuste najít něco, čím bychom rozbili okno,“ vyštěkl Fernandez. Běhma
jeho očí se v nejasném světle vodnaté zaleskla.

Jenny po čtyřech dolezla k námořníkům. „A co tohle?“ nadhodila, hbitě sáh-
la k opasku druhého strážce a vytrhla z pouzdra pistoli. Otočila se, palcem od-
jistila pojistku a vystřelila do zadního okna. Bezpečnostní sklo prasklo a čás-
tečně se vysypalo. Všem z třesku zalehly uši.

Fernandez zatřásl hlavou, aby uvolnil bubínky, a utrousil: „Jo, to půjde.“

Odzbrojený muž se na Jenny zamračil a odebral jí zbraň, kterou ihned zas-
nul do pouzdra.

„A pro příště, tady Kowalského nepřepadejte,“ řekl Fernandez a mávl ru-
kou, aby sebou hnuli. „Joe nemá rád, když někdo sahá na jeho hračky.“

Pod opěradly sedadel, visícími dolů, dolezli k zadním dveřím.

Kowalski vykopl zbytek skla.

Na hladině kotle pěníla voda a v bublinách jako koblihy poskakovaly úlom-
ky ledu.

„Ven ze smažící pánve,“ zamumlal Fernandez.

„Musíme se dostat k támhle té prasklině ve stěně,“ řekla Jenny a ukázala na
zbrázdněný úsek, který vypadal, že půjde zlézt.

„Dámy mají přednost,“ pronesl Kowalski a pokynul Jenny.

Nyní stáli už po stehna ve vodě. Jenny se odrazila malátnýma nohama. Sotva padla do moře, jako břitva jí projel mrazivý chlad. Bojovala s vlastním
tělem, aby se v přirozeném obranném reflexu nesvinulo do klubíčka. Mořská
voda mrzne při teplotě přibližně minus 1,5 °C, avšak tato se zdála o milion
stupňů studenější. Tak mrazivá, že páčila. Jenny se odkopávala nohama a tempy
rozrážela ledovou tříšť. Pomalu přeplavala několik metrů ke srážu a ztuhlými
prsty našmátrala výčnělky, aby se mohla snáz vytáhnout nahoru.

Když se dostala ven z vody, ohlédla se. Ostatní už také plavali. Kowalski se
snažil Fernandeze podepřít, ale ten ho odstrčil, že to zvládne sám.

Sněžná rolba za trojicí nejprve vyhoupla zadek a postavila se na nos a poté
klesala do modrých hlubin. Jen světla vykreslovala její dráhu do temnoty. Jen-

ny na zlomek vteřiny zahlédla bledou tvář řidiče přimáčknutou na přední sklo. Zakrátko rolba s jediným cestujícím na palubě zmizela.

Jenny pomohla otci vylézt z vody na malý výběžek tvořící úzký břeh. Roze-
klaná prasklina ve stěně byla plná výstupků ostrých jako břitva, které vyhlížely
jako nepřekonatelné překážky, avšak na druhou stranu nabízely přírodní žebřík,
po němž se dalo vyšplhat z jámy.

Jako skupina se pozvolna propracovávali nahoru. Byl to skrz naskrz ohavný
výstup. Mokrý šatstvo se proměnilo v ledové krunýře. Vlasy jim přimrzaly ke
kůži. Končetinami škubaly křečovitě stahy, jako by se svaly samočinně pokou-
šely udržet v teple.

Vzájemně se vytahovali shora a zdola postrkovali, až se jeden po druhém
vyploužili na ledovou pláň. Nebylo to vyčerpání, nýbrž zima, co všechny učini-
lo neschopnými pohybu. Zima drapla všechny do čelistí pevných jako svěrák.
Nebylo možné ji uniknout.

Vichr rozdával tvrdé kopance. Sníh a ledové jehličky divoce vířily a bodaly.

Starý John se – sám nevěděl jak – doplazil k Jenny, objal ji pažemi a po-
houpal v náruči. Připadalo mu, že od chvíle, kdy ji takto držel naposled, uply-
nuly už celé věky. Bylo jí teprve šestnáct let, když ztratila matku. Následující
dva roky strávila u tety a strýce, kteří se jí ujali, než si on odpývá trest ve věze-
ní a pak vyjde z protialkoholické léčebny. Potom s ním dcera téměř nepromlu-
vila. Nicméně eskymácký život se točí kolem společenských sešlostí: oslav
narozenin, křtin novorozeňat, svateb a pohřbů. Jenny byla nucena uzavřít s
otcem mír, který však působil spíš tíživě a byl na hony vzdálen blízkosti.

Obzvlášť takové blízkosti, v jaké se ocitli nyní.

Slzy tekly Jenny z očí a mrzly na tvářích. Konečně se v ní něco zlomilo.
„Tatínku... já se strašně omlouvám.“

John stiskl paže pevněji. „Pš, pš, malá. Šetři si energii.“

„Nač?“ zamumlala Jenny, avšak nebyla si jistá, jestli vůbec promluvila na-
hlas.

Lovec-zabiják

[illegible]

9. DUBNA, ČAS 11:12

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

„Vpředu světlík!“ vykřikl náčelník hlídky na pozorovatelně. „Čtyřicet stupňů vlevo!“

„Díky bohu,“ zašeptal Perry optice periskopu, sevřel držadla a natočil trubi-
ci na nové souřadnice. Posledních pět minut strávili hledáním uměle otevřené
polyně u ledového ostrova. Zuřivá bouře, která zmítala celou oblastí, zřejmě
chirurgicky zasáhla do útrob ledového příkrovu a místy posunula povrch o
několik stupňů. Tady není nic stálé, žádná pevná jistota, pomyslel si Perry. *Nic
kromě nebezpečí.*

Zpočátku viděl periskopem jen černý ledový strop, ale potom kus stranou od původního přístavu, v bodu nahlášeném hlídkou, spatřil nepřírozeně čtvercový otvor ve střeše. Světlo ostře pronikalo oknem do hloubky a barvilo vodu od akvamarínového odstínu do bleděmodra, tak jako v Bahamském moři. Perry hleděl na cílovou zastávku se staženým úsměvem. „Je to náš rybník! Stočte kormidlo! Přední levobok o třetinu, zadní pravobok o třetinu, plnou parou vpřed. Dostaňte nás pod světlík!“

Termín *světlík* začali ponorkáři používat ode dne, kdy se poprvé vydali na dobrodružnou výpravu do arktických moří. Jakmile zpozorovali v ledové střeše okno, v němž se mohli vynořit, v duchu vždy zajásali. Neznali lepší vyhlídku, obzvlášť když je tlačil čas.

Kapitánovy rozkazy byly předány a plechy paluby se roztráslы mírnými zá-
chvěvy, jak se ponorka pootočila kolem osy a zaměřila k cíli. Perry dál sledoval
periskopem pilíř světla. „Kupředu, ale pomalu.“

Když se blížili k otvoru v mocném příkrovu, aniž odtrhl oči od čoček, prohodil: „Hlídko, na hladině se udělala poklice. Ověřte tloušťku.“

„Vypadá to dobře. Okno jenom trochu zamrzlo.“ Náčelník se sklonil blíž k obrazovce sonaru, který se výstražně rozezněl. „Jak tady čtu, ledová vrstva má tloušťku maximálně patnáct a minimálně sedm centimetrů.“

Perry si s úlevou oddechl. Tak tenkým ledem by se měli hladce probourat. Jal se zkoumat temný led obklopující akvamarínové jezero. Hrozivě rozeklaný strop připomínal zástupy žralocích zubů.

„Jsme pod světlíkem,“ oznámil Bratt ze svého stanoviště.

„Všechno zastavit. Kormidlo doprostřed,“ zavelel Perry. Zatímco posádka plnila rozkazy, objel s periskopem dokola, aby se ujistil, zda má ponorka dostatek prostoru, aby se během vynořování neškrábala o zubaté stěny přístaviště. Spokojeně se narovnal a sklapl držadla periskopu. Trubice z nerez oceli se spustila dolů. „Připravte se k vynoření.“ Svižně se otočil k Brattovi. „A zvedejte ji pěkně pomaloučku.“

Vzápětí se rozeznělo jemné bafání pump, které začaly z nádrží vytlačovat proudy mořské vody. Ponorka pomalu stoupala k hladině.

Bratt pohlédl na kapitána. „Rusové určitě uslyší, jak vypouštíme zátěž. Moc bubláme.“

„S tím nám nic nepomůže.“ Perry sestoupil ze stupínku periskopu. „Je evakuační tým přichystán k vylodění?“

„Ano, pane. Čeká v plné pohotovosti. Vyklidíme stanici do deseti minut.“

„Na závěr si ověřte, jestli jste dostali ven všechny.“ Perryho myšlenky se snad již postě vrátily k Amandě.

Bratt se na kapitána zadíval s účastí, jako by četl v jeho mysli. „Nikoho tam nezapomeneme, pane. Na to vemte jed.“

Perry přikývl.

„Hlavy dolů, připravte se na led!“ zahřměl náčelník hlídky.

Nahore se ozval praskot, když se opancéřovaný můstek věže proboural zmrzlou krustou, a ponorka sebou zacloumala. O chvíli později se v doprovodu praskání vyhoupla na hladinu celá. Lodí se rozlehly povely, syčení, jak se jedny ventily zavřely a druhé otevřely, a šum a pípání, jak centrála začala okamžitě ověřovat spojení.

„Otevřít poklop!“ vykřikl Bratt. „Družstvo nástup a poklusem na břeh!“

Dvojice námořníků odsunula západky. Muži v polárnických parkách a s puškami přes rameno se seřadili. Jeden nesl modrou parku pro velitele.

Bratt se oblékl se slovy: „Jsme zpátky coby dup.“

Perry mrkl na hodinky. Rusové se už dozajista vydali na cestu. „Patnáct minut. Ne déle,“ připomenul.

„To je spousta času,“ odpověděl Bratt a postavil se do čela týmu.

Perry se díval, jak vystupují po schůdcích. Shora vanul do lodi čerstvý, mrazivý a vlhký vzduch. Jakmile vylezl poslední muž, poklop se s třísknutím zavřel. Perry se dlouhými kroky hbitě vrátil k periskopu. Nejraději by také vypadl ven. Chtěl být s Brattem, protože ve dvou se to vždycky lépe táhne, ale dobře věděl, že loď nesmí zůstat bez kapitána.

Nakonec už nevydržel přešlapovat na místě. „Náčelníku, převezměte věž. Jdu sledovat dění do Kyklopa. Kdyby mě volali z břehu, přepněte hovor tam.“

„Ano, pane.“

Perry opustil řídicí stanoviště a zamířil k nosu ponorky. Protáhl se průlezy, prošel prázdnými vědeckými kajutami, otevřel poslední poklop a vstoupil do přírodně osvětlené komory.

Došel pod čirou lexanovou klenbu. Voda dosahovala nad úroveň podlahy, šplíchala na sklo a světlo pronikající rozlámanou ledovou krustou kreslilo uvnitř lexanové bubliny krajkové vzory. Zevnitř se Perrymu naskytl chabý výhled. Z pláště ponorky, krytého plechy z uhlíkové oceli, stoupala pára a z výšin ledovcového pohoří fičel vichr, který na pláni zvedal sněhové víry.

Perry se upřeně zahleděl k otvoru do podzemní chodby, která vedla k vchodu do ruské stanice. Zaznamenal matné lidské postavy, které se choulily a s námahou postupovaly proti větru. Brattovo mužstvo. Potom zmizely v ústí pracně prokopaného tunelu.

Zabzučel intercom a tenký hlásek řekl: „Kapitáne, tady můstek.“

Perry přešel k domácímu telefonu a stiskl knoflík. „Co se děje, náčelníku?“

„Radista mi sdělil, že nechytí žádný signál z NAVSAT. Prý nás stíní další sluneční bouře, takže momentálně jsme hluchí a němí.“

Perry tiše zaklel. Satelity vždycky nechají člověka na holičkách v nejnevhodnější chvíli. Nutně potřeboval poslat zprávu vnějšímu světu. Znovu stlačil prstem knoflík. „Nemá představu, jak dlouho výpadek satelitního spojení potrvá?“

„To můžeme jenom hádat. Radista říká, že očekává krátké protržení deky, jenže nedokáže odhadnout kdy. Podle současné situace soudí, že se houfné erupce uklidní až někdy po západu slunce.“ Muž se odmlčel a po delší přestávce pokračoval: „Teď jde zkusit, jestli se UHF odrazí od ionosféry, ale nemáme žádnou záruku, že nás v tomhle počasí někdo uslyší. Při troše štěstí bychom se mohli probojovat do zátoky Prudhoe.“

„Rozumím, můstku. Vyřídíte, že souhlasím. A ať to zkouší nepřetržitě, dokud jsme na hladině. A chci ještě jednu věc. Bezpečně ukryjte venku na ledě sestavu SLOT.“ SLOT – Submarine-Launched One-Way Transmitter – je telekomunikační bóje, kterou lze rozmístit ve větším počtu do obrazce a nařídit přesně na čas, kdy má prorazit nerušený kanál satelitnímu přenosu. „A nastavte SLOT tak, aby začal pracovat těsně po západu slunce.“ Snad do večera sluneční bouře pomine a ten malý pomocník zajistí, aby jejich zpráva dorazila do civilizace, a obnoví satelitní spojení.

„Ano, pane.“

Perry se podíval na hodinky. Uplynulo pět minut. Popošel zpátky pod lexanovou klenbu. Viditelnost byla nyní jen několik metrů. Když napnul zrak, vy-

pátral akorát obrys pásma ledových štítů, avšak žádné detaily. Napětí ho udržovalo bdělým. Po další nekonečné minutě se ve sněhové oponě vyhouply přízračné postavy. Přicházeli první evakuovaní.

Břichem lodi se dutě rozlehlo zaskřípění, jak se venkovní poklop otevíral. Perry v duchu uslyšel i svištění vichru. Ve větrných poryvech se objevovalo stále víc a víc postav. Perry se snažil lidi spočítat, avšak vířící sněh veškeré jeho úsilí mařil. Krom toho se drželi v hloučcích, takže splývali ve šmouhy, a už vůbec nebylo možné rozeznat muže a ženy.

Perry svíral čelisti tak mocně, že bolely, ale jinak by nezabránil cvakání zubů.

Intercom zabzučel. „Kapitáne, zde opět můstek. Přepojuji vám velitele Bratta.“

Následující slova podkreslilo praskání způsobené atmosférickou poruchou. „Kapitáne? Vyčistili jsme všechna poschodí. Poslal jsem dva muže s megafony, aby prolétli probádanou oblast termiště.“

Perry musel tvrdě odolávat nutkání přerušit svého prvního důstojníka a popat se po Amandině osudu.

Odpověď přišla sama. „Dozvěděli jsme se, že doktorka Reynoldsová se tady zdržela.“

Perry vydechl úlevou. Takže se nevrátila na plovoucí základnu a unikla útoku. Je tady – v bezpečí.

Nicméně další sdělení bylo velmi zneklidňující. „Bohužel, pane, zhruba během poslední hodiny doktorku nikdo neviděl. Prý šla s jedním geologem hledat nějakou studentku. Ta káča pitomá chodila bruslit do ledových štol.“

Perry vztekle praštil do knoflíku. „Veliteli, *nikoho* tam nenechte, jasné?“

„Rozumím, pane.“

Perry mrkl na hodinky. „Máte ještě sedm minut.“

Dřív než mohl Bratt odpovědět, řídicí stanoviště spojení přetřelo. „Můstek kapitánovi. V posledních pěti minutách jsme nezachytili žádný ozvuk, který by svědčil o pokračování palby. Sonar naopak zaznamenal podezřelou ozvěnu. Vypouštění vzduchu, chod strojů..., jako když se ponorka ponořuje.“

To mohl být jedině *Drakon*. Ruský lovec-zabiják se dal do pohybu. Čas vypršel. Perry věděl, že nesmí ohrozit životy zdejších lidí. Řekl do intercomu: „Přepojte mě zpátky na Bratta.“

„Ano, kapitáne.“

Za okamžik z reproduktoru zaskřípalo: „Tady Bratt.“

„Veliteli, společnost je na cestě. Všichni musejí ihned ven!“

„Pane, ještě stahujeme civilisty z termiště.“

„Máte přesně tři minuty, abyste stanici vyklidili.“

„Rozumím. Provedu.“

Perry zavřel oči a zhluboka se nadechl. Ohlédl se přes rameno, aby se naposled podíval ven z Kyklopa. Potom vyšel do chodby, zavřel za sebou poklop a vykročil k můstku, aby se opět ujal velení.

Cestou míjel námořníky, kteří v organizovaném zmatku pomáhali civilistům s očima navrch hlavy sestupovat po žebřících do ubytovacích prostor pod věží. Uvnitř ponorky, otevřené zuřícímu blizardu, klesla teplota o dobrých sedm stupňů.

Po Perry ho boku se znenadání vynořil doktor Willig. „Promiňte, kapitáne, vím, že jste velmi zaneprázdněn,“ vysypal ze sebe oceánograf téměř bez dechu a s vlasy mokřými od tajícího sněhu.

„Co si přejete, pane?“

„Amanda... je pořád ještě dole v termitišti.“

„Ano. My víme,“ řekl Perry úsečně, neboť nechtěl dát najevo, jak v nitru panikaří. Byl tady přece vojevůdcem.

„Věřím, že před odplutím zajistíte, aby se všichni – beze zbytku – dostali na palubu.“

„Vynasnažíme se.“

Perryho odpověď nesmazala ani špetku strachu, jenž vyzařoval z očí staršího muže. Amanda pro něho byla jako dcera.

Z průlezu vykoul náčelník hlídky. „Kapitáne, na drátu máme opět velitele Bratta.“

Perry koukl na hodinky a poté vzhlédl k otevřenému hornímu poklopu. Žebřík byl prázdný. Kde se ksakru courá jeho první důstojník? Otočil se a spěšně vyrazil k rádiu, následován doktorem Willigem. „Veliteli, čas vypršel. Zvedněte zadky a ihned odtamtud vypadněte!“ zavelel.

Na celém můstku panoval čilý ruch a odpověď zněla slabě. „Stále ještě postrádáme hrstku civilistů. Hoši nyní prolézají termitiště s poručicí Washburnovou. Žádám o povolení zůstat na místě. Abychom zbývajícím lidem poskytl ochranu. Až je vypátráme... najdeme nějaký dobrý úkryt.“

Perry zaťal pěst. Po jeho boku se ozval nový hlas: „Kapitáne?“ Pohlédl stranou a po pár vteřinách váhání poznal Leea Bentleyho z týmu NASA. „Dal jsem vašemu veliteli plán stanice, který jsem zakreslil. Je velice podrobný, s půdorysy jednotlivých podlaží a se všemi přístupy do chodeb, šachet a místností staré stavby.“

Všechny oči okolostojících se odtrhly od mladého vědce a upřely se na Perryho. Doktor Willig nikdy nevypadal bledší. Všichni čekali na kapitánovo rozhodnutí.

Perry bouchl do rádia a zmáčkl knoflík vysílání. „Veliteli...“ Podržel knoflík stisknutý. Strach o Amandu mu rval srdce, avšak teď musel chránit posádku a naloděné civilisty. „Veliteli, déle už nemůžeme čekat.“

„Chápu.“

„Najděte osoby, které nám dosud chybějí... a uchylte se prozatím do bezpečí.“

„Rozumím. Provedu. Konec.“ Perry zavřel oči.

Do tíživého ticha promluvil doktor Willig, v jehož sytém hlase zazněla beznaděj: „Vy je tam necháte?“

Perry se s hlubokým povzdechem rázně otočil k náčelníkovi hlídky. „Zastoupíte Bratta. Vemte si na starost ponoření.“

ČAS 11:22

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

S krví bušící v uších se Amanda krčila v doupěti vystlaném kostmi. Malý prostor plnil zápach střev a krve. Lacyino tělo vypadalo neskutečně – doslova jako polámaná loutka. Něco studentku geologie roztrhalo málem na cáry. Něco velkého.

Amanda s drkotajícími zuby popolezla o kousek blíž.

Tělo leželo na zádech, mělo zlámané končetiny a dívčin obličej byl úplně rozdrčený, jako by jím někdo opakovaně mlátil do ledu.

Amanda vytrvale odvracela oči od břicha, které bylo rozpárané a otevřenou břišní dutinu lemoval škraloup zmrzlé krve. Vzpomněla si, že například vlci žijící volně v přírodě rádi žerou měkké vnitřnosti. Nejprve se vždy ponoří do břicha kořisti, aby si pochutnali na syté potravě.

Tady v ledovém podzemí se bezpochyby pohyboval podobný predátor. Jenže co to je za zvíře? Vlk to určitě není... ti se na tak dalekém severu nevyskytují. Amanda nespatriila kolem žádnou obvyklou stopu po králi arktické divočiny, ledním medvědovi. Žádný trus, žádné chuchvalce bílých chlupů.

Tak co to k čertu může být?

Amanda přelezla po čtyřech k jedinému východu z doupěte a rychle se pokusila poskládat v hlavě střípky mozaiky. Vybavila si pohyb, který v průběhu testů zaznamenalo DeepEye sonaru. Ted' už s jistotou věděla, že se na obrazovku nevloudil žádný duch.

Amandina mysl se v panice rozběhla po nemožných cestách. Ať se tady dole schovává cokoli, během snímání obrazu interiéru stanice to vycítilo průchod umělých zvukových vln, před nimiž uteklo do jádra ledového ostrova. A který živočich má dar smyslu vnímajícího sonar? Který živočich se dokonce orientuje echolokací? Kvůli vlastnímu výzkumu s DeepEye do hloubky prostudovala vše, co se týkalo sonaru, takže odpověď znala: netopýři, delfíni a kytovci... tedy *velryby!*

Amanda letmo pohlédla k roztaženému a vykuchanému tělu. Připomnělo jí jiné roztažené a chirurgickým řezem otevřené tělo na ledové podlaze.

Vzácný objev doktora Ogdena – nedokončená pitva druhu *Ambulocetus*.

Podle biologů byl *Ambulocetus* praotcem současných velryb. Při té myšlence Amandu ještě víc zamrazilo.

Je to vůbec možné? Mohl by se zde vedle zmrazených nacházet rovněž živý exemplář?

Amandou zabloumal třes vyvolaný zděšením. Zdálo se to směšné, avšak docela to dávalo smysl. Žádný vlk, žádný lední medvěd. Ledovému ostrovu vládne přízrak z nočních můr, stvořený z masa a kostí. Nemožné se proměnilo v možné.

Amanda rychle přikryla dlaní baterku. Předklonila se a nakoukla do kanálu. Od stropu přední sluje se stále ještě odráželo světlo Connorovy lampy. V ponurém šeru se Amanda pokoušela prozkoumat jedinou únikovou cestu vedoucí z díry. Vše spočívalo v nehybnosti. Třebaže nezachytila jedinou známku pohybu, nevěděla, jestli se predátor vydal slídit v bludišti nebo jestli číhá venku nebo jestli se právě vrací do doupěte.

Ocitla se v pasti. Byla uvězněná nejen tady v malé jeskyni, nýbrž i v kokonu ticha. Neměla čarovnou kouli, která by jí napověděla, že se něco blíží. Neslyšela žádné varovné zvuky – vrčení, škrábání drápů na ledu, syčivý dech...

Strašně se bála vylézt zpátky do jámy.

Ale tady přece nemůže zůstat.

Ohlédla se a očima hledala nějakou skrýš. Ve stěnách zelo pár prasklin a výklenků po odpadnutých kusech ledu, které se nakupily u stěn. Bohužel nic z toho nenabízelo dostatečně hluboký útulek, v němž by se bezpečně uhnízдила.

Otočila se znovu ke kanálu.

V odrážejícím se světle se sunul temný stín.

Vyděšená k smrti ucukla Amanda od otvoru, skulila se na bok, zvedla se na čtyři a zběsile se štrachala přes kosti do nejvzdálenějšího kouta. Zhasla baterku. Dovnitř dopadl svažujícím se kanálem kužel světla, které se linulo ze sousední sluje. Třebaže bylo slabé, ve tmě působilo jako zář reflektoru. K vchodu se doplazilo cosi, co vypadalo jako balvan v řece světla.

Potom se to začalo pomalu valit dolů.

Amanda vyskočila a vrhla se k jedné škvíře ve stěně. Její mysl se rozjela na plné obrátky a bojovala proti panice. Amanda rozsvítila baterku a hodila ji k Lacyinu tělu. Doufala, že zářivý bod přiláká pozornost neznámého tvora. Spásný nápad jako zápalná jiskra roznítil řadu dalších myšlenek. Jak dobře to vidí ve tmě? Vycítí to tělesné teplo? Nebo vibrace? Nebo odraz zvuku?

Musela brát v úvahu všechny možnosti.

Natáhla si na hlavu kapuci kombinézy a bokem se vecpala do štěrbin tak úzké, že se nemohla hnout. Stěží se vysoukáš ven, pomyslela si a hned na tak nemístné starosti zapomněla. Jednou rukou odrhla ledovou stěnu a naplácala si jinovatku na obličej. Pokud to zaznamenává tělesné teplo, pak se díky kombinéze, která zaručovala dokonalou izolaci, stane nehmatatelnou. Vystavený zůstal pouze obličej, a proto musela plet' co nejvíc zchladit ledovou vodou.

Vtěsnaná do praskliny doufala, že nevytváří přímý štít, který by tvor mohl zjistit echolokací. Zakryla si ústa a zatajila dech v obavách, že by ji vydechování otepleného vzduchu mohlo prozradit.

Silou vůle se přinutila k naprosté nehybnosti a čekala.

Čekání netrvalo dlouho.

Kanál se neproniknutelně ucpal a jediné osvětlení nyní skýtala baterka.

Amanda v nevíře a s pocitem beznaděje sledovala, jak se tvor souká do jeskyňky. *Živý grendel!*

Nejprve vstrčil dovnitř hlavu, z nozder vybíhajících vysoko k vyboulené lebce vydechl horkou páru a pohodil dlouhou bílou tlamou potřísněnou sedlou i čerstvou krví.

Connor, blesklo Amandě hlavou.

Tvor ohrnul pysky a odhalil zuby ostré jako břitva. Teprve potom vklouzl do nory, postavil se na nohy, zvedl čenich a čmuchal. Byl obrovský. Vážil nejméně půl tuny, a když se pomalu položil na zem a narovnal páteř, od špičky tlamy po konec ocasu měřil dobré tři metry.

Potom se znovu zvedl na nohy a ostražitě se vydal na okružní obhlídku jeskyně. Pohyboval se jako vydra – vlnitě, pružně a mrštně, avšak na rozdíl od vydry měl bezsrstou bílou kůži, která vyhlížela slizce. Působil jako přímo stvořený pro hladký pohyb vodou nebo těsnými tunely. Přimhouřil oči, asi oslepané září odhozené baterky.

Jak se plížil podél stěn, soustředil pozornost na kaluž světla. Zpola minul Amandin úkryt, ale pak se náhle zastavil téměř u jejích nohou a s očima hypnoticky upřenýma na baterku se nahrbil. Vychýlil ramena dopředu, až hranatě vystoupily klouby, prohnul hřbet a vystrčil zadek nahoru. Zatnul drápy do ledu, zuřivě máchl ocasem a odrazil se od podlahy poseté starými kostmi.

Mocným, doslova lvím skokem se vrhl na světlo. Dopadl na Lacyino tělo, přičemž baterka odlétla stranou. Slepý vztekem zuby a drápy ještě strašněji roztrhl a rozdrásal tělo. Potom odskočil, aby ulovil světlo. Postrkoval neznámý kovový předmět po jeskyni, až jím konečně mrštil o ledový kvádr, a světlo zhaslo.

Amanda nepřestávala zadržovat dech.

Celý útok se odehrál v hrobovém tichu.

V náhlé tmě Amanda na okamžik oslepla. Pak z vedlejší sluje proniklo dovnitř řídké světlo. V ponurém příšeří vyhlížel grendel jako černý duch.

Opět začal kroužit kolem jeskyně. *Jedenkrát dokola, podruhé dokola*. Zdálo se, že si je vědom přítomnosti vetřelce. Zastavil se uprostřed doupěte, vztyčil hlavu, natáhl krk a slídl po stěnách. Amanda nevěděla, zda to způsobil její strach nebo jakýsi ultrazvukový sonar, že náhle cítí, jak jí chloupky vzadu na krku vstávají a chvějí se.

Z jejího obočí se skutálela kapka potu.

Grendel se švihem otočil k prasklině, s níž už málem srostla, a věřil. Amandě připadalo, že se dívá přímo na ni. Snažila se nevykřiknout. Na tom však již nezáleželo.

Grendel se zvedl na nohy, zlověstně ohrnul pysky a vlnivě zamířil k jejímu úkrytu.

ČAS 11:35

NA LEDOVÉ PLÁNI

Jenny dosud žila, dá-li se to tak nazvat.

Ležela na ledě přikrytá otcem, který se již dlouhou dobu nehýbal a nepromluvil ani slovo, třebaže ji studenými pažemi nepřestával pevně objímat. Jenny neměla sílu pohnout se, aby zjistila, zda ještě dýchá. Jejich šaty k sobě přimrzly a spoutaly otce s dcerou jako železná svěrací kazajka. Kolem vanul blizzard, který dvojici odřízl. Jenny ztratila z očí dva námořníky – Fernandez a Kowalského.

Pokusila se posunout, ale už vůbec necítila končetiny. Zpočátku se trásla zimou, avšak rovněž to už ustalo, neboť tělo pohánělo krev do všech konečků, dokud nedosáhlo vlastní krajní meze, a poté se vzdalo. Celý organismus přepnul na úsporný režim neboli staral se ryze o přežití a všechny zdroje nasměroval k udržení jádra v chodu.

Dokonce i zima, která pronikala až do morku kostí, se rozplynula a přenechala místo umrtvujícímu pocitu klidu. Jenny se musela tvrdě přemáhat, aby zůstala vzhůru, protože spánek znamenal smrt.

Tati, zavolala v duchu. Nemohla mluvit. Nemohla pohnout rty. V mysli jí vytanulo jiné jméno – nezvané a nevítané: *Matt...*

Srdce ji zbolelo a olověně zadunělo.

Byla by se rozplakala, avšak slzné kanálky uzavřely ledové krůpěje v koutcích očí. Takto nechtěla zemřít. V uplynulých třech letech se s námahou plahočila životem jako stroj bez citu. Nyní strašně moc chtěla žít. Proklínala všechen ztracený čas, který tak polovičatě promarnila. Příroda však byla imunní proti

přáním, touhám a snům. Obdařena zarytým srdcem predátora jednoduše zabíjela.

Jennyina oční víčka se přivřela. Už příliš bolela, než aby se udržela otevřená.

Poté, co se svět kolem rozplízl, ve vířícím sněhu zahořely plamínky. *Jeden, druhý, třetí, čtvrtý...* Skrz blizzard vydávaly matnou zář, poletovaly dopředu dozadu a pluly vzduchem. *Sněžní andělé...*

Jenny se vyburcovala a s vypětím všech sil pootevřela oči o trochu víc. Světélka se rozjasňovala a rostla a za několik vteřin je doprovodilo vrčení, které se rozezleně prořezávalo vytím větru.

Žádní andělé...

Ze sněhového závoje se vynořila neznámá vozidla, která se hnala kupředu. Vypadala jako motorové saně, avšak jela o mnoho rychleji a klouzala po ledě s ladností, která se pojí se sněžnými skútry. Připomínala spíš proudové lyže, jak letěla.

Brzy se ukázalo, že se nejedná ani o motorové saně, ani o proudové lyže. Jakmile se iluze proměnila v hmotnou skutečnost, Jenny poznala, že ty stroje plachtí nad ledem, aniž by se dotýkaly povrchu. Podobné mašiny viděla dosud jen na výstavách, kde je předváděli jako experimentální modely.

Vznášedla.

Ale tato byla malá, ne větší než motocykl se sajdkárou, a také se tak řídila. Nebyla cele krytá kapotami, nicméně řidiče a spolujezdce chránila přední skla, vyboulená dozadu nad sedadla. Vespod měla po stranách lyže, které patrně potřebovala pouze při přistání na pevnou zem a brzdění. Stroje se dovedně posadily na led, aby dál klouzaly na lyžích, a zastavily několik metrů od místa, kde Jenny s otcem leželi.

Muži sestoupili. Všichni byli oblečení v bílých parkách. Ihned sklonili pušky.

Jenny zaslechla, že mluví rusky, avšak okolí zůstávalo rozmazané, rozjasněné jen předními světly osobních vznášedel.

Vojáci měli na obličejích masky, jaké nosí příslušníci zvláštních jednotek. Zpočátku se blížili opatrně, ale potom přidali do kroku. Část skupiny odbočila prozkoumat břeh kráteru. Ostatní postupovali kupředu. Jeden poklekl vedle Jenny a cosi vyštěkl rusky.

Vše, na co se zmohla, bylo zasténání.

Muž k ní natáhl ruku. Pak omdlela. Poslední kapku svých sil vydala na jeden téměř neslyšný ston. Když se probírala, zjistila, že sedí na nízkém sklápěcím sedadle, kolem pasu a ramen připoutaná pásy ke kulatému opěradlu. Všechno kolem se míhalo jako splývající šmouhy. Letěla.

Stále napůl v mrákotách si uvědomila, že sedí za vojákem. Když se dostatečně vzpamatovala, podivila se, že muž si do takového mrazu vyjel v tlustém šedém svetru. Teprve pak si všimla, že ji navlékl do vlastní bundy. Kožešinou podložená kapuce jí zakrývala málem celý obličej.

Mířili zpátky k americké polární základně. Po jednom domku na kraji zbyl pouze kráter a hromada ohořelých trosek.

Nedávalo to smysl, a tak se prostě ponořila do spánku.

Opět se probudila mučivou bolestí. Každý centimetr jejího těla hořel. Pomyšlela si, že ji snad upalují zaživa nebo polévají proudy žíravé kyseliny nebo z ní stahují kůži. Zařvala, avšak neslyšela vlastní hlas. Snažila se vytrhnout pažím, které ji držely.

„Už je všechno v pořádku, paní Aratuková,“ ozval se zezadu drsný hlas. Tentýž hlas promluvil k trýzniteli, který ji držel. „Přidejte trochu teplé, ať je voda vlažnější.“

Jenny se pozvolna probírala k plnému vědomí. Poznala, že je ve sprše. Nahá. A někdo ji drží pod proudem vody. Podařilo se jí rozvázat jazyk. „To... to pálí.“

„Pustili jsme jenom vlažnou vodu. Krev se vám vrací do kůže. Místy máte mírné omrzliny.“ Něco ji bodlo do paže. „Promiňte, dali jsme vám malou dávku morfia na utlumení bolesti.“

Jenny se konečně ohlédla k mluvčímu. Stál tam korvetní kapitán Sewell. Ona seděla na sklolaminátové podlaze společných sprch. V místnosti byla pětice námořníků v plné práci. Z ostatních sprchových koutů stoupala pára.

Po chvíli se nesnesitelná bolest ztlumila v prostá muka. Jenny stékaly po tvářích slzy a mísily se s vodou tryskající ze sprchy. Jak teplota jejího těla pomalu stoupala, začalo se neovladatelně třást.

„M... mm..., můj otec?“ vykoktala Jenny skrz zuby, které hlasitě jektaly.

„O vašeho otce jsme se postarali,“ odpověděl Sewell. „Upřímně řečeno z toho vyvázl líp než vy. Už je zabalený v osuškách. Staroušek má tuhý kořínek. Jenom mu trochu omrzl nos. Musí být stvořený z ledu.“

Povzbudivá zpráva vyloudila v Jennyině obličejí úsměv. *Jó, táta...*

S pocitem úlevy dopřála tělu, aby se třásl a škubalo sebou. Teplota v jeho jádru se krůček za krůčkem probíjávala k normálu. Navracející se citlivost rozkmitala v jejích rukách a chodidlech miliony jehliček. Bylo to jako pomalé ukřižování.

Ošetřovatel konečně dovolil Jenny vstát. Zahřála se už natolik, že pocítila stud, že tam stojí nahá, obklopená samými muži v uniformách. Když ji vyváděli ven, prošli kolem Kowalského, který se rovněž nahý stále ještě klepal pod proudem vody.

Zatímco Jenny balili do nahřátých osušek, zeptala se: „A co Fernandez?“

Sewell smutně potřásl hlavou. „Zemřel dřív, než k vám dorazili Rusové.“

S těžkým srdcem se nechala vést do místnosti, kam snesli pár topných těles. Starý John už tam seděl a z hrnku usrkoval horkou kávu. Morfium působilo tak, že Jenny zmalátněly nohy, avšak podařilo se jí dojít ke křeslům.

„Jenny,“ řekl její otec. „Vítej zpátky do života.“

„Tomuhle říkáš život?“ prohodila kysele. Když si sedala, před očima jí vystal obrázek Fernandezova uličnického úsměvu. Stěží šlo uvěřit, že mladý muž tak plný života je mrtvý. A přesto se celým Jennyiným tělem rozlil pocit úlevy, za což mohla částečně děkovat morfiu, avšak většina prýštila z jejího srdce.

Zůstala naživu.

Otáčivý tepelný zářič jí navál do obličeje vlhký vzduch a do roztřesených rukou jí někdo vtlačil buclák s kávu.

„Vypijte to,“ řekl Sewell. „Musíte se zahřát také uvnitř, nejen navrchu. A kofein je mimochodem osvědčený povzbuzovák.“

„Nemyslete, že si mě koupíte za trochu kafe, veliteli,“ řekla Jenny a vsála do úst spalující lok zázračného moku. Cítila, jak klouže hrdlem dolů. Pak se prudce otřásla – napůl blahem a napůl bolestí.

Potěšena kávu, jež hrála jak ruce, tak v žaludku, se rozhlédla kolem sebe. Nacházela se v prostorné místnosti, která vypadala na noclehárnu námořní posádky, neboť podél obou delších stěn se táhla řada skládacích polních lůžek. Uprostřed stály stoly a židle. Většina lidí, kteří zde seděli a postávali, byli civilisté – zřejmě vědeckí pracovníci. Mezi nimi spatřila jen hrstku mariňáků.

Otočila se k Sewellovi. „Můžete mi vysvětlit, co se tady stalo?“

Sewell na ni pohlédl. „Rusové. Zaútočili, obsadili základnu a teď tady velí.“

„To jsem se už dověděla sama. Proč?“

Sewell pokrčil rameny. „Jasně to souvisí s ruskou polární stanicí, kterou jsme našli. Něco je tam ukryto. Systematicky vyslýchali celý personál základny, aby zjistili, co víme. Mysleli si, že jste uprchli s nějakými důležitými materiály, čemuž vlastně vděčíte za záchranu. Proto se za vámi hnali, aby vás dovezli zpátky. Sdělil jsem jim, že jste sem pouze zabloudili.“

„A co hledají?“

„Nemám ani páru. Asi se tam našlo něco zajímavého, ale vedení to přísně drží pod pokličkou. Vstup pouze pro vyvolené.“

„Pro vyvolené?“

„Pro nejnnutnější okruh lidí, kteří musejí být s věcí seznámeni.“ Kapitánův hlas ztvrdl. „A mezi ty já zjevně nepatřím.“

„Tak co si počneme?“

„Nemůžeme si moc vyskakovat. Máme pouze malý tým ochranky.“ Sewell se paží rozmáchl dokola. „Ti parchanti mi zabili pět mužů. Rychle nás přemoh-

li a dokopali sem. Stejně tak civilní zaměstnance. Drží nás pod zámkem a před dveře postavili hlídku. Sdělili nám, že pokud nebudeme dělat potíže, do osmačtyřiceti hodin nás pustí na svobodu.“

Starý John vystrčil bradu ze zábalu dek. „A co druhá sněžná rolba? Ta, co vezla Matta a Craiga?“

Jenny strnula napětím. Obávala se nejhoršího.

„Pokud vím, jsou v pořádku. Podařilo se mi spojit s řidičem těsně před tím, než nás chytili. Požádal jsem, aby spustili poplach, hned jak dorazí na ruskou základnu.“

Jenny usrkla kávu. Ruce se jí ještě víc roztřáslly a z jakéhosi důvodu musela pracně zápolit se slzami. „A jinak jsou všichni tady?“

„Všichni, kteří zůstali naživu.“

Jenny se rozhlédla po místnosti a pátrala po jedné tváři, která zde však chyběla. „Kde je námořník Pomautuk?“

Sewell potřásl hlavou. „Pomautuka spolu s hrstkou civilistů pohřešujeme. Nemohu to tvrdit s jistotou, ale pravděpodobně žijí. Rusové vzali vážněji raněné do nemocničního křídla. Možná tam leží i on. Podrobnosti bohužel neznám.“

Jenny pohlédla na otce. Špičku nosu měl rudou a opuchlou, poštipanou mrazem. Z očí jí vyčetl, jaký strach ji trápí. Vysunul jednu ruku zpod pokrývek. Jenny něžně sevřela jeho prsty. Byly hrubé a mozolnaté, avšak neztratily pevný stisk. John čelil v životě mnoha útrapám a strádání a přežil. Když z něj Jenny načerpala sílu, obrátila se opět k Sewellovi. „Stanovili lhůtu čtyřicet osm hodin? A vy věříte, že nás potom nechají jít?“

„Nevím.“

Jenny povzdechla. „Jinými slovy *nevěříte*.“

Sewell trhl ramenem. „V dané situaci houby záleží na tom, jestli jim věříme nebo nevěříme. Okupační jednotka, kterou ponechali na místě, má přesilu dva na jednoho. A sebrali nám všechny zbraně.“

„A kde je váš kapitán s ponorkou?“

„*Polar Sentinel* asi brouzdá někde poblíž, jenže stejně není vyzbrojený. Já osobně doufám, že poslechl zdravý rozum, zvedl zadek a odplul pro pomoc. Tedy pokud ponorku neposlali ke dnu.“

„Tak co teď? Budeme prostě čekat? Důvěřovat čestnému slovu Rusů, že nám zaručí bezpečí?“

Mezitím se do místnosti dostrachal Kowalski zabalený od hlavy k patě v osuškách. Ztěžka dopadl do křesla a vyrazil ze sebe: „Hovno, ani nápad.“ Čímž zodpověděl všechny otázky.

Kolem se rozprostřelo ticho. Nikdo proti prohlášení Kowalského nic nenamítl.

„Potom potřebujeme plán,“ řekla konečně Jenny.

ČAS 11:45

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Nešli jsme tudy už nejméně dvakrát? zeptal se v duchu korvetní kapitán Roberto Bratt.

Připadal si ztracený, což moc nepomáhalo k sebeovládání. Stěží krotil vztek a občas vybuchl jako kotel, což přičítal rodičům, po nichž zdědil jižanský temperament. Jeho matka byla Mexičanka a otec Kubánec. Co pamatoval, neuměli mluvit jinak než řvát a věčně si vjížděli do vlasů. Jenže zdejší zapeklité štolky by dovedly do konce i Gándhího svatou trpělivost. Všechny vypadaly stejně: led a led.

Mladá důstojnice, která klusala vpředu, spěšně zabočila do další chodby. Bratt ji následoval, znechucený skřípáním bot po pískem posypané podlaze. „Washburnová!“ zavolal. „Ksaku! Víte vůbec, kde se motáme?“

Poručice Setina Washburnová zpomalila v poklusu a ukázala baterkou na širokou fialovou čáru, nastříkanou sprejem na stěně. „Pane, ta značka vede k poslednímu místu, které jsme ještě neprohledali. Potom budeme potřebovat plechovku barvy, abychom si v neprobádaných úsecích vyznačili naši trasu.“

Bratt mávl rukou, ať pokračuje dál. *Vynikající... vskutku vynikající...*

V chaosu, který provázel evakuaci, použili Brattovi muži megafony a na pokraji bludiště spustili poplašné sirény, jejichž ječení proniklo hluboko do podzemí. Vyplašení lidé začali rychle vylézat ven. Jenomže když jim Rusové dýchali na krk, neměli čas provést důkladný pěší průzkum termitiště.

Jakmile se prach usadil, ukázalo se, že ještě několik výzkumníků chybí – včetně nejvyšší hlavy Omegy doktorky Amandy Reynoldsové.

Kvůli hrstce pohřešovaných Bratt cítil povinnost zůstat na místě, nicméně překvapilo ho, že poručice Washburnová nesmlouvavě prohlásila, že rovněž setrvá. Dodala, že ruská stanice je pod její ostrahou, a proto ji nehodlá opustit, dokud nedostanou ven všechny, za které ručí vlastní hlavou. Dokonce trvala na tom, že bude velitele doprovázet.

Zatímco pokračovali hlouběji a hlouběji, Bratt si průvodkyni zhodnotil. Byla o rovných pět centimetrů vyšší než on a měla štíhlou atletickou postavu. Vypadala jako běžkyně. Vlasy nosila ostříhané po mariňáčku na ježka, což jí dodávalo výstřední vzhled, ale nijak to neumenšovalo její ženskost. Měla hladkou kůži v barvě kávy a velké hluboké oči. Želbohu, byla cele zabraná do práce.

Koneckonců i ty jsi tady pracovně, připomenul si Roberto a přesunul pozornost k ledovým štolám. V první řadě musí splnit úkol: najít zbývající civilisty a uchýlit se do bezpečí.

Pozvedl k ústům megafon a stiskl tlačítko. „Haló, zde korvetní kapitán Bratt! Pokud mě někdo slyší, prosím, ozvěte se!“

Sklonil megafon. V uších mu zvonilo a okamžik trvalo, než mohl nerušeně naslouchat. Ani neočekával odpověď. Pátrali a vykřikovali už půl hodiny, po každé napnuli sluch, ale nezachytili ani šeptnutí. Proto když znenadání kdosi zavolal, Bratt si nebyl jist, jestli nemá halucinace.

Washburnová se ohlédla a zvedla jedno obočí.

Výkřik se opakoval. Zněl slabě, avšak ledovými chodbami se nesl jako jasné cinkání zvonečku. „Sem! Tady jsme!“

Vycházel přímo zpředu.

Společně poklusem vyrazili za hlasem. Bratt si posunul pušku výš na rameno. V kapsách polní bundy a parky měl nacpaná kila munice. Než eskorta dopravila poslední evakuované na palubu, aby se nalodila, odebral mužům zásoby. Také Washburnová dostala notnou zátěž, ale přesto zrychlila.

Štola vybíhala do obrovské jeskyně plné předoucích generátorů, stojanů s lampami a různých přístrojů. Vzduch zde byl o poznání teplejší a vlhčí. Přední polovina sluje byla vyhloubená v ledu, zatímco stěnu zadní poloviny tvořila vulkanická skála.

„Kristepane,“ zamumlal Bratt.

Přes ledové jezero, které zabíralo celou plochu podlahy, vyšel dvojici naproti holohlavý muž malé postavy, jenž čiperně klouzal po ledu, na křídlech doprovázený dvěma mladíky.

„Doktore Ogdene!“ řekla Washburnová přísně. „Co tady děláte? Copak jste neslyšel hlášení o evakuaci?“

„Ach, ano, ano, slyšel,“ řekl biolog udýchaně, když dobrušlil až k nim. „Ale moje práce nemá nic společného s politikou. Je to věda. Nedbám na to, kdo tuhle stanici řídí. Hlavně když zajistí ochranu mým nálezům. A pokud hrozí nebezpečí, pak je tady už vůbec nemohu nechat na pospas. Obzvlášť v tak kritickém stadiu výzkumu. Tání je téměř ukončeno.“

„Nálezy?“ zeptal se Bratt s vykulenýma očima. „Tání? O čem to ksakru mluvíte?“

„Vzorky musejí být ochráněny,“ naléhavě pokračoval biolog. „To musíte pochopit. Nemohu riskovat, že někdo zničí nebo zneužije data, která jsme nashromáždili.“

Brattovi neušlo, jak mladší asistenti – podle vzhledu postgraduální studenti – přešlapují z nohy na nohu a pohazují rukama. Ti zřejmě nebyli tak přesvědčení o správnosti rozhodnutí pana šéfa.

„To musíte vidět!“ jásavě pronesl doktor Ogden. „Zapojili jsme EEG, abychom případně zachytili mozkovou činnost!“ Otočil se a chvatně se vydal zpátky k vulkanickému útesu.

Washburnová se k nadšenému vědci připojila. „Je tady s vámi doktorka Reynoldsová?“

Bratt je chtěl nechtěl následoval, aby slyšel odpověď z první ruky. *Jestliže se všichni pohřešovaní nacházejí tady, pak má o starost míň.*

Doktorova slova šmahem rozmetala všechny naděje. „Amanda? Ta dávno odešla. Netuším kam. Ale počkat, počkat... Odjela přece zpátky na základnu.“ Ohlédl se na Bratta a svraštil obočí. „Proč se ptáte?“

„Zůstala tady,“ odpověděla Washburnová. „A údajně šla s doktorem MacFerranem hledat jednu kolegyni, která se ztratila.“

Ogden promnul ojíňený knírek. „O tom vážně nic nevím. Strávili jsme tady s biologickým týmem celou noc.“

Když se blížili ke kraji jezera, Bratt si všiml, že čvachtají ve vodě, která vytékala z průrvy ve skalní stěně. Biolog jako domácí pán vstoupil první do úzké brány vedoucí do sousední jeskyně. Po pár krocích z protější strany splašeně vběhla do chodby postava, prudce vrazila do Ogdena a vytlačila zástup přicházejících ven.

Byla to další studentka, věkem něco přes dvacet let. Bratt mladou ženu zachytil, když při zběsilém útěku uklouzla. *Kolik takových bláznů se tady v podzemí ještě potlouká?* pomyslel si s pocitem zoufalství.

„Profesore! Ně... něco se děje!“ blekotala studentka.

„Co?“

Zatímco stáli u vchodu, dívka ukázala do průrvy. Pokusila se promluvit, avšak jen divoce zakoulela očima.

„Něco se pokazilo?“ vyděsil se Ogden a rozběhl se.

Všichni se vrhli za ním. Po deseti krocích se ocitli ve skalní dutině o velikosti garáže pro dva automobily. Tady zářilo ze stojanů víc reflektorů. Všude kolem se těsnaly přístroje.

Bratt zalapal po dechu zasažený jak výhledem, jenž se mu naskytl, tak zápachem, který visel ve vzduchu. Když ještě chodil do školy, o jedné letních prázdninách pracoval v závodu na zpracování ryb v Monterey. Horko, smrad tlejících rybích vnitřností smíšený s pachem krve... Tohle se od starých vzpomínek lišilo pouze tím, že ten zápach nevydávaly ryby.

Na jedné straně leželo roztažené a vykuchané tělo bělavého tvora, jenž sice vyhlížel trochu jako běluha, jenže měl nohy. A nebyl zde sám. Na podlaze leželo ještě dalších šest exemplářů svinutých do klubíčka, očividně čerstvějších a nedotčených. Na jejich bledé kůži doposud ulpíval tenký ledový škrálop a kousky ledu. Dva tvorové měli k hlavě a tělu připevněné náplastmi barevné

kabely, které se táhly k přístrojům s monitory. Na malých obrazovkách rovnoběžně plynuly vlnité řádky sinusoid.

Ogden se zkoumavě rozhlédl po sínce. „Nechápu,“ utrousil a otočil se k vyděšené studentce. „Co se stalo?“

Dívka ukázala na zavinutého tvora, který ležel nejbliž k předmětu pitvy. „To... ono se to pohnulo.“

Ogden se zamračil a odmítavě mávl rukou. „Nesmysl! Nebud'te směšná. Lekla jste se vlastního stínu. Nebo se posunul některý stojan s lampami.“

Dívka složila paže přes hrud' a prsty zaryla do ramen. Netvářila se přesvědčeně. Podle všeho ji něco vážně vystrašilo.

Ogden se opět obrátil k Brattovi a Washburnové. „Zapisujeme EEG. Méně zkušené členy našeho týmu tato práce zřejmě rozrušila.“

„EEG? Zachycujete mozkové vlny?“ zeptal se Bratt a pohlédl na grafický přepis elektronických vln běžících po obrazovkách.

„Ano,“ odpověděl Ogden. „U tajících exemplářů jsme zaznamenali nepatrnou činnost.“

„Kecáte. Copak ty potvory jsou živé?“

Ogden velkoryse přeslechl mariňákovy nezdvořilosti. „Ach, samozřejmě že nejsou. Jsou staré padesát tisíc let. Nicméně takový jev je znám. Byl zdokumentován u několika pokusných živočichů, kteří byli zaživa rapidní rychlostí zmrazeni a poté pomalu rozmrazeni. Přestože živočich je mrtvý, chemikálie v mozku začnou tát, až úplně zkapalní a rozproudí se. Chemie je chemie. Určité neurochemické funkce se tak začnou obnovovat. Avšak časem účinky slábnou a oběh se zastaví. Proto považuji za nesmírně důležité zůstat zde a shromáždit data, dřív než zmizí v nenávratnu. Díváme se na činnost, která se probouzí po padesáti tisících letech!“

„Dělejte, jak myslíte,“ řekl Bratt. „Hlavně ať ty prehistorický potvory nevstanou z mrtvých.“

Jako by kapitána slyšel, jeden tvor sebou křečovitě škubl. Vzápětí se rozvinul ocas a jako šlehnutím biče udeřil do jednoho stojanu, který se skácel, a žárovky se roztříštily.

Všichni uskočili dozadu – s výjimkou doktora Ogdena, jenž v nevíře zíral na svůj vzácný nález.

Poté se rozvinulo tělo, zvlnilo se do S a začalo sebou mrskat a plácet po podlaze jako mečoun na udici. Celým tělem probíhaly ve vlnách prudké záchvěvy.

Biolog přistoupil blíž, s úžasem pozoroval dění a vztáhl jednu paži, jako by se chtěl dotykem ujistit, že vše je skutečné. „On ožívá,“ vydechl. „Doktore...,“ zavolal varovně Bratt.

Tvor se s plácnutím odrazil a poskočil k Ogdenovi. Široce rozevřel čelisti, aby vystavil na odiv chrup zubatý jako pila, a naslepo chňapl. Tlama sklapla asi patnáct centimetrů od biologových prstů. Ogden se chytl za ruku, jako by ho tvor opravdu kousl, a odtančil o kousek dál.

Bratt už měl všeho dost. Vyrazil kupředu, strhl Ogdena dozadu, máchnutím zahnal ostatní za doktora a strhl z ramena pušku.

Biolog se opět přišoural k Brattovi. „To je úžasné!“

Bratt otevřel ústa a vtom pocítil ostré bzučení hluboko v uších. Jeho čelisti se rozvibrovaly jako ladička. Tohle až příliš důvěrně znal. Pracoval přece na ponorce, kde byl často vystaven intenzitě sonaru.

Jelikož si ostatní začali mnout uši, nepochybně to také vnímali.

Ultrazvuky...

„Koukněte!“ vykřikl jeden ze studentů a ukázal na elektroencefalograf.

Bratt se ohlédl. Pomalé vlnky sinusoid se rozkmitaly a zaostřily. Dva exempláře napojené na přístroj se třásly. Ocas jednoho zmrzlého klubíčka se rozvinul.

Všichni se rozběhli ke vchodu do průrvy.

„Já tomu nemohu uvěřit,“ pronesl Ogden a zašťoural si prstem v uchu. „Myslím, že ten první probuzený živočich ostatní volá.“

„Sonarem, či přesněji echolotem,“ poznamenal Bratt a sevřel drnčící čelisti.

„Raná velrybí píseň,“ opravil ho biolog. „*Ambulocetus* je prapředkem současných kytovců, kteří se rozvětvili do mnoha druhů. Ultrazvuky pravděpodobně fungují jako biologická spoušť, která organismus probouzí k životu. Možná svolává hejno. Obranný mechanismus, víte. Tak se mohou lépe vzájemně chránit.“

Oba exempláře už sebou mlátily. V přístroji praskalo. Ultrazvuky sílily a dostupovaly nesnesitelné pronikavosti.

Stranou vlevo ležel první tvor na boku a pootevřenou tlamou lokal vzduch. Potom se nemotorně překulil na břicho a rozklepal se zimou.

„Zastřelte ty prokletý zvířata!“ zaječela dívka pištivým hlasem.

Bratt pozvedl zbraň k líci.

Biologovy oči přeskočily z pušky k zesláblému tvorovi. „Zbláznil jste se? Vždyť toto je objev století! A vy je chcete zabít? Musíme je chránit!“

Bratt se snažil nasadit mírumilovný, leč pevný tón. „Pane, nejsme ve filmu *Zachraňte Willyho*. Právě teď se musím víc starat o to, abych ochránil *nás*.“ Chňapl mužíka za loket a postrčil ho k průrvě ve skále. „Asi jste si nevšiml, že tyhle potvory vypadají spíš jako obří běluhy než jako dvouploutváči, kterým ke štěstí postačí plankton. Myslím, že se dokážou dokonale ochránit samy.“

Ogden se chystal vzepřít, avšak Bratt se otočil čelem k Washburnové. „Pádáme ven, poručíku.“

Washburnová přikývla s jedním okem stále upřeným na monstra, která ocasem tloukla kolem sebe.

Hlouček zaštitěný Brattem se dal na ústup. Jakmile prošli průrvou, rozběhli se přes ledové jezero.

„Rusové o tom musejí vědět,“ drmolil si Ogden pod vousy. „Proto se pokoušejí znovu ovládnout stanici. Chtějí schlamstnout všechnu slávu pro sebe.“

Bratt věděl, jak šeredně se doktor mylí. Byl jedním z hrstky lidí, kteří viděli, co leží ukryto v laboratořích ve čtvrtém poschodí. Rusové neprahnou po *slávě*. Chtějí umlčet nežádoucí svědky a utajit hrůzy minulosti.

Když dobíhali na druhou stranu, Washburnová, která zůstala o pár kroků pozadu, vykřikla: „Veliteli! Máme společnost!“

Bratt se švihem otočil.

Z průrvy ve skalní stěně vyklouzl na led jeden tvor. Vzápětí následoval druhý... a třetí...

Klátili se na malátných nohách, avšak vyhlíželi odhodlaně. A po padesát tisíc let trvajícím zimním spánku byli nepochybně pořádně vyhládlí.

„Probouzejí se rychle,“ utrousil doktor Ogden, v jehož hlase zaznívala neskonalá úcta k zázrakům přírody.

Bratt mávl rukou směrem k východu. „Ven!“ zařval. „Hněte kostrou!“

U protějšího břehu ledového jezera se tři hlavy natáhly za zvukem hlasu. Bratt opět pocítil v uších bzučení a jehly bodající do bubínků. Ty proklaté nestvůry si ho zaměřují svými sonary.

„Do prdele,“ zaklel a za ústupu pozvedl pušku. Dravci se chystají ulovit potravu!

Ze zadní sluje vylezli další dva tvorové.

„Washburnová, všechny nažeňte do chodby. Hned! Pokračujte bez zastavení. Cestu znáte. Beru si zadní voj. Postarám se, aby se nedostali moc blízko.“

Bratt zacílil.

„Nestřílejte!“ prosebně zvolal Ogden.

„Profesore, teď není čas na vědecké debaty.“

ČAS 11:58

NA LEDOVÉ PLÁNI

Matt měl pocit, že má páteř na kaši. Už dobře přes hodinu hnal řidič sněžnou rolbu maximální rychlostí, aniž bral na vědomí zbrzděný terén. Mattovi připadalo, že se veze v otáčející se míchačce malty. Všechny kosti v těle jako by chřestily a otloukaly se.

Díval se ven do sněhové vánice. Vítr prudce narážel do vozidla. Už dávno se vzdal naděje, že mariňáky přesvědčí, aby změnili cíl a nepokračovali na

ruskou polární stanicí. Jediný úspěch, jehož dosáhl, byl, že poddůstojník Frank O'Donnell za volantem se každých pět minut pokusil dovolat do druhé rolby.

Nikdo neodpovídal.

Rovněž zkoušeli zastihnout krátkovlnnou vysílačkou někoho na Omeze, ale ani tam neměli štěstí. Zdálo se, že široko daleko není živá duše.

Ze strachu o Jenny se Mattovi utvořil v žaludku kámen velikosti grapefruitu, jenž mu ztěžoval možnost soustředit se na vlastní situaci.

„Támhle je stanice!“ zavolal O'Donnell přes rameno a ukázal rovně dopředu. V jeho jásavém hlase zazněla úleva. „Ještě že nechali venku rozsvíceno.“

Matt se předklonil, vděčný, že alespoň něco na chvíli rozptýlilo jeho starosti. Craig na něj pohlédl rozzářenýma očima.

Vpředu se jako zubatá zeď tyčil shluk ledovcových horských štítů. Vítr vál vodorovně s terénem a sněhová clona zakrývala všechny detaily. Avšak u paty jedné hory prozařovalo poledním šerem elektrické světlo.

„Žádnou stanicí nevidím,“ poznamenal Craig.

„Celá základna leží v podzemí,“ vysvětlil řidič.

Sněžná rolba zamířila k záři majáku, která se odrážela na ledových útesech. V rozeklaném údolí, nabízejícím slušné závětrí, spatřil Matt další vozidla, napůl přikrytá sněhem. Dokonce tam stála zakotvená i plachetnice se svinutými plachtami. Kdopak tady láme rekordy v plachtění na ledě? pomyslel si. Rolba projela parkovištěm a pokračovala rovně k osvětlenému vchodu.

„Do prdele!“ vykřikl poručík Greer.

Ostatní povyskočili leknutím a pak stočili pohledy směrem, jímž se díval s tváří přimáčkutou na boční okénko. V blizardu uviděl Matt něco nemožného. Z hloubky čněla vysoko nad led mohutná věž ponorky, stoupala z ní pára a kolem ní šplouchala voda.

„Rusové!“ sykl Pearlson. „Předběhli nás!“

Matt si všiml, že polyňa je moc malá na to, aby se obří ponorka mohla pohodlně vynořit, a tak vystrčila nad hladinu pouze věž.

„Co teď uděláme?“ zeptal se.

„Už mi málem dochází šťáva,“ řekl O'Donnell.

Greer, coby nejvyšší důstojník, neváhal a rychle zapřemýšlel. „Jedeme do stanice!“

Matt mlčky přikývl na souhlas. Potřebovali se ukrýt. Zůstat venku se rovnalo smrti. Mikrofony sonaru určitě zachytily, jak sněžná rolba drncá po ledě, takže Rusové vědí, že přijela návštěva.

O'Donnell sešlápl pedál a zpomalující rolba opět vyrazila plnou rychlostí. Matt bouchl hlavou o strop, jak vozidlo nadskočilo, přelétlo obzvlášť ostrý hrbol a tvrdě přistálo na ledě.

„Připásejte se!“ vykřikl O'Donnell.

Matt si ohmatal hlavu a zabořil se do sedadla. *Díky za včasné upozornění.*

Greer přešel ze zadního na prostřední sedadlo. „O'Donnelle...“

„Vidím je, pane!“

Matt natáhl krk a pohlédl k ponorce, kde se nyní hemžili muži v bílých parákách. Malá skupinka vystoupila na nejvyšší můstek na vrcholu věže a ukazovala směrem k nim, zatímco další přecházeli po visutém můstku na led.

Rolba ostře zabočila a jako o závod se hnala k vchodu do základny.

„Zpomalte!“ zařval Craig, který sebou na předním sedadle házel sem a tam, třebaže se pažemi zapřel o palubní desku.

Když si Matt uvědomil, co má řidič v úmyslu, vytřeštil oči. „Vám snad přeskočilo...“

O'Donnell dupl na plyn a rolba se rozlétla rovnou čarou k tunelu.

Vzadu třesky výstřely z pušek. Střely se zavrtaly do zadku rolby, což znělo, jako by na kapotu někdo hodil hořící ranec výbušných žabek. Do ohlušujícího rachotu se vysypalo sklo zadního okna.

Potom rolba zahučela do tunelu.

O'Donnell přeřadil rychlost, prudce ubral plyn a šlápl na brzdy. Jeho úsilí však na vozidlo hnané setrvačností nezapůsobilo. Řítilo se dolů po schodech, zadek vyhazovalo vysoko do vzduchu a střechou bouchalo do ledového stropu. Nárazy pomouchlaly zadní část kabiny, avšak rolba pokaždé dopadla znovu na schody, až pásy zakvílely, a valila se dál.

Z cestujících se stal chumel s vlajícími údy, bombardovaný sprškami sklených střepů.

V záři předních světel vozidla Matt koutkem oka zachytil ocelové dveře.

Následovala srážka, která všechny vymrštila dopředu. Matt přelétl přes opěradla a ramenem udeřil do předního okna, které se vyrvalo z rámu, takže se skulil na kapotu napůl zavěšený v síti popraskaného bezpečnostního skla. Pak sklouzl po předku rolby a přistál na nemilosrdně tvrdé podlaze.

Naštěstí stáli jako přimražení.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Craig, zatímco se Matt škrábal na nohy. Reportér se vyklonil z kabiny. Zranění na jeho hlavě se opět otevřelo a krev mu v pramíncích stékala po obličeji.

„Jsem na tom líp než vy,“ odpověděl Matt a ohmatal si všechny končetiny, aby se ujistil, že nelže sám sobě.

O'Donnell zaúpěl, schoulil se a položil se na bok. Jak prudce narazil na volant, patrně si pohmoždil pár žeber. Greer a Pearlson už vstali, vykukovali roztráskaným zadním oknem a slídili po Rusech.

Matt si prohlédl stav jejich dopravního prostředku. Sněžná rolba se napasovala do dveří jako pluh do odvodňovacího příkopu. „Donáška přímo do domu,“ poznamenal.

„Všichni ven!“ rozkázal Greer ze zadního sedadla a zvedl zbraň z podlahy. Ukázal Mattovi k předsíni stanice.

Dveře vozidla se skálopevně zaklínily do rámu vstupní brány, avšak probourané přední okno pohotově nabízelo nouzový východ. Matt pomohl ostatním slézt z kapoty.

„Posuňte se hlouběji!“ zavolal Greer, který se drápal ven poslední, a mávl rukou, aby šli dál. „Tehle vrak Rusy zdrží, jenže kdoví na jak dlouho.“

Skupina spěšně vykročila chodbou, Greer dostihl Matta a vytáhl devítimilimetrovou berettu. „Víte, jak se s tím zachází?“ zeptal se.

„Sloužil jsem u Zelených bareťů.“

Greer sjel Matta tvrdým hodnotícím pohledem, a jako by ho spatřil v novém světle, podal mu zbraň. „Dobrá. Aspoň můžu doufat, že si neustřelíte nohu.“

Matt pistoli potěžkal. „Ne dřív, než mě dostane z tyhle bryndy.“ Po několika metrech ústila vstupní chodba do rozlehlé kruhové haly, z níž se vcházelo do místností rozložených po obvodu. Kolem centrálního schodiště stály volně rozmístěné stoly a židle. Na některých stolech zůstaly talíře s nedojedeným jídlem. Se zbraněmi připravenými k palbě se skupina vydala na průzkum. Prošli dokola celý prostor, ale všude bylo prázdno.

„Kde všichni jsou?“ zeptal se Matt.

Greer v čele se rozběhl ke schodišti. Sešli do druhého poschodí, které bylo rovněž prázdné.

„Odešli,“ vyhrkl Pearlson v šoku.

„Evakovali je,“ uvedl věc na správnou míru Greer. „*Polar Sentinel* zřejmě dostal echo o útoku a místo na Omegu plul rovnou sem, aby to tady vyklidil.“

„Skvělé,“ utrousil Matt. „My se celou cestu ženeme jako blázni, abychom zdejší lidi varovali, a oni si už hoví někde v teple.“

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Craig. Jednu polovinu obličeje měl zakrácenou a druhou popelavou.

Greer pokračoval do hlubin. „Pojďte. Ve třetím poschodí je starý zbrojní sklad. Granáty, pušky. Pobereme tolik, kolik uneseme.“

„A co potom?“

„Ukryjeme se. Nebojte, přežijeme.“

„Poslední část vašeho plánu se mi docela líbí,“ poznamenal Matt. Když sestoupili do třetího poschodí, znenadání zaslechli střelbu z pušky. Nedoléhala k nim shora, jak by očekávali, nýbrž *zdola*. „Někdo tady zůstal,“ řekl Craig s očima rozšířenýma údivem. „Podle ozvěny bych řekl, že se střílí o patro níž,“ usoudil Pearlson. „Tempo!“ Greer přidal do kroku.

Když se hrnuli dolů po schodech, nahoře zaduněl výbuch. Všichni strnuli na místě.

„Rusové,“ řekl Matt.

„Pospěšme si!“ zavelel Greer a opět vyrazil.

Šachtou se dolů nesly hlasy, rozkazy vykřikované rusky a dusání podrážek, nasvědčující, že se tam nahoře dali do běhu.

Craig a Matt se drželi Greerovi v patách. Pearlson a O'Donnell jim kryli záda. Konečně se spustili do čtvrtého poschodí, kde místo do haly, která se nacházela ve všech horních podlažích, rovnou ze schodiště vstoupili do dlouhé chodby.

Ta rovněž zela prázdnotou, nicméně na konci byly dvojité dveře.

„Vchod do termiště,“ sdělil cizincům na vysvětlenou Pearlson.

„Dobrá schovávačka,“ dodal Greer. „Děsný bludiště, pánové. Jdeme!“

„Ale kdo tady střílel?“ zeptal se Craig, když se rozběhli. To by Matt také rád věděl.

Greer se zamračil a zabrumlal: „Modlete se, ať to jsou *naši* hoši.“ Matt si vzal poručíkovo doporučení k srdci. Nutně potřebovali posily. Leč to přirozeně vyvolalo další otázku.

Jestliže tam jsou správní hoši, pak na co střílejí?

Slepá ulička

▷ΓᵇᵇLᵇᵇ ᵇᵇJᵇᵇσ

9. DUBNA, ČAS 12:02

LEDOVÁ STANICE GRENDDEL

V temnotě doupěte vystlaného kostmi se robustní tvor plížil k Amandinu úkrytu. Naplněn nejistým podezřením občas pohodil hlavou, zavěťřil a vycenil zakrvavené zuby. Na drápech za sebou tahal cáry Lacyina závodnického dresu.

Amanda se vmáčkla co nehlouběji do praskliny v ledové stěně. I tak vnímala ultrazvukové vlny, které grenddel vysílal. Cítila brnění v čelistní kosti, v kořenech zubů a v kořínkách vlasů na zátylku. To ji udržovalo zcepenělou jako zajíce zachyceného dálkovými světly auta.

Jdi pryč, úpěnlivě prosila z celého srdce. Tajila dech už tak dlouho, že před očima se jí začínaly dělat jiskřičky. Netroufala si vydechnout a nabrat do plic čerstvý vzduch. Po vystaveném obličejí jí stékaly perličky studeného potu.

Prosím...

Grenddel se přiblížil na půl metru ke štěrbině. V matné záři, která dovnitř dopadala ze sousední jeskyně, viděla Amanda siluetu, avšak rysy podivného tvora halil stín. Pouze ve dvou velkých černých očích se míhaly odlesky světla, které se odráželo od ledových zrcadel.

Divoký... krvelačný... bezcitný a studený jako ledové kleště, které ji svíraly.

Pohledy predátora a kořisti se střetly. Amanda věděla, že zemře.

Vtom tvor bleskurychle švihl hlavou dozadu, k východu z doupěte. Nenadálý pohyb Amandu vylekal tak, že vydechla a lokla si vzduchu. Stejně to už nemohla vydržet. Strnula napětím a strachem, že se prozradila.

Tvor, jako by úplně ztratil zájem o lákavou štěrbinu, se šouravě otočil čelem ke kanálu. Naklonil hlavu nalevo, potom napravo a očividně naslouchal.

Amanda neměla možnost zjistit, co asi slyší. Někdo snad přichází? Nebo Connor dosud žije a volá o pomoc?

Ať se dělo cokoli, grenddel několikrát mrskl ocasem, s nečekanou hbitostí se vrhl ke kanálu, jako šipka vlétl dovnitř a zmizel.

Amanda vytrvala v úkrytu, dokud neustal třes, který cloumal celým jejím tělem. Potom se malátně vydrala ven a na slabých nohách se ploužila ke kanálu. Před očima jí stále ještě tančily jiskřičky podněcované spíš bázní než nedostatkem kyslíku. Dobelhala se k otvoru, klesla na kolena a ještě stačila zahlédnout, jak mohutná temná silueta ladně hopká ke stěně jámy.

Svírána více strachem z neznáma obaleného tichem než ze samého monstra, vlezla do kanálu. Nyní se musela dostat po šikmé kluzké ploše nahoru. Soukala se dopředu po loktech a odrážela se mačkami. Na konci vystrčila ven hlavu.

Na pravé straně šplhal grendel po kolmém ledovém útesu s mrštností a rychlostí gekona zdolávajícího štukovou fasádu. Vyhoupł se na okraj a bez meškání zamířil k chodbě. Nepochybně vyrazil na lov.

Amandiny oči spočinuly na modrém polyesterovém lanu, které stále ještě viselo přes okraj dolů.

Chvilku se na lano upřeně dívala.

Bylo její jedinou nadějí.

Potom vylezla z kanálu, postavila se na nohy a v horečném chvatu se štrachala ke stěně. V duchu se modlila, aby lano zůstalo upevněné k tomu, co zbylo z Connora. Vybavila si, že si uvázal smyčku kolem hrudi.

Když došla k útesu, obtočila si lano kolem prstů jedné ruky. Ještě že máš rukavice, pomyslela si.

Vzhlédla nahoru.

Prosím, Bože...

Trhla za lano. Nepovolilo. Zavěsila se na lano plnou vahou. Dál pevně drželo.

Slzy jí z očí tekly proudem, zatímco stoupala po stěně. Pravačka nad levačku, zabodnout mačky do ledu, levačka nad pravačku, zabodnout mačky do ledu. Strach dodával energii svalům. Únava byla vyloučená. Tak si vydrápala a prokopala cestu nahoru.

Když dosáhla na okraj, z posledních sil se vytáhla a padla na ledovou zem jen půl metru od zmasakrovaného těla Connora MacFerrana. Lampa na jeho helmě svítila do stropu jako maják v temném podzemí.

Amanda se odkutálela o kousek dál, rozklepaně vstala a snažila se udržet oči odvrácené od hrůzné podívané. Stejně jako Lacy měl Connor rozpárané břicho. Ležel ve velké kaluži krve, proměněné v červenou ledovou skvrnu. Tomu tedy Amanda vděčila za záchranu. Během příšerné hodiny, kterou strávila tam dole, přimrzly trosky Connorova těla k ledu a staly se krvavou kotvou, která jí pomohla uniknout z jámy.

S rukou přitisknutou na ústech a modlitbou za odpuštění na rtech se Amanda sklonila, aby geologovi sejmula z hlavy helmu. Potřebovala světlo. Když rozepínala řemínek podbradníku, nemohla uhnout pohledem od Connorova

obličej. Levé oko měl vydloubnuté a nos useknutý drápem. Krk měl roztržený až ke klíční kosti. Jeho plnovous vypadal jako zmrzlý rudý chuchvalec.

Amanda se neovladatelně rozvzlykala a klesla na kolena. Pak konečně uvolnila helmu.

Zvedla se a nasadila si ji. Pro její hlavu byla moc velká a seděla nakřivo, ale když utáhla podbradník, alespoň nepadala. Amanda se otočila čelem k dlouhé úzké štolě. Po grendelovi nebylo nikde ani památky.

Jakmile Amanda odstoupila od těla, koutkem oka zachytila třpytivý záblesk. Na zemi ležel malý cepín. Connor ho nosil za opaskem, aby byl po ruce, když potřeboval něco vysekat z ledu. Když ho grendel napadl, zřejmě se jím pokusil bránit.

Amanda cepín rychle sebrala. Třebaže to byl jenom ruční nástroj, v nepatrné míře dodával pocit jistoty a úlevy.

Otočila se ke štolě a sbírala síly na hrůzostrašnou cestu zpátky. Když prsty sevřela násadu cepínu, hlavou jí bleskla jiná vzpomínka. Ano... Když Connorovi vyčínila, že chtěl jít Lacy hledat sám, s mávnutím ruky prohlásil, že si dělá zbytečné starosti. Nebude nikoho obtěžovat, jelikož všichni mají spoustu práce. A potom si poplácal na hrud' a řekl... Ta slova se nyní vrátila.

A krom toho mám s sebou kapesní vysílačku.

Amanda sebou trhla.

Obrátila se a přiskočila ke Connorovu tělu. Začala prohledávat rozedranou peřovou vestu, až mezi peřím a podšívku nahmatala malou vysílačku.

Klekla si a zmáčkla tlačítko ciferníku. Rozsvítilo se malé červené světélko. Sláva, baterie má ještě šťávu. Přitiskla vysílačku těsně ke rtům. „Tady je Amanda Reynoldsová,“ ohlásila se. Urputně se snažila modulovat hlas a šeptat, ale na druhou stranu se bála, že když bude mluvit moc slabě, nikdo ji nezachytí. „Jestli mě někdo slyší, oznamuji, že jsem uvězněná v termiště. Tady ve štolách loví velký predátor. Zabil Lacy Devlinovou a Connora MacFerrana. Ted' se vytratil..., ale nevím kam. Pokusím se dostat do probádaných míst. Prosím..., prosím, jestli mě slyšíte, přineste zbraně. Odvysílám svoji polohu, až dojdu k nějaké značené chodbě.“

Položila na reproduktor vysílačky prsty. *Prosím, ať mě někdo uslyší.* Čekala a snažila se hmatem vycítit, zda z reproduktoru vycházejí nějaké záchvěvy jako znamení, že navázala spojení, ale nikdo neodpovídal.

Znovu vstala a zadívala se ke štolě. Kužel lampy připevněné na helmě probídl tmu. Pevně sevřela jednou rukou rádio a druhou rukou cepín.

Musí se dostat ven z termiště.

Potom bude v bezpečí.

Moji chlapi si vedou bezvadně, v duchu si pochvaloval kapitán Anton Mikovskij, který stál s rukama za zády na stupínku u periskopu a sledoval dění. Na sobě měl lehkou uniformu: zelenou rubášku a kalhoty s manžetami úhledně nacpanými do bagančat. Z bitevních polí nepřetržitě proudily zprávy.

Všechny oblasti zůstávaly zelené.

Mikovskij nic neponechal náhodě. Hlášení od jednotky, která se vylodila, potvrdilo, že Ledová stanice Grendel byla zajištěna. Nicméně Američany, kteří se se sněžnou rolbou probourali hlavní bránou stanice, dosud nepolapili. Pětičlenná skupina zahučela do nor jako poděšení zajíci a zmizela v hlubinách ledového ostrova. Však nehoří. Byla to pouze otázka času, než je muži najdou. Všechny prostory staré polární základny byly liduprázdné. Dozajista vyklizené ponorkou, kterou před necelou hodinou zaslechli, jak načerpává zátěž.

Mikovskij svého protivníka znal. Výzkumná ponorka Spojených států amerických *Polar Sentinel*. Ta nepředstavovala žádnou hrozbu, jelikož se jednalo o nevyzbrojený experimentální model. Nabrala na palubu evakuované a nyní určitě utíká, jak nejrychleji umí. *Drakon* dostal rozkaz, aby tu pidilodičku nepronásledoval.

Mikovského prvořadým úkolem bylo obsadit a zabezpečit stanici, uložit uvnitř telekomunikační zařízení, ponořit se, hlídkovat v okolí a okamžitě zasáhnout, kdyby se objevila skutečná hrozba. Arktické vody pod polárním ledovým příkrovem trvale křížovaly rychlé útočné ponorky nepřítele, které střežily hranice.

Pro splnění mise měli vyměřený velmi krátký čas – pouhých dvanáct hodin. *Vchodi i vyjti* neboli dovnitř a ven. Mohli jen nepatrně spoléhat na to, že zmatek způsobený v zátoce Prudhoe protivníka zdrží.

„Kapitáne.“ K Mikovskému se rázným krokem přihnul radista. „Podařilo se mi navázat spojení s Omegou.“

„Výborně.“ Mikovskij sestoupil ze stupínku a odebral se do kóje spojové centrály. Radista mu podal sluchátka s mikrofonom. „Zde kapitán Mikovskij. Musím mluvit s admirálem Petkovem.“

Ve sluchátkách zapraskala atmosférická porucha, takže odpověď zněla přerývaně. „Ihned přepojím, kapitáne. Admirál na vaše volání už netrpělivě čeká.“

Zatímco Mikovskij čekal, v duchu si spřádal řeč. Admirál Petkov zůstal na Omeze, aby vyslechl zajatce a celou základnu obrátil naruby. Chtěl zjistit, zda Američané nepřevezli do zdejších vědeckých laboratoří nic z pokladů uchovaných na stanici Grendel, po nichž tolik toužila ruská vláda.

Mikovskij dosud nikdy neviděl admirála tak vzrušeného a zároveň chladného. Působilo to znepokojivě. V nitru toho muže proudily tajuplné proudy ledovější než cokoli, s čím se v Arktidě setkali. Přezdívka *Bílý přízrak* Petkovovi dokonale pasovala. Před týdnem, kdy Mikovského pověřili posláním převzít jako kapitán vlnkovou loď a plavit se po boku nejvyššího velitele Severní flotily, ho ovládlo napětí a cítil se nesmírně poctěn. Předběhl řadu důstojníků hodností sobě rovných, čímž si vysloužil závist především mužů starších ročníků, kteří se přestali tvářit kamarádsky. Nyní však byl šťastný, že admirál není na palubě.

Jako by na dálku zafungovala telepatie, na lince se ozval Petkovův netečný hlas prostý emocí: „Kapitáne, jak si stojíte?“

Mikovskij, jenž na okamžik vyšel ze střehu, ztěžka polkl. „Grendel máme pevně v rukou, pane. Ztráty nulové. Jak jste předpokládal, osazenstvo bylo evakuováno. Uvnitř se však nachází pět nepřátel.“ Ve stručnosti vylíčil vpád sněžné rolby do stanice. „Zdvojnásobil jsem úderný tým, takže nyní pročišťuje poschodí za poschodím dvacet mužů. Pracují čile. Do vašeho příjezdu všechno vymetou a nalodí se.“

„Vyrážím odtud za pár minut. Už jste vylodili a uložili jadernou nálož?“

„A-ano, pane.“ Mikovskému vyvstala před očima titanová koule o průměru jeden metr, kterou podle rozkazu přišroubovali k podlaze nejnižšího poschodí. „Ale, admirále, není zapotřebí, abyste sem jezdil, dřív než místo cele zabezpečíme. Postupujeme...“

„Je mi šumafuk jestli ty Američany najdete, nebo nenajdete. Uzavřete základnu – zejména čtvrté poschodí. Vyjíždím s oddílem. Alespoň se svezu na vznášedle. Ihned se ponořte a hlídkujte v hloubce. Setkáme se na Grendelu v šestnáct nula nula.“

„Ano, pane.“ Mikovskij pohlédl na hodinky. *Na dokončení akce mají méně než tři hodiny.* „*Drakon* se tu opět vynoří přesně v šestnáct nula nula.“

„Vynikající.“ Praskání v atmosféře utichlo a Bílý přízrak se rozplynul v éteru.

Mikovskij se obrátil na radistu: „Spojte mě s velitelem úderné jednotky.“

„Ano, pane.“

Kapitánovu pozornost přilákal rozruch u sonaru. Všichni členové obsluhy se nakláněli nad přístrojovou desku s šikem obrazovek a přeli se. Mikovskij přešel k hloučku. „Co se děje?“

Náčelník služby se vzpřímil a zasalutoval. „Kapitáne, zachytili jsme anomálii, která nám nejde na rozum.“

„Jakou anomálii?“

„Mnohonásobné signály vysílané sonarem. Velmi slabé.“

„A odkud přicházejí?“ Mikovskému se v mžiku roztočila kolečka v hlavě. Bleskurychle si prošel možné zdroje: americká výzkumná ponorka na útěku, blíží se útočná americká ponorka, nebo se dokonce k břehům ledového příkrovu přihnaly válečné lodě. Odpověď zněla ještě poplašněji.

Náčelník se sklonil a pak vzhledl ke kapitánovi: „Signály vycházejí zevnitř základny.“

ČAS 12:22

LEDOVÁ STANICE GRENDDEL

Matt s pistolí v ruce následoval poručíka Greera. Jakmile proběhli dvojitými dveřmi, nechali za zády organizovanou síť chodeb a místností podzemní stavby a ponořili se do nahodilé spleti ledových štol, šachet, slují a zrádných propadlin. Craig se na Matta přilepil, takže běželi bok po boku. V patách měli Pearlsona s kamennou tvář a O'Donnella, který nepřestával pošilhávat kolem. Zamířili do hlubin bludiště.

Greer v čele nesl baterku, kterou našel pohozenou u vchodu. Jinou svítilnu neměli. Kužel světla za klusu tančil po stěnách a zabarvoval černý led do jiskřící modři. Zdálo se, že probíhají střevy jakési ledové skulptury.

„Víte, kam nás vedete?“ zeptal se Craig.

„Potřebujeme najít lidi, kteří se tam asi schovali,“ odpověděl Greer. „Musíme se všichni spojit.“

„Jak velké je termitiště?“ zeptal se Matt. „Velké,“ zněla strohá odpověď.

Pokračovali v běhu poháněni vědomím, že Rusové nejsou daleko. Proto se získání delšího náskoku stalo důležitějším než směr, jímž se dají.

Kličkovali štolami a pronikali stále hlouběji a hlouběji do jádra ledového ostrova. Když dorazili na jednu křižovatku, chodbami se ostře rozlehla ozvěna výstřelů. Někdo střílel z automatické zbraně. Ozvěna se nesla zpředu, jenže ze které z chodeb?

Všichni se naráz zastavili.

„Kudy?“ vyhrkl Pearlson.

Odpověď přišla po pár vteřinách. Ve štole vedoucí doprava zablýsklo světlo. Blížilo se a ztřeštěně poskakovalo. Následovala další střelba, která se ozvala z bližší vzdálenosti a v uzavřeném prostoru téměř ohlušovala.

„Nastávají potíže,“ utrousil Matt a ukázal berettou do široké štoly.

Nyní již slyšeli výkřiky.

Námořnická patrola pozvedla zbraně.

V zatáčce štoly se rozjasnilo a světlo ozářilo utíkající postavu. V dohledu se vynořil mladý muž, kterému navzdory podlaze posypané pískem podkluzovaly nohy. Pak zakopl, rozplácl se, znovu se vyškrábal na nohy a vzpřáhl paže, jako

by žadonil o pomoc. Jak vyplývalo z vlasů dlouhých po ramena, pestré módní parky a přiléhavých oteplovaček, zcela jasně nepatřil do vojenských řad.

Zděšeně se vydal ke skupince. Matt očekával, že mladík začne prosit o pomoc, avšak on je rozrazil a na úprku zařval: „Utíkejte!“

Ze zatáčky se vyřítily další postavy, které běžely jako o závod: postarší holohlavý muž, přibližně dvaadvacetiletá dívka, další mladý muž... a ve vedení úchvatná vysoká černoška v modré námořnické uniformě.

„Washburnová!“ zavolal O'Donnell, když ženu v čele poznal.

„Zvedněte kotvy a padejte!“ vyštěkla amazonka.

Za prchající skupinkou třeskly další výstřely z pušky. Výšlehy z ústí hlavně orámovaly poslední postavu – dalšího námořníka, který ustupoval pozpátku. Klekl na koleno a vypálil před sebe salvu. V kuželu světla, jež se linulo z baterky, vypadala štola jako modrý had vlnící se hluboko do ledu.

„Co se děje?“ zavolal Greer.

Za klečícím střelcem viděl Matt pouze temnotu.

Co tam k čertu má?

Washburnová se svými svěřenci dorazila k nim a ve snaze překřičet střelbu, zařvala: „Musíme se dostat z termitišť! *Fofrem!*“

„To nemůžeme,“ řekl Greer, zatímco Washburnová nabírala dech. „Rusové...“

„Kašlete na Rusy!“ vybuchla Washburnová. „Rusové jsou úplný hovno proti peklu, který máme za zadkem!“ Máchla rukou a popohnala ostatní před sebe.

Střelba utichla. Námořník se hbitě postavil a sprintem se hnál k nim. Cestou praštil do podavače a vyhodil prázdný zásobník. „Jděte! Jděte! Nezastavujte se!“

Greer vztyčil dva prsty a ukázal na O'Donnella a Pearlsona. „Vy dva se vraćíte. Zašitíte civilisty.“

O'Donnell přikývl, drapl Craiga za loket, pobídl zpanikařené vědce a vykročil. Matt se vytrhl Pearsonovi, jenž se pokusil učinit totéž.

Strážce pokrčil rameny a připojil se k ostatním sám. Jen se ohlédl přes rameno na poručíka a zahlaholil: „A co Rusové, pane?“

Skupinka se náraz zastavila a všechny hlavy se otočily k veliteli.

Kašlete na Rusy! Rusové jsou úplný hovno proti peklu... Mattovi stále zněla v uších ohromující slova té ženy.

Greer odpověděl vcelku rozumně: „Doved'te všechny k východu z termitišť. Tam na nás počkejte!“

Na potvrzení souhlasu všichni udělali čelem vzad a rozběhli se štolou.

Poslední námořník doběhl k osamělé dvojici.

„Kapitáne Bratte!“ vyjekl Greer překvapeně.

„Připravte se spustit krycí palbu!“ zavelel Bratt naléhavě, švihem se otočil a spustil se na koleno. Vytáhl z bundy čerstvý zásobník a vrazil ho do komory.

Greer se postavil bokem za vyššího důstojníka, namířil pušku přes jeho rameno a baterku strčil do Mattovy volné ruky.

Matt se ocitl uprostřed mezi prchající skupinou a dvojicí střelců v palebném postavení. Koukl doprava a pak doleva a v duchu přemítal, co by bylo lepší – má zůstat, nebo se dát na ústup. Jako třetí možnost se nabízelo upláchnout na vlastní pěst boční stolou, zapadnout do bludiště a poslepu se vymotat ven. Žádná z možností nevypadala růžově, nicméně nejmoudřejší se jevilo setrvat na místě. Postavil se za Brattovo druhé rameno.

Bratt k Mattovi vzhlédl, hned se odvrátil a prohodil: „Kdo ksakru jste?“ Matt zvedl pistoli a zamířil do chodby. „Právě teď jsem dobrák, který vám kryje záda.“

„Pak tedy vítejte do party,“ zabručel Bratt.

„Co se na nás žene?“ zeptal se Greer na druhé straně.

„Vaše nejpříšernější noční můra.“

Za hranicí světla vyzařujícího z baterky se zaleskly červené oči. Mattovi začalo divně bzučet v hlavě, jako by mu v lebce kroužilo hejno komárů.

„Tak už jdou!“ oznámil Bratt a zhluboka se nadechl.

V dohledu se vynořil mohutný tvor se sněhobílou kůží pruhovanou červeně... Ne, ne, ty červené pruhy byla krev vytékající z mnoha střelných ran, která barvila podlahu chodby. Zavalité tělo měl po stranách zbrázděné rýhami, které vyryly škrtačící střely, a polovina jeho masky připomínala syrový hamburger, avšak stále se dral kupředu.

Co to probůh je?

Za tvorem se matně rýsovaly další přízračné stíny.

Tvor v čele se očividně chystal k útoku na trojici. Zat'ál drápy do ledu.

Bzučení v Mattově lebce sílilo.

Potom zarachotila salva z pušky, která Matta vylekala a vzápětí přiměla k činu. Zamířil devítimilimetrovou berettu, třebaže nyní již věděl, že tady je pro kočku. Aljašského grizzlyho by snad skolila, ale toto monstrum pošimrá jako stříkací pistolka. Tvor dostal několik čerstvých zásahů přímo mezi oči.

Přesto se valil dál jako živé beranidlo připravený prorazit hradbu. Vyduté čelo držel nízko skloněné jako útočící býk a tlustou gumovou kůží hojně podestlanou tukem využíval jako neprůstřelný štít.

Matt stiskl spoušť spíš ze slepého strachu než v reálné naději, že příšeru zabije.

„Ta zatracená potvora nechce chčícpnout!“ nahlas potvrdil jeho myšlenky Bratt.

Matt nepřestával střílet. Ránu za ranou mačkal spoušť, dokud se závěr komory neotevřel.

Došly náboje.

Také Greer si všiml. „Běž!“ přikázal a pohodil hlavou směrem k chodbě, v níž již před hodnou chvílí zmizela prchající skupina. Hlasem, jenž přeskakoval k rytmu zpětných rázů jeho pušky, vychrlil: „Čtvrtý kanál.“ A podal Mattovi vysílačku.

Matt vysílačku vzal a chystal se k útěku.

Vtom se tvor v čele zhroutil na led, jako by uklouzl, a bezvládně roztáhl nohy. Klouzal dál, nosem drhl o led, až se konečně zastavil. V jeho očích, které zůstaly upřené na trojici, se odrážela červená světélka, avšak život z nich vyprchal.

Je mrtvý.

Bzučení v Mattově hlavě zesláblo, až přešlo v nepříjemné svrbění v týle a za ušima.

Bratt vstal a protřepal nohy. „Stáhneme se.“

Těžký, nehybně ležící tvor zahradil cestu jako nepropustná překážka, avšak za zkrvavenou horou masa viděli pohyby. Ostatní se vytrvale blížili.

Matt ustoupil s oběma námořníky k nejbližšímu rozcestí. Pušky nepřestávaly mířit na mrtvého tvora.

„Ta barikáda by je mohla zadržet,“ utrousil Greer.

Obrovské tělo se posunulo kupředu, popojelo ještě kousek, jako by se postrkovalo rameny, a poté se zastavilo.

„Neříkej hop, dokud nepřeskočíš,“ zamumlal Matt a opřel se o ledové nároží.

Greer se zamračil. „Co to k čertu je?“ Hora masa se začala znovu sunout kupředu.

„Ty potvory ho tlačí před sebou!“ řekl Bratt, přemožen víc úžasem než hrůzou. „Do prdele!“

Bzučení v Mattově hlavě, které se před chvilkou ztlumilo, propuklo nanovo. Pochytil však, že přichází z jiného směru, a navíc měl pocit, že mu někdo kouká přes rameno. Bleskurychle se otočil k boční štole, která vybíhala na křižovatku.

Jak dovnitř posvítil baterkou, v hloubce zazářily dvě rudé oči.

Byly vzdálené pouhých deset metrů.

Tvor bez meškání zaútočil. Matt čistě z reflexu zvedl pistoli. Koutkem oka spatřil otevřenou komoru. *Do háje, vždyť nemáš nabito!*

Neschopná zjistit, co grendela odlákalo pryč, tápala Amanda v nejistotě. Pomalu postupovala kupředu s Connorovou havířskou helmou našišato sedící na hlavě. Lampa vrhala do chodby mlhavý kužel světla, který po bloudění v neznámu konečně zachytil na stěně oranžovou značku namalovanou sprejem.

Věděla jen tolik, že jde po značené trase Lacy Devlinové.

Pátrala dál po stěně a v duchu opakovala, *prosím, prosím...*

Znenadání se na modrém ledu objevila jiná značka: zelený kosočtverec. Lacyina bruslařská dráha vybíhala do rajonu, který si geologové vykolíkovali symbolem diamantu. Amanda vzlykla. Takže se řízením štěstěny dostala do zmapované oblasti termitiště.

Zvedla vysílačku k ústům a stiskla knoflík přenosu. „Jestli mě někdo slyší, našla jsem další nit. Značenou zeleným kosočtvercem. Budu pokračovat po ní. Během uplynulé hodiny jsem nezahlédla ani známku po tom zvířeti. Přesto prosím, pomozte mi.“

Vypnula vysílačku, aby šetřila baterii, a pomodlila se. Kéž by mě někdo slyšel!

Sama však byla obklopena hrobovým tichem, a tak zrychlila tempo.

Postupovala po zelených kosočtvercích a posléze usoudila, že se musí nacházet už velmi blízko jeskynního systému, kde se usídlili badatelé. Chopila se šance, zvedla ruku a otočila lampou na helmě. Jediný zdroj světla zhasl.

Kolem se rozprostřela tma, která Amandu tíživě sevřela. Třebaže nikdy netrpěla klaustrofobií, nyní pocítila tíseň dohánějící k šílenství. Byla nejen hluchá, nýbrž i slepá.

Asi po půl minutě její oči přivykly černotě orámované ledem. Pátrala očima nejprve vpředu a potom pomaloučku pootáčela hlavou. Když pohlédla nahoru, našla, co hledala.

V hlubinách ledového podzemí se slabě mihotala hvězdička, která se rozlila v zářivý kotouček. Někdo tam chodí s baterkou.

Zatímco stála bez hnutí a očima probodávala tmou, kotouček se rozdělil ve dva světelné body – slabší, avšak jasné. Ty body se rozlétly každý na jinou stranu.

Jeden stoupal výš, vzdaloval se a posléze vyhasl jako padající hvězda. Druhý plul směrem k místu, kde stála. Připlouval rychle a rozjasňoval se. *Hledají mě... někdo mě určitě slyšel...*

Amanda se bála zavolat. Bála se upozornit na sebe přízrak, který tady někde číhal. Nejlepší bude, když se světlu vydá naproti. Otočila lampou na helmě, aby si posvětila na cestu.

V ostré záři malé žárovky se druhé světlo rozplynulo. Amanda si zoufala, že uhasila jedinou jiskřičku naděje, avšak protloukat se zrádným bludištěm potmě bylo příliš nebezpečné, a především si netroufala ztratit řetěz zelených kosočtverců. Jestliže zachránci zachytili její poslední zprávu, pak určitě půjdou prohledat tuto trasu.

Spěchala kupředu, každou druhou minutu zastavila a zhasla lampu, aby si ověřila, že se neodchýlila od směru, jímž se blíží záchrana.

Na každé zastávce udělala ještě druhou věc, aby o sobě dala vědět.

ČAS 12:52

„Stále jdu po šňůře zelených démantů. Prosím, buďte opatrní. Predátor, který zabil Lacy a Connora, se volně pohybuje někde ve štolách.“

Z kapsy se k Mattovým uším nesla útržek za útržkem sága ztracené ženy. Vysílačku, kterou dostal od Greera, nechal zapnutou na příjem, neboť volání přicházelo v přestávkách. Několikrát se pokusil navázat se ženou spojení, jenže buď nemohla zachytit signál, anebo měla vysílačku napůl porouchanou. Ať byla příčina jakákoli, Matt se tím nezaobíral. Měl vlastní problémy.

S prázdnou pistolí v jedné a baterkou v druhé ruce pokračoval v šíleném úprku ledovým tunelem.

Před pěti minutami vtrhl na rozcestí osamělý lovec, který hbitě zaútočil, odřízl Matta od dvojice námořníků a zatarasil mu cestu zpátky. Mariňáci ihned spustili palbu, aby Mattovi získali čas na útěk.

Bohužel to nevyšlo.

Po chvilce váhání se zvíře rozhodlo pro lov a jako lvice se rozběhlo za prchající gazelou, oddělenou od stáda.

S vědomím, že má pistolí tak akorát pro okrasu, pádil Matt hlava nehlava chodbou. Klouzal a sjížděl po příkrých úsecích a sotva se držel na nohou. Rameny narážel do stěn a výčnělků, otloukal si lokty, avšak odmítal zpomalit. Před chvílí moc dobře viděl, že to monstrum umí skákat jako blesk. Obával se rychlosti zdravého a nezraněného exempláře.

Po několika nekonečných minutách zmizelo monstrum z dohledu. Možná že ztratilo stopu a odbočilo do postranní štoly, protože hučení v Mattově hlavě utichlo. Ty potvory vyzařují nějaké vlny, které přesahují vlnovou délku běžného lidského sluchu. Nyní to ustalo.

Můžeš snad doufat, že lovec štvanici vzdal? pomyslel si Matt.

Ve vysílačce znovu zapraskalo a poté se ozvalo: *„Prosím, jestli mě slyšíte, přiveďte pomoc. Nezapomeňte si vzít zbraně! Jdu stále po šňůře zelených démantů.“*

Co tím ksakru míní? *Šňůra zelených dýmantů* zněla Mattovi jako reklama na cereálie či nejnovější nabídku vegetariánských potravin.

„V posledních pětadvaceti minutách jsem nenarazila na žádnou stopu po grendelovi. Zdá se, že se úplně vypařil. Možná zalezl zpátky do doupěte.“

Matt sraštil obočí. A co znamená *grendel*? Je to snad ta příšera, která je napadla? A pokud ano, vypadá to, že ta žena ví o zdejších postrachu víc než kdokoli z lidí, kteří zůstali uvězněni v podzemí.

Jak obíhal roh, podklouzl na patách, šel do smyku, udělal vývrtku, ale podařilo se mu včas zabrzdit. Tunel se tam rozvětvoval. V kuželu světla se na ledu vyloupila nemístná barevná skvrna. Na prahu chodby vedoucí doprava neonově zářil modrý kruh. Směr doleva vyznačoval zelený kosočtverec.

Tak trochu připomínal značky na turistických stezkách.

Mattovi se rozbřesklo. Teď už rozuměl. Zamířil doleva. Za běhu střídavě sledoval, co se děje za zády, a pátral po dalším zeleném dýmantu.

Když už se ženu do pekla, tak snad konečně potkám někoho, kdo ví, oč tady kráčí.

Matt nepolevoval v tempu. Kluzký svah – a patrně i zemská přitažlivost – ho stahoval hlouběji a hlouběji, ale pořád nikde neviděl ženu s vysílačkou. Cesta ledovou temnotou mu připadala nekonečná. Zčistajasna se vrátil do umělé sluje, která se v záři baterky zamodrala.

„Haló!“

Volání se tentokrát neozvalo z vysílačky, kterou měl v kapse. Přicházelo zředu.

Matt probruslil další zatáčkou a rukou se opřel o stěnu, aby udržel rovnováhu. Kužel světla dopadl do rohu a odkryl Mattovi zvláštní výhled: stála tam vysoká žena s krásně tvarovanou postavou, nahá, natřená světélkující modrou barvou. Vyhlížela jako nějaká eskymácká bohyně.

Mezitím, co klouzal k ní, si uvědomil, že není nahá, ale oblečená do bledě-modré kombinézy těsně přiléhající k tělu, na hlavě má nataženou kapuci a nakřivo nasazenou havířskou helmu s lampou, která mu svítila do očí.

„Díky bohu!“ vykřikla žena a spěšně mu vykročila naproti.

Do obličeje jí Matt uviděl, teprve když zhasla lampu. Tvářila se zmateně a očima tékala kolem.

„Kdo jste?“ zeptala se a pohlédla kamsi za Matta. „Kde jsou ostatní?“

„Pokud hledáte partu záchranářů, budete se muset spokojit se mnou,“ řekl Matt a pozvedl nanicovatou pistoli. „Ačkoli si nejsem jist, jestli vám budu k něčemu dobrý.“

„Kdo jste?“ zeptala se znovu. Mluvila nepřirozeně nahlas, a jako by pletla jazykem. Je snad opilý?

„Matthew Pike, strážce aljašské přírody, přesněji živočišstva.“

„Strážce aljašského živočišstva?“ Její zmatek se prohloubil. „Mohl byste sklonit baterku? Já... já jsem hluchá a proti světlu jen obtížně odečítám ze rtů.“

Matt sklonil baterku. „Promiňte. Patřím ke skupině, která k vám spadla z nebe. Přepřavili mě sem z Omegu.“

Žena přikývla na znamení, že rozumí, i když v obličeji se jí kmitlo podezření. „Co se děje? Kde jsou ostatní?“

„Tato stanice byla evakuována. Poté, co Rusové zaútočili na Omegu.“

„Proboha! Nechápu...“

„Právě obsazují rovněž tuto stanici, aby převzali velení. Ale co vy? Kdo jste? Proč se tady touláte úplně sama?“

Přistoupila blíž, avšak očima nepřestala přeskakovat z Matta k tunelu za jeho zády. „Doktorka Amanda Reynoldsová. Ředitelka výzkumné plovoucí základny Omega.“ Potom Mattovi ve zkratce vylíčila pátrání po ztracené studentce, osud dvou geologů a vlastní hrůzostrašný zážitek s obřím predátorem.

„Když jste volala vysílačkou, nazvala jste tu příšeru grendel,“ řekl Matt, když skončila. „Co všechno o nich víte?“

„V jedné ledové jeskyni jsme našli zmrazené tělesné ostatky. Podle hrubého předpokladu staré padesát tisíc let. Jak biologové, tak geologové je datovali do pozdní doby ledové. De facto se jedná o vyhynulý živočišný druh.“

Vyhynulý, ať se picnu, pomyslel si Matt. Nahlas pak vypověděl, co sám zažil od chvíle, kdy opustil Omegu, a přitom nepřestával sledovat, jestli se v tunele něco nehýbe.

„Neboli tady pobíhá víc než jeden grendel...“, zamumlala Amanda a ztlumila hlas do šepotu. „Samozřejmě že musí... Ale jak to, že tady zůstali schováni tak dlouho? Jak mohli přežít?“

„Už schovaní nejsou. Jestliže je tohle jakési hnízdo, potom je moc nebezpečné, abychom se tady zdržovali. Znáte jinou cestu ven? Pokud mě ta potvora pronásledovala po pachu, asi by bylo lepší opustit šňůru zelených démantů a dát se jinou trasou.“

Amanda ukázala před sebe. „Tudy bychom se měli dostat ven. Bohužel jsem se nestihla seznámit s celým termitišťem. Ale myslím, že všechny štoly nakonec ústí do hlavní cesty, která vede k východu.“

„Doufejme. Pojd'me.“ Matt vyrazil zpět po vlastních stopách, i když nyní krokem, a jak stoupal nahoru, ostražitě se rozhlížel. „Musíme dávat pozor a dívat se po škrábancích na ledu. Abychom se vyhnuli grendelům.“

Amanda přikývla.

Matt před tou ženou v duchu s úctou smekl. Ocitla se sama tvář v tvář krvelačnému dravci a přežila. Hledala únikovou cestu, třebaže neměla nic víc než kapesní vysílačku a malý cepín. A při tom všem je hluchá, takže vůbec nevěděla, co může čekat za rohem.

„Při troše štěstí bychom na ně neměli narazit,“ řekla.

Matt se otočil přesně v okamžiku, kdy jeho lebkou projela jako nůž vlna bzučení, která rozchrastila kůstky v jeho uších.

Pocítil, jak mu Amanda zběsile stiskla loket a ustoupila za něj. Navzdory hluchotě musela fyzicky cítit rezonanci. A podle toho, jak zaryla prsty do Mattova bicepsu, jasně znala její původ.

Štěstí je právě opustilo.

Krev na ledu

~JD~bC~b ~dΓ

9. DUBNA, ČAS 13:02

VÝZKUMNÁ POLÁRNÍ ZÁKLADNA OMEGA

Po hodině sezení před tepelným zářičem Jenny pocítila, že téměř roztála, a kupodivu načerpala novou energii. Možná tak zázračně zaúčinkoval kofein nebo morfium nebo absurdnost plánu, který vymysleli.

Před chvílí se dozvěděli, že ruská ponorka odplula. Novinu přinesl námořník, kterého ruští vojáci našli zalezlého v kóji jedné výzkumné laboratoře a hbitě ho dovedli k ostatním zajatcům. Cestou na vlastní oči viděl, jak se ponorka ponořuje.

„Dokážete odhadnout, kolik mužů nechali Rusové na místě?“ zeptal se kapitán Sewell a poklekl vedle čerstvého přírůstku.

Námořník seděl na židli, celý se klepal a ruce si namáčel do mísy s teplou vodou. Skrz cvakající zuby procedil: „Nejsem si jist, pane. Zahlédl jsem deset mužů, ale určitě jich tady zůstalo víc.“

„Neboli víc než deset,“ řekl Sewell, stiskl rty a zatvářil se ustaraně.

Námořník se vytřeštěnýma očima podíval na velitele. „Zastřelili Jenkinse, pane. Snažil se zdrhnout. Chtěl se po ledu dostat ke stanici NASA. Pokusil se ukrást jeden jejich pásák, aby odtud mohl vypadnout. Střelili ho do zad.“

Sewell poplácal muže na rameno. Podobné zprávy už slyšeli několikrát. Rusové měli zcela jasně přísné rozkazy Omegu neprodyšně uzavřít. Když všechny lidi shromáždili, jednoho po druhém pak před hlavními puškami odvedli pryč. Všichni se vrátili nedotčení – tedy s výjimkou jednoho poručíka, který přišel zpátky se zlomeným nosem.

Výsledky, jak Sewell sdělil Jenny. Rusové něco hledali. Něco, co dlouhá léta leželo ukryto ve ztracené polární základně. A nenašli to – prozatím.

Jenny letmo zahlédla ruského vyšetřovatele, když na pár vteřin stanul ve dveřích. Byl vysoký, působil majestátně a měl hřívu bílých vlasů a možná ještě bledší obličej.

Sewell se začal zvedat z kolena, avšak třesoucí se námořník vytáhl mokrou ruku z lázně a zarazil ho. „Pane, viděl jsem dva Rusy, jak do díry v ledu spouštějí nějaký kanystr. A provrtávali další díry.“

„Popište ten kanystr.“

„Vypadal jako mrňavý barel.“ Námořník zmáčenýma rukama naznačil tvar. „Plechový, černý a s ostře oranžovými poklicemi na obou dnech.“

„Do prdele,“ ulevil si Sewell.

Jenny, která se předklonila, aby zavázala tkaničky suchých bot, se v mžiku vzpřímila a zeptala se: „Co je to za kanystry?“

„Ruské zápalné nálože. Trhaviny nejvyššího kalibru,“ odpověděl Sewell, zavřel oči a vstal. „Vsadil bych se, že mají v úmyslu roztavit celé naše zdejší území a poslat základnu ke dnu.“

Kowalski skončil s oblékáním, postavil se před topné těleso a vztáhl ruce k teplu. Znechuceně koukl na nehty, které měl stále ještě promodralé, a prohodil: „Tak provedeme náš plán, nebo budeme čekat na zázrak?“

„Nemáme na výběr. Je už dostatečně jasné, že ruská mise sem přijela s cílem vyplundrovat a srovnat vše se zemí. Shrábnout to, co chtějí, a nepotřebný zbytek spálit. Ať se na stanici Grendel skrývá cokoli, jsou pevně rozhodnuti vzít si své a nenechat na živu nikoho, kdo by mohl vyprávět, co se tady stalo.“

Kowalski povzdechl. „Dokud nenajdou, co tak urputně hledají, jsme v suchu. Jakmile to dostanou, zabijou nás.“

Sewell se neobtěžoval odpovědět na námořnickovy filozofické úvahy. Otočil se k Jenny. „Zpět k našemu plánu. Pořád ještě si myslíte, že to zvládnete?“

Starý John položil dceři ruku na rameno. Jenny ji stiskla. Věděla, že otec nechce, aby šla. „Udělám to,“ řekla.

Sewell na ni chvíli upřeně hleděl a očividně zvažoval správnost řešení, pro něž se rozhodli. Zraky obou se střetly. Velitel nakonec přikývl. „Dobrá, jdeme na věc.“

Kowalski přistoupil k Jenny. Tyčil se nad ní jako gorila, již na těle vypelichaly chlupy. „Musíte se držet u mě,“ upozornil dámu.

Jenny zakoulela očima.

Sewell dovedl dvojici do zadní části místnosti, kde dva námořníci probouřovali střechu baráčku. Nejprve odtrhli jednu desku stropní krytiny a poté plastovými noži vyřízli a vydlobali izolaci. Pracovali v přístěnku, kam od prahu nebyl přímý výhled. Stráž seděla před dveřmi v předsíni a dovnitř nenakukovala. Rusové se naštěstí zdržovali povětšinou pod střechou a pouze hlídky vycházely ven na pravidelné obchůzky. Byli obrnění jistotou, že vězni nikam neutečou. I kdyby někdo upláchl z domku, kam by asi šel? Vězení bylo dobře střežené a za hranicemi tábora se prostírala nedohledná mrazivá poušť.

Zabavili zajatcům parky a jen blázen by riskoval vydat se do zuřící bouře pouze v košili.

Uniknout ze základny znamenalo jít si pro jistou smrt.

Tahle temná myšlenka přepadla Jenny, když sledovala dva potíci se námořníky v plné práci. Napůl zaboření v díře po vyjmuté izolaci ze skelných vláken se snažili odšroubovat plát vnější střešní krytiny. Plastovými příbory to šlo velmi obtížně, avšak uměli si poradit.

Shora spadl na podlahu první šroub.

Sewell ukázal k výřezu ve stropu. „My tyhle baráky známe. Tady bývá normálně jedno ze tří střešních oken. Když ale měly posloužit v Arktidě, usoudilo se, že okna ve střeše jsou zbytečná, protože tady je půl roku tma a půl roku nepřetržitě svítí slunce. A navíc by způsobovala značné tepelné ztráty. Proto jsme je zabetonovali a utěsnili.“

„Ještě jeden a máme to,“ zabručel námořník tužící se nahore.

„Ztlumte světla.“ Sewell dal znamení a lampy v bezprostřední blízkosti zhasly.

Jenny si přes záda přehodila deku, kterou přetáhla přes hlavu, a horní cípy svázala vpředu na uzel. Narychlo spíchnutá, neforemná pláštěnka s kapucí byla pro její štíhlou postavu moc široká, ale lepší něco než nic, když venku fičel víchřivý ostrý jako břitva.

Poslední šroub spadl na podlahu. Potom muži do pomocných rukou, čekajících dole, spustili vyjmutý plát. Jakmile se otvor otevřel, dovnitř prudce zavál studený vzduch.

Otevřeným oknem proniklo do místnosti rovněž hlasité hvízdání větru. Sewell ukázal na poddůstojníka, který zapnul cédečkový přehrávač. Vytí blizardu přehlušilo kvílení kytar skupiny U2.

Sewell se obrátil na Kowalského a Jenny. „Musíte si pospíšet. A my musíme bleskurychle zazdít tu díru. Nechci ani pomyslet, co by se stalo, kdyby sem někdo náhodou vpadl a odhalil nás.“

Jenny přikývla. Muži mezitím přistavili pod otvor trubkovou kostru lehátka, která posloužila jako improvizovaný žebřík. Jenny vylezla ke střeše. Ohlédla se na otce, v jehož očích vyčetla obavy, avšak neřekl ani slovo. Věděl, že nemají jinou možnost. Mezi zajatci se nacházeli čtyři piloti, avšak žádný se zkušenostmi a znalostí severských podmínek nevyrovnal Jenny.

Jenny vystoupila na nejvyšší příčel a dírou ve stropě vzpřáhla ruce. Dosáhla jen kousek nad okraj střechy, jehož se pevně chytila. Prsty nechráněné rukavicemi ihned přimrzly ke kovu a začaly pálit. Jenny kašlala na zimu a bolest.

S pomocí dvou námořníků, kteří ji vysadili za boky, se vytáhla výš a vystrčila hlavu. Ledové krupičky a sníh vířený větrem ji v mžiku oslepily.

Stáhla si na oči brýle, vzepřela se na rukou a položila se na břicho. Potom se opatrně vyplazila na střechu. Dávala pozor, aby se nosem nedotkla ledové krusy. Volná pláštěnka se vzdula jako plachta a hrozilo, že silný vítr Jenny odnese. Situaci ještě zhoršovala střecha klenutá do oblouku, která vypadala jako zrcadlově hladká, příkrá klouzačka.

Jenny se po vrcholu odplazila o kousek dál. Co nejvíc se tiskla k ledem po-
taženému povrchu, aby nesklouzla dolů. Opatrně se zvedla na čtyři, a když se otočila, uviděla Kowalského, jak se zázračně prodral ponuře osvětlenou dírou. Jeho rozložitá postava se vynořila ven jako Jonáš z břicha kovové velryby.

Zanadával a dal Jenny znamení. Zvedl prst a píchl jím do vzduchu, směrem k návětrné straně domku. Oba se posadili, odrazili se a po zadcích sjeli po zaoblené skluzavce. I když hrozilo, že včas nezabrzdí a z výšky přepadnou přes okraj na tvrdý led, silou vůle se jim podařilo zastavit.

Kowalski vybral místo, kde se navátý sníh navršil v široký val pevně přimrzlý ke zdi domku a dosahující téměř až ke střeše. Z vysokého bidýlka se rozhlédl a pátral po ruské hlídce. Jenny se připojila. Zdálo se, že vzduch je čistý, avšak v přízemní vánici se viditelnost snížila na necelý metr.

Kowalski pohlédl na Jenny.

Ta jen přikývla.

Kowalski se ujal vedení. Nohama dopředu sklouzl před okraj střechy, dopadl na zmrzlou sněhovou lavici, mrštně se skulil po svahu na rovinku a zmizel z dohledu.

Jenny se připravila a v posledním okamžiku se ohlédla k otvoru, jímž vylezli ven. Ten byl už zakrytý. Už se nemohla vrátit. Odpíchla se, sklouzla před okraj střechy a spadla na zledovatělý sníh.

Ted' musí prchat dál.

Po mariňákové vzoru se rádoby dovedně skutálela ze sněhové návěje dolů, přičemž úplně ztratila vládu nad vlastním tělem, udělala kotrmelec a přistála na Kowalském. Připadalo jí, že nalétla do balvanu, a při tvrdé srážce si vyrazila dech.

Tiše zasípala.

Místo aby jí Kowalski pomohl, zamáčkl ji hlouběji do sněhu a ukázal na protější stranu široké proluky.

Před sousedním domkem postávala skupina mlhavých postav, které se ve větru choulily. Daly se rozeznat jen díky kaluži světla, které tam vrhala vznášedla, jejichž motory neslyšně předly.

Dvojice zůstala v úkrytu.

Všechny stíny brzy nastoupily na vznášedla. Motory musely být už pěkně zahřáté, neboť dálková světla se okamžitě rozzářila, stroje zavrčely, odlepily se

od země a otočily se směrem k hranicím základny. Zvuk motorů dočista zanikl ve vytí větru, což celé scéně dodalo strašidelnou atmosféru.

Vozidla zamířila k pusté ledové pláni a zakrátko se rozplynula jako pára. Dva strážníci, kteří odjezdu přihlíželi, rychle zalezli zpátky do domku.

Jenny sledovala, jak zář obklopující poslední vznášedlo slábne. Rusové se mohli vypravit na jediné místo: na svoji starou polární stanici. V myšlenkách zalétla zpátky k sněžné rolně, která přesně tam vezla Matta a reportéra ze Seattlu. Kam se asi poděli?

Poprvé za dlouhé tři roky se Jenny modlila, aby se Matt dostal do bezpečí. Přála si, aby se čas vrátil zpátky. Přála si, aby Mattovi mohla říct to, co v sobě po celou dobu uzamykala a co vždy potlačila hořkost a zloba. Všechno se teď zdálo tak bezvýznamné. Strašně litovala, že tolik let promarnila v zoufalství a beznaději.

Něžně zašeptala do větru: *Promiň... Matte, já se omlouvám...*

Za dvojicí, zřejmě velmi blízko, třeskl výstřel.

„Vztyk!“ vyjekl Kowalski Jenny do ucha a trhnutím ji zvedl na nohy. „Běžte!“

ČAS 13:12

LEDOVÁ STANICE GRENDDEL

Amanda běžela po boku vysokého cizince. Grendel sice stále zůstával v nedohlednu, kdesi ve vyšších prostorách bludiště, avšak v zátylku nepřestávala cítit dráždivé brnění, způsobené echolokací.

Grendel je vytrvale stopoval, ale opatrně se držel v povzdálí a nespěchal, jako by chtěl zahnat kořist hlouběji do nitra ledového ostrova.

„Na co asi čeká?“ zeptal se Matt.

„Na chvíli, kdy nás štěstí nechá na holičkách,“ odpověděla Amanda, která si vzpomněla na osud Lacy Devlinové. „Říká si, že jednou přece musíme zabočit do slepé uličky, do zavalené štol, narazit na propadlou jámu. Pak nás má v pasti.“

„Vražedné choutky a inteligence... skvělá kombinace.“

Společně proběhli zatáčkou chodby s podlahou hladkou jako napastované linoleum. Mačky na botách poskytovaly Amandě pevnou oporu, nicméně Matt neovladatelně klouzal a ujížděl. Amanda ho chytla za paži, aby mu pomohla udržet se na nohách.

Matt se k ní obrátil. „Takhle to dál nejde. Noříme se pořád hlouběji a hlouběji a odkláníme se od trasy, kterou jsme chtěli jít.“

„Co jiného můžeme dělat?“ zeptala se Amanda a pozvedla malý cepín, který sebrala u Connorova těla. „Postavit se proti grendelovi se sekyrkou?“

„Ani náhodou.“

„Vy jste odborník na divou zvěř a ryby. Já jsem strojař a geofyzik. Tohle je vaše parketa.“

Matt sraštil obočí. „Potřebujeme nějakou návnadu, která by zakryla náš pach a grendela odlákala. Naklást falešnou stopu, po které by šel. Kdybychom proklouzli a dostali se mu do zad, získáme alespoň malou šanci zamířit k východu a upláchnout.“

Amanda úporně přemýšlela, co má na takovou hádanku odpovědět, a když nic kloudného nevymyslela, položila si zcela věcnou otázku, co ví o šelmách a dravcích. Upřímně si musela přiznat, že velmi málo či spíš nic, což ji ovšem neodradilo od sprádkání hypotéz. Grendel je jakýsi obojživelník, naprosto jasně masožravec, orientuje se echolokací a rovněž je citlivý na světlo a nejspíš vnímá i teplo. Vybavila si, jak se choval v doupěti. Poté, co zuřivě rozbil baterku, nevyčtenichal, kde se Amanda skrývá. Vyslídil ji, až když se začala potit.

Neboli odpověď zní *světlo a teplo*, jenže co s tím?

Právě proběhli další křížovatkou chodeb. Amandě zčistajasna svitlo. „Počkejte!“ zavolala a zastavila se.

Matt zpomalil, zabrzdil patami, rukou se přidržel stěny a otočil se.

Amanda se postavila zády k rozcestí. *Světlo a teplo*... Rozeplula podbradník a stáhla helmu z hlavy. Otočila lampou tak, aby svítila co nejostřeji. Potom vytáhla ochrannou masku, dosud zastrčenou za opaskem. Následně odepnula od opasku ohřívač, jímž si podle potřeby svlažovala vzduch na dýchání, když měla masku na obličej, a zapnula topný článek naplno. Rychle jí zahřál ruce.

„Co máte v úmyslu?“ zeptal se Matt.

Amanda se vrátila na rozcestí a očima slídila v chodbách, jestli se někde nevyynoří lovec. „V honu za potravou jsou pro ty tvory hlavním poznávacím znamením světlo a teplo.“ Vložila do havířské helmy zmuchlanou ochrannou masku a ohřívač, nyní již horký na dotek, a zajistila obsah řemínkem, aby nevypadl.

Zvedla svůj výtvar výš.

Matt přistoupil, aby vynález ohodnotil, a přikývl. „Bezva vnaidlo pro falešnou stopu.“

„Doufejme, že zabere.“ Amanda Matta obešla, podřepla a prudkým vrhem poslala helmu po ledu dolů svažující se hlavní chodbou. Žlutá helma ujížděla a poskakovala na dýnku a světlo se točilo jako blikáčka ambulance. Odrazila se od stěny a spolu s nákladem zmizela v zatáčce.

Amanda vstala a pohlédla na Matta. „Světlo a teplo. Doufejme, že grendel se požene za návnadou. Schováme se, a jakmile nás mine, vyklouzneme a vezmeme to nahoru.“

„Jako když hodíte klacek psovi,“ řekl Matt a uznale pokýval hlavou. Pak zhasl baterku. Jediné osvětlení nyní vycházelo z hlubin, kde skončila helma.

Ve tmě ustoupila dvojice do boční štoly a zalezla za hromadu ledových kvádrů, které odpadly od stěny. Skrčili se, přimáčkli se k sobě a napjatě se zahleděli k hlavní chodbě. Zář či spíš odlesky světla v ledových zrcadlech byly velmi slabé, avšak neuhasínaly. Chodba tam měla příkrý sklon, takže Amanda doufala, že helma zakotvila dostatečně daleko, čímž by získali slušný náskok před pronásledovatelem.

Nyní mohli jenom čekat a sledovat, jestli grendel skočí na lest.

ČAS 13:18

Matt klečel na jednom kolenu a průzorem, který se utvořil v hromadě ledu, pozoroval dění, což ve tmě moc nešlo. Rozšířenými zorničkami se snažil nasát každý foton světla, které se mihotalo v příčné chodbě. Napínal uši, jestli neuслыší nějaký podezřelý šramot. Vše, co smysly zaznamenal, byly chvějivé vlny lovcova sonaru, dosud tupé, nicméně nabývající na ostrosti.

Ženské prsty v jeho ruce se náhle křečovitě sevřely.

Matt rovněž spatřil pohybující se stíny.

Zakrátko se v zorném poli vynořila temná masa, která lačně natahovala tlamu za mdlým světlem opuštěné helmy. Tvor málem zaplnil celou chodbu, jak se vevalil na křížovatku. Třebaže měl kůži bledou jako vybělená kost, v temnotě vyhlížel černý jako nafta.

Zaváhal a zastavil se.

Ohrnul pysky a odhalil děsivé zuby, které se zatřpytily. Pootočil vydutou hlavu k boční štole. Vlny sonaru hledajícího kořist zaplavily dvojici a zdálo se, že i sama tma se tetelí.

Matt zkameněl jako socha. Třebaže ledový val skýtal dobrý úkryt, bál se, že sebemenší pohyb by mohl predátora přilákat. Kdo ví, jestli grendel nemá také nějaký senzor, jímž by skrz vrstvy ledu zachytil tělesné teplo.

Měl nepříjemný pocit, že tvor se upřeně dívá přímo na něj.

Bál se mrknout okem. *Běž pryč, běž si pro cukrátko, bestie proklatá!* mlel v duchu.

Černé oči s rudými plamínky dál probodávaly tmu a snažily se proniknout hlouběji do chodby. Grendel měl podezření. Něco věřil. Z jeho hrdla se vydralo zachrčení. Potom pohodil hlavou na opačnou stranu.

Zaváhal a pak se pomalu, leč rozhodně vydal hlavní chodbou dolů, přitahován světlem a teplem. Nebylo vyloučeno, že dvojici ucítil, avšak šel za silnějším vábidlem.

Konečně se odvalil.

Matt si vydechl a dal predátorovi půl minuty, aby se doštrachal za zatáčku. Potom se velmi opatrně postavil a přikradl se k ústí štoly. Nemohli si dovolit čekat příliš dlouho. Grendel brzy zjistí, jak ho napálili, a po vlastní stopě se vrátí sem. Potřebovali získat co nejdelší náskok.

Amanda se připlížila k Mattovi, který vykukoval za roh. V zatáčce se po stěnách a stropě tunelu ploužily stíny. Grendel pokračoval v štvanci na podstrčenou kořist.

Matt dal Amandě znamení.

Vyšli do hlavní chodby a zamířili nahoru do temnoty. Snažili se našlapovat co nejtišeji a rukama šmátrali po stěnách, neboť jak se vzdalovali od skomírávého světla helmy, mohli se orientovat pouze hmatem.

Asi po minutě, kdy už postupovali v úplné tmě, si Matt troufl pomyslet na baterku. Uvědomoval si, jak riskuje, a v duchu se modlil, aby grendel nezpозoroval nový paprsek světla. Proto dřív než rozsvítil, zakryl sklo baterky dlaní, aby zář ztlumil. Mezi jeho prsty pronikaly jen tenoučké proužky světla, avšak i to umožnilo, aby přidali do kroku.

Žádný z nich se neodvážil promluvit.

Napůl běželi a napůl bruslili, a jak se probíjovávali nahoru a stále blíž k únikové chodbě, v Mattovi vzrůstaly obavy z ostatních grendelů, kteří se toulali bludištěm. Od chvíle, kdy se dali na útěk, odnikud nezazněl výstražný signál sonaru. Snad se na ně štěstí opět usmálo.

Když nehrozilo bezprostřední nebezpečí, Matt sebral odvahu a rozhodl se zavolat mariňákům. Podal baterku Amandě, vytáhl vysílačku a přitiskl ji k ústům. Musel šeptat, aby se jeho hlas nenesl moc daleko. „Poručíku Greere. Slyšíte mě? Přepínám.“

Klusal krok před Amandou a naslouchal.

Po pár vteřinách se slabě, ale slyšitelně ozvalo: „Zde korvetní kapitán Bratt. Kde jste?“

Matt strnul a zamračil se. „Jó, kéž bych věděl. Kde jste vy?“

„Sešli jsme se s ostatními u východu z termiště. Dokážete se k nám dostat?“

„Našel jsem doktorku Reynoldsovou. Trochu jsme se zamotali, ale vy- nasnažíme se.“

Matt se ohlédl na Amandu. Znenadání se vzadu rozlehl řev, jehož ozvěna otřásla celým podzemím.

Z Mattova zneklidněného výrazu Amanda uhodla, že se stalo něco vážného. „Co se děje?“ vyhrkla.

„Myslím, že malý Willy právě odhalil náš podvod.“

Amanda se letmo ohlédl přes rameno. „A vrhne se za námi. Sundejte si holiny!“

„Cože?“

„Protiskluzové opatření. Chodidlo lépe přilne k ledu.“

Matt s myšlenkou, že vůbec nejlépe by přilnula bosá noha, poslušně přikývl, rozšněroval a stáhl vysoké mokašiny a vstoupil na led ve vlněných ponožkách. Led děsně studil, ale jinak měla dáma pravdu, protože se mohl mnohem pevněji zachytit a zabrat. Nacpal mokašiny do bundy a s Amandou po boku vyrazil na závod se smrtí.

Sotva se rozběhli, znovu zapnul vysílačku. „Tady Matthew Pike. Směřuji s doktorkou Reynoldsovou nahoru. Bohužel máme ocásek.“

Odpověď přišla tentokrát okamžitě: „Tak hněte kostrou, jak nejvíc to půjde. Nemáme sice ani páru, kde jste, ale uděláme vše, abychom vám pomohli.“

Matt si v běhu náhle všiml barevné skvrny na stěně. *Hlupáku, tys dočista zapomněl*, vynadal si. Znovu zvedl vysílačku k ústům. „Postupujeme tunely značenými zeleným kosočtvercem! Říká vám to něco?“

Následovala delší odmlka a poté ve vysílačce zaskřehotalo: „Rozumím. Zelený kosočtverec. Už letíme. Konec.“

Matt strčil vysílačku do kapsy své záplatované vojenské bundy a v duchu se modlil, aby pomoc přišla včas. Jinak zůstanou s Amandou vydáni na pospas nemilosrdnému zabijákovi.

Dál se proplétali štolami s nadějí, že záchrana se blíží.

Pak Matt znovu pocítil v hlavě pištivou pilu sonaru.

Ta odporná potvora je našla!

Když doběhli na konec obzvlášť dlouhé a rovné štol, Matt se ohlédl. V temnotě se zableskly dvě červené oči. Na vzdálenost dvacet metrů se zraky predátora a kořisti střetly a ponořily do sebe.

Grendel otevřel tlamu a rozzuřeně zavrčel.

Rukavice byla hozena.

Konečný souboj a pravý lov právě začal.

ČAS 13:22

AMERICKÁ VÝZKUMNÁ ZÁKLADNA OMEGA

Jenny a Kowalski běželi po bílé rovině. Běželi v předklonu a krčili se co nejniž k zemi, aby jejich siluety nečnely vysoko jako snadný terč. Vítr se jim zpredu opíral do ramen a vši silou se pokoušel zatlačit je zpátky. Okraje Jennyina nahozeného vlněného ponča vlály a plácaly. Jednou rukou si přidržovala kapuci na hlavě, cípy uzlu stáhla přes ústa a nos, aby mohla lépe dýchat, a nechala volné okénko pouze pro brýle.

Dvojice se s námahou plahočila kupředu. Mrazivý víchr, sníh a led činily útěk pomalým a mučivým. Každý kousek Jennyiny kůže, vystavený řádícím

živlům, pátil jako ošlehávaný živými plameny. Jenny však věděla, že boj nesmí vzdát.

Zezadu k nim skrz svištění blizardu doléhala ozvěna střelby, nicméně pušky nemířily na uprchlíky. Jak se domluvili, zajatci v čele se Sewellem zahájili frontální útok. Jelikož neměli zbraně, začali vyrážet dveře a spustili ryk, aby veškerou pozornost Rusů upoutali k baráku. Hlídka sama na vzpouru nestačila, a proto musela přivolat posily.

Jenny se nepřestávala modlit, aby nikoho nezabili. V první řadě se strachovala o otce.

Obzvlášť když jejich plán byl pouhou sázkou do loterie: vzlétnout, volat o pomoc a s větrem o závod dolétnout na pobřeží.

Dvojice oběhla další domek. Vpředu se vynořilo parkoviště základny. Na ledovém poli se jako mohyly rýsovaly sněhové haldy, pod nimiž spočívaly zaváté sněžné skútry, motorové saně a rolby. To místo působilo jako hřbitov opuštěných vozidel.

Nikde však nespatri ani známku letadla. Viditelnost se snížila na tři čtyři metry, takže stálo kdesi zahalené pláštěm sněhové vánice.

Jenny, schoulená v závětrí domku, se snažila zorientovat. Ujasnit si, kde asi přistála, neboť oslepení blizardem by snadno mohli kolem Twin Otteru projít, aniž by ho zahlédli. Bohužel neměli čas vandrovat sem a tam. Kdyby je nezabili Rusové, pak to určitě udělá počasí.

Jak se nyní zastavili, mráz se prokousal všemi vrstvami Jennyina oblečení a toužil prohlodát se až do morku kostí. Cítila, že má tváře jakoby obroušené drátěným kartáčem. Začala si třít obličej dlaněmi, aby v něm rozproudila krev. Hned si všimla, že téměř nevládne prsty, které byly opuchlé a ztratily hmat.

Čekali, kdy se vítr alespoň na okamžik smiluje, rozfouká neprůhlednou oponu a odhalí cíl, který marně hledali. Vítr však odmítal spolupracovat. Vál silně a nezadržitelně, tak jako plynou mořské proudy.

Trpělivost Kowalského se ztenčovala, až dospěla ke konci. „Jde se!“ sykl Jenny do ucha. „Déle nemůžeme čekat.“

Střelba vzadu už utichla. Odvážná vzpoura zajatců, bojujících holýma rukama, byla potlačena silou zbraní. Jestli se Rusové rozhodnou provést sčítání hlav, brzy zjistí, že dvě chybějí, a vyhlásí pátrání. Uprchlíci se museli dostat pryč, dřív než k tomu dojde.

Kowalski znovu vykročil a nachýlenými rameny prorážel mocný vítr.

Jenny postupovala těsně za ním, chráněna štítem širokých zad. Přešli napříč parkovištěm a vstoupili na zbrázděnou ledovou pláň.

Po deseti krocích se Jenny letmo ohlédla přes rameno.

Základna zmizela z dohledu, pohlcená bouří. Dokonce i světla, která místy prosvítala, působila víc jako fata morgána než jako skutečnost.

Pokračovali po ledové pláni. Jenny nezaznamenala nic, co by se podobalo letadlu. Viditelnost ještě zhoršovalo to, že se pohybovali uvnitř bílé bubliny – sněžné koule, v níž se nepřetržitě natřásaly a kroužily víry. Kowalski a Jenny se táhli jako hlemýždi, pomalu kladli nohu před nohu a snažili se jít pokud možno rovnou za nosem.

Minuty uplývaly a Jennyiny obavy vzrůstaly. *Už by se správně měli doštrachat k Twin Otteru.*

Vpředu, dost vysoko nad zemí, se objevilo blikající světlo. Kowalski zaklel. Podle všeho se dovlekli k jednomu ze stožárů sítě periferního osvětlení, kterou napájely generátory. Ztratili orientaci a bloudili dokola. Jenže to nedávalo smysl, protože se stále drali přímo proti větru.

Mlhavou září se náhle jako šipka mihl temný stín, jenž se držel u země... a blížil se.

Jenny a Kowalski ztuhli.

Stín se pohyboval příliš rychle, takže nešlo rozpoznat detaily.

Pochytili jen tolik, že bouří si razí cestu tmavé zvíře.

Kowalski se předklonil jako zápasník a rozkročil nohy, aby mohl lépe vzdorovat útoku hladového medvěda.

Vzápětí se zvlněná bílá opona zvedla a hrozivý přízrak se proměnil ve věrného druha.

„Bane!“ vykřikla Jenny a vrhla se před námořníka právě v okamžiku, kdy se vlčák odrazil ke skoku. Bane ji v letu porazil, a sotva dopadla na záda, horkým jazykem hledal její studenou kůži.

Když se nemohl probojovat blíž k tělu, alespoň paní zalehl a vrtěl se a škrábal kolem a kňoural.

Světlo, které se doposud vznášelo ve vzduchu, se dalo do pohybu. Rovněž se blížilo. Z domnělého stožáru s lampou se vyklubala postava, která nesla v ruce hořící signální pochodeň. Člověk zachumlaný do tlusté parky došel k trojici.

Jediná věc, jíž si Jenny ihned všimla, byla, že má na sobě *modrou* – nikoli bílou – parku.

Sláva, americké námořnictvo!

„Já věděl, že se tady ukážete buď vy, nebo váš manžel,“ řekl zakuklenec rozjásaným hlasem, z něžž prýštila úleva. Zpod kapuce vykukla tvář Torna Pomautuka, jemuž svěřili do péče psa. „Bane začal výt a potom se utrl z vodítka.“

Kowalski, kterého padající Jenny porazila, se zvedl na nohy. „Kde jste se schovali?“

Mladý námořník ukázal pochodní za sebe. „Do letadla šerifky Aratukové. Když zahřměl první výbuch, Bane vystartoval a pelášil sem.“

Utíkal tam, kde to zná, pomyslela si Jenny, k jedinému kousku domova v neznámé pustině.

„Musel jsem běžet za ním,“ pokračoval Tom. „Dostal jsem ho na starost, tak jsem za něj zodpovědný. Sotva mi došlo, co se děje, napadlo mě, že bych mohl využít vaše rádio a vyslat Mayday.“

„Dovolal jste se někam?“

Tom zavrtěl hlavou. „Neměl jsem čas na dlouhé pokusy. Museli jsme se ukrýt před hlídkami. Nacpali jsme se do nákladního prostoru. Rusové letadlo neprošťourali, protože udeřil děsnej blizzard. Čekal jsem, ale potom jsem si řekl, že už nepřijdou. Kdo by riskoval a potloukal se venku v takové slotě? Tak jsem to zkusil znovu. Spojení pořád zlobilo. Vylezl jsem tedy z letadla, abych pochodní roztavil led na anténách. No, a Bane začal výt, urval řemen a hnál se tímhle směrem.“

Jenny Bana poplácala. „Pojďme pryč z té vichřice.“

„Beru,“ utrousil Kowalski, který se už celý třásl.

„Co chcete podniknout?“ zeptal se Tom, jenž se ujal role průvodce. Na bílém pozadí brzy vyrostl mlhavý obrys hydroplánu.

Jenny odpověděla: „Zprv se modleme, aby motory naskočily. Pod pláštěm bouře bychom mohli nastartovat, aniž by nás někdo slyšel. Tak jako tak několik minut potrvá, než se motory řádně zahřejí.“

„Vy chcete odstartovat?“ Tom se vyjeveně otočil k Jenny. „Letět v tomhle počasí?“

„V obdobných podmínkách jsem letěla už mnohokrát,“ ujistila ho Jenny, i když v duchu dodala, že pouze v mléčně husté mrznoucí mlze. Zuřící polární blizzard se měl stát první opravdovou zkouškou jejího leteckého umění.

Když došli k letadlu, vyrazili zpod lyží zamrzlé klíny a přesekali zledovatělá ukotvovací lana. Potom konečně vyšplhali do kabiny, kde se zdálo být o padesát stupňů tepleji, když zabouchli dveře. Jenny se vysoukala na sedadlo pilota. Kowalski si vybral vedlejší sedadlo. Tom a Bane se usadili v druhé řadě.

Startovací klíče stále ještě trčely tam, kde je Jenny nechala. Zapnula hlavní pohon a rychle si překontrolovala chod palubních přístrojů. Všechno se zdálo v pořádku. Škubla pákami a odpojila topení, aby motorům neubíralo energii pomocné baterie.

„Nechtěl jsem chytout,“ utrousila a přidala dvojici motorů více šťávy. Její vy-polstrované sedadlo roztřáslo důvěrně známé vibrato.

Rachot motorů se ztratil ve skučení větru, avšak Jenny přesto dokázala rozpoznat, že se rozběhly hladce. Jak daleko se asi ten hukot nese? Co když se Rusové přece jen přiznají?

Jenny pohlédla na Kowalského. Ten, jako by jí četl v mysli, prostě pokrčil rameny. *Copak na tom záleží?*

Jenny pozvolna přidala plyn a nechala motory, aby se zahřívaly. Za okny jen matně viděla, jak se vrtule otáčejí a odfoukávají sníh.

Po půlminutě se zeptala: „Připraveni?“

Nikdo neodpověděl.

„Tak jedeme,“ řekla, což v okolním hluku asi nikdo neslyšel, a dokonce i pro ni samu to znělo spíš jako tichá modlitba. Přidala plyn, vrtule prosekly vítr a Twin Otter, provázený praskotem ledu, se odlepil z místa a na lyžích se rozjel kupředu.

Jenny sevřela knípl a s očima na kontrolkách a s vypětím všech sil odklonila letadlo šikmo od základny. Měla v úmyslu dorolovat dál na pole a stočit se proti větru, aby využila jeho vznosnou sílu a snáz se vyšvihla do vzduchu. První manévr se podařil, ale stejně to bude děsná fuška, pomyslela si.

„Držte se...,“ načala větu, kterou rázně přetřel Kowalski, jenž se s nataženým krkem díval dozadu.

„Máme společnost,“ oznámil.

Jenny si ověřila situaci. Vzadu zářily dva kotouče, které vypadaly jako dálková světla automobilu. Posléze se však rozdělily. Jeden odplul doprava a druhý doleva a poté z obou stran oblouky zamířily k Twin Otteru.

Vznášedla.

Jenny přidala plyn tak prudce, že vrtule zařvaly. Letadlo zrychlilo, avšak proti větru, který bušil do předního okna, jelo pomalu. Za normálních podmínek představoval prudký vstřícný vítr přímo dokonalého pomocníka pro rychlý start, neboť letadlo podebral a málem sám vynesl do výšky, jenže arktické víchřice zřejmě bavilo roztlouct na padrt' vše, nač narazily.

„Rusové nás slyšeli,“ řekla Jenny sklesle.

„Nebo pozorují okolí základny infračervenými dalekohledy, které zachytily, jak se motory zahřívají.“

Hluk motorů prořízl rachot salvy, která tlumená sněhovou peřinou zněla vzdáleně. Do letadla s ostrým pinknutím narazilo několik střel. Naštěstí ocas a nákladní prostory kabinu zaštitily.

Jenny bojovala s protivětrem, aby zvýšila rychlost.

„Obkružují nás!“ zavolal Tom ze zadního sedadla.

Jenny koukla doprava a pak doleva. Viděla dvě svítící koule, jak obloukem plují k sobě, aby získaly jasný výhled na kabinu, až spustí palbu.

Ty zatracený motorky umějí létat jako d'as.

Pohlédla do tváře bouři, která se lámala o přední okno kokpitu a zarytě si hrála na přetlačovanou. Původní záměr byl dobrý, ale tentokrát nezabere. Neměli čas na vleklou potyčku s větrem. Pro zteč potřebovala Jenny nový úhel – a jako východisko z nouze se nabízela pouze jediná možnost.

„Držte se!“ vykřikla.

Přiškrtila levý a nadupala pravý motor a zároveň zvedla jednu a sklopila druhou klapku. Twin Otter sebou smýkl po ledu, posléze se na lyžích otočil kolem vlastní osy a zakončil piruetu nosem tam, odkud vyjeli.

„Co děláte?“ zaječel Kowalski a odstrčil se od okna, na něž ho přimáčkla odstředivá síla.

Jenny nahodila oba motory naplno. Vrtule rozvířily sních v rozmazané čmouhy. Twin Otter poskočil kupředu a znovu se rozjel po ledu.

Když nyní měli vítr v zádech, letadlo úžasně zrychlilo.

Kowalski si uvědomil, kam míří. Zpátky k základně! „Tam nemáte volný prostor. Takhle nikdy neodletíme. Nemáte dostatečně dlouhou rozjezdovou dráhu. A nezískáte potřebný odpich.“

„Já vím,“ odsekla Jenny.

Dvojice vznášedel předvedla ukázkové kroužky, aby se obrátila a vydala na honičku. Do ocasu hydroplánu ťukla osamělá střela. „To nedokážeme,“ zašep-
tal Tom.

Jenny oba muže ignorovala. S větrem o závod se hnala kupředu a neustále sledovala přístroje – především rychlost. *Dělej, přidej...*, v duchu pobízela letadlo.

Koutkem oka zahlédla, jak se vpředu vynořují světla a temnější stíny, které vyznačovaly budovy základny. Twin Otter se rychle blížil k vesničce.

Kodrcání lyží po ledu se zmírnilo, jak se letadlo začínalo odlepovat od země. Jenny zatajila dech. Věděla, že stále ještě nemá dostatečnou rychlost a že je jenom trochu nadzvedl vítr. Hned se potvrdilo, že měla správný odhad. Lyže znovu narazily na led, letadlo se otřásl a rozklepaně pokračovalo po nerovném povrchu.

„Zatočte!“ zařval Kowalski. „Tohle nemůžeme zvládnout!“

Jenny si začala potichu broukat a zamířila k jednomu z domků, který ve svitu lamp na okolních stožárech vypadal jako temný stín. Modlila se, aby měl boční zeď zavátou přesně tak jako ubytovna námořnické posádky, z níž s Kowalským uprchli.

Letadlo se řítilo k domku. Jenny si nechala v záloze jen špetku energie, kterou bude nezbytně potřebovat.

„Vy jste se...,“ vyblekotal Kowalski a dokončil větu zděšeným: „Do prdele!“

Jenny v duchu zavýskla. Na návětrné straně domku se utvořila sněhová návěj, která se jako zmrzlá vlna vzdouvala téměř až ke střeše. *Bezvadná startovací rampa!*

Sotva Twin Otter najel na svah a zvedl nos, Jenny dodala motorům poslední špetku na posilnění. Lyže svištěly po sněhové lavici a na konci se ostře zvedly k obloze.

Ozvalo se skřípění kovů, jak skluznice drhly po vlnité střeše. A pak najednou bylo letadlo ve vzduchu a vyceněnými zuby se ho zmocnila dravá vichřice.

Po několik následujících minut, kdy se všem obracel žaludek, Jenny urputně zápolila, aby opět získala vládu nad strojem. Letadlo se kymácelo a zmítalo jako drak v podzimmím větru. Třebaže vichřice řádila jako fúrie, vála trvale neměnným směrem. Jenny se obrátila proti větrnému proudu, aby se mohl nahnout pod křídla a vynést je vzhůru. A křídla konečně narostla a Twin Otter se stabilizoval.

Jenny si vydechla a zkontrolovala přístroje: výšku, rychlost, kompas. To bylo vše, čím se mohla řídit, když se kolem prostírala arktická bílá tma. Za předním oknem nebylo možné rozpoznat hranici mezi nebem a zemí, které zdánlivě splýnuly v jedno.

„Do háje, vy jste ale třída!“ zahlaholil Kowalski a vesele se ušklíbl.

Jenny si přála, aby mohla sdílet jeho nadšení. Zatímco nepřetržitě sledovala přístroje, náhle pocítila, jak se jí stahují útroby. Měřič paliva hlásil, že rezervní nádrž se vyprazdňuje. Rafička klesla z plné na polovinu, na čtvrtinu... S největší pravděpodobností odražená střela protrhla hadici. Troulili za sebou palivo.

Prima, ta naštěstí zůstala celá – i když člověk může stěží jásat, když uvnitř zbývala zhruba osmina celkového objemu.

„Něco v nepořádku?“ prohodil Tom.

„Jsme málem na dně s palivem.“

„Jak to?“ vyhrkl Kowalski.

Jenny ukázala na měřič a vysvětlila, co se zřejmě přihodilo. Kowalski vztekle zanačoval.

„Jak daleko doletíme, než budeme muset přistát?“ zeptal se Tom.

Jenny zavrtěla hlavou. „Daleko se nedostaneme. Vystačíme ještě tak na osmdesát kilometrů.“

„Skvělé.“ Kowalski se zamračil. „Neboli přistaneme uprostřed nejzapadlejší prdele světa.“

Jenny chápala jeho hněv. Ocitnout se v neznámu, ztracení, bez jídla, bez teplého oblečení, v krutém mrazu znamenalo, že dlouho nepřežijí.

„Co můžeme dělat?“ ozval se Tom.

Nikdo neodpověděl.

Jenny pokračovala v letu. Nic jiného teď dělat nemohla.

Když trik nevyšel a nezbylo nic, co by vsadili do hry, zůstal Mattovi a Amandě jediný a nejzákladnější obranný prostředek. „Utíkejte!“ vykřikl Matt a herdou do zad postrčil Amandu kupředu.

Amanda zalapala po dechu a vzápětí se rozběhla jako vyplašená srna.

Matt se ze všech sil snažil udržet tempo, které nasadila, avšak bez bot si připadal, že má na chodidlech přilepené dva steaky právě vyjmuté z mrazáku.

Jak běželi spleť štol, které povětšinou stoupaly, Matt cítil, že s každými pěti šesti kroky ztrácí půdu pod nohama.

„Už vím... Tohle místo znám!“ zavolala Amanda. „Jsme nedaleko od východu!“

Matt se ohlédl přes rameno.

Grendel se hnál chodbou. Vzdálenost mezi ním a prchajícími se zkrátila na deset metrů. Skokem se vrhl vpřed a vytasil smrtonosné drápy, které se při dopadu zaryly do ledu. Patrně vycítil, že kořist má únikovou cestu na dosah, a odhodil veškerou opatrnost.

„K zemi!“ Ostrý povel, který vyšel odněkud zpředu, prořízl neutuchující bzучení v Mattově hlavě.

Matt se švihem otočil za hlasem a zahlédl záblesk zbraní, které mířily do chodby.

Mariňáci!

Amanda již zmizela za hradbou, kterou svými těly vystavěli, avšak Matt zůstal hodně pozadu. Nedoběhne tam. Nezvládně to. Odrazil se, šipkou se vrhl k záchraně, přistál na břiše a napráhl před sebe paže, v nichž obouruč svíral cepín.

V chodbě zahřměla salva. Střely zahvízdaly Mattovi nad hlavou. Odštěpky ledu, které se sesypaly ze stěn a stropu, ochránily Matta před odraženými a zbloudilými střelami.

Matt se překulil na záda a průzorem mezi nohama se podíval dozadu.

Grendel se s hlavou skloněnou nízko k zemi valil dál. Predátora a kořist dělil jeden metr. Predátor, pevně rozhodnutý dostat své, t'al drápy po kořisti. Hluboko z hrudi mu vyrazilo temné vrčení. Z nozder vypustil páru. Z ran po střelách, které provrtaly slizkou kůži a zaryly se do masa, stékala po odporné masce krev.

Matt se začal zběsile odrážet téměř už bosýma nohama a po zádech se plazil pryč od zabijáka.

Pod palbou tří automatických zbraní se grendel stále dral za kořistí. Znovu sekl tlapou a jedním drápem zachytil nohavici Mattových kalhot, kterou při-

špendlil k ledu. Matt prudce škubl nohou, avšak látka nepovolila. Na zlomek vteřiny se zraky lovce a kořisti střetly.

Matt vyčetl v grendelových očích ohnivý žár.

Grendel ohrnul pysky, jako by chtěl říct, že *možná* zemře, ale kořist *určitě* vezme s sebou.

Matt se rozmáchl cepínem, avšak místo na útočníka švihl paží za hlavu, jak nejdál dosáhl. Špička se pevně zasekla do ledu. Druhou rukou rozeplnul sponu na opasku, trhnutím urval horní knoflík a rozeplnul zip kalhot. Pomocí cepínu, sloužícího jako kotva, se hbitě vysoukal z kalhot a odkulil se od překvapeného lovce.

Svlečený do termálních spodků se vyškrábal na čtyři a horempádem lezl pryč. Grendel zařval a v tom strašidelném zvuku se křížilo celé spektrum pocitů, počínaje běsem a konče opuštěností, zoufalstvím a beznadějí.

Matt se dovlekl k řadě mužů.

Dvě ruce ho chňaply a zvedly na nohy.

Pohlédl zpátky k lovcům. Také on se dal na ústup. Aby se v úzké chodbě obrátil, musel se vyšplhat do poloviny stěny. Potom se rozběhl, aby unikl dalšímu hejnu štípavých kulek, a za pár okamžiků zmizel v zatáčce.

Matt přistoupil k Amandě a spolu se střelci se připojili k hloučku vědců a dvojici námořníků, kteří postávali na posledním rozcestí.

Craig se přihnul k Mattovi a zasípal: „Já vážně myslel, že jste mrtví.“

„Ještě nejsme ze všeho venku,“ odpověděl Matt.

Bratt hbitě zorganizoval své mužstvo – Greera, O'Donnella, Pearlsona a Washburnovou – a vysvětlil situaci.

Amanda tvrdě pohlédla na Bratta. „*Polar Sentinel* odplul?“

„Kapitán Perry neměl na výběr.“

Amanda v ohromení ucouvla. „Ale co si počneme?“

Bratt odpověděl: „V termištích nemůžeme zůstat. Dochází nám munice. Musíme se chopit šance a spoléhat na štěstí, že se nestřetneme s Rusy.“

„Pane, já znám několik míst ve třetím poschodí, kde bychom se mohli schovat,“ řekla vysoká černá důstojnice a pohodila hlavou směrem do výšin. „Jsou tam skladovací prostory a šachty, které sloužily pro běžný provoz, a také starý zbrojní sklad. Kdybychom tam nepozorovaně pronikli...“

„Všude líp než v tomhle prokletém bludišti,“ prohlásil Greer.

Bratt přikývl. „Ale musíme být velmi opatrní.“

Matt si bez okolků přiznal, že bude nesmírně šťastný, až konečně vypadne z ledových tunelů prohledávaných sonarem jakési prehistorické příšery, z jehož bzucení ho už bolely uši.

Náhle sebou trhl.

Ach, bože...

Prudce se otočil k chodbě. V uších mu dlouho zvonilo od palby vzdálené pár sáhů a teprve nyní, když cinkání ustalo, opětně pocítil... Nesmysl – ta potvora přece odtáhla. Ale... bzučení pokračovalo. Pohlédl na Amandu, v jejíchž očích se zračilo poznání. „Nejsme sami!“ vyjekl.

Světelné kužely baterek v mžiku sjely k ústí druhé chodby, z níž se zpátky odrazilo několik párů červených očí.

„To je hejno těch velryb, které roztály v jeskyni!“ zavolal Bratt a máchl rukou, aby se všichni dali rychle na ústup. „Takže se dostaly přes tu mrtvolu.“

„Střelba je zřejmě přilákala sem!“ zaječel biolog ochromený hrůzou a uskočil dozadu.

„Ven!“ zařval Bratt, „Nemáme palebnou sílu, která by zadržela takovou armádu!“

Společně se v šíleném chvatu rozběhli jedinou únikovou cestou. Náhlý pohyb tvory vzburcoval. Bez váhání se mrštně jako kočky vydali za utíkající myši. „Tudy!“ vykřikla Amanda. Vpředu se objevil vchod do stanice.

Matt rozrazil dvojité dveře a přidržel jedno křídlo otevřené, aby ostatní mohli volně proběhnout. „Tempo, tempo, tempo!“

Konečně vpadli dovnitř i námořníci, kteří civilistům do poslední chvíle kryli záda.

Sotva dveře zapadly, vpředu třeskl výstřel. Matt se přikrčil, aby uhnul střele, která se odrazila od kovové stěny.

„Stát!“ vyštěkl voják v bílé parce anglicky, i když se silným cizím přízvukem. Stál na druhém konci chodby spolu se čtveřicí vojáků. Všichni mířili na skupinu útočnými zbraněmi. „Odhoďte zbraně! Ihned!“

Pár vteřin se nikdo nepohnul.

Pak Amanda, hluchá k povelům, vykročila kupředu. Matt ji chytl za loket. Nechápavě na něho pohlédla.

Matt zavrtěl hlavou a ústy naznačil: „Zůstaňte u mě.“

„Udělejte, co říkají,“ rozkázal Bratt, a aby šel příkladem, odhodil pušku stranou. Vzápětí i ostatní pušky s třísknutím dopadly na ocelovou podlahu. „Postupujeme dál. Musíme se dostat od dveří.“

„Ruce nad hlavu!“ křikl Rus. „Seřaďte se po jednom do zástupu a pojdte sem!“

Na Brattovo kývnutí všichni uposlechli pokyny.

Rychle se seřadili jako husy a vydali se na pochod dlouhou chodbou. Ušli jen deset kroků, když cosi narazilo do dvojitých dveří tak mocně, že se kov prohnul.

Celý zástup zcepeněl.

„K zemi!“ zavelel Bratt.

Všichni se rázem spustili na čtyři. Matt strhl Amandu na kolena a přimáčkl ji dolů.

Zazněl jediný výstřel, který vyšel spíš ze zbrklého reflexu, avšak našel terč. O'Donnell se o zlomek vteřiny opozdil a zůstal trčet přímo v dráze střely, která mu utrhla zadní polovinu hlavy. Kolem se rozprskla krev a roztržitěná kost. Muž rozhodil ruce a bezvládně padl na záda.

Následovala smršť ruských rozkazů. Vojáci zmateně křičeli jeden na druhého.

„Proklatě,“ zaklel Bratt do podlahy s obličejem rudým vztekem.

Matt koukl na Rusy s nervózními prsty na spouštích a poté na zkrabatělé dveře. Ocitli se mezi dvěma ohni a žádná ze stran nevyhlížela nadějně.

Rus, který velel, popošel dopředu. „Co na nás hrajete?“

Cosí znovu vrazilo do dveří silou vlakové soupravy metra. Panty se vytrhly a obě křídla vletěla do chodby.

Vybouraným dveřním otvorem se do chodby vevalil grendel, následován druhy.

Zavládl chaos, jak se všichni začali po čtyřech překotně štrachat pryč od dveří.

Rusové spustili divokou palbu, dirigovanou taktovkou strachu.

„Držte se při zemi!“ vykřikl Bratt. „Plazte se kupředu!“

To nezvládneme, pomyslel si Matt. Pokud někoho netrefí zbloudilá kulka jako O'Donnella, rozsápe je ty bestie.

„Sem!“ vyjekla Amanda. Skulila se ke stěně a vzpřáhla ruku ke klíče dveří, které měli při cestě. Zafičela střela, která Amandu málem škrábala do prstu, avšak podařilo se jí zmáčknout kliku. Jakmile dveře povolily, druhou ruku vsunula do škvíry a trhla k sobě. Dveře se otevřely a tlustá ocelová deska nyní posloužila jako štít proti kulkám. „Rychle dovnitř!“

Všichni se vrhli za Amandou.

Poslední se dovnitř ponořil Greer, jemuž grendel už šlapal na paty.

Ve tmě Matt zaslechl, jak kovová závora sjela a zaklapla.

Zalezlí v bytelné kleci naslouchali ozvěnám bitvy. Střelbu občas doprovázelo bouchnutí, jak těžká těla vrážela do stěn.

Zatímco v chodbě probíhal boj, všichni leželi v chumlu za dveřmi, přitisknutí k podlaze. Matt využil chvilky, vylovil z kapes holiny z losí kůže a natáhl je na bolavé, omrzlé nohy.

„Tady bychom měli být alespoň na čas v bezpečí,“ promluvila z temnoty Amanda. „Ty dveře jsou opancéřované jednolitým ocelovým plátem.“

„Kde vůbec jsme,“ zeptal se Matt a poslepu si zašněroval holiny.

„V srdci stanice,“ odpověděl Bratt. „V hlavní výzkumné laboratoři.“

Poté cvakl vypínač a v místnosti se s bliknutím rozsvítily holé žárovky.

Matt se rozhlédl kolem. V laboratoři panovala čistota a pořádek. Ocelové stoly byly vyrovnány jako podle pravítka. V prosklených skříních stály baňky, zkumavky a tácy s vyleštěnými nástroji. Jednu stěnu lemovala řada chladnic. Ústřední laboratoř se z obou stran otevírala do menších místností, dosud zahalených temným příšeřím.

Zatímco Matt pohledem kroužil po místnosti, rozzářila se další šňůra světel. Žárovky rozjasnily průchod, který se obloukem táhl do dálky. Matt usoudil, že chodba rovnoběžně sleduje obrys obvodové zdi a pravděpodobně kruhem probíhá celým podlažím.

Napnul zrak, aby se lépe podíval, co každá žárovka osvětluje. „Ach, můj bože...“

Třetí dějství

STUPŇUJÍCÍ SE ŠÍLENSTVÍ

◁Γ^uℓ^bℓ^σσ dđ[•]c^cσ^b

9. DUBNA, ČAS 13:42
NA LEDOVÉ PLÁNI

Viktor Petkov, zachumlaný v bílé parce, mohl okusit, jak vypadá samo srdce blizardu. Ruce měl schované ve vyhřívaných palcových rukavicích a obličej chráněný kožešinovým lemem kapuce, tlustou vlněnou šálou a brýlemi s polarizovanými skly.

Ani deset vrstev oblečení by však nerozehřálo jeho srdce, které zůstávalo studené jako led. Mířil k náhrobnímu kamenu svého otce, k mrazivé kryptě pohřbené v ledu.

Seděl na bočním sedadle vznášedla, připoutaný pásy k opěradlu. Zkušený řidič, mladý důstojník léta sloužící pod Mikovským, zvládal vozidlo s neochvějnou sebejistotou, která mohla pramenit jedině z mládí. Stroj, prorážející vstřícný vítr jako raketa, se vznášel na pouhé rozpětí ruky nad povrchem, aniž jedenkrát škrtl dnem o ostrý hřbet brázdy a otrásl cestujícími.

Bouře pokračovala v pokusech odfouknout vznášedlo z vytčeného směru, avšak řidič se nedal a pomocí naváděcího gyroskopického systému se nezlomně držel na přímé čáře k stanici, která se na celá desetiletí beze stopy vytratila.

Viktor se rozhlédl po krajině bičované sněhovou vánicí. V šír i v dál se prostírala naprostá pustina, nedohledná ledová poušť. Slunce zahalené mraky a sněhová opona způsobily, že se okolní svět rozplynul v kalné příšeří, které z člověka vysávalo vůli a sílu. Tady beznaděj a zoufalství nabývaly hmotných rozměrů. Když vítr vyje hluboko v uších, věčná bída, prázdnota, bezútěšnost žití pronikají až do kostí.

Tady strávil můj otec poslední dny života jako vyhnanec, osamělý a zapomenutý.

Vznášedlo pomalu plulo mírným obloukem podél stínu zubatého pásu útesů vypadajícího jako hřbet spícího draka. Posléze se z ponurého šera vynořilo mlhavé světlo, které sílilo.

„Cíl před námi, admirále!“ zavolal řidič.

Vznášedlo upravilo kurz. Dva stroje, provázející čelné vozidlo na křídlech, hbitě provedly shodný manévr a jako dokonale sladěná letka bojových migů se srovnaly do formace. Trio zamířilo k světlu.

Skrz zvířeny snůh se začaly vynořovat detaily. Rozeklané ledové pohoří, u paty jedné hory černé jezero – čtvercové, uměle vytvořené, osvětlený vchod do tunelu zářící jako maják v bouři.

Objeli polyni a zabočili k základně. Motory ubraly na obrátkách, trojice vznášedel se posadila na titanové lyže, párkrát měkce poskočila a rozjela se po ledu. Doklouzala co nejbliž k vchodu a zaparkovala v závětrí útesu, které nabízelu ochranu před nejzuřivějším řáděním vichřice.

Zatímco Viktor zápolil se sponou pásu, řidič hbitě seskočil. Viktor v duchu sváděl vlastní nemotornost na tlusté palčáky, ale na druhou stranu si musel přiznat, že by měl stejné potíže i s holýma rukama, neboť se neovladatelně třásl. Oči upíral ke štole spočívající v hlubinách, proražené k hrobce trhavinami, tepelnými náložemi a krumpáči. Viděl starověká pohřebiště v Egyptě, kam se hledači pokladů a vykradači hrobů vloupali naprosto stejným způsobem. Přesně to jsou všichni tady – Američané i Rusové: špinaví vykradači hrobů, kteří válčí na posvátné půdě poseté kostmi a zářnými artefakty.

Viktor se díval bez mrknutí.

Já jsem jediný, kdo sem patří.

„Pane?“ Řidič nabídl admirálovi pomoc a vztáhl ruku k popruhu.

Viktor odmítavě pohodil hlavou, sám rozepnul sponu a sestoupil z vozidla. Sotva se ocitl na nohou, strhl vyhřívané palčáky a strčil je do kapes. Mráz okamžitě spálil odhalenou kůži jako pařát Smrti, jenž mu potřásl rukou na uvítanou v otcově kryptě.

Viktor prošel kolem mužů a zamířil ke vchodu. V tunelu našel osamělého přihrbeného strážce třesoucího se zimou, který vyštěkl: „Admirále!“

Viktor v zakukleném muži poznal jednoho z vyšších důstojníků *Drakonu*. Co tady dělá? Copak nemáme dost řadových námořníků? Nebo slouží hlídku z horlivosti? Viktorova ostražitost se rázem vyburcovala. „Něco v nepořádku, poručíku?“ zeptal se.

Muž jako by měl svázaný jazyk. Zdálo se, že úporně přemýšlí, aby našel správná slova. „Pane, narazili jsme na pár potíží. Na jednu zde a na druhou na Omeze. Kapitán Mikovskij čeká na UQC. Požádal mě, abych vás spojil ihned, jak přijdete.“

Viktor se zamračil a pohlédl zpátky k prázdné polyni. Od jezera se táhl černý kabel, téměř zavátý sněhem, který mizel dole ve štole. To byla linka UQC – ponorného telefonu na principu sonaru, jenž místo odrazu zvukových vln přenášel hlas. Takové spojení se mohlo využívat pouze na krátké vzdálenosti, což znamenalo, že *Drakon* číhá v místních vodách.

Viktor mávl na strážce, aby šel dál.

Napůl zmrzlý muž se vydal tunelem po klouzavých schodech k prostřílené trosce sněžné rolby, kterou odsunuli stranou od dveří, a nepřestával mluvit jako o překot. „Tady, pane, nám trochu zavařila skupina deseti vojenských a civilních osob. Zabarikádovali se ve čtvrtém poschodí. Nemohli jsme je včas zajmout kvůli podivným zvířatům, která napadla naše muže.“

„Zvířata?“

„S bílou kůží. Mohutná. Velká jako býk. Já osobně jsem je neviděl. Do doby, než přišly posily, upláchla zpátky do ledových jeskyní. Ztratili jsme jednoho muže, kterého odtáhla s sebou. Chodbu nyní střežíme.“

Při popisu neznámých zvířat Viktorovi zmalátněly nohy. Před odjezdem si v Moskvě přečetl otcovy tajné zprávy.

Grendelové... Bylo by to možné? Mohlo by jich několik zůstat naživu až dodnes?

Brzy došli do předsíně stanice. Černý vulkanizovaný kabel končil u malého přístroje. Jakmile vstoupil admirál, radiista hbitě vstal. „Pane! Kapitán Mikovskij čeká...“

„Už jsem slyšel,“ utnul ho Viktor, přikročil k telefonu, nasadil si sluchátka a ohlásil se do mikrofону: „Admirál Petkov.“

„Admirále, mám naléhavou zprávu od jednotky, která drží Omegu.“ Slova zněla dutě, jako když člověk mluví dlouhou troubou, avšak hlas jasně patřil kapitánovi Mikovskému. „Chtěl jsem vás bez meškání uvést do obrazu.“

„Tak povídejte.“

„Došlo k prolomení ostrahy. Jedna zajatkyně a americký námořník vyklouzli z internačního baráku a dostali se k malému letadlu.“

Viktorova pěst se sevřela. Jak se taková věc mohla stát?

„Unikli, pane. Naším vojákům se přes veškerou snahu nepodařilo uprchlíky dostihnout a bouře zabránila pronásledování. Ztratili jsme stopu, avšak s největší pravděpodobností míří k aljašskému pobřeží, aby spustili poplach.“

Viktorova hrud' se nadmula hněvem málem až k prasknutí. Taková školácká chyba! Hloupý úlet, k němuž nemělo nikdy dojít. Celá mise vyžadovala, aby nezbyl nikdo cizí, kdo by o zdejší válčičce mohl podat očitě svědectví. Všechno bylo dokonale načasované. Skrz clonu blizardu a slunečních erupcí, které jim tak báječně hrály do ruky, jsou americké špionážní družice schopné zachytit přinejlepším mlhavé infračervené skvrnky. A pokud ozvěny předcházející bitvy zaznamenaly hlídkující ponorky a lodě, bez živých očitých svědků může ruská vláda hravě nalézt přijatelné vysvětlení a vše popřít. Vždyť americké výzkumné ponorce *Polar Sentinel* dovolili pokojně odplout s evakuovanými na palubě. Neutrpkla jediné škrábnutí, takže Rusové napomohli záchraně lidských

životů. Možná že v okolních vodách spatřila kamarádku *Drakon*, ale protože neviděla nad ledový příkrov, neměla možnost ověřit si, co se přihodilo.

Přijatelná popíratelná verze – novodobé prázdné heslo moderního válečnictví, účinkující jako čarovná formule.

A teď dva zajatci utečou! Pár neschopných tupohlavců nechá upláchnout dva lidi, kteří mohou dosvědčit, že na vlastní oči viděli jeho, ruského admirála v ohnisku dění.

Viktor se přinutil nadechnout, aby se trochu uklidnil. Zmírnil a uhasil hněv. Jeho prvotní reakce byla reflexivní, neboť přemýšlel ryze jako voják. Konec konců na tom už nezáleželo. Položil ruku na monitor na zápěstí, aby si připomněl Polárku a mnohem velkolepější počin.

Znovu našel v nitru klid. Obě vlády přece tuto tajnou válku schválily jako drobnou šarvátku, jak se to zdrženlivě nazývá v politických kruzích. Podobná střetnutí na černo se mezi cizími mocnostmi vedou běžně. Odehrávají se v zapadlých koutech zeměkoule: v severokorejských vodách, v pouštích Iráku, v neobydlených pohraničních oblastech Číny a již nejednou se dějištěm bitvy stala liduprázdná pustina polárních moří. Ti, kteří tyto hry řídí, rozumějí vlastnímu řemeslu a umějí se postarat, aby detaily nikdy nepronikly k široké veřejnosti.

Sejde z očí, sejde z mysli.

„Admirále, jaké rozkazy vydáte?“ zeptal se Mikovskij.

Viktor zvažoval stávající situaci. Nebyla růžová, avšak dala se zachránit – pokud nepřipustí žádné další nešťastné náhody. Omega včetně zajatců již nadále nepředstavovala kapitál, který si ponechával do zálohy. Jejich cena klesla na nulu. Pevným a stoicky klidným hlasem řekl: „Kapitáne, vezměte *Drakon* k Omeze.“

„Ano, pane?“

„Jakmile tam doplujete, stáhněte ze základny naše muže a ustupte.“

„A Omega... a zajatci?“

„Jakmile se naši muži nalodí, odpalte nálože, které zakopali do ledu. Pošlete celou základnu ke dnu.“

Následovala dlouhá přestávka. Pro nevinné lidi, kteří tam zůstanou, to byl ortel smrti. Potom kapitán odpověděl: „Ano, pane,“ což znělo velmi slabě.

„Poté se ihned vraťte sem. Naše mise je téměř u konce.“

Viktor stáhl sluchátka z hlavy a zavěsil je do vidlice. Otočil se k mužům shromážděným kolem. „A teď k druhému problému, který máme přímo pod nosem.“

Matt zůstal stejně jako ostatní s otevřenými ústy civět do chodby, která se obloukem táhla z hlavní laboratoře. I když konce nedohlédli, podle všeho probíhala rovnoběžně s vnější zdí celým kruhovým podlažím. V rozmezí půl metru byly do zadní stěny ze čtvrtiny zasazeny ocelové cisterny postavené na výšku a osvětlené holými žárovkami. Jak je Matt od oka změřil, byly o dobrých třicet centimetrů vyšší než on. Měly vypouklá dolní a horní dna, z nichž vystupovaly gumové hadice a kroucené izolované dráty vedené po podlaze a stropě tak, že celou řadu propojovaly. Zpředu měly velká okna zasklená tlustými čirými tabulemi, avšak vrstva jinovatky na povrchu zahalovala, co je uloženo uvnitř.

Matt si všiml, že z prvního tuctu cisteren někdo jinovatku seškrabal, což musel udělat teprve nedávno. Dodal si odvahu a šel se podívat zblízka. Žárovky visící ze stropu jasně osvětlovaly obsah. Všechny cisterny celistvě vyplňoval led – namodralý a dokonale průzračný.

A jako hmyz uvízlý v jantaru se v každé cisterně jako by vznášelo tělo zalité v ledu. Zřetelně viditelné. Nahé. Lidské. Každý obličej zkroucený smrtelnou křečí, která vypovídala o mukách agónie. Dlaně přitisknuté na sklo, promodralé prsty zaťaté jako drápy. Muži. Ženy. Dokonce i děti.

Matt ochromený hrůzou hleděl do dlouhé chodby. Cisterna za cisternou... Kolik jich tady je? Otočil se zády k děsivé podívané. Spatřil šokované výrazy v obličejích ostatních.

Pouze dva členové skupiny se tvářili spíš nejistě a provinile než vyděšeně.

Matt vykročil zpátky do vstupní místnosti, přímo ke kapitánu Brattovi a Amandě Reynoldsové. „Co tohle všechno znamená?“ zeptal se rozčileně a máchl paží k chodbě.

Po jeho boku se vynořil Craig, bledý a s očima navrch hlavy, a vzápětí se připojila Washburnová s hloučkem vědců.

„To, co chtějí Rusové za každou cenu utajit,“ odpověděla Amanda. „Tajná laboratoř založená zřejmě před druhou světovou válkou. Využívaná pro pokusy s lidmi.“

Matt si zkoumavě prohlédl dveře zajištěné závorou, u nichž stáli na stráž Greer a Pearlson. Rusové se pokoušeli dveře vyrazit, což po chvíli vzdali. Asi se rozhodli stáhnout, protože se báli návratu grendelů, které palbou zahnali do termiště. Jenže strach neudrží likvidační komando v koutě navěky.

„Co tady ti hnusní parchanti prováděli?“ zeptala se Washburnová, která vypadala ze všech nejotřesenější, a její stoické vystupování utrpělo vážné trhliny.

Amanda zavrtěla hlavou. „To nevíme. Uzavřeli jsme laboratoř hned, jak jsme odhalili, co se zde skrývá.“ Ukázala na prosklenou skříň, jejíž dvě police

zaplňovaly úhledně srovnané řady svazků. „Odpovědi bychom nejspíš našli v denících. Vedli si podrobné záznamy. Bohužel jsou všechny zašifrované – psané nějakým neznámým znakovým písmem. Nedokázali jsme nic přečíst.“

Craig přistoupil ke skříni a trhnutím otevřel dveře, které zaskřípěly. Naklonil se k svazkům plný studijního zájmu. „Ale já tady vidím čísla. Vypadají jako data,“ poznamenal a přešel prstem po hřebtech tvrdých desek. „A pokud čtu správně, začínají lednem 1933... a končí květnem 1945.“ Vytáhl poslední svazek a začal listovat uvnitř.

„Dvanáct let,“ řekl Bratt. „Alespoň já osobně můžu stěží uvěřit, že ta operace probíhala tak dlouho, aniž se o ní někdo dozvěděl.“

Amanda potřásla hlavou. „Tehdy se výpravy do polárních krajů pořádaly velice vzácně. Žádná pravidelná doprava, v podstatě žádné pořádné spojení. Nebylo vůbec těžké takové místo schovat.“

„Nebo vymazat z mapy a zapomenout, když se vrchnosti zlíbilo,“ dodal Matt. „Co se tady k čertu dělo?“

Z chodby se ozval doktor Ogden, který se právě odtrhl od jedné cisterny. „Něco mě napadlo.“

Všichni se otočili k biologovi. „Co?“ zeptal se ostře Bratt.

„Grendelové,“ pronesl zamyšleně Ogden a pohlédl na velitele. „Sám jste viděl, co se stalo. Exempláře se probudily k životu poté, co byly po staletí zmrzlé.“

Amanda vykulila oči. „To je nemožné!“

Bratt se obrátil k Amandě. „Nikoli nemožné, madam. Musím dát doktoru Ogdenovi za pravdu. Na vlastní oči jsem viděl, co se událo.“

Doktor Ogden pokračoval: „Tak zázračné vzkříšení není v přírodě nic neslýchaného. Známe druhy želv, které hibernují ve zmrzlém bahně, kde přespí celou zimu, a s jarním táním se opět probudí.“

„Dobře, ale žádný úplně zmrzlý živočich nevstane z mrtvých,“ namítla Amanda.

„Mýlíte se! Kupříkladu severoameričtí skokani lesní, jimž se velice daří v pásmu za polárním kruhem, zmrznou přes zimu na kámen. Když zmrzlý exemplář rozkrojíte vejpůl, nekrvácí. Veškerá mozková a nervová činnost ustala. De facto veškerá buněčná činnost ustala. Po stránce všech životních funkcí jsou mrtví. Avšak s příchodem jara roztají a do patnácti minut se jejich srdce opět rozbuší, rozproudí se jim krev a žáby se čile rozskotačí.“

Amanda se podívala na Matta, který přikývl. „Mohu to potvrdit. Já ty žáby znám.“

„Jak je to možné?“ pochybovačně se zeptala Amanda. „Když tělo mrzne, led se v buňkách rozpíná, čímž je postupně zničí. Důkazem jsou omrzliny. Jak tedy mohou nějaké žáby přežít?“

„Odpověď je prostá,“ odpověděl Ogden.

Amanda zvedla jedno obočí.

„Cukr.“

„Cože?“

„Pro upřesnění glukóza. Četl jsem práce kanadského vědce doktora Kena Storeye, který v uplynulém desetiletí zkoumal skokany lesní. Zjistil, že jakmile se na gumovité žábí kůži začne tvořit led, organismus začne plnit tělesné buňky glukózou. Tak zvýší osmotický tlak v buňce do té míry, že zabrání utváření zhoubného ledu uvnitř.“

„Ale řekl jste, že ty žáby doopravdy zmrznou.“

„Jistě, avšak v led se promění pouze voda *vně* buněčné membrány. Glukóza *uvnitř* buněčné membrány funguje jako kryoprotektant neboli ochrana proti průniku nízkých teplot do jádra. Lidově řečeno, jako určitý druh mrazuvzdorného prostředku, který buňku chrání, dokud v přírodě nenastane tání. Doktor Storey odhalil, že tento vývojový proces řídí sada dvaceti genů, které přeměňují glykogen v glukózu. Dosud není známo, jaká spoušť dává zmíněným genům popud, aby začaly bleskurychle pracovat a opět se bleskurychle vypnuly, nicméně hormonální teorie hlásá, že žláznatá kůže skokana lesního cosi vylučuje. Za zajímavé považuji, že těchto dvacet genů nalezneme u *všech* druhů obratlovců.“

Amanda se zhluboka nadechla. „Včetně *Ambuloceta... grendela*.“

Biolog přikývl. „Vzpomínáte si, jak jsem tento nový druh blíže určil jako *Ambulocetus natans arctos*? Poddruh původní obojživelné velryby, jenž se přizpůsobil *arktickým* podmínkám. Gigantismus, ztráta pigmentu... to vše jsou běžné znaky adaptace. Tak proč by se rovněž zde nespustil obdobný udržovací mechanismus, jaký mají skokani lesní? Chodící velryby našly domov v Arktidě, v zemi, kde nepanuje slunce, nýbrž koloběh období mrznutí a tání, a tudíž se jejich organismus přizpůsobil novému rytmu.“

Bratt se přidal: „Mimochodem jsme vážně viděli, jak se ta monstra probouzela. Prostě zčistajasna ožila.“

Ogden pokýval hlavou a pokračoval ve výkladu: „V podstatě se jedná o určitou formu útlumu vitality. Dokážete si představit možnosti jejího využití? Výzkumná lékařská pracoviště nyní používají skokana lesního jako model při pokusech zmrazování lidských orgánů. Byl by to dar celému světu. Darované orgány by tak mohly být bez porušení konzervovány do doby, kdy budou zapotřebí.“

Mattův pohled se stočil k řadě cisteren. „A co tihle lidé? Vy si myslíte, že o to tady šlo? Že tady zřídili jakousi orgánovou banku? Velkosklad zásob nedostatkových tělesných partií pro případ nouze?“

Ogden se otočil k Mattovi. „Ach, ne! To si vůbec nemyslím.“

Matt probodl doktora očima. „Co tedy?“

„Soudím, že Rusové se pokoušeli o něco grandióznějšího. Vzpomeňte si, co jsem říkal o dvacítce genů, které dirigují útlum vitality u skokana lesního. Těmito geny jsou obdařeni bez rozdílu všichni obratlovci – včetně člověka.“

Matt vytřeštil oči.

„Domnívám se, ba jsem téměř přesvědčen, že lidé v cisternách sloužili jako pokusní králíci v programu zaměřeném na výzkum útlumu vitality. Že Rusové se snažili vštípit lidem schopnost přežít zmrznutí, kterou objevili u grendelů. Hledali cestu k uplatnění útlumu vitality v běžném životě. Toužili najít Svatý grál všech vědních oborů, které se zabývají lidskou existencí.“ Ogden se otočil k posluchačům, v jejichž obličejích se zračil velký otazník. „Chtěli najít prostředek, jenž by dal člověku *nesmrtelnost*.“

Matt se švihem otočil k zmučeným, křečovitě zkrouceným postavám zalitým v ledu. „Chcete snad říct, že ti lidé jsou stále ještě živí?“

Dřív než biolog stačil odpovědět, ozvalo se důrazné a nesmlouvané zabušení na dveře. Všichni strnuli a utichli.

Tvrdý hlas skupinu vyzval: „Ihned otevřete dveře! Jestliže se k vám budeme muset prořezat, budete trpět za to, že jste nám způsobili potíže.“

Z tónu rozkazovačného hlasu jasně vyplývalo, že nejde o plané vyhrožování.

Před dveřmi stál vlk.

ČAS 14:04

NAD POLÁRNÍ LEDOVOU PLÁNÍ

Jenny se prala s větrem, který bušil do předního okna kokpitu. Vál trvale stejným směrem, avšak nenadále poryvy a vzdušné víry ji nutily nepouštět řízení z ruky a oči mít přilepené na palubních přístrojích. Málem už necítila prsty pevně svírající páky a v posledních deseti minutách si netroufla ani letmo vyhlédnout ven. K čemu by to bylo?

Třebaže neviděla nic víc než bílé plátno, nechala brýle na očích, neboť záře poledního slunce se občas prodrala blizardem a snažila se přimět oči, aby se zavřely. Jenny se strašně chtělo spát. Kolik hodin už uplynulo od doby, kdy spala naposled?

Rychle zapudila myšlenky na postel a zkontrolovala rychlost. Letí moc pomalu. Vstřícný vítr ubírá letadlu rychlost. Snažila se nebrat na vědomí, jak rychle ubývá palivo. Rafička ukázala na velké červené *E – empty* čili prázdná nádrž. Vzápětí se rozsvítilo žluté výstražné světélko. Pěkná vyhlídka letět bouří na výfukové plyny.

„Jste si jistá, že děláme správně?“ zeptal se Kowalski, který před chvílí vzdal pokusy dovolat se někam rádiem.

„Nevidím jinou možnost,“ odpověděla Jenny. „Nemáme tolik paliva, abychom dolétli na pobřeží. Stejně bychom museli někde nouzově přistát. Proto bych raději přistála na místě, kde máme šanci přežít.“

„Jak jsme daleko?“ ozval se Tom ze zadního sedadla. Bane ležel stulený do klubíčka vedle nového kamaráda a ocas měl ladně ovinutý kolem těla.

„Pokud jste mi dal správné souřadnice, pak k cíli zbývá ještě šestnáct kilometrů.“

Kowalski upřeně zíral do předního okna. „Já pořád nemůžu uvěřit, že se vrátíme do neznáma.“

Jenny si námořnickových poznámek nevšímal. Jednou už to probrali, tak proč pořád mele dokola. Všichni si uvědomovali, že moc karet ve hře nezbylo. Místo planých řečí napnula všechny síly, aby vyždímala z motorů alespoň o špetku vyšší rychlost a zužitkovala každou přestávku, kdy se víchr ukolébala, aby vyrazili kupředu a poskoky dospurtovali na konečnou. Řídicí páky ztuhly a pracovaly líně, neboť na křídlech se nahromadil led. Rovněž na předním skle se utvořila ledová krusta a z letadla se pomalu stávala ledová kostka.

Dalších pět minut cestovali v tichu. Jenny málem nedýchala, jak čekala, kdy vrtule zaškytnutím ohlásí, že nenasytné motory spotřebovaly poslední hlt paliva.

„Támhle!“ Tom splašeně vyskočil ze sedadla a napřáhl paži mezi rameny Jenny a Kowalského. Bane zvědavě zvedl hlavu.

Jenny se zahleděla směrem, jímž námořník ukazoval. „Já nic nevidím...“

„Deset stupňů napravo! Počkejte, až vítr zvedne clonu!“

Jenny se soustředila na bod, na který vytrvale mířil ukazováček. Potom se vítr divoce stočil a rozvál sních. Vpředu zazářilo světlo. „Jste si jist, že jsme na správném místě?“

Tom přikývl.

„Ledová stanice Grendel,“ utrousil Kowalski a zaúpěl.

Jenny zahájila klesání. Nespouštěla oči z výškoměru. Když přišli o palivovou rezervu, nutně potřebovali co nejdříve přistát. Na Omegu se vrátit nemohli a posadit se doprostřed ledové pustiny znamenalo jistou smrt. Široko daleko se nacházelo jediné útočiště, které nabízelo přístřeší – stará ruská polární základna.

Bylo to sice riskantní, avšak nikoli úplně ztřeštěné. Rusové určitě neočekávají, že by se uprchlíci uchýlili sem. Kdyby mohli přistát na plácku, kam nemájí přímý výhled, Tom Pomautuk by si už poradil. Znal dobře plán stanice a věděl, kde vystupují na povrch větrací šachty, které do podzemní stavby přivá-

dějí čerstvý vzduch. Mohli by do jedné zalézt jako do nory a počkat, až Rusové odtáhnou.

Koneckonců kritická situace s benzinem jim nedávala moc na vybranou.

Levý motor zakašlal a Twin Otter se zakymácel. Vrtule zpomalila obrátky, párkrát vynechala a takřka obratem ruky se z dvojčat stal jedináček. Když letěli jen na jeden motor, Jenny dalo velkou práci udržet letadlo se sklopenými klapkami v rovnováze. Snášela se k zemi příliš příkře. „Držte se pevně!“

Kowalski, jenž už před upozorněním drtil obě opěradla, utrousil: „Já se dávno kryju.“

Nikde nevystupoval obrys ledové pláně, žádná postranní čára. Jenny sledovala výškoměr, který šel kruhem dolů. Vítr se nepřestával bít, chňapat letadlo do spárů a tlačit zpátky do vzduchu, jako by nechtěl přijít o hračku.

Jenny skousla dolní ret a soustředila se. Snažila se zapsat si do mysli polohu majáku označujícího stanici, jehož světlo se střídavě vynořovalo a opět mizelo. Za pomoci údajů, které ukazovaly přístroje, a vlastního instinktu si v hlavě nakreslila mapu.

Jakmile výškoměr spadl pod strop sedmdesáti metrů, napjala veškerou pozornost k řízení a vyvážení letadla, jež kvůli chciplému motoru vítr snáz nakláníl na stranu. Bílá opona zhoustla, neboť k chumelenici snášející se z nebe se připojil sníh, který vánice zvedala vzhůru z ledové pláně.

Nyní měla Jenny v úmyslu sestupovat co možná nejpovlovněji, což byl jediný bezpečný způsob, když člověk přistává poslepu. Pomalu a rovnoměrně... dokud poslední motor vytrvá. Sledovala, jak výškoměr klesá pod třicet... dvacet... pak...

„Pozor!“ zavolal Tom ze zadního sedadla.

Jennyiny oči upnuté na přístroje v mžiku šlehly k přednímu oknu. Venku se větrné proudy místy rozdělily a odhalily ledovou zeď, která se v mlžném závoji vanoucího sněhu tyčila jako vykotlané ostré zuby. Neležela dál než sto metrů. Jenny rychle přemýšlela. Na zvážení možností měla pár vteřin. Motory nešlapaly, takže na přelet rovnou zapomněla.

Kowalski na vedlejším sedadle rozpředel šňůru sprostých slov, která patrně představovala jeho osobitou verzi modlitby.

Jenny zaťala zuby, zatlačila knipl dopředu a sklonila letadlo ještě příkřeji. *Asi se nabodneme na nos, pomyslela si, tohle přistání zmrším.* Pod sebou měla posledních patnáct metrů a přitom se řítila z nebe přímo k rozeklanému ledovému valu.

Vůbec neviděla zemský povrch.

Modlitba Kowalského nabírala stále procítěnější tón, bezpochyby prýstící ze srdce, a končila slovy: „Kurva, já vás vážně nenávidím!“

Jenny upřímné vyznání ignorovala a soustředila se na své instrumenty, jimž důvěřovala. Věštily, že přistávací plocha se blíží. Úplně spustila klapky. Letadlo se divoce propadlo.

Poslední manévr byl pro jediný motor příliš. Zajíkl se, zaškytal a chcípl. V tom okamžiku se stroj proměnil v okřídlený zmrzlý kámen, který padal k zemi.

„Do prrdeeleee!“ zařval Kowalski poté, co se jednou rukou zapřel o boční okénko a druhou rukou o palubní desku.

Jenny si začala broukat. Pohánění setrvačností, pokračovali jako plachťák, který se dal stěží ukormidlovat. Ručička výškoměru klouzala níž a níž, až se ustálila na nule. Přesto nepocítili dotek pevné půdy.

Pak znenadání lyže narazily na ledovou plochu – měkkou a rovnou.

Jenny zvedla klapky, aby pomohly brzdit. Přistála mnohem vyšší rychlostí, než si přála, což se jí ani trochu nelíbilo.

Jak se Twin Otter hnal po kluzkém povrchu, boční vítr hrozil, že ho zvrhne na jedno křídlo a gymnastickými hvězdami pošle do zapomnění. Jenny se však podařilo zvládnout klapky, upravit kurz a přimět křídla, aby zůstala v jedné rovině.

„Ledová bariéra!“ vykřikl Tom ze zadního sedadla.

Ledové štíty se kvapem přibližovaly. Letadlo téměř neubíralo rychlost. Pro přistání na zasněženém poli bylo vybaveno lyžemi, takže postrádalo hydraulické brzdy a při zastavování se spoléhalo jen na klapky a tření. Klapky se činily jako obvykle, leč fyzikální zákon pokulhával.

Po deseti letech kočírování psího spřežení Jenny až moc dobře znala něžný vztah ledu a ocelových skluznic.

Twin Otter hladce bruslil k hradbě útesů, vstříc jisté srážce. Jenny již poznala nevyhnutelné.

Ztratí letadlo.

„Tohle bude bolet,“ zamumlala.

Když se letadlo hnalo kupředu, prosila led, aby zůstal tak kluzký. Nyní všechno záviselo na klapkách – a přesném načasování.

Sledovala, jak ledová zeď před ní roste. V duchu počítala a pak v posledním okamžiku spustila klapky na pravém křídle a nepřestávala brzdit druhou stranou. Čiperné letadlo sebou mrsklo a roztočilo se jako krasobruslař předvádějící holubičku s otáčkou.

V půli mistrovské figury se smeklo dozadu a narazilo ocasem na útes. Zadní část pohltila většinu síly nárazu a v nezvladatelném smyku se utrhla. Jak se letadlo otřásalo, Jenny se kymácela a nadskakovala v sedadle a modlila se, aby pásy nepraskly. Pak přišlo na řadu křídlo, které rovněž o něco ztlumilo náraz, zlomilo se a odpadlo. Následně narazila na čelní stěnu útesu kabina. Narazila

bokem, a protože to nejhorší již odnesly ocas a křídlo, bylo to, jako když se nabouráte do blatníku. Všichni byli otřesení, avšak živí.

Bane se z podlahy vyškrabal zpátky na sedadlo a z celého zážitku se netvářil příliš potěšeně. Jenny se otočila ke Kowalskému. Ten vztáhl obě ruce, uchopil ji za tváře a políbil ji na ústa.

„Navěky mír,“ řekl. „Už spolu nikdy nebudeme válčit.“

Venku se z rozlámaného křídla utrhł motor, který visel na vlásku, a dopadl na led.

„Raději bychom odtud měli zmizet,“ prohodil Tom.

Vylezli z letadla ven. Pouze Jenny se chvilku zdržela, aby ze skříňky s nouzovou výbavou vybrala pár věcí: baterku, dvě parky, dva páry palcových rukavic, svinuté polyesterové lano, signální pistoli a tolik světlíc, kolik nacpala do kapsy. Zatímco si oblékala parku, pohlédla na prázdné háky, v nichž obvykle spočívala brokovnice, a tiše proklela Sewella, že její služební zbraň zkonfiskoval.

Když opustila trosky letadla, podala zbývající bundu a palčáky Kowalskému.

„Vánoce přišly letos nějak brzy,“ zamumlal, když si bundu natahoval. Byla mu malá přes hrud' a rukávy mu sahaly do poloviny předloktí, nicméně nestěžoval si.

Jenny se klepala zimou, ale jinak mohli být rádi, že ztroskotali u paty útesů, které tvořily alespoň malý štít proti větru. Rychle si nasadila kapuci a zapnula parku.

Bane oběhl vrak dokola a poté zvedl nohu a vyčural se. Ze žlutého pramínku stoupala do mrazivého vzduchu pára.

Kowalski na Bana očarovane zírál. „Zatraceně chytřej pes. Kdybych ze sebe dokázal něco vymáčkout, s radostí bych učinil totéž. Což mi připomíná, že si musím zapsat za uši, že odted' už nikdy nesednu do ničeho menšího než Boeing 747.“

„Trochu úcty, prosím. Můj miláček ze sebe vydal všechno, aby nás dopravil až sem.“ Při pohledu na zubožený hydroplán pocítila Jenny překvapivě hlubokou lítost, jako by ztratila blízkou duši.

Tom si stáhl parku těsněji kolem chlapeckých ramen. „Kam teď?“ zeptal se.

„Hlavně pryč odtud. Tam, kam nás nikdo nepozval,“ odpověděl Kowalski a ukázal k hornatému pásu. „Uvidíme, jestli se tudy dá proklouznout k zadním vrátkům.“

Když se vydali na cestu, Jenny se zeptala: „Kam vůbec ta odlehlá větrací šachta vede?“

Tom vysvětlil zdejší systém oběhu vzduchu, který nevyužíval pumpy. Když s četou pracovali na odkrývání stanice, zjistili, že stavitelé jednoduše z povrchu

provrtali šachty, které vedly do podzemních poschodí, a některé sahaly dokonce pod úroveň nejhlubšího podlaží. Celý trik založili na faktu, že studený vzduch je těžší než vzduch teplý. Šachtami klesal dolů mrazivý vzduch zvenčí a nahrazoval nehybný teplejší vzduch. „Vymysleli pasivní cirkulační systém,“ dokončil. „Čerstvý vzduch se hromadí v kapsách – v jeskynní síti, která dokola obaluje stanici. Tvoří něco jako přírodní rezervoár čistého vzduchu. Ten prochází regulovatelnými deskovými ohříváky, aby se podle potřeby ohřál a sloužil stanici.“

„Neboli větrací šachta ústí do jeskyní?“ zeptala se Jenny.

Kowalski přikývl. „Když se dostaneme tam, měli bychom být v bezpečí.“

Tom kývl hlavou na souhlas a dodal: „My tomu říkáme termitiště.“

ČAS 14:13

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Matt se spolu s ostatními rozběhl chodbou, která se vinula po obvodu výzkumné laboratoře. Pravou stranu lemovala hadicemi a dráty propojená šňůra děsivých cisteren. Matt se přistihl, že v duchu počítá. Právě došel k číslu dvacet dva.

Donutil se přestat, neboť cisterny pokračovaly dál do zatačky. Muselo jich tady stát nejméně padesát. Otočil hlavu doleva, ke stěně z ocelových plechů. Tu přerušovala zasklená okna do kanceláří, jedna volně průchozí ulička, pak zavřené dveře a pár otevřených průzorů ve zdi, připomínajících kantýnská stahovací okna. Ze zvědavosti nakoukl do prvního okna. Spatřil dlouhou úzkou chodbu dělenou tyčovými mřížemi do malých cel. Druhým uviděl obdobnou, ačkoli kratší místnost. Podle řad kavalců vypadaly obě jako kasárenské ubytovací zařízení.

Tady zřejmě ubytovávali vězně, pomyslel si Matt. Stěží si dokázal představit, jakou hrůzu ti lidé prožívali. Věděli, jaký osud je čeká?

Před sebou měl Amandu a v patách za sebou doktora Ogdena, jenž se občas zastavil u cisterny, manžetou rukávu setřel jinovatku ze skla, nakoukl dovnitř a pořádku si mumlal.

Matt pokaždé, když biologa přistihl, v nevíře zavrtěl hlavou. Osobně neměl žaludek na další vědeckou kuriozitu. Chtěl se pouze dostat ze zdejšího pekla ven, zpátky na aljašský venkov, kde jedině, čeho se musel bát, byl hladový grizzly.

Zezadu, od vstupní haly, doléhalo ke skupině mocné bouchání. Rusové proráželi dveře. Po jejich hrozbě pronesené ledovým hlasem se dali na útěk a zamířili hlavní chodbou do vzdálenějších prostor čtvrtého poschodí.

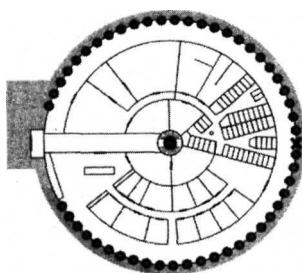
Bratt klusal v čele. „Ještě zhruba deset metrů,“ prohodil a znovu pohlédl do složeného plánu stanice, který svíral v ruce.

Craig se držel vpředu a neustále nahlížel veliteli přes rameno. Plán zakreslil mladík z týmu NASA, který podrobně zmapoval půdorysy všech poschodí stanice. Matt se modlil, aby se odborník na vlastnosti a využití materiálů stejně dobře pohyboval i na poli geodézie.

Poručík Greer, jenž se ujal role předsunutého průzkumníka, zaječel: „Tady! Rychle sem!“ Klekl na jedno koleno a naklonil se k přišroubovanému poklopu mezi dvěma cisternami, zpod nějž vedly hadice a kabely, které se rozvětvovaly oběma směry a táhly se po podlaze a stropě, aby sloužily odpornému experimentu.

Pearlson ukázal na plechovou desku s orientačním plánkem podlaží, připevněnou na stěnu nad poklopem, a poklepal prstem na velké červené X. „Takže teď jsme tady,“ zabrumlal.

Matt mapku prostudoval a potom se rozhlédl doprava, odkud přišli, a doleva, kde leželo neznámo. Nacházeli se na vrcholovém bodu průměru kružnice, přesně naproti chodbě vedoucí od centrálního schodiště, v polovině cesty poschodím.

Pearlson a Greer, kteří vyloupili jednu skříň, aby se vyzbrojili, se jali ocelovými skalpely poklop odšroubovávat. Všichni kolem si před útekem z hlavního sálu ukradli nějakou zbraň: skalpely, pily, kladiva a Washburnová si sebrala pár kožních háků. Mattovi se nechtělo přemítat o chirurgickém využití ďábelských nástrojů, a proto si uzmul nevinně vyhlížeující, metr dlouhou ocelovou trubku.

Zatímco námořníci pracovali na poklopu, Matt si pozorně prohlédl partu, do níž se dostal. Nyní se proměnila v tlupu sběračů a lovců z doby kamenné... ozbrojených dokonale promyšlenými chirurgickými zbraněmi. Skýtala vskutku podivný pohled.

Ogden opět seškraboval jinovatku z nejbližší cisterny. Vrzání vlny sjíždějící po skle přilákalo Mattovu pozornost. Musel se hodně držet, aby biologa nevzal trubkou jako kyjem po hlavě. Chtěl vykřiknout: *Nech je na pokoji!*

Ogden, jako by Mattovi četl myšlenky, se otočil a zůstal na něm viset očima. „Všichni jsou domorodci,“ zamumlal. I když mluvil tiše, hlas mu přeska-koval. Matt si konečně uvědomil napětí, které se v biologovi nastrádalo. Ten muž vypadal na zhroucení. Snažil se vzchopit, dát se dohromady tím, že nepřetržitě zaměstnával mysl. „Všichni do jednoho.“

Navzdory předchozím vnitřním námitkám popošel Matt blíž a sraštil obočí. „Domorodci?“

„Inuiti. Aleut'ané. Eskymáci. Nazvěte je, jakkoli chcete.“ Ogden se rozmáchl a rukou opsal oblouk tvořený cisternami. „Všechno jedno etnikum. Možná dokonce jeden kmen.“

Matt přistoupil k cisterně, kterou biolog otřel naposled. Jevila se prázdná. Teprve když Matt zaraženě pohlédl dolů, uviděl v ledu malého chlapce, který seděl na dně.

Doktor Ogden měl správný odhad. Chlapec byl nepochybně Eskymák. Černé vlasy, ke spánkům zaostřený mandlový tvar očí, vystouplé oblé lícní kosti a rovněž barva kůže – třebaže nyní promodralá – jasně vypovídaly o jeho původu.

Inuit... Jennyin národ.

Matt klesl na koleno.

Chlapec měl zavřené oči, jako by dřímал, avšak útlé ruce měl zdvižené a přitisknuté na skleněnou zeď svého mrazivého vězení.

Matt položil na sklo vlastní dlaň, která úplně zakryla chlapcovu drobnou ruku. Druhou rukou drtivě sevřel trubku, kterou v prvotním úleku málem upustil. Jaká lidská zrůda byla schopná tohle udělat? Chlapci nemohlo být víc než osm let.

Matta náhle jako blesk zasáhlo uvědomění, že ten *kluk byl stejně starý jako Tyler, když zemřel.*

Zatímco strnule hleděl do nehybné tváře, na ledovém pozadí vystoupil jiný duch: Tyler ležící na borovicovém stole v rodinném srubu. Rovněž jeho syn zemřel v ledu. Také on měl promodralé rty a zavřené oči.

Jako by jen spal.

Bolest projela celým Mattovým tělem. Byl šťastný, že tady není Jenny. Modlil se, aby byla v bezpečí, a modlil se, aby nikdy neviděla nic ze zvěrstva, které se zde páčalo.

„Omlouvám se,“ zašeptal s pomyšlením na oba chlapce. Oči mu zalily slzy.

Někdo se dotkl jeho ramena. Aniž vzhlédl, poznal Amandinu ruku.

„My o všem dáme světu vědět,“ řekla Amanda hořce. Trochu komolila slova, neboť její výslovnost poznamenalo hoře, které osobně pociťovala. „Jak mohli... Vždyť to byl malý kluk. Kdo tím co sledoval?“

Mattův obličej zůstal otočený ke sklu, a tak v tichém porozumění stiskla prsty.

Na druhé straně stál doktor Ogden, který náhle zamžikal očima, mírně se předklonil a začal studovat panel s knoflíky a páčkami, umístěný vedle okna. Jedním prstem sjel po nápisu. „To je divné,“ utrousil.

„Co?“ zeptal se Matt.

Ogden uchopil jednu páčku a s nevelkým úsilím ji stlačil dolů. Cvaknutí zaznělo v tichu chodby velmi hlasitě. Vzápětí se rozsvítily knoflíky na panelu. Přední sklo cisterny se rozechvělo, jak nějaký starý motor zachrchlal, rozjel se a přešel v plynulé hučení.

„Co to provádíte?“ dotčeně ze sebe vyrazil Matt, v němž vzplál hněv.

Ogden ustoupil o krok dozadu a zmateně přeskočil očima z Matta na Amandu. „Můj bože, ono to stále ještě funguje. Ani ve snu by mě nenapadlo...“

Chodbou se ozvěnou rozlehlo hlasité zapraštění. „Rusové se prolomili dovnitř,“ řekl Bratt. „My taky,“ oznámil Greer s úšklebkem.

„Téměř,“ dodal Pearlson, jenž se potýkal s poslední čtvrtinou závitu šroubu.

Craig stál bez hnutí za dvojicí námořníků a vytřeštěnými očima kmital mezi chodbou a horečně pracujícími muži. V ruce držel jako sekáček na led třicet centimetrů dlouhý ocelový kostní hřeb, který tiskl k hrudi.

„Dělejte,“ zaúpěl.

Nyní již slyšeli výkřiky a zvuk kroků po ocelové podlaze, dosud opatrných.

„Hotovo!“ Greer si odplivl a pomohl Pearlsonovi uvolnit a zvednout poklop.

„Všichni ven!“ zavelel Bratt.

Craig, jenž stál nejbliž, se do díry ponořil první. Ostatní se jeden za druhým začali rychle protahovat otvorem za zeď.

Matt, jenž se náhle cítil strašně slabý a unavený, stále klečel u zmrzlého chlapce. Ruku spočívající na skle už pálil mráz pronikající zevnitř a paže mu brněla až k loktu od vibrací vyvolávaných neviditelnou mašinérií, která se dala do chodu.

Amanda odstoupila. „Pospěšte si, Matte,“ řekla naléhavě.

Naposled se podíval na chlapce. Když vstával, měl pocit, že opouští vlastní dítě. Prsty pohládl sklo a prudce se odvrátil.

Greer pomohl Amandě prolézt otvorem a mávl na Matta.

Matt podřepl na bobek a pod poklopem se jako kachna vsoukal do meziprostoru.

Málem vrazil do Washburnové, která se choulila u zadní stěny. Třpytivými háky, s nimiž vyhlížela jako amazonská pirátka, mlčky ukázala do průlezu.

Matt strčil trubku do podpaží a po čtyřech se pustil za Amandou.

Bratt lezl v čele, následován Craigem a skupinkou biologů. Matt zrychlil, aby udělal místo zadnímu voji: Washburnové, Greerovi a Pearlsonovi.

Tunel byla štola jednoduše proražená ledem. Gumové hadice tažené po podlaze usnadňovaly pohyb, jemuž nebránily ani kabely, pro změnu vedené po stěnách.

Po pěti metrech tunel rázem potemněl. Matt koukl přes rameno. Greer právě sklopil poklop, aby zamaskoval, kudy vyklouzli. Tak měli naději, že nepozorovaně najdou dobrou skrýš, nebo alespoň zpozdí odhalení únikové cesty. Čtvrté poschodí bylo rozlehlé a členěné do mnoha oddělení. Rusové ztratí spoustu času, než všechna zákoutí prohledají, a při troše štěstí si hned nevšimnou uvolněného poklopu.

Skupina postupovala do stále hustší tmy a většího chladu.

Tunel končil v jakémsi kumbálu, který patrně užívali údržbáři. Byla to komora ve tvaru krychle vyříznuté v ledu. Vedle několika kusů starého dřevěného nábytku se válely kotouče izolovaného měděného drátu, jedna tlustá gumová hadice a v rohu se tyčil stoh náhradních kovových desek podepřený truhlou s nářadím.

Stál tam také vysoký dřevěný žebřík přitlučený k jedné ledové stěně, který mizel v šachtě procházející stropem.

Bratt ukázal srolovaným plánem nahoru a ztlumil hlas. „Ten žebřík by měl vést na třetí podlaží, které leží zhruba o šest metrů výš. Propojili tak zvenčí jednotlivá patra.“

Washburnová zkoumala šachtu. „Takže tudy bychom se mohli dostat k starému zbrojnímu skladu. Ten je přece v trojce. Má vchod z ústřední haly. Kdybychom na chvíli rozptýlili pozornost Rusů, malý tým by tam pronikl.“

Bratt přikývl a přikázal: „Nahoru.“

Všichni nastrkali chirurgické nástroje do kapes, aby měli volné ruce, a ve stejném pořadí jako předtím začali stoupat po žebříku. Matt šplhal za Amandou. Dřevěné příčle kupodivu neklouzaly. Na vrcholu se vysoukal do další servisní štoly.

Vtom zaslechl výkřik v ruštině. Vycházel zdola z tunelu vedoucího do laboratoře ve čtvrtém poschodí.

„Zatraceně,“ zavrčel Greer.

Rusové už našli králičí noru, kterou upláchli.

Pak zarachotila salva. Střely vylétly ze štoly o patro níž, a jak se křížem krážem odrážely od stěn, zasypaly kumbál úlomky ledu. Jedna střela se odrazi-

la do šachty a profrčela několik centimetrů od Washburnové, již k cíli zbývalo posledních šest příčlů.

Matt se hbitě překulil a napráhl paži. Washburnová se chopila pomocné ruky a vyšvihla se nahoru mrštně jako kočka. „Popožeňte ostatní, ať zrychlí tempo,“ řekl a postrčil ji před sebe.

Pobízení nebylo zapotřebí. Všichni v tunelu při salvě ztuhli, avšak rychle se znovu rozhýbali a vyrazili za Brattem.

Zdola dutě dolehla k prchajícím nová změť slov. Tlumené příkazy v ruštině, již žádný nerozuměl. Mattovi stále ještě zvonilo v uších, ale přesto rozpoznal v mluvě nový, záludný tón.

Naklonil se přes okraj do šachty a zasyčel k dvojici opozdílů: „Zvedněte zadky a mrskněte sebou!“ Muži stáli proti sobě zády přitisknutí k bočním stěnám kumbálu, aby se kryli před další sprškou střel.

Greer skočil k žebříku první a vystartoval vzhůru s lehkostí opice. Pearson se vrhl za poručíkem a dral se vzhůru doslova mezi jeho nohama.

Matt drapl kapuci Greerovy parky, trhnutím vytáhl poručíka do štol a jen ukázal, aby pokračoval za ostatními.

Pearlson se jednou rukou chytil okraje šachty. Matt se otočil, aby námořníkovi pomohl vyhoupnout se. Přes jeho rameno zahlédl, jak do komory dole vlétl předmět, který vypadal jako ananas natřený matnou černou barvou.

Mattovy oči se rozšířily hrůzou.

Pearlson pohlédl Mattovi do obličeje. Ihned poznal, že se něco děje. „Co?“ vyhrkl a koukl přes rameno dolů.

Černá šiška poskakovala a tančila po podlaze, až narazila na stěnu a sklouzla přímo k patě žebříku.

„Do prdele!“ vyjekl Pearson a zděšeně vzhlédl k Mattovi.

Ten se vyklonil co nejnižší a chňapl námořníka za kapuci.

Pearlson se vytrhl, prudce odstrčil Mattovu paži a vlastním tělem zakryl otvor šachty. „Padej!“ zařval v poznání kruté pravdy.

Matt padl na záda, když granát vybuchl. Tlaková vlna ho odhodila dál dozadu. Ostrý záblesk ho oslepil. Na obličeji a krku pocítil závan žáru. Určitě křičel, avšak jeho uši ohluchly.

Oslivá zář se v mžiku rozplynula, ale ten žár sílil.

Jakmile Matt opět prohlédl, spatřil jeho zdroj a v hrůze zalapal po dechu.

Pearlson stále ještě zatarasoval šachtu, avšak jeho oděv hořel. Nejen oděv – celé jeho tělo stravovaly plameny.

Rusové nepoužili běžný granát, nýbrž zápalnou pumu plněnou kapalnou hořlavinou, kterou roznětká zapálila.

Pearlsonovo tělo se zřítilo dolů těsně předtím, než horní okraj šachty roztál až k Mattovi. Také gumové hadice se tavily a bublaly. Matt se vsedě začal od-

strkovat chodidly a pozadu se zběsile šoupal pryč. Obličej a krk ho pálily, jako by se dlouho opaloval na prudkém slunci. Kdyby Pearlson nevytvořil vlastním tělem štít, všichni by se ve štole uvařili. Ještě nyní, kdy oheň dohořoval, bylo ve stísněném uzavřeném prostoru jako v peci. Led se proměnil ve vodu, která kapala odevšad.

Rusové si zřejmě uvědomili, že ve spleti servisních štol a šachet se uprchlíkům naskytla docela slušná šance vytratit se beze stopy. Proto zvolili brutální a svižný taktický manévr. Granát kořist v noře buď zabije, anebo vyplaví ven.

Nějaká ruka uchopila Matta za rameno.

Za Mattem klečel Greer, který bez mrknutí upřeně hleděl na roztáté ruiny. „Musíme sebou hodit,“ řekl.

Matt měl dosud tak zalehlé uši, že vůbec nerozuměl, co poručík říká, ale přikývl.

Společně se po čtyřech vydali za ostatními.

Jenomže kam mohli jít? Vůkol se do všech stran prostírala smrt. Zbývala jediná otázka: jakým způsobem se odeberou na onen svět? Matt koukl dopředu a pak dozadu.

Přinese záhubu *led*, nebo *oheň*?

Přepadová výprava

ፌዴራል ኃይል ለጥቅም አይደለም

9. DUBNA, ČAS 14:15

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Skupina mužů a žen napjatě čekala na rozkazy kapitána Perryho. Ponorka *Polar Sentinel* vystrčila periskop a zůstala viset pod hladinou v otevřeném kanálu mezi dvěma plovoucími ledovci. Přestože půl metru nad věží zuřivě vyl vítr, který se po bílých pláních proháněl rychlostí devadesát sedm kilometrů za hodinu, ve vodní říši panovalo hrobové ticho.

Perry se otočil k radistovi. Bledost poddůstojníkovy pihovatého obličej mohla směle soupeřit s bělostí papírových archů, které držel v ruce. „Takže nezbyvá žádná naděje, že obnovíme satelitní spojení?“ zeptal se Perry.

Dvaadvacetiletý radista ztěžka polkl, ale unesl drtivou tíhu pohledů, které na něm spočívaly. „Nemáme šanci, pane. Magnetická bouře řádí ještě hůř než blizzard. Zkusil jsem všechny figly, které znám, a nic.“

Perry přikývl. Neboli zůstávají na všechno sami. A rozhodnutí už nelze dál odkládat. Před půl hodinou se radista tajně napíchl na ruský hovor vedený na UQC. Zachytil zprávu téměř v plném znění. Ponorné telefony jsou velice výhodné na krátké vzdálenosti, nicméně nezaručují žádné soukromí – obzvlášť když se nedaleko ochomýtá *Polar Sentinel*. Malá ponorka byla nejen rychlá a tichá, ale měla ty nejlepší uši ze všech plavidel, která dosud brázdila moře.

Nacházela se třicet šest kilometrů od staré ruské základny, když mlhavě zaznamenala cizí spojení. Mluvili spolu velitel ruské jednotky, která se zcela jasně vylodila, a kapitán *Drakonu*. Překladateli na palubě *Polar Sentinelu* zabralo jen chvilku, než kusou výměnu slov přeložil. Perry si nahrávku poslechl. Slyšel chladný dutý hlas vydávající rozkaz:

... odpalte nálože, které zakopali do ledu. Pošlete celou základnu ke dnu.

Rusové tedy měli v úmyslu celkovou likvidaci, jíž samozřejmě padnou za oběť rovněž civilisté a zbývajících vojáci... celý ledový mys roztaje.

Jakmile Perry dočetl překlad, ihned kormidelníkovi přikázal, aby našel škvíru, kudy by mohli vztyčit anténu. I když silně pochyboval, že se dočkají včasné

odpovědi, museli vyslat Mayday. Tísňové volání téměř vždy někdo zachytil. Bohužel teď úděsně bojovali s časem, který se příliš rychle krátil.

Veškeré úsilí však selhalo. Před patnácti minutami se vynořili v úzkém kanálu obklopeném z obou stran převislými ledovými břehy. Sotva vystrčili nahoru do blizardu anténu, radista se pustil do práce. Nebylo to k ničemu. Spojení zahájilo stávku.

Doktor Willig pokročil dopředu. Švédský oceánograf se stal jakýmsi mluvčím skupiny vědců, které vzali na palubu. „Jsou tam naši lidé, naši kolegové, naši přátelé, vaši námořníci a přátelé. My chápeme, jaké riziko to obnáší.“

Perry zkoumavě přehlédli obličej okolostojících. Členové jeho posádky sice zachovávali patřičný respekt, leč tvářili se stejně odhodlaně jako civilisté. Perry se otočil a vystoupil na stupínek u periskopu. Vzal si chvilku na rozmyšlenou, aby zvážil ryze osobní motivaci. *Amanda je tam... někde*. Jak moc se teď odchýlíš od vlastního soudného názoru kvůli citům, které k ní chováš? Jak moc jsi ochotný riskovat? Dáš v sázku posádku, civilisty nacházející se pod tvou ochranou, a dokonce loď?

Perry zavrhl další otázky a přečetl si pevné předsevzetí v tvářích ostatních. Znovu zaváhal. Konečnou zodpovědnost nese přece on. Buď může pokračovat v útěku k aljašskému pobřeží, nebo zamířit zpátky k Omeze a udělat vše pro záchranu lidí, kteří tam uvízli.

Jenže jak může *Polar Sentinel* vyzvat na souboj po zuby ozbrojeného ruského lovce-zabijáka? Měl v ruce jen tři zbraně: *rychlost, obratnost a dar nepozorovaně se přikrást a vypařit*.

Perry se zhluboka nadechl a obrátil se na radistu. „Už nemůžeme čekat. Vysaďte do kanálu SLOT. Nastavte ji na plynulé vysílání do NAVSAT. Ať pořád dokola opakuje SOS a záznam ruského telefonátu.“

„Ano, pane.“ Mladý muž se rozběhl k centrále.

Perry pohlédl na doktora Williga a poté se otočil čelem k druhému důstojníkovi. „Rozkazuji ponořit se. Spusťte se v úhlu třiceti stupňů do hloubky dvaceti pěti metrů...“

Všichni kolem zatajili dech a čekali na kapitánovo rozhodnutí. Kam odtud zamíří – kupředu, nebo zpátky?

Následující rozkaz otázku jasně zodpověděl. „A přepněte na ultratichý chod.“

ČAS 14:35

RUSKÁ PONORKA *DRAKON*

Kapitán Mikovskij ostřížím zrakem sledoval kormidelníka a navigátora, jak navádějí ponorku do polyně. Vynořování jako vždy řídil Gregor Janovic, jenž

nespouštěl oči z hloubkoměru, který ukazoval hladké stoupání. Všechno dokonale klapalo.

Gregor se otočil k Mikovskému. Oči měl vystrašené a plné obav. Sloužil na ponorce jako první důstojník už celý rok, odečte-li pár týdnů. Oba muži se spřátelili. Srostli spolu tak těsně, že vzájemně poznali, jakou má jeden či druhý náladu, a dokonce si uměli číst myšlenky. Právě nyní Mikovskij v důstojníkově tváři vyčetl, že v nitru svádí tvrdý boj. *My to vážně uděláme?* ptaly se oči.

Mikovskij téměř neznatelně přikývl. Dostali rozkaz. Poté, co uprchli dva zajatci, se základna stala pro misi spíš přítěží než přínosem.

„Všechny ventily zavřít,“ zavolal náčelník s pohledem upřeným na kapitána. „Jsme připraveni k vymoření.“

„Vynořte se,“ přikázal Mikovskij. „Hezky řízně a rovnoměrně.“

Spínače se zapnuly, pumpy se rozbafaly a *Drakon* se rychle a plynule vznesl na hladinu. Ponorkou se rozlehly povely a hlášení hlídky: *Vzduch čistý!*

„Otevřít poklop!“ zavelel Mikovskij.

Gregor mávl rukou a šel předat rozkaz námořníkovi, který už stál u pojistných závor. Sotva se muž dal do práce, první důstojník se rázným krokem vrátil k Mikovskému. „Pozemní jednotka je připravena k vylodění,“ oznámil šroubovaně, neboť se s vědomím, před jak temným úkolem stojí, musel nutit do profesionalismu. „Vaše rozkazy, pane?“

Mikovskij se podíval na hodinky. „Zajistěte zajatce. Dvakrát ověřte, jestli jsou zápalné nálože rozmístěné podle instrukcí. Potom chci, aby se všichni naši muži do patnácti minut nalodili. Jakmile budou všichni na palubě, ihned se ponoříme – hluboko.“

Gregor tam stál bez hnutí, avšak Mikovského jako by nevnímal. Oči upíral kamsi do fantastické dálky, kde to, co udělají, může být pochopeno a odpuštěno. Leč nikdo z lidí nedostal do vínků zrak, jenž by dohlédl tak daleko.

Mikovskij vydal poslední rozkaz: „Jakmile se dostaneme pod vodu, odpalte nálože. Po plovoucí základně nesmí zůstat ani stopa.“

ČAS 14:50

LEDOVÁ STANICE GRENDAL

Jenny šplhala a drápala se k vrcholu další ledové vlny a byla šťastná, že její otec zůstal na Omeze. Zdejší terén byl opravdu krutý. Palčáky už měla prořezané ostrými ledovými noži. Cítila prsty, které příšerně bolely, a lýtka, která páčila, avšak zbytek těla měla prochladlý do morku kostí.

S povzdechem, jenž zněl spíš jako zaúpění, se dovlekla na okraj útesu.

O něco rychlejší Kowalski počkal, aby jí pomohl přelézt špičatý hřbet, a společně po zadcích a rukách sklouzli po příkrém svahu dolů. „Jste celá?“ zeptal se a vytáhl ji na nohy.

Jenny přikývla, zhluboka se nadechla mrazivého vzduchu a otočila se, aby viděla, jak si vede Bane a Pomautuk. Mladý námořník musel psa strčit do zadku, aby ho dostal přes okraj, a potom oba drkotavě sjeli po úbočí.

„Jak je to daleko?“ zeptala se Jenny.

Tom se podíval na hodinky s kompasem, zvedl paži a ukázal přibližně k jihozápadu. „Už jenom sto metrů.“

Jenny se zahleděla směrem, jímž ukazoval. Ten úsek vypadal naprosto neprůchodný. Trvalo jim hodinu, než se zuby nehty probojovali přes hornatý pás, který vyznačoval vnější hranice základny pohřbené v hlubinách ledového ostrova. Vpředu se prostíralo pole plné brázd, které vypadaly jako posypané obrovskými skleněnými střepy, jejichž hrany trčely k obloze.

Ztroskotanci bohužel neměli na výběr.

Hrdinsky vyrazili kupředu. Vítr, jenž se tady proháněl, zněl jako vlny tříštící se o pobřežní skaliska. Sníh se zde čeřil jako pěna na hřebenech mohutných mořských vln vířených proudy.

Jenny znovu využila rozložitou postavu Kowalského jako větrolam. Námořník připomínal hliněného golema, jak se pochodovým krokem probíjel sněhem a ledem. Jenny se soustředila na jeho ramena a záda, aby s ním sladila pohyby vlastního těla.

Kowalski znenadání zavrával, probořil se až po koleno, a když padal, rozhodil paže. „Do prdele!“

Šlápl botou na kapsu vyplněnou vodou a potaženou tenkým ledem, který se prolomil. Ledový škraloup nebyl větší než poklop uličního kanálu, a než se Kowalski stačil chytit okraje, potopil se do tří čtvrtin stehna. Vzepřel se, vytáhl mokrou nohu z mrazivé hloubky, odkulil se stranou a spustil litanii nadávek. „Já se z toho poseru! Fakt skvělý! Kolikrát se ještě vymáchám v prokletý ledový vodě?!“

Navzdory chvástání si Jenny všimla, že rouškou předstírané statečnosti probleskuje strach. Spolu s Tomem pomohla Kowalskému vstát. „Teď se hlavně hýbejte,“ řekla. „Tělesná teplota a pohyb nejlíp zabrání omrznutí.“

Kowalski se vyprostil z jejich paží. „Kde je ksakru ta zatracená větrací šachta?“ zahřímal.

„Nedaleko!“ Tom se ujal vedení a Bane běžel po jeho boku. Kowalski vykročil a nepřestával tiše nadávat.

Jenny, krok za Kowalským, zaslechla vzadu slabý čvachtavý zvuk. Ohlédla se přes rameno. Rozlámané kusy ledu se vzdouvaly nahoru a propadaly dolů,

jako by krunýř narušilo něco zespodu. *To se jenom rozběsnily mořské proudy*, pomyslela si a pokračovala dál.

Po pěti minutách chůze krkolomným terénem se ukázalo, že Pomautuk měl dobrý orientační smysl. Půlkruhem obešli ledovou jehlu a ocitli se před horským štítem, který jim zatarasil cestu.

„Došli jsme na území podmořského ledového ostrova,“ oznámil Tom.

Jenny se podívala pod nohy. Stěží dokázala uvěřit, že kráčí po ledovci, jehož vrcholek sahá do hloubky jednoho a půl kilometru.

„A kde je ta větrací šachta?“ procedil Kowalski skrz cvakající zuby.

„Támhle,“ odpověděl Tom a ukázal k černému otvoru u paty hory. Díra měla čtvercový tvar, metr krát metr, což nevypadalo na dílo přírody. Kdysi bývala zakrytá mosaznou mříží, nyní vytrženou, odsunutou stranou a napůl pohřbenou pod sněhem.

Lední medvědi zřejmě hledali teplý brloh, pomyslela si Jenny. Opatrně se příkradla blíž.

Tom bez obav přistoupil k otvoru a spustil se na čtyři. „Musíme dávat pozor. Šachta má hodně příkrý spád. Pětačtyřicet stupňů. Bezpečnější by bylo spustit se po laně.“

Jenny vylovila z kapsy baterku, kterou podala námořníkovi. Ten si posvítil do tunelu.

„Vypadá to, že se asi po deseti metrech stáčí doprava,“ sdělil, odložil baterku a svlékl z ramena svinuté lano. „Podobně jako vchody do našich iglů.“

Jenny se předklonila, aby se podívala z větší blízkosti. Vstupní podzemní chodba lomená do jedné či dvou ostrých zatáček byla charakteristickým znakem eskymácké architektury. Zatáčky bránily větru, povětšinou nesoucímu sněh, pronikat přímou čarou do obydlí.

„Vykašlete se na průzkum! Radši už pojďme z toho pekla dovnitř,“ vybuchl Kowalski, jenž se klepal jako osika.

Sotva se Jenny narovнала, pocítila, jak se jí chloupky vzadu na krku rozechvěly. Jako šerif si vytříbila smysly a vyvinula pud sebezáchovy, naprosto nezbytný pro přežití. *Nejsme sami*, blesklo jí hlavou. Prudce se otočila, čímž vylekala Kowalského.

„Co...?“ nakousl větu a rovněž se otočil.

Zpoza ledové jehly se cosi vynořilo. Ploužilo se to, bylo to těžké, mělo to vybroušenou hlavu s protáhlou tlamou, černé oči a drápy to zatínalo do ledu. Zvedlo to čenich a větřilo to ve vzduchu.

Jenny zcepeněla na místě a jen zírala. Co to k čertu je?

Bane poskočil dopředu a výstražně vyštěkl. Vytrčil ramena, pevně se opřel v nohách, naježil srst na hřbetě a sehnul hlavu.

Tvor se při výhrůžce nahrbil, ohrnul borůvkově modré pysky a odhalil čelisti s běloskvoucím chrupem.

To Jenny stačilo. Jelikož vyrostla na Aljašce, až moc dobře věděla, že když má něco zuby, a navíc je vycení, nepochybně se to chystá masitou potravu sníst.

„Fofrem dovnitř!“ zaječela a drapla Bana za kůži na zátylku. „Běž!“

Toma nemusela pobízet dvakrát. Uměl skákat na povely a vlastní hbitost hned názorně předvedl. Ponořil se po břicho do díry a jako blesk sjel po kluzkém ledu.

Jenny pozadu ustoupila k otvoru a vlekla vzpouzejícího se Bana s sebou.

Kowalski pohodil hlavou, aby šla první. Jak se obrátila, pustila Bana, který popoběhl pár kroků stranou a začal znovu štěkat. Napřáhla ruku, aby ho chytila.

„Nechte psa psem!“ zamručel Kowalski, přitiskl Jenny paže k tělu a spoutanou ji zatlačil zpátky, a nedal jí tak na výběr.

Než se nadála, klouzala příkře se svažující šachtou.

Cestou co nejostřeji vykřikla: „Bane, k noze!“

Ohlédla se přes rameno nahoru, avšak Kowalského mohutná postava zastírala výhled. Když se blížili k zatáčce tunelu, rychlost sjezdu se zpomalila.

„Odrazte se! Přidejte!“ naléhavě zavolal Kowalski.

Šachta náhle potemněla.

„Do prdele! Ono nás to pronásleduje!“

Jenny právě dorazila k zatáčce. Pohlédla dozadu. Tvor se dodrápal do tunelu a vlnivě sjížděl po hladkém břiše. Pohyboval se rychle.

Bane se poskoky řítí dolů tři čtyři kroky před monstrem.

„Hod'te sebou!“ křikl Kowalski a pokusil se Jenny popostrčit za roh.

Tentokrát se však nedala. Okamžik zápasila s parkou, než konečně vytrhla z kapsy signální pistoli. „K zemi!“ zařvala a zamířila vzhůru do šachty.

Námořník se jako placka přimáčkl k ledu.

Jenny zacílila mimo vlčákovo ucho a vystřelila. Světlice profičela kolem Bana, který vyděšeně zakňučel, a rozprskla se těsně před zvířecím čumákem.

Tvor při výbuchu světla zařval, jako by oslepilo všechny jeho smysly, a položil tlapu na ožehnutou masku.

Jakmile Bane skočil k Jenny, převálila se na záda a jako o závod popolézala a klouzala za námořníkem s baterkou, který zmizel z dohledu.

Kowalski hlídal, dokud se dvojice nedostala za roh. „Zdá se, že ta potvora zamířila zpátky ven,“ řekl, když Jenny dostihl. „Nejspíš usoudila, že jste pro její mlsný jazýček až moc ďábelský koření.“

Za zatáčkou následovalo příkřejší klesání a brzy sjížděli dolů téměř kolmo. Jenny se ze všech sil snažila trochu přibrzdit rukama a nohama, což na kluzké stěny neplatilo.

Po minutě k nim ozvěnou dolehl Tomův hlas. „Dorazil jsem na konec! Za chvíli jste na dně!“

Měl pravdu.

Znenadání se rozzářilo světlo a Jenny vypadla z šachty do prostorného ledového tunelu. Kowalski málem přistál na ní a pak jako koule vyletěl z otvoru Bane. Jenny se odkutálela stranou, vstala a promnula si ruce. Potom se rozhlédla. Jak hluboko v útrobách ledového ostrova se nacházeli?

Tom stál u stěny štoly a jedním prstem přejížděl po zeleném kosočtverci. „Myslím, že vím, kde jsme..., ale...“ Švihl baterkou k podlaze. Někdo tady rozlil červenou barvu.

Bane, opět ve střehu a s našpicovanými ušima, beztvorou značku očichal.

Jenny se podlomila kolena, ale udržela se na nohou. To nebyla barva, nýbrž krev.

Byla dosud čerstvá.

Kowalski zavrtěl hlavou. „Nikdy jsme neměli vytáhnout paty ze zatracený Omegy.“

Tentokrát ani jeden z party nic nenamítl.

ČAS 14:53

V PŘEDPOLÍ POLÁRNÍ ZÁKLADNY OMEGA

Vrchní seržant Ted Kanter ležel napůl pohřbený ve sněhové závěži, zakuklený v maskovací bílé kombinéze zakrývající i podrážky bot. Infračerveným dalekohledem nepřetržitě sledoval dění na americké výzkumné základně. Před patnácti minutami zpozoroval, jak se v polyni vynořila ruská ponorka. V blizardu vypadala jako velryba vypouštějící páru.

Teda dělilo od základny pouhých sto metrů. Jeho jediným spojením s vnějším světem byla náhlavní akustická souprava se sluchátkem připnutým k uchu a mikrofonom přilepeným náplastí na ohryzku. Ihned podal hlášení o situaci a pokračoval v pozorování.

Dostal rozkaz zůstat v pohotovosti, ale nehnout ani brvou.

Ten rozkaz se od chvíle, kdy přistáli, nezměnil.

O půl kilometru dál stály dva bílé stany, v nichž čekal zbytek předsunuté jednotky Delta Force. Ovšem až na Tedova partáka, jenž ležel schovaný v kupce sněhu tyčící se dva metry vpravo. Sem vysadili šest mužů. Přiletěli uprostřed noci, před šestnácti hodinami.

Místní velitel operace, hlavní seržant Wilson, se s jádrem zásahového týmu označeného Delta jedna utábořil u tečny Alfa vzdálené šest a půl kilometru, kterou určil za shromaždiště. Dvojici vrtulníků zamaskovali tak dokonale, že úplně splývala s arktickou krajinou. Tak zůstanou, dokud nepřijde rozkaz vyrazit.

Ze svého stanoviště dnes ráno Kanterovo družstvo z první ruky vidělo, že za úsvitu připlula ruská ponorka. Přímo ze sousedství Ted sledoval, jak vojáci zaútočili a zabrali americkou základnu. Sledoval, jak zabíjejí mariňáky – jeden padl zastřelený pouhých čtyřicet metrů od místa, kde on ležel schovaný pod bílou peřinou. Nesměl hnout ani prstem. Měl přísný příkaz pozorovat a podávat hlášení.

Nekonat, dokud nenajde správný čas.

Řídící operátor mise, jenž si seděl někde doma v teple, vydal předem trvalý rozkaz dělat mrtvé brouky a postoupit kupředu teprve v okamžiku, kdy odvysílá, že dává zelenou. Musí se zařídit ještě řada věcí a podniknout nezbytné politické a strategické kroky. Navíc musí být nejprve odhalen a zabezpečen operační cíl mise, jenž dostal přezdívku „fotbalový míč“. Teprve poté se mohou hnout z místa. A než kýžený okamžik přijde, Kanter bude prostě plnit rozkazy.

Před patnácti minutami zaznamenal, jak Rusové opouštějí ponorku, a zbystřil pozornost. Posádku, kterou nechali na pobřeží, aby střežila ukradenou základnu a hlídala zajatce, už stihl spočítat, takže jen připočetl muže, kteří se vyloďili. Musel získat přehled o síle nepřátel.

A teď se vojáci zase vraceli. Ted zaostřil dalekohled a začal znovu počítat muže, kteří pro změnu pochodovali k ponorce a otevřenými poklopy se nořili do kovového břicha. Sevřel rty.

Jasný případ.

Ted přitiskl prst na vysílač. „Delto jedna, ozvěte se.“ Odpověď přišla ve zlomku vteřiny. V Tedově uchu zašeptalo: „Mluvte, Delto čtyři.“

„Pane, jsem přesvědčen, že Rusové vyklízejí základnu,“ oznámil Kanter a v duchu dál odečítal osoby, které stoupaly přes nedaleký ledový hřeben a mířily k zakotvené ponorce.

„Rozumím. Obdrželi jsme nové rozkazy, Delto čtyři.“

Kanter strnul napětím.

„Řídící operátor nařídil jít na věc. Připravte mužstvo. Na můj povel vyrazíte.“

„Rozumím, Delto jedna.“ Kanter se vyplazil ze skrýše. Konečně začíná pravá bitva.

Perry přecházel v řídicím jádru ponorky, která neslyšně prorážela vody pod ledovým příkrovem. Nikdo nemluvil. Nikdo se neodvážil promluvit, neboť celá posádka si uvědomovala riziko a naléhavost poslání, jehož se ujali. Tento tah bylo téměř nemožné pochopit. Perry věděl, že i když uspěje, může ho to stát kapitánské frčky. Avšak nedbal. Uměl rozeznat správné od špatného, slepé plnění služebních povinností od osobní odpovědnosti. Jedna otázka ho však pálila. Dokáže rozpoznat také rozdíl mezi statečností a obyčejnou hloupostí?

Cestou k Omeze se snad stokrát ocitl krůček před rozhodnutím všechno odvolat a rozkázat, aby se *Polar Sentinel* otočil kolem vlastní osy a zamířil do bezpečí, vzdáleného od aljašského pobřeží. Pokaždé se zarazil a prostě sledoval, jak se vzdálenost mezi ponorkou a cílovým přístavem zkracuje.

V duchu se nepřestával ptát, jestli se jiní kapitáni někdy zmítali v takových pochybnostech. Osobně se dosud nikdy necítil tak nezpůsobilý pro roli velitele a vůdce.

Bohužel neměl po ruce žádného vhodného náhradníka.

„Kapitáne,“ zašeptal druhý důstojník od navigačního pultu. Odrazné plechy a tlumicí přepážky činily *Polar Sentinel* zvukotěsným, avšak nikdo si netroufl mluvit nahlas, aby je dračice číhající ve zdejších vodách náhodou nezaslechla. „Poloha potvrzena. *Drakon* se už vynořil u Omegy.“

Perry přešel k pultu a ověřil si, jak daleko mají k Omeze. Zbývalo ještě pět námořních mil. „Jak dlouho tam stojí?“

Náčelník nejisté potřásl hlavou. Až doteď mohli jen letmo zachytit náznaky. Pluli se sonarem zapnutým na pasivní modus, takže měli jen mlhavou představu o venkovním dění, natož aby určili přesnou polohu *Drakonu*. Nakonec ho tedy našli. Jenže fakt, že kotvil v jejich polárním přístavu, značně zužoval pole možností. Rusové už nejspíš vyklidili základnu. Podle rozhovoru na UQC, který tajně zachytili, odpálí řetěz zápalných náloží hned, jakmile *Drakon* začne klesat. Ruský kapitán určitě nebude riskovat poškození své lodi a zaleze pod vodu, aby nevzplanula.

Jenže v jakém časovém rámci se má vše odehrát?

Poručík Liang, který nyní řídil ponořování a vynořování, přistoupil k Perrymu. Obličej měl stažený obavami. „Pane, prošel jsem navrhovaný scénář s kormidelníky. Dali jsme dohromady pár variant. Nějak se s tím popereme.“

„A jaký je váš časový odhad pro provedení manévru?“

„Pod světlík nás dostanu do tří minut, ale budu potřebovat další dvě minuty, abychom se bezpečně vynořili.“

„Pět minut...“ *A nejprve se musejí dostat na místo.*

Perry koukl na rychlost. *Čtyřicet dva uzlů*. Na tichý chod, jenž představoval největší výhodu *Polar Sentinelu*, to bylo dost mizerné, nicméně netroufali si plout rychleji. Kdyby *Drakon* zachytil kavitaci vrtulí nebo jiné znamení, že se blíží, byli by odsouzeni k záhubě.

V hlavě počítal, kolik času si vyžádá dorazit k Omeze, zaujmout postavení, provést záchrannou akci... a uniknout. Tolik času neměli. Upřeně pohlédl na poručíka. Kéž by je *Drakon* nepředběhl, kéž by už nestáhl ruské vojáky, kéž...

Liang tam stál mlčky. Přemýšlel naprosto stejně. Všichni si uvědomovali situaci. Perry se opět chystal vydat rozkaz, aby obrátili loď. Hnali se sem, pokusili se, ale bylo to beznadějně. Rusové tuhle bitvu vyhráli.

Perry si vybavil Amandin úsměv, vějířky drobných vrásek v koutcích jejích očí, když se zasmála, jak se její rty něžně a sladce rozevřely, když ji líbal...

„Poručíku, musíme zpozdit odplutí *Drakonu*,“ řekl pevně.

„Ano, pane.“

„Napalte ho sonarem.“

„Prosím, pane?“

Perry se otočil k mužstvu. „Musíme dát *Drakonu* vědět, že ve zdejších vodách není sám. Že se někdo dívá.“ Začal přecházet sem a tam a nahlas vykládat, co má v plánu. „Nás tady nečekají. Jsou přesvědčeni, že jsme dávno vzali nohy na ramena. Že široko daleko není žádný svědek, který by viděl, co se zde přihodilo. Ale když do nich ťukneme – stačí jedno malé pink –, donutíme kapitána *Drakonu*, aby se poradil s vrchním velitelem, čímž se všechno o trochu zpozdí. Doufejme, že tak získáme čas, který potřebujeme.“

„Ale Rusové potom našpicují uši a budou v plné pohotovosti,“ namítl Liang. „A my se ocitneme v děsném presu, jestliže jim chceme proklouznout před nosem a provést záchrannou operaci.“

„Toho jsem si plně vědom. Poslali nás na sever, abychom *Polar Sentinel* pořádně projeli a prověřili jeho kapacity až do samého dna. Má prokázat, jak umí být rychlý a obratný. A to mám nyní v úmyslu přezkoušet.“

Liang se přerývaně nadechl. „Ano, pane.“

Perry kývl na náčelníka obsluhy sonaru. „Jedno ťuknutí, šéfe... a pak opět hrobové ticho.“

„Jasně, pane.“ Muž se odebral k sonaru na krátkou poradou.

Perry se obrátil na druhého důstojníka: „Zaříd'te, aby ihned po pinknutí kormidelník odklonil ponorku o čtyřicet pět stupňů od stávajícího kurzu. Nechci, aby se na nás upnuli. A vypaříme se rychle a tiše.“

„Jako duch, pane,“ řekl Liang, otočil se na podpatku a odpochodoval na své stanoviště.

Jeden technik u sonaru náhle vyskočil na nohy. „Pane! Zachytil jsem od-vzdušňování! Echo přichází od *Drakonu*.“

Perry zaklel. Rusové se chystají k ponoření. Čerpají zátěž a vypouštějí vzduch, což znamenalo, že zdárně dokončili evakuaci. A *Polar Sentinel* přišel příliš pozdě.

Náčelník se ohlédl na kapitána. V jeho obličeji stálo čitelně napsáno: *Pokračujeme podle plánu, nebo to předčasně zabalíme?*

Perry mu bez mrknutí pohlédl do očí. „Zazvoňte jim na domovní zvonek.“

Náčelník položil ruku na rameno hlavního technika, který v mžiku sklapl spínače a zmáčkl tlačítka.

Náčelník kývnutím hlavy kapitánovi potvrdil, že poplašný signál byl vyslán.

Ted' se museli vytrazit a sledovat reakci. Dlouhá chvíle čekání se protahovala donekonečna, zatímco se paluba pod jejich nohama stáčela a chvěla, jak ponorka upravovala kurz, aby se dostala na novou dráhu.

Perry tam stál se zatřátými pěstmi.

„Odvdzdušňování přestalo, pane,“ zašeptal technik.

Takže dračice zaslechla volání.

„Pane!“ Další technik vyskočil na nohy a naléhavým syknutím si žádal pozornost. „Právě jsem zachytil další kontakt. V mikrofonech hlučí.“ A ukázal na sluchátka, která měl stále na uších.

Další kontakt? Perry k mladíkovi přiskočil. „Odkud ten hluk přichází?“

Technik zamrkal a zvedl oči ke stropu. „Přímo shora, pane.“

Perry kývl prstem, ať mu půjčí sluchátka, která si hned nasadil, a zaposlouchal se. Mladý muž se nemýlil. Znělo to jako buben... tloukl pomalu... ne, ne, dva bubny... a jejich kadence se zrychlovala.

Perry kdysi sloužil u sonaru. Poznal zvuk tamtámů pronikající skrz ledový příkrov. „Klapot rotorů,“ zašeptal.

Technik přikývl. „Ve vzduchu poletují dva ptáci.“

ČAS 14:56

RUSKÁ PONORKA *DRAKON*

Mikovskij obdržel od obsluhy sonaru shodnou informaci. Před chvílí do *Drakonu* někdo ťukl – přesně, což se rovnalo záměrně. Někdo schovaný v mořských hlubinách. A ted' se na obloze objevila další společnost.

Drakon se ocitl v pasti, přišpendlený na místě.

Jestliže se na ně nějaká ponorka odvážíla drze zazvonit, pak má určitě plnou výzbroj. Mikovskij málem pocítil, jak nepřátelské torpédo míří k jeho zadku. Pouze skutečnost, že ryba už nesviští vodou, naznačovala, že tajuplné pinknutí bylo jen výstražka.

Ani se nehni, nebo tvého draka vyhodíme do vzduchu!

Mikovskij neměl v kapse nic, čím by hrozbu odvrátil. Ocítl se v postavení nabízejícím nulové možnosti obrany. Uvězněný v polyni, nemohl *Drakon* manévrovat, nemohl uniknout před nepřátelským útokem. Obklopený ze všech stran ledem, nemohl ani řádně využít sonar, aby protivníka vyslídil. Jakmile se vynořil na hladinu, stal se napůl slepým.

A přesto se největší nebezpečí neskrývalo dole.

Mikovskij nahlédl přes rameno prvního důstojníka a zkoumal obrazovku radaru. Sněhová bouře doprovázená proměnlivými přívaly magnetického vlnění způsobila v celé oblasti spoušť, takže dostávali velice zmatečné údaje. S jistotou však věděli, že se k základně řítí dva vrtulníky, které letěly nízko nad ledovým povrchem, čímž tvořily terč, který bylo obzvlášť v okolní bílé tmě prakticky nemožné zaměřit.

„Přicházejí i po souši. Vyplazili se na hřeben,“ varovně upozornil Gregor.

„Zachytil jsem odpálení rakety!“ vykřikl další muž u sonaru.

„Ksaku!“ Mikovskij pohlédl k obrazovkám, které ukazovaly dění snímané venkovními kamerami. Rozpoznal matné obrysy ledových útesů obklopujících jezero. Zbytek světa halila bílá opona. „Protivzdušná obrana! Spusťte palbu! Vytvořte clonu!“

Pro ponorku neexistuje slabší postavení než na hladině. Mikovskij by raději ležel na dně hlubokého mořského příkopu, než nemohoucně trčel v rybníčku. A také že půjde do hloubky..., kde alespoň může poslat k čertu nějakého ping-pongového hráče. Raději se chopí šance.

„Zvedněte stavidla!“ křikl na Gregora. „Nouzové ponoření!“

„Zaplavit komory!“ Po celé délce ponorky se rozezněl klakson. Ponorka se začala otřásat, jak se do nádrží plným proudem valila zátěž.

Mikovskij se přihnal k posádce na palebném stanovišti. „Pokračujte v krycí palbě, dokud se neponoříme! Chci vědět, kdo je tady s námi.“ Obrátil se na zbrojního důstojníka: „Chci, abyste celou věc návazně vyřešili hned, jakmile se uklidíme pod led.“

Kapitánovy rozkazy se setkaly se souhlasným pokyvováním.

Mikovského pozornost se v mžiku přenesla zpátky k monitorům. Z horní paluby ponorky se do vzduchu trhaně vznášely cáry dýmu. Palebná clona měla za úkol odklonit raketovou střelu od pravého cíle. Vítr však vatu roztrhal hned, jak se vyvalila do vzduchu, svlékl ponorku donaha a ponechával ji vystavenou na odiv.

Zatímco se ponorné nádrže zaplavovaly, *Drakon* klesal dolů jako kámen. Vtom si Mikovskij všiml pohybu na obrazovce.

Spirála sněhu... řítí se přímo k polyni.

Bomba ze strany!

Té neuniknou.

Vzápětí se moře vzdulo, převalilo přes venkovní kamery a zakrylo veškerý výhled.

Následoval ohlušující výbuch. *Drakon* se otřásl, jako by do něho udeřilo obří kladivo. Zakolébal se, čímž se venkovní kamery znovu vyhouply nad hladinu. Poskakující zrnitý pruhovaný obraz se uklidnil a na obrazovce vyplula zadní polovina polyně. Břeh měla urvaný a vykotlaný jako kráter, uvazovací holce plachtily vysoko v blizardu a po ledu i vodní hladině se rozlézal oheň.

Raketová střela minula! Minula sice o fous, ale přece jen netrefila. Palebná obrana ji nakonec šťastně vytlačila z dráhy a odchýlila o pár stupňů.

Síla tlakové vlny, šířící se vodou, naklonila ponořující se *Drakon* na bok a mírně ho vynesla nahoru, takže opět vykoukl nad hladinu. Nikoli však nadlouho. Houpající se ponorka znovu nabyla stability a začala klesat jako kámen do hlubin. Horní paluby vklouzly pod pěnící vodu.

Mikovskij poděkoval všem bohům moře a posádce a odvrátil se.

V mžiku upoutalo jeho pozornost kmitnutí na jiné obrazovce. Tento monitor napájela kamera nasměřovaná vzhůru, která se nyní nacházela asi metr pod hladinou. Obraz vyhlížel vodově, avšak skrz modrou průzračnost polárního moře zůstával neuvěřitelně živý, rozjasněný plameny zapálenými vybuchlou bombou.

Na obrazovce se vynořil voják zakuklený v bílých maskáčích. Vykukoval nad ledový hřeben, který se táhle zvedal od protějšího břehu. Na ramenu nesl černou troubu, která mířila přímo na kameru.

Raketomet!

Ze zadního konce zbraně vyšlehl plamen. Mikovskij vykřikl: „Připravit na náraz!“

Dřív než vyslovil poslední slova, *Drakon* se otřásl pod zásahem rakety. Ta tentokrát neminula.

Mikovskému zalehly uši, když se raketa zabodla někde na zádi, vybuchla a provrtala v trupu díru. *Pancéřová pěst!*

Začali se zaplavovat. Do věže se táhl kouř. *Drakon*, již dost zatížený vodou plnicí ponorné nádrže, úpěl, jak se další voda hrnula do zádi, a zvedal nos. Navigátor úporně zápolil s řídicími přístroji, aby ponorku udržel v rovině. Gregor se nakláněl nad ním a řval.

Mikovskému zvonilo v uších tak, že neslyšel ani slovo.

Ponorka se nepřestávala naklánět. Kapitánovou dočasnou hluchotou proniklo jakoby klepání kladiv. To se jen ručně a elektronicky zavíraly poklopy, aby izolovaly již zatopenou část a zabránily dalšímu zaplavování lodi.

Podlaha již měla sklon třicet stupňů.

Mikovskij se nahnul k obrazovce a sledoval, jak se nos *Drakonu* noří z vody a šikmo se zvedá výš a výš do vzduchu jako velryba chystající se ke skoku, zatímco záď stahovala tíha vody stále níž a níž.

Byli tedy znovu vystaveni jako terč.

Mikovskij bleskurychle zapátral po osamělém bojovníkovi, jenž vystřelil raketu. Pak ho spatřil. Muž v bílé kombinéze běžel jako o závod po ledovém hřebenu, pak sklouzl na opačnou stranu svahu a zmizel z dohledu.

Proč utíká?

O chvíli později se z vanoucího sněhu vynořila odpověď: dva vrtulníky, oba natřené na bílo... Sikorsky Seahawk a Sikorsky H-92 helibus. Zatímco helibus zpomaloval, z otevřených dveří se spustila lana, jimiž blizzard začal bez vyzvání mrskat jako biči. Po lanech hbitě sklouzli dolů muži se zbraněmi na zádech. Jakmile helibus vojáky vysadil, opsal široký oblouk a zamířil k americké polární základně.

Mikovskij ihned uhodl totožnost nově příchozích. Bílý přízrak se kuse zmínil, koho mohou očekávat.

United States Delta Force.

Druhý vrtulník – „Chaluha“ – dolétl nad vyčuhující ponorku a zůstal viset na místě, aby bzučel jako moucha nad nosem umírajícího býka.

Mikovskij s pocitem vlastní porážky strnule hleděl před sebe. Pod jeho nohama se po zádi potápěl *Drakon*. Nejlepší, v co jako kapitán mohl doufat, bylo milosrdenství a shovívavost vítězů k ruské posádce.

Už už se chystal vydat rozkaz k opuštění lodi, když se Seahawk dostal do přímého záběru kamery. Stroj měl vespod upevněný jakýsi podivný náklad. Mikovskému trvalo jen zlomek vteřiny, než poznal, co nese.

Bubny... Pod břichem Chaluhy visela síť s šedými bubny, připomínající hrozen ocelových vajec.

Poznal je na první pohled. Všichni kolem je poznali.

Hlubinné pumy.

Sledoval, jak se první buben uvolnil a volným pádem se řítí na bezmocnou potápějící se ponorku.

Mikovskij dostal odpověď, jaký osud posádku čeká.

Milosrdenství se nedostavilo.

ČAS 15:02

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Perry stál v komoře Kyklopa, obklopený vodami Severního ledového oceánu. *Polar Sentinel* ustoupil do bezpečné vzdálenosti od místa, kde se strhl boj, a

potichu vyčkával. Dokonce i motory jako by pochopily, že musejí být jako myška.

Po prvním vypálení rakety Perry rozkázal, aby se ponořili hlouběji. Na *Drakon* jasně někdo útočil ze zemského povrchu, dá-li se tak nazvat věčný ledový příkrov. To se za okamžik potvrdilo. Náčelník obsluhy sonaru ohlásil, že druhá raketa úspěšně zasáhla cíl. Na vzdálenost necelého kilometru slyšeli výbuch, který vyústil v bublání proražené ponorky.

„Vypadá to, že kavalerie konečně přijela,“ poznamenal poručík Liang s ďábelskou úlevou, která vyjadřovala mínění všech na palubě.

Druhý důstojník měl s největší pravděpodobností pravdu. Kdo jiný by se hnal do Arktidy, aby se utkal s nepřítelem, než jednotky Delta Force, o nichž se v poslední zprávě zmínil admirál Reynolds.

Perry chtěl přesto získat naprostou jistotu, než dají vědět o vlastní přítomnosti v místních vodách. Zarážející bylo až příliš dokonalé načasování útoku. Jak se vůbec jednotka Delta Force probila blizardem, aby přispěchala v pravou chvíli, těsně před osudným úderem? Jak to, že až doteď nezaslechli vrtulníky? Letěly snad tak vysoko, že je mikrofony sonaru zachytily, teprve když se spustily dolů, aby zahájily bombardování?

Perrymu se ani trochu nelíbily otázky, na které si nedokázal odpovědět. Navíc se nacházel v ponorce, kde byla paranoia vlastností napomáhající k přežití. Udržovala člověka naživu v nebezpečných vodách.

A tak stál Perry v lexanové bublině a napjatě sledoval bitvu, která se odehrávala v dálce. Chtěl vidět na vlastní oči, co se děje. Nejprve v řídicím stanovišti zkusil využít venkovní kamery namontované na horním můstku věže, avšak do takové dálky nedohlédly.

Proto se rozhodl improvizovat. Uchýlil se do Kyklopa a chopil se obyčejných dalekohledů, aby pozoroval průběh boje.

Zhruba o kilometr dál stál *Drakon* s nosem vyčnívajícím nad hladinu.

V paprscích světla pronikajícího otevřeným jezerem se ve vodě temně rýsovala doutníková silueta nakloněná v úhlu šedesáti stupňů. Ještě kousek a postaví se svisle ke dnu.

Perry nespouštěl potápějící se ponorku z očí. Věděl, že jeho protivník už musel vyhlásit evakuační poplach. Dvě střely a bylo po bitvě. Ruská posádka nyní měla jedinou šanci: opustit loď.

Vtom v čočkách dalekohledu zaplátl ostrý záblesk, který Perryho oslepil, avšak stačil ještě zmrazit poslední obraz na jeho sítnici. Perry prudce zamrkal, aby smazal mžítiky před očima, když k jeho uším dutě dolehl výbuch. Zněl úplně jako hřmění hromu a vzápětí tlaková vlna rozchřestila plechy podlahy.

Perrymu se rozjasnil zrak. *Drakon* stál kolmo na špičce zádi obklopený víry bublin. Vzhůru k hladině se houpavě vznášely úlomky ledu, které výbuch vyrval z břehů jezera a vsál do hloubky.

Zabzučel intercom. „Kapitáne, věž. Shazují hlubinné pumy!“

Perry přiskočil k intercomu, stiskl knoflík, zařval: „Padáme odtud!“, jako úhoř se prosmekl průlezem a rozběhl se k můstku.

Ponorkou zacloumal další výbuch. *Polar Sentinel* se rozklepal.

Mrazivé vody pomalu a jistě začínaly být příliš horké.

ČAS 15:03

AMERICKÁ POLÁRNÍ ZÁKLADNA OMEGA

John Aratuk se smířil se smrtí. Viděl, jak krutý osud potkal celé vesnice včetně jeho rodného hnízda, kde zima lidi uvěznila, odřízla od světa a zahubila hladem. Držel za ruku svou manželku, když umírala zaklíněná ve vaku auta, které v opilosti naboural. Smrt se v jeho životě usadila jako stálice. A tak když lidé kolem křičeli nebo plakali, on jen mlčky seděl, poté co mu vojáci mluvící nesrozumitelnou řečí bužírkou spoutali ruce za zády.

Vojáci už dávno odešli, když baráčkem otrásl první výbuch. A pak přišel druhý výbuch, který rozhoupal lampy visící ze stropu. A následovaly další, které doslova vzdouvaly led pod staveními a cloumaly zdmi, jako by hrozily, že hodlají celou základnu srovnat se zemí a všechno široko daleko roztřískat.

John mlčky sledoval mariňáky, jak se urputně snaží vyprostit z pout. Využili každou ostrou hranu, kterou našli, aby houževnatý plast přepilovali.

Rusové vzbouřence srovnali do latě a svázali krátce poté, co Jenny a jeden námořník uprchli. Přímo v místnosti nechali ozbrojenou stráž, aby měli zajatce nepřetržitě na očích. Ale potom najednou všichni Rusové utekli. Z kvapného odchodu, během nějž si nabrali tolik zásob, kolik unesli, jasně vyplývalo, že základnu opouštějí.

Ale proč? Našli snad poklad, pro který sem přišli? A jaký osud čeká lidi, které tady nechali zavřené v kleci? Takové otázky zaznívaly povětšinou z řad vědeckých pracovníků. John se neptal, neboť odpověď si již před drahnou chvílí přečetl v očích velícího důstojníka, korvetního kapitána Sewella. A navíc mimoděk vyslechl rozhovor o zápalných bombách páté třídy, které Rusové rozmístili na území plovoucí základny. O tom, co zamýšlejí udělat, nebylo pochyb.

Jenže potom začaly výbuchy, které rozchtřestily led, a vyděsily dokonce i zuřící bouři.

„Všichni zachovejte klid!“ zavelel Sewell pevným autoritativním hlasem. Jeho pokus o přesvědčivou ukázkou vlastní skálopevnosti a neohroženosti osla-

bil další otřes ledu, při němž málem ztratil půdu pod nohama. Zachytil se trubkového čela jednoho lůžka. „Panika nám nepomůže uniknout!“ vykřikl.

John dál netečně seděl na židli. Jenny vyvázla. Slyšel, jak mu Twin Otter bzučí nad hlavou. Natáhl nohy blíž k topnému tělesu. Alespoň umře v teple.

ČAS 15:04

V PŘEDPOLÍ AMERICKÉ POLÁRNÍ ZÁKLADNY OMEGA

Vrchní seržant Kanter ležel na příkrém svahu ledového útesu, krytý ze směru od polyně ostrým hřebenem. Raketomet, jímž provrtal ponorku, položil vedle sebe s vědomím, že již nadále nebude zapotřebí. V uších mu bolestivě bodalo od nárazů tlakových vln a výbuchů hlubinných pum. Přestože hřeben tvořil velice slušný ochranný štít, Kanter při každém výbuchu pocítil, jako by dostal pěstí přímo do solárního plexu. A pokaždé, tak jak ležel jako placka, nadskočil.

Sledoval, jak buben za bubnem padá do moře, potopí se do hloubky tří metrů a vybuchne. Hladina se pokaždé vzdula jako nafukující se balon, který pak praskl a vymrštil vysoko do vzduchu gejzír vody a ledových kamenů. Při každém výbuchu Kanterovi připadalo, že se led, na němž leží, rozestoupil.

Polyňa se rozrostla a proměnila v pekelný kotel naplněný prskající směsí vroucí vody a oleje. Na pobřeží hořely ohně. Břehy jezera se tříštily a sesouvaly. Nad vodní plochou se do sněhové vánice vznášela pára, která zahalovala potápějící se ponorku. Ta stála svisle uprostřed jezera jako v tavící peci. Trup schovaný pod vodou měla znetvořený. Vidět bylo pouze nos, který rychle klešal dolů.

Kanter spatřil dva ruské námořníky, kteří skočili do jezera a snažili se udržet hlavy nad vodou. Měli na sobě oranžové záchranné plovací vesty. Pokoušeli se uniknout, ale veškeré úsilí bylo marné. Hlubinná puma přistála metr od dvojice, vybuchla a vyhodila části jejich roztrhaných těl na led a zpátky na ponorku.

Z pekelného kotle nebylo úniku.

Zatímco Seahawk pokračoval v bombardování, helibus se kruhem vrátil, aby o kus dál vysadil zbývající členy týmu a vyčkal na nové rozkazy. Nyní měla nastoupit Delta jedna s pozemními silami, aby americkou polární základnu znovu převzala.

Kanterova pozornost však setrvala u polyně.

Majestátnost útoku brala dech. Symfonie ledu, ohně, vody a dýmu... Ted cítil každý výbuch až do morku kostí jako stvrzenku, že se stal fyzickou součástí celého útoku.

Při žádné z předchozích akcí, jichž se zúčastnil, nepocítil takovou hrdost.

Poté spatřil pohyb na boku umírající ponorky.

ČAS 15:06

RUSKÁ PONORKA *DRAKON*

Mikovskij napůl visel připoután pásy na sedadle. Stejně tak se připoutala klíčová část velitelské posádky, aby udržela alespoň zdání pořádku. Jejich loď umírala. Příčky praskaly, voda pronikala do všech škvír, motory už téměř nepracovaly. Věží se valil kouř, který ztěžoval vidění a činil obtížným i myslet. Výbuchy všechny ohlušovaly. Posádka na můstku si nasadila dýchací masky coby nejzákladnější bezpečnostní pomůcku, která je nespasí – pouze jim umožní vykonat poslední skutek odplaty.

„Zpráva odvysílána na digitální krátké vlně!“ vykřikl radista ze sousední kukaně se spojovou centrálou. Měl polovinu obličeje popálenou od ohně vzniklého elektrickým zkratem. Naštěstí se mu požár podařilo uhasit. Jeho slova zněla dutě, jako by vycházela z dlouhého holého tunelu.

Mikovskij pohlédl na zbrojního důstojníka. V odpověď se mu dostalo přikývnutí, na něž čekal. Nedbal, že nepostupují řádně podle protokolu. Jak by mohli? Ale využili spojení, které dosud zůstalo nedotčené. Důstojník potvrdil, že zbraň je připravena k odpálení a terč zaměřen – ani s jednou z obou věcí předem nepočítali.

Ponorka se sice řítila do záhuby, avšak oni dosud nebyli mrtví.

Drakon nesl na palubě plnou sadu torpéd Škval pohybujících se rychlostí dvě stě uzlů, protiponorkové raketové střely SS-N-16 a jeden pár raketových torpéd UGST. Poslední dvojice byla nejnovějším ruským vynálezem poháněným samookysličovacím kapalným palivem. Byla zasazena ve speciálních rourách rozmístěných na bocích lodi, které se vysunovaly ven, do stran. Právě chyba při zacházení s tímto zařízením vedla v roce 2000 k tragédii na ponorce *Kursk*, jíž padli za oběť všichni na palubě.

Dnes však nedošlo k žádné chybě v manipulaci.

Přikývnutí Mikovskému řeklo, že roura na pravoboku je zaplavena a UGST přichystána k odpálení na terč, jež má přesně na mušce. Vše nyní záviselo na jediném slovu z úst kapitána.

Poslední slovo, které Mikovskij v životě vyslovil, znělo:

„Palte!“

ČAS 15:07

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

„Zaznamenal jsem odpálení rakety!“ zaječel náčelník obsluhy sonaru a vyskočil na nohy. „Torpédo ve vodě!“

Perry se na muže zděšeně podíval. „Cíl?“ vyhrkl.

Polar Sentinel plnou rychlostí ustupoval pryč od oblasti se žhavou půdou. Bombardování hlubinnými pumami ponorku vážně ohrožovalo. Ledový příkrov zachycoval tlakové vlny šířící se z ohniska výbuchů a odrážel je směrem do hlubin, takže do malé ponorky cvrnkaly jako třeshňové pecky.

Než by se nechal ukamenovat, Perry raději upláchl, avšak ani během útěku nespustil z ruského draka oči. Nechtěl nic ponechat náhodě. „Nezdá se, že si za cíl zvolili nás,“ odpověděl muž u sonaru. „Pak tedy koho?“ zeptal se Perry.

ČAS 15:07

V PŘEDPOLÍ AMERICKÉ POLÁRNÍ ZÁKLADNY OMEGA

Vrchní seržant Kanter se horečně snažil spojit s Deltou jedna. Potřeboval jednotku varovat.

Po nekonečné vteřině se ozvalo: „Zde Delta jedna.“

Třebaže měl Kanter na krku přilepený citlivý mikrofon, který přenášel i nejtišší šepot, nyní bez okolků zařval: „Pane, měl byste vědět, že Seahawk...“

Ani nedořekl větu. Z pozorovatelný na vrcholu ledového útesu uviděl ohnivý záblesk, který vyšlehl pod vodou a prozářil pěnící hladinu polyně. Po pravém boku potápějící se ponorky se vynořilo šedé kovové kopí a rychlostí blesku vzlétlo do vzduchu.

Raketová střela zamířila vzhůru, přímo doprostřed břicha vrtulníku, který visel nad jezerem. I pro takový stroj, jako je Seahawk, bylo nemožné uklidit se z cesty včas.

„Kristepane!“ vykřikl do Kanterova ucha Wilson na drátě Deltý jedna, když spatřil nebezpečí.

Torpédo zasáhlo vrtulník. Na okamžik se zdálo, že Seahawk strnul ve vzduchu skrz naskrz prokletý kopím.

Kanter zatajil dech.

Vzápětí rotor utál vyčnívající špičku raketového torpéda. Následoval výbuch umocněný dvěma hlubinnými pumami dosud připevněnými pod nákladním prostorem vrtulníku. Seahawk se proměnil v ohnivou kouli, která kolem sebe metala kovové střepiny a plamenné rachejtle.

Kanter se schoulil za ledový hřeben a hledal štít, pod nějž by před deštěm hořícího paliva a kovu schoval hlavu. V rachotu výbuchu slyšel klapot rotorů druhého vrtulníku.

Ohlédl se přes rameno a pak bleskurychle vzhlédl k obloze.

Helibus Sikorsky mu právě přelétl nad hlavou. Kanter viděl, jak stroj zasy-pávají hořící úlomky. Listy porouchaného rotoru Seahawku se kus po kusu odlamovaly a odmršťované mohutnou silou jako vířící bumerangy svištěly vzduchem. Jeden bumerang prořízl přední přepravní kabinu mužstva helibusu, jenž sebou zacloumal a položil se na bok. Rotor se otáčel svisle ve vzduchu jako větrný mlýn.

Kanter se vyškrabal na nohy, avšak kluzký led a silný vítr ho zradily. Padl na studící zem. Znovu se dal do boje, zaťal prsty do ostrého ledu a špičkami bot se snažil najít oporu.

Vzepřel se na loktech a šlehl očima vzhůru. Helibus se při srážce roztočil kolem vlastní osy a spirálovitě se snášel přímo na něj. Bylo nemožné uklidit se z cesty včas.

Kanter se prostě překulil na záda a zahleděl se k nebi, do tváře smrti. „Do prdele...“, utrousil. Na hlubokomyslnější poslední slovo nepřišel a ani se neobtěžoval, neboť tohle působilo líp než cokoli jiného nebo vůbec nic.

ČAS 15:14

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Perry poslouchal, jak si posádky na jednotlivých stanovištích předávají hlášení a hodnotí situaci, v níž se nacházejí.

Poslouchal jen na půl ucha, neboť dosud myslí setrval u událostí, které se právě odehrály.

Před chvílí se *Drakon* potopil a nezadržitelně klesal ke dnu hlubokého mořského příkopu ležícího dole. Pomalu mizel v hlubinách, aby tam byl rozdrcen tíhou oceánu. Perry osobně slyšel konečné zabublání, jak ruská ponorka naposled zalapala po dechu, než vypustí duši.

Nezemřela však sama.

Plovoucí ledy pracují jako vynikající bubny a dokonale přenášejí zvuk do spodních vod. Perry slyšel všechno, co se stalo. Posléze narazil do ledu vrtulník a s třískotem se probořil skrz příkrov. Byl jasně vidět periskopem. Vrak visel zaklíněný v trhlíně, osvětlený plameny, které sytil vlastním olejem a palivem. Žár ohně brzy roztavil okolní led, jenž uvolnil kleště a pustil zkroucený vrak, aby se vydal do hlubin na honičku za *Drakonem*.

Potom se vůkol rozprostřelo hrobové ticho.

Perry přikázal, aby *Polar Sentinel* plul dál na tichý chod a jen hlídkoval ve vodách.

Co se tady ksakru děje? Zůstali odříznutí od světa a Perry tápal v nejistotě. Jaké další překvapení přijde? Nevěděl, jaké kroky má podniknout. Měli by se vynořit a pokusit se spojit s lidmi, které Rusové zajali? Neměl ponětí, jestli zajatci zůstali na Omeze – jestli stále ještě žijí. Co teď udělá Delta Force? Nebo je možné, že zaútočila nějaká třetí strana? A co se děje na ruské polární stanici? Zůstala v rukou ruských pozemních sil?

„Pane?“ Poručík Liang tázavě pohlédl na Perryho. „Mám připravit ponorku na vynoření?“

To byl nejlogičtější první krok, avšak Perry váhal.

Pro ponorku bylo nejpříhodnější, když nikdo nevěděl, že se tady ochomýtá, a kapitán se této výhody nechtěl předčasně vzdát. Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, poručíku, ještě ne...“

ČAS 15:22

VELITELSTVÍ TICHOMOŘSKÉ PONORKOVÉ FLOTILY

PEARL HARBOR, HAVAJSKÉ OSTROVY

Admirál Kent Reynolds rázně vešel do svatyně velitelství, chráněné třicet centimetrů tlustými, polstrovanými ocelovými dveřmi. V místnosti, připomínající jeskyni, se již shromáždil pečlivě vybraný tým expertů v různých oblastech, které sem povolali minulou noc. Většinu vytáhli z postele a dopravili do práce, která čekala v Pearl Harboru.

Těžké dveře za admirálem zapadly a zámky se s cvaknutím zajistily.

Ve středu místnosti stál dlouhý konferenční stůl zhotovený ze dřeva stromu koa, které patřilo mezi pravé poklady Havaje. Nicméně překrásnou leštěnou desku hrající sytými tmavými odstíny nebylo skrz hromady rozprostřených papírů, knih, šanonů, map, tabulek a laptopů vůbec vidět.

Kolem stolu seděli a postávali odborníci na spoje, z výzvědné služby a experti na ruskou problematiku, kteří pracovali samostatně nebo ve skupinkách. Mluvili tlumeně, aby vzájemně zachovali soukromí a nerušili sousedy. Dokonce i zde se frakce, které se sešly na valné hromadě, neochotně dělily o svá tajemství.

Od jedné mapy visící na zadní stěně odstoupil vytáhlý chlapík, který vysoko čněl nad ostatní. Měl na sobě oblek od Armaniho, avšak sako odložil a rukávy košile si vyroloval k loktům. Byl to Charles Landley z NRO – Národní kontrarozvědky. Oženil se s jednou z Reynoldsových neteří a stal se dobrým členem a

přítelem rodiny. Sklonil se nad mapu arktické oblasti, která ukazovala výsek od severního pólu po polární kruh.

Pak se otočil. Vypadal v obličeji unaveně a nezmohl se ani na úsměv na přivítanou. „Admirále Reynoldsi, děkuji vám, že jste se dostavil tak rychle.“

Před pěti minutami vyrušili Reynoldse uprostřed konferenčního hovoru s velitelstvím Atlantické ponorkové flotily, avšak on věděl, že Charles Landley by ho nevytrhl z práce, kdyby nešlo o naléhavou věc.

„SOSUS zachytil sérii výbuchů,“ sdělil Charlie.

„Kde?“ zeptal se Reynolds. SOSUS byl oceánský odposlouchávací systém, propojená síť hydrofonů schopná zaznamenat kdekoli v sedmi mořích i uprduť velryby.

Charlie popošel opět ke stěně a prstem poklepal na jeden bod na mapě. „Jsme na pětadesát procent přesvědčení, že k výbuchům došlo na souřadnicích naší plovoucí základny Omega.“

Admirál Reynolds se musel zhluboka nadechnout. Strach o dceru, v posledních hodinách všudypřítomný, vzplál silněji a vyvolal pálivou bolest pod hradní kostí. „Co říká rozbor?“

„Téměř jistě potvrdil, že se jednalo o výbuchy hlubinných pum. Rovněž jsme zaznamenali znaky jako bublání, které provázejí potápějící se ponorku.“ Charlie zvedl jedno obočí. „A ještě před těmito silnými signály jsme zachytili zvuk vrtulníků... byly jako zvony, ale moc slabě, takže nelze s určitostí říct, že...“

„Úderná jednotka?“

Charlie přikývl. „V to v současnosti výzvědná služba věří. Ale bez obrázků z Velkého ptáka prozatím tápeme. Dokud špionážní družice nenaskočí, jsme slepí.“

„Jak dlouho potrvá, než se sluneční bouře uklidní a vyčistí se vzduch?“

„Přinejmenším ještě dvě hodiny. Upřímně řečeno si myslím, že proto si Rusové pospíšili a vytáhli do Arktidy už dva týdny poté, co pronikly zprávy o objevu. Pouze čekali, až se naše otevřené okénko zatemní, aby mohli postupovat volně, aniž by byli sledováni ostrížím zrakem naší slídky.“

„A co zásahový tým, který potopil ponorku?“

„Tato data stále ještě zpracováváme. Mohl to být buď *druhý* ruský úderný tým – a v tom případě šla ke dnu ponorka *Polar Sentinel*. Nebo udeřila naše Delta Force a potopila *Drakon*.“

Admirál Reynolds se chopil zrnka naděje. „Museli to být hoši z Delta Force. Ze speciálního útvaru se mi doneslo, že jednotky Delta byly na místo vyslány už před ruským útokem.“

Charlie na admirála bolestně pohlédl utrápenýma očima. Reynolds se v duchu obrnil proti přítelovým dalším slovům. Přihodilo se něco nedobrého.

„Dozvěděl jsem se ještě jinou věc,“ pronesl Charlie tlumeně.

Admirál Reynolds šlehl očima k hloučku odborníků, kteří shromažďovali a třídili údaje. Charlie ostatním určitě nesdělil, co vypátral. Admirál vycítil, že právě ona záhadná novina je pravým důvodem, proč ho tak naléhavě přivolal. Pálení pod žebry přerostlo v bodání, jako by měl v hrudi ostrý hrot kopí.

Charlie ho zavedl k protější straně stolu, za níž visela jedna z map. Na stole spočíval otevřený titanový laptop, na jehož ploché obrazovce poletovala ikona NRO. Charlie vztáhl ruku ke klávesnici a vytukal svůj bezpečnostní kód. Jakmile se počítač rozběhl, otevřel jeden soubor, což vyžadovalo přiložit palec na světélkující snímač otisků prstů.

Poté ustoupil stranou a pokynul Reynoldsovi, aby četl sám.

Admirál se sklonil k obrazovce. Stálo tam sdělení Pentagonu orazítkované jako přísně tajné. Mělo týden staré datum. V záhlaví bylo napsáno tučnými písmeny: **OPERACE GRENDDEL**.

Charlie osobně neměl k přísně tajným aktům Pentagonu přístup, nicméně NRO si probourala vlastní kanály, vyšlapala vlastní cestičky, takže měla prsty a oči všude. Nyní se přítel Charlie takticky odvrátil a jal se soustředěně studovat mapu Asie. Ta sice se současným děním nijak nesouvisela, avšak zdála se pozoruhodnou.

Admirál Reynolds vytáhl z kapsy brýle na čtení a naklonil se blíž k obrazovce. Zpráva obsahovala celkem tři strany. V prvním oddílu podrobně shrnovala to, co bylo známo o historii ruské polární stanice. Když admirál četl, začínal vidět rozmazaně, jak se jeho tělo snažilo fyzicky odmítnout fakta, která tam stála černě na bílém. Nemohlo být pochyb. Byla tam data, jména, všechno.

Jeho pohled ustrnul na slovech *experimenty s lidmi*. Zanesla ho zpátky k otci, který po návratu z druhé světové války líčil jak vlastní zážitky, tak zážitky kamarádů. Vyprávěl o osvobozování německých koncentračních táborů, o zvěrstvech páchaných mezi temnými zdi.

Jak jenom mohli...?

S pocitem, že začne brzy zvracet, pokračoval ve čtení. Závěrečná část zprávy se věnovala americké vojenské odpovědi. Stanovovala účel, cíle a rozvíjela scénář šachové koncovky. Reynolds si přečetl, co se skrývalo v ledové stanici, a úkol mise, která má operaci Grendel dovést do konce.

Když se napřimoval, Charlie vztáhl ruku k jeho ramenu. Věděl, že bude potřebovat oporu. „Myslel jsem, že si zasloužíš znát pravdu,“ řekl.

Admirál Reynolds náhle pocítil, že ztěžka dýchá. *Amanda...* Bolest pod hrudní kostí jako by vybuchla a vystřelila mu do levé ruky. Kolem jeho hrudi se ovinuly a těsně stáhly ocelové pásy.

„Admirále...?!“

Ruka na jeho ramenu se sevřela pevněji, aby ho zachytila, když se mu slabostí podlomily nohy. Třebaže si připadal jako v mlze, všiml si, jak se ostatní v místnosti pomalu otáčejí k nim.

Zčistajasna klesl na kolena a svezl se na podlahu.

„Zavolejte pomoc!“ vykřikl Charlie, který přiklekl a napůl ho objal.

Reynolds se pozvedl na loktu a stiskl Charlieho paži. „Já... potřebuji mluvit s kapitánem Perrym.“

Charlie znovu pohlédl na Reynoldse očima, z nichž vyzařovaly obavy a hoře. „Je pozdě,“ řekl.

Útěk z ledové klece

◀▷°˘˘◊˘˘ Δ˘˘◊˘˘

9. DUBNA, ČAS 15:23

LEDOVÁ STANICE GRENDDEL

Mattem cloumala třesavka, zatímco se nakláněl nad plánem ruské stanice. Celou mapu rozložili a roztáhli na podlaze dalšího užitečného kumbálu vytesaného v ledu. Matt klečel na jedné straně papírové plachty, utlačovaný zprava Craigem a zleva Amandou. Naproti se choulili velitel Bratt, Washburnová a Greer.

Skupinka biologů, která se držela pohromadě, se stáhla stranou. Doktor Ogden stál, opíral se o boční stěnu a v slzavých očích měl nepřítomný výraz. Nepřetržitě pohyboval rty, jako by mluvil pro sebe a neslyšitelně si ujasňoval myšlenky, které se mu honily hlavou. Tři postgraduální studenti – Magdaleně, Antony a Zane – seděli v koutě, mačkali se k sobě a skýтали obraz strachu, bídy a utrpení.

Uplynula půlhodina od chvíle, kdy plameny zahubily poddůstojníka Pearlsona. Zbytek skupiny, poháněný ryze adrenalinem, se jako o závod doplzlil štolou sem, do údržbářské komory ve třetím poschodí.

Za půl hodiny zvážili několik odlišných strategií. Zaprvé vyčkají v díře na vhodný okamžik k úniku. Zadruhé vylezou z díry a uchýlí se do jiné skrýše ve třetím poschodí. Zatřetí se rozdělí a pokusí se upláchnout servisními tunely, čímž by se snížilo riziko, že Rusové pochytaří celou skupinu. Začtvrté společně prolezou šachtami a štolami až na povrch, doběhnou k zaparkovaným motorovým saním a sněžným skútrům a ujedou. Když probrali všechna pro a proti, bylo naprosto jasné, že v každém scénáři budou mít větší šanci na přežití, jestliže nejprve získají zbraně.

A proto dřív, než učiní rozhodnutí, jak postupovat dál, potřebovali proniknout do zbrojnice. Washburnová provedla inventuru zbrojního skladu, takže věděla, že obsahuje několik beden ruských granátů, tři plamenomety německé výroby a po celé délce jedné stěny polici s ruskými puškami – naolejovanými a uloženými v pouzdrech z tulení kůže.

„Jsou stále funkční,“ sdělila Washburnová. „Minulý týden jsem si ze dvou zkušebně zastřílela. Munice je v bedýnkách vystlaných slámou, pěkně v suchu. Tady a tady.“ A konec ocelového háku, který nedala z ruky, zapíchla do jednoho a pak do druhého rohu zbrojnice zanesené do plánu.

Matt se naklonil níž a studoval půdorys. Musel neustále přenášet váhu z kolena na koleno. Když zásluhou malého Willyho přišel o kalhoty, zůstal jen v dlouhých spodkách. Klečení na ledu bylo tvrdou zkouškou hranic izolačních schopností oteplovacího prádla.

Washburnová pokračovala: „Vpadnout dovnitř a vypadnout ven by mělo být otázkou minuty. Problém je, jak se tam dostaneme.“

Bratt přikývl. Greer se před chvilkou vrátil z průzkumu těsného tunelu, který vedl do základny. Poklop na konci zakrýval vstup do oddělení s generátory a akumulátory. Želbohu, zbrojnice ležela na protější straně poschodí, což znamenalo přejít přímoú čarou otevřený centrální prostor.

Matt přimhouřil oči a snažil se donutit mozek, aby roztál a myslel. *Musí přece existovat nějaká cesta...* Spolu s ostatními se zabořil do mapy.

Místnost s generátory propojovaly dveře se sousední elektrickou rozvodnou, odkud se teprve vcházelo do střední haly. Ta bude bezpochyby střežená. A vyzbrojení pouze ukradenými chirurgickými nástroji stěží přemohou stráž, aniž by zburcovali celou základnu.

Matt si sedl na paty a zvedl kolena z mrazivé podlahy, aby je pořádně protřel. „Žádný jiný přístup do poschodí není? Neboli musíme proklouznout přes elektrárnu?“

Bratt pokrčil rameny. „Jak sám vidíte, není. Nezbyvá nám než se řídit podle plánů.“

Craig se přihlásil o slovo. „Dobrá, ale rozptýlit pozornost Rusů můžeme. Když vypojíme generátory, všude se setmí, a my dolétneme do zbrojnice.“

Greer potřásl hlavou. „Jistě, ale musíme počítat s tím, že Rusové vědí, kde jsou hlavní generátory. Jakmile přefikneme dodávku proudu, okamžitě se poženou přímo tam, kam nechceme.“ Poklepal prstem na plán. „Do třetího patra.“

Amanda soustředěně sledovala poručíkovy rty a odečetla si, co říká. Když domluvil, dodala: „A mimoto, i kdybychom vypnuli generátory, akumulátory udrží většinu osvětlení v provozu. Nastřádaly spoustu energie. Napájejí se od chvíle, kdy tým NASA znovu uvedl generátory do chodu.“

Matt poslouchal a v duchu hodnotil možnosti ze všech stran. „A co kdybychom nechali generátory prostě běžet...“, položil prst na zmíněnou místnost a vzápětí ho přenesl na sousední políčko, „a odřízli pouze elektrický okruh prvního poschodí? Jestliže poručík Greer usuzuje správně, takové zatmění odláká Rusy do vyšších sfér, což nám přijde vhod.“

Greer kývl na Bratta. „Má pravdu, pane. Stejně myslím, že Rusové už přesunuli většinu mužů nahoru. Určitě zvýšili počet stráží, protože se domnívají, že se pokusíme proklubat na povrch. Když vyhodíme proud v nejvyšším patře, vrhnou všechny síly tam.“

„Mno, hlavně doufejme, že nezapomenou povolát na pomoc také hlídky rozestavené tady v trojce,“ zamručel Bratt, podíval se na plán a mlčky návrh zvažoval.

„Ať uděláme cokoli,“ řekla Amanda, „musíme konat rychle. Obávám se, že Rusové dříve či později vyšlou průzkumníky, aby proslídili servisní tunely.“

„Nebo se nebudou namáhat a jednoduše naházejí do děr zápalné granáty,“ pronesl kysele Craig. Reportér seděl na patách, paže měl ovinuté kolem těla a choulil se. Očima snad posté přešel trojici temných otvorů štol a šachty, které vybíhaly z malé komory. Jasně čekal, kdy dovnitř některou norou vtrhne ruské komando nebo vhopká černý ananas, aby králíky v kleci uškvařil za živa.

Bratt pokýval hlavou a narovnal se. „Dobrá. Prozkoumejme elektrickou rozvodnu. Uvidíme, co se dá dělat. A provedeme sčítání ruských hlav usídlených na tomhle podlaží.“ Přehlédl skupinu. „Greere a Washburnová, jdete se mnou.“

„Já jdu taky,“ přihlásil se Matt, jemuž se nechtělo trčet v týlu.

Greer Matta podpořil. „Pane, Pike sloužil u Zelených baretů. A nám se na beton bude jeden chlap navíc hodit, jestliže se máme hladce a tiše vypořádat se stráží.“

Bratt si Matta přeměřil shora dolů a zdola nahoru a pak přikývl. „Ostatní zůstanou zde.“

Matt zvedl ruku. „Někdo by měl hlídat u generátorů, kam z haly nevede žádný vchod. Myslím jako spojka pro případ, že bychom se dostali do nesnáží. Aby bleskurychle zahučel zpátky sem, a všichni by se přestěhovali o patro výš.“

„Chytré,“ pronesl Bratt uznale.

„Já to беру,“ prohlásil Craig přiškrceně a tvářil se, jako by se mu každé slovo vzpříčilo v krku.

„Tak jdeme na věc.“ Bratt složil plán a podal jej Amandě. V rychlosti zopakoval postup: „Zhasneme světla. Využijeme zmatku a vyřídíme vojáky, které ponechají na místě. Jako šipka doletíme ke skladu, drapneme zbraně a vrátíme se.“

Matt zvedl z podlahy zaostřenou trubku. Střetl se s Amandiným ustaraným pohledem a na oplátku vyloudil úsměv, jenž – jak doufal – působil jako uklidňující duševní posila.

„Buďte opatrný,“ hlesla Amanda.

Matt přikývl a vydal se za trojicí námořníků do kanálu vystlaného kabely. Zástup lezouců po čtyřech uzavíral Craig. Tunel, jímž se pracně prodírali, měřil na délku zhruba osmnáct metrů. Když dorazili na konec, Washburnová využila špičaté háky, aby poklop uvolnila.

Vplazili se do místnosti, kde v teplém a vlhkostí nasyceném vzduchu visel puch nafty a plynových výparů. Generátory rachtaly na podstavcích a vyluzovaly spoustu hluku, který báječně překryl vpád zlodějů.

Když se všichni shromáždili, Matt si všiml baterie akumulátorů – každý o velikosti standardního klimatizačního zařízení – umístěných u levé stěny. Když si prohlížel agregáty skladující elektrickou energii, pohledem zavadil o sousední stěnu a koutky jeho úst se pozvedly v radostném pousmání.

Položil trubku na podlahu, přešel ke stěně a sejmul z kolíků věšáku těžkou hasičskou sekyru.

„Páni, člověče,“ zamručel Greer a otráveně potěžkal v ruce třiceticentimetrový ocelový hřeb, jež si uzmul jako zbraň. „Škoda, že jsem tu halapartnu nezahlédl první.“

„Co jsem našel, to je moje,“ zašvitořil Matt a nahodil si sekyru na rameno.

Bratt v čele čtveřice vešel do sousední místnosti, která měla všechny čtyři stěny pokryté panely s elektrickými rozvody. Matt spatřil zásadní zádrhel hned, jak začali pátrat po ovladačích prvního poschodí. Všechno bylo nadepsáno azbukou.

„Tady,“ zašeptala Washburnová a ukázala na sadu pojistek z olovnatého skla, které trčely z desky jako hotdogy. „Z téhle skříně vedou dráty do prvního poschodí.“

„Jste si jistá?“ zeptal se nedůvěřivě Matt.

„Můj otec se vyučil elektrikářem. Pracoval v Oaklandu u PG&E,“ odpověděla Washburnová.

„A navíc dáma umí číst rusky,“ dodal Greer. „Jste ženská podle mého gusta, poručíku.“

„Hlavní vypínač je úplně spečený rzí,“ oznámila Washburnová. „Budu muset vytáhnout pojistky.“

„Počkejte,“ zavelel tiše Bratt a přikradl se ke dveřím, které vedly do hlavní haly. Měly ve výši očí malé zasklené okénko, jímž opatrně vykoukl ven. Potom vztyčil do vzduchu dva prsty a pak další dva prsty.

Uviděl tedy čtyři strážce.

Otočil se ke skupince. „Pane Teagueu,“ šeptl se sevřeným hrdlem a ukázal na Craiga. „Zavřete dveře ke generátorům. Nechci, aby hluk vyplašil strážce, až otevřeme dveře do haly.“

Reportér s přikývnutím ihned vyplnil rozkaz a zůstal stát před zavřenými dveřmi.

Bratt se obrátil na ostatní: „Než dopočítám, odpojte pojistky a připravte se vyrazit,“ přikázal šeptem a zvedl ruku s prsty namířenými ke stropu. Začal odpočítávat a pokaždé skrčil jeden prst.

Pět... čtyři... tři...

ČAS 15:28

Admirál Viktor Petkov stál ve vstupním sále výzkumné laboratoře ve čtvrtém poschodí. Za ním ležely na podlaze ocelové dveře s přeřezanými panty a bezpečnostní závorou. Na přední desce dveří stálo napsáno azbukou:

ГРЕНДЕЛ

Bylo to jméno laboratoře, jméno základny, jméno monster, která hnízdila v jeskyních ledového ostrova. *Grendel...*

Projekt Viktorova otce.

Viktor přešel k otevřené skříni. Obsahovala datované deníky se zašifrovanými záznamy, psanými vlastní rukou jeho otce. Viktor se ničeho nedotkl. Hned si všiml mezer na polici, což vzal prostě na vědomí. Chyběly celkem tři svazky. Ten, kdo se sem vloudil, věděl, po čem má pátrat. A šel najisto. Viktorova pěst se zaťala. Nedalo práci uhodnout totožnost zloděje – obzvlášť když zvážil noviny, které právě obdržel.

Mladý poručík, jenž nejčerstvější zprávy o vývoji událostí přinesl, stál dosud v pozoru za admirálovým ramenem a čekal na odpověď. Viktor si spěšné hlášení potřeboval nejprve zhodnotit.

Před chvílí vpadl poručík dovnitř a urputně se dožadoval, že musí okamžitě mluvit s admirálem. Potom ze sebe vysypal, že radista obsluhující ponorný telefon UQC zachytil rušivé zvuky, přenášené sítí hydrofonů. Zaslechl vzdálené mnohonásobné výbuchy, které se ozvěnou nesly pod ledovým příkrovem.

„Radista je přesvědčen, že šlo o hlubinné pumy,“ sdělil poručík vybraný za posla. „Zaznamenal rovněž nárazové vlny způsobené výbuchy náloží pod vodou.“

Avšak to zdaleka nebyla nejhorší zpráva. Mezi výbuchy a atmosférickými poruchami se prokousalo ven vysílání na krátké vlně. Mayday z *Drakonu*. Terčem útoku se stala jejich ponorka.

Což znamenalo, že tým Delta konečně dorazil na ledovou hrací plochu. Se zpožděním, ale vlastní nedochvilnost hbitě napravil účinným smrtícím gólem.

Když poručík sděloval poslední část zprávy, stěží zvládl paniku, která čísel z jeho hlasu. „Radista slyšel i osudové bubláni. Naše ponorka se potopila.“

Viktor upřel zrak na mezery mezi deníky uloženými na polici. Nyní již ani na vteřinu nezapochyboval, že svazky ukradla tatáž osoba, která zosnovala útok na *Drakon*: řídicí operátor Delta Force, kterou nasadili do akce, člověk vyslaný v přestrojení jako předvoj, aby tajně získal výsledky otcova výzkumu a zabezpečil je, předtím než povolá partu uklízečů. A jakmile měl kořist v kapse, zmobilizoval Delta Force.

„Pane?“ zamumlal poručík.

Viktor se otočil. „Nikdo jiný se o *Drakonu* nesmí dozvědět.“

„Pane...?“ Následovala dlouhá odmlka, zatímco admirál probodával poručíka ocelově šedýma očima, a poté zazněla řízná odpověď: „Ano, pane!“

„Tuto základnu udržíme, poručíku. Najdeme Američany, kteří nás předběhli,“ pokračoval admirál a ještě pevněji zaťal pěst. „My neselžeme. Své poslání splníme.“

„Ano, pane.“

„Předáte mužům nové rozkazy.“

Poručík se napřímil jako pravítko a zvedl bradu, hotov přijmout svěřený úkol. Viktor mladíkovi téměř otcovsky vypověděl, co hodlá udělat. Hnací motor Polárky již vybalili a připevnili na podlahu nejhlubšího, pátého poschodí. Celé mužstvo, které starou ruskou základnu obsadilo, již v krátkosti seznámil s cílem mise: zabavit všechny materiály o výzkumu, jenž se zde prováděl, a zbytek, tak jak stojí a leží, vymazat do poslední tečky. Třebaže si celá zdejší posádka dozajista uvědomovala ničivou povahu vynálezu spočívajícího na dně základny, žila ve víře, že se jedná pouze o jaderné zápalné zařízení třídy Z, a nikdo neznal jeho pravý účel.

Poručík zbledl jako stěna, když mu dal Viktor kód k roznícení Polárky. „Nedovolíme Američanům, aby ukradli poklad, jenž patří jen nám,“ zakončil. „I kdyby nás to mělo stát život, což se nesmí stát.“

„Ano, pan-ne... ne, pan-ne,“ vykoktal mladý muž. „Moji muži vetřelce najdou, admirále.“

„Nezklamte mě, poručíku. Nyní vás propouštím. Odchod!“

Poručík se rozběhl. Neznal větší hrozbu, která by motivovala posádku, než smrt. Američany najdou, uchvátí kořist zpátky, nebo nikdo z této základny – ani Američané, ani Rusové, dokonce ani on sám – nevyjde živý.

Viktor zkoumavě pohlédl na monitor na zápěstí a naslouchal, jak se poručíkovy kroky vzdalují. Na malé obrazovce jasně zářilo pět bodů na vrcholech cípů Polárky, které naznačovaly, že je v nepřetržitém spojení se sítí. Pouze hlavní spoušť ve středu zůstávala temná.

Viktor čekal.

Zpočátku doufal, že se dřív, než odpálí Polárku, vrátí do Ruska s otcovým vědeckým dílem v kapse a očistí jméno rodiny. Nyní se však věci změnily.

Stoupal po žebříčku hodností, aby se stal admirálem Severní flotily, díky své schopnosti modelovat strategii v souladu s danými okolnostmi a utvořit si širší obraz, jež trvale nosil v mysli ve všech érách, které prožil. Tak činil i teď, když se díval na miniaturní ikonu červeného srdce v dolním rohu monitoru, která ho přenesla do jiné, dávno minulé doby.

Bylo mu osmnáct let, když přišel domů plný hrdosti a v ruce svíral dekret o přijetí na Ruskou námořní akademii. Hned jak vešel do bytu, ucítil moč. Potom dovnitř otevřenými dveřmi pronikl průvan a zahoupal matčiným tělem, které se zlomeným vazem viselo na oprátce. Vrhł se kupředu, pustil papíry z prstů a padl k matčiným nohám, dotýkajícím se špičkami palců podlahy.

Viktor zavřel oči. Prošel celý kruh, opustil matčiny ostatky a skončil zde, v otcově kryptě. Od jedné smrti k druhé. Nadešel čas kruh uzavřít.

Choval v srdci pomstu, která měla daleko větší váhu než všechny pocty dohromady.

To byl onen širší obraz.

Viktor otevřel oči a zjistil, že na obrazovce došlo ke změně – nepatrné, leč významné. Pět bodů nepřestalo světélkovat a otáčet se dokola, malé srdce dál blikalo v rytmu jeho vlastního tepu, avšak ve středu hvězdy se jako diamant třpytil šarlatový kosočtverec.

Takže poručík vyplnil první rozkaz.

Strojek Polárky se rozjel.

Celá síť přešla do pohotovosti. Zbývalo vykonat poslední krok.

Viktor položil prst na červený knoflík po straně monitoru, jehož se dosud střežil dotknout. Pak tlačítko zmáčkl, aby ho držel požadovanou minutu.

V duchu odpočítával vteřiny. Konečně se spoušť ve středu rozsvítila a začala blikat. *Aktivováno.*

Viktor blikání pozorně sledoval. Ano, vše v pořádku. Jádru Polárky tepalo synchronizovaně se srdcem v dolním rohu obrazovky. Teprve poté si Viktor vydechl.

Tak máme hotovo.

Odpálení sítě tvořící Polárku bylo odted' svázáno s tlukotem Viktorova srdce. Kdyby tep snímaný ze zápěstí přesně na jednu minutu ustal, zařízení by automaticky vybuchlo. Byla to zvláštní pojistka, rezervní východisko z nouze pro případ, že by se vše obrátilo proti němu.

Viktor spustil paži.

Právě se stal živou spouští d'ábelské zbraně. Neexistoval žádný kód, který by zařízení vypnul. Neexistovalo žádné falešné bezpečí. Po uvedení do činnosti již nic nemohlo Polárku zastavit.

Jakmile vybuchne, starý svět skončí a nastoupí svět nový, vykováný z ledu a krve. Odplata, kterou zosnoval, zasáhne bez výjimky všechny: Američany,

Rusy, celou zeměkouli. Jediná drobnost ve scénáři, již Viktor litoval, byla, že sám už neuvidí, co se bude dít.

Věděl však, jak žít s lítostí... učil se to přece celý život.

Odvrátil se od otevřené skříně, když do sálu vběhl námořník. Vyřít se z chodby lemované ojíněnými cisternami. „Pane! Admirále Petkove! Pane!“ Odmlčel se.

Viktor se zarazil. „Co to vyvádíte?“

„Já... ně... něco...“ Muž popošel zpátky k chodbě. „Něco se tam přihodilo.“

„Co? Dopadli jste Američany?“ Viktor nařídil postavit k průlezu do servisní šachty zesílenou stráž. Muži měli počkat, až uhasne požár způsobený zápalným granátem a půda se trochu ochladí, a poté vyrazit na honičku a polapit lidi, kteří náhodou přežili.

„Ne, Američany ještě nemáme!“ Námořník sotva popadal dech a třeštil oči naplněné hrůzou. „To musíte vidět, pane!“

ČAS 15:29

... dva... jedna...

Matt stál u panelu a sledoval, jak Bratt tiše počítá, postupně pokrčuje prsty a končí se zaťatou pěstí trčící ve vzduchu... *nula... start!*

Washburnová začala cloumat pojistkami vedení napájecího první poschodí, avšak staré skleněné trubice se zrezavělými závity se zarytě vzpouzely. Šlo to moc pomalu.

Matt Washburnovou odstrčil a topůrkem sekyry jedním tahem řadu pojistek roztřískal. Místnost zasypal vodotrysk jisker a vzduchem se jako had zavlnil kouř, jak se při zkratu seškvařila izolace drátů.

Účinek byl okamžitý. Ke skupince dolehly vzdálené výkřiky.

Bratt mávl na trojici, aby se přesunula ke dveřím. Okénkem Matt zahlédl hlouček mužů v bílých parkách, jak se žene k centrálnímu točitému schodišti. Pušky drželi v rukou, připraveni bez meškání střílet. Následovaly další výkřiky přehlušované vyštěkáváním rozkazů.

Dva muži, kteří hlídali poschodí, se rovněž rozběhli nahoru. Druzí dva však setrvali na místě.

„Páreček ptáčků neopustil hnízdo,“ zabrumlal Greer.

„Musíme je oddělat,“ utrousil Bratt. „Jinou možnost nemáme. Vyhrňte si rukávy.“

Dva vojáci oblečení v rozepnutých parkách zůstali v hale, avšak stáli zády k elektrické rozvodně a napjatě pozorovali schodiště.

Bratt ukázal na Washburnovou a Matta.

„Vy si vezměte na starost chláпка vlevo. My vyřídíme toho druhého,“ zašeptal a kývl na Greera.

Matt si přichystal sekyru. Dosud nikdy nezabil protivníka tak krutou zbraní. Když sloužil u Zelených baretů, několik mužů zastřelil a jednoho probodl bajonetem, avšak dodnes nikoho nezabil sekyrou. Ohlédl se na Craiga.

Reportér se tiskl ke dveřím do sousední místnosti, jako by se chtěl ujistit, že má krytá alespoň záda, a vykuleně zíral na čtveřici.

„Dívejte se okénkem,“ řekl Matt tiše. „Kdyby se cokoli zvtřlo, ihned padejte k ostatním a utečte.“

Craig otevřel ústa, ta vzápětí zavřel a jen přikývl. Když kvapem vykročil k pozorovatelně, cosi mu vyklouzlo zpod bundy a s bouchnutím to dopadlo na podlahu.

Bratt sebou škubl a zamračil se, avšak rachot generátorů ránu přehlušil. Matt předmět sebral. Byla to kniha. V mžiku poznal, že to je jeden z deníků uložených v dolní laboratoři. Tázavě zvedl obočí a podal svazek Craigovi.

Reportér ho nacpal pod bundu a vychrlil ze sebe: „To je pro reportáž. Tedy jestli se někdy vyškrábu z téhle kaše...“

Matt musel uznat, že hoch nemešká. Drží se vlastních zbraní.

„Připraveni?“ špitl Bratt.

Všichni přikýkli.

Bratt uchopil kliku. Vyčkal, až v horních poschodích opět propukne křik, a trhnutím otevřel dveře. Čtveřice vyběhla ven, rozdělila se do dvojic a zamířila k strážcům, kteří i nadále stáli k nim zády.

Matt v běhu cítil příšerné bodání v chodidlech. Sekyru držel oběma rukama. Washburnová prolétla kolem a předběhla ho o pět kroků.

V rychlosti si však nevšimla opuštěného jídelního tácu, odloženého na podlahu.

Sotva na něj šlápla, noha jí podklouzla a její ukázkový sprint se proměnil v pád na nos. Washburnová se pokusila zachytit stolu, což se zdařilo jenom natolik, že stůl strhla s sebou a po břiše ujížděla k patám ruské hlídky.

Třesnutí oba muže zburcovalo. Bleskurychle se otočili a pozvedli zbraně.

Bratt a Greer už pronikli do dostačující blízkosti. Záblesk stříbra provázel Brattovu ruku, která po muži vpravo vymrštila skalpel. Nůž zafičel a s děsivou přesností se zabodl do mužova levého oka. Voják padl na záda a otevřel ústa, avšak Greer se na něho vrhl šipkou a umlčel ho, dřív než stačil vykřiknout.

Matt, tváří v tvář svému protivníkovi, se skokem přenesl přes plácající se Washburnovou. „Nevstávejte!“ zařval.

Ještě ve vzduchu mocným švihem poslal sekyru k terči. Ta pomalu letěla širokým obloukem, hozena z přílišné dálky.

Z hlavně ruského AK-47 vyšlehl oheň. První střely se Mattovi málem otřely o rameno, ale znenadání se dávka prapodivně stočila ke stropu.

Teprve pak Matt zaznamenal, že Washburnová se vybičovala, vyřítla se kupředu, zabodla hák do střelcova lýtku a trhla, takže ztratil rovnováhu.

Matt přistál na vojákovi v okamžiku, kdy ten tvrdě dopadl na záda, a drapl vedle ležící sekýru. S netečným klidem, jež mohl získat jedině během výcviku a služby ve zvláštním útvaru, začal sekýru do mužovy hlavy. Lebka se rozštípla jako zralý vodní meloun.

Matt pustil topůrko, skulil se stranou a klekl na kolena, zatímco sebou muž se sekýrou zaklíněnou v hlavě škubal ve smrtelných křečích.

Mattovi se třásly ruce. Tolik let uplynulo ode dne, kdy dal armádě sbohem. Udělal velkou chybu, že se muži, jehož právě zabil, podíval do očí. Jakému muži? Spíš klukovi! Vždyť mu nemohlo být víc než devatenáct let. A v očích oběti spatřil bolest a hrůzu.

Bratt tlumeně zavolal: „Pojďte. Někdo určitě slyšel střelbu. Nemůžeme spo-
léhat na to, že nám vyhození proudu získá moc času.“

Matt spolkl žluč a mátožně vstal. Navzdory smutku a lítosti sebou musel hodit. Ve vzpomínce zabloudil k Jenny ve sněžné rolně, která zmizela v temno-
tě blizardu, obklopená střelbou a výbuchy.

Oni tuto válku nezačali.

O pár kroků dál svlékal Greer druhé oběti maskáče – bílou parku a kalhoty. „Když jsme natropili takový rámus, potřebujeme, aby někdo zahrál hlídače.“ Setřel z nepromokavé bundy skvrny od krve a začal si ji navlékat, aby nahradil padlého vojáka.

„Nechte to na mně,“ řekl Matt. „Vy víte líp, co pobrat ve zbrojnici.“

Greer přikývl a hodil oděv Mattovi.

Matt se posadil na židli a přes boty se vsoukal do kalhot. Oblékání šlo vcel-
ku snadno, neboť zabítý Rus měl rozložitější postavu. Potom si Matt přes vlastní vojenskou bundu navlékl parku nadměrné velikosti a sebral z podlahy kalašnikova AK-47.

Bratt a Washburnová mezitím odtáhli těla za zástěnu ze dvou překlopených
stolů a Greer, jenž si přivlastnil druhý samopal, pažbou roztříštil několik žáro-
vek u stropu, aby vytvořil hlubší přití.

„Dobrá, postoupíme dál,“ řekl Bratt a rozběhl se ke zbrojnici, následován
Washburnovou a Greerem.

V mžiku zmizeli za dveřmi.

Osamělý Matt si natáhl kapuci přes hlavu. Zakryla mu téměř celý obličej.
Koukl dolů na nohy.

Kdyby nic jiného, alespoň zemřeš v kalhotách, pomyslel si s pocitem hoř-
kosti.

Vykročil, aby zaujal postavení asi na půl cesty mezi schodištěm a rozmazanými kalužemi krve. Zatím nikdo nepřišel vyšetřit, co znamenala krátká salva, ale určitě se přizene, jak správně předvídal Bratt. A zmatek potrvá jen do té chvíle.

Matt se modlil, aby trval co nejdéle.

Jeho modlitba nebyla vyslyšena. Na schodech náhle zaznělo dusání kroků, které se blížilo shora. *Proklatě!*

Popošel o kousek blíž, avšak kapuci nechal na hlavě, aby mu co možná nejvíc zakrývala tvář. Od schodiště se do haly vyřítil zástup vojáků s naježenými zbraněmi, připravenými k boji. Cosi na Matta vychrlili rusky.

Bylo moc zlé, že nerozuměl ani slovu.

Proto v předstírané panice spěchal mužům vstříc. Samopal držel skloněný, leč prst nesundal ze spouště. Zastavil se a druhou paží zuřivě ukazoval směrem k dolním poschodím. Doufal, že v chaosu a ryku nemohli vojáci s jistotou odhadnout, kde ke střelbě došlo. Snažil se co nejpresvědčivěji naznačit, že sem doléhala zdola.

Aby vojáky utvrdil v omylu, postoupil o krok kupředu, jako by měl v úmyslu zařadit se na konec zástupu.

Velitel družstva ho mávnutím ruky odehnal, aby neopouštěl své stanoviště, a zamířil dolů po schodech. Muži pokračovali v honu do hlubin základny.

Matt ustoupil teprve v okamžiku, kdy se po spirále spustil poslední voják. Potom si hlasitě oddechl. Skočili na lest, kterou brzy odhalí, ale naštěstí nemusel dlouho čekat na vysvobození.

Ze dveří zbrojnice se vynořil Bratt s rameny ověšenými puškami. „Pálí vám to,“ řekl a pohodil hlavou k schodišti. Patrně škvírou sledoval celé dění.

Poté vyšli Washburnová a Greer, podobně naložení, a mezi sebou nesli dřevěnou bednu.

„Granáty,“ sdělil Greer, když procházeli kolem Matta, a hořce dodal: „Teď jsme na řadě my. Na oplátku uchystáme hochům pěkný překvapení.“

Skupina společně doklusala do elektrické rozvodny a vklouzla do místnosti s generátory. Craiga tam nezastihli. Dovtípili se, že při bitce, která se strhla v hale, raději upláchl k ostatním.

S námahou se s nákladem vecpali do tunelu a pak popolézali a uprostřed vlekli a postrkovali bednu s granáty.

Matt, obtěžkaný zabaveným AK-47 a dvěma puškami na zádech, se tentokrát plazil v čele. Kapsy parky měl plné munice.

Na konci se vysoukal z tunelu do údržbářského kumbálu, postavil se a rozhlédl se kolem sebe.

Komora byla prázdná. Zbytek skupiny se vytratil.

Poté vylezla z díry Washburnová a zatvářila se kysele. „Pana reportéra vystrašila střelba. Udělal, co jsme mu řekli, a uklidil se s ostatními do bezpečnějšího bunkru.“

Matt trochu zklamaně potřásl hlavou.

Když Greer uviděl prázdnou místnost, zamračil se. „Tyhle věci nenávidím. My se tam táhneme, nasadíme vlastní krky, abychom partě donesli zásoby, a oni si mezitím zmizí.“

„Ale kam šli?“ zeptal se Matt.

Bratt pátral po podlaze, jestli neobjeví nějakou stopu. „Jo, to nevím. Ale vzali s sebou plán základny. Jedinou mapu, podle které jsme se na tomhle proklatém místě mohli orientovat.“

ČAS 15:38

Admirál Petkov se vydal za mladým námořníkem dlouhou, stáječící se chodbou. Upřeně hleděl přímo před sebe, aby ani letmo nezavadil o řadu ojíněných cisteren se zmrzlým obsahem. Cítil, jak ho provázejí obviňující oči mrtvých, kteří se stali nedobrovolnými účastníky otcových experimentů.

Toto však nebyli jediní duchové, kteří si činili nárok na ztracený ledový palác, Všichni badatelé včetně jeho otce, kteří zde pracovali, zde také zemřeli. Spočinuli v ledu stejně jako ubozí nešťastníci v chodbě, jíž procházel.

A jak se zdálo, on sám, Bílý přízrak Severní flotily, mezi zdejší duchy docela dobře zapadl.

Námořník Lausevic, natočený bokem, aby admirálovi neukazoval záda, přísuny postupoval kupředu. Občas zaškobrtl, jak se snažil příliš nespěchat a nepopohánět nadřízeného. „Nevěděli jsme, co to znamená. Mysleli jsme, že byste to měl posoudit osobně.“

Viktor mladého muže pobídl, ať přidá do kroku. „Tak mi to ukažte.“

Chodba se obloukem táhla rovnoběžně s obvodovou zdí. Došli téměř do půli cesty, když zředu dolehl k Viktorovi smích. Potom v zátočině spatřili hlouček vojáků, kteří líně postávali, klábosili a jeden kouřil, dokud se neobjevil admirál.

Smích rázem utichl a vojáci se postavili do pozoru. Hříšník hbitě upustil a zašlápl cigaretu.

Skupina se shlukla kolem jedné cisterny a nyní se rozestoupila, aby admirálovi udělala uličku. Na rozdíl od dalších cisteren, potažených jinovatkou a uvnitř temných, z této vycházela zář. Zmrzlá povrchová krusta tála a po předním okně stékala voda.

Viktor přistoupil k oknu. Ihned pocítil, že z kovového pláště vyzařuje teplo. Uslyšel malý motor, zřejmě umístěný vzadu, který tiše hučel a pískal. A rovněž slyšel slabé žbluňkání.

„Nevěděli jsme, co máme dělat,“ řekl Lausevic a prohrábl si rukou černé vlasy.

Uvnitř cisterny, předtím vyplněné ledem tvrdým jako kámen, se utvořila lázeň s teplou vodou, která něžně bublala. Led roztavovalo topné těleso, která zakrývalo celou zadní polovinu komory. Právě ono bylo zdrojem světla. Skládalo se z mříží uložených ve třech vrstvách. Vrchní vrstva zářila rubínově jako červánky, zatímco dvě spodní mříže se rozžhavily do žlutooranžova až bíla a svítily mnohem jasněji.

„Proč jste mě sem nepřivolali dřív?“ zeptal se důrazně Viktor.

„Mysleli jsme, že jde o nějaký husarský kousek, který provedli Američané, aby rozptýlili naši pozornost,“ odpověděl jeden z mužů. „Je to přímo u kanálu, kterým utekli.“ A ukázal na odstraněný poklop. Z otvoru stále ještě vycházel tenký proužek dýmu z doutnajícího spáleniště.

„Nebyli jsme si jisti, jestli je to důležité,“ dodal Lausevic.

Neboli jste to považovali za nedůležité? Viktor se hypnotizované díval na cisternu. Nebyl schopen odtrhnout oči od neuvěřitelné podívané.

Uvnitř plaval malý chlapec nadnášený bublinami, které stoupaly od dna. Oči měl zavřené, jako by dřímал. V obličeji s hladkou olivovou pletí, orámovaném svatozáří černých vlasů dlouhých po ramena, měl pokojný výraz. Paže rozprážené do stran pomaloučku a ladně máchaly nahoru dolů jako křídla. Ten chlapec skýtal dokonalý obraz anděla.

Potom sebou jeho levá ruka cukla, trhaně se ohnula v loktu a vztyčila předloktí vzhůru jakoby vedená provázkem neviditelného loutkáře.

Mladý námořník ukázal na zdviženou ruku. „Podobně hýbe všemi končetinami. Dělá to už asi pět minut. Začíná to škubnutím jednoho prstu.“

Vtom křečovitě vykopla vzhůru chlapcova noha.

Viktor přistoupil ještě blíž ke sklu. *Je možné, že dosud žije?* Vzpomněl si na chybějící deníky. Proto se sem nezvaný host vloudil. Aby ukořistil otcovy záznamy. Aby zjistil, zda jsou otcovy poslední zprávy pravdivé. Viktor četl otcovu závěrečnou zprávu a přitom v duchu slyšel otcův hlas, který jako by mluvil přímo k němu – k synovi, od nějž ho odloučili.

Vybavil si poslední řádek: *Dnes jsme porazili smrt, zvítězili jsme.*

Napjatě sledoval chlapce. *Mohla by to být pravda?* A pokud ano, pak na ukradených zápisnících už vůbec nezáleží. Zde je hmotný důkaz otcova úspěchu. Viktor přešel pohledem okolostojící vojáky. A zde má očité svědky, kteří vše potvrdí. I když přesné postupy a mechanismy zůstávají uzamčeny v otcov

vých zašifrovaných poznámkách, chlapec bude živým důkazem. Kéž by začal dýchat!

„Dá se to otevřít?“ zeptal se Viktor.

Námořník Lausevic ukázal na velkou páku po straně cisterny. Byla posunutá k hornímu konci svislé zdičky, nad níž stálo azbukou *zavřeno*. Pod dolním koncem bylo rusky napsáno *otevřeno*.

Viktor námořníkovi pokynul.

Ten popošel k páce, uchopil ji oběma rukama a mocně trhl. I když měl síly za dva, páka chvilku vzdorovala, ale pak se s hlasitým zapraštěním pohnula. Jakmile se sklopila, Lausevic ji ramenem stlačil až k dolnímu konci zdičky.

Okamžitě se ozval šum vody, připomínající zvuk splachovacího záchodu. Viktor spatřil, jak se na dnu cisterny odklopil zamřížovaný otvor, jímž voda vytékala do odpadní roury.

Zachyceno vodním vírem začalo chlapcovo tělo s rozevlátými pažemi kroužit dokola. Zdálo se hadrové, úplně bez kostí. Vpředu naráželo na sklo a vzaďu na mříž. Když všechna voda vytekla, zůstalo ležet jako hromádka na dně – bez života, jako nějaký obyvatel mořských hlubin vyplavený na pobřeží.

Poté se s jemným mlasknutím uvolnila pečeť na skle. Celistvě prosklené přední dveře se v doprovodu zasyčení pootevřely, jak zevnitř unikl stlačený vzduch. Spolu se vzduchem vyvanul ven slabý pach čpavku. Lausevic otevřel dveře dokořán.

Viktor se přistihl, jak kleká na kolena k nahému chlapci. Uchopil drobnou paži, která napůl visela z dveřního otvoru. Byla teplá, zahřátá bublinkovou koupelí. Nejevila však jedinou známku života.

Viktorova ruka, která se pokoušela nahmatat tep, sklouzla ze zápěstí k malým prstům. V duchu se Viktor vší silou vlastní vůle snažil vrátit chlapce zpátky do života. Vždyť co by mohl vyprávět? Znal jeho otce? Věděl, co se tady seběhlo? Věděl, proč se základna tak náhle ponořila do hrobového ticha?

Stalo se to za druhé světové války. Němci vpochodovali do Ruska a obsazovali město za městem. Paradoxně krátce poté, co se karta obrátila, odlehlá výzkumná základna v Arktidě utichla. Podala poslední zprávu a na měsíc se odmlčela. Neozvala se ani během dalšího měsíce. Jenomže doma zuřily kruté boje a nikdo neměl čas vyšetřit, co se přihodilo. Navíc spojení v té době, kdy největším výkvětem radiokomunikační techniky byly prachobyčejné vysílačky, silně pokulhávalo, cestování do polárních krajů se pojilo s obrovskými obtížemi a zem vyčerpaná válkou neměla zdroje na řádné pátrání.

Uplynul poslední rok války. Hirošimu a Nagasaki srovnaly se zemí atomové bomby. Propukly závody v jaderném zbrojení. Nejen jaderné zbraně, nýbrž i jaderné technologie se staly nebetyčným cílem, za nímž se všichni honili, po němž všichni prahli. Ledová stanice Grendel s celým výzkumným projektem se

zdála zastaralá, dávno překonaná a nehodná dalších investic jak po stránce finančních nákladů, tak po stránce lidských sil, které by odhalily její osud. Možná že mořské proudy zanesly polární základnu do neznáma. Možná že ledový ostrov, v němž byla zabudována, se jednoduše rozpadl a potopil, k čemuž u plovoucích gigantů nezdědka docházelo.

Poslední zpráva Viktorova otce, obsahující odvážné prohlášení, že zboural bariéru mezi životem a smrtí, byla označena za přehnané chvástání až chlubitvý žvást a založena do regálů. Jediná špetka důkazu se nacházela v denících, které se ztratily spolu se základnou a jejím vedoucím vědeckým pracovníkem.

Tajemství života a smrti...

Viktor pohlédl do chlapcova propadlého obličej, tak klidného ve spánku. Byl celý mokrý, měl našedlé tváře a promodralé rty. Viktor volnou rukou otřel obličej do sucha.

Vtom malé prsty zmáčkly dlaň jeho druhé ruky. Stiskly pevněji, než by si Viktor kdy dokázal představit.

V překvapení zalpal po dechu. Chlapcovo tělo sebou v cisterně začalo házet, nohy kopaly, páteř se vyklenula do oblouku, hlava se opřela o temeno.

Jak se chlapec zmítal v křečích, z jeho otevřených úst prskala voda a stékala dolů do odpadu.

„Pomozte mi ho dostat ven!“ vykřikl Viktor, který už chlapce vytahoval.

Námořník Lausevic přiskočil a uchopil chlapce za divoce vyhazující nohy, přičemž utržil pořádný kopanec do spánku, když se sklonil.

Společně vynesli chlapce do chodby. Jeho tělo sebou dál škubalo a třáslo se. Viktor objal malou hlavu, aby se lebka při nárazu na tvrdou podlahu neroztříštila. Chlapcovy oči pod tenkými víčky zřetelně kmitaly.

„On obživil!“ vyrazil ze sebe jeden voják, a přemožen posvátnou hrůzou, ustoupil o krok.

Neobživil, v duchu opravil mladíka Viktor, nikdy nezemřel. Pohyboval se někde mezi...

Zatímco křečovitě záchvěvy pokračovaly, chlapcova kůže se zahřívala a prokrvovala se dýcháním, což Viktor cítil na dotek. Věděl, že jedním z hlavních nebezpečí u epileptiků stížených prudkým nebo dlouhotrvajícím záchvatem byla hypertermie – velmi vysoké zvýšení tělesné teploty následkem stahování svalů, které mohlo vést k poškození mozku. Nedokázal však odhadnout, jestli chlapec umírá, anebo tělo pouze bojuje, aby se zahřálo a do poslední kapky se zbavilo mrazu, jenž ho prorostl.

Škubání pozvolna sláblo, až přešlo v neovladatelný třes. Viktor dál držel chlapce v náruči. Znenadání se chlapcova hrud' vzedmula, jako by se cosi uvnitř chystalo protrhnout hrudní koš a vyklubat se ven. Jeho záda se odlepila

od podlahy a opět se vyklenula do oblouku. Během záchvatů však modré rty zrůžověly a také kůže dostala barvu.

Potom se chlapcovo tělo zhroutilo, jako by se celé propadlo, a z úst se vydralo zachrčení. Chlapec znovu ležel bezvládně na podlaze. Vyčerpaný upadl do věčného spánku.

Viktorem projelo jako dýka bodnutí. Pocítil lítost, která se nevysvětlitelně mísila s hořem.

Možná zde leží to nejlepší, čeho jeho otec dosáhl. Dozajista významný výsledek, avšak v samém závěru neúspěšný.

Viktor zkoumal chlapcův obličej, tak pokojný v pravé smrti.

Chlapcovy oči se zčistajasna otevřely a omámeně se na něho upřely. Malá hrud' se začala pravidelně zvedat a klesat. Ruka se pozvedla z podlahy a opět se malátně položila.

Je živý...

Rty se pohnuly. Slovo, které z nich splynulo, znělo velmi slabě. „*Otec.*“ Bylo to rusky.

Viktor vzhlédl k vojákům, a když opět sklouzl pohledem k chlapci, dětské oči se stále dívaly na něho. „*Otec... papá.*“

Dřív než se Viktor zmohl na odpověď, dolehlo k ohromenému hloučku dupání bot. Poté se objevila skupina ozbrojených vojáků. Když se blížili, poručík klusající v čele zavolal: „Admirále!“

Viktor setrval na kolenou. „Co se děje?“

Poručíkovy oči přeskočily z nahého chlapce na podlaze znovu k admirálovi. „Pane, Američané... přerušili proud v nejvyšším poschodí. Domníváme se, že se pokoušejí uniknout ze základny.“

Viktor přimhouřil oči a zůstal klečel u chlapce. „Nesmysl.“

„Pane?“ Poručík se zatvářil zmateně.

„Američané nikam nepůjdou. Jsou ještě pořád tady.“

„A... co si tedy přejete, abychom udělali?“

„Rozkazy máte. Nezměnily se.“ Viktor pohlédl do dětských očí s vědomím, že ten chlapec zná odpovědi na všechno. A na ničem jiném nezáleželo. „Ulovit, zabít,“ dodal.

ČAS 15:42

O poschodí níž se Craig po čtyřech prodíral servisním tunelem, který se svažoval. Mapu žmoulal v ruce. Komora už musí být blízko. Ostatní lezli za reportérem.

Zastavil se na křižovatce kanálů, na níž se protínalo vedení elektrických kabelů, vodovodních trubek a odpadních rour. Protáhl se spleť a zamířil doleva. „Tudy,“ prohodil přes rameno ke zbytku party.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptal se zezadu doktor Ogden.

Odpověď se sama vynořila přímo vpředu. Mřížovaným poklopem zasazeným v podlaze pronikalo nahoru mdlé světlo.

Craig zrychlil. U zamřížovaného okénka si lehl na břicho a zkoumal, jak vypadá místnost dole. Z ptačí perspektivy a osvětlená jedinou holou žárovkou se komora jevila zhruba jako krychle obložená ocelovými plechy stejně jako vnitřní prostory stanice, nicméně byla prázdná a působila jako dlouho opuštěná a nedotčená.

Představovala nejlepší skrýš, na jakou si Craig dovolil pomyslet.

Hezky stranou a dobře izolovanou.

Přetočil se tak, aby mohl kopnout nohama a mříž uvolnit. Šrouby zpočátku urputně držely, leč zoufalství bylo silnější než zrezavělá ocel a led. Poklop nadskočil a propadl šachtou na dno.

Craig prostrčil otvorem hlavu, aby se ujistil, jestli je vzduch čistý, a pak se nohama napřed spustil do místnosti.

Pád nebyl krkolomný. Rozlehlou místnost očividně velmi dávno zaplavila voda, která stoupala do výšky metru a zmrzla. Led napůl uvěznil bedny a barely s pohonnými látkami, které se tady skladovaly. Nad hladinu vyčníval regál plný dílenského nářadí a základní vybavy, jehož tři dolní police napevno zalilo ledové jezero.

Nejúžasnější pohled skýtala dvojice obřích mosazných kol u zadní stěny. Tyčila se do výšky tří metrů na šestiúhelníkových osách připevněných k mohutným motorům, nyní zabetonovaným v ledu. Ozubené okraje kol zapadaly do drážek v monstrózní mosazné stěně, která zabírala celou jednu stranu místnosti.

Kolo napravo leželo na ledové podlaze, zjevně ulomené nějakým nárazem či výbuchem, který způsobil požár. Na mosazném povrchu byly stále ještě vidět známky ožehnutí. Jak se kolo utrhlo, prorazilo sousední ocelovou stěnu, v níž zela prasklina pronikající ven, do ledového ostrova. Možná právě tato nehoda zapříčinila zatopení komory.

Craig nakoukl do praskliny, avšak pro tmu daleko nedohlédl.

„Co je to za místo?“ zeptala se Amanda, která přistála do dřepu. Postavila se a zadívala se na staré gigantické mašiny.

Craig se otočil, aby mu mohla odečítat ze rtů. „Podle plánu jsme ve strojovně, odkud se ovládala podmořská brána do základny.“ Ukázal na drážkovanou mosaznou stěnu. „Tady máte vrata, která se zvedala a spouštěla, když ruská ponorka kotvila v podmořské jeskyni, položené pod pátým poschodím.“

Rovněž doktor Ogden a tři studenti už skočili do místnosti a nervózně se rozhlíželi kolem sebe.

„A tady budeme v bezpečí?“ zeptala se Magdaleně.

„Určitě bezpečnější,“ odpověděl Craig. „Museli jsme se dostat ze servisních kanálů. Rusové začnou šachty a štolý prohledávat a cestičku si nejdřív vymetou granáty. Horní nory jsou moc na ráně. Tato místnost je dost odlehlá od hlavního komplexu. A nevylučuji možnost, že Rusové vůbec nevědí, že existuje.“

Craig přešel k jediným dveřím, ležícím naproti mořské bráně. Bylo v nich zasklené okénko, jímž nahlédl do úzké spojovací chodby, která vedla do základny. S potěšením zjistil, že je zaplavená téměř až ke stropu. Tudy Rusové neprojdou.

Amanda se naklonila blíž ke Craigovi. „A co Matt a námořníci?“

Craig skousl dolní ret. Přišlo mu zatěžko pohlédnout Amandě do očí. „Nevím. Budou se o sebe muset postarat sami.“

Z pozorovatelný v elektrické rozvodně viděl, jak Washburnová uklouzla, upadla a zburcovala ruskou hlídku. Když pak jeden strážný spustil palbu, na nic nečekal a uháněl ke skupince výzkumníků. Čtveřici, která se vydala vyloupit sklad, Rusové dozajista zabili nebo zajali. Ať tak nebo onak, nemohl se vystavovat nebezpečí a přešlapovat na místě. Proto odvedl zbývající lidi pryč. Řekl si, že lepší bude zamířit dolů než nahoru. A jak se ukázalo, zvolil správně. Z komory s vchodem do přístavu se vyklubal opravdu dokonalý úkryt.

Doktor Ogden se studenty v závěsu se po ledové podlaze opatrně došoural k rozmlouvající dvojici. „Takže se tady schováme a prostě počkáme, až Rusové odejdou?“ zeptal se.

Craig odšoupl dřevěnou bednu s prázdnými lahvemi od vodky. Poslední obyvatelé Ledové stanice Grendel si patrně na konci uspořádali mejdan. Když lahve zacinkaly, šíleně zatoužil po skleničce něčeho ostrého. Hned zahnal chuť a posadil se na jednu z beden, které voda vynesla na hladinu. „Ted' přece už někdo musí vědět, co se tady děje. Jsem přesvědčený, že pomoc je na cestě. Musíme vydržet, dokud nepřijde.“

Amanda dál probodávala reportéra tvrdým, pronikavým pohledem. Craig vycítil, že se nepřestala hněvat. Odmítala opustit původní úkryt. Chtěla nejprve zjistit, jaký osud potkal Matta a námořníky. Dokonce trvala na hlasování – a byla přehlasována.

Craig, neschopný čelit němému obvinění, raději pohlédl stranou. Potřeboval se něčím rozptýlit. Potřeboval odpoutat mysl všech přítomných od neradostné stávající situace. Sáhl pod bundu a vytáhl jeden ze tří svazků, které si přivlastnil ve výzkumné laboratoři. Tady má spoustu hádanek a rébusů, které trosečníkům pomohou zabít čas. Třeba některý z vědců najde klíč k rozluštění záhadného písma.

Amandiny oči se rozšířily a zablýskly, když knihu poznala. „Vy jste to ukradl?“ vyhrkla zlostně.

Craig se ošil a pokrčil rameny. „Vzal jsem první a poslední dva deníky.“ Vylovil z bundy další dva svazky. Jeden podal Amandě a druhý Ogdenovi. „Pomyslel jsem si, že nejlepší bude začátek a konec. Kdo by se zajímal o střední pasáže?“

Amanda a doktor Ogden deníky otevřeli. Studenti biologie hbitě nakoukli profesorovi přes rameno.

„Je to psáno nějakou hatmatilkou,“ poznamenal Zane, nejmladší ze studentů, a zkroutil obličej.

„Ne, ne, je to zašifrováno,“ opravila mladíka Amanda a zalistovala dál.

Craig rozevřel třetí svazek, který spočíval v jeho klíně. Podíval se na úvodní řádky.

ՀԾՈՇԲՏԻՆՅ ՆՔԻԺԴՆԿԸՄ
ԾՈՆԿՈԾՄՄ (ԲՔԻԿԻԺՔՆ)

„Ale co je to za písmo?“ zeptal se. „Azбуka to zcela jasně není.“

Amanda sklapla deník. „Všechny záznamy jsou psány těmito klikyháky. Celému týmu kryptologů dá notně zabrat, než všechno dešifrují.“

„Proč to vůbec zašifrovali?“ prohodil Craig. „Co skrývali?“

Amanda pokrčila rameny. „Šifry se v písemnictví používají od pradávna. Badatelé se už po staletí paranoidně snaží střežit vlastní objevy. Proto v každé době vynalézali nejrůznější způsoby, jak své poznámky utajit. Dokonce i Leonardo da Vinci psal všechny své deníky tak, že je lze přečíst pouze v zrcadle. Převrácený obraz, víte.“

Craig soustředěně hleděl na podivné písmo a pokoušel se nalézt v tajuplných znacích řád či odkrýt jejich význam. Na nic však nepřišel. Pocítil, že něco zde chybí.

Zatímco seděl a marně dumal, ozval se zvláštní zvuk. Zprvu si myslel, že zapracovala fantazie, avšak hluk sílil.

„Co to je?“ zeptala se vyděšeně Magdalene.

Craig vstal.

Amanda se zmateně rozhlédla a hledala u ostatních vysvětlení.

Craig vykročil ke zdroji hluku. Ten vycházel z praskliny ve stěně, kterou probouralo ulomené kolo. Craig se přikrčil a našpicoval uši.

„Já... mám dojem..., že je to štěkání,“ řekl Zane, když se všichni shlukli kolem praskliny.

„Nepochybně je to pes!“ zvolal doktor Ogden.

Craig biologa opravil: „Nikoli pes, nýbrž... *vlk!*“ Konečně to charakteristické štěkání poznal. V uplynulých několika dnech ho slyšel mnohokrát. Jenomže teď jaksí nedávalo smysl. Kde by se tady vzalo? Craig zavrtěl hlavou a v ohromení řekl: „To je *Bane!*“

Tři slepé myši

Λ^εJ^ρΔ^c ʒ^bΛ^ɔ^c 4Λ^εΔ^c

9. DUBNA, ČAS 16:04

LEDOVÁ STANICE GRENDL

Když se plížili spletí ledových štol, Jenny se zastavila a zvednutím zaťaté pěsti dala Banovi znamení, aby zmlkl. Poloviční vlk po jejím boku temně zavrčel a přimáčkkl se těsně k paní jako pravý ochránce. Matt ho vycvičil, aby reagoval i na povely rukou, což byl obzvlášť užitečný nástroj, když si vyšli na lov do lesů.

V tomto případě však pro změnu byli *oni* ta štvaná zvěř.

Oba námořníci strnuli krok za Jenny. Tom Pomautuk ukázal na sprejem namalovaný zelený kosočtverec, který označoval štolu vedoucí doleva. „Tudy,“ zašeptal téměř bez dechu hrůzou.

Jenny ukázala Banovi, aby se ujal vedení. Pes nastražil uši a rozběhl se kupředu. Trojice znovu vykročila.

Během poslední půlhodiny několikrát zahlédli mohutné, zavalité a slizce vyhlížející tvory. Po zkušenosti z prvního setkání s podivným zvířetem si však už věděli rady.

Jenny svírala v ruce signální pistoli. Jak zjistili, světelný záblesk a žár vybuchující světlice dokázaly zvířata dostatečně dezorientovat a udržet daleko od těla. Pokaždé divoce uháněla pryč, ale brzy se vzpamatovala a znovu vyrazila po stopě. Prchající kořisti zbyly už jen dvě světlice, nabitě v dvouhlavňové pistoli. Až je vystřelí, zůstanou bez munice.

Světlo kolem náhle zablikalo a zhaslo. Na dlouhý okamžik se ponořili do neproniknutelné tmy. Tom zaklel a praštil baterkou o stěnu. Světlo se vrátilo.

Kowalski zavrčel: „Kráme mizernej, ani na to nepomysli.“ Baterka, kterou Jenny vzala z nouzové skříňky Twin Otteru, byla staříčká, neboť náležela k původnímu vybavení letadla. Jenny jednou za uherský rok dobila baterie, a když světlo opět zablikalo, v duchu si nadávala za laxní přístup k údržbě, na jejíž rozvrh upřímně řečeno kašlala. „Naskoč, baby,“ zaúpěl Kowalski.

Tom sevřel baterku oběma rukama a mocně jí zatřásl. Zachřestila, avšak nový dech nenabrala. Naposledy zablýskla a chcípla.

Kolem se rozprostřela tma, která tížila jako břemeno. Trojice se přitiskla k sobě.

„Bane,“ šeptla Jenny.

Pocítila důvěrné tření o nohu. Prsty nahmatala srst a poplácala psa po boku. Bane zavrčel tak neslyšitelně, že pouze hmatem vnímala, jak se mu chvějí žebra.

„Co teď?“ zeptal se Tom.

„Světlice,“ navrhl Kowalski. „Jednu zapálíme a poneseme jako pochodeň. Mohla by vydržet, dokud nenajdeme nějakou bezpečnou noru, kam bychom se před těmi monstry schovali.“

Jenny poklepala na signální pistoli. „Bohužel mám už jen dva náboje. Čím potom predátory zastrašíme?“

„Především musíme ty potvory vidět, jestliže si chceme uchovat naději na přežití,“ odsekl Kowalski.

Jenny se proti této logice nevzepřela. S cvaknutím otevřela zbraň a prsty vydolovala jednu světlici.

„Počkejte,“ zašeptal Tom. „Koukněte doprava. Nevidíte světlo?“

Jenny se napjatě zadívala do tmy. Po chvilce tápání upozorovala bod, který mlhavě zářil, jako by probleskoval ledem. „Není to ze základny?“

„Vyloučeno,“ odpověděl Tom. „Měli bychom být ještě daleko od podzemního vchodu do základny.“

„Jo, ale světlo tam je,“ zamumlal neklidně Kowalski a šťouchl do Jenny. „Pojďme si to ověřit. Zapalte jednu světlici.“

„Ne,“ odpověděla Jenny s očima upřenými na dušičkové světélko. Zastrčila světlici zpátky a zavřela zbraň. „Jas by nás oslepoval a zdroj světla bychom ztratili.“

„Co to říkáte?“ Kowalski se podle hlasu vztekal.

„Musíme hledat cestu ve tmě.“ Jenny strčila pistoli do kapsy a dloubala Kowalského. „Uděláme řetěz.“

Kowalski uchopil Jennyinu ruku. Jenny zašmátrala a chňapla Toma za ruku.

„K noze, Bane,“ zavelela tiše, když v čele s Kowalským vykročili.

Jako tři slepé myši zabočili do chodby směřující ke zdroji světla. Postupovali pomalu. Spíš se jen štrachali. Jenny pocítila nepříjemné vnitřní pnutí v čelistech, jako by se samy rozcvakaly, a vibrace za stoličkami, které vždy trvaly jen mžik, ale ostře pronikaly do hloubky. Tohle je provázelo od chvíle, kdy vstoupili do ledových štol. Podivné chvění přičítala generátorům a motorům, které základnu zásobovaly energií, ale nebyla o tom skálopevně přesvědčena. Jestliže se nacházejí daleko od základny, proč se pak zdá, že vibrace sílí?

Zdolali několik dalších zátočin. Světlo se přibližovalo.

„Připadá mi, že se noříme pořád hlouběji a hlouběji,“ poznamenal Kowalski.

Ve tmě jako v pytli mohli stěží posoudit, jestli má námořník správný odhad.

„Asi jsme se hodně odklonili od značkové trasy, po níž jsme šli,“ řekl Tom ustaraně. „Nejspíš brzy zabloudíme.“

„Světlo je jasnější,“ ozvala se Jenny, třebaže si nebyla jistá, protože oči mezitím přivykly temnotě. Uvnitř hlavy pocítila dráždivé svědění. *Co to ksakru je?*

„Mně to připomíná příběhy o Sedně, které mi vyprávěl dědeček,“ zašeptal Tom.

„O Sedně?“ zeptal se Kowalski.

„Jednom z našich božstev,“ odpověděla Jenny. Uvědomovala si, že by ve vlastním zájmu neměli tolik mluvit, jenže ve tmě zvuk lidského hlasu velice uklidňoval. „Či eskymáckých duchů. Příbuzných vašich Sirén, námořníku. Víla Sedna září jako světlušky. Traduje se, že vábí rybáře do moře svitem tak dlouho, dokud neutronou.“

„Nejprve netvoři, teď světélkující duchové... Já Arktidu vážně nenávidím.“ Kowalski v rozčilení zmáčkl Jennyiny prsty.

Pokračovali mlčky, každý ponořený do vlastních myšlenek a obav.

Jenny naslouchala, jak Bane cupitá a hopká po jejím boku.

Po půlminutě prošli zatáčkou, za níž se vynořil zdroj světla. Linulo se z ledové jeskyně, či přesněji od její zadní stěny, která se provalila dovnitř. Led se třpytil jako krystaly safíru, které házely odlesky, a ten jas bodal do očí zmámených tmou.

Rozpustili řetěz a husím pochodem se vydali kupředu.

Kowalski vstoupil do sluje první a pátravě se rozhlédl kolem sebe. „Slepá ulička,“ oznámil.

Tom a Jenny se připojili a zkoumali pobořenou stěnu.

„Ale odkud vychází to světlo?“ zeptala se Jenny.

Obratem se dočkala odpovědi.

„Haló!“ zavolal ženský hlas kdesi za zdí.

Bane na oplátku zaštěkal.

„Neříkejte mi, že tam doopravdy číhá Sedna,“ zavrčel Kowalski.

„Ne, tedy pokud se nenaučila anglicky,“ odvětil Tom.

Jenny utišila Bana a vykřikla: „Haló!“

„Kdo je tam?“ zavolal tentokrát mužský hlas.

Jenny dostala málem šok, když ten hlas poznala. „Craigu?“

Po krátké přestávce se ozvalo: „Jenny?“

Jenny si pospíšila k popraskané stěně a za vyvaleným ledovým balvanem objevila svislou škvíru ve stěně, z níž proudilo světlo. Prasklinou širokou pou-

hých pět centimetrů uviděla obličej. Byly vzdálené jen metr. Jenny vyhrkly z očí slzy.

Jestliže je tam Craig, pak tam je určitě i Matt...

„Jak...? Co tady děláte?“ zeptal se Craig.

Dřív než Jenny odpověděla, Bane se znovu rozštěkal. Otočila se, aby psa uklidnila, avšak on stál čelem ke vchodu do sluje.

U ústí štoly, jíž přišli, uviděla rudé oči, v nichž se odráželo matné světlo. „Do prdele,“ vyhrkl Kowalski.

Tvor se vevalil do jeskyně a výhružně odfrkoval. Byl to nejmohutnější kus, s jakým se dosud v podzemí setkali.

Jenny vytrhla z kapsy signální pistoli, zamířila a vystřelila. Ohnivý ocas obloukem prolétl napříč jeskyní a dopadl mezi přední nohy zvířete. Světlice vybuchla a oslnivým zábleskem všechny oslepila.

Zvíře, orámované září, se vzepjalo na zadní, opět se spustilo na zem a s mrštností, jakou by od takové hory masa nikdo nečekal, pozpátku vycouvalo do chodby, pryč od ohňostroje.

Tom a Kowalski opatrně postoupili blíž k prahu sluje a slídili v temnotě.

„Nevěřím, že tam ta potvora zůstane dlouho,“ řekl Kowalski.

Jenny sevřela zbraň. „Zbyla mi už jenom jedna světlice,“ sdělila a otočila se k prasklině ke stěně. „Pak nemáme nic, čímž bychom je odehnali.“

Craig slyšel, co říká. „Jsou to grendelové. Našli v útrobách ledového ostrova zimoviště. Přebývají tady už tisíce let.“

Jenny odsunula dozajista zajímavé novinky stranou a položila nejkrajnější otázku, která se jí honila hlavou: „Kde je Matt?“

Craig povzdechl a vzal si chvíli na rozmyšlení. „Rozdělili jsme se. Druhá skupina je v základně, ale bohužel nevím kde.“

Jenny vycítila, že něco zůstalo nevyříčeno, avšak nyní neměla čas na výslech. Proto řekla: „Potřebujeme najít cestu ven z bludiště. Odporučela se nám baterka a na obranu máme všeho všudy jednu světlici.“

„Jak jste se sem dostali?“ zeptal se Craig.

Jenny neurčitě máchla rukou kamsi dozadu. „Větrací šachtou. Vede na povrch.“

„Jak vidím, tam venku už přestalo být bezpečno. Máme tady nějaké nářadí. Začneme hned kopat. Rozšíříme prasklinu, abyste se mohli prodrat k nám.“ V Craigově hlase však zaznívalo plno pochybností.

Ledová zeď byla metr tlustá. Ručním nářadím to nikdy nezvládnou.

Za Craigem se ozval ženský hlas – tentýž, který předtím volal. „A co se podívat, jestli v barelech zbylo palivo do motorů, které otvírají a zavírají mořskou bránu? Mohli bychom namíchat pořádný Molotovův koktejl a odstřelit kus zdi, aby vznikl průchod.“

„Vydržte, Jenny.“ Craigův obličej zmizel ze škvíry.

Jenny slyšela tlumený hovor. Lidé za zdí se přeli. Hledali řešení. Zaslechla cosi ve smyslu, že hluk by spustil poplach a přivolal Rusy. Ohlédla se ke světlici, která pozvolna dohasínala. Raději by brala Rusy, na jejichž straně svítá alespoň slabá šance na přežití.

Craig znovu nakoukl do praskliny. „Něco zkusíme. Vy se stáhněte co nejdál.“

Do praskliny vklouzl jakýsi had. Jenny matně rozpoznala hubici hadice, která smrděla petrolejem a naftou.

Rychle odstoupila od stěny. Kowalski a Tom s Banem po boku dál hlídali stolu.

V prasklině vyšlehl plamen, jenž se s mocným zaručením jako ohnivý jazyk vymrštil k Jenny. Padla na záda těsně před tím, než jí ohnivá koule prolétla před obličejem. Žár jí sežehl obočí.

„Jste v pořádku?“ vyjekl Kowalski, který se okamžitě přihnal na pomoc.

Jenny ho odstrčila. „Myslím, že se už nemusím bát, že mi upadne špička nosu. Dokonale rozmrzla.“

„Měla jste velký štěstí. Klidně jste mohla přijít o celý nos.“

Trhlina vypadala jako pekelný kotel, z něž vyšlehovaly plameny do jeskyně. Kolem syčela pára a v oblacích se vznášela ve vzduchu. Stěny, strop, podlaha i těla v mžiku zvlhly. Do jeskyně se vlily ohnivé potůčky.

Plameny tančící po ledě vytvářely surrealistický obraz. „Snaží se roztavit led. Udělat pro nás průchod dovnitř,“ uvědomila si Jenny.

Ohnivé pramínky si vymílaly v podlaze koryta a prokousávaly se stále blíž ke skupince, kterou zatlačovaly dozadu.

Kowalski se zamračil. „Doufejme, že nás dřív neusmaží.“

ČAS 16:12

Amanda držela hubici hadice, zatímco student biologie Zane se potýkal s ruční pumpou. „Udržujte stálý tlak, co nejvyšší,“ přikázala Amanda, šklubla pákou uvolňující průtok a nastříkala do ohně v prasklině víc paliva. Počínala si opatrně, aby se plameny nesklonily k hadici. Musela dávat velký pozor a nepřetržitě dbát, aby tlak směřoval ven. Bylo to jako snažit se přidávat lehčí palivo do plápolajícího topeniště, když doma rožnili.

Craig stál kousek od praskliny a rukou si jako štítem chránil obličej. Kolem se valila pára smíšená s oblaky dýmu. Pod nohama jim tekly stružky vody napájené tající ledovou přehradou. Na několika místech hořely olejové skvrny, které s sebou do komory spláchla voda. Biologický tým malá ohniska hasil

dekami a požárníckými plachtami, které našli v zásobách uložených na polích.

Craig se obrátil k Amandě. „Už jsme na půl cesty skrz.“

„A jak se škvíra rozšířila?“ zeptala se Amanda.

„Zhruba na pětáctýřicet centimetrů, což je sice dost úzké, ale doufám, že bokem se protáhnou dovnitř.“

Amanda přikývla a zručně pokračovala ve žhářské práci. Museli to udělat. Nicméně nechtěli roztavit tak široký průchod, aby do strojovny proklouzli i grendelové.

Grendelové však nepředstavovali jediné nebezpečí.

Z pozorovatelný u dveří zamávala Magdaleně, aby upoutala Amandinu pozornost, a ústy naznačila: „Stop!“

Amanda zavřela přívod hadice.

Studentka biologie se přitiskla ke stěně vedle dveří a palcem ukázala ke spojovací chodbě. „Vojáci,“ špitla.

Craig přešel k Magdaleně, vykoul okénkem a přikrčil se. Otočil se čelem k Amandě. „Rusové nejspíš vyrazili dveře na druhém konci chodby. Úsek, který ústí sem, téměř až ke stropu vyplňuje led. Ale určitě zahlédli záblesky plamenů.“

„Ale nemohou přece vědět, že jsme tady my,“ řekl Ogden žmoulající ohnivzdornou plachtu.

Craig zavrtěl hlavou. „To ne, ale začnou pátrat, jak požár vznikl. Nechtějí, aby základna vylétla do povětří, dřív než tady se vším skončí.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Amanda, která se snažila modulovat hlas do šepotu.

Craig šlehl očima k prasklině. „Jelikož tento plán se podělal, přejdeme na nový.“

„Cože?“ vyhrkla Amanda v ohromení.

Craig pohodil hlavou. Jeho obličej se proměnil a dostal neobvykle tvrdý výraz. Poté Craig povytáhl z kapuce parky zdrhovací šňůru, jejíž konec přiložil k uchu, a zvedl límec, jehož cíp si přitiskl na krk.

Amanda strnule sledovala jeho rty.

„Delto jedna, zde Osprey. Slyšíte mě?“

ČAS 16:16

„Delto jedna, odpovězte,“ opakoval naléhavěji Craig.

Potom napjatě naslouchal. Miniaturní vysílačka UHF, schovaná v prošívané vložce bundy, měla daleký dosah a byla schopná vydávat tak silný signál, že pronikl i horami ledu. Nicméně vyžadovala speciální přijímač s diskem zamí-

řeným přesně na Craigovy souřadnice, aby vysílaný signál zachytil. Druhá vysílačka s talířem se nacházela ve styčném táboře Delta Force, vzdáleném odtud šedesát čtyři kilometrů. Jednotka měla Craiga tak říkajíc pod dozorem od včerejška, od chvíle, kdy přiletěl na Omegu.

Zatímco stačilo zašeptat, aby se dovolal *ven* a spojil se s týmem Delta spadajícím pod jeho velení, domácí *příjem* silně pokulhával. Na rozdíl od druhé strany měl Craig pouze eloxované vlákno vetkané do prošívání bundy, které v hlubokém podzemí obaleném tunami ledu sloužilo jako velice chabá přijímací anténa. Potřeboval se dostat ven ze zamrzlé díry, aby získal čisté spojení.

Přesto k němu konečně dorazilo slabé a místy vypadávající hlášení:

„Delta..., *příjem*“

„Jak si stojíte?“

„Terč... *potopen. Omega obsazena. Čekáme další rozkazy.*“

Craig si dovolil vychutnat nával uspokojení. *Drakon* byl smeten ze šachovnice. Vynikající! Přitlačil mikrofon těsněji na hrtan. „Delto jedna, zajištění fotbalového míče ohroženo. Vyjmutí komplikuje přítomnost Rusů. Jakýkoli přímý zásah z naší strany by u nepřítele mohl vyvolat obrannou reakci, což znamená zničení základny se všemi materiály. Pokusím se dostat na čistý vzduch. Pak se vám ozvu ohledně evakuace. Pohnete se z místa pouze na můj rozkaz!“

Odpověď uvedla nelibozvučná předehra atmosférické poruchy a poté se praskáním proklubaly kouskované věty: „... *potíže... dva vrtulníky havarovaly... muži na zemi... pouze jeden pták dosud létá.*“

Do prdele, v duchu zaklel Craig, jenž se musel vzdát pokusů zjišťovat, co se stalo. Spojení se pořád přerušovalo, ale jistojistě teď věděl, že ruská ponorka byla vyražena z boje. „Jste mobilní?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Držte Omegu. Evakuační tým zmobilizujte pouze na můj rozkaz. Pokusím se dorazit k vám.“

„... *jedna... rozumím.*“

„Osprey končí.“ Craig dal olivku od ucha a škulbl za zdrhovací šňůru, která v mžiku zajela do kapuce. Vzápětí shledal, že skupinka na něj strnule civí vykulenýma očima.

„Kdo jste?“ zeptala se Amanda.

„Mé skutečné jméno není důležité. Pro teď plně postačí Craig.“

„Potom tedy *čím* jste?“

Craig stiskl rty. K čemu by ve stávající situaci byly dobré vytáčky? Jestliže má zachránit složky s neocenitelnými daty, bude potřebovat spolupráci všech kolem. Proto odpověděl na rovinu: „Jsem od CIA. Spojka se zvláštním útva-

rem. Nyní dočasně pověřený velením nad jednotkou Delta Force, která získala Omega nazpět.“

„Omega je osvobozena?“ vyhrkla Amanda.

„Ano.“ Craig mávl rukou k prasklině. „Nicméně tato skutečnost nám bohužel nepomůže. Potřebujeme se dostat ze základny.“

„Jak?“ zeptal se zmateně doktor Ogden.

Craig znovu ukázal na prasklinu ve stěně. „Ti lidé nějak proklouzli až sem. Neboli vyklouzneme ven stejnou cestou.“

„Ale co grendelové?“ vyjekla zděšeně Magdaleně.

Craig přešel k bedně s prázdnými lahvemi od vodky, kterou předtím odsunul stranou, a přeměřil očima celý hlouček. „Abychom přežili, musíme spojit síly a pracovat jako správná parta.“

ČAS 16:17

Jenny zpozorovala, jak v prasklině opět vyšlehly plameny, a bez meškání uskočila dozadu. *Díky bohu...*

Před chvílí, když oheň na čas odumřel, si dodala odvalu, opatrně přistoupila blíž a nakoukla do ohniska požáru. Ledová zeď v okolí praskliny byla tlustá již jen třicet centimetrů a sama prasklina se rozšířila v úzký, avšak průchodný otvor.

Už se téměř probourali do jeskyně, zajásala.

Když se pak nic nedělo, měla obavy, že došlo palivo. Slyšela úzkostné šeptání, jak se radili. Potom se hadice znovu objevila v otvoru, což Jenny donutilo ustoupit do bezpečnější vzdálenosti.

A nyní plameny opět šlehal a hladově se prokousávaly zbývajícím ledem. Věc se podařila. Přesto Jenny nepřestávala tajit dech. Otočila se k Tomovi a Kowalskému.

Dvojice spolu s Banem střežila chodbu a bedlivě sledovala, jestli se neblíží predátoři.

Tom zachytil Jennyin pohled. „Číhá tam. Vidím, jak se tam hýbají stíny.“

„Potvora se nechce vzdát potravy,“ přísolil si Kowalski. „Dokud hoří oheň, bude se držet zpátky,“ řekla Jenny a tiše dodala, „doufám.“

„Což mi napovídá,“ ozval se Kowalski, „že si mám k příštím narozeninám přát plamenomet – pro všechny případy.“

Jenny upírala oči do temné štoly a snažila se rozlousknout, co se tam schovává. Vybavila si, že Craig ta zvířata nazval grendelové. Žádný takový druh neznala a v životě se s ničím podobným nesetkala. Zнала eskymácké mýty o bílých duchách, kteří vycházejí z oceánu, aby ulovili a odtáhli s sebou mladé muže a ženy. Dokonce slyšela, jak si lidé takové příběhy vyprávějí, jako by se

skutečně staly, což přičítala hloupé pověřivosti vlastního národa. Nyní si již nebyla tak jistá.

Zuřivost ohně opět ustala a skomírající plameny nanovo přilákaly Jennyinu pozornost. *Co se bude dít dál?*

Jenny čekala. Když se plameny proměnily v ostrůvky malých ohnivých jazyčků, popošla dopředu a chystala se zavolat. Vtom se úzkým průlezem prodrala temná postava, celá zakuklená v mokré dece.

Odhodila deku a jasné světlo odhalilo vysokou štíhlou ženu, oblečenou v modré přiléhavé termální kombinéze. Světlo vycházelo z havířské lampy, kterou držela v ruce. Žena lampu pozvedla.

„Doktorka Reynoldsová!“ vykřikl Tom.

Jenny znala jméno ředitelky výzkumné polární základny Omega zatím jen z doslechu.

„Co to má znamenat?“ zeptal se udiveně Kowalski a máchl paží k roztavené prasklině, již se protahovala další postava. „Proč lezete ven? Já myslel, že my jdeme k vám.“

„Změna plánu,“ oznámila Amanda a okoukla novou společnost. „Vypadá to, že venku je bezpečněji než uvnitř.“

Na stvrzení jejích slov třeskl za zdí výstřel z pušky dokreslený zazvoněním kovu o kov.

Druhá postava ze sebe setřásla deku. Byl to Craig, který pomohl další osobě vysoukat se z praskliny. „Nechci vás strašit, ale řítí se sem Rusové,“ sdělil.

Do sluje se prodrali ještě tři muži a žena. Všichni se tvářili vyčerpáně. Bane se jal příchozí očíhávat, přičemž se jim proplétal mezi nohama.

Nejstarší muž ve skupině se obrátil na Craiga: „Rusové střílejí do dveří.“

„Patrně se snaží přišpendlit nás na místě,“ řekl Craig. „A vsadil bych se, že další vojáci už prohledávají kanály technického zázemí.“

Kowalski ukázal k průlezu. „Když zvážím, co si na nás brousí zuby v termištěti, troufám si navrhnout, abychom raději zalezli dovnitř a zamávali na Rusy bílou vlajkou.“

„Smrt číhá všude kolem,“ prohlásil Craig a zavrtěl hlavou. „Máme s sebou rachejtle, takže můžeme grendely vyzvat na souboj.“ A vytáhl z kapsy láhev se starou etiketou vodky, naplněnou tmavožlutou tekutinou a zazátkovanou schumlaným útržkem hadru. „Máme celkem deset kusů. Jestliže vám grendely udržely od těla světlice, pak naše podomácku vyrobené molotovy to zvládnou také.“

„Co tedy podnikneme?“ zeptala se Jenny.

„Vylezeme na povrch,“ odpověděl Craig. „Vaší větrací šachtou.“

„A já si už začal zvykat na zdejší pohodlí,“ utrousil Kowalski.

Jenny zavrtěla hlavou. Ten ztřeštěný plán se jí vůbec nelíbil. „Nahoře se nikde neschováme a prostě zmrzneme. Sněhová vánice ještě pořád zuří.“

„Nepotřebujeme skrýš,“ řekl Craig. „Musíme doběhnout k zaparkovaným vozidlům a vyrazit k Omeze.“

„Přímo do náruče Rusům, aby...“

Amanda Jenny přerušila. „Omegu osvobodila jednotka Delta Force. Nám by postačilo dojet na evakuační shromaždiště.“ Jenny v ohromení oněměla.

Kowalski zakoulel očima. „Skvělý. Fakt k posrání. My utečeme z bohem zapomenutého místa těsně předtím, než ho osvobodí zvláštní útvar! Měli jsme to líp promyslet a načasovat.“

Jenny konečně našla řeč. „Jak to všechno víte?“

Amanda ukázala palcem na Craiga. „Váš přítel je od CIA. Řídící operátor Delty.“

„Cože?“ Jenny se švihem otočila ke Craigovi.

Sotva si pohlédli do očí, za zdí propukla střelba. „Musíme zvednout kotvy,“ řekl Craig. „A najít větrací šachtu.“

Jenny zůstala stát na místě jako přimražená. V hlavě se jí roztočila kolečka, jak se snažila vstřebat čerstvou informaci. „O co tady ksakru jde?“ vybuchla.

„Všechno vám vysvětlím později. Teď není čas na dlouhé hovory.“ Craig se dotkl její paže a o poznání jemněji dodal: „Upřímně se vám omlouvám. Nemíním jsem vás do toho zatahovat.“

Proklouzl kolem Jenny, laciným zapalovačem zapálil první Molotovův koktejl a vykročil ke štole. U ústí se zastavil a hodil láhev daleko před sebe.

Láhev vybuchla a hořící obsah vyšpláchl do chodby, v níž se rázem rozsvítilo. Jenny zahlédla jen zákmit, jak sebou zvíře mrsklo a vlétlo do zatačky. Nepochybně utíkalo pryč.

„Pojďme,“ řekl Craig a zamířil k infernu. „Nemáme moc času.“

ČAS 16:28

Zatěžkaný částí lupu, který ukořistili ve zbrojnici, stoupal Matt po žebříku přibitém k ledové stěně šachty. Nad sebou viděl pouze podrážky Greerových bot. Na vrcholu žebříku se velitel Bratt vplazil do vodorovného kanálu a otočil se, aby tužkovou baterkou zavěšenou na krku posvítíl dolů. Poté pomohl Greerovi vyhoupnout se ze žebříku do těsné štoly.

Když Matt šplhal vzhůru, ohlédl se. Washburnová se zdržela v údržbářském kumbálu, aby pohlídala dva tunely, které tam ústily. Stála tam se zdviženou puškou. Nechtěla nic ponechat náhodě. Výstup do druhého poschodí úspěšně zvládli a nyní se prodírali do jedničky.

Matt zdolával poslední příčle žebříku. Dolů se napřáhla paže, drapla kapuci jeho bílé parky a vytáhla ho nahoru.

„Po civilistech ani stopa?“ zeptal se Matt, který funěl pod tíhou zbraní a granátů nacpaných v kapsách.

„Ne. Mohli utéct jinudy. Musíme pouze doufat, že našli bezpečný úkryt,“ řekl Bratt.

Matt popolezl za Greerem o kus dál, aby udělal prostor pro Washburnovou. Brzy se všichni plazili jako hadi ledovým tunelem: Greer v čele a Bratt na zadním voji.

Postupovali mlčky. Měli velice jednoduchý plán: vylézt do nejvyššího patra, najít slabé místo v ruské obraně a prostřílet se ven ze základny, na což měli pouze jeden pokus. *Polar Sentinel* vysadil na ledový příkrov SLOT. Bratt věděl, kde telekomunikační bóji nenápadně schovali. Když se dostanou na svobodu, měli naději, že se jim podaří dorazit k jednosměrné vysílače, ručně odeslat Mayday a mezi ledovými štíty a jeskyněmi na povrchu vyhledat nějaké přístřeší. Pod pláštěm blizardu by si s Rusy mohli hrát na kočku a myš tak dlouho, dokud nepřijde pomoc.

V mezičase by zároveň sloužili jako návnada, která odpoutá pozornost nepřítelů od civilistů schovávajících se dosud v základně.

Parta se dostrachala do dalšího kumbálu, který ležel někde mezi druhým a prvním poschodím. Když lezli dovnitř, počínali si mnohem opatrněji než předtím. Rusové určitě zahájí průzkum v horních sférách, jelikož očekávají, že uprchlíci se pokusí uniknout na povrch.

Greer vlezl do komory první. Uchopil baterku a kuželem světla přešel po podlaze, aby ověřil, jestli tam nejsou nějaké čerstvé otisky bot. Pak zvedl palec na znamení, že vzduch je čistý.

Matt se vplazil dovnitř a natáhl se na záda.

Vtom se ledová zem otřásla. Ke skupině dolehl třesk – tlumený, ale přesto dost hlasitý. Matt se stulil do klubíčka. Následně zarachtala salva, jenomže ty výstřely zněly jako praskání výbušných žabek.

„Co se k čertu...“, zamumlal Matt.

Ve vzduchu tančily ledové krystaly setřesené ze stropu a stěn. Matt se podíval na mariňáky, kteří se již shromáždili v plném počtu. Jejich obličeje přímo zářily.

„Tak mi prozradte, co je to za vtip,“ řekl Matt otráveně a narovnal se.

Greer ho přátelsky dloubl do ramena. „Zdá se, že Rusové konečně našli mrtvé kamarády, které jsme nechali ve třetím poschodí.“

„Před odchodem jsme ve zbrojnici nastražili past,“ dodala Washburnová s chladným, spokojeným úsměvem. „Ten rozruch by měl Rusy zbrzdit. Budou obezřelejší, jelikož vědí, že jsme ozbrojeni.“

Matt přikývl, avšak stále se třásl. Tolik krve prolito za jediný den, jenž zdaleka nekončil. Snad postě od chvíle, kdy se vrátil od zbrojnice, ho přepadly obavy o osud Jenny a jejího otce. Strach o milované bytosti otupil jakýkoli soucit s oběťmi na straně protivníka. Věděl, že musí jít dál. Nikomu nedovolí, aby se postavil mezi něj a Jenny. Toto rozhodnutí Matta zděsilo a zároveň zahřálo u srdce. V uplynulých třech letech dovolil, aby hoře a staré bolesti postavily mezi nimi zeď. Pocity účasti mu nyní připadaly řídké jako studený vzduch kolem.

Skupina se opět zvedla, aby pokračovala v trnité cestě vzhůru do nejvyššího poschodí.

Zdolali další dva žebříky propojené mrazivými kanály, když zaslechli nejasné hlasy a pokřikování. Plně ve střehu se tiše vydali za zvukem. Dorozumívali se pouze ručními signály. Potom zhasli baterky.

Zpředu pronikalo do tunelu slabé světlo. Zamířili ke zdroji: podlouhlé mříži v jedné stěně tunelu. Sunuli se kupředu s vrcholnou opatrností.

Bratt v čele se doplazil k zamřížovanému větráku a nakoukl do sousední místnosti. Po delší chvíli se proplížil za mříž, otočil se, ukázal na Matta a mávnutím ho přivolal.

Matt se zatajeným dechem po čtyřech dolezl k větracímu oknu, sklonil hlavu a začal špehovat. Poklop se otevíral do kantýnské kuchyně, která kdysi vyvařovala základně. Jednu stěnu lemovaly sporáky, druhou police a skříňky a většinu volného prostoru vyplňovaly stoly a pulty. Do hlavní haly vedly dvoukřídlové lítací dveře.

Ruský voják s baterkou v ruce přidržoval jedno křídlo dveří otevřené. Stál zády ke zdi, za níž se schovávala čtveřice, a mluvil s druhým vojákem.

V hlavní hale se míhaly kužely baterek. Muži běhali nahoru a dolů po centrálním schodišti a pokřikovali na sebe. Po schodech vystoupil voják zbrocený krví. Na rukávu parky měl červený kříž. Zavolal, obrátil se a s několika muži v patách se opět vydal dolů.

Dvojice vojáků se konečně pohnula z prahu kuchyně a nechala lítací dveře, aby za nimi zapadly. Odvedle pronikalo dovnitř čtvercovým oknem ve dveřích stále dost světla z poskakujících baterek. Matt koukl na Bratta.

Velitel se přisunul blíž a zašeptal Mattovi do ucha: „Zahrajete si znovu na Rusa?“

„Jak to myslíte?“ zamumlal Matt, i když odpověď znal, dřív než otevřel pus. Jako jediný ze skupiny měl na sobě zabavenou bílou parku.

„Nabízí se nám jen hrstka příležitostí. V poschodí je stále ještě tma. Všichni jsou otřesení. S kapuci na hlavě byste mezi nimi mohl projít bez povšimnutí.“

„A udělat co?“

Bratt ukázal na zavřené lítací dveře. „Být našima očima.“

Matt poslouchal, jak Bratt překotně vykládá plán, který narychlo sestavil. Srdce v hrudi mu bušilo jako zvon, ale přistihl se, že přikyvuje.

Bratt zakončil slovy: „Ve shonu a zmatku, který způsobil náš nastražený výbuch, bychom mohli mít lepší šanci.“

„Tak jdeme na věc,“ řekl Matt na souhlas.

Washburnová hbitě využila jeden z víceúčelových háků, aby uvolnila mříž.

Jakmile větrák otevřela, Bratt se dotkl Mattovy paže. „Celý plán závisí na vaší pohotovosti a akceschopnosti.“

„Já vím.“ Matt se zhluboka nadechl. „Strašně rád bych pro tuhle akční scénu našel dostatečně silnou motivaci.“

„A co takhle zachránit si kejhák?“ zamružel zezadu Greer.

„Jo, to by vcelku šlo.“ Matt se protáhl větracím otvorem a vstal. Napjatě se zadíval na dvoukřídlové dveře.

Ostatní rovněž vlezli do kuchyně a zaujali pozice, aby se kryli. Pohybovali se rychle. Nesměli ztrácet čas.

Bratt vrhl na Matta tázavý pohled. *Připraven?*

ČAS 16:48

Jenny šla vedle Craiga a z druhé strany pevně přidržovala Bana, aby se náhodou nevypravil na lov. Kowalski vpředu hodil do dlouhého tunelu další zapálenou nálož. Vybuchla a na podlahu a stěny rozprskla skleněné střepy a gejzír plamenů. Cesta byla volná.

V posledních dvaceti minutách nezahlédli ani jednoho grendela.

Doktor Ogden jako zkušený biolog podal vysvětlení: „Ti tvorové žijí ve tmě a mrazivém chladu. Díky přirozené zvědavosti je světlo a teplo přitahuje, ale naše bomby jsou pro jejich senzorický aparát přílišná zátěž. Způsobují bolest a dezorientaci. Proto grendelové utíkají.“

Až dosud se prokázalo, že doktorovy závěry platí. Skupině se podařilo bez újmy dorazit k původní značkové trase, aniž došlo k přímému střetu s predátory, a nyní se proplétala hlubinami ledového ostrova a mířila k větrací šachtě. Jediný rozruch způsobila ozvěna výbuchu, která se nesla z dálky, odněkud shora. Všichni se v leknutí zastavili, neboť podzemní chodby se roztráslly. Výbuchy se však neopakovaly a otřesy ustaly, a tak pokračovali v cestě.

Za Jenny šla Amanda, která tiše rozmlouvala s biology. Tom, vyzbrojený dvěma molotovými, ostrážitě kryl skupině záda.

Craig se tlumeným hlasem snažil Jenny objasnit vlastní úlohu ve hře. „Vyslali mě jako předvoj, abych provedl základní chirurgický zákrok. A našel a zabezpečil důležitá akta. Jenže Rusové zřejmě chytili vítr, odhalili moji masku

a poslání a pokusili se mě zneškodnit už na Aljašce. Kdyby nebylo Matta, určitě by uspěli, a to na celé čáře.“

„Mohl jste nám to říct.“

Craig si povzdechl. „Jsem vázán přísnými rozkazy. Pouze okruh vyvolených smí znát jádro věci. Tak stanovili nejmocnější z mocných. Obzvlášť po útoku na zátoku Prudhoe se sázky zvýšily. Já se sem *musel* dostat.“

„Kvůli nějakým budoucím možnostem výzkumu na poli kryobiologie?“ Jenny se pokusila představit si cisterny se zmrazenými těly. Zdálo se to nemožné, příliš nestvůrné.

Craig pokrčil rameny. „Mám své rozkazy.“

„Ale vy jste nás bezohledně využil.“ Jenny se vybavily řeči, které reportér vedl na palubě Twin Otteru poté, co výbuchy proměnily Prudhoe v peklo. S nevinnou tváří je zmanipuloval. „Hrál jste si s námi.“

Craig se omluvně usmál. „Co na to můžu říct? Jsem prostě mistr. Dělán svou práci dobře.“ Jeho úsměv zvadl a on s povzdechem dodal: „Musel jsem využít zdroje, které byly po ruce. Vy jste měli jediný dopravní prostředek, který by proklouzl pod ruskými radary. Znovu se velice omlouvám. Ani ve snu by mě nenapadlo, že spadneme rovnýma nohama do takové kaše.“

Jenny se soustředila na cestu, neboť se blížili ke kraji úseku zpustošeného vybuchlým molotovem. Jednu otázku si nechala pro sebe. *Ještě stále si s námi pohráváš, ty prevíte?*

Craig povídal dál, i když to znělo, jako by mluvil pro sebe. „Teď se hlavně musíme dostat ze základny a uklidit se do bezpečí. Potom může nastoupit Delta, plnou silou zaútočit a zajistit toto místo. Pak bude po všem.“

Jenny přikývla. *Bude po všem... Kéž by to bylo tak snadné.* Jednou rukou nepřetržitě držela Bana. Potřebovala cítit tu čistou, nekomplikovanou věrnost po svém boku. Bylo v tom však něco víc, což si dovolila připustit. Bane představoval rovněž pouto s Mattem. Hmotné pouto, jehož se mohla dotýkat. Prsty podrbala psa na hřbetě a skrz srst pocítila teplo jeho těla. Craig jí vylíčil, jak se Matt spolu s námořníky na základně pokusil vyloupit starý zbrojní sklad.

Nikdo nevěděl, jak přepadení dopadlo a jaký osud odvážlivce potkal.

Bane se Jenny přitiskl k noze, jako by vycítil její strach.

„Vidím větrací šachtu!“ zavolal přes rameno Kowalski.

Skupina přidala do kroku. Jenny převedla Bana přes spáleniště. Pozorně se vyhýbala hořícím loužím, které zbyly z vybuchlého molotova. V žáru se vznášel dusivý, ukoptěný kouř z pálících se uhlovodíků. Led tál a voda stékala pod nohy jako kluzký, zrádný sliz. Ohnivé potoky vyoraly v ledové podlaze brázdy.

Jakmile přešli ohnivé pole, cesta opět potemněla. Kowalski v čele zvedl lampu nad hlavu.

Vpředu u levé stěny se ve stropě štolý černal otvor. Dolní konec větrací šachty.

Skupina se shromáždila pod černou dírou. Jenny stoupla na špičky, natáhla krk a zadívala se do tmy. Teď vše záviselo na ní. Šachta měla příliš příkrý spád, takže nahoru se nedalo vyšplhat jen holýma rukama a nohama. Tom podal Jenny cepín, který studenti biologie našli tam ve strojovně. Jenny cepín potěžkala, přezkoumala vyváženost a přezkoušela to nejdůležitější – ostrost hran a hrotu.

Doktorka Reynoldsová si sedla na podlahu a rozepnula a sejmula z bot mačky. „Měla bych jít já,“ řekla a pozvedla cepín, který schraňovala od chvíle, kdy opustila mrtvého McFerrana.

„Mně budou také pasovat,“ prohlásila rozhodně Jenny. „A jsem dobrá horolezkyň. Na Aljašce jsem pokořila řadu ledovců.“ Taktně pominula fakta, která již probrali. Mačky byly pro nohy přítomných mužů moc malé a Amandu stavěla do velké nevýhody hluchota, kdyby se v šachtě dostala do nesnází.

Doktorka Reynoldsová předala Jenny ocelové mačky.

Jenny si je rychle připnula na boty. Se špičatými hřeby za podrážkách zdolá výstup snadněji a cepín měla na pomoc i na obranu.

Když vstala, Tom jí předal dva molotovы, které zůstaly v záloze. „Upustil jsem lano hned vedle vchodu... tam, kde nás napadl ten... Když přivážete lano k odsunutému mříži nahoře, mělo by dosáhnout tak akorát sem.“

Jenny přikývla a vstrčila zápalné bomby do kapsy parky. „Zvládnou to. Dejte mi pozor na Bana. Grendelové ho mají na drátě. Nedovolte, aby utekl.“

„Ujišťuji vás, že se nehne ani na krok. A do šachty půjde nejdříve on a mě bude mít za zadkem.“

„Díky, Tome.“

Kowalski zvedl nohu ohnutou v kolenu a nabídl dámě ruku, aby jí pomohl vyhoupnout se nahoru. Jenny vylezla po vysokém námořníkovi jako po žebříku, ponořila se do šachty, vytáhla se výš a zakopla mačky do ledu. Ostré hřeby se zabořily hluboko a pevně držely.

„Buďte opatrná,“ zavolal Kowalski.

Jenny vypověděl hlas, takže nemohla ujistit ani rytíře od mariňáků, ani sebe, že si dá setsakramentský pozor. Vydala se vzhůru šachtou, aby využila všechno, co ji otec naučil, když spolu před lety zlézali ledové štíty. *Po celou dobu musíš mít dva opěrné body.*

S oběma chodidly zabodnutými do stěny vzpřáhla paži a zasekla cepín do ledu. Jakmile se ujistila, že nepovolí, posunula jednu nohu nahoru a zakopla mačku. Nadechla se, posunula druhou nohu nahoru a zakopla mačku.

Postupovala příšerně pomalu. *Pomalou rovná se bezpečně*, zaševelil jí v uchu otcův hlas.

Jak se krok za krokem propracovávala šachtou, při pomyšlení na otce si dovolila pocítit kapku úlevy. *Alespoň táta je v bezpečí. Velitel Sewell slíbil, že se o něho postará, a když základnu obsadila jednotka Delta, už mu nic nehrozí.*

Nyní se ona musela přičinit, aby se všichni dostali do bezpečí. *Ale co Matt?*

Jennyina levá noha vyklouzla ze záseku a sjela po ledu. Jenny přimáčkla břicho ke stěně. Zůstala viset plnou vahou na cepínu. Snad mě unese, pomyslela si, zatímco trochu rozklepaně hledala oporu pro nohu. Jakmile znovu zasekla mačku, dopřála si chvilku, aby se vzpamatovala, a mocnými doušky nasávala mrazivý vzduch.

Dva opěrné body – po celou dobu, připomněla si.

Odsunula obavy o Matta do šuplíčku. Rozrušení člověku moc neprospívá. Potřebovala se soustředit, aby neselhala. Strachovat se může, teprve až vyvázne živá. Ta myšlenka vyvolala v její tváři spontánní úsměv. Matt jí kdysi řekl, že by svými věčnými starostmi dokázala vyvrtat v plechu díru.

S přáním, aby teď měla alespoň desetinu Mattovy vyrovnanosti a bohorovného klidu, zasekla cepín o kousek výš a pokračovala ve výstupu. Vpředu se objevila zatáčka. *Už jsi téměř na konci.* Když se dosoukala za roh, spatřila denní světlo. Horní vchod do šachty byl odkrytý a zdálo se, že vzduch je čistý.

S cílem na dohled zvýšila Jenny tempo, avšak nespěchala na úkor opatrnosti. Dva nejdražší muži v jejím životě jí nepřestávali šeptat do ucha:

Pomalu rovná se bezpečně.

Nebojte se, odpovídala v duchu Jenny.

Nakonec vyplula z minulosti slova, která uzamkla hluboko v koutku srdce. Vzpomněla si na měkké rty, které ji šimraly na krku, horký dech na šíji, chraplavá slova prodchnutá vášní: *Miluji tě... Strašně moc tě miluji, Jenny.*

Přivinula ta slova k srdci a nahlas řekla to, co si přikázala zapomenout, avšak nyní věděla, že to je ryzí pravda: „Já tě také miluji, Matte.“

ČAS 16:50

Zamaskovaný v ruské parce se Matt nenápadně protáhl dveřmi kuchyně a vešel do hlavní haly. Přestože celé poschodí dosud halila temnota, stáhl kožešinový lem kapuce přes obočí a zvedl jednu paži, aby si loktem stínil obličej. Na ramenu nesl AK-47.

Muži pobíhali sem a tam a vůbec si vetřelce nevšimli. Matt se držel při vnějším obvodu haly, aby zůstal ve tmě. Postupoval po kraji, kde bylo volno, neboť většina shonu se odehrávala ve středu, kde se vojáci shlukovali u točitého schodiště. Zdola stoupal dým. Výbuch pasti nastražené ve zbrojnici způsobil pořádnou spoušť.

Dvojice mužů nesla od schodů očividně těžká nosítka, na nichž měla naložený černý plastový pytel.

Pytel s tělesnými ostatky.

Za okamžik se objevila druhá dvojice vojáků se stejným břemenem. Kamarádi sledovali procesí s výrazy plnými vzteku. Ozvěnou se zdola nesly výkřiky. Muži kolem mluvili rozhorleně. Kužely baterek kroužily a nepřestávaly slídit.

Jeden paprsek světla přejel Matta od hlavy k patě. Matt se snažil mít hlavu stále odvrácenou. Zatímco manévroval kolem plochy se stoly, vrazil do židle, kterou překotil. Sotva třeskla do podlahy, uskočil a přidal do kroku. Někdo ho okřikl. Znělo to jako nadávka.

Matt neurčitě mávl rukou a pokračoval po okraji haly. Konečně došel na výhodné místo, odkud viděl do chodby vedoucí ven. Podle průvanu poznal, že na ledové pláni stále ještě zuří bouře. Spatřil vrak sněžné rolby, který dosud částečně blokoval východ. Rusové ho odtáhli kousek stranou, aby si uvolnili cestu. U vybouraných dveří podupávali dva vojáci, avšak havarované vozidlo zastíralo výhled dál.

Matt koutkem oka pozoroval okolí a vstupní bránu do základny, kde neznamenal žádný nový pohyb. Jeho úkolem bylo rámcově prozkoumat poschodí a zjistit, kolik nepřátel stojí mezi nimi a svobodou. Kdyby vše nahrávalo úniku, měl dát ostatním znamení a hodit k centrálnímu schodišti granát, který schoval do kapsy. Ve vzniklém zmatku by námořníci proklouzli k východu. Matt by je za ústupu kryl palbou. Jenže nejprve musel řádně ověřit, jestli je útěk vůbec možný.

Znovu zašilhal k hlídce na konci chodby a vzápětí povyskočil leknutím, když někdo vyšťekl přímo u jeho ramena. Neslyšel, že se muž blíží.

Matt pootočil hlavu k příchozímu. Stál tam chlap jako hora, vysoký přes dva metry, vedle nějž si připadal jako skrček. Matt bleskurychle přejel očima jeho rozepnutou parku, aby vypátral, jakou má asi hodnotu. Třebaže byl mužův obličej ošlehaný větrem a zjizvený, vypadal mladě. Příliš mladě na nějakou vysokou šarži.

Matt se postavil zpřímá a naslouchal. Muž cosi vykládal rusky a puškou ukazoval k dvěma tělům v černých pytlích, která ležela natažená na velkém jídelním stole v hale. Tváře měl rudé a v koutcích úst se mu hromadily sliny. Když skončil kázání, odfrkl si.

Z ruštiny znal Matt všeho všudy dvě slova, a tak udělal to, co každý, když se ocitne v obdobné situaci. Přikývl a temně zamumlal: „*Da*,“ čímž vyčerpал plnou polovinu svého ruského slovníku. V zásobě měl ještě *nět*, a jelikož nevěděl, zda má použít *ano*, nebo *ne*, mohl pouze doufat, že vsadil na správnou kartu.

Z mužovy pompézní přednášky usoudil, že nejlepší odpovědí bude stručný souhlas, a mimochodem ani nehodlal *nesouhlasit* s takovým obrem.

„Da,“ zopakoval ohnivěji a kouzelné slovíčko si ihned zapsal do paměti. Zdálo se, že vážně zabírá.

Dlaň jako lopata mu poplácala na rameno a málem ho srazila na kolena. Matt se zachytil stěny a ustoupil. Muž prošel kolem a zamířil ke schodišti. Matt si oddechl, že konečně odtáhl.

A pak přišel pech. Granát ukrytý ve vnitřní kapse Mattovy bundy vyklouzl a s hlasitým třesknutím dopadl na podlahu. Nebyl odjištěný, takže nehrozilo reálné nebezpečí, že vybuchne.

Matt však sebou trhl a ucukl, jako by už už výbuch očekával.

Granát se pomalu dokutálel k nohám obra, jenž se při ráně překvapeně otočil.

Muž se sehnul, zvedl divný předmět, prsty ho ohmatal a zarazil se. Určitě poznal kus prastaré výzbroje. Napůl v předklonu vzhledl směrem k Mattovi a sraštil huňaté obočí, jak se mu roztočila kolečka v hlavě.

Matt se hbitě rozhýbal. V běhu strhl samopal z ramena, přiskočil a pažbou mocně udeřil muže do kobyly nosu. Pocítil, jak kost praskla. Vojáková hlava spadla dozadu, vzápětí dopředu a poté se bezvládné tělo zhroutilo na podlahu.

Matt neztratil ani zlomek vteřiny.

Poklekl a předstíral, že chlapíkovi pomáhá vstát, zatímco se pohledy pozvolna stáčely k nim. Hrubě se zasmál, jako by kámošovi z legrace podrazil nohu.

Dřív než komukoli kolem svitlo, Matt zpod těla vyhrábl granát, vytrhl závlačku a jako bowlingovou kouli vrhl granát pod stoly, směrem k centrální výtahové šachtě. Věděl, že hodem by ho poslal do větší vzdálenosti, ale na druhou stranu by na sebe upozornil.

Naneštěstí se granát dokutálel pouze k židli, kterou Matt osobně předtím skácel, odrazil se od opěradla, poskočil a vydal se po stejné dráze zpátky.

Cvak...

Matt se schoulil a zašitil se obrovským tělem. Muž zachroptěl a poslepu začal hrabat rukama.

Matt zaklel. Teprve teď si uvědomil, že zapomněl dát ostatním znamení.

Do prdele..., dostanou pěknou zprávu.

Granát vybuchl.

Stůl vylétl do vzduchu a roztočil se jako vrtule. Matt sotva vnímal okolí. Síla výbuchu ho spolu s neochotným parťákem odmrštila po podlaze. Střepina projela vojákovým silným krkem. Krev vytryskla jako horká sprška Mattovi do obličeje.

Dezorientovaný zvoněním v uších se odkulil, jak nejdál dokázal. Úplně ohluchl, takže pouze tušil, že se kolem strhl křik. Viděl, jak se muži malátně zvedají z podlahy. Rozsvícené baterky prohledávaly prostor, nyní zahalený kouřem.

Koutkem oka zachytil pohyb.

Dvoukřídlovými lítacími dveřmi kuchyně vklouzly do haly tři postavy. V čele běžel Bratt. Námořníci zamířili k němu.

Matt, stále v šoku, nechápal, proč neutíkají rovnou k východu. Jak tam ležel na zemi, mátožně se rozhlédl.

Aha, proto...

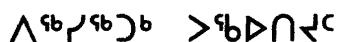
Ležel roztažený na začátku chodby, která vedla ven.

Trosky sněžné rolby se rýsovaly jen o deset dvanáct metrů dál.

Ještě blíž, zhruba v půli cesty, stáli dva vojáci se skloněnými zbraněmi. Křičeli, jak se Matt dovítí, neboť rty se jim pohybovaly. Nic neslyšel. V uších mu pořád zvonilo. Ale i kdyby slyšel, stejně by nerozuměl ani slovu.

Vojáci vykročili, opřeli pažby o ramena a hlavně zamířili na jeho hlavu. Matt se rozhodl zahazardovat. Posadil se, zvedl paže a vyjekl: „*Něť!*“ Měl šanci padesát na padesát. *Da*, nebo *něť*. Tentokrát asi vybral špatně. Muž, který byl o krok blíž, vystřelil.

Varování bouře

9. DUBNA, ČAS 16:55

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Amanda stála pár kroků stranou a hleděla k větrací šachtě. Šerifka zmizela za hranicí světla, které vydávala havířská lampa. Ostatní členové party stáli pod otvorem a očima úzkostně probodávali tmou.

Amanda se cítila izolovaná. Myslela si, že už vcelku přivykla životu ochuzenému o sluchové podněty – ztrátě, která jedince odřezává od světa dokonce důkladněji než slepota. Sluch člověka obklopuje nejrozmanitějšími zvuky, spojuje s okolím. A i když viděla, připadalo jí, že vše sleduje z dálky, zpoza průhledné zdi mezi sebou a zbytkem světa.

Jedině ve vzácných chvílích, kdy se nacházela v Gregově náruči, se cítila plně spojená se světem. Teplo jeho těla, něžnost jeho doteků, chuť jeho rtů, vůně jeho kůže... to všechno zbožilo zeď, která ji oddělovala od světa.

Jenže Greg odplul. Amanda chápala, že je v první řadě kapitán a teprve pak muž, že musel odvézt civilní osoby, zachránit tolik lidí, kolik mohl. Přesto to bolelo. Chtěla být s ním... potřebovala ho.

Ovinula paže kolem těla a zmáčkla, jako by se snažila vyždímat ze sebe strach a hrůzu. Jiskra odvahy, která v ní vzplála a poháněla ji od chvíle, kdy se v ledovém doupetí poprvé ocitla tváří v tvář grendelovi, vybledla a nastoupila prostá vůle přežít.

Tom popošel k Amandě, neklidně přešlapoval a občas se pomazlil s Banem, který pilně hlídal. Kowalski stál u protější stěny a střežil štolu, jíž sem přišli. Oba námořníci měli obličejy jako vytesané z mramoru, strnulé napětím, a nehnuli ani brvou.

Amanda si dokázala představit, že se tváří naprosto stejně.

Čekání všechny vyčerpávalo. Neustále očekávali útok, který nepřicházel.
Rusové... grendelové...

Amanda sledovala Tomův prázdňý pohled, upřený do stoly. Vybavila si dřívější rozhovor s doktorem Ogdenem.

Biolog rozvinul teorii o struktuře grendelího společenství. Domníval se, že tento pravěký druh tráví podstatnou část života v hibernaci. Přespávají ve zmrzlém stavu, čímž v prostředí chudém na zdroje potravy značně šetří energii. Zmrzlé hejno potřebuje ochranu, a proto vždy jeden dva exempláře zůstávají vzhůru, aby hlídaly jejich výsostné území. Strážci loví v okolních vodách, mořských jeskyních propojených s termitištěm a také na povrchu, kam prolezou přírodními nebo uměle proraženými šachtami. Při průzkumu sítě podzemních jeskyní našel Ogden místa, která vypadala jako vyhrabaná drápy. Usoudil, že z těch jam strážci vysvobodili zamrzlého grendela. Doslova prohlásil: „Stráže se musejí po určité době vyměnit. Netroufnu si říct, jestli po každých třech nebo deseti letech. Ti, kteří hlídali, se uloží k zimnímu spánku a odpočínutí členové či nové přírůstky převezmou službu. Pravděpodobně proto zůstali tak dlouho skryti před našimi zraky. Aktivní je vždy jen pár kusů a ostatní pokojně spí celá staletí. Stěží mohu určit, jak dlouho už běhají po světě, ale občas zabrousili do lidské blízkosti, což vedlo ke zrodu mýtů o dracích a sněžných nestvůrách.“

„Nebo Beowulfovu nepříteli Grendelovi,“ dodala Amanda. „Ale proč se tak drží na tomto ostrově?“

Ogden měl odpověď po ruce: „Tento ostrov se stal jejich hnízdem. Když jsem prohledával malé sluje, které se utvořily v čelní stěně útesu, objevil jsem mlád'ata. Popravdě řečeno hrstku mlád'at, kterou spočítáte na prstech jedné ruky, ale když zvážím dlouhověkost těchto tvorů, soudím, že k zachování rodu není zapotřebí početné potomstvo. A jak to chodí u zvířat s malými vrhy, hejno jako celek bude bránit hnízdo zuby nehty.“

Ale kde jsou teď? s obavami si pomyslela Amanda. Oheň neudrží grendely na uzdě věčně, obzvlášť když povstali, aby bránili vlastní hnízdo.

Tom se prudce otočil, jasně upoután nějakým hlukem.

Také Amanda se v mžiku otočila. Skupina u větrací šachty strnula. Vzápětí Amanda uviděla proč. Z otvoru se jako had spustilo červené lano, jehož konec se zahoupal těsně nad podlahou. Jenny svůj úkol zvládla.

Všichni se shromáždili kolem lana.

Craig kroužek přehlédl a zvedl ruku. Amanda dobře viděla jeho rty osvětlené lampou. „Abychom lano nepřetížili, vystoupíme nahoru po trojicích. Já půjdu s dvěma ženami.“ Ukázal na Amandu a Magdaleně. „Až budeme na vrcholu, nastoupí doktor Ogden a oba studenti. Nakonec vyšplhají mariňáci se psem.“

Znovu kroužek přehlédl a posečkal, jestli nejsou nějaké námitky.

Amanda se rozhlédla kolem sebe. Zdálo se, že všichni souhlasí, a ona sama nehodlala protestovat. Craig pomohl Magdaleně vylézt do šachty a poté nabídl ruku Amandě.

Ta jen mávla rukou a pokynula, ať jde jako druhý v řadě. „Já lezu po horách už odmala,“ řekla.

Craig přikývl, uchopil lano a vyšplhal se do šachty.

Amanda ho následovala. Výstup byl velmi namáhavý, avšak strach poháněl trojici vzhůru, aby co nejrychleji unikla hrůzám číhajícím v podzemí. Amanda se dosud nikdy tak neradovala z denního světla. Vyškrábala se z šachty, převálila se na záda a s blaženým pocitem lokala čerstvý vzduch.

Když vstávala, zacloumal s ní víchr.

Jenny jí pomohla postavit se pevně na nohy. „Blizzard se láme,“ poznamenala s očima upřenýma k obloze.

Amanda se zamračila na vlající sněhovou oponu, která snižovala viditelnost na pár metrů. Mráz jí čile pokousal tváře vystavené nepohodě. Jestli bouře ustává, jak krutá asi byla předtím?

Craig se sklonil k otvoru, zavolal, vzpřímil se a otočil se čelem k ženám. „Musíme si pospíšet. Jestliže se bouře uklidňuje, bude nás hůř krýt.“

Čekali na skupinku biologů, jíž výstup netrval dlouho. Brzy se z větrací šachty vyploužila trojice postav. Craig se znovu předklonil a dal povel.

Amanda pocítila, jak se jí chloupky vzadu na krku naježily a rozechvěly. Hluchá k bouři a klábosení kolem vnímala varovný signál jako první. Trhla sebou a zbrkle opsala na místě plný kruh.

Sonar...

„Ticho!“ vykřikla. „Grendelové!“

Všichni zcepeněli a začali se rozhlížet po okolí.

Craig, jenž stál u díry, vylovil z parky jeden Molotovův koktejl. Amanda se soustředila na jeho rty, které se pohybovaly. Vyčetla pouze: „... křik v šachtě... zaútočili. Ženou se zdola.“

Henry Ogden zápolil se zapalovačem, aby rozžal vlastní molotov, avšak vítr pokaždé plamínek sfoukl. V rozčilení také mluvil, z čehož Amanda pochytila: „... koordinovaný útok. K vzájemnému dorozumívání používají echolot.“

Amanda se zahleděla do bílé tmy. Že by napadení ze zálohy?

V hlubokém sněhu, jenž se vlnil, se k šachtě plížili téměř neviditelní tvorové, kteří vypadali jako zhmotnělé přízraky vyvržené přímo z lůna bouře.

Henrymu se konečně podařilo zapálit petrolejem nasáklý hadr a hodit láhev k postupujícímu hejnu. Láhev plachtěla ve větru, než zapadla do sněhové závěje a se zasyčením zhasla. Tvorové se bez zastávky valili k cíli.

Amanda postřehla pohyb u ledového štítu daleko vpravo. Jeden grendel... a druhý... a třetí...

Predátoři se blížili ze všech stran.

Craig s hořícím molotovem ve vzpřížené ruce popošel dopředu.

„Snažte se vyhnout sněhu,“ upozornila ho Amanda. „Je čerstvý, mokrý. Snadno udusí plamen.“

Craig přikývl a hodil pekelnou nálož. Ta si obloukem prořízla cestu vířícím sněhem, narazila na ostrou hranu vzpříčené ledové kry, vybuchla a plameny se rozlily do cesty nejpočetnějšímu hejnu.

Tvorové ucukli a zastavili se.

Utečte, na vlastních vlnách nesených silou vůle k nim prosebně vysílala Amanda.

V odpověď pocítila, jak se intenzita sonarů zvýšila. Grendelové v nitru spustili rozlícený řev. Venku, v otevřeném prostoru, se ohněm nedali jen tak zastrašit.

Craig se otočil k ostatním, napřáhl paži a ukázal k větrací šachtě. „Zpátky dolů! Rychle!“

Amanda se obrátila a vykročila přesně v okamžiku, kdy se z šachty vynořil Bane. Sotva vyskočil ven, zavrčel a rozštěkal se tak divoce jako čistokrevný vlk. Jenny psa ihned pevně chytila, aby se nevyškubl a nerozběhl se na grendely.

Lidé kolem zjevně pokřikovali, což Amanda neslyšela. Tvářili se zpanikařeně a mluvili jeden přes druhého, takže nestačila pochytit, co říkají. Proč se nikdo nehrne k šachtě?

Vzápětí dostala odpověď.

Z díry se vyškrábal Kowalski s rudým obličejem, otevřel ústa a zařval: „Pryč! Pověsili se nám na paty!“

Tentokrát si přečetla všechno, do posledního vykřičníku.

Pak se na povrch vynořil Tom s ožehnutým levým rukávem parky, který ještě doutnal. Mladík se vyhoupl nahoru, jako sud se překulil dál a vrazil paži do sněhu. Z šachty se valil dým. „Použil jsem poslední molotov, který jsem si nechal pro strýčka příhodu. Šachta se zavalila. Je neprůchodná.“

Kowalskému spadla čelist. Zadíval se do plamenů probleskujících bouří a pronesl: „A jsme v prdeli...“

Rovněž Amanda pohlédla do ohně z Craigova molotova, který tající sních pomalu a jistě hasil. Predátoři, zřejmě řízení signálem echolotu, se opět vydali na pochod ke skupině, přičemž kolem sebe cákali a dovedně si razili cestu přes skomírající plamínky.

Amanda ustoupila dozadu. Celá parta se semkla těsně k sobě.

Nebylo kam utéct.

Ze vzdálenosti jednoho metru vystřelil Rus na Mattovu hlavu. Z hlavně jeho kalašnikova vyšlehly blesky. Stále ještě hluchý od výbuchu granátu Matt výstřely vůbec neslyšel – včetně jednoho z pušky, který zasáhl *střelce*.

Matt padl na záda. Levé ucho měl v jednom ohni. Zmateně sledoval, jak se pravá strana vojákovy hlavy rozprskla a kolem se rozstříkla směs roztříštěných kostí a mozku. Vše se odehrálo v hrobovém tichu. Matt sražený na zem přistál na ramenu. Po krku mu stékala krev. Střela mu natrhla ušní boltec. Viděl Bratta, Greera a Washburnovou, jak běží k němu. Z Brattovy pušky se kouřilo.

Druhý strážce v chodbě se pokusil o odvetu. Švihl zbraní vzhůru, avšak Greer a Washburnová současně vystřelili. Jedna střela projela Rusovým ramenem, až šel málem do vývrtky. Druhá střela projela muži krkem, z nějž vytryskla krev a pokropila stěnu chodby.

Mattovi se začínal vracet sluch, i když prozatím slyšel jen ostré, pronikavé zvuky. Výkřiky, výstřely... Dvoukřídlové dveře kuchyně znenadání výbuch vytrhl z pantů a vyrazil do haly. Z kuchyně se vyvalily plameny a dým. Další nastražená past.

Uprostřed chaosu se Matt úporně snažil vstát, když k němu mariňáci doběhli. Bratt ho drapl za kapuci a trhnutím zvedl na nohy. „Příště k tobě ten zatracený granát přifačuju lepicí páskou, abyste vylítli do povětří spolu!“

Sprintem vyrazili k sněžné rolbě.

„Vojáci!“ zasípal Matt a mávl dopředu v pokusu ostatní varovat. Kdesi za sněžnou rolbou třeskly výstřely zacílené do chodby. Všichni se přikrčili a využili vrak jako štít. Salvy rachtaly a rozsekávaly zubožené vozidlo.

Matt se schoulil a opřel se zády o sněžnou rolbu. Zadíval se do hlavní haly, zahalené mraky kouře. Z této strany byli vystaveni jako na talíři. Musejí co nejdříve vyklidit pole.

Kouř se vznášel ve vírech, které se na okamžik rozestoupily. Mattovu pozornost ihned upoutalo dění ve středu haly. Po schodišti vystoupil muž osvětlený dvěma baterkami. Spíš se zdálo, že se z výtahové šachty vznesl jako duch. Byl vysoký, bělovlasý a měl na sobě rozepnutý dlouhý plášť, který vlál. V náruči nesl chlapce zabaleného do deky. Chlapec plakal a zakrýval si uši.

Ta scéna nedávala smysl.

„K zemi!“ vykřikl na Matta Bratt a přitlačil mu hlavu níž. Greer se vymrštil a přes rolbu hodil k schovaným odstřelovačům granát. Washburnová vrhla druhý granát k hlavní hale. „Ne!“ zařval Matt.

Dvojitý výbuch opět připravil Matta o sluch. Sněžná rolba, nadzdvížená tlakovou vlnou, poskočila o stopu k nim. Ze stropu se snesl déšť ledových úlomků a do chodby vnikla směs páry a dýmu.

Bratt poposedl a ukázal k východu. Neměli jinou možnost než horempádem utíkat ven. Čtveřice naráz vyskočila, aniž měla jistotu, že granát vyřadil z boje všechny nepřátele, kteří jí stáli v cestě.

První vyrazil kupředu velitel, následovala Washburnová, pak Matt a Greer, který naslepo střílel dozadu, k hlavní hale. Výstřely zněly vzdáleně, jako by vycházely z dětské pistolky na kapsle.

Greer vrazil do Matta ramenem, patrně ve snaze trochu ho popohnat, přičemž se mu málem podařilo povalit ho na zem. Matt naštěstí v mžiku znovu nabyl rovnováhu a vztekle se ohlédl.

Greer klečel na jednom kolenu. Nestrčil do Matta. Upadl.

Matt se zastavil a sklouzl se po ledové podlaze v úmyslu jít námořníkovi na pomoc. Greerova tvář se proměnila v masku zuřivosti a bolesti. Mávl na Matta, aby se vrátil, a něco vykřikl.

Matt spatřil důvod. Pod Greerem se rozlévala kaluž krve, která vytékala z nohy. Pumpovala z těla jako jasně červený pramen. Střela zasáhla *tepnu*. Greer se svezl na podlahu s puškou položenou na kolenou.

Washburnová, která si ihned všimla, co se vzadu přihodilo, drapla Matta za paži. Zaječela a pobídla ho, aby se hnul z místa.

Greer pohlédl Mattovi do očí a pak udělal věc, která nešla na rozum. S výrazem zklamání pokrčil rameny, jako by prostě prohrál sázku. Zvedl pušku, zamířil k hlavní hale základny a začal znovu střílet.

Prásk... prásk... prásk...

Matt se poddal. Nechal se odtáhnout za sněžnou rolbu a s Washburnovou se po ledových schodech rozběhl ke konci tunelu. Odporu se nedočkali. U východu ležela hromada roztrhaných těl.

V jedné utržené ruce spatřil Matt známý předmět. V běhu se sehnul, sebral ho a strčil do kapsy. Mohl by přijít vhod.

Trojice konečně vyběhla ven, do bouře.

Jakmile Matt vyvázl na svobodu, vítr jako by se rozhodl pročistit mu uši. Zčistajasna slyšel vytí blizardu.

„Tudy!“ vykřikl Bratt a zamířil k zaparkovaným vozidlům. Chtěli ukrást motorové saně a dojet k vysílačce SLOT, ukryté mezi štíty.

Nejprve se však museli na parkoviště dostat.

Přímou čarou bylo vzdálené necelých sto metrů.

Od hlavního vchodu do základny to vzali sprintem přes otevřenou pláň, na jejíž hranici se rýsovala napůl zavátá vozidla.

Ani nedoufali, že by Rusové ponechali dopravní prostředky bez ostrahy.

Vpředu zableskly výstřely. Zbraně mířily na uprchlíky, které pobodaly ledové střepiny odštípnuté střelami.

Bratt a Washburnová sebou plácli na břicho. Matt hbitě provedl totéž. Ocitli se v mělké prohlubni, zaštitění hřebenem ledové vlny. Odstřelovači se schovávali na kraji údolí ležícího mezi dvěma ledovými štíty, kde byli dobře chráněni. Matt zahlédl v závětrí oranžové stany.

„Tam jsme uložili mrtvé, které jsme vyprostili ze základny,“ zašeptala Washburnová. „Vím, jak vpadnout hochům do zad. A mám ještě jeden granát. Kryjte mě!“ A začala se plazit dozadu, neboť nejprve musela ustoupit o kousek zpátky.

Bratt zacílil zbraní k stanům a zahájil palbu. Matt se převalil na bok, vylovil zpod sebe kalašnikova a přidal se. Vyhlížel si sněhobílé stíny a pátil tam, kde zaznamenal pohyb.

Washburnová se oklikou doplížila k úzké průrvě mezi dvěma ledovci a chystala se obloukem proniknout za střelce.

A potom se celá akce jako doposud všechno v tomto nešťastném dnu šeredně zvrtila.

ČAS 17:11

U otvoru větrací šachty se Jenny spolu s ostatními připravila vyrazit. Bana držela za kůži vzadu na krku. Vichřice stále zuřivě vanula, avšak chumelenice ustala a proměnila se v náhlé metelice, jak se sem tam protřhlo mračno.

„Na moje znamení!“ vykřikl Kowalski, jenž stál s Tomem několik kroků před skupinou. Oba zvedli nad hlavy zapálené molotovы.

Ke skupině se valilo pět grendelů. Blížili se nezadržitelně až do okamžiku, kdy sem dolehly tlumené výbuchy, které zaznívaly jako by zpoza nedalekého ledového štítu. Tvorové naladění na vlastní kmitočet, který tlakové vlny narušily, se zastavili.

„To je u základny,“ vyhrkl Tom. „Někdo tam útočí.“

Kowalski souhlasně pokýval hlavou. „Vypadá to na granáty.“

Chvilkový zmatek v hejnu grendelů jim získal čas, takže narychlo vymysleli plán a zapálili molotovы.

Ten plán nebyl rafinovaný, nýbrž nízký a špinavý.

Kowalski popoběhl asi na dva metry k nejbližšímu grendelovi a zamával před ním hořící pochodní.

Grendel na výzvu odpověděl tak, že ohrnul pysky a vycenil zuby. Ostatní grendelové ostražitě ustoupili o krok a naježili se. Mohutný samec v čele setrval na místě, očividně nezastrašený námořnickovým cirkusovým číslem.

„Tento kus je dobře živený,“ zašeptal Ogden a přimáčkl se k vedle stojící Jenny. „To bude určitě jeden ze strážců hejna. Ten bude bránit výsostné území nejzuřivěji.“

V tom také spočívala jejich naděje. Když zabijí vůdce, možná že se vojsko samo rozuteče.

Kowalski postoupil o krůček dopředu. Tom se přikradl za něj.

Znenadání se grendel odrazil a s řevem se vrhl k dvojici.

„Ksakru!“ vyjekl Kowalski a bez rozmýšlení hodil molotov na útočníka. Uskočil dozadu, vrazil do Torna a oba padli na zem.

Ukázalo se, že námořník měl dobrou trefu. Hořící láhev přistála v otevřené zvířecí tlamě a výsledek připomínal scénu z katastrofických filmů.

Jakmile láhev vybuchla, grendel se proměnil v draka vydechujícího oheň. Zmítal se, vyl a vyplivoval z tlamy hořící olej. Slepý zuřivostí sebou v mučivé agónii křečovitě škubal. Ostatní se zděšeně rozprchli všemi směry.

Ledové údolíčko naplnil zápach pálícího se masa.

„Ted’!“ vykřikl Kowalski a vyšvihl se na nohy.

Tom, jemuž se podařilo uchránit molotov před vlhkým sněhem, vyskočil a jako prvoligová baseballová hvězda vší silou mrštil láhev za prchajícím hejnem. Obloukem přeletěla nad jedním uhánějícím monstrem, které rychle zabouchlo stranou. Dopadla na nedohledné metě a rozlila se ve stuhu plamenů, která grendely odháněla pryč.

„Padáme!“ zavelel Kowalski a vystartoval.

Zasažený vůdce hejna s plícemi spálenými na uhel zhrouceně ležel na ledě. Po pyscích a nozdrách mu stále ještě tančily plameny, avšak nehýbal se.

Kowalski se mu pro jistotu zdaleka vyhnul. Tom mávl na ostatní. Jenny běžela po boku Craiga a doktorky Reynoldsové. Bane, nyní volný, proklouzl do čela a připojil se ke Kowalskému. Vzadu se skupinka biologů snažila udržet krok s Tomem.

Nasadili plné tempo a prchali přes plameny a zbrázděné ledové pole.

Kowalski měl poslední molotovy, jimiž postupně prorážel únikovou cestu. Vyděšené grendelové nyní zběsile utíkali.

Náhle se ozval výkřik.

Jenny se ohlédla. Uviděla Antonyho, jak sebou plácá na zemi. Jednou nohou se probořil skrz led. Tom a Zane zpanikařenému mladíkovi pomáhali vyprostit nohu z díry.

Kowalski, jenž měl náskok pár metrů, se zastavil a čekal na opozdilce. „Zahučel tam, co?“ zavolal. Všichni si na zrádná propadliště museli dávat pozor, aby si nezlomili nohu... nebo krk.

Zane zachráněného kamaráda podepřel.

„Panebože, ta je ledová,“ procedil Antony skrz cvakající zuby.

Vtom pod ním zapraskal led. Z díry se vynořil grendel, který zřejmě číhal pod hladinou. Vyšvihl se na povrch, chňapl mladíkovu nohu a hluboko se za-

kousl. Jak se prudce proboural ledem, odhodil Zana a Torna dozadu. Půltunový tvor sklouzl zpátky do vody a stáhl Antonyho s sebou.

Student biologie neměl čas ani hlesnout, než zmizel v hlubinách.

Se zoufalým křikem a pláčem se všichni rozběhli kupředu. Sněhová pokrývka znemožňovala postřehnout kola potažená tenkou ledovou krustou.

„Stopují nás,“ utrousil Ogden, který sotva popadal dech. „Pod ledem. Zachycují ozvuky našich kroků.“

„Nesmíme se zastavit,“ prohlásil Kowalski.

To opravdu nikdo nechtěl. Pokračovali dál, i když pomaleji. Kowalski statečně v čele prošlapával pěšinu. Ostatní postupovali v jeho šlépějích, neboť se nehodlali zbytečně vydávat všanc.

Jenny nejednou viděla, jak lední medvědi loví tuleně. Používali naprosto stejný trik. Vynořili se z hloubky, aby uchvátili kořist, která neměla sebemenší podezření. Tato pláň musela být prostoupena prodyšnými otvory a prasklinami, které se v ledovém příkrovu slisovaném mohutným tlakem uchovaly nastálo.

Proto musejí být velice ostražití.

Jenny spatřila kupu sněhu, kterou cosi masivního zesponu vytlačovalo vzhůru. Zaslechla praskání lámajícího se ledu. Takže grendelové je vytrvale pronásledují.

„Vem to průrvou! Kolem výběžku hřebenu!“ zavolal zezadu Tom. „Už jsme téměř u parkoviště základny!“

Opatrně zvýšili tempo.

Když Jenny doběhla na vrchol zatačky, viděla, že se Tom nemýlil. Pásmo rozeklaných útesů se zde rozevíralo a obepínalo ledovou rovinu. Ještě kousek a nechají zrádnou půdu za zády.

Sotva zamířili do chráněného údolí, skučení větru prořízly výstřely. Kowalski dorazil na kraj a zvedl ruku, aby se na chvíli zastavili. Přikrčil se za ledový val a zkoumal situaci. Další výstřely zazněly docela zblízka. Strhla se tam skutečná přestřelka.

Tom dolezl na pozorovatelnu a poté se stáhl ke skupině. „Někdo bojuje s Rusy.“

Amanda se obrátila ke Craigovi a zeptala se: „Může to být vaše Delta?“ Craig zavrtěl hlavou.

Kowalski sykl. Všichni v hloučku postoupili blíž. Námořník napřáhl paži. Pouhých deset metrů od jejich úkrytu stála sněžná rolba a řada motorových saní a sněžných skútrů.

Za protilehlou hranicí parkoviště uviděla Jenny dvě ležící postavy, které vykukovaly z dolíku a střílely ke štítům nalevo. Odtud jim odpovídala palba a střely se zakusovaly do hřebenu ledové vlny, která dvojici tvořila štít.

Nebylo možné říct, kdo je kdo. Přestože shůry už sníh přestal padat, větrné poryvy nadále zvedaly čerstvý prašan, který vířil a zastíral detaily.

Bane se náhle vyřítil kupředu, odtrhl se od skupiny a uháněl mezi zaparkovanými vozidly dál k otevřené pláni.

Jenny učinila pokus vyskočit a psa zadržet, avšak Kowalski ji uchopil za loket a strhl zpátky. Poté ukázal k základně.

Za dějištěm přestřelky zářil v příšeří bouře vchod do základny. Z tunelu vybíhaly postavy jasně orámované světlem a řadily se. Hlavní bitva teprve začne.

Jenny opět obrátila pozornost k Banovi, jenž však mezitím zmizel na zapadaném parkovišti.

Střelba nabývala na síle.

„Co uděláme teď?“ zeptal se Tom.

ČAS 17:14

Ze stanoviště za ledovou vlnou Matt sledoval, jak Washburnovou obklopili tři muži. Když se na ni vrhli, zápasila a kopala nohama, avšak veškerý boj byl marný. Ze základny vycházeli další vojáci, kteří se rozvinuli do křídel. Poslední mužstvo zaujalo střelecké postavení u prahu vstupního tunelu, který poskytoval dobrý kryt.

Dlouho nepotrvá, než obklíčí a pravděpodobně bez milosti zastřelí také Matta a Bratta. Matt si vzal na mušku muže postupující od základny, jimž se snažil zabránit, aby se dostali do pozice, odkud mohli mířit přímo na ně. Bratt se dál soustředil na skupinu schovanou mezi stany.

Bohužel jim pomalu docházela munice.

„Pokusím se přilákat palbu na sebe,“ řekl Bratt. „Vy proklouzněte k vozidlům. Jedno drapněte a ujeďte.“

„A co vy?“

Bratt zdráhavě odpověděl: „Udělám, co budu moci, abych je co nejdéle držel od vás.“ Matt váhal.

Bratt k němu šlehl očima, které metaly blesky. „Tohle není vaše osobní válka!“

Ani vaše, kamaráde, chtěl odseknout Matt, avšak nyní nebyl čas na řeči. Pasivně přijal rozhodnutí a mlčky přikývl.

Bratt se odvrátil, vytáhl z kapsy granát, ukázal k parkovišti a zavelel: „Připravit!“

Matt se zhluboka nadechl, z lehu na břiše se přehoupł do dřepu a přikrčil se k zemi. „Vpřed!“

Bratt hodil granát. Neměl takový rozmach, aby dohodil až ke stanům, obzvlášť proti větru vanoucímu z ledových hor, avšak i přesto odvedl zatracené dobrou práci. Gejzír sněhu a ledu úplně zastřel výhled.

Přišel Mattův pravý okamžik. Matt vyrazil sprintem. Bratt zdvojnásobil palbu na muže usazené u vchodu základny.

Plán by možná vyšel, kdyby se Rusům u stanů nepodařilo nabít raketomet. Matt zaslechl zašumění, jak raketu odpálili, následované pověstným hvízdáním.

Šipkou se vrhl na zem, svinul se do klubíčka a po ramenu sklouzl o několik metrů dál. Ostrý led mu potřhal parku. Postřehl, jak se Bratt vyšvihl připravený ke skoku, avšak raketa měla překonat jen krátkou vzdálenost a byla příliš rychlá.

Matt si zakryl obličej, aby se chránil a také aby nic neviděl.

Raketa zasáhla cíl a hromově vybuchla. Pod Mattem se roztrásl led. Matt spustil paži a natáhl krk. Z jejich dočasného hnízda zbyla jáma, z níž stoupal dým a pára.

Po Brattovi nebylo nikde ani památky.

Pak vedle Matta přistála bota, zabořila se do sněhu a popojela po ledové kluzavce.

Matt se zděšený odkutálel a zvedl se na nohy. S pevným předsevzetím, že nedovolí, aby velitelova oběť byla marná, se rozběhl k vozidlům.

ČAS 17:16

Jenny upřeně hleděla na osamělou postavu, která utíkala napříč ledovou plání. Měla na sobě bílou parku... jasně jeden z Rusů. Potom muže zahalil oblak sněhu, dýmu a páry.

„Musíme se hnout z místa,“ řekl Craig, čímž upoutal Jennyinu pozornost. „Využít chvilkový rozruch a sebrat tolik vozidel, kolik můžeme.“

„Kdo umí řídit rolbu?“ zeptal se Kowalski a ukázal na hřmotný pásák, jenž stál o pouhých deset metrů dál. *Tak blízko... téměř na dosah.*

Ogden zvedl ruku. „Já to zvládnou.“

Kowalski přikývl. „Tom a já sbalíme každý saně nebo skútr, protože potřebujeme být pohyblivější. Rozvineme se do křídel, abychom dělali návnady. Sněžná rolba vás pobere všechny. Mám ještě dva molotovy.“ Podal jednu láhev Tomovi. „Uděláme, co budeme moct, aby se vám Rusové nepověsili na zadek.“

„Dobrá, jdeme na věc,“ řekl Craig.

Skupina se přikradla k nejbližší sněžné rolbě. Tom a Kowalski se rozdělili a rozběhli se k menším vozidlům. Zatímco Henry zkoušel nastartovat, Zane a Magdaleně se vměstnali na přední sedadlo. Motor škrtl a rozkašlal se. Jelikož

střelba mezitím ustala, rachtal do prázdna jako řehtačka. Uprchlíci mohli pouze doufat, že ruští vojáci jsou stále ještě hlší od výbuchu rakety. A kdyby ne, snad se zvuk motoru ztratí ve skučení vichřice.

Jenny napjatě pátrala po jakékoli známce, že nepřítel něco zaslechl. Mrak z raketového útoku se rozprostřel po celé ploše. Vítr pozvolna odvíval kouř smíšený s párou k základně a hustá peřina bránila ve výhledu. Dlouho to však nepotrvá.

Zakrátko Jenny zaslechla, jak naskočil motor jedné saní, a vzápětí se připojil druhý. Tom a Kowalski již nasedli na své oře.

„Dovnitř!“ pobídl Craig obě ženy a podržel zadní dveře otevřené.

Sotva se Amanda chytila dveřního rámu, aby nastoupila, předení motoru prořízlo ostré štekání.

Jenny zadem rolbu obešla a zahleděla se na pláň. *Bane...*

Pár vteřin tápala, ale potom zaznamenala pohyb. Zhruba ve vzdálenosti padesát metrů se ze sněhu klátivě zvedla postava. Osamělý Rus v bílé parce, jehož si všimla už předtím. Varovně sykla na Craiga.

Craig stoupl na špičky a natáhl krk. Amanda se nerozhodně zarazila v otevřených dveřích.

Jenny ukázala na ozbrojeného muže, jenž si zdánlivě nebyl vědom přítomnosti zlodějů. Jelikož se v okamžiku výbuchu nacházel blízko ohniska, byl patrně omráčený a ohluchlý.

„Budeme ho muset oddělat,“ utrousil Craig.

Vzápětí spatřila Jenny druhou postavu – tmavou a nízko u země. Teprve pak poznala Bana. Pes na muže skočil a povalil ho.

Craig rovněž postřehl, co se děje. „Vypadá to, že Bane chlapíka vyřídí za nás. To je ale pašák. Skvělý útočný pes.“

Jenny se zamračila. Bane zaprvé neměl agresivní náuru a zadruhé nebyl cvičený na útoky.

Sledovala, jak muž se psem zápasí. Posléze se posadil, klekl na kolena, přitáhl psa k sobě a objal ho.

Jenny jako v mrákotách popošla o dva kroky dopředu. „Ale to je Matt!“ zvolala.

ČAS 17:18

Matt mačkal Bana v náruči a neubráníl se vzlyku. *Jak se sem pes dostal? Copak celou cestu běžel v blizardu z Omegy?* Připadalo mu to jako zázrak.

Zaslechl ve větru slabý výkřik, avšak nedokázal určit, odkud zazněl. Vzhledl. Poté to uslyšel znovu. Někdo volal jeho jméno.

Bane se vymanil z objetí, popoběhl za hlasem a znovu se vrátil k Mattovi. Jasně pána pobízela, aby šel za ním.

Matt se vyškrábal na nohy, které už sotva táhl, a malátně se vydal za psem. Nemohl uvěřit, že ho dnes potkala kapka štěstí.

Na štěstí neměl ani pomyslet.

Vytím větru opět projelo nezaměnitelné hvízdání.

Další raketa.

Rusové se zřejmě dovtípili, kam má namířeno. Proto si nyní zvolili za terč parkoviště, aby všechny únikové prostředky rozsekali na padrti.

Matt zaškokrtl, s vypětím všech sil se vzepjal a skočil po Banovi, aby toho zatraceného tvrdohlavce chytil a stáhl pod sebe. Jenže pes se rozběhl a vlétl mezi první vozidla.

„Bane! Ne!“

Bane, vždy poslušný rozkazů, se zastavil, otočil hlavu a pohlédl na pána.

Vzápětí dopadla raketa. Mocná tlaková vlna Matta odmrštila. Přistál na zádech a vyrazil si dech. Pocítil, jak se přes něj z místa výbuchu valí vlna žaru.

Ze srdce a z plna hrdla vykřikl: „Nééé!“

Potom se posadil. Parkoviště zmizelo. Tam, kde se prostíralo, zůstaly jen hromady trosk – kupy ledu a rozervaná vozidla. Uprostřed zelo obrovské okno do oceánu.

Přemožen zoufalstvím si Matt rukama zakryl obličej.

ČAS 17:19

Kolem Jenny se na zlomek vteřiny všechno zatmělo. Věděla, že stála u sněžné rolby a volala Matta – a najednou ležela na zádech. Nevěděla, jestli omdlela, nevěděla, jak dlouho tam ležela. Když se posadila, zdálo se jí, že všechno kolem se točí.

V uších jí zvonilo. Seděla s roztaženýma nohama asi šest metrů od sněžné rolby. Vzpomněla si, jak se led pod ní otřásl, vzdul a vyhodil ji vysoko do vzduchu. Přes cestu stála pomačkaná sněžná rolba, silou výbuchu překocená na bok. *Matt...*

Jenny blesklo hlavou, jak Matta viděla těsně před výbuchem. Strach rychle zahnal chvilkové omráčení.

Jenny se přinutila vstát, což vyžadovalo velké úsilí. Tři metry vpravo se s námahou soukal na nohy Craig. Kupodivu Amanda už stála u sněžné rolby a vypadala nejméně otřesená.

Nad ledovou plání vířila oblaka dýmu a páry. Tam, kde se ještě před chvílí nacházelo parkoviště, zela obrovská díra, na jejímž dně šplouchala mořská voda. Kolem se válely vraky vozidel, připomínajících rozházenou hromadu

pochroumaných hraček. Po Mattovi a Banovi nebylo nikde ani památky, avšak celou pláň halil hustý opar.

Nedaleko spatřila Jenny Toma, který ležel zabořený do sněhu, napůl přimáčkнутý převrácenými sněžnými saněmi. Nehýbal se. Zpod jeho těla vytékal šarlatově rudý pramínek.

Ach, bože...

Potom uviděla Jenny zhruba v polovině úbočí sousedního útesu saně Kowalského. Stály na boku a motor dosud předl. Námořník jako by se vypařil.

„Musíme jim pomoci,“ řekla Amanda, která vyslovovala mnohem nejasněji než obvykle. Jenny k ní dobelhala.

Amanda se otočila. „Ten výbuch...“ Zavrtěla hlavou. „Rolba málem padla přímo na mě.“

Jenny jí položila ruku kolem ramen. Uvědomila si, jak příšerné musí být, když člověk vše, co se odehrává, sleduje jen jako němý film.

Craig se připojil k dvojici.

Za předním sklem sněžné rolby se lidé rozhýbali. Ogden měl rozseknuté čelo, ale rána jen slabě krvácela. Společně s Magdaleně se snažil uklidnit Zana, jenž byl napůl v bezvědomí a blouznil.

„Musíme je vytáhnout ven,“ řekla Jenny.

„Už jsem to zkoušela,“ přiznala se Amanda.

„Dveře se zasekly. Nemám tolik síly... možná že společně to zvládneme.“

Craig poodešel stranou od překocené sněžné rolby a zadíval se za jámu vykotlanou v ledu.

„Na vyprošťování nebude čas.“

Jak vítr rozvál oponu utkanou kouřem a párou, na ledové pláni se vynořila řada postav v bílých parkách a se zbraněmi připravenými ke střelbě. Vojáci pochodovali k rozmetanému parkovišti.

Craig se obrátil k ženám. „Úklidová četa. Musíme odtud vypadnout, dřív než nás zpozorují.“

Jenny se rozhlédla po vrakovišti vozidel. „Ale kam půjdeme?“ Ukázala k poli posetému vzpříčenými krami. „Zpátky na teritorium grendelů?“

Craig zavrtěl hlavou. Snažil se bleskurychle vymyslet spásný plán. „Jednotka Delta tady může být do dvaceti minut... Kdybychom zalezli do nějaké nory a počkali...“

Amanda rozhovor bedlivě sledovala. „Možná znám lepší východisko. Ale musíme si pospíšet. Pojdte za mnou.“ Otočila se a zamířila od parkoviště k hranici údolí.

Jenny sjela očima od trojice uvězněné ve sněžné rolbě k Tomovu bezvládnému tělu. Nenáviděla se za to, že všechny zde opouští, avšak neměla na výběr.

Obzvlášť když neměla zbraň. Prsty zabloudila k prázdnému pouzdru na opasku. Rozhořčená, zoufalá a s pocitem viny se odvrátila.

Sotva se rozběhla za Craigem a Amandou, kdesi vzadu se ozvalo bzučení motorů, které se blížilo. Ohlédla se přes rameno. Z mlžného oparu zářil pár dálkových světel, která plula nízko nad povrchem. Plynule se stočila doleva a jako bezvadně sehraný tandem začala opisovat kruh nad zónou raketového útoku.

Vznášedla.

Jenny se rozběhla rychleji.

Amanda, která měla náskok třicet metrů, zmizela za ostrým výběžkem ledové terasy, který se klenul nahoru v římsu. Rovněž Craig zabočil. Když Jenny doběhla pod převis, smykem se zastavila a naposled pohlédla k bezmocným, které opouští. V mžiku vzbudil její pozornost nečekaný pohyb. Tom, zaklíněný pod motorovými saněmi, ochable zvedl paži.

Jenny zalapala po dechu. „Tom žije!“ vykřikla.

Z hlubokého výklenku vytesaného přírodou, který vytvářel přístav chráněný před řáděním živlů, zavolal Craig: „Nemáme čas vracet se tam! Rusové tady budou každou vteřinou!“

Jenny konečně spatřila dopravní prostředek nabízející únik. Ve výklenku spočíval na dlouhých titanových skluznicích jednostěžňový člun stavěný pro plachtění na ledě. Amanda stála u příďe, v ruce svírala sekyrku a přesekávala lana, která plachetnici zajišťovala.

Jenny zacouvala k okraji výklenku a pohlédla k Tomovi. Jeho paže opět bezvládně padla do sněhu.

Jenny zaskřípěla zuby a učinila tvrdé rozhodnutí. Nesmějí riskovat, aby znovu padli do zajetí. Otočila se k Tomovi a ostatním zády a vykročila k plachetnici.

„Jeden na každou stranu!“ přikázala Amanda, zatímco se sekyrkou poskakovala kolem plachetnice a pilně pracovala. „Budeme ji muset vytlačit ven!“

Jenny bez meškání uposlechla, neboť nad ledovou plání se nepříjemně rozléhalo bzučení vznášedel. Craig na ni významně pohlédl. Čas opravdu vypršel. Záchrana ostatních byla nemožná. Hbitě se pustili do práce.

Amanda přesekla poslední poutací lano, vhodila sekyrku do člunu a od příďe udělila pokyny: „Potřebuji ji pošoupnout o tři metry dozadu, abych mohla vykasat plachty.“

Všichni naráz zatlačili, avšak plachetnice byla neuvěřitelně těžká a odmítala odlepit se z místa. Ven ji zaručeně nedostanou včas.

„Hni se,“ procedil skrz zuby Craig na pravoboku.

Plachetnice znenadání zapraštěla a uvolnila se. Ukázalo se, že není vůbec těžká. Pouze skluznice pevně přimrzly k ledu, který zpočátku nechtěl povolit. Hladce vyvezli plachetníci z přístavu do silnějšího větru.

„Všichni na palubu!“ zavolala Amanda a přeběhla k zádi. „Usaďte se blíž k přídi. Každý na jednu stranu, abychom byli vyvážení.“

Jenny a Craig se vyšplhali nahoru.

Amanda na zádi odvázala plachtu rychlostí zkušeného praktika. Plachta v mžiku zachytila prudký vítr, nadula se a napnula svá lana k prasknutí.

Plachetnice se ihned rozjela rovně dozadu, tlačena od ledového pohoří větrem, který vál od vrcholků do údolí.

Zatímco bruslili pozadu, Jenny spatřila nedaleko před přídí dvě vznášedla, která se obloukem blížila k sněžné rolně. V každém seděli dva jezdci.

Naneštěstí rovněž Rusové zahlédli koráb.

Vznášedla se stočila k prchajícím.

„Ksakru!“ vztekle zaklel Craig na protější straně.

Spolujezdci ve vznášedlech spustili palbu. Střely zasypaly led před plachetnicí a kolem ní. Pár dávek proděravělo plachtu, avšak napáchalo jen malou škodu.

Amanda ze zádi zavolala: „Plácněte sebou na břicho a držte hlavy dole!“

Jenny to moudře učinila v předstihu. Craig se bleskurychle přimáčkl k trupu.

Nad hlavami jim půlkruhem profičelo ráhno plachty. Prořízlo vzduch rychlostí, která by snadno rozdrtila lebku. Člun brzy následoval oplachtění. Roztočil se na ledu a zvedl se na jednu skluznici.

Jenny zatajila dech naplněná jistotou, že se převrátí, avšak člun jen zavrávorál a skluznice dosedla zpátky na led. Plachta se nafoukla jako balon a koráb se rozlétl.

Protrhl vítr, který svištěl kolem.

Jenny zariskovala jedno kouknutí vzhůru a dozadu. Jakmile se plachetnice řádně nasměrovala, jako šíp vyrazila kupředu pronásledována vznášedly, která zrychlila. Když se Jenny znovu ohlédla k zádi, viděla, že obě vznášedla začínají ochabovat. V takovém vichru se závodní plachetníci nemohla rovnat.

Jenny si dovolila pocítit kapku naděje, aby se v nitru malinko zahřála.

Posléze spatřila, jak po obou stranách vedoucího vznášedla vyšlehly ohnivé záblesky.

Minirakety!

Matt běžel po pláni přikrčený co nejnižší, neboť kolem hvízdaly střely létající vzduchem i odrážející se od ledu. Zuřivý vztek ho poháněl, když se ponořil mezi převrácená vozidla a vraky, kličkoval a hledal, kde by se mohl ukrýt, avšak řada ruských vojáků rozhodně postupovala k zničenému parkovišti.

Vpředu se objevil kráter vyhloubený výbuchem. Stál Mattovi přímo v cestě. Nezbyvalo než díru obejít, třebaže tak ztratí spoustu času, ale alespoň že okraje halil hustý mlžný opar, jenž stoupal z rozoraných břehů a odkryté hladiny.

Matt zamířil na návětrnou stranu, kde se válela nejhustší opona. Jenomže kam má jít potom? V mlze se neschová navěky. Ani nemůže, pokud nechce zmrznout. Musí se Rusům ztratit, musí setřást ocásek.

Vtom Mattovu pozornost upoutal pohyb na otevřené ledové pláni. Na bílém poli vlál modrý prapor... nadouval se... žádný prapor – plachta! Po ledu se hnala závodní plachetnice, kterou honila dvě vznášedla. Pak poblíž plachetnice třeskl mohutný výbuch, který vyhodil do povětří kusy ledu, a vysoko k obloze jako vodotrysk vystříkla pěnící voda. Plachetnice na poslední chvíli ucukla doprava, čímž unikla úplné zkáze, nicméně shůry ji zasypaly haldy ledu. Vznášedla se neúprosně blížila k zchromlému katamaránu.

Těsně u Mattovy paty se do ledu zavrtala střela. V leknutí povyskočil, odtančil o kus dál a v mžiku přenesl pozornost k vlastní prekérní situaci. Kolem profičely další střely. Sotva se odpoutal od dění na pláni, okem zavadil o jiné, mnohem bližší místo.

Možná...

Snažil se odhadnout vzdálenost a pak si pomyslel, *kašlu na všechno*. Raději zemře s pocitem, že se sám pokusil zachránit, než se tady bude poflakovat a nechá se Rusy střelit do hlavy.

Matt změnil kurz. Sprintem se rozběhl rovnou čarou k dýmající jámě probourané raketou. Věděl, že se dostal do plného výhledu, Rusům přímo na oči, avšak nedbal. Střelci začali vyplašeného králíka ihned lovit.

Jakmile Matt doběhl na břeh, rozpráhl paže a naklonil se přes okraj.

Na dně jámy plavaly kusy ledu vyrvané výbuchem. Matt se zkroutil v bocích, aby se vyhnul plošnému nárazu na některou kru, a skočil do mrazivé vody.

Sotva se ponořil pod hladinu, projel jím chlad, který sevřel útroby jako kleště a spíš páčil, než mrazil. Matt bojoval s vlastním tělem, aby se v sebeobraně neschoulilo do klubíčka. Jeho stažené plíce křičely po vzduchu a hrozily, že jinak puknou.

Poddát se přirozeným reflexům znamenalo jistou smrt.

Matt se pěstí bouchl do hrudi a donutil nohy, aby koply, a paže, aby se natáhly pod okraj ledového příkrovu. Namáhavé úsilí pomáhalo a ani třívrstvá nepromokavá parka nebyla k zahoeení. Matt začal plavat.

Vplul do oceánu, jehož vody byly černé jako inkoust, a soustředil se na cíl, jež matně spatřil v terénu na povrchu. Nyní se rýsoval ve vzdálenosti necelých padesáti metrů, vyznačený bouřkově pošmourným kuželem světla pronikajícího do hlubin.

Tam leželo uměle probourané jezero, které sloužilo ponorce k vynoření. Matt plaval k přístavu. Držel se těsně pod ledovým příkrovem. Kopal, aby přemohl zimu a tíhu oblečení. Musí to dokázat.

Poté, co se odhodlal k sebevražednému skoku, Rusové uvěří, že zahynul. Další štvanci vzdají. Když vydrží, vyleze z polyně a vyrazí k ledovcovému pohorí, kde vyhledá nějakou jeskyni. Ve vnitřní kapse ukradené parky objevil balíček ruských cigaret a zapalovač. Až zaleze do skryše, najde způsob, jak rozdělat oheň, aby zůstal alespoň v teple, dokud Rusové neodtáhnou.

Uznával, že to není nejlepší plán... či upřímně řečeno má příliš mnoho chyb, které by vydaly na celostránkový seznam.

Ale pořád byl lepší než vyhlídka být střelen do zad.

Matt se probíjovával k světlu. *Už jenom malý kousek...*

Bohužel se zdálo, že sloup spásonosného světla se moc nepřibližuje. Matt volným stylem prorážel vodu rukama a nohama se odkopával od občasných výčnělků a krápníků vyrůstajících z ledového stropu, aby zrychlil postup k otevřené vodní ploše.

V plících cítil bodání, před očima se mu míhaly a kroužily jiskřičky a jeho končetiny pozvolna tuhly.

Možná že to přese všechno nebyl ten nejlepší nápad...

Matt odmítl podlehnout panice, která se silně ozvala. Prošel celým peklem výcviku Zelených baretů, který se odehrával ve všech terénech. Proto jednoduše nepřestával kopat nohama a rozmachovat se pažemi. Dokud srdce pumpuje, jsi naživu, říkal si.

Avšak hlouběji v jeho srdci oživila hrůza.

Takto zemřel Tyler... utonul uvězněný pod ledem...

Matt děsivou myšlenku odehnal a rádoby kraulem odhodlaně pokračoval k světlu. Strach a pocit viny však přetrvávaly.

Jak skončil syn, skončí i otec.

Z Mattových úst unikl pramínek bublin, jak jeho plíce zachvátila křeč. Sloup světla potemněl.

Asi si to zasloužím... selhal jsem... zradil jsem Tylera.

Část Mattovy bytosti však odmítala uvěřit, že tomu tak bylo. Nohy a ruce si nepřestávaly klestit cestu vpřed a drápat se k světlíku, jenž se nyní znatelně

přibližoval. Boj o záchranu života se zdál nekonečný – teď stejně jako tehdy. Ale Matt nezemře. Rozhodl se, že nedovolí, aby ho pocit viny zabil. Pozvolna ho zabíjel po celé tři uplynulé roky, takže si vybral své a na víc nemá nárok.

Matt co možná nejmocněji kopl nohama a hnací síla ho donesla pod hladinu jezera. Znenadání se koupal v jasném svitu.

Bude žít!

S posledními zbytky vzduchu v hrudi se odrazil nahoru k oknu, které přinášelo spásu. Vzpráhl třesoucí se promrzlou paži k hladině. Dlaň se dotkla čirého, průzračného ledu.

Během bouře, která řádila celý den, jezero zamrzlo.

Vznosná síla vytlačila Matta vzhůru. Narazil hlavou na ledovou střechu. Hmatal rukama nad sebou a kolem a pak pěstí udeřil do ledu. Krusta byla tlustá nejméně patnáct centimetrů. Příliš pevná, než aby se dala prorazit zdola.

Matt vzhlédl k dennímu světlu. Od záchrany ho dělilo pouhých patnáct centimetrů.

Jak skončil syn..., skončí i otec...

Matta zavalila beznaděj. Sklouzl očima dolů a sledoval sloup světla nořící se do mrazivých hlubin.

Náhle v hloubce zaznamenal pohyb. V dohledu se ladně vznášely a pluly tmavé stíny.

Jeden... druhý... třetí... Velké, i když navzdory masivnosti se pohybovaly s grácií. Dokonale zapadaly do této ďábelské podmořské krajiny. Bílá těla se vlnila a ve spirálách stoupala ke kořisti orámované světlem, leč nemilosrdně chycené do pastí.

Grendelové!

Matt vytřeštěně zíral dolů a zády se přitlačil na ledovou poklici. Nakonec tedy nezemře jako Tyler.

ČAS 17:23

Amanda popustila plachtu do sklonu kupředu a vší silou člun strhla, aby probruslil mimo přívaly ledového deště. Jeden namodralý balvan velikosti krávy přistál metr před přídíl, odrazil se, poskočil a kutálel se pryč, žel bohu plachetnici přímo v cestě.

Amanda se naklonila na bok, přenesla těžiště na kýl a vlastní vahou se urputně snažila přimět plachetnici, aby nabrala šikmý směr. Prosmekli se těsně kolem valícího se balvanu, jehož pohyb se ztrátou setrvačnosti zpomalil.

Jak se Amanda pootočila, uviděla ledový déšť tiše padající z oblohy a vzadu na ledovém příkrovu hlubokou jámu vytrženou výbuchem. Dvojice vznášedel se oblouky rozpojila, aby se dostala na křídla a pokračovala v honu.

Amanda dupala chodidly na pedály, které v hektických přestávkách střídavě sešlapovala a povolovala. Postup kupředu se tak zpomalil, avšak nemohla sázet ryze na rychlost, pokud chtěla uniknout miniraketám nebo vznášedlům.

Nejlepší volbou nebyla nyní rovná čára, nýbrž matoucí klikatá dráha, která z plachetnice činila nesnadný terč.

Amanda se soustředila na terén vpředu. Jenny a Craig se na břichách přetočili a sledovali dění vzadu. Leželi obličejem k Amandě, takže jim v případě potřeby mohla odečítat ze rtů.

Jenny ústy co nejjasněji naznačila: „Fantastická jízda! Asi se dám na plachtění.“

Amanda vyloudila na tváři trochu ponurý úsměv. Ještě zdaleka nebyli v bezpečí.

Craig zašmátral po kapuci, vytáhl zdrhovací šňůru a zatlačil sluchátko tajně vysílačky do ucha. Potom si ke krku přitiskl cíp límce. Rty měl zakryté, když mluvil.

Amanda neměla možnost pochytit, co říká, nicméně dokázala si představit, že zběsile přivolává na pomoc jednotku Delta Force. Craig vyklouzl ze základny. „Fotbalový míč“, jež nesl, byl momentálně z dosahu drápů ruských útočníků. Craig se neodvážil riskovat nějaký zkažený míč, narušení či nedej bože zlom ve hře téměř před koncem zápasu. Obzvlášť když byl tak blízko branky slibující vítězství.

Jenny zamávala na Amandu a ukázala dozadu. *Problém!*

Amanda se natočila v sedadle. Vznášedlo napravo se v ostrém úhlu blížilo a svižně klouzalo nad rovnou sněhovou plání.

Rychle se odvrátila, srovnala člun a přidala rychlost, aby využila výhodu zuřivějších větrných poryvů. Snažila se zvětšit vzdálenost mezi plachetnicí a pronásledovateli.

Jennyiny rty se pohnuly. „Jdou výš. Chystají se znovu vystřelit.“

Amanda nakoukla přes rameno. Řidič i spolujezdec ve vznášedle, které měli v patách, seděli v předklonu, jako by hodlali dotlačit vozidlo na samu hranici výkonnosti.

Dobrá, uděláme tedy totéž, pomyslela si Amanda.

Mrkla na laserový rychloměr plachetnice. Ručička se tetelila na pětadevadesátce. Tak rychle dosud nikdy nejela.

Amanda se snažila hodit za hlavu nebezpečí a soustředit se na řízení: prsty na lanech, chodidla na pedálech, dlaně na břevnech. Cítila, jak vítr napíná plachty a žene člun kupředu. Naladila celé tělo, aby splynulo s plachetnicí. Vybičovala všechny smysly, aby plachetnici naslouchaly tak, jak to umějí jen hluší lidé. Když navázala spojení, v duchu doopravdy *slyšela* svištění skluznic a řev vichru. Sluchový handicap se stal její nedosažitelnou předností.

Dovolila si ještě víc popustit uzdu. Sledovala, jak se rychloměr šplhá k *sto pěti*...

„Střilejí!“ vykřikla Jenny neslyšitelně pro její uši... *sto deset... sto dvacet...*

Vpravo vyšlehl ohnivý záblesk. Do vzduchu vylétl gejzír ledové tříště. Amanda stočila člun a přesměrovala plachtu, aby zapráhla sílu tlakové vlny výbuchu.

... *sto třicet...*

Narazili na zdvižený ledový jazyk. Člun vylétl vysoko do vzduchu jako surfař, jenž zachytil dokonalou příbojovou vlnu. Dole se rozprskl oheň, který hřebem smetl.

Plachetnice však vyvázla bez úhony a letěla dál. Amanda nadskočila v sedadle, avšak nepustila lano a zkrátila plachtu, aby člun nesla v rovině. Znovu dopadli na led a bruslili dál neuvěřitelnou rychlostí.

... *sto čtyřicet pět... sto padesát tři...*

Shora se opět snesl ledový déšť, ale plachetnice již unikla z nejhoršího a dostala se za hranice zkázonosného okruhu výbuchu. Letěla po ledu jako jedno tělo s bouří a svým kormidelníkem.

Craig honem napřáhl paži k zádi. „Kristepane, oni otáčejí! Vy jste to dokázala!“

Amanda se neobtěžovala ani letmo se ohlédnout. Věděla, že vyhrála. Skluznice se nyní sotva dotýkaly ledu. Nechala plachetnici volně klouzat poháněnou mocným dechem vichřice. Teprve když rychlost začala pozvolna samočinně klesat, sáhla na brzdu.

Z chabé reakce páky ihned poznala, že hrozí nebezpečí. Poslední skok asi pochroumal nebo zlomil brzdu.

Amanda vytrvale pumpovala pákou. Brzda nezabírala. Pokusila se trochu svinout plachtu, avšak vítr se pevně zahryzl a nechtěl povolit. Lana se proměnila v železné pruty zaseknuté v trnových sedlech. Plachetnice nebyla stavěná pro tak rekordní rychlost.

Jenny a Craig s rozšiřujícíma se očima pozorovali, jak Amanda zápasí.

Vítr opět přidal na síle. Jehla rychloměru povyskočila.

... *sto padesát pět... sto šedesát...*

Víc než osmdesát kilometrů za hodinu rychloměr neukazoval.

Jako raketa se řítili po zmrzlé pláni, vydáni na milost a nemilost bouřlivým polárním větrům. Hlava nehlava letěli rychlostí, při níž sebemenší chyba mohla všechny zabít.

Zbýval jediný tah, jenž by mohl situaci zachránit.

Tah, k němuž se Amanda odhodlala s největší nelibostí.

Zakřičela na cestující: „Potřebujeme sekyru!“

Blízký mdlobám se Matt díval na stoupající hejno grendelů. V kruzích se pomalu a trpělivě vznášeli k hladině. Neměli naspěch. Stejně jako Matt věděli, že on coby kořist nemůže uniknout. Chytil se do pasti, uvízl mezi ledem nahoře a ostrými zuby dole.

Vzpomněl si, jak Amanda tam v podzemním labyrintu poslala jedno monstrum po falešné stopě. Použila helmu a vyhřívanou masku. Kéž by také našel nějakou návnadu, která by hladovce odhlákala... něco, co vydává teplo... a zářivé světlo.

A pak mu blesklo hlavou, že má něco, na co ve zmatku dočista zapomněl.

Hrábl do kapsy parky a v duchu se modlil, aby poslední střípek naděje nevystrosil cestou k parkovišti. Konečně nahmátl předmět, který sebral z utržené ruky ruského vojáka, když prchal ze základny. Sláva!

Vytáhl černý ananas z kapsy. Stejný ruský zápalný granát zabil Pearlsona.

Mattovi se z kritického nedostatku kyslíku již zatemňoval zrak, a tak spíš po hmatu odklopil kryt spouště a stiskl odhalený červeně svítící knoflík. Pohlédl na nejbližšího grendela, bílý přízrak spirálou stoupající vzhůru, a hodil granát směrem k němu s důvěrou, že hmotnost výbušniny stáhne smrtící nástroj do hloubky.

Šiška se roztočila kolem vlastní osy a rychle klesala k čekajícímu hejnu.

Matt netušil, jak je granát načasovaný, a proto se honem těsně svinul do klubíčka. Zakryl si uši, vydechl z hrudi všechny vyčerpaný vzduch a nechal ústa otevřená. Slaná voda se mu vlila do hrdla. Jedním okem nepřestával sledovat blížící se mořskou nestvůru.

Grendel podivnou šišku očichal, jak proplouvala kolem, a poté nosem odpinkl.

Matt zavřel oči. *Prosím, prosím...*

Vzápětí podmořský svět rozjasnil oslnivý záblesk, jenž k Mattovi pronikl i skrz sevřená oční víčka. Zároveň do Matta narazila tlaková vlna tak silná, že spolu s myšlenkou, že právě oslepl, nabyl dojem, že ho plně naložený tirák tlačí ke zdi, rozmačkává mu hrud' a vyždímává mozek z lebky. Pocítil, jak mu ohnivý žár projíždí promrzlými končetinami.

Pak tirák vymrštil jeho tělo vzhůru. Výbuch protřhl ledovou střechu a Matt s vlajícími končetinami vylétl do povětří, na čistý vzduch. Přerývaně zalapal po dechu, ještě v letu koutkem oka zachytil rozlehlou bílou pláň a padl zpátky do moře, jehož hladinu pokrývaly kry a ledová kaše. Na povrchu, kam vystříkly olejové skvrny, poskakovaly plameny.

Matt spadl do vody, potopil se a opět se vynořil, byl omráčený a hlava mu třeštila. Rukama těžkýma jako olovo začal ve studené lázni pádlovat.

Vpředu se z hloubky vyhouplo obrovské tělo, na jehož hřbetu tančily plameny a po kůži klouzaly úlomky tajícího ledu. Ta kůže byla bělavá. Velké černé oči se upíraly na Matta.

Matt se zděšeně plácal pryč od grendela.

Ten se převalil... a klesl do moře.

Mrtvý.

Matt, rozklepaný zimou a hrůzou, vzhlédl k sloupu páry, který se vznášel do vzduchu. Tolik už zaplatil za svůj tajný únik. Když hledal, kudy by vylezl na pevný břeh, u okraje díry se objevily postavy.

Rusové.

Hlavně pušek mířily na muže, jenž se už málem topil. Matt se jako posledního stébła chytil ledové kry. Zásobu triků právě vyčerpал až do dna.

Otcové a synové

◀◀◀Δ^c Δ^cσ^c↵9. DUBNA, ČAS 17:30
NA LEDOVÉ PLÁNI

Jenny se v lehu trochu nadzvedla, aby zpod těla vyprostila cepín zastrčený za opaskem. Když zvedla hlavu, v krajině za plachetnicí zahlédla vyjeté koleje. Letěli hnáni plnou silou vichřice. Vítr vyl, skučel a burácel. Svištění skluznic znělo, jako by se pod kýlem usadilo klubko rozvztekle syčících hadů. Ze záchvěvů pronikajících trupem člunu jí naskočila husí kůže.

S cepínem v jedné ruce se Jenny druhou rukou chytila madla. Měla pocit, že ji vichr každou chvilku odnese z mělce prohloubené paluby. „Co mám udělat?“ zakřičela do větru.

Amanda napřáhla paži k ráhnu. „Potřebuji uvolnit plachtu! Lano se zadřelo! Jinak nezpomalíme!“

Jenny vzhledla k plachtě nafouknuté jako balon a poté se obrátila k Amandě tak, aby jí mohla odečítat ze rtů. „Co přesně mám udělat?“ zeptala se co nejzřetelněji.

Amanda se předklonila, aby Jenny dobře rozuměla. „Potřebuji zkrotit plachtu, ale nesmí se protrhnout, aby člun neztratil pohon. Proto musíte přeseknout pouze některé šňůry, aby se plachta rozevlála. Jakmile se uvolní, budu schopná ovládat lana. Alespoň doufám.“ A ukázala Jenny, kde má začít.

První sada šla vcelku snadno, neboť zahrnovala vázání připevňující plachtu k ráhnu. Jenny si prostě lehla na záda a stačilo šňůru jen dostatečně naříznout, aby uzel utažený napětím praskl. Když práci dokončila, plachta se roztřepotala, avšak držela pevně.

Druhý úkol byl mnohem záložnější. Jenny musela dolézt po kolenou do středu člunu, vyklonit se do větru, jednou rukou se chytit stěžně a druhou rukou přetnout kluzké šňůry, které poutaly plachtu ke stěžni. Se zatajeným dechem se pomalu pracovala výš. Jedno naseknuté lanko prasklo a jako bič ji šlehlo do tváře.

Jenny se zakymácela, na zlomek vteřiny se pustila stěžně a padala po zádech přes palubu.

Craig se vyšvihl, zachytil ji za opasek a strhl zpátky.

Jenny znovu našla rovnováhu a podržela se stěžně. Pramínek horké krve jí stékal po bradě.

Víc než ochromená strachem byla rozzuřená. Přitáhla se blíž a jala se úporně sekat.

„Opatrně!“ zavolala Amanda.

Plachta zbavená řady pout splaskla a jako mávnutím kouzelného proutku získala povolnost. Ráhno se rozklepalo.

Amanda zápolila s ovládacím lanem. Znenadání se uvolnilo vratidlo, zakomíhalo sebou, lana se vyvlékla a vyšlehla do vzduchu. „Dolů!“ zařvala Amanda.

Jenny se otočila, aby uhnula, avšak bylo už pozdě. Ráhno švihlo smrtícím obloukem. Nebylo možné uklidit se mu z cesty včas. Místo aby se Jenny střemhlav vrhla na palubu, vyskočila co nejvýš.

Ráhno ji minulo, avšak uvolněná plachta ji udeřila a nabrala jako páłka. Jenny jednou rukou sevřela látku a druhou rukou šmátrala po kraji, čeho by se chytla. Prsty nahmatala u stěžně pár pevně zavázaných klíčků, na které se zavěsila, a přitom ji ráhno neslo mimo trup člunu.

Led se jí míhal pod nohama, zatímco tam visela.

Potom se do plachty opět opřel vítr a jako tvrdá pěst Jenny odmrštil. Utrhla se z bidýlka a letěla vzduchem. V hrůze vykřikla.

Vzápětí narazila – nikoli však na led, nýbrž na dřevěnou palubu.

Amanda obratným manévrem člun stočila, aby Jenny v pádu zachytila.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Craig.

Jenny nebyla schopná slova a stejně nevěděla, co by asi tak řekla. Zůstala ležet rozplácnutá tam, kde přistála, ochromená vědomím, jak blízko smrti se před chvílí ocitla.

„Už mám plachtu na uzdě!“ zavolala Amanda. „Zpomalujeme!“

Díky bohu.

Jenny nepohnula ani prstem a jen vzdáleně vnímala, jak plachetnice pozvolna ztrácí rychlost. Zdálo se, že vítr už tolik nezuří, a také ostré svištění skluznic se zjemnilo.

Jenny vydechla úlevou.

Vtom se vzduchem prodrál nový zvuk: protivné, bručivé klapání.

Jenny se překulila a zahleděla se k přidi. Z nízko stojících bouřkových mraků se vynořil vrtulník. Na bílém trupu zářila americká vlajka.

„Naše Delta,“ oznámil Craig z protější paluby.

Teprve nyní Jenny dovolila slzám, aby vytryskly z očí a proudem jí stékaly po tvářích.

Tak to opravdu zvládli.

Craig promluvil do mikrofonu přitisknutému ke krku: „Zde Osprey. Jsme v bezpečí. Míříme na domácí základnu. Ať nám tam někdo postaví na kafe. Obrovskou konev, prosím.“

ČAS 18:04

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Matt seděl v cele. Cítil se úplně groggy. Měl na sobě ruskou vojenskou domácí soupravu: teplé spodní prádlo, zelené kalhoty, zelenou mikinu s kapucí a bagančata, v nichž mu nohy nadité v tlustých vlněných ponožkách plavaly. Jen matně si vzpomínal, že se převlékl do suchého. Stále ještě drkotal zuby a třásl se jako osika z nedávné koupele v Severním ledovém oceánu. Jeho mokré šatstvo leželo na hromádce v koutě strážnice, kam z cely snadno dohlédl. Matt si pamatoval, že každý kus oděvu a každou kapsu důkladně prohledali.

U vstupních dveří stál jeden strážný. Dva muži, kteří Matta svlékli, provedli tělesnou prohlídku a hodili mu suché oblečení, už odešli. Vzali s sebou jeho doklady, nicméně dřív než odpochovali, vyprázdnili jeho peněženku a promáčené bankovky nacpali do vlastních kapes. Zřejmě v duchu starých komunistických ideálů.

Matt se zadíval do vedlejších cel. Třebaže byl omráčený, když ho sem přinesli, věděl, kde se nachází. Když utíkali před Rusy, nakoukl přesně do téhle chodby rozdělené v řadu cel. Dostal se zpátky do čtvrtého poschodí základny, do oddělení, jež kdysi sloužilo jako ubytovna pro ubožáky, kteří skončili zmrazení v cisternách.

Každou celu tvořila jednoduchá klec ze tří stran obehnaná tyčovými mřížemi a pouze zezadu pevnou stěnou. Neskýtala naprosto žádné soukromí. Místo toalety měla v jednom koutu rezavý kýbl. Z nábytku zde byla jen železná pryč-na bez matrace.

Matt seděl na tvrdém lůžku a hlavu držel v dlaních. Za ušima doposud cítil tepání coby pozůstatek tlakové vlny, která ho zasáhla po výbuchu granátu. Čelist mu bolestivě trnula od úderu pažbou pušky, již ho jeden voják vzal přes obličej. Také z nosu mu ještě trochu tekla krev, avšak nebyl si jistý, jestli to zapříčinil výbuch, anebo šleh pistolí.

„Jste v pořádku?“ zeptal se soused zavřený v přilehlé cele.

Matt se pokoušel vybavit si mladíkovu jméno. Určitě patřil k biologům, s nimiž se na útěku rozdělili, jenomže mysl měl Matt dosud zatemněnou. „... jjo, fajn,“ vykotal.

Společně s mladíkem sdílely celu ještě dvě osoby. Aha, Mattovi se malinko rozbřesklo v hlavě, rovněž biologové: doktor Ogden a... a dívka. Mlhavě si

vzpomněl na čtvrtého z týmu – mladíka, který zde chyběl. Kam se asi ztratil? Matt se zamračil. *Copak na tom záleží?*

„Piku,“ ozvalo se zezadu. Ten hlas byl ženský a zněl pevněji. Matt se otočil.

V další cele stála u mříže Washburnová. Dolní ret měla rozseknutý a levé oko oteklé a orámované modřinou.

„Co se stalo s velitelem Brattem?“ zeptala se.

Matt nejistě potřásl hlavou. Mozek uvnitř zachřestil. Na Matta šly mdloby. Udělalo se mu zle od žaludku. Báł se, že bude zvracet. Rychle polkl.

„Do prdele...,“ zamumlala Washburnová.

Takže jen oni dva z party přežili.

Ogden přistoupil k mříži oddělující druhou celu. „Pane Piku..., Matte... musím vám něco říct. Vaše manželka...“

Matt strnul a prudce zvedl hlavu. „Co... co je s ní?“

„Připojila se k nám, ještě se dvěma námořníky,“ řekl Ogden. „A potom jsem viděl, jak s tím chlapíkem ze CIA a doktorkou Reynoldsovou ujíždí v plachetnici.“

Matt postřehl hořkost v biologově hlasu, avšak pořád nechápal, o čem tenhle chlapík mluví. Z jedné vody načisto vyklopil řadu věcí, které nedávaly smysl. Znenadání si vybavil, že také viděl závodní plachetnici, kterou honila dvě vznášedla. „Jenny...,“ vyhrkl.

Ogden začal líčit, co se odehrálo od chvíle, kdy se skupina rozdělila.

Matt zpočátku nechtěl uvěřit, ale pak si vzpomněl na Bana, jak se nečekaně objevil... a jak skončil. Matt přitiskl dlaně na obličej, aby skryl vlastní hoře a zatlačil slzy. *Jenny... byla tak blízko. Co se s ní stalo?*

Ogden ztlumil hlas a šeptem pokračoval: „Mluvím trochu rusky. Nenápadně jsem poslouchal, co si strážci povídají, když prohledávali naše věci.“

Vyrozuměl jsem, že hledají nějaké knihy. Svazky, které s sebou vzal ten chlap od CIA.“

„Já zaslechla totéž,“ tiše potvrdila Washburnová, která se posunula blíž.

Matt v usilovném přemýšlení svažtil obočí. „Jaký chlap od CIA?“

Student – Zane, jemuž Matt konečně přišel na jméno – se přiklonil k mříži a zamumlal: „Řekl nám, že se jmenuje Craig Teague.“

Ohromený Matt pocítil, jak ho zaplavuje nával horka. Vztekem málem bez sebe se snažil najít řeč. „Craig... Teague je agent CIA?“

Ogden přikývl. „Vyslaný sem, aby získal dokumenty o ruském výzkumu v oblasti utlumování životních funkcí a unikl.“

Matt si v duchu promítl sled událostí, které prožil po boku domnělého reportéra. Již od prvního setkání cítil, že ten muž pod nevinnou, nonšalantní slupkou tají sílu, pohotovost a duchapřítomnost, které jen občas probleskly na povrch. Přesto nikdy nepojal podezření, že by...

Matt zatáhl pěst. Zachránil Craigovi život, což mu ten nafoukanec musí oplátnit. „Parchant mizernej...“, procedil skrz zuby.

„Co uděláme teď?“ nadhodila Washburnová.

Mattovi dalo pořádně zabrat, aby se soustředil, neboť balancoval mezi zuřivostí a strachem o Jenny.

„Proč nás tady drží?“ zeptala se Washburnová, když se nedočkala odpovědi.

Dřív než mohl kdokoli vyslovit vlastní domněnku, se dveře strážnice rozlétly. Dvorní vešla dvojice vojáků, kteří odešli s Mattovými doklady. Prohodili pár slov s ozbrojeným strážcem, poté společně vykročili uličkou podél cel a zastavili se u Matta. „Půjďte s námi,“ spíš jako rozkaz anglicky řekl důstojník.

Strážný klíčem odemkl celu a otevřel dveře dokořán. Druzí dva muži svírali v rukou pistole. Matt zvažoval, jestli by se jedna zbraň dala uzmout. Vstal. Podlomily se mu nohy. Málem se zhroutil na podlahu. Takže na frontální útok může rovnou zapomenout.

Jeden muž ho mávnutím pistole pobídl, aby vyšel z cely.

Myslím, že tímto je otázka Washburnové plně zodpovězena. Rusové všechny podrobí výslechu. A co přijde potom? Matt koukl na pistoli. Potom s neužitečnými zajatci skončují. Viděli příliš mnoho. Za žádnou cenu je nenechají žít.

S jedním strážcem napravo a druhým nalevo se Matt vydal do jádra čtvrtého poschodí. Místo k obvodové kruhové chodbě lemované hrůznými cisternami ho vedli do vnitřní chodby a zastavili se před jednou místností.

Důstojník zaklepal na dveře, otevřel a pokynul Mattovi, aby šel dál.

Matt vstoupil do malé kanceláře vybavené přepychovým mahagonovým nábytkem: masivním pracovním stolem, policemi a sekretáři. Na podlaze ležela rozprostřená huňatá předložka: umně stažená kůže ledního medvěda s vycpanou hlavou.

Mattův první pohled padl na malého chlapce oblečeného v pánské košili, která na něm visela jako pytel a sahala mu až k chodidlům. Chlapec klečel na bílé kožešině, hladil chlupatou hlavu a šeptal medvědovi do ucha.

Pak vzhlédl k nově příchozímu.

Matt zalapal po dechu, popošel ke kraji předložky a klesl na koleno. Ta podoba... ne, nemohl se mýlit.

Jeden strážce vyštěkl cosi rusky a drapl Matta za límec.

Matt byl příliš ohromený, než aby se vzpíral.

Poté promluvil chladný, velitelský hlas. Matt zvedl oči a zapátral po druhém obyvateli místnosti. Ten vstal z kožené židle za stolem, na níž dosud seděl, a mávnutím odeslal stráž pryč.

Muž byl vysoký stopětadevadesát centimetrů, široký v ramenou, ačkoli velmi štíhlý, a na sobě měl černou uniformu. Jeho nejvýraznější rysy byly

stříbřitě bílé vlasy a oči šedé jako bouřkový mrak, které vzápětí Matta probodly.

„Posaďte se, prosím,“ řekl muž dokonalou angličtinou.

Matt se přistihl, jak poslušně vstává, jakoby řízený reflexem. Ale když už stál, odmítl se posadit. Poznal, kdo se tyčí za stolem. Sám vojevůdce ruských jednotek.

Za Mattovými zády s cvaknutím zapadly dveře, avšak jeden strážce zůstal v kanceláři. Matt si hned všiml pouzdra s pistolí na boku vrchního velitele.

Tvrdé šedé oči se na něj upřely. „Jmenuji se Viktor Petkov. Jsem námořní admirál. A kdo jste vy?“

Matt spatřil na desce stolu svou náprsní tašku. Neměl důvod lhát. Stejně by to nikam nevedlo. „Matthew Pike,“ představil se.

„Strážce aljašského živočišstva?“ V té otázce zazněly silné pochybnosti.

Mattovi se podařilo udržet pevný hlas. „Tak to stojí v mých osobních dokladech, nebo snad ne?“

Jedno ocelově šedé oko zacukalo. Ruský admirál zcela jasně nepatřil k lidem, kteří se často setkávají s drzostí. Jeho hlas se přiosťil. „Pane Piku, můžeme to zvládnout civilizovaně, nebo...“

„Co ode mě chcete?“ vyrazil ze sebe Matt, neboť na hru na srdečného protivníka byl příliš unavený. Nebyl žádný James Bond.

Do admirálova bledého obličej se vehnala krev a jeho rty se stiskly v tenkou čárku.

Dřív než promluvil, dítě vstalo z kožešiny a rozběhlo se k němu. Admirál sledoval eskymáckého chlapce očima, v nichž se mihlo dojetí. Chlapec se dotkl jeho ruky.

„To je dítě z cisterny. Viděl jsem ho zamrzlé v ledu,“ řekl Matt, neschopný zakrýt úžas a okouzlení.

Admirálova ruka se sevřela kolem útlých prstíků – něžně, ochranně. „Je to zázrak, jenž vzešel z výzkumu, který zde prováděl můj otec.“

„Váš otec?“ vyjevil se Matt.

Petkov přikývl. „Otec byl vynikající člověk, geniální mozek, jeden z ruských předních polárních vědců. Vedl výzkum na této základně, zaměřený na zkoumání možností útlumu vitality a kryobiologie.“

„Prováděl pokusy na lidech,“ pronesl Matt tónem žalobce.

Petkov pohlédl na chlapce. „Dnes je velmi snadné soudit. Ale tenkrát byla jiná doba. To, co se nyní považuje za mrzkost či zrádnost, byla tehdy věda.“ Admirálova slova zněla jemněji, jako by pociťoval napůl hanbu a napůl hrdost. „V otcově době, v údobí mezi první a druhou světovou válkou, vládlo v dynamicky se rozvíjejícím světě napětí. Každý stát se snažil objevit nějaký nový vynález, novou převratnou technologii, která by hospodářství popohnala

kupředu. Jak se schylovalo k válce, napětí ve světě vzrůstalo. Schopnost chránit lidské životy a ušetřit oběti na bitevních polích mohla rozhodnout mezi vítězstvím a porážkou. Umění zmrazovat lidi a uchovávat tak raněné, dokud jejich zranění nebudou moct být vyléčena, konzervovat tak tělesné orgány, skladovat v mraznicích celé armády... Možnosti lékařského a vojenského využití byly takřka nekonečné.“

„A proto sem vaše vláda nechala násilím odvléct vlastní poddané, aby sloužili jako pokusní králíci?“

Petkov přimhouřil oči. „Vy *vážně* nevíte, o co tady šlo, že?“

„*Vážně* nemám ani páru,“ přiznal Matt.

„A rovněž nevíte, kde jsou ukradené deníky mého otce? Ani kdo je ukradl?“

Matt chtěl zalhat, avšak neměl nijak zvlášť chuť chránit Craiga Teaguea. „Odjely,“ utrousil.

„V plachetnici, která unikla?“

„*Unikla*? Může snad doufat? Jenny prý v té plachetnici byla. Matt se úporně snažil najít ztracený hlas. „Oni upláchlí?“ vyblekotal.

Petkov se na něho podíval, jako by vážil, jestli příliš neriskuje, půjde-li rovněž s pravdou ven. Možná postřehl prosbu v Mattově hlase, možná Matta prostě nepovažoval za hrozbu. Ať tak či onak, odpověděl: „Utekli mým mužům a dorazili na Omegu.“

Matt ustoupil o krok dozadu a klesl na židli, kterou před chvílí odmítl. Zaplavil ho pocit úlevy. „Díky bohu. Jenny... moje bývalá manželka, byla v té plachetnici.“

„Potom je ovšem ve větším nebezpečí než vy.“

Matt sraštil obočí. Napětí se znovu přihlásilo. „Co tím míníte?“

„Ještě není po všem. Pro nikoho z nás.“ Petkov sjel pohledem k chlapci. „Tato výzkumná polární základna není ruská.“

Matt pocítil, jak mu v útrokách bubří těžký kámen.

Petkovovy oči se k němu pomalu vrátily. „Nacházíte se na americké základně.“

ČAS 18:16

AMERICKÁ VÝZKUMNÁ POLÁRNÍ ZÁKLADNA OMEGA

Jenny opatrně slezla z plachetnice a spočinula nohama na ledu. Rozhlédla se a zastavila se očima u ruin nedaleké polyně. Polyňa měla roztřískané břehy a široký pás kolem byl potřísněný černými a rezavými skvrnami od oleje, nafty a benzínu. U vraků dvou vrtulníků, zabořených do ledu, stále ještě hořely ohně. Vzduch plnil dusivý zápach dýmu a paliva.

Nad mrazivou plání se rozléhal hromový klapot vrtulníku, který právě opsal kruh, aby přistál poblíž plachetnice. Amanda se hned pustila do práce, aby člun ukotvila, skasala a svázala plachtu a našla rezervní sadu dřevěných klínů, jimiž napevno zaklesla skluznice. Ohlédla se přes rameno, když se Seahawk snesl z vánice a posadil se na led.

Craig vykročil k vrtulníku. Cestou se předklonil a přikrčil, aby ho vír rotoru neodfoukl, a mikrofon přidržoval pod bradou, jak mluvil s velitelem jednotky Delta, jenž seděl v kabině.

Od polární vesničky vyběhla skupina vojáků v bílých kombinézách a se zbraněmi v rukou. Nehodlali nic ponechat náhodě, když se Rusové nacházeli tak blízko.

Jeden voják se oddělil od mužstva a doklusal k dvojici žen, které stály u plachetnice. „Dámy, následujte mě, prosím. Dovedu vás k ostatním. Rusové rozmístili na území základny síť zápalných náloží. Nevíme, jestli některé nemají našlápné rozbušky.“

Jenny přikývla. Byla šťastná, že se konečně dostane do tepla, a zároveň se bála dozvědět, jaký osud potkal jejího otce. Žije? Je v pořádku?

V průvodcových stopách se Jenny a Amanda proplétaly mezi domky. Chumelenice již ustala, avšak uličkami se stále ještě zuřivě proháněl vítr. Jak se cíl blížil, Jenny se oslabená obavami sotva držela na nohou. Za pochodu si uvědomila, kam směřují. Jdou do téhož baráku, z něž spolu s Kowalským uprchla.

Tato myšlenka nanovo přiměla slzy, aby tekly proudem. Jenny si myslela, že se už vyplakala, když doplachtili domů, jenomže k úlevě se teď připojilo hoře. Kowalski se pohřešoval. Tom byl s největší pravděpodobností mrtvý. Stejně tak Bane. A Matt...

Všichni, které milovala, odešli.

Potřebovala alespoň jednoho drahého člověka, aby mohla žít dál.

Jakmile voják otevřel dveře domku, Jenny přidala do kroku. S Amandou v patách spěchala za průvodcem chodbou, která vedla k dvoukřídlovým dveřím ubytovacích prostor.

Ihned si všimla dvou ozbrojených strážců, stojících před dveřmi.

„Museli jsme provést nezbytná opatření – kvůli vaší ochraně,“ vysvětlil průvodce. „Dokud nezískáme jistotu, že ohrožení základny pominulo, je zapotřebí soustředit všechny na jednom místě. A s Rusy zakopanými o necelých padesát kilometrů dál tady momentálně není moc bezpečno.“

Jenny proti troše opatrovnického dozoru nic nenamítala. Po všem, čím za poslední dny prošla, by řekla, že čím víc, tím líp.

Teplo v místnosti ji udeřilo do tváře jako mokrá deka. O nepříjemné parno se přičinily jak sálající radiátory, tak počet přítomných. Jenny ihned zapátrala v davu.

V mžiku spatřila velitele Sewella, jenž seděl vpředu. Polovinu obličeje měl zafačovanou a jednu paži zavěšenou v pásce. Jenny k raněnému přistoupila s ustaraným výrazem.

Sewell vzhlédl jedním zdravým okem, které vykukovalo z obvazů, a prohodil: „Vy asi nedovedete zůstat stranou, že?“

„Co se vám stalo?“ Jenny přejela pohledem jeho zbitou figuru.

„Přikázala jste mi, abych chránil vašeho otce,“ odpověděl Sewell a pokrčil rameny. „Já беру rozkazy vážně.“

Dav se rozestoupil a zezadu se protlačila důvěrně známá postava. Starý John měl unavené oči, ale jinak neměl ani škrábnutí.

Jenny se mu vrhla do otevřené náruče. „Tatínku!“

John ji pevně objal. „Jenny... zlatíčko.“

Jenny nebyla schopná mluvit. Něco uvnitř její bytosti se zlomilo. Rozvzlykala se. Netekly jí pouze slzy. Trhaně sebou škubala bolestí a lapala po dechu. Bylo to neovladatelné. Prýštilo to ze studny hluboko v jejím nitru. Strašně to bolelo. Ona přežila – na rozdíl od mnoha jiných. „M-Matt,“ podařilo se jí vyslovit mezi vzlyky.

Otcovy paže se sevřely pevněji.

Jenny nepřestávala plakat, zatímco ji John napůl vlekl dozadu k lůžku, posadil se a stáhl ji k sobě. Nepokoušel se ukonejšit ji slovy. Slova mohou přijít později. Právě teď prostě potřebovala někoho se držet a někoho, kdo by držel ji.

Otec ji kolébal v objetí.

Snad po půlhodině si opět začala uvědomovat okolí. S pocitem prázdnoty pomalu zvedla hlavu a otupěle se rozhlédla. Teprve nyní si všimla, že se k zdejší společnosti připojil také Craig. Seděl u stolu spolu s Amandou, velitelem Sewellem a mužem v maskovacím mundúru.

Ten muž tiskl v podpaží helmu. Měl krátké černé vlasy uhlazené dozadu. Vypadal tak na pětatřicátníka, avšak muselo to být *tvrdých* třicet pět roků. Plet' na obličeji měl ošlehanou a prořatou narudlou, šerednou jizvou, která se táhla od ucha přes krk až ke klíční kosti. Prsty přejížděl po jizvě, zatímco se nakláněl nad stůl a studoval nejspíš mapu, kterou tam rozložili. Otočil hlavu ke Craigovi a řekl: „Nevidím v tom žádný podstatný zádrhel. Měli bychom udeřit hned. Dřív než se Rusové zakopají a opevní.“

Jenny se protáhla a nastražila uši. Zajímalo ji, co tam kují za plány. Poklepala otce po ruce.

„Jenny...?“ zamumlal udiveně John.

„Už je mi líp,“ ujistila ho Jenny. *Alespoň pro tuto chvíli*, dodala v duchu. Vstala a vykročila ke skupince, následována otcem, jehož neopouštěly obavy.

Když došla ke stolu, Craig vzhlédl. „Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Jsem celá. Víc se zatím nedá očekávat,“ odpověděla Jenny.

Craig se odvrátil a pokračoval v hovoru: „Toto jsou deníky, které jsem měl za úkol získat. Bohužel jsou zašifrované. Navzdory snaze ty hieroglyfy rozluštit jsem neučinil žádný pokrok.“

Amanda pohlédla na Jenny. „Pan Craig si není jist, jestli vzal správné svazky,“ poznamenala.

„Copak na tom záleží?“ zeptal se netrpělivě voják. „Můj tým může základnu zabrat do dvou hodin. Pak si klidně pošlete pro tolik expertů na kryptografii, kolik se vám líbí.“

Craig se ošil. „Ten ruský admirál není hlupák. Raději vyhodí základnu do povětří, než aby nám dovolil převzít ji. Proto dřív než začneme střílet naslepo, potřebujeme víc výzvědných informací.“

Jenny v duchu souhlasila. *Informace* zde dozajista byly vzácným zbožím. Nakoukla do otevřené knihy, která spočívala na dalších dvou. Tak tady máme ukradené deníky. Bloudila očima po řádcích symbolických znaků a poté se zastavila u nadpisu:

ᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭ ᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭ
ᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭ (ᑭᑭᑭᑭᑭᑭᑭ)

Předklonila se a zvedla knihu. Craig se zamračil, což zvysoka přehlédla, a prstem přejela po dvou řádcích. „Poslední slovo je *Grendel*,“ řekla.

Craig se prudce otočil na židli. „Vy tu šifru umíte číst?“ Jenny zavrtěla hlavou. „Ne. Text mi nedává žádný smysl.“ Otočila se a ukázala stránku otci.

John rovněž zavrtěl hlavou. „Já to nepřečtu.“

Craig párkrát přeskočil očima z jednoho na druhého. „Potom ale nechápu...“

„Ani já ne,“ prohodila Jenny a zalistovala v knize. „Celé je to psané algonkiským nebo, chcete-li eskymáckým písmem, avšak nikoli inuitštinou – eskymáckým *jazykem*. Poslední slovo – Grendel – jsem rozluštila proto, že se jedná o vlastní jméno, psané foneticky eskymáckými znaky.“

Craig vstal. „Foneticky?“

Jenny přikývla.

„Dokázala byste přečíst nadpis? Nahlas, abychom věděli, jak to zní.“

Jenny nerozhodně pokrčila rameny. „Zkusím to.“ Ukázala na první dva řádky a pomalu, jako prvňáček, četla: „I... stor... ija... led... ov... oj... stan... cii... Grendel.“

Craig se narovnal a našpicovaným uchem napjatě poslouchal. „Ale to je rusky! Právě jste mluvila rusky.“ Poté poskládal slova a vcelku zopakoval:

„*Istorija Ledovoj stancii Grendel*. V překladu *Historie Ledové stanice Grendel*.“

Jenny vzhledla od knihy a vykulila oči.

Craig se dlaní bouchl do čela. „Samozřejmě! Ten doktor, který základnu vedl, uměl eskymácky. Domorodci přece byli předmětem jeho testů. Musel se s nimi dorozumět, tak se naučil jazyk. A využil jejich znakové písmo k zašifrování vlastních poznámek, které zaznamenával v rodné ruštině. Chytrá kombinace.“ Obrátil se k Jenny. „Potřebuji, abyste mi ty deníky přepsala do latinky.“

„Všechny?“ vyhrkla Jenny a zatvářila se otráveně.

„Jenom klíčové úseky. Musím vědět, jestli mám správné svazky.“

Amanda celý rozhovor pozorně sledovala. „Abyste se ujistil, že nejpodstatnější výzkumná data jsou v bezpečí?“ nadhodila.

Craig přikývl, třebaže Amandu sotva vnímal a jako zhypnotizovaný hleděl do knihy v Jennyiných rukou.

Nabroušená ze všeho, co se stalo, a topící se v nejistotě, jestli rozumí větcm, které se dějí tady, se Jenny odvážila zabloudit očima k Amandě. Přes Craigovo rameno ústy němě naznačila: *Důvěřujete mu?*

Amanda rovněž zůstala němá a pouze téměř neznatelně zavrtěla hlavou.

Ne.

ČAS 18:35

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Viktor Petkov si vychutnal výraz překvapení v zajatcově obličejí. Bylo mu zle z Američanů, kteří odedávna slepě ignorují vlastní dějiny a vlastní zvěrstva a přitom si troufají nactiutrhačsky obviňovat ze stejných činů jiné vlády. Z takového pokrytectví se mu zvedal žaludek.

„Kecy! Tohle nemůže být americká základna!“ trval na svém naivní Američan. „Celé jsem to tady prolezl. Všude jsou ruské nápisy.“

„To proto, pane Piku, že zásadní objev ve zdejších arktických končinách jsme učinili my. Ruská vláda odmítla připustit, abyste vy Američané ukradli vše, co jsme našli. Abyste shrábli všechnu slávu.“ Viktor mávl rukou. „Avšak dovolili jsme, aby Spojené státy americké výzkum financovaly a dohlížely na celý průběh.“

„Neboli jste rozvinuli společný projekt.“

Viktor přikývl.

„Takže my jsme poskytli prachy a vy jste je utratili,“ shrnul Matt.

„Vaše vláda dodala víc než jen peníze.“ Viktor si posadil chlapce na koleno. Chlapec se k němu ospale přitulil, jako by toužil po útěše, kterou důvěrně znal. Viktor pohlédl na naivního Američana. „Dodali jste materiál pro výzkum.“

V Američanových vykulených očích rostlo zděšení, jak pozvolna začínal chápat. Pohledem spočinul na chlapci, jehož Viktor choval na klíně. „Vyloučeno! My bychom se na takových podnikcích nikdy nepodíleli. Jdou proti všemu, za čím Spojené státy americké stojí!“

Viktor nevěřícího Tomáše ochotně poučil: „V roce 1936 vysadila armáda Spojených států amerických u jezera Anjikuni elitní jednotku, aby vyprázdnila jednu odlehlou vesnici. Vojáci sebrali všechny muže, ženy a děti.“ Pohlídl chlapce po vlasech. „Potom z hrobů vykopali mrtvé – těla dobře konzervovaná zmrazením jako srovnávací materiál pro výzkumný projekt. Vždyť kdo by postrádal hrstku Eskymáků ze zapadákov?“

„Já tomu nevěřím. My bychom se nikdy nezúčastnili pokusů na lidech.“

„Vy vážně věříte v americké čisté ruce?“ Pike se zatvářil vzdorně.

„Váš stát má přece dlouhou tradici ve využívání občanů považovaných na domácí půdě za *méně žádoucí*, a tudíž vhodné jako pokusní králíci – navíc k dostání zadarmo. Jsem si jist, že znáte starý případ, jenž se odehrál v Tuskegee. Dvě stě černochů tam coby vybraný vzorek bez vlastního vědomí posloužilo jako předmět výzkumu syfilidy. Lékaři u nich zaznamenali příjici v prvotním stadiu, nicméně druh onemocnění dotyčným nesdělili a léčení zaměřili tak, aby američtí vědci mohli studovat, jak bolestivě a hrůzně muži umírají.“

Zajatec se sklesle zadíval do podlahy. „To se stalo v třicátých letech dvacátého století. Ty časy už dávno minuly.“

„Já jsem rokem 1936 neskončil,“ poopravil zajatce Viktor. „Rok 1940, Chicago. Čtyři sta vězňů tam bylo záměrně nakaženo malárií, aby na nich mohly být zkoušeny léky vyvíjené proti malárii. Přesně tento experiment využili později nacisté, aby ospravedlnili zvěrstva, která páchali během holocaustu.“

„Ty dvě věci ale nelze srovnávat. My jsme všechny válečné zločiny Němců odsoudili a také soudně stíhali.“

„Jak tedy ospravedlníte projekt *Paperclip*!“

Američan se zamračil.

„Větve vaší výzvědné služby najaly nacistické vědce, jimž výměnou za poznatky z práce na přísně tajných projektech nabídly azyl, novou totožnost a zaměstnání. A nezůstali jste jen u německých vědců. Po otevření archivů v roce 1995 vaše vláda přiznala, že jste obdobně získali japonské válečné zločince, které jste poté obratem ruky zapojili do programu pokusů na vašich vojácích.“

Během admirálova výčtu otřesných příkladů vyprchala z Pikova obličej všechna barva. Jak Matt hleděl na eskymáckého chlapce, začínal rozumět, co se zde opravdu dělo. Pomyšlení, že tak nevinného človíčka vyrvali z domova kvůli krutým pokusům, strašlivě bolelo. „Stalo se to před tolika lety,“ zamumlal v úsilí ospravedlnit něco, co šlo těžko přijmout. „Za druhé světové války.“

„Přesně tak.“ Viktor zvedl ruce. „A kdy, myslíte, byla postavena tato základna?“

Pike odevzdaně potřásl hlavou.

„A nedělejte si iluze. Nenamlouvejte sám sobě, že podobné tajné experimenty na vašich lidech jsou dávnou minulostí, s níž jste se jednou provždy rozešli. V padesátých a šedesátých letech dvacátého století, jak je řádně zdokumentováno, dala vaše CIA a ministerstvo obrany rozprášit nad vytipovanými americkými metropolemi biologické a chemické látky. Včetně hejn moskytů nakažených žlutou zimnicí, které vypustili nad velkoměsty v Georgii a na Floridě. Potom tam vyslali armádní vědátory, úředně vydávané za odborníky ze sektoru veřejného zdravotnictví, aby na nic netušících obětech prováděli testy. A seznam pokračuje: experimenty s LSD, pokusné vystavování dávkám radioaktivního záření, vývoj nervového plynu, biologické zbraně. To vše se dnes odehrává na vašem domácím dvorku... a zkouší na vašich lidech. Ještě stále vás překvapuje to, co se provádělo tady?“

Zajatec neměl v rukávu žádnou odpověď. Jen tupě zíral a nepatrně se třásl, i když nevěděl, jestli od nedávného koupání v Severním ledovém oceánu anebo z odhalení pravdy o skutečném pozadí zdejšího výzkumu, ale na příčině třesavky teď houby záleželo.

Viktorův hlas potemněl. „A vy soudíte mého otce? Člověka, jehož donutili sloužit vlasti zde? Jehož násilím odvedli z domova před hlavními puškami, odtrhli od rodiny...“ Viktor musel polknout, aby nedal volný průchod hněvu. Trvalo mu roky, než otci odpustil – nikoli nelidskosti, které páchal v ledovém chrámu vědy, nýbrž to, že opustil rodinu. Pochopení přišlo mnohem později. Od muže, jenž seděl před ním, nemohl očekávat nic víc a nic méně. Ve skutečnosti nevěděl, proč se vůbec pokoušel o nemožné. Nebo se stále ještě snaží sám sobě ospravedlnit vše, co se zde dělo? Doopravdy otci odpustil?

Pohlédl do tváře chlapce na svém klíně. Posunkem prstů přivolal strážce a velmi unaveně řekl: „Odved'te zajatce. Pro dnešek nemám další otázky.“

Pohyb chlapce vylekal. Zvedl drobnou ruku k Viktorově tváři. „Papa,“ řekl rusky. Dítě si staršího muže vštípilo do paměti asi jako kuře kvočnu.

Viktor však věděl, že v tom je něco víc. Věděl, v jakém domnění zřejmě dítě žije. Schraňoval několik starých, otřepaných fotografií svého otce. Věděl, jak věrně se nyní, v pokročilém věku, otci podobá. Stejně bílé vlasy. Stejně ledově šedé oči. Dokonce i stejný účes jako otec na poslední fotografii. Pro chlapce, jenž se čerstvě vyloupil z ledové skořápky, neuplynul žádný čas. Probudil se, aby v synovi muže, jemuž říkával *papa*, našel otce. Jednoduše neshledal žádný rozdíl.

Viktor pohladil dětský obličej. *Tyto oči hleděly na mého otce. Tyto malé ruce se ho dotýkaly.* Otec musel tomu chlapci věnovat láskyplnou péči, neboť

odkud by se jinak vzala důvěra a přítulnost, které tak jasně projevoval. Jak by on mohl pro to dítě udělat méně, než dělával otec? Prstem přešel po chlapcově tváři. Poté, co ztratil celou rodinu, konečně našel pouto s minulostí.

Chlapec se usmál a pak promluvil. Tentokrát však nepromluvil rusky, takže Viktor nerozuměl.

Američan kupodivu rozuměl.

„Mluví eskymácky,“ řekl Pike, který se ohlédl a zastavil ve dveřích, zadržen hlavní pušky.

Viktor sraštil čelo. „Co... co říkal?“

Američan se vrátil do místnosti, přistoupil ke stolu a se zády nahrbenými jako luk se naklonil k chlapci. „*Kinauvit?*“

Dítě se rozzářilo, posadilo se zpříma a otočilo se k Pikovi. „Makivik... *Maki!*“

Američan pohlédl na Viktora. „Zeptal jsem se ho na jméno. Jmenuje se Makivik nebo prostě Maki.“

Viktor shrnul z chlapcova obličejě pramen hustých vlasů. „Maki,“ zkusil jméno vyslovit. Líbilo se mu. K chlapci se báječně hodilo.

Dítě vztáhlo ruku a na oplátku zatahalo Viktora za pramínek vlasů. „*Nanuk*“ řeklo a zahihňalo se.

„Lední medvěd,“ přeložil zajatec. „Máte bílé vlasy.“

„Jako můj otec,“ řekl Viktor.

Pike přeskočil očima z admirála na chlapce a zpátky. „On si vás zmýlil s vaším otcem?“

Viktor přikývl. „Jsem přesvědčen, že neví, kolik času mezitím uplynulo.“ Maki, jenž měl nyní publikum, něco zadržel a promnul si oko. Pike strnul.

„Co říkal?“ zeptal se Viktor.

„Řekl, že si myslel, že ještě pořád spíte.“

„Že spím?“

Oba muži na sebe hleděli a oběma pozvolna svitlo.

Konečně si uvědomili, že... Ale je to možné?

Viktor šlehl očima ke stěně, jako by chtěl skrz zdi dohlédnout k obvodové chodbě lemované prstencem cisteren. „*Nět*. To není možné.“ Hlas se mu třásl, což se dosud nikdy nestalo. „Z-zeptejte se... *kde!*“

Pike mlčky upřel oči na admirála. Naprosto jasně věděl, co chce. Vzápětí obrátil pozornost k dítěti. „Maki,“ oslovil chlapce a vyčkal, až se soustředí. „*Nau taima!*“

Rozhovor pokračoval a skončil tím, že chlapec slezl z Viktorova klína.

„*Qujannamiik*“ zašeptal Pike chlapci, což pro admirála přeložil do angličtiny: „Děkuji ti.“

Viktor vstal. „On ví, kde by mohl být můj otec?“ zeptal se napjatě.

Maki v odpověď zamával. „*Malinnga!*“

Pike přeložil: „Pojďte za mnou...“

ČAS 19:18

AMERICKÁ VÝZKUMNÁ POLÁRNÍ ZÁKLADNA OMEGA

Amanda seděla u stolu a sledovala, jak pokračuje dešifrování deníků. Jenny pomalu četla text, což vyžadovalo především zřetelně vyslovovat, aby Craig mohl dát dohromady smysluplné ruské znění.

Zběžně prolétli první svazek. Shrnoval dějinné události, které předcházely založení polární stanice a začínaly neslavnou tragédií lodi *Jeannette* v roce 1879.

Americký parník *Jeannette*, jehož kapitánem se stal poručík George W. De-Long, byl vyslán na průzkumnou plavbu do Arktidy s úkolem najít novou mořskou obchodní cestu mezi Spojenými státy americkými a carským Ruskem. Loď uvízla v ledovém příkrovu a zamrzla na místě. Tam zůstala uvězněná dvě zimy, než ji v roce 1881 ledy rozdrtily. Lidé, kteří přežili, unikli ve třech záchranných člunech, které táhli po ledové pláni, dokud nedorazili k volnému moři. Pouze dva čluny pak dopluly k pevninským břehům Sibíře.

Osud třetího člunu nikdo neznal – i když jak nyní vysvitlo, nikdo s výjimkou Rusů. „Sobota, 1. října, léta Páně 1881,“ společně překládali Jenny a Craig výňatek z deníku neznámého námořníka, který autor zahrnul do úvodní části vědeckého díla. „Bůh nám požehnal. Naše modlitby byly vyslyšeny. Po bouřlivé noci, kdy jsme se choulili pod nepromokavou plachtou a vlny divoce zmítaly člunem, se mraky protrhly a my se probudili do klidného a jasného dne. Na obzoru se vynořil ostrov. Dopluhli jsme tam. Nebyla to země. Tak laskavý zas Bůh k námořníkům není. Vylodili jsme se na ledovci, ale je prošpikovaný jeskyněmi, takže se máme kam schovat před bouřemi a mořskými zlými duchy. Vzali jsme zavděk útulkem, který se nám nabídl. Potom jsme objevili mrtvoly nějakých podivných velryb. Zamrzlé v ledu. Byli jsme tak příšerně vyhladovělí, že nám bylo každé maso dobré, a tak jsme okusili. To maso bylo vážně dobré, velice chutné a sladké na jazyku. Máme co jíst! Žehnáme ti, Bože.“

Jenny se rozhlédla po místnosti. Jestlipak někdo z přítomných ví, jaké „velryby“ trosečníci objevili na osamělém ostrově? *Grendely*. Sama zmínka o výrazně sladké chuti masa potvrzovala závěry doktora Ogdena, jenž spatřil shodné rysy ve fyziologii grendelů a severských skokanů lesních. Stejně jako u žab fungoval v jejich těle jako kryoprotektant cukr, či přesně glukóza. Tuto podrobnost však vedle biologů, ponechaných vlastnímu osudu, znala jen Amanda, která zarytě mlčela.

Jenny a Craig pokračovali: „2. října... Už jsme zbyli jenom tři. Vážně nevím, jakých hříchů jsme se dopustili a čím jsme si tyhle vody rozhněvali, že nám to stokrát vracejí. V noci se mrtvoly probudily a zaútočily na naši spící partu. Potvory, kterými jsme se nakrmili, si nás dneska dali k večeři. Jenom nám třem se podařilo doběhnout k záchrannému člunu, odrazit od břehu a vyplout na moře. I tam nás honily. Zachránila nás harpuna. Šťastnou náhodou jsme jednu potvoru nabodli a vlekli za člunem, dokud jsme si nebyli jistí, že ji ostatní ohlodali na kost. Potom jsme vytáhli hlavu jako naši rybářskou trofej. A taky důkaz Božího hněvu, který ukážeme celému světu.“

Jak se brzy ukázalo, poslední rozhodnutí nebylo moudré. Po třech dnech na moři donesly proudy trojici trosečníků k sibiřskému pobřeží. Vyčerpaná až do dna přistála poblíž vesnice, kde se mohla pochlubit jen vzácným úlovkem a vlastním neuvěřitelným příběhem. Vesničané však byli lidé pověřiví. Báli se, že když zanesou hlavu hrůzného netvora do vesnice, přivábí živé netvory a přivolají na sebe pohromu. Proto tři námořníky pobili a místní pop pak hlavu vysvětil a pohřbil pod kostelem, aby spočinula v posvátné půdě, kam se ďábel neodvážil vstoupit.

Teprve po třech desetiletích dolétl příběh k jednomu dějepisci a přírodovědci, jenž se vydal po stopách vyprávění až k prameni, kde vyzvedl zvířecí lebku z hrobu a vrátil se do Petrohradu. Nález spolu s dokumentací, kterou sepsal a shromáždil, předal instituci s celosvětově nejrozsáhlejšími sbírkami a knihovnou zaměřenou na polární kraje: Ústavu pro výzkum Arktidy a Antarktidy. Odtud bylo posléze zahájeno bádání po neznámém ledovém ostrově. Třebaže polárníci využili mapy zavražděných námořníků, trvalo dalších dvacet let, než ledovec vypátrali, neboť se mezitím spojil s ledovým příkrovem a kolem dokola obrostl novými a novými ledy. Objev však stál za všechno vynaložené úsilí.

Prokázal pravdivost historky třech námořníků. Grendelové byli znovu nalezeni.

Jak se rukopis neustále točil kolem dávné historie, Craigova netrpělivost vzrůstala. Zarazil Jenny, aby přestala číst, a přeskočil rovnou k druhým dvěma svazkům, které obsahovaly vědecké záznamy Vladimíra Petkova – otce admirála, jenž napadl Omega a obsadil starou ruskou polární stanicí.

„Pohádky nás nezajímají. Potřebujeme vědět, co je tady,“ prohlásil Craig. Sotva se znovu pustili do překladu, do místnosti vstoupil velitel jednotky Delta Force – zřejmě bezejmenný, neboť se společnosti představil jako Delta jedna. Rozrazil dvoukřídlé dveře a rázně vpochodoval dovnitř, napravo a nalevo doprovázený osobní dvoučlennou suitou.

Došel ke Craigovi, zasalutoval a podal hlášení, které si Amanda přečetla z jeho rtů. „Pták je připraven vzlétnout. Čeká jen na váš povel. Nutně se musíme hnout z místa a vzít útokem Ledovou stanicí Grendel.“

Craig zvedl ruku, aby Deltu jedna zadržel. „Ještě ne. Dokud nebudu na betonu vědět, že máme to, co potřebujeme, nehneme ani prstem.“

Jelikož čas se kriticky krátil, jal se s Jenny v rychlosti pročítat poznámky z posledních let výzkumu, aby se ujistil, že získal správné podklady. Vbrzku však vyšlo najevo, že doktor Vladimír Petkov nebyl žádný hlupák. Přestože text zašifroval, velice ostražitě dbal, aby neodhalil vše, co vyzkoumal.

Členové jeho vědeckého týmu oddělili ze sekretu žláz uložených v grendelí kůži hormon, který řídil celý mechanismus životních funkcí neboli vyslal signál k útlumu, aby zvíře uložil k zimnímu spánku, a novým signálem vitalitu obnovil. Dospěli k závěru, že žlázy reagují na utváření ledu na kůži a v pravém okamžiku uvolní silnou nárazovou dávku hormonů, která spustí ochranu proti zmrazení způsobujícímu smrt.

Všechny pokusy naočkovat uvedený hormon testovaným osobám však skončily katastrofálním neúspěchem. Po zmrazení se již nikoho nepodařilo vzkřísit.

Craig si polohlasně přemílal slova, u nichž se zadrhl: „Poté jsem intuitivně učinil jeden krok. Faktor... součinitel, který hormon aktivoval. A vedl k mé první úspěšné resuscitaci. Došlo k přelomu, v nějž jsem doufal.“

Oživenou byla šestnáctiletá eskymácká dívka, která však dlouho nežila: zemřela v křečích po několika minutách. Nicméně pro doktora Petkova to znamenalo pokrok.

Jenny zbledla jako stěna, když se dopracovali k záznamům v poslední části. Amanda chápala proč. Ke krutým experimentům posloužili nejen muži, nýbrž i ženy a děti z jejího národa.

Podle dat v deníku strávil doktor Petkov další tři roky vybrušováním a třibením vlastní techniky na lidských pokusných králících. K Jennyině radosti vzal Craig tento úsek hopem, neboť se ve valné většině věnoval přidruženému výzkumu sedativ a uspávacích prostředků. Chemické útlumové látky a ukolébavky se hlavní niti výzkumu v podstatě nedotýkaly.

Až téměř v závěru našel Craig to, co hledal. Vladimír nakonec přece jen narazil na správnou kombinaci, o níž uvedl: „... nemožná směs, která člověka dohání k šílenství a nutí k předělání. Víc náhoda než věda.“ Avšak uspěl. Synetizoval jednu várku zázračného séra.

Potom deník znenadání končil. Co se stalo s vyrobenými vzorky a co vedlo k osudovému konci základny, zůstávalo záhadou.

Jenny sklapla poslední svazek. „Víc tady není.“

„Ale musí být něco víc,“ řekl rozčileně Craig a vzal knihu.

Amanda se přihlásila o slovo, aby promluvila se zkušeností vědce: „Zdá se, že spolu se vzrůstajícím úspěchem se paranoia doktora Petkova stupňovala. Rozdělil vlastní poznatky a část vložil do poznámek a část do vzorků.“

Craig se zamračil.

Delta jedna se postavil do pozoru. „Pane, čekám na vaše rozkazy.“

„Musíme se tam vrátit,“ zamumlal Craig. „Máme jen polovinu puzzle. Já si ce mám písemné materiály, ale Rusové sedí na vzorcích. A ty musíme dostat, dřív než je admirál Petkov zničí.“

„Stačí slovo. My jsme připraveni vyrazit,“ řekl Delta jedna nabroušeně.

„Pojďme na věc,“ řekl Craig. „Nesmíme dát Rusům čas, aby vzorky našli.“

Delta jedna ostře vydal rozkazy svým dvěma křídly a trojice vykročila ke dveřím.

„Za chvíli se k vám připojím,“ zavolal Craig za velitelem. „Nastartujte ptáka.“ Znovu zalistoval ve svazcích, otočil se k Jenny a nasadil bolestínský výraz. „Nemohu tady ty deníky nechat. Musejí být přísně střeženy. A zároveň potřebuji projít text podrobněji. Pro případ, že jsme pominuli některé klíčové body.“

„Co tím naznačujete?“ zeptala se Jenny.

„Potřebuji, aby někdo, kdo ty eskymácké znaky umí číst, šel s námi.“ Craig těkal očima mezi Jenny a jejím otcem. „Musím vědět, jestli je v těch zápisech nějaký návod nebo alespoň nástin.“

„Neboli chcete, aby jeden z nás šel s vámi?“ Jenny postoupila o krok dopředu. „Nemyslíte si, že jsme pro tuhle záležitost už dostatečně nasadili vlastní krky? Že jsme se již dostatečně obětovali?“

„Vaše znalosti mohou zachránit spoustu lidských životů. Doktora Ogdena, jeho studenty a další, které nejspíš drží tam, v té ledové kobce. Nechci vás do ničeho nutit, ale opravdu velmi potřebuji vaši pomoc.“

Jenny pohlédla na otce a pak na Craiga. Oči měla plné podezření, avšak byla žena pevných zásad a měla ještě skryté rezervy. „Půjdu pod jednou podmínkou.“

Craigovi se zjevně ulevilo.

Jenny poplácala na prázdné pouzdro na opasku. „Chci zpátky svou zabavnou pistoli.“

Craig přikývl. „Neobávejte se. Podle toho, jak se věci vyvrbily, tentokrát vytáhneme všichni v plné zbroji.“

Zdalo se, že se Jenny trochu uklidnila.

Amanda postávala stranou, zatímco konali poslední přípravy. Když oba odešli, přistoupila k oknu a sledovala, jak se Craig brodí sněhem k Deltě jedna. Dali se do řeči. Bouře se opět rozparádila, avšak Amanda mohla docela dobře odečítat z jejich rtů. Obrátila se ke korvetnímu kapitánovi Sewellovi, který shromažďoval vlastní mužstvo. Měli převzít obranu základny, dokud se nevrátí jednotka Delta Force, která se na poslední misi vypravila v plném počtu.

„Pane Sewelle, mohl byste mi půjčit polní dalekohled?“ požádala zdvořile.

Sewellovi ztuhly rysy, avšak s vědomím že může stěží odmítnout, zalovil v kapse parky a podal doktorce Reynoldsové dalekohled.

Amanda zaostřila čočky na Craiga a Deltu jedna, kteří rozmlouvali pod stžářem lampy.

„Všechno hotovo?“ zeptal se Craig.

Delta jedna stroze přikývl, nicméně v koutcích jeho očí postřehla Amanda napětí. Potom řekl: „Vše připraveno. Vina padne na ruské hlavy.“

Po Amandině boku se vynořila postava. Amanda se lekla a prudce se otočila. Vedle stál John Aratuk.

„Co pozorujete?“ zeptal se.

Amanda se chystala odpovédět, svěžit se Jennyinu otci s vlastními obavami a podezřením. Již otvírala ústa, když náhle zcepeněla hrůzou. Po zádech jí přejel mráz. Ten nepříjemný – známý pocit vzrůstal.

Ne... to není možné!

Chloupky na jejích pažích se rozechvěly. Pocítila nezaměnitelné hučení za svýma hluchýma ušima, které nyní znělo jako poplašné zvony. *Je možné, že by grendelové putovali takovou dálku až sem?* „Stalo se něco?“ zeptal se John, který vycítil její paniku. Amanda si protřela brnicí paže a vyděšeně vyhrkla: „Sonar...“

ČAS 19:31

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Matt držel chlapce za ruku a nechal se vést chodbou protínající vězeňské křídlo a dál obvodovou kruhovou chodbou.

„*Malinnga*“ opakoval chlapec.

Za Mattem šel ruský admirál Viktor Petkov doprovázený dvěma ozbrojenými strážci. Obě strany dobře věděly, že tady se šance na útěk rovná nule. Matt se navíc bál o život malého Makiho. Nikdy by chlapce neopustil ani nevystavil nebezpečí.

Když procházeli podél cel, ostatní zajatci vrhali na Matta tázavé pohledy. Ogden sjel očima k chlapci, jehož si několikrát nevěřicně přeměřil. Mattovi neušla směs překvapení, úžasu a šoku v doktorově obličeji.

Matt jemně stiskl útlé prsty, které ho hřály v dlani. Zdálo se naprosto nemožné, že vedle kráčí totéž dítě, které před několika hodinami viděl zamrzlé v ledu. Zabloudil myšlenkami k vlastnímu synovi, Tylerovi, jak spolu chodívali ruku v ruce. Oba chlapci zemřeli v ledu – a jeden se odtamtud vrátil.

Když vešli do chodby s pravou stěnou lemovanou cisternami, chlapec udiveně koukl na mlhavě se rýsující figuríny. Věděl, co cisterny obsahují? Byli v některé z ledových rakví také jeho rodiče?

Maki si strčil palec do pusy a s vykulenýma očima vystrašeně spěchal dál.

Petkov se zeptal: „Víš, kam jde?“

Matt se ohlédl na admirála a poté chlapci otázku přeložil.

„Ji,“ odpověděl Maki, aniž přestal cumlat palec, a kývl hlavou.

Chodba se stáčela ke konci. Vpředu, skupině přímo přes cestu, se objevila stěna. Obešli celé poschodí a teď marně pátrali po nějakých dveřích.

Chlapec pokračoval ke konci chodby. Dovedl Matta k úseku holé stěny za poslední cisternou. Stěna se jevila jednolitá, nikde žádný zřetelný šev. Maki napřáhl ruku a drobnými prsty nahmatat skrytý panel. Malá čtvercová deska se obloukem otevřela směrem ven a odhalila mosazné trezorové kolo o průměru třicet centimetrů.

Maki si s dvířky pohrával, otáčel jimi dopředu dozadu a přitom povídal. Matt Petkovovi v krátkosti přetlumočil: „Říká, že za zdí je vaše tajná komnata.“

Admirál jemně odstrčil chlapcovu paži, aby si mosazné kolo prohlédl zblízka. Potom ustoupil dozadu a pokynul Mattovi. „Otevřete to.“

Matt se sklonil k výklenku a uchopil kolo. Ani se nehnulo. Zřejmě napevno zamrzlo. „Potřeboval bych páčidlo,“ sípavě ze sebe vyrazil zmožen zápasem.

Chlapec sáhl pod kolo a vyklopil skrytou západku. Kolo v Manových rukou se otočilo jako po másle – dobře naolejované a chráněné před korozí.

Jakmile klika oběhla kruh, zarazila se, v zámku cvaklo a ozvalo se zasyčení, jak se přísavné těsnění uvolnilo. Vzápětí celý výřez stěny odskočil v neviditelných pantech. Dokonalé tajné dveře.

Jeden strážce hned zahnal Matta dozadu a druhý za dveře zatáhl, aby se otevřely dokořán.

Do chodby zavanul chlad jako z mraznice. Uvnitř se v mžiku rozsvítily lampy a odhalily místnost, která doopravdy vyhlížela jako mrazicí box. Podobně jako všechny šachty a kanály servisního zázemí, které Matt prolezl, byla vysekána přímo do ledového ostrova. Avšak na rozdíl od údržbářských kumbálů působila jako umělecké dílo sochaře, jenž si místo mramoru zvolil modravý led.

Ze tří stěn vystupovaly pracovní stoly vytesané z ledu. Nad stoly se tyčily police tvořené tlustými ledovými deskami, na nichž se třpytily přístroje a laboratorní pomůcky z nerez oceli a skla: odstředivky, odměrné pipety, baňky, zkumavky, kahany a plynové bomby. Pouze police na zadní stěně, osvětlené řetězem holých žárovek, žádné vybavení nenesly. Desky byly provrtány jako nádržky a v každé hluboké jamce byla zasazena skleněná injekční stříkačka, z níž vyčníval jen plunžr. Dostatečně čirým ledem prosvítala první řada stříkaček naplněných jantarově zabarvenou kapalinou. Odhadem zde muselo být uloženo přes padesát injekčních dávek.

Matt se kolem sebe rozhlédl jako očarováný, když vstoupil dovnitř. Ten, kdo laboratoř vytvořil, pracoval s materiálem zmrzlým na kost, a ten, kdo ji posléze užíval, pracoval v mrazivých podmínkách.

Chlapec, jenž si stále cucal palec, překročil jen práh. Vykulenýma očima nakoukl do místnosti a pak se otočil k ruskému admirálovi.

Matt chápal zmatek, jenž se v chlapcově mysli odehrával.

„Táta,“ řekl Maki v rodné řeči, což zopakoval v ruštině.

Na podlaze zhrouceně seděl muž, měl roztažené nohy a svěšenou hlavu. Třebaže obličejové rysy zakrývala tenká ledová maska, nebylo pochyb, kdo to je. Sněhobílé vlasy – dědičný znak rodu – nedovolily žádnou mýlku.

Viktor Petkov zalapal po dechu, čímž totožnost potvrdil. Jako ve snách došel k tělu, klesl na kolena a sklonil se níž.

Petkov starší měl promodralý obličej a oděv porostlý jiskřivou vrstvou jino-
vatky. Jeden rukáv měl vyrolovaný nad loket. Vedle na podlaze ležela roztrž-
tá injekční stříkačka. Od vpichu jehly na vnitřní straně předloktí stékal zmrz-
lý pramínek krve.

Matt přešel ke stěně se stříkačkami. Jednu vytáhl z nádržky. Navzdory skladování v teplotě hluboko pod nulou nebyla kapalina uvnitř zmrzlá. Matt pohlédl na bezvládnou postavu. „Nadávkoval se,“ zabrumlal.

Petkov sjel očima od otce k chlapci a potom k Mattovi. Ve tváři měl jasně napsáno, nač myslí. *Je možné, že když oživil chlapec, je také můj otec dosud naživu?*

Matt stejně jako ostatní přítomní spatřil na stole pod policemi zápisník. Opatrně rozevřel zkřehlý obal a k vlastnímu údivu zjistil, že stránky uvnitř jsou popsané eskymáckými znaky. Zalistoval dál až ke straně, kde poznámky končily. Jenny a starý John ho učili svůj jazyk. Učili ho jak mluvit, tak psát, a proto si uměl přečíst, co tady stojí, jenomže text nedával žádný smysl. Ve snaze přijít nesrozumitelné hatmatilce na kloub si začal nahlas brumlat slova, jejichž význam neznal.

Petkov k Mattovi užasle vzhlédl. „Vy mluvíte rusky?“ zeptal se ostře.

Matt sraštil obočí a ukázal na knihu. „Jenom čtu, co je tady napsáno, ale jinak je to pro mě španělská vesnice.“

Stále na kolenou vedle otcových tělesných ostatků Petkov pokynul, aby mu Matt deník dal. Zalistoval uvnitř. Byly to dozajista poslední záznamy. Podal deník zpátky Mattovi. „Čtete...“ Hlas se mu zlomil. „Prosím.“

Maki se přišoural k admirálovi a pritulil se k němu. Byl unavený a potřeboval laskavou, teplou náruč. Petkov chlapce objal.

Matt, na nějž mířily dvě pistole, uznal, že se nenachází v postavení umožňujícím vzpouru. Navíc sám hořel zvědavostí. Četl a Petkov nahlas plynule pře-

kládal do angličtiny. Občas se zarazil a požádal Matta, aby určité slovo odhláskoval zřetelněji nebo zopakoval celý úsek.

Pravda pomalu vycházela najevo.

Vladimír Petkov vložil do deníku svou poslední vůli. Z testamentu vyplývalo, že za desetiletí strávená zde se ve Viktorově otci pozvolna ozvalo svědomí. Z podstatné míry díky chlapci Makimu. Dítě se narodilo na polární základně, kde zakrátko osiřelo, když oba jeho rodiče zemřeli během testů. Vladimírovi se stýskalo po vlastním synovi, jenž vyrůstal v Matičce Rusi, a proto si vytvořil silné citové pouto k chlapci, v němž našel zalíbení. City jsou v oblasti výzkumu vždy obrovská chyba. Nikdy nedávej jméno pokusnému zvířeti. Leč stalo se a Vladimír na chvíli ztratil soudnost a učinil výjimku z pravidel, čímž neodvratně znovu našel vlastní lidskost a zbavil se profesionálních pout.

Vše se seběhlo zhruba v době, kdy vyřešil hádanku, jak aktivovat grendelí hormon. Hormon se musel odebírat z rozmražených živých exemplářů. Když se látka odebrala z mrtvých nebo zmrzlých hibernujících exemplářů, vykazovala netečnost. Dále, jakmile byla stříkačkou vytažena přímo z kůže živého grendela, vyžadovala velmi opatrné zacházení a uchování ve stálé teplotě.

V teplotě ledových jeskyní.

Matt se rozhlédl po speciální laboratoři. Nyní již rozuměl, že bylo naprosto nutné vytvořit shodné podmínky.

Odpověď na hádanku zněla: oheň a led, či přesněji spojení *ohně* živého grendela a *ledu* ostrova. Nikde jinde by se takový objev nezdařil.

Uvědomění nebo spíš osvícení nakonec Vladimíra Petkova zlomilo. Znechucen osobní spoluvinou na všem, co zde probíhalo a vedlo ke ztrátě lidských životů, odmítl dovolit, aby se jeho objev dostal ven do světa – obzvlášť poté, co se dozvěděl o holocaustu rozpoutaném fašistickým Německem.

„Máme v rodině ruské Židy,“ tiše dodal Petkov.

Matt chápal. Když jsou hromadně pronásledováni a vražděni vlastní lidé, člověku to otevře oči a náhle vidí nelidskost svých činů. UVědomění a prohlédnutí však nestačilo. Vladimír potřeboval poslední kající skutek, aby se trochu očistil. Svět nesmí nikdy těžit z plodů jeho práce. Proto spolu s hrstkou věrných kolegů vykonal konečnou oběť. Provedli na základně sabotáž: poškodili vysílačky a prorazili otvory v boku ponorky, která byla jejich jediným dopravním a zásobovacím prostředkem. Odříznuti od světa se nechali nést mořskými proudy, aby tiše zmizeli v Arktidě. Několik pracovníků se pokusilo uniknout na pevninu, kam nikdy nedorazili.

Aby Vladimír zachránil zdejší nevinné vězně, uložil je k spánku v ledových ložích.

Matt se přiloukal na práh a nakoukl do chodby. Zvažoval, jestli byl ten skutek milosrdenstvím, anebo další trýzní. Prázdňá rozbitá stříkačka a stopa po

injekci na vědcově ruce však jasně naznačovaly, že rovněž Vladimír vzal stejnou medicínu. Otázkou je, jestli zabrala.

Petkov, zcela vyvedený z míry, zamumlal: „Můj otec zničil tuto základnu. Nedopustil se vlastizrady.“

„Neměl na výběr, pokud chtěl být schopen žít sám se sebou,“ odpověděl Matt. „Musel pohřbít vše, co tak hanebně získal.“

Petkov shlédl na svého otce. „Co teď mám dělat?“ zašeptal a prsty přejel po velkých, masivních náramkových hodinkách na pravé ruce. Na jeho obličeji odrazem zablikaly světelné body. Šikovní vysílačka, nejspíš nejnovější vynález, pomyslel si Matt. Admirál pokračoval, jako by napůl mluvil se sebou a napůl s otcem: „Já jsem sem všechny přivedl. Abych jiným zkrátil plány, pomstil otcovu oběť a vynesl jeho objev na světlo.“

Vtom přilákal pozornost všech dusot v chodbě. Otevřenými dveřmi vběhl dovnitř voják, který se před admirálem postavil do pozoru. Jako o překot spustil rusky, čemuž Matt nerozuměl, avšak poznal, že je velmi rozrušený.

Admirál cosi odpověděl a vztyčil se na nohy. Voják odběhl.

Petkov se otočil k Mattovi. „Právě mi potvrdili, že hydrofony UQC zachytily bití zvonů. Blíží se vrtulník, který opustil předpolí základny Omega.“

Jednotka Delta Force, ihned došlo Mattovi. Kavalerie konečně vyrazila do pole. Jenže znamená to, že Jenny je v bezpečí? Mohl pouze doufat.

Petkov přikázal strážcům, aby Matta vyvedli ven. „Můj otec položil život za to, aby zde svůj objev navždy ukryl. Nedopustím, aby ho nyní někdo ukradl. Dokončím, co otec začal.“ Stáhl rukáv pláště přes náramkovou vysílačku, která se Mattovi tak zalíbila. „Ještě není po všem.“

ČAS 19:48

ZA LETU NAD LEDOVOU PLÁNÍ

Jenny seděla na konci lavice v zadní kabině Seahawku a okénkem vyhlížela ven. Ne že by se venku nabízelo něco úchvatného k vidění. Rotor svými mohutnými listy, prosekávajícími vítr, zvířil mraky sněhu, když se vrtulník odlepoval od ledu, takže se vznesli obaleni bílou vatou.

Když vystoupili výš a kolem se rozjasnilo, vanoucí sněh téměř zahalil terén. Vichřice do Seahawku narážela vší silou, avšak pilot byl zkušený a vcelku hravě udržel stroj stabilní.

Craig se Jenny brzy ozval. Neviděla ho, neboť seděl za přepážkou v kokpitu, dostala však obří zvukotěsná sluchátka s mikrofonom, aby spolu mohli rozmlouvat.

„Na ruské stanici bychom měli být do dvaceti minut,“ sdělil Craig.

„Pokračujte, prosím, ve čtení posledního deníku. Zapnul jsem váš mikrofon na záznamník, abychom si všechno natočili, ale zároveň vás budu bedlivě poslouchat. Jakákoli drobnost může změnit význam slov a vést buď k úspěchu, anebo k nezdaru.“

Jenny rozevřela knihu, kterou položila do klína, a nenápadně přehlédla partu spolucestujících. Delta jedna seděl přikurtovaný v skládacím sedadle, připravený v mžiku rozdat rozkazy dvanáctičlennému družstvu, které měl stále na očích. Právě nyní železný muž tupě zíral ven na sněhová pole.

Jenny sledovala jeho pohled, zdánlivě upřený k vzdušnému zámku vzdálenému tisíce mil. Směřoval však k červeným domkům Omegy, které teď vypadaly jako rozpité kaňky na bílém plátně. Slunce se sklánělo k obzoru, avšak stálo dosud vysoko, neboť dny se prodlužovaly, jak se krok za krokem sunuly k letnímu období. Uprostřed léta si polární kraje užijí čtyřicet hodin slunečního svitu denně.

Jestlipak tento dlouhý den někdy skončí? pomyslela si Jenny.

Vrátila se k rozevřené knize na klíně a chystala se pokračovat v překladu, když ohnivý záblesk přilákal její pozornost zpátky k okénku.

Na obzoru vzplanula rudá zář a k obloze se vznesly sněhové víry.

Vzápětí zasáhla Jenny tlaková vlna. Dokonce i ve sluchátkách zaslechla třeskutý výbuch. Neviditelná síla ji udeřila do hrudi tak mocně, jako by ji koplá mula.

Bože... ne... ne...

Jenny se naklonila v popruzích, přitiskla tvář k okénku a očima plnými děsu pátrala, co se přihodilo. Bylo příliš příšerné uvěřit. Ušní bubínky měla napnuté k prasknutí, všechny zvuky se mísily dohromady, a dokonce slyšela i kvílení hluboko ve své duši.

Vrtulník se zakymácel. Pilot stroj pohotově naklonil, stočil a přidal rychlost.

Výhled se na okamžik ztratil. Jenny se modlila, aby se nestalo to, čeho se obávala. Poté se ohnivě tornádo objevilo nanovo: na ledové pláni tančil a vířil sloup plamenů, jenž vypadal jako horký gejzír vytrysklý z pekel. Tam, kde se ještě před chvílí rozkládala Omega, šlehaly oranžovočervené jazyky dosahující do výšky, v níž letěl prchající Seahawk.

Ohnivá kaskáda pomalu opadala k zemi, pohlcována větrem a sněhem.

Jenny se vrátil sluch. Kabinou se rozléhaly překvapené výkřiky plné zmatku. Muži se přesunuli k okénkům poskytujícím lepší výhled a jejich obličej se stáhly hněvem a bolestí.

V dálce se uprostřed mrazivé pustiny rýsovala obrovská díra osvětlená doutnajícími plameny. Z díry stoupal dým a pára jako z jícnu nějakého arktického vulkánu. V okolí ledového kráteru hořela malá jezera.

Po výzkumné základně Omega nebylo nikde ani památky. Smetena z povrchu zemského se propadla do hlubin.

Jenny nemohla dýchat. *Její otec... všichni ostatní...*

Craig zařval do vysílačky přepnuté do reproduktorů v kabině: „Zatraceně! Kdo to podělal? Mám dojem, že jste mě ujistil, že jste všechny ruské nastražené pasti zneškodnili!“

Jeden seržant odpověděl: „Taky že ano, pane! Pokud... pokud mi nějaká neunikla...“

Jenny stále nemohla nabrat dech. Oči se jí zalily slzami, které zůstaly zachyceny v síti řas. V tvářích vojáků vyčetla upřímný úžas a vztek – ve všech s výjimkou neproniknutelné masky jedné osoby.

Velitel týmu Delta dál zíral na krajinu v plamenech. Jeho výraz se nezměnil: stále kamenný, netečný, bezcitný – nepřekvapený.

Delta jedna sjel očima k Jenny.

S rostoucí hrůzou Jenny pochopila pravou situaci.

Slyšela, jak Craig ječel na seržanta. Slyšela, jak falešně a lživě zněl jeho hlas. Všechno je předem smluvený zápas. Lídři domácího týmu, skryti pod rouškou strážných andělů, operují pod stejnou záminkou a samozřejmě i se stejnou taktikou jako Rusové: drapni kořist a nenech za sebou nikoho, kdo by mohl vyprávět.

Uklizeno, zameteno, žádní svědkové.

Jenny zachovala v obličeji strnulý šokovaný výraz, pod nímž schovala, k jakému poznání dospěla. Pohlédla na Deltu jedna. Muž ji zpytavě pozoroval, snažil se přecíst si ji. Jenny si na oplátku přečetla: budeš žít jen tak dlouho, dokud budeš užitečná... mezi kulkou a tvou chytrou hlavičkou stojí pouze znalost eskymáckých klikyháků, kterou jsi nám momentálně vytrhla trn z paty.

Craig zašeptal do Jennyiných uší upřímnou soustrast, k čemuž zůstala hluchá a němá. Místo jediného slova díky se zadívala do otevřeného deníku.

V koutku jednoho oka jí tančily odlesky plamenů. Po tvářích jí stékaly slzy. Plakala hořem a utajovaným vztekem. *Tatínku...*

Rukou zabloudila k pouzdru na opasku. Další nedodržení slib.

Pouzdro bylo stále prázdné.

Zkouška ohněm

ᠮᠠᠲᠤ ᠤᠯᠤᠰ ᠤᠨ ᠤᠯᠤᠰ ᠤᠨ ᠤᠯᠤᠰ ᠤᠨ ᠤᠯᠤᠰ

9. DUBNA, ČAS 19:55

LEDOVÁ STANICE GRENDDEL

Matt opět seděl v cele, kam se vrátil poháněn zbraněmi. Chlapce kupodivu nechali s ním. Maki ležel na pryčně stočený do klubíčka a zabalený do dek jako miminko v zavinovačce. Admirál asi chtěl mít chlapce a překladatele pohromadě, možná že dokonce chtěl, aby se sblížili. Matt proti roli chůvy nic nenařadil. Od paty tvrdé postele držel noční hlídku a okouzleně pozoroval, jak chlapec spí s útlými prsty sepjatými u rtů, jako by se modlil.

Maki měl výrazné eskymácké rysy: olivový tón pleti, ebenově černé vlasy, hnědé mandlové oči. Jak se Matt na chlapce díval, před očima mu vyvstal obrázek Tylera – stejné tmavé vlasy a oči, což zdědil po matce. Mattovo srdce se sevřelo bolestí z hrůzy, strachu a pocitu ztráty.

„Stěží dokážu uvěřit...“, zamumlal doktor Ogden ze sousední cely. Doslova visel na chlapci očima, když mu Matt vyprávěl obsah deníku Vladimíra Petkova.

Matt téměř neznatelně přikývl. Ani on nebyl schopen odtrhnout od chlapce oči.

„Co bych za to dal, kdybych mohl chlapce prostudovat... možná by stačil jeden vzorek krve.“

Matt si povzdechl a zavřel oči. *Vědci*. Nikdy nezvednou nos od výzkumu, aby se podívali, koho bezohledně zasáhli.

„*Hormon z grendelů*,“ pokračoval Ogden. „To mi konečně dává smysl. Vyvolat útlum organismu tak, aby se bez úhony uchoval ve zmrzlém stavu, vyžaduje enzymatickou kaskádu řízenou genetickou řadou. Kožní žlázy jsou dokonalým ústrojím k podnícení celého děje. Jak se na kůži hromadí led, spustí se vylučování hormonu a tělesné buňky zaktivují geny, které zařídí, aby se buňky naplnily glukózou – kvůli vlastní ochraně, a tělo zmrzne. A jelikož se grendelové řadí mezi savce, jejich hormonální chemie je kompatibilní s ostatními druhy savců. Podobně jako inzulín krav a prasat lze využít k léčení lidské dia-

betes. Práce, kterou zde vykonali, předešla svou dobu o x desetiletí. Upřímně řečeno brilantní!“

Matt už měl biologových blábolů až po krk. Prudce se otočil, „*brilantní*? Copak jste úplně zešílel? Zkuste slůvko *nestvůrné*! Máte vůbec ponětí, co tady s těmi lidmi prováděli? Kolik ubožáků tady zabili? Děs!“ V rozzuření ukázal na Makiho. „Jděte se vycpat! Vypadá snad jako laboratorní krysa?“

Ogden poodstoupil od mříže. „Já jsem nemínil naznačit...“

Matt si všiml tmavých kruhů pod doktorovými očima. Ogdenovy ruce se třásly, když se pustily tyčí. Uvědomil si, že ten muž je unavený a vyděšený stejně jako všichni ostatní. Nepotřeboval, aby na něj navrch ještě někdo řval. Matt ztlumil hlas a mnohem smířlivěji pokračoval: „Někdo musí nést zodpovědnost. Musí se narýsovat hranice. Jasně a tučnou čarou. V touze postupovat mílovými kroky kupředu věda nesmí ignorovat morální principy. Když se to stane, pak všichni jen ztrácíme.“

„Když hovoříte o ztrátách,“ ozvala se Washburnová na druhé straně, „kde se courá naše Delta? Myslíte, že tohle prokletý místo zaberou?“

Matt postřehl, jak ta otázka rozrušila dva studenty biologie. Byla to jejich jediná naděje na záchranu. Rovněž si vzpomněl na ohnivé předsevzetí admirála Petkova. Ruský velitel se nehodlal vzdát, ani kdyby stál proti stonásobné přesile. Matt rovněž zaznamenal lesk v admirálových očích – chladnou věcnost, která ho vyděsila víc než zbraně nebo grendelové.

Zdálo se, že srdce toho muže dokáže rozehrát jedině chlapec. Matt pohlédl na Makiho. Možná že stejně jako u Vladimíra Petkova to dítě drží klíč k admirálově spáse. Taková proměna však vyžadovala čas... Čas, který neměli. Petkov byl ruský medvěd zahnaný do kouta svého brlohu. Matt neznal nic nebezpečnějšího – a nepředvídatelnějšího.

Otočil se k Washburnové. „Napočítal jsem nejméně dvanáct vojáků. A Rusové mají značnou výhodu, že jsou tady zakopaní a opevnění jako v bunkru. Prolomit obranu u vchodu bude chtít frontální útok a pak bude následovat krutá a krvavá čistka poschodí za poschodím.“

Magdaleně, která sklesle seděla na pryčně, prohodila: „Ale přijdou, že?“

Matt přešel očima hrstku lidí, kteří přežili první smršť. Zbylo jich pět, či šest, když připočte Makiho. Jestliže jednotka Delta zvedla kotvy a míří sem, pak to není ryze záchranná mise. A jestli se sem vrací Craig, pak se nepochybně dozvěděl o vzorcích. Konečný úspěch jeho tajného poslání spočívá v získání zázračného elixíru.

Rovněž Washburnové všechno došlo. „Oni sem nejedou pro nás,“ prohlásila, čímž zodpověděla Magdaleninu otázku. „My nejsme priorita.“

Dveře do vězeňského křídla se otevřely. Vešel admirál Petkov doprovázený již známou osobní stráží. Trojice zamířila rovnou k Mattově cele.

Takže další kolo, pomyslel si Matt, vstal a postavil se čelem k nevíтанé návštěvě.

Petkov promluvil s obvyklou odměřeností. „Jednotka Delta Force vyhodila do povětří vaši polární základnu.“

Matt se pomalu nadechl, aby si utřídl, co právě slyšel.

Washburnová v sousední cele vybuchla: „Hovno. Jenom kecá.“

„Zaznamenali jsme výbuch řádově minuty poté, co vojenský vrtulník odstartoval.“

Washburnová se zlostně zaškaredila, avšak Matt věděl, že Petkov nelže. Laciné lži nebyl jeho styl. Přátelé zničili Omegu. *Ale proč?*

Petkov odpověděl na jeho němou otázku třemi slovy: „Hodnověrné pokroucení skutečnosti.“

Matt zvažoval, co má odpovědět. Vycítil pravdu. Delta Force byla vždy dokonale krytá. Operovala tajně a pod minimálním dozorem jako týmy rychlého nasazení. Vstoupily do bojové zóny, splnily určené poslání a vypařily se, aniž za sebou nechaly živé svědky.

Žádní svědkové...

Matt se zhluboka nadechl. Uvědomil si, co čerstvá zpráva znamená. Zakymácel se a lýtky ze zadu narazil do pelesti postele, která zaskřípěla. Dítě se v mžiku probudilo.

Petkov pokynul strážnému, aby celu odemkl. „Zdá se, že vaše vláda sleduje stejné cíle jako ta moje. Hlava nehlava s užitím všech prostředků uchvátit výsledky výzkumu a nedopustit, aby někdo mohl hlásat opak. Získat kořist za každou cenu.“

Dveře se otevřely a na Matta opět namířily pistole.

„Co se mnou chcete udělat?“ zeptal se Matt.

„Chci, abyste všechno zastavil. Sebral vítr z plachet oběma stranám. Můj otec se obětoval, aby se spolu s celým svým dílem pohřbil. Já nedovolím, aby jedna nebo druhá vláda vyhrála.“

Matt přimhouřil jedno oko. Jestliže to, co admirál vypověděl, byla pravda – jestliže se zde odehrává černá operace –, pak možná právě našel spojence. Mají stejného nepřítele. Zpříma pohlédl na admirála. V duchu pěníl zlostí. Jestliže jednotka Delta zavraždila lidi, kteří zůstali na Omeze..., což se zdálo nepředstavitelné, leč při vší hrůznosti docela dobře možné..., on udělá vše, co bude moct, aby nevinné oběti pomstil.

Vybavil si tmavé oči zářící láskou, které se na něho dívaly.

Jenny...

Zuřivost v Mattově nitru vzrůstala. Shodné předsevzetí spatřil v Petkovových očích. Jenže jak dalece může tomu chladnému chlapovi věřit?

„Co navrhujete?“ konečně ze sebe vyrazil Matt.

Petkov ledově odpověděl: „Vyjdete ven s bílou vlajkou. Já si promluví s velitelem Delt. Míním člověka, který ukradl otcovy zápisky. Pak uvidíme, jak si stojíme.“

Mattovi ztuhly rysy. „Nemyslím, že Craig bude mít náladu na řeči, až sem vpadnou. Dovedu si představit, že za sebe nechají mluvit M-šestnáctky.“

„Budete vaše hochy muset přesvědčit, aby jednali mírumilovně.“

„Co vás vede k domněnce, že Craig bude naslouchat?“

„Vezmete s sebou člověka, jehož přítomnost nelze zpochybnit. Pak se určitě nebude vzpírat.“

„A koho s sebou vezmu?“ Petkovovy oči spočinuly na chlapci na lůžku.

ČAS 19:59

ZA LETU NAD LEDOVOU PLÁNÍ

Skrz závoj slz četla Jenny text z deníku položeného na klíně. Neměla ani páru, co říká. Prostě foneticky vyslovovala eskymácké znaky, které dávaly dohromady ruská slova, jimž nerozuměla. To bylo vše, co mohla dělat, aby nezačala křičet. Věděla, že Craig pozorně naslouchá, natáčí celé znění na magnetofon a hledá nějaký klíč.

Naproti, přímo přes uličku, Delta jedna dál bděle držel hlídku u okénka. Plameny, které strávily výzkumnou polární základnu, již vybledly ve večerním soumraku. Vrtulník se po výbuchu obrátil a kruhem obletěl zpustošenou oblast. Z ptačí perspektivy nespatriili jedinou živou duši.

Jennyinu recitaci prořízla slova vycházející z domácího rozhlasu. „Ruská stanice před námi!“ oznámil pilot.

„Připravit na raketový útok,“ řekl Craig. „Na můj povel...“

Raketový útok? Jenny napřímila záda.

„Souřadnice zadány. Terč na mušce.“

„Pal!“

Dřív než se Jenny vzpamatovala, venku pod dveřmi zazněl syčivý výbuch doprovázený ohnivým zábleskem.

Odstředivá síla ji odhodila do předklonu, jak Seahawk provedl ve větru úhybný manévr.

Když opět vyhlédla ven, spatřila spirálovitě se točící ohon, který vyznačoval dráhu rakety. Ta si razila cestu k ledovým štítům nalevo od vchodu do základny. Následně vylétl vysoko k obloze ohňostroj plamenů a ledové tříště, který se rozprskl a snášel se na okolní ledovou pláň. V poryvech větru se jako drak vznášela oranžová plachta jednoho roztrhaného stanu.

Jenny terč poznala. Bylo to místo, odkud Rusové vypálili raketu na parkoviště a zasáhli jejich skupinu. Craig zřejmě chtěl vyčistit pole, aby mohl vrtulník v klidu přistát – a možná také dát ránu na oplátku.

Pod clonou páry a dýmu se Seahawk kolmo snášel k ledové ploše.

„První družstvo připravit!“ zařval Delta jedna tak ostře, že sebou Jenny leknutím trhla.

Dveře na protější straně se odsunuly. Do kabiny se zavytím vnikl víchr. Mráz se v mžiku zakousl do Jennyiných tváří. Vojáci se zvedli z lavice, jeden za druhým se přesunuli k otvoru, propadli se do hlubin a v několika vteřinách zmizeli z dohledu.

„Druhé družstvo!“

Dveře na straně, kde seděla Jenny, se klouzavě otevřely a křížící se větrné proudy jí málem vyrvaly deník z rukou. Rychle si ho přitiskla na hrud', aby neulétl.

Muži vstali, chytli se lana, protáhli se kolem ní a hbitě vyskákali ven. Kabina se vyprázdnila. Vedle pilota a Craiga zbyli na palubě vrtulníku tři muži včetně Deltý jedna.

„Připravit k palbě z boku!“ zaječel velitel.

Dvojice vojáků, již na místě u dveří, stočila obrovské kanóny do přesného úhlu.

„Na můj povel pokropit!“ rozkázal Delta jedna. „Plný perimetr!“

Jenny se odvážíla předklonit a podívat se dolů. Dým z raketového útoku se začínal rozptylovat. Zahlédla muže, které před chvílí vysadili. Postavy maskované v bílých kombinézách se plazily po břichách k základně.

„Pal!“ zavelel Delta jedna.

Kulomety zarachotily, rozštěkaly se a plivaly oheň. Prázdné nábojnice se sypaly a padaly dolů jako mosazný déšť. Na zemi se střely zasekávaly do ledu a vytvářely kolem mužů široké ochranné pásma.

Osamělý ruský voják vyběhl z bunkru vykopaného v ledu. Kulometná dávka ho rozřízla napůl a sněhovou pokrývkou pokropila rudá krev. Zdálo se, že z obránců rozmístěných v předpolí nezůstal žádný živý.

„Vezměte nás trochu níž,“ přikázal Craig pilotovi. Rádio nechal zapnuté, aby měl kontakt se zadní kabinou.

Seahawk sestoupil níž a mírně se stáhl do zázemí, aby uvolnil prostor mezi pozemními silami a ústím základny.

Delta jedna si přitiskl jedno sluchátko těsně k uchu. „Nejčerstvější zprávy!“ ohlásil. „Máte volné pole! Terén je váš! Pozor na silnou obranu u vstupní brány!“

„Můžeme už bezpečně přistát?“ zeptal se Craig.

„Raději bych držel ptáka ve vzduchu, dokud základnu neobsadíme,“ odpověděl Delta jedna, „ale palivo mi dělá starosti. Máme před sebou dlouhou štreku zpátky na Aljašku. *Počkat! Vydržte okamžik!*“ Přikryl sluchátko rukou a bedlivě poslouchal. Přitlačil si mikrofon na krk a tiše mluvil s někým na zemi. Konečně mikrofon odtáhl. „Pane, pozemní jednotky hlásí pohyb u vchodu do základny. Někdo vychází ven. Neozbrojený. Mává bílou vlajkou.“

„Cože? Tak brzy kapitulují? Kdo je to?“

Vrtulník se tak, jak visel na místě, natočil. Jenny spatřila zhruba ve vzdálenosti sto metrů postavu. Přestože čoud stále ještě mlhavě zahaloval výhled, ten muž na bílém pozadí ostře vynikal. Měl na sobě zelenou bundu, která se výrazně odrážela od sněhu. Dokonce i z výšky a dálky Jenny tu obnošenou bundu poznala. Tu zatracenou armádní memorabilii prala, zašívala, záplatovala a žehlila celých deset let.

Nepodařilo se jí zakrýt radost a úžas, když zavolala: „To je Matt!“ A úlevou párkrát vzlykla.

Díky zapnutému domácímu rádiu Craig všechno slyšel. „Jste si jistá, Jenny?“

Delta jedna se vmísil do hovoru: „Pane, s tím mužem je malý chlapec.“

Jenny zpozorněla. Teprve nyní uviděla dítě přimknuté k Mattově noze. Matt jednou rukou ochranně tiskl chlapce k sobě a v druhé ruce držel tyč, na níž vlál přivázaný cár z bílé parky.

„Přistaňte!“ rozkázal Craig. Seahawk zahájil plynulý sestup.

Delta jedna nabádal k opatrnosti. „Měli bychom zůstat ve vzduchu, dokud se tahle věc nevyjasní.“

„Vyslali je jako poselstvo. A že vybrali Matta, můžeme využít v náš prospěch.“

Jennyinou úlevou se jako červ provrtal strach. Od samého začátku byli ona a Matt pěšci v šachové hře dvou supervelmocí. A jak se jevilo, jejich služba ještě neskončila.

Ližiny vrtulníku dosedly na led. Kolem se rozvířila mračna sněhu. Rotory zpomalily.

Delta jedna udělil pilotovi rozkaz: „Udržujte motor v chodu, aby nevystydl.“

„Ano, veliteli.“

Craig se z kokpitu protáhl do zadní kabiny. „Deníky necháme zde,“ řekl a ukázal na Deltu jedna. „Pod vaší osobní ostrahou. Jste za ně zodpovědný.“

„A co hodláte udělat vy?“ zeptal se Delta jedna.

„Vystoupím, abych se setkal s mužem, který támhle mrzne. Párkrát mi vytáhl zadek přímo z ohně. Uvidíme, jestli to dokáže zopakovat.“ Obrátil se na Jenny: „Byl bych rád, kdybyste zůstala sedět hezky tady v teple.“

„Celá žhavá! Ani nápad!“ Jenny rozeprala sponu sedadlových popruhů. Museli by ji zastřelit, aby se odtud nehнула.

Craig ji chvilku zkoumal. Nezakrytě oceňoval její upřímnost a zvažoval možná pro a proti. Pak pokrčil rameny. Zřejmě usoudil, že se vyplatí mít všechny ovečky pohromadě.

Oba sestoupili po schůdkách na led, Příkrčení doběhli pod rotory dál od vrtulníku, kde se setkali s trojicí členů jednotky Delta, které velitel povolal, aby přispěchali coby ozbrojený doprovod.

Jenny sotva vnímala muže kolem sebe. Oči upírala na postavu, která stála necelých třicet metrů před vchodem do základny. Matt! Musela silou vůle spoutat vlastní nohy, aby se nerozběhla. Bála se, že by tak zbrklým jednáním dala podnět k akci, a vojáci by je oba zastřelili.

Proto se držela se skupinou a mezi dvěma ozbrojenci jako ve snách postupovala kupředu. Prošli přes pláň a kruh obranných stanovišť a vstoupili na neutrální území.

Matt mezitím poklekl na jedno koleno, aby chlapce zaštítil. Veškerou pozornost věnoval dítěti. Chlapec Matta objímal. Tiskl se k dospělému muži jako klíště. Měl na sobě vojenskou parku, v níž byl zakuklený od hlavy k patě jako v kutně. I rukávy visely až na zem. V Mattově náruči vykukoval zpod kapuce a vykulenýma očima pozoroval blížící se společnost.

Jenny poprvé zřetelně uviděla chlapcův obličej orámovaný černými vlasy, velké hnědé oči, jemné rysy... Klopýtl. Náhle pocítila slabost v nohách. „Ty-lere!“ vykřikla.

ČAS 20:07

PŘED LEDOVOU STANICÍ GRENDEL

Matt měl s chlapcem plné ruce práce. Jakmile vyšli z ledového tunelu do větru, Maki se k němu přivinul jako úhoř. Výbuchy a hromový rachot padesátimilimetrových kulometů dítě příšerně vylekaly. I beztak se venku, ve volném prostoru, chovalo jako těžký agorafobik. Úplně zpanikařilo z vichru a sněhu. Matt bez potíží uhodl proč. Patrně celý svůj krátký život strávilo v podzemí, dost možná omezeno pouze na čtvrté poschodí. Když se poprvé dostalo na čerstvý vzduch a kolem se rozprostřel širý svět, bylo vyvedené z rovnováhy a naprosto zmatené.

Maki se potřeboval něčeho chytit, podržet se – a jako jediná záchranná kotva se nabízel Matt.

Matt sotva vnímal přicházející hlouček. Samozřejmě že mezi vojáky zaznamenal Craiga, ale pak musel držet Makiho, aby nepelášil zpátky k základně.

„Ty-lere!“

Důvěrně *známý* výkřik projel Mattem jako dýka. V mžiku vzhlédl.

Ze skupiny vojáků se prodrala Jenny. Divoce šlehala očima, ale když vystoupila dopředu, rychle se vzpamatovala. Poznala svůj omyl, hned jak to jméno vyslovila. Matt chápal – čistě reflex.

„Jmenuje se Maki,“ sípavě ze sebe vypravil, když vstával.

Dítě mu objalo koleno, proti čemuž tentokrát nic nenamítal. Cítil slabost v nohách a nepředstavitelnou úlevu, že vidí Jenny živou, a proto teď sám potřeboval oporu.

Jenny se rozběhla.

Matt nevěděl, co může očekávat, a tak se přikrčil. A pak mu vlétla do náruče, kterou nevědomky rozevřel, přitiskla se k němu a objala ho kolem krku. Vše se sběhlo tak přirozeně, že to Matta překvapilo. Byla zase u něj, jako by tam odjakživa patřila. Zdálo se, že čas trudného odloučení je nerozdělil. Jako by se vůbec nerozešli. Přitáhl k sobě Jenny těsněji, aby se ujistil, že to není jen sen. Cítil vůni jejích vlasů, dotýkal se její hebké šíje. Byla skutečná... a byla v jeho náruči.

Jenny ze sebe mezi vzlyky přerývaně vysoukala: „Tam na základně... tatínek...“

Matt ztuhl. John nebyl ve skupině. Neseděl ve vrtulníku, protože jinak by se určitě už ukázal. Starého Johna nechali na Omeze. A z Jennyiny reakce jasně vyplývalo, že Petkov mluvil pravdu. Takže americkou základnu opravdu vyhodili do povětří.

„Jenny, je mi to tak strašně líto.“ Dokonce i jemu samému zněla ta slova plytce. Vše, co nyní mohl, bylo nabídnout jí svou sílu, své rameno a paže.

Jenny se v jeho pevné náruči třásla. Zaseptala tiše jako vánek, aby to dolétlo pouze k jeho uchu: „Je to Craigova práce. Nevěř mu.“

Mattovy prsty se sevřely v pěst a zmáčkly Jennyinu parku. Pohlédl k opodál stojícímu muži ve známé modré parce. Zachoval kamennou tvář. Nesměl dát najevo, že dostal tiché varování.

Vše, co admirál řekl, byla pravda. Všechno do poslední tečky.

Matt se pomalu vymanil z Jennyina objetí, odtáhl se, avšak jednu paži nechal ovinutou kolem jejích zad.

Craig popošel k dvojici. „Matte! Díky bohu, že jste na živu! Rád vás zase vidím. Ale co se tady děje? Proč vás vyhnali na mráz?“

Matt musel urputně přemáhat nutkání dát tomu neřádkovi pěstí rovnou do ksichtu. Nicméně napadením vrchního velitele by si na místě vysloužil popravu. Aby přežili, nezbývalo než odteď umně nasadit hru polopravd a lží.

Jako první si dáme *lež*. „Můj bože, chlapi, nedovedete si představit, jak já vás rád vidím.“

Craigův váhavý úsměv se roztáhl od ucha k uchu.

„Ruský admirál má stanici pod palcem. Zůstal zalezlý dole a mě vyslal sem. Vypočítal si, že kdybyste začali střílet naslepo, pak to určitě odnese také pár z nás Američanů.“

„Proč vás vůbec poslal?“

„Jako parlamentáře. Vyjednat příměří. Abych pana admirála citoval doslovně, každá z obou stran má polovinu klíče k zázraku, jenž se zde zrodil. Vy máte vědecké záznamy, což představuje technickou část. On má vzorky. Jedno bez druhého je k ničemu.“

Craig přistoupil blíž. „Myslíte, že říká pravdu?“

Matt ustoupil o půl kroku stranou a postrčil malého Makiho mezi své a Jennyiny nohy. Chlapec se přimáčkl k Mattovým stehnům. „Zde je důkaz, který poslal se mnou.“

Craig se zamračil a sklonil se, aby si chlapce prohlédl zblízka. „Jaksi nerozumím...“

Matta by jistá nechápavost neměla překvapit. Craiga vytrénovali v tunelovém vidění: koukej se tunelem, na jehož konci vidíš vytčený cíl, na který se musíš cele soustředit a zaměřit, a zbytek házet za hlavu – především mrtvé, které zanecháš podél cesty.

„Ten chlapec je z cisterny,“ vysvětlil Matt. „Z ledové cisterny, kterou uvedl do chodu doktor Ogden.“

Craig šlehl očima vzhůru. „Můj bože! Ten kluk? On ožil? Ono to opravdu funguje?“

Matt se přinutil ke klidu. Nesměl dát na sobě znát, že prohlédl smrtící záměry jednotky Delta. „Zabralo to. Jenomže jediné vzorky elixíru, které se uchovály dodnes, jsou uloženy pod zámkem v tajném krytu tam dole. Viděl jsem tu kryptu na vlastní oči. Bohužel za nitky tahá admirál Petkov. Může základnu kdykoli vyhodit do povětří a všechno zničit.“

Craigův pohled potemněl. „Co chce?“

„Příměří. Chce si sednout ke stolu, jen s vámi osobně, promluvit si mezi čtyřma očima a uzavřít dohodu. V prvním poschodí. Své vojáky stáhne do nižších pater. Vám povoluje vzít s sebou pětičlenný doprovod – ozbrojený, pokud chcete. Jestli však admirála zabijete nebo zraníte, jeho muži mají rozkaz postřílet zajatce a odpálit laboratoř. Nemyslím, že máte moc na výběr. Buď všechno ztratit, nebo uzavřít smlouvu s ďáblem.“

Matt čekal a v duchu se nejistě ptal, jestli svůj výstup náhodou nepřehrál.

Craig si odfrkl a odvrátil se. Zvedl límec bundy, do nějž promluvil, a poté z kapuce povytáhl zdrhovací šňůru, jejíž konec si přiložil k uchu. Matt si uvědomil, že má v parce šikovně schovanou vysílačku.

Jenny se k Mattovi přitulila, a jako by sdělovala něco důvěrného, tiše řekla: „Radí se s velitelem Deltu. Ten střeží ve vrtulníku ukradené svazky. Ale co ta dohoda? Je tady někdo, komu můžeme důvěřovat?“

„Jediný člověk, kterému věřím, stojí vedle mě.“

Jenny stiskla Mattovi ruku. „Jestli se z toho dostaneme...“

„Až, až se z toho dostaneme,“ opravil ji Matt.

„Matte...“

Matt sklonil hlavu a něžně přitiskl své rty na její. Nebyl to tolik polibek jako spíš příslib věcí lepších, které přijdou. A ten příslib si předsevzal dodržet. Vy-
chutnával slanou slzu, které jí stékaly na ústa. Přezijí. Společně přezijí.

Craig, kolem nějž se shromáždili další muži se zbraněmi v pohotovosti, se otočil k Mattovi. „Máte pravdu. Vypadá to, že nemám jinou možnost než setkat se s tím starým parchantem.“

Matt spočítal Craigovu suitu. *Pět.* „Máte o jednoho víc,“ poznamenal a pohodil hlavou k vojákům.

Craig svraštil obočí. „Jak to myslíte? Řekl jste přece pět.“

Matt ukázal na Jenny. „Ona jde s námi. Musíte jí dát zbraň.“

„Ale...“

„Buď Jenny půjde, nebo mě zpátky nedostanete. A když se nevrátím podle rozkazů, pak dá Petkov rozmetat laboratoř.“

Craig potřásl hlavou a kývl na jednoho muže, aby vystoupil z řady. „Dobrá, ale doufám, že si uvědomujete, že tady venku je mnohem bezpečněji.“

Matt neodpověděl. Hlavně že budou spolu, nerozlučně svázání v dobrém i zlém. Jenny naposled stiskla Mattovu ruku a posléze napřáhla otevřenou dlaň.

Vyřazený voják jí podal vlastní pistoli. Matt musel vést Jennyinu ruku k pouzdru, neboť byla tak rozvzteklá, že se mohlo klidně stát, že by Craiga na místě odpráskla.

Jakmile se připravili, vydali se k základně. Matt zvedl chlapce do náruče. Maki vystrašenýma očičkama pokukoval po Jenny. Prošli rozstříleným vchodem a ponořili se do tunelu. Zevnitř na ně dýchlo teplo.

Matta docela zajímalo, jak se admirál Petkov na hosty přichystal. O svém plánu se zmínil jen mlhavě. *Dostaňte Craiga dovnitř, dal za úkol poslovi, a já se postarám o zbytek.* Ale v co doufal? Čeho chtěl dosáhnout? Rusové měli náskok, pokud šlo o obranná opatření, a byli v přesile jak v počtu mužů, tak ve výzbroji.

Matt vedl skupinu do prvního poschodí. Světla už opět svítila naplno. Někdo zřejmě našel náhradní pojistky a znovu zapojil proud. V hale se zdálo až příliš jasno. Na podlaze ostře vynikaly rozmazané kaluže krve. Těla mrtvých ležela v řadě u jedné stěny. Vojáci kamsi odtáhli stoly.

U točitého schodiště ve středu haly stál Petkov. Stál jednou nohou na plošině výtahu, kterým Rusové vyjeli nahoru.

„Vítejte,“ chladně pronesl admirál.

Vzápětí vstoupil na plošinu, kde se musel podělit o místo s podivným přístrojem. Posazený na trojnožce se tam tyčil titanový glóbus, po jehož pomyslném rovníku obíhaly malé řetězy modrých světélek. Přestože koule nenesla žádné označení, jako by byla po celém povrchu popsána slovem *bomba*.

Matta náhle zaplavil nepříjemný pocit, že jeho čerstvě nalezený spojenec ve válce mezi dvěma supervelmocemi není tak otevřený, vstřícný a ochotný vyhovět a pomoci, jak by si přál. Jakou hru právě teď hraje?

Vzadu v tunelu se znenadání ozval dusot těžkých kroků. Matt se švihem otočil. Do haly vběhlo dalších pět členů Deltý a rozvinulo se do vějíře. Zdálo se, že ani jedna ze zúčastněných stran nehodlá čestně dodržovat příměří.

Matt by neměl být překvapený, leč přesto byl.

Petkov zachoval klid a nečitelný výraz a dál nehybně stál na výtahové plošině. „Ohrožujete své poslání,“ řekl konečně. „Na můj povel nebo ve vteřině mé smrti budou vzorky zničeny.“

Craig vykročil, zastavil se po Mattově boku a vzal mu Makiho z náruče. Chlapec vyděšeně vykřikl a zakňoural.

„Toto je všechno, co potřebuji,“ prohlásil Craig a zvedl chlapce nad hlavu. „Jako *issledovatělskij subjekt*. Předmět výzkumu, pokusnou osobu. Tady Jenny byla tak laskavá a cestou mi přečetla podstatné statě z deníků vašeho otce. Jak jsem vyrozuměl, v oživilých exemplářích zůstává hormon aktivní ještě celý týden. Plných sedm dní. S poznámkami a chlapcem po ruce budeme schopni vydestilovat hormon sami. Vzorky, které zadržujete, jsou bezcenné. Ale přesto bych vám učinil velkorysou nabídku. Váš život za vzorky jako srovnávací materiál. Moje nabídka potrvá přesně jednu minutu.“

„Děkuji vám za vaši velkorysost,“ řekl Petkov, „ale já onu drahocennou minutu nepotřebuji.“

Poschodím otřásl výbuch, který nadzvedl podlahu a všechny vymrštil do vzduchu. Zezadu se do haly vevalil dým. Matt přistál na hromadě vedle Jenny a hbitě se otočil.

Východ na povrch zmizel. Cestu zatarasil zával z ledu, který se ze zborceného tunelu provalil dovnitř a úlomky se rozprskly po poschodí. Matt se překulil a postavil na nohy. V uších mu dnes snad již podesáté zvonilo. Rovněž Craig a zbytek týmu Delta se mátožně zvedali z podlahy. Dva muže, kteří stáli u tunelu, ledová lavina rozdrtila.

Světla v hale zablikala. Kouř všechny přinutil ke kašli.

Matt se pátravě zadíval k centrálnímu schodišti. Petkov zmizel. Zřejmě utekl po schodech dolů. Matt těkal očima mezi Craigem a místem, z něž se Rus

vypařil. Připadal si chycený do pasti, uvízlý mezi dvěma šílenci, s nimiž teď zůstal pohřbený v ledovém ostrově.

Pohlédl na titanovou kouli stále spočívající na plošině výtahu. Modrá blikající světélka plynule obíhala dokola.

Tohle neskončí dobře, pomyslel si.

ČAS 20:15

V HLUBINÁCH POD LEDOVÝM PŘÍKROVEM

Na palubě *Polar Sentinelu* se Amanda choulila vedle kapitána Grega Perryho. Společně zkoumali obrazovku, na níž se promítal obraz snímáný DeepEye. Z dalších, kteří se shromáždili za dvojicí, někteří sledovali přímý přenos a ostatní hleděli lexanovým okem do temných hlubin.

Greg položil ruku na Amandino koleno. Zcela jasně ji neopustil... stál připravený, téměř na dosah, a čekal na vhodnou chvíli. Amandě bylo dobře na duši. Zachoval se skvěle.

Před půl hodinou tam nahoře na Omeze podlehla panice. Snažila se spustit poplach, upozornit na podvodné plány velitelů Delta Force a sonarovou frekvenci, která drásala nervy a naznačovala přítomnost grendelů. Nepřitáhli však grendelové. Signály, které vnímala, vysílal sonar *Polar Sentinelu*.

Dřív než se jí podařilo vzbudit pozornost velitele Sewella, se dvoukřídlové dveře ubytovny rozlétly a dovnitř vtrhl Greg doprovázený četou námořníků. Ihned přikázal, aby všichni zachovali klid a zůstali potichu.

Příliš šokovaná zázrakem, jenž se právě udál, vlétla Amanda Gregovi do náruče. Také on se vykašlal na dekorum. Přivinul ji k sobě, políbil ji a zašeptal: „Miluji tě.“

Potom všichni vyčkali, až vojenský vrtulník odstartuje. Sotva se odlepil od ledu, rozběhli se za Gregem, který se ujal vedení. Ve skrytu domků a večerních stínů doběhli do velkého hangáru, v němž sídlili oceánografové. Uvnitř se Amandě naskytl prapodivný výhled. Uprostřed trčela z ledu kónická věž *Polar Sentinelu*. Ponorka se vynořila ve čtvercovém otvoru vyříznutém v ledovém příkrovu. Ten běžně sloužil jako malý přístav batyskafu pro dvoučlennou posádku, v němž se oceánografové ponořovali do mořských hlubin. A nyní posloužil ponorce, jejíž věž vypadala jako kulatá zátka ve čtvercové díře.

Zatímco vteřiny nemilosrdně odtikávaly, celá skupina se nalodila na ponorku.

Jakmile se poklop zavřel, Greg dal rozkaz k urychlenému ponoření. *Polar Sentinel* doslova padal ke dnu jako cihla. Klesli do čtyřiceti sáhů, když ruské zápalné nálože páté třídy na povrchu vybuchly.

Amanda se v té chvíli nacházela v Kyklopovi. Na vlastní oči viděla oslepující záblesk a fantastické ohnivé divadlo, jak plameny vyšlehovaly dolů a jako meče protínaly vodu. Ponorka se rozklepala a tlaková vlna ji srazila hlouběji, avšak díky téměř devadesát metrů tlusté vodní izolaci pohromu přežila.

Greg potom Amandě pověděl o výstraze před vražedným posláním úderné jednotky Delta, kterou její otec poslal na VLF. „Hlídkujeme tady už hezkou dobu. Chtěli jsme se pokusit vyfouknout vás Rusům přímo před nosem. Nikdy by mě nenapadlo, že vás budeme muset zachraňovat před našimi vlastními vojáky.“ Z Gregových posledních slov číselná hořkost.

Na konec si Greg nechal zprávu o zdravotním stavu Amandina otce. Admirála Reynoldse sklátil v rozrušení srdeční infarkt. Odvezli ho do nemocnice námořnictva na Oahu, kde se již probral z nejhoršího, a lékaři ujišťují, že se zotaví. „Trval na tom, že nesvolí k operaci, dokud neodešlou varování.“

Včasná zpráva lidi na Omeze zachránila.

A nyní znovu *Polar Sentinel* špehoval v mrazivých vodách. Tentokrát broudil poblíž převrácené ledové hory, v jejíchž útrokách se skrývala ruská stanice Grendel. Zásluhou pronikavého DeepEye sonaru sledovali útok na základnu pohřbenou pod ledovým příkrovem. Némý film, odvíjející se na obrazovce, působil až strašidelně. Na nejasném pozadí se jako duchové míhaly postavy ozařované jiskrami výstřelů.

Poté došlo k výbuchu, který se na obrazovce jevil jako žlutá záplavová vlna.

Obraz se pomalu vyčistil.

Greg stiskl Amandě koleno, aby naznačil, že by si s ní chtěl promluvit o samotě. Amanda na něj pohlédla. „Nevím, jak bychom jim mohli pomoci. Vypadá to, že vstupní tunel se zborčil. Uvázli uvnitř. Zavalení.“

Přes Gregovo rameno se naklonil starý muž. „Jenny,“ řekl roztřeseně, ukázal na obrazovku a prstem poklepal na jeden z příznaků zachycených sonarem. „To je moje dcera.“

Amanda se otočila a vzhlédla. „Jste si jist?“

John se naklonil blíž a přejel prstem po dolní polovině postavy. „Ve dvaceti letech si ošklivě zlámala nohu. Doktorům jí museli dát do kostí hřeby, aby to slátali dohromady.“

Amanda mírně zaostřila DeepEye a pozorně se soustředila. Muž mohl mít pravdu. Sonar pracoval podobně jako rentgen a zde opravdu zaznamenal v dolní končetině cizorodé prvky s příznačnou hustotou kovu. Mohla to být Jenny.

Amanda se znovu obrátila k Johnovi, v jehož obličeji vyčetla strach. On jistojistě věděl, že je to jeho dcera. Amanda se urputně snažila vymyslet, jak by zachránili hrstku nevinných lidí, kteří uvázli mezi mlýnskými koly dvou mocností.

Greg ukázal na obrazovku s celkovým záběrem, kde se v horních poschodích základny začalo žlutě blýskat. Amanda si nepotřebovala přechýst z jeho rtů, co se tam děje. *Tvrdá přestřelka.*

V prostředním, třetím patře se rozzářil jantarově zbarvený záblesk.

Amanda se prudce otočila ke Gregovi.

„Granát,“ naznačil ústy.

Amanda se opět zadívala na pokračující blýskání, které se posouvalo do hlubin základny.

Uvnitř se rozpoutala krutá bitva.

ČAS 20:22

LEDOVÁ STANICE GRENDDEL

Vybuchl další granát, který roztrásl podlahu, na níž Jenny seděla. V náruči držela eskymáckého chlapce. Maki křičel, plakal, zakrýval si uši a oční víčka tiskl těsně k sobě, aby nic neviděl. Jenny se krčila a konejšivě vyděšené dítě houpala.

Matt stál přivrbeně nad nimi s puškou v ruce.

Centrální šachtou se nahoru nesly výkřiky a stoupaly mraky kouře a sazí. Kdesi dole se zuřivě střílelo. Na celou základní kostru, tvořící většinu stavby, použili stavitelé kovy – ocel, mosaz a měď, avšak ve značné části vnitřní konstrukce, izolací a vybavení uplatnili hořlavé materiály včetně slámy.

Ve stanici teď vypukly požáry.

I kdyby jednotka Delta základnu ovládla, co bude potom? Zemřou všichni v plamenech, nebo pohřbeni v ledu, jestliže se stavba zřítí?

Nicméně jako vždy a všude existovala ještě třetí možnost.

Ve sloupu dýmu se na plošině výtahu tyčila velká titanová koule. Jeden z vojáků, zkušený pyrotechnik, klečel na rohoži roztažené před trojnohým podstavcem a právě zkoumal dno koule. Studoval ten vynález už deset minut. U kolen měl rozprostřené nářadí, jehož se zatím ani nedotkl. To nebylo dobré znamení.

V rachotu střelby doléhajícím sem zdola Craig vyštěkl u Jennyina ramene: „Příjem!“ Vrátil se z průzkumu poschodí, během nějž řval do své tajné vysílačky takřka nepřetržitě. Dva vojáci Deltu drželi stráž u výtahové šachty, zatímco zbytek jednotky rozvíjel partyzánskou válku v dolních patrech.

Craig sklopil mikrofon od krku a přistoupil k trojici. Zadíval se na zbořený východ. „Hrstka chlapů, která zůstala nahoře, se k nám neprokope. Sice by to zvládli, ale trvalo by to dny. Kdyby se pokusili prorazit průchod raketou, všichni by nás zabili.“

„Tak co udělají?“ zeptal se Matt.

Craig zavřel oči, potom je otevřel a pohlédl na bombu. „Rozkázal jsem, aby nezasahovali a ustoupili za hranici padesáti kilometrů. Nemohu riskovat ztrátu deníků.“

„Padesát kilometrů?“ vyjekl Matt. „Neznamená to náhodou nadměrnou ničící schopnost?“

Craig pohodil hlavou ke zkoumanému zařízení na plošině visící nad šachtou. „Je to jaderná zbraň. Alespoň tolik mi seržant Conrad před chvílí sdělil. Pokud se nepodaří deaktivovat rozbušku...“ Pokrčil rameny.

Jenny musela tomu chlapovi v duchu vyslovit uznání. Byl jeden velké studené čumák. Dokonce i za současné situace, kdy se plácali na dně, dbal v první řadě na vlastní poslání.

Matt nepřestával sledovat okolí, očima jezdil sem a tam. „To střílení... Mám dojem, že ochabuje...“

Jenny si uvědomila, že Matt má správný postřeh. Pohoupala chlapce. Střelba prořídla, až přešla v ojedinělé výstřely.

Dva strážci u centrálního schodiště naježeně nakukovali dolů. Pak jeden zavolal: „Přátelé jdou nahoru!“

Po schodech vystoupila dvojice příslušníků Delt. Mezi sebou vedli a zbraněmi postrkovali ruského vojáka, jenž měl ruce sepnuté za hlavou. Mladý muž, ne starší osmnácti let, mrkal očima skrz krev, která mu z čela stékala po obličej. Uniformu měl pokrytou sazemi.

Jeden z přemožitelů vyštěkl cosi rusky. Mladík klesl na kolena. Druhý přemožitel přistoupil, aby Craigovi podal hlášení. „Vzdávají se. Další dva zajatce máme ve třetím poschodí.“

„A ostatní?“

„Mrtví.“ Voják se letmo ohlédl k schodišti. Střelba už utichla. „Vyčistili jsme všechna patra – kromě čtyřky. Kamarádi tam teď šmejdí.“

„A co admirál Petkov?“ zeptal se Matt.

Muž neurvale šťouchl do zajatce. Zesláblý hrůzou a ztrátou krve se mladík skácel na bok a v bázni ani nespustil ruce, aby se v pádu zachytil. „Tenhle říká, že admirál uprchl do čtvrtého poschodí. Jenže my ho dosud nenašli. Zajatec nám nejspíš lže. Asi by potřeboval kapku povzbudit.“

Dřív než došlo na věc, přispěchal ke skupině seržant Conrad, který ukončil zkoumání jaderné pumy.

Craig věnoval plnou pozornost pyrotechnikovi. „Nuže?“ otázal se.

Odborník na výbušniny a třaskaviny zavrtěl hlavou. „Nic podobného jsem dosud neviděl. Z toho, co jsem zjistil, bych řekl, že se jedná o malorážní jadernou zbraň. Radiace představuje minimální hrozbu. Zaručeně to však není standardní bomba. Domnívám se, že je to spíš nějaký typ trhavé zbraně. Podobné našim zařízením na principu elektromagnetických vln, která se teprve vyvíjejí.

Na jaderné zbraně mají malou výbušnost, avšak vlastní energií dokážou vyprodukovat mohutný impuls. Přesto si nemyslím, že tahle je stavěná ryze na elektromagnetické impulsy. Je v tom ještě něco jiného. Jenom nevím co.“

Matt pyrotechnikův výklad přerušil: „Řekl jste, že výbuch bude *malý*. Tato část mě velice zajímá. Jak malý?“

Muž trhl ramenem a odpověděl: „Malý na jadernou zbraň. Ale tento ostrov rozmaširuje jako na tvrdo vařené vejce. Jestli vybuchne, jsme mrtví bez ohledu na to, jaké záření vysílá.“

„Umíte ten strojek vyřadit z činnosti?“

Seržant zavrtěl hlavou. „Spoušť se zakládá na infrazvuku. Je ovládaná vnějším podzvukovým detonátorem. Pokud nezískáme kód, který tuhle hračku vypíná, pak vybuchne,“ pohlédl na hodinky, „do pětapadesáti minut.“

Craig si promnul levý spánek. „Pak potřebujeme fofrem najít admirála. On je naše jediná šance.“ Spočinul pohledem na vyděšeném mladíkovi, jenž mu klečel u nohou. Kývl na jednoho vojáka, který zajatce kopl. „Zjistěte, co ví,“ nařídil.

Zajatec zřejmě pochopil, co přijde, a s rukama stále položenýma na hlavě začal rusky blekotat.

Matt si stoupl mezi klečícího mladíka a vojáka Deltu. „Šetřte si svaly. Já vám Petkova najdu. Víím, kam se asi zašil.“

Craig se otočil k Mattovi. „Kam tedy?“

„Do čtvrtého poschodí. Ukážu vám kam.“

Craig přimhouřil oči, jimiž párkrát přeskočil z mladíka k výtahové šachtě. „Dobrá. Stejně pochybuji, že ten zelenáč něco ví.“ Vytáhl pistoli a střelil Rusa do hlavy.

Výstřel zazněl v tiché stanici jako hromový třesk. Po podlaze se rozprskly úlomky lebky, mozek a krev.

„Ježíši Kriste!“ vykřikl Matt a uskočil dozadu, jak ozvěna výstřelu utichala. „Proč jste to udělal?“

Craig opět přimhouřil oči. „Nehrajte mi tady naivku, Matte. Dobře víte proč.“ Vykročil k točitému schodišti a mávl na dva vojáky, aby ho doprovodili. „Je to buď oni, nebo my. Seberte se a pojd'te.“

Matt zůstal strnule stát a pohlédl na Jenny, která popolezla dál a otočila se zády k tělu, aby chlapci zaclonila výhled na úděsnou podívanou.

Výstřel Makiho znovu dohnal k nepříčetnému ječení a pláči. Jenny ho pevně držela.

Matt přistoupil, sklonil se a oba objal.

„Jdi,“ zašeptala Jenny. Zamítla touhu svého srdce. Strašně chtěla, aby zůstal s nimi. „A dávej si pozor na záda.“

Matt přikývl. Rozuměli si. Největší nebezpečí teď představovala bomba. Jakmile bude anulováno, společně už najdou způsob, jak uniknout ze spárů Rusů a americké Delta Force.

Matt se vzpřímil a navlékl si pušku přes rameno.

Jenny zavřela oči. Nechtěla vidět, jak milovaný muž odchází. Sotva se však vydal na cestu, otevřela oči a sledovala každý jeho pohyb: ladně se pohazující ramena, dlouhý krok... Vpíjela ho do sebe, neboť nevěděla, jestli se ještě někdy uvidí, a litovala promarněných, hořkých roků.

Čtveřice zmizela na schodech. U výtahové šachty setrvala dvoučlenná hlídka. Jinak zbyla na poschodí jen Jenny se vzlykajícím chlapcem. Konejšila ho tak, jak jí tenkrát již nebylo dopřáno konejšit Tylera. V pohlazeních prsty projížděla chlapcovými vlasy a téměř neslyšitelně šeptala slova něžnosti.

Dva strážci u schodiště spolu tlumeně rozmlouvali. Neozývala se žádná střelba, žádné výbuchy. Do poschodí stále ještě stoupal řídký kouř. V mastné mlze zářil osamělý titanový maják, jehož tlukoucí srdce odpočítávalo vteřiny k nule.

Jak Jenny chlapce kolébala, kdesi za ní, velice blízko, zašeptal hlas, jenž zněl jako z říše duchů. Dokonce si ani nebyla jistá, jestli něco slyšela. Vzápětí zaslechla své jméno.

„Jenny... slyšíte mě?“

Opatrně se ohlédla. Ten hlas neznala. Vycházel z převržené elektronické aparatury, která ležela na podlaze.

„*Jenny, tady je kapitán Perry z Polar Sentinelu.*“

ČAS 20:32

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Perry stál ve spojové centrále u můstku. Mluvil do ponorného telefonu UQC. „Jestli mě slyšíte, posuňte se za zvukem mého hlasu.“

Zatímco čekal, zapnul palubní intercom a pozdravil společnost shromážděnou v Kyklopovi. „Johne, vidí Amanda Jenny na obrazovce?... A zareagovala vaše dcera?“

Po krátké odmlce se ozvalo: „Ano!“ Perry postřehl střípek naděje v otcově hlase.

V uplynulých pěti minutách slídili pomocí DeepEye v útrokách základny a vyčkávali, až Jenny zůstane sama. Radista se napíchl na ponorný telefon, který zde rozvinula ponorka *Drakon*, aby udržovala spojení se základnou. Perry doufal, že gumový kabel spuštěný do oceánu neroztrhaly výbuchy.

„Jenny, vidíme vás okem našeho sonaru. Můžete nám odpovědět? Měl by tam být přístroj podobný starému vytáčecímu telefonu. Jestli ho najdete, jedno-duše mluvte do sluchátka.“

Perry čekal a v duchu se modlil. Neměl zatím ponětí, jakou pomoc mohou nabídnout, avšak potřeboval znát situaci uvnitř, aby vydumal nějaký plán.

Linka zůstávala němá.

Rychle... potřebujeme zlom. Alespoň kapku štěstí.

Ticho se protahovalo.

ČAS 20:33

LEDOVÁ STANICE GRENDL

Jenny svírala telefonní sluchátko v ruce. Oči se jí zalily slzami beznaděje. Šňůra byla přerývaná. Možnost dovolat se ven se dočista rozplynula. Jenny se chtělo v rozčilení mlátit sluchátkem o zem. Potom ho prostě položila. Hlavně žádný rámus.

Nehodlala přilákat pozornost dvou strážců, kteří stáli u výtahové šachty zabráni do hovoru a nic nezaznamenali. Proto dál seděla a jednou paží objímala Makiho.

Kapitánův hlas se vrátil: *„Na vaší straně se vyskytl problém, že? My ale vládneme všemi komunikačními prostředky. Zachytíme jakýkoli signál vycházející ze základny. A máme všechny uši nastražené. Musíte najít vysílačku. Stačí úplně obyčejná – kapesní. Máme velice citlivé uši a jsme blízko. Něco najdete. Hlavně ať vás nepřistihne někdo z Delti.“*

Jenny zavřela oči.

„Dokonce vás i nepřetržitě pozorujeme. Uděláme, co bude v našich silách, abychom vám pomohli.“

Jenny naslouchala, avšak kapitánova ujišťující slova po ní sjížděla jako voda po tulení kožešky. I kdyby se dostala k vysílačce, k čemu by to bylo? Jak by mohli pomoci?

Zadívala se na modrá světélka obíhající dokola po titanové kouli. Znovu ji přemohl pocit zoufalství a beznaděje. Cítila se příšerně unavená. Neměla už sílu bojovat. Jela jako robot bez přestávky už téměř celé dva dny. Neustálá hrůza a napětí spálily všechny pohonné látky, které její tělo mělo. Cítila se vysátá a prázdná.

Vtom z miniaturního reproduktoru zašeptal nový hlas: *„Jenny, jsme tady. Neodjedeme, dokud vás všechny nevysvobodíme.“*

Jenny sotva slyšela slova, ale ten hlas ihned upoutal její pozornost: známý, mírně zastřený a trochu nezřetelná výslovnost.

„Amando...“ oslovila ducha.

„Mám tady někoho, kdo by s vámi chtěl mluvit.“

Následovala odmlka, během níž se Jenny snažila všechno si ujasnit.

„Holčičko... Jenny...“

Slzy jí proudem vytryskly z očí a zaplnily prázdné místo v jejím srdci. „Tati!“

Výkřik, byť slabý, v mžiku vzburcoval stráž. Jenny se naklonila nad chlapce a rozpovíдалa se, jako by ho uklidňovala. Musela rychle zastřít svou hloupou chybu.

Za ní znovu tichounce promluvil otec... živý! „Udělej, co říká kapitán Perry“ zašeptal naléhavě. „My vás nenecháme na holičkách.“

Jenny se schoulila a v náruči kolébala chlapce, aby zakryla vlastní vzlyky. Otec je naživu! Zázrak, jenž se stal, zahnal pryč beznaděj. Teď to nesmí vzdát.

Jenny zvedla hlavu a zabloudila očima k mrtvému Rusovi. Takový mladíček, pomyslela si. Pak si všimla, že z náprsní kapsy vyčuhuje cosi černého. Přenosná vysílačka!

Jenny vstala, zvedla Makiho do náruče, začala přecházet sem a tam a jemně pobrukovat melodii staré písničky. Pozvolna se nenápadně blížila k bezvládnému tělu. Vyčkala na vhodnou příležitost, až se strážci otočí zády, bleskurychle se sehnula, drapla vysílačku a uskočila stranou.

Hbitě schovala vysílačku tam, kde ji určitě nikdo nebude hledat.

Ale co teď?

Naproti, uprostřed haly, titanová koule plynule odpočítávala, kolik vteřin ještě zbývá do smrti. Žádná záchrana nebude, pokud nezneškodní hlavní hrozbu.

A vše nyní záviselo na muži, jehož milovala.

ČAS 20:36

Matt vedl skupinu kruhovou chodbou lemovanou mrazivými cisternami.

Za ním šel Craig doprovázený dvěma muži. Ostatní členové Deltý se rozešli na poschodí, aby střežili klíčové pozice. Jakmile popravili zbylou hrstku ruských obránců, základna nanovo přešla do amerických rukou... Jediný, kdo dosud stál v cestě k úplnému vítězství, byl admirál Petkov.

Matt došel na konec chodby, kde končila řada cisteren. Přistoupil k neviditelně zamaskovanému panelu. Zarazil se a zvažoval, které ze dvou zel, který ze dvou d'áblů – Craig, nebo Petkov – je horší. Rovněž si v duchu představil Jenny a chlapce. Čerpal sílu z jejího srdce, z její vůle chránit nevinné. Dřív než rozhodne, co podniknout dál, musejí deaktivovat bombu.

Prsty pevně sevřel pušku, kterou spustil z ramena.

„Nic tady není,“ řekl podezřívavě Craig a sjel očima po hladkých stěnách.

„Že nic?“ Matt vztáhl paži a odklopil skrytou desku, která odhalila výklenek s kolem ovládajícím vstupní bránu do ledové laboratoře. Koukl na Craiga a zvedl jedno obočí. „Dovnitř jdete první, neboť silně pochybuji, že se nám dostane srdečného přijetí.“

Craig mávnutím odehnal Matta stranou a poručil jednomu z vojáků, aby dveře otevřel. Voják se chopil kola. Matt při vzpomínce na vlastní zuřivou snahu silákovi dopřál, aby chvíli zápasil. Jenomže čas se neúprosně krátil, a tak se naklonil a uvolnil západku, která kolo uzamykala. Ozvalo se cvaknutí, kolo se volně otočilo a dveře s vrznutím poodskočily.

Nikdo se nepohnul, aby je otevřel.

Craig přistoupil blíž ke škvíře a zavolal: „Admirále Petkove, žádal jste, abychom se sešli a dohodli se na řešení. Jsem stále ochoten promluvit si, pokud chcete.“

Nedočkal se odpovědi.

„Možná se zabil,“ zamumlal jeden voják.

Tuto domněnku v mžiku vyvrátil sám Petkov, když zavolal: „Vstupte, prosím.“

Craig strnul, zneklidněný admirálovou povolností. Vyzývavě pohlédl na Matta.

„Ne, ne! Já tam první nejdu,“ ohradil se Matt. „Tohle je vaše prokletá hra.“

Craig naznačil průvodcům, aby se posunuli stranou, a schovaný za křídlem, které využil jako štít, mocným tahem otevřel dveře zhruba do poloviny. Očekávaná salva na uvítanou se nekonala.

Starší seržant vytáhl z kapsy průzkumné zrcátko, které vysunul za roh a chvíli slídil po místnosti. „Vzduch čistý,“ oznámil udiveně. „Prostě tam sedí. Neozbrojený.“

Craig na seržanta kývl, ať tedy vejde jako předvoj, aby dokázal, že obavy nejsou na místě. Seržant pozvedl zbraň, ustoupil z pozorovatelný, přikrčil se a proklouzl přes práh. Poklekl na koleno a půlkruhem švihl zbraní, připraven na útok. Nikdo nezaútočil.

„Čisté!“ křikl.

Craig ostrážitě obešel křídlo dveří s pistolí namířenou dopředu. Vstoupil do místnosti. Matt Craiga následoval. Druhý voják zůstal na stráži na chodbě.

V laboratoři se nic nezměnilo. Nic nebylo přemístěno ani zničeno. Matt tak trochu očekával, že Petkov vzorky rozmlátí, avšak skleněné injekční stříkačky spočívaly neporušené v ledových vaničkách zadních polic.

Admirál seděl na podlaze vedle svého otce. Ti dva vypadali spíš jako bratři než jako otec a syn.

„Vladimír Petkov!“ vyhrkl Craig.

Ta podoba byla tak zjevná, že nepotřebovala stvrzenku.

Craigovy oči se vpily do stěny se vzorky uchovanými ve stříkačkách. Pistole nepřestávala mířit na admirála. „Nemuselo to takto skončit. Dejte nám kód na vypojení bomby, kterou jste vyvezli nahoru, a můžete si zachránit život.“

„Asi jako jste dali možnost žít mým mužům, připraveným dodržet příměří, a vašim lidem na Omeze, naprosto nepřipraveným na zradu?“ Petkov se zamračil jako noc. Zvedl paži a setřásl rukáv pláště, aby vystavil na odív monitor na zápěstí. „Tam nahoře čeká zvuková puma. Časovaná. Vybuchne za čtyřicet dva minut.“

Craig se nadále nepokoušel nic předstírat a lhát. „Já vám těch čtyřicet dva minut dokážu proměnit ve velice bolestivé umírání.“

Petkov se výhrůžce trpce zasmál. „Vy mě nemůžete naučit o bolesti nic. Zhola nic, vy zmetku.“

Craig se při otevřené urážce naježil.

„Co znamená *zvuková* puma?“ vmísil se do rozhovoru Matt. „Já myslel, že to je jaderná bomba.“

Petkov přeskočil očima k Mattovi a poté zpátky ke Craigovi. Ruský admirál uměl rozeznat pravého nepřítele. „Zařízení má jadernou *spoušť*. Po třiceti vteřinách zvukových impulzů dospěje hlavní reaktor ke kritickému bodu a vybuchne. Vezme s sebou celý ostrov.“

Craig výhrůžně zamával pistolí. Spoušť zacvakala.

Petkov, nevyvedený z míry, prostě poklepal na světélkující náramkový monitor. „Spoušť je rovněž svázána s mým srdečním tepem. Bezpečnostní pojistka. Zabijte mě a k odpálení dojde přesně za jednu minutu. Alespoň si zkrátíte čas.“

„Možná by vás přesvědčilo něco jiného.“ Craig zamířil pistolí na hlavu Petkovova otce. „Matt mi vyprávěl celý příběh. Váš otec vzal elixír spolu s Eskymáky. A jestliže to udělal, část jeho bytosti chtěla žít.“

Petkov zachoval nečitelný, stoický výraz, avšak tentokrát neodpověděl.

„Možná že dosud žije. Stejně jako chlapec. Chcete mu snad ukrást šanci, aby se znovu zrodil? Chápu hanbu a hoře, které vašeho otce dohnaly ke konečnému rozhodnutí, avšak spásu, usmíření a vykoupení nepřináší smrt, nýbrž život. Pouze v životě lze napravit chyby. A vy byste to otci odepřel?“

Craig popošel dopředu a rozšlápl skleněnou stříkačku, kterou Vladimír použil před deseti lety. „Sám se *naočkoval*. Protože *chtěl žít*.“

Petkov pohlédl na svého otce. Malátně zvedl a zase spustil jednu ruku, jako by máchl do vzduchu.

Matt přitlačil: „A co malý Maki? Váš otec mu dal injekci nikoli jako pokusnému králíkovi, ale jako chlapci, jehož přijal za syna. Přál si, aby žil. A proto když ne kvůli sobě nebo kvůli otci, zvažte všechno kvůli tomu chlapci.“

Petkov povzdechl. Zavřel oči. Ticho dolehlo na všechny jako těžké břemeno. Konečně splynula z admirálových rtů přerývaná slova: „Kód, který chod zarazí, tvoří řada písmen. Jako vstupní sada se musí použít původní sled, který je zapotřebí potvrdit opačným sledem.“

„Řekněte mi to heslo,“ naléhal Craig. „Prosím.“

Petkov otevřel oči. „Než vám ho dám, chci, abyste mi slíbil jednu věc.“

„Co?“

„Se mnou si dělejte, co se vám zlíbí, ale chraňte chlapce.“ Craig přimhouřil jedno oko. „Samořejmě.“

„Neskončí v žádné výzkumné laboratoři. Zmínil jste se, že ho znovu využijete jako pokusnou osobu.“ Petkov se rozmáchl k policím s injekčními stříkačkami. „Tady máte víc než dost. Chlapce vynechte. Dopřejte mu, aby žil normální život.“

Craig přikývl. „Přísahám.“

Petkov si znovu povzdechl. „Zapište si ten kód.“

Craig vytáhl z kapsy malý diktafon. „Mám digitální záznamník.“

Petkov pokrčil rameny. „Kód je L-E-D-I-V-A-J-B-E-T-A-J-U-B-O-R-G-V.“

Craig si záznam přehrál, aby se ujistil, že je vše v pořádku.

Admirál přikývl. „Správně.“

„Skvělé.“ Craig pozvedl pistoli a natáhl spoušť.

Třesk zazněl v malém prostoru jako výbuch granátu. Několik injekčních stříkaček se chřestivě roztřásl.

Matta nanovo vyděsil náhlý projev krutého násilí. Zapotácel se a dal se na ústup. Strážce ve dveřích, zřejmě vyzván tajným znamením, mu vyrval pušku z rukou. Druhý voják, stojící v chodbě, zacílil zbraň přímo do jeho obličeje.

Petkov zůstal sedět na podlaze. Bezhlavé tělo jeho otce se mu skácelo přes nohy. Střela zblízka zmrzlou lebku urazila a rozštípla vejpůl.

Matt zalapal po dechu a s otevřenou pusou civěl na Craiga. Ten pokrčil rameny. „Tentokrát jsem to udělal zkrátka proto, že jsem se nasral.“

ČAS 20:49

Viktor držel v náruči otcovo tělo. Části Vladimírovy lebky potřísnily jeho klín, podlahu a police. Střepina kosti mu hluboko rozsekla tvář, avšak sotva cítil říznutí. Jen objímal studené tělo.

Ještě před okamžikem zde byla naděje, že jeho otec dosud žije, že se pouze nachází v umělém spánku, nedotčený časem. Nyní se však všechny naděje rozpadly stejně důkladně jako zmrzlá lebka.

Je mrtvý.

Znovu a definitivně.

Jak je možné, že bolest je po tolika letech stále tak čerstvá?

Ve Viktorově hrudi tlouklo srdce svírané bolestí, avšak slzy nepřicházely. Všechny slzy pro otce vyronil, když byl ještě chlapec. Žádné již neměl.

Craig přešel ke dveřím a přikázal jednomu vojákovvi: „Oba zaveďte k ostatním a zavěte do cel. Přiveďte tam také ženu a chlapce.“ *Chlapce...*

Viktor sebou trhl. Silně rozrušený v duchu hledal důvod. „Přísahal jste,“ zavolal chraplavě.

Craig se ve dveřích zarazil. „Pokud jste mi nelhal, pak slib dodržíím.“

ČAS 20:50

Matt se díval, jak se admirál namáhavě zvedá na nohy. Všiml si, že je v něm stále ještě dost síly. Craigovy gorily spoutaly Petkovovi ruce za záda, aby se nemohl ani malíčkem dotknout ovládacích tlačítek monitoru. Poté oba vyvedli před hlavními zbraní z místnosti. Další kolo skončilo. Craig vyhrál.

Jakmile odpojí bombu, ten mizera bude mít spoustu času, aby povolal zbytek jednotky Delta a prokopál se na svobodu. S poznámkami a vzorky v kapse bude mít všechno, co z ledové stanice potřebuje.

Pak zbývalo jen vcukuletu uklidit spoušť, kterou po sobě zanechali.

Když došli k celám, Matta a Petkova přivítaly ohromené pohledy ostatních zajatců. Ogden s dvěma studenty biologie byli stále zavření spolu. Washburnová měla zamřížovanou komnatu pro sebe.

Matta vrátili zpátky do původní cely, Petkova strčili do sousední.

Zakrátko přivedli Jenny a Makiho, které dali k Washburnové.

Matt se s Jenny setkal u mříží. „Jsi v pořádku?“ zeptal se ustaraně.

Jenny přikývla. Obličej měla popelavý, avšak v jejích očích dvojnásobně šlehaly jiskry pekelného ohně. Washburnová jí hned vzala Makiho z náruče a posadila se s ním na pryčnu. Chlapci očividně velmi učarovala její tmavá plet'.

„Co se tam dělo?“ zeptala se Jenny.

„Craig dostal vzorky, deníky a heslo na vypnutí bomby.“

Za Maltovými zády se vztyčil Petkov v plné výšce a poprvé za celou dobu promluvil. „Ten zmetek nedostal nic,“ vyrazil ze sebe, jako by si odplivl.

Matt se otočil k muži, jehož tvář vypadala jako vytesaná z ledu. „Co tím míníte?“

„Neexistuje žádný kód, který by mohl zastavit Roj Polárek.“

Trvalo půl vteřiny, než Matt zbrusu novou informaci vstřebal. Admirál Craiga podfoukl a vtáhl jako loutku do vlastní hry. Zatímco za jiných okolností by Matt tak geniální tah ocenil, nyní se zhrozil, neboť výsledek byl pro všechny bezútešný.

„Za dvacet pět minut svět skončí,“ pronesl mrazivě Petkov.

Severní hvězda

b a ^{5b} σ ^{5b} ▷ < ∩ n ◁ ^{5b}

9. DUBNA, ČAS 20:52

LEDOVÁ STANICE GRENDL

Usazený na plošině výtahu ťukal Craig heslo na elektronickou klávesnici připojenou k titanové kouli. Spěchal, neboť hledáním správných konečných bodů a napojováním drátů ztratili drahocenných deset minut.

Přestože šlo do tuhého, Craig soustředěně poslouchal digitální nahrávku a podle diktátu ťukal písmeno za písmenem. Jakmile skončil, podle admirálových pokynů naťukal celou sadu v opačném sledu. Jeho prsty se pohybovaly rychle a s jistotou.

V-G-R-O-B-U-J-A-T-E-B-J-A-V-I-D-E-L

Poté spokojen klepl na klávesu „enter“.

Nic se nestalo.

Udeřil na enter znovu a dočkal se stejného výsledku. „Zapojil jste to pořádně?“ zeptal se seržant Conrad pomocného pyrotechnika.

„Ano, pane. Právě jsem zaznamenal, že zařízení heslo přijalo, ale nereaguje.“

„Možná jsem to napsal špatně,“ zamumlal Craig. Pravopisnou chybu vylučoval, ale možná udělal překlep, když písmena ťukal pozpátku. Pozorně text překontroloval. A pak spatřil vlastní chybu.

„Do prdele!“ vyprskl a začal pěst.

Písmena psaná v opačném pořadí se rozdělila do ruských slov: *V grobu ja tebja videl*. Tu starou ruskou kletbu znal. V překladu znamená: *Sejdeme se v hrobě*.

„Mně se nezdá, že jsme něco udělali špatně,“ sdělil seržant Conrad, jenž si velitelův výbuch mylně vyložil, sklonil se pod kouli a jal se ověřovat kabely.

„Všechno je špatně!“ vyštěkl Craig a seskočil z plošiny. „Dal nám falešné heslo!“

Jako smršť se rozběhl dolů po schodech. Věděl, co starého parchanta přiměje kápnout božskou. Ten kluk!

Matt napjatě poslouchal admirála Petkova, který již pomalu končil s popisem Polárky. Zvuková puma uložená v prvním poschodí byla pouze jedním článkem sítě obdobných zařízení. Venku, rozmístěno pod ledem, čekalo dalších pět zvukových zesilovačů připravených rozšířit zkázu všemi směry. Ryzí záměr roztrhat celý arktický ledový příkrov, obrátit zeměkouli v trosky a přichystat tak půdu pro příchod další doby ledové Matta tak ohromil, že oněměl.

Když konečně našel řeč, vyrazil ze sebe: „Jste snad úplnej cvok?“ Nebyl to nejdiplomatictější výrok, ale Matt dospěl k bodu, kdy se nehodlal držet v mezích diplomacie.

Petkov k němu letmo vzhlédl. „Po všem, co jste viděli kolem sebe, co jste zažili, je toto ten pravý svět, který chcete chránit?“

„K čertu! Pro mě ano. Já v něm žiju.“ Matt natáhl paži mezi tyčemi a uchopil Jenny za ruku. „Je v něm všechno, co miluji. Víím, že v něm bezesporu je spousta věcí, který stojí za hovno. Ale nemůžete spolu se špinavou vodou po koupání vyhodit i mimino!“

„Na tom už nezáleží,“ řekl Petkov. „Polárku nelze zastavit. Odpálení se samičinně zahájí za dvacet minut. I kdybychom odtud unikli, druhotná síť se rozkládá v kruhu kolem ostrova. V poloměru padesáti kilometrů. Museli byste odpojit alespoň dva z pěti zesilovačů umístěných na cípech hvězdy, abyste roj plně vyřadili z činnosti. To nikdo nedokáže. Není čas. Je po všem.“

Matta unavovala admirálova odevzdanost a poraženectví, které se začínaly přenášet i na něho. Vždyť co mohou dělat?

Jenny vymanila ruku z jeho dlaně. „Počkat, počkat...“ Nenápadně koukla k dvoučlenné strážce Delta Force. Vojáci stáli u otevřených dveří vězeňského křídla, jeden na chodbě a druhý uvnitř, bavili se, pokušovali cigaretu, kterou si vzájemně předávali, a vůbec si nevšimli zajatců.

Ubezpečena, že žádné nežádoucí zraky neslídí, přešla Jenny k pryčce, takže stála zády ke strážce, a sklonila se k Makimu. Chlapec spal v náruči Washburnové, vyčerpaný a otřesený hrůznými zážitky. Jenny rozhrnula parku, v níž byl zachumlaný, a vylovila černou kapesní vysílačku.

Rychle si ji strčila pod bundu a vrátila se k mříži.

„Kam myslíš, že se tímhle křápek dovoláš?“ zeptal se tiše Matt.

„Na *Polar Sentinel*..., tedy doufám.“

Washburnová zaslechla, co říká. Vstala z pryčny, natáhla krk, sykla a zašepkala: „Kapitán Perry je tady?“

Jenny rukou naznačila, ať se zase posadí, a naklonila se blíž. „Sleduje všechno, co se tady děje. Hledá způsob, jak nás zachránit,“ sdělila co nejtišeji a

zavrtěla hlavou. „Ale pokud ten Rus říká pravdu, záchrana je nemožná. I když... oni jsou venku a mohli by něco provést s tím Rojem Polárek.“

Matt přikývl. Byl to riskantní podnik, prostě sázka do loterie, avšak jiná možnost se nenabízela. „A Delta o *Polar Sentinelu* neví. Dobrá, zkus jim zavolat.“

Washburnová pomohla Jenny krýt. Vstala, vzala Makiho do náruče, začala přecházet po cele a zpívat tklivou černošskou ukolébavku, zatímco se Jenny pokoušela navázat spojení.

Matt přistoupil k admirálovi, stojícímu za mříží. „Jestliže chceme získat sebemenší naději, že se to podaří, potřebujeme přesné souřadnice sítě zesilovačů.“

Petkov zavrtěl hlavou ne tolik proto, že by odmítl, jako spíš z beznaděje.

Matt stěží ovládl nutkání drapnout toho chlapa pod krkem a zatřást jím, aby se vzpamatoval. Nacházeli se v časové tísní a téměř cítil, jak sekyra gilotiny padá, a tak ze sebe překotně vysypal: „Admirále, prosím. Všichni zemřeme. Všechno, co váš otec toužil ukrýt před světem, bude zničeno. Po této stránce jste zvítězil. Jeho výzkum navždy zmizí. Avšak odplata, již chcete potrestat celý svět... kvůli ohavnému zločinu, který podle vašeho mínění spáchala na vašem otci ruská a naše americká vláda... je prostě příliš. Oba víme, co se doopravdy stalo. Zdejší tragédie je dílem vašeho otce. Spolupracoval na výzkumu a teprve ke konci v sobě našel lidskost.“

Petkov, v jehož obličej se zračila nesmírná únava, svěsil hlavu.

Matt ukázal na chlapce a pokračoval: „Maki vašeho otce zachránil. Váš otec se snažil zachránit chlapce, uchovat ho v ledu, aby se jednoho dne zase vzkřísil. A na samém konci zemřel váš otec s nadějí v lepší budoucnost. V té spočívá pravá naděje.“ Znovu prstem ukázal na Makiho. „Děti celého světa. Nemáte právo vzít dětem budoucnost.“

Petkov pohlédl přes Mattovo rameno na chlapce. Maki ležel v náruči Washburnové s hlavou opřenou o její hrud'. Ona něžně zpívala.

„Je to krásný chlapec,“ přiznal Petkov v dojetí. Šlehl očima k Mattovi a přikývl. „Dám vám souřadnice, ale ponorka tam nedorazí včas.“

„Má pravdu,“ řekla Jenny, která schovala vysílačku pod bundu a přistoupila k mříži. „Mluvila jsem s *Polar Sentinelem*. Kapitán Perry se obává, že jen tak tak dopluje k jedné pumě, natož aby stihl zneškodnit dvě. Přesto vyrazil plnou parou vpřed. Potřebuje přesné polohy.“

Matt zakoulel očima. Dal by svoji pravačku za jednoho optimistu v téhle zatracené hrstce trosečníků. Kývl rukou. „Pošli to sem.“

Jenny podala skrz mříže vysílačku Mattovi. Ten stiskl knoflík přenosu a přiložil vysílačku k Petkovovým rtům, neboť admirál měl ruce stále spoutané za zády. „Nadiktujte jim to sám.“

Dřív než Petkov promluvil, u dveří zaznělo mocné žuchnutí. Všechny oči se stočily k vchodu. Jeden strážce ležel na podlaze. Z jeho levého oka trčela rukojeť dýky. Ve zlomku vteřiny druhý strážce padl na záda povalen mužem, který na něj klekl. Pokusu vykřiknout a spustit poplach zabránil dlouhý nůž, který vojákovi prořízl hrdlo. Po podlaze se rozlila krev.

Zatímco voják chroptěl a rukou si držel krvácející krk, útočník vstal. Vypadal skutečně jako gorila.

Jenny popoběhla k dveřím cely. „Kowalski!“

Muž otřel krev z hromotlucích rukou o bundu. „Se shledáními tohoto druhu musíme jednou provždy skončit.“

„Ale jak... já myslela... ten raketový útok...?“

Kowalski bleskurychle prohledal strážného. „Výbuch mě odhodil do závěje. Když jsem viděl, jak se situace vyvíjí, zahrabal jsem se hluboko do sněhu. Potom jsem našel jinou větrací šachtu. Cestu do týhle prdele.“

„Jak?“

Kowalski zvedl palec k dveřím. „S malou pomocí věrných kamarádů.“

Do místnosti vstoupil druhý muž s obvázanou hlavou a puškou v rukou, který doposud střežil chodbu.

„Tome!“ zavolala Jenny. Nepochybně oba mariňáky znala.

Avšak ten chlápek nebyl sám. Podél jeho kolena vklouzlo dovnitř huňaté stvoření s vyplazeným jazykem a rozzářenýma očima.

„Můj bože!“ vyjekl Matt a dřep si na podlahu. „Bane!“ Hlas se mu zadrhl v hrdle. Pes skákal na dveře cely, prostrkoval nos mezi tyčemi, kňoural a ňafal.

„Našli jsme ho na ledových útesech,“ vysypal se sebe Kowalski, zatímco klíčem odemykal dveře cel. „Nebo spíš on našel nás. Rusové nechali Toma ležet ve sněhu. Mysleli si, že je mrtvý, ale on byl jenom omráčený. Odtáhl jsem ho pryč.“

„Tak vy jste přežili,“ řekla Jenny, což znělo, jako by stále ještě nemohla uvěřit.

Kowalski, s hrstí plnou klíčů, se narovnal. „Ne díky vaší partě, madam... Upláchnout a nechat nás chcípnout. Pane na nebi! Příště laskavě alespoň zkontrolujte tep.“

Matt zatlačil na odemčené dveře, vyběhl do uličky a hbitě přiložil ruku k dílu. Čas pracoval proti nim. Vytáhl dýku z hlavy mrtvého, vrátil se a přerízl admirálovi pouta na rukou. Potom oba strážce prohledal a sebral všechny zbraně, které našel. Ty rozdál lidem vysvobozeným z cel. „Takhle se líp ze všeho vysekáme.“

„Tudy,“ zavolal Tom a následován řadou zajatců vyběhl do kruhové obvodové chodby. Uháněli k témuž vstupu do servisního kanálu, jímž Matt, Washburnová a biologové unikli v dopoledních hodinách.

Když se postupně nořili do štoly, v poschodí se strhl hluk. Někdo vztekla řval. Matt se narovnal, naslouchal a popohnal skupinu biologů, aby si pospíšila. Poznal Craigův hlas. Panu agentovi zřejmě došlo, že kouzelná formule byla léčka. Matt nechtěl být u toho, až Craig zjistí, že upláchl.

Rychle postrčil Bana a Jenny před sebe jako poslední zahučel do tunelu.

Kowalski lezl v čele. „Schovávali jsme se tady ve zdech jako krysy, už když Delta zahájila útok. Tom zná stanici jako vlastní boty. Čekali jsme na vhodnou chvíli, abychom vás osvobodili.“

„Kde je ta větrací šachta?“ zeptala se Washburnová, když se všichni vměstnali do jedné údržbářské komory. Stále držela Makiho v náruči. Chlapec byl tichý a jen kulil oči.

„Nedaleko, ale na povrch máme před sebou celkem asi osm set metrů,“ odpověděl Tom. „Myslím, že v podzemí jsme alespoň pro teď bezpečnější.“

Matt se obrátil na admirála: „Jaký ničivý rozsah má trhavá nálož Polárky?“

Kowalski se prudce otočil a vytřeštil oči. „Nálož? Jako bomba?“

Petkov nevzal námovníka na vědomí. „Nebezpečí nespočívá tolik ve výbuchu jako v *nárazové vlně*. Ta roztříští celý ostrov a ledový příkrov v okruhu desítek kilometrů. Není úniku.“

„Jaká zatracená bomba?“ zaječel Kowalski.

Jenny ho uvedla do obrazu.

Kowalski zavrtěl hlavou, jako by se pokoušel popřít pravdu. „Vážně fantastický! Tohle je naposled, co vás, přátelé, zachraňuji.“

„Kolik času nám zbývá?“ zeptal se Tom.

Matt koukl na hodinky. „Patnáct minut. Ani nestihneme dostat se na vzduch.“

„Co tedy budeme dělat?“

Matt vylovil z kapsy jednu zkonfiskovanou zbraň – černý ananas. „Mám nápad.“

„Kámo, tenhle granát není tak silný, aby proboural díru na povrch,“ řekl Kowalski.

„Ale my nepůjdeme nahoru.“

„A kam?“

„Dolů,“ odpověděl Matt a jako vůdce se vrhl k šachtě vedoucí k nejnižšímu poschodí. „Tempo!“ pobídl ostatní, neboť čas se nemilosrdně krátil.

„Za žádnou cenu!“ zahromoval Kowalski, ale pak se poslušně přidal k partě.

ČAS 21:10

Craig němě zíral na prázdnou řadu cel a dvojici mrtvých strážců. Všechno se bortilo. Otočil se k dvěma vojákům, které vzal s sebou jako doprovod. „Najděte uprchlíky!“

K dveřím doběhl další voják. „Pane, vypadá to, že utekli do servisních štol.“

Craig zaťal pěst. „Samozřejmě, kam jinam?“ zamumlal.

Ale o co se pokoušejí? Co chtějí podniknout? Kam mohou jít? Kolečka v jeho hlavě se roztočila. „Pošlete tam dva muže. Ruský admirál nesmí...“

Tlumený výbuch utál Craiga v půli věty. Podlaha pod jejich nohama se roztrásla.

Vojáci zcepeněli.

Craig se zadíval mezi špičky svých bot. „Do háje!“

ČAS 21:11

O patro níž Matt na zkoušku sáhl na těžký poklop, který uzavíral cestu na přístavní hráz. Ostatní stáli v řadě podél stěny pátého poschodí. Před chvílí Matt poklop otevřel a vhodil dovnitř dva zápalné granáty, které sebral mrtvým strážcům.

Nyní se holými prsty opatrně dotkl kovových dveří, které předtím spalovaly mrazem a teď žárem, jak se rozpálily. Třesk zápalných granátů na Matta opět učinil dojem. Americké a ruské zboží si v ničem vzájemně nezahládalo. Ale bude dost silné a účinné, aby zde odvedlo dobrou práci?

Existoval jediný způsob, jak to zjistit.

Zatímco ozvěna výbuchu utichala, Matt škrtnutím otevřel dveře. Vedly k podmořskému jezeru, které sloužilo jako přístav ruské dopravní ponorce ze staré série I. Před chvílí byly zdejší prostory napůl vyplněné ledem, který úplně obrostl věž ponorky. Matt si pamatoval, co admirálův otec Vladimír Petkov napsal ve své poslední vůli. Otevřel zaplavovací ventily dna, aby nabral plnou zátěž, a s ponorkou dosud na hladině vplul do doku, aby se zaklínila na místě. Za desetiletí sem vnikla další voda a zmrzla.

Matt nahlédl do podmořské sluje. Párek granátů proměnil ledovou hrobku v ohnivé peklo. Kolem ponorky se utvořilo nové jezero, jehož vody bublaly, a na hladině se jako oranžovožluté puntíky pohupovaly ostrůvky plamenů. Vzduchem se valila pára prodchnutá zápachem fosforu.

Matt zkoumal sluj a oči ho pálily a tváře hořely. Půda byla dosud až moc žhavá, než aby se odvážil vstoupit.

„Příště,“ zavrčel Kowalski a zastínil si obličej, „použij jenom *jeden* granát.“

Navzdory snižujícímu se žáru, který vydávaly zbytky dohořívajícího paliva, nakonec přece jen roztála ledová mohyla pokrývající vrchol věže a odhalila horní poklop.

Nyní zbývalo dostat se k němu.

Matt pohlédl na hodinky. *Třináct minut*. S obličejem zalitým potem se obrátil ke skupině. Neměli času nazbyt. „Všichni dovnitř!“ zavelel.

Washburnová vklouzla do přístavu první, následována hloučkem biologů. Voda jim sahala po kolena. Tom šel s nimi. „Otevřete poklop!“ zavolal Matt na dvojici mariňáků.

Sám s Kowalským, se zbraněmi namířenými na schodiště, střežili dveře. Věděli, že zahřmění výbuchu proniklo i skrz tlustou izolaci přístaviště.

Matt zadržel Jenny na slovíčko. „Nažeh všechny do ponorky!“

Jenny přikývla, podívala se na Bana po svém boku a pak na Makiho ve své náruči, a vykročila. Petkov, jenž šel vedle ní, stále ještě mluvil do vysílačky a předával *Polar Sentinelu* potřebné souřadnice.

Jenny zavolala přes rameno: „Matte!“

Matt postřehl v jejím hlase hluboké znepokojení a ohlédl se.

„Voda je pořád hlubší! Jeskyně se zaplňuje!“

Jenny měla pravdu. Hladina jí v pár vteřinách stoupla k stehnům. Znenadání se zasyčením vytryskl uprostřed polozamrzlého jezera mohutný gejzír vody.

„Zatraceně,“ zanadával Matt. Uvědomil si, co se stalo. Zápalné granáty byly až *moc dobré*. Oslabily zdi a provrtaly díry do volného oceánu. Tlustý ledový obal, který odolával mocnému tlaku zvenčí a zadržoval vodu, se začínal prolomovat. Opodál vytryskl druhý gejzír. Voda zaplavovala sluj.

Jenny a admirál strnuli v půli cesty přes jezero poseté ohýnky. Stáli už po pás ve vodě.

„Pospěšte si!“ křikla Jenny na Matta.

U dveří propukla střelba. Kowalski měl zbraň opřenou o rameno a z její hlavně se kouřilo. „Jdou po nás!“ utrousil.

Nikoho to nepřekvapilo.

Matt a Kowalski ustoupili o krok.

Washburnová a Tom mezitím otevřeli poklop ponorky. Trojice biologů už sestupovala dovnitř. Ponorka byla nefunkční vrak. Jedinou nadějí na přežití bylo zalézt do břicha a věřit, že bytelný pancíř starého plavidla odolá ledové lavině, kterou odstřelí tlaková vlna výbuchu. Šance na přežití byla mizivá, nicméně Matt měl tvrdou palici a nehodlal se vzdát.

Dokud není mrtvý, bude bojovat.

Zvonivé nárazy kovu do stěn přilákaly jeho plnou pozornost zpátky k spojovací chodbě. Po schodišti vedoucímu k základně poskakoval dolů granát.

„Neřádi!“ zařval Kowalski, vypadl ven, drapl kliku a s prásknutím poklop zabouchl. „Skoč!“

Matt uskočil nalevo a Kowalski napravo.

Granát vybuchl a vyrazil poklop z pantů tak mocně, že vzlétl vzhůru, narazil na strop podmořské jeskyně a provázen úlomky ledu se zřítil do jezera.

Matt se škrábal pryč od probouraných dveří.

Kowalski jednou rukou střílel a druhou zběsile mával. „Všichni do ponorky!“

Matt se pustil přes rychle se zaplavující sluj. Napůl plaval čubičku a napůl se odkopával nohama. Rovněž Kowalski se dal na ústup.

Jenny a admirál měli cíl téměř na dosah. Bana už Tom a Washburnová vytáhli na palubu a vstrčili do věže.

Vtom vytryskl gejzír, který Jenny a admirála vymrštil a odtrhl od sebe.

Jenny přistála ve vodě s chlapcem v náruči. Jak se potopila, napila se, a když se znovu postavila, začala kašlat a plivat. Maki se pořádně smáčel a kvílel.

Admirál se dral Jenny na pomoc.

Znenadání se mezi nimi vynořil velký bílý pahrbek. Matt si zprvu myslel, že se na hladinu vyhoupla ledová kra. Jenže ta kra sebou mrskla a opět zmizela v temných hlubinách. Všichni si uvědomili, co to bylo, a hrůzou zcepeněli na místech.

Grendel...

Predátor zřejmě proklouzl otevřenými kanály a připlul hledat nové teritorium.

Jenny zvedla Makiho výš.

Matt se rozhlédl. Nebylo možné vypátrat, kam se grendel poděl. Báli se pohnout, aby slídila nepřilákali. Avšak stát tady jako sloupy znamenalo jistou smrt.

Matt mrkl na hodinky. *Dvanáct minut.*

Pomaloučku se natočil v bocích a pohlédl dozadu. Vody prohlubujícího se jezera zůstávaly temné a nehybné. Grendel mohl vyčkávat a číhat na kořist kdekoli.

Ve strachu, aby ho nepřivábili, si netroufli hnout ani prstem.

ČAS 21:12

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Perry pozorně sledoval, jak počítač naviguje a mapuje vodní prostor. „Jste si jist, že udržujeme správný kurz k nejbližšímu zesilovači?“ zeptal se námořníka u řídicího pultu. „Ano, pane.“

Zatraceně. Perry techniku nezpochybňoval. V hlavě si hbitě přepočítal, co počítač potvrdil. Pohlédl na hodinky, rolexky Submariner, a pro jednu si strašně přál, aby nebyly tak přesné. *Dvanáct minut...*

Nezvládnou to. Dokonce i při rychlosti padesáti dvou uzlů, která se pohybovala na nejvyšší hraně, sotva dorazí k *jednomu* cípu Polárky. Bohužel potřebovali zneškodnit dva články sítě. I při současné rychlosti se ponorka klepala jako sulc, neboť jaderné motory vyráběly o deset procent víc páry, než stanoval vyprojektovaný tlak. Nyní již neměli zapotřebí plout potichu. Vyzazili na krutý závod s časem a blížili se do finišu.

„Musíme přidat,“ řekl Perry.

„Ale strojovna říká...“

„Já vím, co říkají strojnici,“ vyprskl Perry, který se v napětí neovládl. Dobře věděl, že ohrozí celou loď, když na ni přitlačí tvrději, než je zdrávo. Znal hranice plechů z uhlíkové oceli a titanu. V duchu se ptal, kolik ještě vydrží. Neměl čas vynořit se a požádat o pokyny admirála Reynoldse. Musel sám učinit rozhodnutí.

„Náčelníku, sdělte strojovně, že potřebujeme zvýšit výkon motorů o dalších deset procent.“

„Ano, pane.“ Muž bez meškání předal kapitánův rozkaz.

Po chvíli se ponorka roztřásla tak, že se na stolech rozchřestily i tužky a sponky na papíry. Všichni si připadali jako ve starém rozrachtaném vlaku drncajícím po kolejích. Napjatě seděli na místech a neodvažovali se pohnout.

Perry vystoupil na stupínek k periskopu a zahleděl se do dálky. Když vyrazili na cestu, poradil se s Amandou. Jako expert na dynamiku ledu potvrdila přinejmenším *teorii* postavenou na Roji Polárek. Ohrožení zeměkoule bylo možné.

Když stál u periskopu, náčelník oznámil rychlost: „Šedesát uzlů, pane.“

Perry pohlédl na námořníka u navigačního pultu. Mladý důstojník zavrtěl hlavou. „Jsme deset mil od prvních souřadnic.“

Osmnáct kilometrů. Děs. Musejí z ponorky vyždímat, co se dá.

„Spojte mě se strojovnou,“ rozkázal Perry.

ČAS 21:15

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Matt stál po podpaží ve vodě. Sluj osvětlovaly skvrny hořícího oleje, avšak světlo neproniklo do temných vod, aby odhalilo grendela. Jen vlnky na hladině občas naznačily, kudy proplul mezi zcepenělou čtveřicí.

Tlačení časem tam tvrdli, chycení do pastí. *Deset minut.*

Byli odsouzeni k záhubě, ať už by se úprkem vrhli k ponorce nebo zůstali.

Od vyražených dveří, zahalených dýmem, se náhle ozval známý hlas: „Nehýbejte se!“

„Paráda,“ zavrčel Kowalski. „Fakt skvělý.“

„Máme vás na mušce!“ zakřičel Craig. „Při jakémkoli náznaku agrese začneme střílet.“

Aby výhrůžku zdůraznil, příšeří křížem krážem prořízly jako břitva ostré paprsky laserových zaměřovačů a ustrnuly na jejich hrudích. „Nehýbejte se!“ zopakoval Craig.

Žádný z nich se neodvážil odepřít poslušnost, avšak nebyly to zbraně, co je drželo přimražené na místech.

Okolní vody setrvávaly v temnotě a tichu.

„Jako bych se hejbal, kreténe,“ zavrčel Kowalski.

V závoji kouře za dveřním otvorem se vynořily mlhavé postavy.

Craig zavolal: „Chci admirála sem! Teď a hned!“

Zhruba tři metry od Matta se jemně zčeřila hladina.

Mattovy a Jennyiny oči se střetly. Matt němě zaprosil, aby se ani nehnula. Sebemenší pohyb znamenal smrt.

Zoufale koukl na hodinky. *Devět minut...*

Výběr byl vskutku skvělý: bouchačky, grendelové nebo jaderná puma. Stačilo vytáhnout si los.

Matt znovu pohlédl na Jenny. Existovala jediná šance pro ostatní. *Je mi líto*, chtěl říct, ale pak se beze slova opatrně otočil ke dveřím.

ČAS 21:16

Viktor vycítil, o co se chce Američan pokusit. *Sebeobětování*. Má v úmyslu přilákat grendela k sobě, aby ostatním umožnil vysvobodit se a utéct do ponorky. Viktorovy oči zabloudily k chlapci v ženině náruči.

Jeho otec toho chlapce přijal za syna a v samém konci obětoval vše, aby ho zachránil. Ve Viktorově nitru vzplála zlost smíšená s kapkou sobeckosti a také kapkou žárlivosti na lásku věnovanou chlapci a odepřenou jemu. Především však v malém dítěti spatřoval silné citové a duševní pouto s otcem. Člověk si vytvoří rodinu tam, kde může. Jeho otec tolik ztratil, zavřený tady, v ledovém chrámu vědy, ale nakonec v sobě vzkřísil lidskost.

Viktor se odvrátil. On přivolal zkázu na všechny.

A stejně jako jeho otec před lety i Viktor dnes věděl, co musí udělat.

Prudce se obrátil čelem k probouraným dveřím. „Jdu ven!“ vykřikl, čímž Američana zarazil v půli kroku.

„Co chcete...“

„Tady vracím,“ ut'al Američana Viktor a hodil mu vysílačku. Pike ji hravě chytil.

„Postarejte se o chlapce,“ řekl naléhavě Viktor a začal se brodit hlubokou vodou k východu. „Jdu k vám!“ zařval znovu a položil si nyní volné ruce na hlavu. „Nestřílejte!“

„Admirále!“ zavolal varovně Pike.

Viktor se ohlédl a blýskl očima k Američanovi, pak vzhůru a zase zpět. „Jedna minuta,“ důrazně zašeptal a prstem poklepal na monitor na zápěstí. „Máte jednu minutu.“

ČAS 21:17

Jednu minutu? Matt strnul a rychle se podíval na vlastní náramkové hodinky. Ty jasně ukazovaly, že do výbuchu bomby zbývá ještě *osm minut*... Vtom se Mattovi rozbřesklo.

Spatřil roztahující se kola na hladině a vzápětí mlhavý stín, jenž se objevil ve vodě. Začal se líně vlnit v ladných S, poté zpozorněl, narovnal se jako šíp a zamířil za odcházejícím admirálem.

Mattův pohled opět padl na monitor na Petkovově zápěstí. Jakmile jeho srdce přestane bít, časovač bomby okamžitě spadne na jednu minutu.

Stín ve vodě se rychle blížil k Petkovovi, který kolem sebe šplouchal.

Vydal se všanc za Matta, ale kdyby dostal kulku, čas zbývající do odpálení nálože by se zkrátil.

Matt pohlédl na Jenny. Měla v očích zmatek a zděšení.

„Připravte se vystartovat,“ výstražně zavelel a mrkl na Kowalského.

Na prahu dveří se vynořil Craig, napravo a nalevo jištěný odstřelovači. Měli výhodu vyššího stanoviště. Voda jim dosahovala sotva po kolena. Pušky sledovaly admirála, na nějž se rovněž cele soustředila pozornost trojice.

Petkov byl pouhé čtyři metry od Craiga, když grendel zaútočil. Vynořil se z vody, široce rozevřel čelisti a napadl kořist zezadu.

Admirálova hlava sebou cukla dozadu, jak mocný náraz prohnul a odrazil jeho tělo dopředu. Nadhozený grendelem vylétl vysoko do vzduchu a zazmítal se nad hladinou. Grendel se v mžiku převalil na hřbet, chytil kořist do čelistí a stáhl ji pod vodu.

Craig a oba vojáci v hrůze zapadli zpátky do chodby.

„Běžte!“ zařval Matt.

Jenny měla k ponorce nejbliž, avšak stála v nejhlubší vodě, která jí stoupla až po krk. Obrátila se naznak, aby mohla plavat s Makim v náruči, odrazila se od dna a ze všech sil kopala nohama. Sotva se dostala na dosah věže, Tom se naklonil, vzal chlapce a vytáhl ho do bezpečí.

Jenny se volnými rukama chytila příčně kovového žebříku a vysoukala se nahoru.

Matt a Kowalski se dali na ústup.

U dveří mohutně vířila voda, jak se grendel potýkal s kořistí. Kolem bílého těla se rozlévala krvavá skvrna. Jedna lidská paže se malátně klátila nad hladinou.

Craig s ozbrojeným doprovodem se stáhl dál od dějiště hrozivého útoku a na chvíli zapomněl na uprchlíky.

Kowalski dorazil k ponorce první. Matt ho mávnutím popohnal, ať leze nahoru.

Námořník vyšplhal po žebříku, ohlédl se, zkoprněl a vystřelil pravačku k Mattovi. „Za vámi!“

Matt zvažoval, zda se má přiklonit k opatrnosti, anebo k rychlosti. Nakonec zvítězila panika. Kopal nohama a pádloval rukama a hlava nehlava se probojoval k ponorce.

Kowalski vystoupil na vrchol věže a začal střílet do jezera, aby Mattovi poskytl alespoň slabou obranu.

Matt se konečně doplácál k žebříku a chytil se nejspodnější příčle. Vydrápal se o pár stupňů výš a usilovně hledal nohama oporu.

Sotva se špičkami prokřehklých chodidel, která vůbec necítil, zachytil mokré příčle, sklouzl zase do vody.

Kowalski se sklonil, drapl Matta za kapuci a vytáhl ho na žebřík.

Pod Mattem cosi narazilo do věže, až zazvonila jako kovadlina. Matt v leknutí ztratil půdu pod nohama a volným pádem se řítit dolů. Kowalski si však pevně obtočil kapuci trika kolem pěsti, takže udržel Matta nad vodou.

Matt znovu chodidly našmátral příčel. Mezi jeho nohama se nad hladinu vyhouplo bílé tělo.

Grendel vynořil hlavu, rozevřel čelisti a chňapl.

Kowalski zasupěl námahou a zvedl Matta výš. Čelisti sklaply a zachytily podpatek Mattovy boty. Jak se grendel plnou vahou nořil do hloubky, strhl botu a s kořistí zmizel z dohledu.

Matt se překotně vyšplhal po žebříku na věž. „Parchante mizernej!“

Kowalski už vklouzl dovnitř. „Cože?“ vyhrkl.

Matt se ohlédl k vodě. Poznal grendela, který ho právě napadl. Všiml si brázd a děr, které v bílé kůži zanechaly střely. Byl to tentýž osamělý lovec, který jeho a Amandu honil v termišti, kde mu ukradl kalhoty.

„Ten děsnej hamižník mi teď sebral i botu!“ rozdurčil se.

Kowalski zavrtěl hlavou a seskočil na vnitřní palubu, aby vyklidil pole.

Matt se jal hbitě sestupovat po žebříku do věže. Ven mu vyčuhovala už jen hlava, když se od pancíře odrazily střely. Rychle se skrčil.

Za pár vteřin opatrně vykoul k vchodu do přístavu. Stál tam Craig s puškou namířenou na poklop. Mezi ponorkou a zatopenou hrází plavalo malé hejno grendelů.

Po admirálově těle nebylo nikde ani památky.

Kolik času zbývá do...

Odpověď přišla obratem ruky. Grendelové se zčistajasna splášili. Jezero rozvířily velké vlny, jak sebou tvorové plácali, převalovali se, vyskakovali a lapali po vzduchu.

Matt pochopil, co chodící velryby tak zneklidnilo a málem dohánělo k šílenství. Sám to pocítil. Od hlavy k patě. Celou základnu rozechvěly vibrace tak silné, jako by do vidlicové ladičky mlátil perlík.

Zvukové impulzy.

Matt věděl, co to znamená.

Polárka se aktivovala.

Přesně jak admirál popsal, zařízení začne vysílat zvukové impulzy, které potrvají šedesát vteřin. Poté spouští odpálí jadernou nálož, která rozmetá ostrov a vyprodukuje smrtící nárazovou vlnu.

Craig na břehu klokotajícího jezera ustoupil o krok dozadu. Puškou nepřestával mířit na terč, ale naklonil hlavu k ramenu a zaposlouchal se.

Matt se na žebříku postavil, takže čouhal ven až po pás, a zavolal na Craiga: „Jedna minuta!“ Poté významně poklepal na prázdné zápěstí, aby zopakoval Petkovovo varování.

Jak Craigovi svítalo, pomalu sklonil zbraň.

Admirál je mrtvý... zvukové impulzy...

Čas pro všechny přítomné vypršel.

Uspokojen Craigovým zděšením se Matt ponořil do věže a s prasknutím za sebou zavřel poklop. Potom ho pevně zajistil závorou a sešplhal k ostatním.

Kowalski zaklapl a pevně zajistil vnitřní poklop. Tom a Washburnová rozsvítili baterky. Nikdo se neodvážil promluvit. Bane vnímal tlak a napětí a hluboko v hrdle slabě kňučel.

Neexistovalo nic, co by Polárku zastavilo.

ČAS 21:17

AMERICKÁ PONORKA POLAR SENTINEL

„Že máme méně než minutu?“ nevěřícně se zeptal Perry.

Jak poslouchal, do telefonického hovoru se připletla jakási podivná atmosférická porucha. „Ano,“ potvrdil muž. „... nemohu říct... zbývají jen vteřiny!“

Perry pohlédl na Amandu, která vše četla z jeho rtů a výrazu jeho obličeje. A v jejím obličeji se jako v zrcadle odrážely Perryho reakce. Závod skončil dřív, než začal. Byli poraženi.

„...jaderná spoušť...“ pokračoval muž. „Klidte se...“

Dřív než se Perry zmohl na odpověď, Amandiny prsty se zaryly do jeho paže. „Musíme hlouběji! Hned!“

„Cože?“ vyhrkl.

Amanda se už rozběhla. „Tak hluboko, kam až se tahle kocábka může ponořit!“ zakřičela přes rameno.

Perry věřil, že Amanda ví, co dělá, a poznal naléhavost výzvy. „Nouzové ponoření!“ zařval na posádku. „Naplno otevřít ventily! Hned!“

Ponorkou se rozezněly klaksony.

ČAS 21:17

LEDOVÁ STANICE GRENDEL

Craig se vrátil do obvodové chodby čtvrtého poschodí. Věděl přesně kam se uchýlit, ale má dost času? To, bohužel, stálo ve hvězdách. Poplácal na kapsu parky a zaslechl uspokojivé cinknutí.

Proběhl kolem jednoho z členů jednotky Delta. Vrchní seržant udiveně zavolal: „Pane...?“

Craig nezpomalil. Hlava nehlava pádil kruhovou chodbou. Cíl se objevil v dohledu. Craig potřeboval bezpečné místo, kam by se schoval. Vodotěsnou a opancéřovanou komůrku, která by odolala zhoubné tlakové vlně. A znal pouze jediné místo, které poskytovalo takovou jistotu.

Dveře prázdné cisterny, kterou zcela nedávno opustil její původní obyvatel – eskymácký chlapec byly otevřené dokořán. Craig se ponořil dovnitř, vyklonil se a přitáhl skleněné dveře. Jakmile zaklaply, zařízení stále ještě poháněné generátory automaticky dveře přisálo a zamklo zámek. Craig se ocitl zavřený uvnitř.

Ale je to dostatečně bezpečné? Craig ohmatl sklo. Pocítil, jak se chvěje, vystaveno zvukovým impulzům Polárky.

Craig si sedl na dno cisterny a schoulil se do klubíčka.

Kolik času zbývá?

ČAS 21:17

STARÁ RUSKÁ PONORKA SÉRIE I

Matt ležel vedle Jenny. Drželi se v náruči, uhníždění mezi dvěma matracemi nacpanými do jedné z dolních paland. Ostatní se jako sendviče po dvou poskládali do obdobně vypolstrovaných kójí. Washburnová si vzala na starost Makiho. Rovněž Bana zazdili do kutlochu z matrací.

Když se nalodili, nebyl čas na jednotlivosti nebo sprádání plánů. Museli do slova dolétnout do ubytovací kajuty posádky a najít způsob, jak se zabezpečit proti nadcházejícímu výbuchu.

A nyní čekali.

Matt se přitiskl těsněji k Jenny. Admirál žil zřejmě déle, než se domníval. Nebo možná spoušť měla malou rezervu, takže sklapne déle než po minutě.

Matt objímal Jenny a ona objímala jeho. Jejich ruce se vzájemně hledaly, pohybovaly se po paměti, reflexivně. Mattovy rty našly její měkké rty, které se malinko rozevřely. Vzájemně si šeptali či spíš nesouvisle mumlali slova nedávající žádný smysl. Toužili sdílet jeden dech, toužili přiblížit se k sobě ve všech směrech a vzájemně si sdělit nevyslovený slib, který cítili v srdci.

Matt strašně chtěl strávit s Jenny víc času.

Čas však vypršel.

ČAS 21:17

NA LEDOVÉ PLÁNI

Velící nejstarší seržant Edwin Wilson, v současnosti pod krycím jménem Delta jedna, stál na ledové vyvýšenině a hleděl k šerící se obloze. Sikorsky Seahawk seděl na ledu zhruba pět metrů za seržantem. Rotory se pomalu otáčely, neboť pilot udržoval motory rozehráté, aby byli připraveni vrhnout se bez prodlení do akce. Wilson dostal rozkaz ustoupit čtyřicet osm kilometrů od podmořského ledového ostrova. Když se na základně nečekaně objevila bomba, zůstalo na něm, aby chránil ukradené deníky. Směl se vrátit pouze v případě, že řídící operátor mise oznámí, že vzduch je čistý.

A tak Wilson trpělivě čekal. Nebyl v obraze, neboť od chvíle, kdy odstartovali, nedostal žádné zprávy o nejčerstvějším vývoji situace.

Led pod jeho nohama se začínal chvět. Zprvu si myslel, že snad fantazíruje, avšak nyní si tím již nebyl skálopevně jist. Záchvěvy přetrvávaly.

Co se ksakru děje?

Postavil se čelem k severovýchodu a silným dalekohledem, vybaveným pro noční vidění, se zahleděl do dálky. Kolem se prostíral beztvářý terén rovný jako placka, takže na obzoru dobře viděl pásmo vysokých ledových útesů.

Nic se tam nehýbalo.

Wilson pohlédl na hodinky. Podle původní zprávy zbývalo do vypršení lhůty ještě pár minut.

Wilson sraštil obočí a znovu zvedl dalekohled.

Přesně v okamžiku, kdy ho přiložil k očím, na severu jako by vzplál mohutný požár. Ostrý, jedovatě zelený záblesk v čočkách Wilsona oslepil a dočista vybělil výhled. Wilson se zapotácel, uskočil dozadu a nechal dalekohled zavěšený kolem krku spadnout na hrud'

Zamrkal, aby rozptýlil jiskření před očima, a pohlédl k severu. S obzorem bylo něco v nepořádku. Již nevypadal jako hladký oblouk. Vyklenul se a zvedl se jako vlna.

Wilson vzal znovu na pomoc dalekohled. Ve středu vlny, připomínající půlměsíc, spatřil tmavozelenou zář. Vypadala jako signální boje nesená mořskou vlnou.

Posléze zmizela.

Po ledové pláni se rozlehl hromový rachot, který jako by oznamoval konec světa.

Wilson dál pozoroval obzor. Bomba zcela jasně vybuchla, ale co má tohle znamenat? Nechápal děj, který viděl v čočkách.

Pak mu svítilo. Rázem pochopil, proč se zář v jádru výbuchu vytratila. Výhled zastřela neprůhledná bílá opona – ledová zeď široká jako sám horizont, která se valila přímo na ně.

Zatímco se strnule díval, vzedmutá vlna se od povrchového nulového bodu roztáhla v hrnoucí se kola, asi jako když do stojatých vod jezera hodíte balvan.

Přivalová vlna ledu.

Srdce tlouklo Wilsonovi v hrdle, když se rozběhl k předoucímu vrtulníku. „Startujeme! Pryč!“ zařval do zlověstného hřmění, které místo aby spolu se slábnoucí ozvěnou výbuchu utichalo, nadále sílilo.

Wilson doběhl k dveřím vrtulníku, které jeden muž trhnutím odsunul a vyhrkl: „Co se děje?“

Wilson vskočil dovnitř. „Dostaňte ptáka do vzduchu. Ihned!“

Pilot bez váhání poslechl. Rotory se rozvířily rychleji a každou vteřinou nabíraly obrátky, aby se stroj mohl vznést.

Wilson se protáhl do kokpitu a dopadl na sedadlo druhého pilota.

Ledová vlna se blížila mílovými kroky.

Wilson pohlédl ke stropu a modlil se. V duchu poháněl rotory, které mu zuřivě vrčely nad hlavou. Seahawk se konečně odlepil od ledu a zahoupal se, jak se rotory zařízly do mrazivého vzduchu a snažily se probojovat výš.

„Dělejte!“ zběsile je pobídl Wilson s očima upřenýma na hradbu, která se nemilosrdně přibližovala.

Pak pták nabral dech a vystřelil kolmo vzhůru.

Wilson odhadoval vzdálenost valící se ledové tsunami. *Že by zpomalovala? Opadávala?*

Alespoň se to zdálo.

Ano! Skutečně ochabuje!

Zvládnou to.

Vtom zhruba o osm set metrů dál cosi vybuchlo pod ledovým příkrovem. Ledy dole se zvedly jako hora a narazily do ližin vrtulníku. Seahawk se divoce zakymácel a naklonil na bok.

Wilson vykřikl.

Do vrtulníku narazila zesílená tlaková vlna a smetla ho z oblohy.

ČAS 21:18

AMERICKÁ PONORKA *POLAR SENTINEL*

Amanda sledovala na monitoru obraz snímáný DeepEye. Před chvilkou, jakmile sonarem vyslali silný signál, se obrazovka rozkmitala a zamžila a všechny detaily se vymazaly. Pak přišlo něco horšího – obrazovka v mžiku zmodrala.

Sonarový přístroj zachytí modře pouze jediný úkaz.

Jaderný výbuch.

John Aratuk stál vedle Amandy. Starý Eskymák se rozhodl bdít v Kyklopo-vi. Hleděl vzhůru skrz báň z lexanového skla. Kolem se prostíraly temné vody oceánu. Ponořili se do hloubky, která se blížila hraně, na níž pohorce hrozilo rozdrčení. Ocitli se ve světě, jenž nezná slunce.

John ukázal nahoru.

Ve tmě zářila hvězda. Vysoko. Na jihu.

Povrchový nulový bod.

Starý muž se otočil k Amandě. Nic neřekl. Nemusel. Hoře se zračilo v každé vrásce jeho obličeje. V jedné vteřině zestárl o desítky let.

Amanda hlesla: „Je mi to moc líto,“

John zavřel oči a odvrátil se. Jeho žal byl neutěšitelný.

Amanda obrátila pozornost zpátky k DeepEye. Mužova dcera a všichni přátelé, kteří tam zůstali, se obětovali v pokusu zachránit svět.

Avšak nepoložili životy nadarmo?

Spoušť Polárky vybuchla, což jasně viděli na monitoru DeepEye. Ale jak dopadl Amandin pokus vyřadit ze hry dva zesilovače?

Amanda se napjatě dívala na blednoucí modř obrazovky. Dostala jednoduchý a rychle proveditelný nápad. Prikázala, aby se *Polar Sentinel* ponořil co nejhlouběji, neboť potřebovala získat příhodnou vzdálenost od povrchu.

Zatímco ponorka padala jako olovnice do arktických hlubin, Amanda bleskurychle zadala sonaru souřadnice a nasměrovala DeepEye na dva nejbliž položené zesilovače. Jakmile dosáhli dostatečné hloubky, přesně DeepEye se-řídila a rozšířila kužel lokátoru tak, aby do svého rozpětí pojal oba články sítě Polárky. Potom zapnula sonar na plné pecky a modlila se, aby záměr vyšel.

Měla-li Polárka vykonat své dílo, roj musela roznítit dokonale harmonická zvuková vlna s přesnou frekvencí, aby vytvořil žádoucí efekt a roztrhal celý ledový příkrov. Když DeepEye vysílalo rušivé vlny napříč vlnovou frontou, při troše štěstí mohlo rozladit harmonii a zamezit odpálení dvou zesilovačů nacházejících se v ochranné cloně kužele sonaru.

Amanda upřeně hleděla na obrazovku a čekala, až se vyčistí.

Jestlipak se plán podařil?

ČAS 21:18

STARÁ RUSKÁ PONORKA SÉRIE I

Zavrtání mezi dvěma matracemi se Jenny a Matt tiskli k sobě. Svět kolem se točil, nikoli však hladce jako na kolotoči, nýbrž jako na staré rozhrkané pout'ové lochnesce, navíc natřásané v obřím šejkru. I když se obložili polštáři, Jenny cítila, jak se otlouká a je už samá boule a modřina. V hlavě jí zvonilo od otřesů a hřmotu způsobených výbuchem.

Ale stále ještě byla naživu.

Oba zatím žili.

Matt Jenny těsně ovinul pažemi a nohama a nepolevoval v objetí. „Klesáme do hloubky,“ zakřičel jí do ucha.

Rovněž Jenny cítila nepříjemný vzrůstající tlak.

Po dlouhé chvíli kolotoč zpomalil otáčky, až se úplně zastavil v jakémsi zrádném úhlu.

„Myslím, že jsme se stabilizovali,“ vyblekotal Matt, sklouzl paží z Jennyina těla, nadzvedl okraj matrace a vykoul ven.

Jenny se přidala.

Z protější kóje už Kowalski vystrkoval hlavu a jednu paži, v níž držel baterku, kterou mával nahoru dolů, a zkoumal, jak vypadá ubytovna posádky. Podlaha měla sklon dolů a šikmo na bok a mírně se kolébala. „Jste všichni v pořádku?“ zavolal Kowalski.

Jako motýli, kteří se klubou z kokonů, se z hromad matrací vyhrabala celá parta. Tlumené štekání potvrdilo uspokojivý stav Bana, jenž se usilovně dral z nezvyklé boudy.

Ze zadního kouta plačtivě vykřikla Magdalene: „Zane... mi vypadl...!“

Z druhého kouta se slabě ozval Zane: „Jsem živěj. Jenom jsem si zlomil zápěstí.“

Všichni pomalu vylezli do uličky a opatrně si ohmatávali vlastní končetiny.

Washburnová se vysoukala ven s Makim v náruči a začala ho kolébat a jemně zpívat, aby se uklidnil.

Tom se úzkou uličkou mezi palandami začal prodírat k vrcholu nakloněné paluby. Cestou jezdil očima po stropě a stěnách. Jenny věděla proč. Sama slyšela praskání švů a skřípání napnutých šroubů a nýtů. „Jsme hluboko,“ utrousil Tom. „Výbuch nás musel srazit kolmo dolů.“

„Ale výbuch jsme *přežili*, ne?“ napůl se zeptal Ogden.

„Díky ledu, který ponorku obalil,“ sklesle sdělil Tom. „Zpracoval jako štít. Dutá podmořská jeskyně byla slabým bodem ve struktuře ostrova. Když základna vybuchla, jednoduše se odtrhla a odnesla nás s sebou.“

„A klesneme až na dno?“ zděšeně se zeptala Magdaleně.

„Jsme jako boje,“ odpověděl Tom. „Máme vzplývavost. Vztlaková síla by nás měla vynést na hladinu jako korkový špunt. Jenže...“

„Jenže co?“ zeptal se Zane, který si podpíral zlomenou ruku.

Všichni mariňáci ve zdejší posádce se upřeně zadívali na stěny, které nepřestávaly vrzat a úpět.

Nakonec Kowalski sebral odvahu a odpověděl: „Modlete se, ať se dřív nedostaneme do šrotující hloubky.“

ČAS 21:20

V HLUBINÁCH POD LEDOVÝM PŘÍKROVEM

Craig se probral v temnotě. Vbrzku poznal, že leží hlavou dolů. Na jazyku ucítil chuť krve, v hlavě bodání a v ramenu oheň, jako by bylo svíráno kleštěmi rozpálenými do běla. *Zlomená klíční kost*, domyslel si. Avšak žádný z bolestivých podnětů ho neprobudil.

To sprška studené vody, která mu špláchla do obličeje, ho přivedla k vědomí.

V temnotě chvíli trvalo, než se zorientoval. Jak se otáčel, aby se postavil na nohy, rukama se dotkl skleněné stěny. Nahmatal prasklinu ve skleněných dveřích cisterny, jíž dovnitř prýštil pramínek. Ta voda byla ledově studená.

Napínal zrak, aby zjistil, kde se nachází. Avšak okolní svět zůstával špinavě černý jako nafta. Voda zespodu stoupala. Plnila cisternu. Craig slyšel bublání unikajícího vzduchu. Cisterna nezůstala neporušená. Přestála výbuch bomby, avšak tlaková vlna ji vymrštila do mořských hlubin.

A stále klesala.

Jak se snášela hlouběji a hlouběji, jemný sprej se proměňoval v tryskání.

Ledově studená voda, která Craigovi sahala již do výše stehů, jako by kůži prosakovala do svalů a útrobu. Drkotaly mu zuby – napůl z chladu, napůl ze šoku, avšak především ze vzrůstající paniky.

Tam doma se šířil tajnými obavami, že bude pohřben zaživa. Slyšel různé šeptandy o agentech, kteří tak byli beze stopy sprovedeni ze světa.

Toto bylo horší.

Chlad jím pronikal rychleji, než stoupala voda. V duchu se ptal, zda ho dřív zabije hypotermie nebo utonutí. Po půl minutě přišla odpověď.

Hlasité bublání přestalo a tryskání se zpomalilo v čúrek vody, který zakrátko dokapal. Uvnitř vznikla do určité míry rovnováha. Vzduchová kapsa vlastním tlakem zadržela vodu – alespoň pro teď.

Zdaleka to však neznamenalo spásu. Craig si uvědomoval, že vzduch v malé bublině vydýchá dřív, než zemře podchlazením.

A možná nezemře.

Rukou zašmátral v kapse parky. Ozvalo se cinkání skla. Konečky prstů se dotkl skleněných střípků. Řezaly do prstů, avšak pátral dál, až našel, co hledal. Vylovil injekční stříkačku, která se naštěstí nerozbila. Vzal v ledové laboratoři dva vzorky, jako pojistku pro jiné časy.

Nyní ten jeden, který zbyl, nabízel přežití.

Craig palcem odstranil klobouček chránící špičku jehly.

Ve tmě nebylo možné najít žílu.

Oběma rukama vbodl jehlu hluboko do svalstva na břicho. Pociťoval ostrou bolest. Pomalu stlačoval píst a vstříkoval elixír do pobřišnicové dutiny, odkud by se látky měly pozvolna vstřebat do krevního oběhu.

Jakmile se tuba vyprázdnila, vytáhl jehlu a upustil stříkačku do mrazivé lázně, která mu sahala do pasu. Zuby se mu neovladatelně rozcvakaly a brzy následoval třes v končetinách.

Spolu se vzrůstající panikou rostl strach.

Vstřebá se kryogenický elixír dostatečně rychle?

To ukáže jedině čas.

ČAS 21:21

STARÁ RUSKÁ PONORKA SÉRIE I

Matt stejně jako ostatní stál v kajutě se zatajeným dechem. Stará ponorka úpěla a praskala ve švech. Kowalski přejížděl kuželem baterky sem a tam uličkou. Zaslechli vzdálené jemné syčení vody šeptající si s lodí. Trhlina. Tma doléhala na všechny jako těžké břemeno.

Jenny držela Matta za ruku. Pevně svírala prsty. Dlaně měla vlhké potem.

Matt náhle pocítil jakýsi posun pod nohama, při němž se mu mírně zvedl žaludek. Otočil se ke Kowalskému a Tomovi, neboť tady věřil víc smyslům námořníků než vlastním.

Tom potvrdil jeho naději: „Stoupáme.“

Jennyiny prsty se sevřely pevněji. Mířili tedy zpátky nahoru.

Kolem zazněly mocné výdechy a mumlání, jak se všem ulevilo.

Nicméně obličej Kowalského zůstal stažený napětím. Tom se netvářil o nic povzbudivěji.

„Něco jde na levačku, že jo?“ prohodil Matt.

„Nemůžeme vztlak nijak řídit,“ odpověděl Tom.

Kowalski přikývl. „Neovladatelné stoupání. Půjdem výš stále rychleji a rychleji.“

Matt rozuměl. Vzpomněl si na Tomovo přirovnání. Ponorka byla jako kus korku zatlačeného hluboko do vody. Teď se vynořovala a nabírala rychlost, poháněná vlastní vztlakovou silou. Matt zabloudil očima vzhůru a představil si, co se asi stane.

V okamžiku, kdy dorazí k hladině, poletí už smrtící rychlostí. Narazí na dno ledového příkrovu jako řítící se vlak.

„Zpátky do matrací?“ zeptal se Matt.

„To nám moc nepomůže,“ sdělil Kowalski. „Až nabouráme do ledu, je tady omeletovej stánek.“

Jiné řešení však neměli. Společnost se znovu rozprchla a zavrtala do matrací. Matt se vlačil do kóje k Jenny. Cítil, jak se tempo stoupání zrychluje. Největší tlak cítil v uších. Měl dojem, že mu brzy prasknou bubínky. Zároveň znamenal, že ponorka se naklání stále příkřeji, jako by se chystala vystartovat do vzduchu jako raketa.

Jenny si Matta našla rukama. Přitulil se k ní. Nevěděl, jestli to není poslední šance být spolu a tak blízko. Uvolnil objetí a oběma rukama jí pohladil tváře. Byly mokré.

„Jenny...“

Zachvěla se v jeho náruči.

„Já tě miluji,“ zašeptal. „Vždycky jsem tě miloval. Nikdy jsem nepřestal.“

Její tělo se otřásalo tichými vzlyky, avšak její rty toužebně hledaly jeho ústa.

Vroucně ho políbila. Nemusela mluvit. Odpověděla celým tělem a duší.

Přitiskli se k sobě a odmrštili celý svět a všechnu hrůzu. Zde, v tomto okamžiku, bylo přítomno pouze vzájemné odpuštění a láska a jediná potřeba: být spolu. Jak mohli něco tak prostého zapomenout?

Chvilu se protahovala v křišťálově jasnou věčnost.

Pak ponorka dorazila k hladině.

ČAS 21:23

V ARKTICKÉ TIŠINĚ

Měsíc, jenž právě dorostl do úplňku, probleskoval bouřkovými mraky jako vyleštěná mince. Zaléval nehybnou arktickou krajinu stříbřitou září, která se odrážela od jiskřícího ledu. Jedinou skvrnou zde byla tmavá díra o průměru zhruba osm set metrů, která stále ještě dýmala a páchla po spálenině. Jinak široké daleké okolí tiše odpočívalo oděné do třpytu mincovního stříbra.

Nerušný klid a přírodní krása však stejně jako každá dokonalost netrvaly dlouho.

Asi půl druhého kilometru od černé díry se z mořských hlubin vyhoupla podivná černá velryba. Vyskočila tak vysoko do vzduchu, že se vynořila úplně celá, a zůstala viset nad hladinou, dokud si ji zemská přitažlivost nestáhla zpátky.

Dlouhé tělo ze železa a oceli zaprašťelo, jak ztěžka dopadlo na břicho, vzápětí na chvíli zmizelo pod vodou, pak se opět vyvalilo na hladinu a rozkolébalo a rozvířilo ledovou kaši.

ČAS 21:24

STARÁ RUSKÁ PONORKA SÉRIE I

Matt a Jenny leželi zamotaní do klubíčka. Ve tmě a lisu matrací šlo stěží rozpoznat, či je která ruka a noha.

Před chvílí dorazili na povrch zemský. Museli, protože vzájemně sevření v náruči byli vymrštěni vzhůru a na jedno dlouhé nadechnutí se ocitli ve stavu beztlíže, jako by se vznášeli na křídlech. A pak zcela nevysvětlitelně opět padali.

Prudký náraz je znovu vyhodil z lůžka a přistáli na hromadě.

Potom k nim dolehly překvapené výkřiky ostatních.

Ponorka se kolébavě převalovala z boku na bok.

Matt rozpletl končetiny, vystrchal se z hnízda a pomohl Jenny vylézt ven. Hned zjistil, že nestojí pevně na nohou, což možná dělala houpající se paluba, ale pro jistotu se chytil kostry palandy. „Co se stalo?“ zeptal se.

Kowalski se baterkou poškrabal na hlavě. „Správně bychom měli být mrtví. Rozmačkaní na maděru.“ K všeobecnému údivu to řekl dosti rozčarovane, neboť jeho pevná víra ve fyzikální zákony právě utrpěla trhlínu, zrazena jak vztlakovou silou, tak neprůrazným ledovým pancířem.

„No, já si nestěžuju,“ prohlásil Matt, který pozvolna nabýval rovnováhu, zatímco se ponorka ustalovala. „Pojďme se kouknout, kde vůbec jsme.“

Vzal Jenny za ruku a v čele party se vydal do středu plavidla. Závora vnitřního poklopu se vyhákla, a sotva došli pod něj, sklopil se. Na Kowalského vychrstla shora voda.

Rozčileně zaječel: „Křáp mizernej! Proč zrovna já pokaždý schytám první ránu? Už jsem zase celej mokrej.“

Matt vystoupil po žebříku k vrcholu věže a zacloumal závorou horního poklopu, která se zaskřípěním povolila. Pak poklop odhodil. Ten zaduněl jako zvon. Dovnitř v mžiku zavál mrazivý vzduch. Matt snad nikdy necítil něco tak nádherného.

Vyšplhal ven na nejvyšší můstek a popošel stranou, aby udělal místo pro ostatní. Sotva se volně nadechl a rozhlédl se, zkoprněl s pusou otevřenou dokořán.

Bouře se zlomila. Měsíční svit zahalil okolní krajinu do stříbra.

Nebyla to však *jednolitá* stříbrná pláň.

Ponorka se pohupovala v podivné břečce. Kolem se prostíral škraloup z ledové kaše a malých ker a přibližně o sto metrů dál mělké vlny šplouchavě narážely na ledové pobřeží. Tam ležela hranice mezi dvěma světy: královstvím věčného ledu a otevřeným mořem.

Jak Matt viděl, oba světy oddělovala obrovská černá díra.

Jenny k němu přistoupila a vklouzla rukou do jeho dlaně. „Co se tady stalo?“ vyhrkla v úžasu.

„Roj Polárek zřejmě vykonal, co měl,“ odpověděl Matt a rozmáchl se paží nad mořem ledové tříště. „Ale dosáhl pouze polovičního úspěchu. Vypadá to, že nevybuchla celá síť.“

„Myslíš, že zásluhou *Polar Sentinelu*?“

Matt pokrčil rameny. „Kdo jiný by to dokázal?“

Kowalski jako ozvěna zopakoval po Jenny: „*Polar Sentinel*.“

Matt pohlédl na námořníka, který ukazoval kamsi do břečky. Z hlubin se vynořila useknutá černá kupka, která rostla výš a výš a vrhala na třpytící se led temný stín.

Velké oko ponorky, ozářené vnitřními světly, se stočilo k nim a strnulo zjevně překvapené, že je vidí živé.

Matt objal Jenny kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Znovu pocítil, jak skvěle se k sobě hodí. Oba opět splynuli v jedno tělo a jednu duši.

Matt proti tomu nic nenamítal, i když zároveň nevycházel z údivu.

O ROK POZDĚJI

14. KVĚTNA, ČAS 6:34

BROOKS RANGE, ALJAŠKA

Bylo časně ráno. Až moc brzy na vstávání.

Matt se zahrabal pod už trochu sešlou prošívanou přikrývku, neboť odmítal opustit útulné hnízdečko zahřívané prachovým peřím. Přestože jaro už přišlo, rána na severu Aljašky byla tak chladná jako zimy na americkém Středozápadě. Matt si našel nejteplejší místo v posteli, vedle nahého těla své manželky.

Labužnický se protáhl, přitiskl se k Jenny, aby vlastní kůží vychutnal hebkost její kůže, nosem ji pošimral na krku a vzájemně proplekli nohy.

„Líbánky jsme měli už v noci,“ zabrumlala Jenny do polštáře.

Matt zavrčel, ale pak nebyl schopen potlačit výbuch smíchu. Od chvíle, kdy si včera odpoledne řekli své ano, se nepřestal křenit jako láskou potrefený teenager. Uspořádali malý svatební obřad na břehu řeky. Pozvali jen rodinu a pár přátel.

Přiletěli také Amanda a Greg, kteří se před nedávnem vzali. Kapitán Perry dostal vyznamenání za hrdinství, které prokázal v Arktidě. I když Roj Polárek zničil téměř polovinu ledového příkrovu, druhou polovinu zachránil včasný zásah *Polar Sentinelu* a Amanda, když využila svůj vylepšený sonar DeepEye.

Polární ledový příkrov utrpěl značné, leč nikoli nenapravitelné poškození. Každý rok v letním období přirozeně zhruba z poloviny roztál a v zimním období se opět obnovil, aby zeměkouli dokázal vlastní nezdolnost. Během loňské zimy se rychle vzpamatoval a znovu se celistvě roztáhl po severních mořích.

Nicméně hojení ran a ozdravení vztahů mezi dvěma velmocemi – Ruskem a Spojenými státy americkými – neprobíhalo ani tak snadno, ani tak rychle. V sálech a chodbách vládních paláců ve Washingtonu a v Moskvě stále ještě chřestila ozvěna zbraní a padaly hlavy. Každodenně se konaly výslechy, soudní líčení a vojenské soudy. Všichni však věděli, že vřava se dříve či později uklidní a spousta věcí skončí u ledu.

Matt pouze doufal, že ze všeho vzejde něco lepšího.

Po zhoubě, která se měla šířit ze severu, nezbylo ani památky. Plány Roje Polárek se nenašly. Admirál Petkov zničil všechny materiály dřív, než opustil domovský přístav. Rovněž grendelové zmizeli, smetení ze Země jaderným výbuchem.

Celá tajná válka neměla žádné trvalé následky a nepřinesla ani žádný výsledek.

Tedy téměř žádný...

Z velké světnice rodinného srubu dolehl k novomanželům smích, v němž zaznívala radost tak ryzí, jakou dokáže vyjádřit jen dítě. Právě to veselí probudilo Matta z krátkého zdřímnutí.

Jenny tentokrát zpozorněla. „Zdá se, že Maki už vylezl z postele.“

V sousední místnosti se ozývalo rovněž cinkání hrnků a pánví. Matt si stáhl přikrývku přes hlavu, připraven ponořit se ještě na dvě hodinky do sladkého spánku. Vzápětí mu do nosu zavanula vůně. Zhluboka ji nasál a povzdechl si.

„Kafe... To není férová hra.“

Jenny se překulila a posadila se. „Myslím, že by se slušelo, abychom vstali.“

Matt se vzepřel na loktu. Pohlédl na svoji novou manželku, ozářenou záplavou slunečních paprsků oknem pronikajících do ložnice. Cítil se jako nejšťastnější chlap na celém zatraceném světě.

Za zdí znovu zatrylkovalo dětské chichotání.

Jenny se zářivě usmála. Nebyla zde již ani špetka starého hoře a smutku. Stejně jako ona i Matt uznával, jak krásné je slyšet ve srubu zase klukovský smích, i když jen nakrátko.

Společně vyskočili z postele a vklouzli do pyžam a županů. Matt Jenny dvorně otevřel dveře ložnice a vyšel až po ní.

Maki seděl uprostřed místnosti a hrál si s Banem. Velký poloviční vlk ležel na hřbetu s roztaženými nohama a ochotně se nechal laskat na břicho. Chlapec psa jemně drbal, ale když zabloudil k slabinám, Banova zadní noha sebou reflexivně škubla a sekla, což spustilo další zvonivou salvu smíchu.

I Matt se při pohledu na prostou radost vyzařující z chlapce a psa musel smát.

„Vy jste už vzhůru?“ zavolala z kuchyně Belinda Haydonová. „Kde máš muže?“ zeptal se Matt.

„Bennie šel s Jennyiným tátou ven. Vzali pruty a asi před hodinou vyrazili na ryby.“

Maki vyskočil na nohy a hopkal do kuchyně. „Mami,“ řekl eskymáckým jazykem, „můžu dostat dort?“ dořekl anglicky. Učil se velmi rychle.

„Až sníš plnou misku cereálií,“ nesmlouvavě odpověděla Belinda.

Maki našpulil dolní ret a zamířil zpátky k Banovi.

Matt sledoval chlapce očima. Když řízením osudu před rokem ze všeho vyvázli živí a zdraví, uvažovali s Jenny, že Makiho adoptují, avšak měli dosud příliš mnoho bolístek, které nejprve museli vyhojit a urovnat věci mezi sebou. To nebyla vhodná doba na výchovu silně traumatizovaného dítěte.

Proto raději našli chlapci vynikající rodiče: Belindu a Bennieho. Jenny Matovi pověděla, jak Belinda přišla o dítě a že už nemůže otěhotnět. Přitom měli

manželé tolik lásky, kolik by vystačilo pro deset dětí. Jestli někdo dokáže chlapce uzdravit a vychovat, pak to byl tento manželský pár.

Matt se přistihl, jak upřeně hledí na Jenny. Oni mohli mít ještě kopu dětí. Však o tom už také mluvili, nebo spíš šeptali v noci, když si pod přikrývkami sdělovali své touhy a naděje.

Všem se teď nabízelo dost času.

„Strýčku Matte,“ zavolal Maki, „Bane chce taky dort.“

Matt se rozesmál.

Jenny se usmála na velkého i malého chlapa.

Matt pohlédl do jejích rozzářených očí.

Byl doopravdy nejšťastnějším mužem na celé planetě.

ČAS 6:55

V HLUBINÁCH POD ARKTICKÝM LEDOVÝM PŘÍKROVEM

Cisterna ležela na dně oceánu, plná vody, popraskaná a pomačkaná. Její osamělý obyvatel se proměnil v promrzlou hroudu kostí a ztvrdlých tkání. Sem nepronikl ani paprsek světla, ani žádný zvuk. Nikdo nemohl slyšet křik a kvílení uvnitř mužovy hlavy.

Kryoprotektant zaúčinkoval a naprosto spolehlivě ochránil tělesné buňky. Brzy se však projevil vedlejší účinek zázračného elixíru, který Craig neočekával. Příšerný, nesnesitelný vedlejší účinek! Nyní již chápal, proč se ruští vědci roky věnovali vývoji sedativ a soporifik. *Léky na spaní*. Nešlo o přidružený, nýbrž o zcela zásadní výzkum nerozlučně spjatý s útlumem vitality.

Ve stavu, jež elixír vytvořil, životní funkce ustaly, avšak člověk *nespal*.

Zůstával plně při vědomí – zmrzlý a fyzicky neporušený.

Spánek mu byl odepřen.

Craig zoufale křičel a křičel, ale nic neslyšel.

Byl hluchý, němý a slepý.

Jen tělo zůstalo navěky dokonale konzervováno. A tak přežíval v černých hlubinách Severního ledového oceánu, zatímco šilenství pomalu ujídalo to, co z něj zbylo.

Jak dlouho..., jak dlouho trvá věčnost?

Autorova poznámka

V uplynulých letech se mě přátelé a čtenáři mnohokrát ptali, kde v mých příbězích leží hranice mezi skutečností a fikcí. A tak jsem si po dokončení *Le-*

dového ostrova pomyslel, že by nebylo na škodu podělit se s veřejností o hrstku možná zajímavých detailů.

Začněme tedy od začátku. Tento román uvádím smyšleným novinovým článkem, který přináší zprávu o zmizení obyvatel eskymácké vesnice u jezera Anjikuni. Podrobnosti o náhlém záhadném zmizení zmíněného kmene vycházejí ze skutečné události. Následný osud ubohých lidí je výplodem mé bujné fantazie. Totéž lze říct o příběhu neštěstím pronásledovaných námořníků z parníku *Jeannette*, který v roce 1881 ztroskotal. Tragédie lodi samé a posléze záchrana části posádky jsou pravdivé: pouze osud posádky jednoho záchranného člunu, který se ztratil beze stopy, jsem si od prvního do posledního písmene vymyslel.

Scénář hrozby spočívající v Roji Polárek se zakládá na vědecké teorii, avšak praktické využití komplexu zařízení na principu harmonického tvaru hvězdy je můj vlastní vynález. Ničivý účinek prudkého rozpadu arktického ledového příkrovu, jenž by na zeměkouli vyústil v příchod nové doby ledové, se opírá o zjištění předních polárních badatelů.

Pokud se jedná o živočišný druh „grendelů“, rovněž zde jsem smíchal fakta s pohádkovými představami. Druh *Ambulocetus natans*, obecně známý jako chodící velryba, je zdokumentován z fosilních nálezů. Rovněž biologická zvláštnost severských skokanů lesních je vědecky potvrzena. Tyto žáby, vyskytující se především v Kanadě, a to v zeměpisných šířkách nad severním polárním kruhem, na celé zimní měsíce doopravdy zmrznou a s jarním táním ožijí. Mechanismus této záračné přizpůsobivosti prozkoumal Ken Storey z Carletonské univerzity. Role obyčejného cukru v „útlumu vitality“ je rovněž doložena, stejně tak jako funkce genetického mechanismu: a k našemu překvapení nalezneme tyto geny u všech obratlovců. Proto jsem namíchal takový koktejl faktů a živočišných druhů, abych stvořil grendely.

Nakonec bych chtěl pohovořit o detailu, jemuž – jak se domnívám – mnozí lidé jen stěží uvěří. Mohly by se Spojené státy americké, po boku Ruska, podílet na něčem tak hyenistickém, jako jsou tajné pokusy na lidech? Admirál Petkov, jeden z hrdinů mého románu, vypráví vlastními slovy příběhy založené na historických faktech, avšak i on pouze poodhrnuje roušku pravdy. Proto mi dovolu, abych na závěr této knihy uvedl několik výňatků ze seznamu zdokumentovaných případů nehumánního protiprávního zneužití moci, které shromáždila a zajistila autorským právem Health News Network (www.healthnewsnet.com):

1932: Zahájena „Tuskegee Syphilis Study“. Dvěma stům černošských obyvatel mužského pohlaví s určenou diagnózou příjice nebylo onemocnění sděleno

a bylo jim upřeno léčení, aby mohli být použiti jako pokusní králíci. Všichni postupně zemřeli na syfilidu.

- 1935: Příklad „Pellagra Incident“. V průběhu dvou desetiletí zemřely ve Spojených státech amerických miliony obyvatel na pelagru. Sektor veřejného zdravotnictví konečně začíná konat, aby nemoc vykořenil. Ředitel vládní agentury přiznává, že již nejméně dvacet let bylo známo, že pelagru způsobuje nedostatek vitaminů skupiny B, zejména niacinu, avšak potřebné kroky se neučinily proto, že valná většina úmrtí se vyskytovala mezi bídou stíženým černošským obyvatelstvem.
- 1940: Čtyři sta vězňů je v Chicagu nakaženo malárií, aby na nich mohly být zkoumány účinky nově vyvíjených léků na potlačení této nemoci. V průběhu Norimberského procesu využili nacističtí lékaři tento případ na vlastní obhajobu.
- 1945: Rozvinut program „Paperclip“ (v překladu „Sponka na papíry“). Americké ministerstvo zahraničních věcí, vojenská kontrarozvědka a CIA najímají nacistické vědce, jimž výměnou za práci na přísně tajných vládních projektech nabízejí azyl, změnu totožnosti a doživotní imunitu.
- 1947: CIA zahajuje samostatný výzkum LSD jako potenciální zbraně. Jako pokusné objekty jsou použity osoby z řad civilistů a příslušníků armády, a to některé s osobním svolením a další bez vlastního vědomí. (Poznámka překladatele: výběr osob padl především na válečné veterány – viz Ken Kesey: *Vyhod'ťme ho z kola ven* či ve filmové verzi Miloše Formana: *Přelet nad kukaččím hnízdem*.)
- 1950: V experimentu zaměřeném na ověření zranitelnosti amerických velkoměst vystavených útoku biologickými zbraněmi Americké námořnictvo rozprášilo z lodí nad San Francisco mrak bakterií. Mnoho občanů města onemocnělo, přičemž vykazovali příznaky zápalu plic.
- 1956: Americká armáda vypustila nad městy Savannah v Georgii a Avon Park na Floridě hejna komárů nakažených žlutou zimnicí. Poté nastoupili vojenští odborníci, vydávaní za zaměstnance veřejného zdravotnictví, aby zkoumali účinky živé biologické zbraně a testovali oběti.
- 1965: Vězni ve státní věznici Holmesburg ve Filadelfii byli vystaveni účinkům dioxinu – vysoce jedovaté chemické složky Agent Orange, použitého ve Vietnamu. U mužů napadených poté rakovinou byl sledován vývoj nemoci.
- 1966: Americká armáda rozptýlila v síti newyorského metra *Bacillus subtilis* varianta *niger*. Vojenští vědci vystavili nebezpečí přes milion občanů, když zamřížovanými poklopy větráků spustili dolů žárovky naplněné zmíněnou bakterií.
- 1990: Více než 1500 šestiměsíčních miminek z černošských a hispánských rodin bylo v Los Angeles očkováno proti spalničkám „experimentální vakcínou“,

jejíž použití nebylo ve Spojených státech amerických povoleno. Kalifornské státní úřady později přiznaly, že rodiče nebyli seznámeni s faktem, že jejich děti se staly předmětem pokusu.

1994: Senátor John D. Rockefeller zveřejňuje zprávu, která odhaluje, že během uplynulých padesáti let (přinejmenším!) byly s posvěcením ministerstva obrany použity statisíce příslušníků armády, aby sloužily k pokusům na lidech a záměrnému vystavování životu nebezpečným látkám.

1995: Americká vláda přiznává, že japonským vědcům uznaným za válečné zločince, neboť prováděli lékařské pokusy na lidech, nabídla placené zaměstnání a doživotní imunitu před stíháním, a to výměnou za výsledky výzkumu biologických zbraní.

1995: Dr. Garth Nicolson odhaluje důkazy, že biologické prostředky použité během války v Perském zálivu byly vyrobeny v Houstonu v Texasu a Boca Ratonu na Floridě a testovány na vězních v texaských nápravných zařízeních.

1996: Americké ministerstvo obrany přiznává, že vojáci nasazení do operace Pouštní bouře byli zkušebně vystaveni chemickým prostředkům.

1997: Osmdesát osm členů amerického Kongresu podpisuje dopis požadující vyšetření použití biologických zbraní, které zapříčinily „Gulf War syndrome“ (neboli zdravotní postižení účastníků války v Perském zálivu).